Materialet er digitaliseret af

ARBEJDER MUSEET
The Workers Museum

Titel: Fagtidende for Malere
Udgiver: Malernes Fagforening
Udgivelsesår: 1885-1895

BRUG OG OPHAVSRET

Hele eller dele af materialet kan være beskyttet af ophavsretsloven og må kun benyttes til personlig brug. Har alle ophavere været døde i mere end 70 år, er materialet i public domain og kan anvendes frit. Husk at kreditere ophaverne.

USAGE AND COPYRIGHT

This document, or parts of this document may be copyrighted with usage limited to personal use. If all authors have been dead for at least 70 years, the document is in the public domain and may be used freely. Remember to credit the authors.

VIL DU VIDE MERE OM ARBEJDERHISTORIEN?

Besøg os på Arbejdermuseet

Søg i vores biblioteks- og arkivsamling

Udgivet af Malernes Fagforening.

Nr. 1. Oktober. 1885.

Til Malerne.

Naar dette Blad idag præsenterer sig for den store Kreds af Kolleger, er det med det Ønske, at den Tanke, som herved er realiseret, mægtigt maa bidrage til at skabe et Sammenknytningspunkt imellem Arbeiderne i vort Fag, ikke alene her i Byen, men ogsaa trindt om i Provindserne og vore Brødre i de skandinaviske Lande. Bladet vil være et Organ for Malerne, specielt Svendenes faglige Interesser og vil til enhver Tid søge at bringe frem hvad der kan være af Interesse og til Held for Udviklingen af vore Standsinteresser. Bladet vil ogsaa foruden at fremme sit agitatoriske og organisatoriske Formaal søge at holde Fagfæller a jour med, hvad der fremkommer af nyt og overhovedet hvad der kan paaregnes at have almindelig Interesse paa det faglige Omraade, saavel herhjemme som i Udlandet, hvortil vi har sikret os fornøden Assistance. Desuden vil „Fagtidende for Malere“, saavidt det staar i dens Magt, besvare enhver Forespørgsel af faglig Natur og tillige staa aaben for Debat om faglige Spørgsmaal, fra hvilken Leir de end maatte fremkomme.

Redaktionen.

Vor Organisation og dens Formaal.

— o —

„Enighed gør stærk" siger et gammelt Ordsprog, og det var i Følelsen af denne ubestridelige Sandheds store Betydning, at en mindre Kreds af Kolleger for ca. 4 Aar siden traadte sammen for at danne en Forening i Malerfaget, hvis Hovedformaal skulde være, at danne et Værn for Svendenes Interesser, og søge at ophjælpe saavel deres pekuniære som faglige Forhold

Det var ikke med de største Forhaabninger at man hilsede den nye Forening, thi man havde desværre bittre Erfaringer af det Sammenhold og den Solidaritetsaand der, idetmindste i tidligere Tider, havde besjælet Malerne. Men det viste sig dog her, at Udviklingen ikke havde været hélt uden Indflydelse paa det store Flertal af Kolleger. Foreningen fik temmelig hurtigt et stort Medlemsantal, hvad den i fuldt Maal fortjente, naar man sér hen til det Program den havde stillet sig

Det der dog væsenligst har bidraget til at bringe Malerne sammen i Fagforeningen, er imidlertid den ubestridelige Kendsgerning, at vort Fag desværre er paa Retur, og det skal være de efterfølgende Liniers Opgave at bevise dette, saavelsom hvad der efter vor Opfattelse bør gøres for at bringe os ind i nogenlunde taalelige Tilstande igen. Den første og vigtigste Fordring til et Fag er, at det frembyder tilfredsstillende økonomiske Betingelser for dets Medlemmer, saavel Mestre som Svende; i den Henséende lader Malerfaget overordentlig meget tilbage at ønske, og Aarsagen ligger temmelig langt tilbage, nemlig med Indførelsen af Næringsfriheden og den deraf fremavlede Konkurence. Ingensinde har et Ideal skuffet i den Grad som Frikonkurencen; Denne, der af sine Forkæmpere blev proklameret som Menneskehedens Løftestang i økonomisk, moralsk og fysisk Henséende, har tvertimod bragt Nød og Elendighed ind i Tusinder og atter Tusinder af Medmenneskers Hjem, og Malerne er ikke gaaet Ram forbi. Før den fri Næringslov blev indført, var man vel trykket af en Dél Baand, der baade vare forældede og skadelige, ja mange af dem grændsede til det latterlige; men ikkedestomindre var Forholdene af en saadan Natur, at Faget ikke var overfyldt af „Fuskere", ligesom det ogsaa var i Stand til at føde sine Arbejdere paa en nogenlunde tilfredsstillende Maade. Med Frikonkurencen aabnede man derimod Døren paa vid Gab for Spekulationen og Egoismen. Den faglige Duelighed blev til et underordnet, ja i mange Tilfælde aldeles upaaagtet Punkt, naar én eller anden vilde etablere sig som Mester; Loven hjemler jo enhver Ret til at arbejde som Malermester, naar han blot er i Stand til at koste sig et Borgerskab, uanset om han nogensinde har havt en Malerpensel i Haanden. Man maa nu ikke tro, at vi skulde ønske Laugstiden tilbage igen, tvertimod betragter vi Opgivelsen af denne forældede Institution som et stort Fremskridt; men paa den anden Side haaber vi ogsaa, at den nuværende Produktionsmaade kun er et Overgangsled til en anden, og for Samfundet mere hensigtsmæssig Produktionsform. Hvad er nu Følgen af de af Frikonkurencen frembragte Tilstande? Følgen er den, at den dygtige og humane Mester bliver distanceret af den mindre dygtige, naar blot den sidste er i Besiddelse af lidt mere Kapital og lidt Hensynsløshed. Det betragtes jo i vore Dage som en fortjenstfuld Handling, naar den ene Mester, ved Hjælp af lavere Arbejdspriser, er i Stand til at „hugge" et Stykke Arbejde fra den anden; at dette medfører en almindelig Underbyden, der fuldstændig demoraliserer Kunderne, er aldeles indlysende. I denne Kamp om Arbejde, vil den mest Hensynsløse gaa af med Sejren, idet han ikke vil undsé sig ved at misbyde sine Arbejdere indtil det mindst tænkelige, og dette muliggøres ham i vor Tid derved, at Arbejdsstyrken i Faget er saa stor, dels begrundet paa den almindelige Tilvækst i Befolkningen, og dels i, at Tilgangen til Faget Aar for Aar bliver større paa Grund af, at flere andre Fag indskrænkes eller overflødiggøres af den udviklede Maskinteknik. Disse forskellige Forhold har været og er desværre endnu i fuldt Maal tilstede i Faget, og hvorfor? Fordi at Malersvendene har fundet sig deri, og kun har gjort ufuldkomne Forsøg paa at faa dem forbedrede; at Mestrene skulde gøre noget, har man ikke kunnet vente, saalænge det har været dem muligt at erholde Arbejdskraft til selv den laveste Pris, deres egen Æresfølelse har tilladt dem at byde.

Disse lave Priser paa Arbejdskraften muliggjordes derved, at Svendene stod uorganiserede og hjælpeløse overfor Mestrene. Selvopholdelsesdriften tvang dem endog til ved indbyrdes Konkurence at trykke Lønnen endnu lavere, indtil det tilsidst blev umuligt at leve blot nogenlunde af den Løn der i gunstige Tilfælde kunde tjenes. Saa var det at man stiftede „Fagforeningen", i Erkendelsen af, at kun en enig og samlet Optræden af det store Flertal af Fagets Arbejdere vilde være i Stand til at frembringe en Forandring, og derfor blev det første Punkt i vort Program, Regulering af Arbejdslønnen i Overensstemmelse med Nutidens Krav. Denne Opgaves

første Dél har vi alt løst med Gennemførelsen af Prislisten af 1874; derved har vi givet saavel Svendene som de respektable Mestre en Garanti for, at vi ved Hjælp af vor Organisation er i Stand til at bringe ligelige Forhold tilveje paa Lønningsspørgsmaalets Omraade. Men Arbejdet er langt fra færdigt endnu. Prislisten af 1874 erkendes af alle, baade Mestre og Svende, at være forældet og i mange Punkter ufuldkommen, og derfor vil vore Bestræbelser i den kommende Tid være rettede paa Indførelsen af en ny og mere tidssvarende Prisliste; mange vil maaske mene, at dette er mislykket med det i Foraaret gjorte Forsøg, men det er kun de modløse og utaalmodige Kolleger der taler saaledes Rom blev ikke bygget paa en Dag, og fordi Mestrene viste sig mindre imødekommende iaar end som ifjor, er Slaget ikke dermed tabt, dette maa tvertimod være os en Spore til at arbejde saameget desto ihærdigere og vise d'Hrr Mestre, at naar vi ønsker en Forbedring i vore Kaar, er det fordi vi tiltrænger den, og ogsaa vil sætte noget ind paa at erholde den.

Den næste Sag vi arbejder for, er at hæve Faget i kvalitativ Henseende. Det vil af det foregaaende være indlysende, at Konkurencen ogsaa her har forfejlet sit Maal, thi billigt og godt Arbejde lader sig ikke forene, og trods det, at det maa indrømmes at der i vore Dage udføres en Dél godt Malerarbejde, staar det dog fast, at det almindelige Niveau er kommet langt under Grændsen for godt Arbejde; naar vi sammenligner det med f. Eks. de andre Bygningsfag. Grunden ligger som alt antydet, snublende nær; i samme Øjeblik at Faget reduceres til blot at blive et Objekt at tjene Penge paa, at Folk udenfor Faget og Folk med en daarlig faglig Uddannelse, blot ved Hjælp af Kapital, kunne blive Mestre, maatte de faglige Interesser blive de underordnede. I Forbindelse hermed staar de løse Lærlingeforhold. Det hører jo nu næsten til Sjælden hederne, at en Lærling lærer sit Haandværk hos én Mester, og endnu sjældnere aflægger nogen Prøve paa hvad han har lært, ligesaalidt som der paahviler en Mester nogensomhelst Forpligtelse til at paasé, at de unge Mennesker, som anbringes hos ham, lærer noget ordentligt; i god Overénstemmelse hermed sørger derfor de allerfleste Mestre for at faa det størst mulige Udbytte ud af deres Lærlinge i den Tid de har dem, og Fristelsen ligger nær for Lærlingen til, saasnart han tror, at han ved Udøvelsen af bloten enkelt Gren af Faget er i Stand til at tjene mere, end han faar hos sin Læremester, da at forlade denne og søge sig Arbejde som Svend. Her opdager han snart at han ikke er med, som man siger; men nu er han engang, idetmindste i egne Øjne, Malersven, og saa lader han den stryge, saameget destomere, som der alletider findes Mestre, der eksploiterer saadanne unge Mennesker, blot for at skaffe sig billigere Arbejdskraft. At her ligger en stor og betydningsfuld Opgave, burde være indlysende, selv for d'Hrr. Mestre, og man turde vel her paaregne Støtte, særlig fra de humane og virkelige Malermestre. At de saakaldte „Spekulationsmestre" skulde støtte os, vilde vel være for sangvinsk at antage, da disse, som alt bevist, jo ere interesserede i, at Forholdene bestaar, som de er.

(Fortsættes.)

Produktionsforeninger.

Spørgsmaalet om Produktionsforeninger er i den sidste Tid atter kommer paa Dagsordenen, vel nærmest begrundet paa den Maade, hvorpaa Arbejdsgiverne, støttet af den reaktionære Presse, har begyndt at optræde overfor Arbejdernes Organisation. Trods det, at jeg nu ikke nærer nogen overdreven Frygt for, at d'Hrr. Malermestrene skulde misforstaa deres egne Interesser i den Grad, at de skulde række Haand til en økonomisk Krig imod Arbejderne af den Natur, som den Fabrikanterne i Smede- og Maskinfaget i denne Tid lægger Navn og Penge til, saa er det vistnok aldeles rigtigt, om Malersvendene i København, uden just at male en vis Mand paa Væggen, ogsaa regnede med den Mulighed, at blive angrebne paa samme Maade, af idetmindste en mindre Dél af de kapitalbesiddende Mestre, og det gælder da om at være forberedt paa at tage en saadan Kamp op og forsvare sig med de virksomste Vaaben. Det har derfor glædet mig meget, at der ogsaa i „Malernes Fagforening" er begyndt at tage fat paa Dannelsen af et Produktionsværksted, og jeg skal allerede paa Sagens nuværende Stadium tillade mig at give et Par Vink, med Hensyn til Realiseringen af dette Spørgsmaal. Hvad man først maa have for Øje er, at et Produktionsværksted kommer til at gavne alle Arbejderne i Faget, og derfor maa man søge at grundlægge det paa det bredest mulige Basis, nemlig paa Fagforeningen, saaledes, at det bliver denne, og ikke en større eller mindre Kreds af Arbejdere, der opretter Værkstedet; thi det maa vel staa klart for enhver, at et saadant Værksted, idetmindste foreløbig, vil være nødsaget til at underkaste sig den bestaaende Konkurence, om jeg end tænker mig at man væsentligst skal konkurere ved Hjælp af s m u k t og s o l i d t Arbejde, saa er i det Tilfælde det oprettes af en privat Kreds, den Mulighed dog ikke udelukket, at de derved fremkomne Særinteresser, i Tidens Løb kunne udvikle sig til Skade for Fagforeningens Medlemmer. Det er derfor af Betydning, at man straks slaar fast, at hvad der her skal oprettes, maa være en Sag som hele Foreningen maa samle sig om, og gør den dette paa den rigtige Maade, er jeg aldeles overbévist om, at

Forsøget vil lykkes. Der er ikke Tvivl om, at Arbejderne kan producere selvstændig og selv høste Udbyttet af deres Virksomhed. Vor Forening tæller imellem sine Medlemmer saa mange dygtige Kræfter i faglig Henseende, at denne Side af Sagen tør betragtes som sikkret Et andet Spørgsmaal af ligesaa stor Betydning er, hvorledes skaffer man sig den fornødne Kapital? Til dette vil jeg svare med at henvise til hvad der i de sidste Uger, igennem vor Forening, er indkommen til de udelukkede Smede, ca. 3,000 Kr i 12 Uger i frivillige Bidrag, til et Øjemed, som, ihvorvel det har sin store Betydning, dog ikke giver noget øjeblikkeligt Udbytte; skulde man med dette for Øje ikke turde haabe paa at Malerne ogsaa, naar det galdt en Sag af saa stor Betydning som et Produktionsværksted, vilde være i Stand til at yde en 25 à 50 Øre ugenlig i nogle Maaneder, indtil hver Mand havde indbetalt f. Ex 10 Kr., der jo kunde betragtes som en Minimums Andél, saameget destomere, som de her vilde have en Garanti for deres Penge i den Kapital Fagforeningen ejer; jeg ansér det nemlig for givet, at naar Foreningen, og igennem den alle Medlemmerne, skal høste Frugterne af Arbejdet, maa den ogsaa tage Risikoen, hvilket saameget lettere lader sig gøre, som man ved en saadan Virksomhed i vort Fag, med en fornuftig Ledelse ikke behøver overordenlig store Indskudskapitaler, og som Følge deraf ogsaa har en mindre Risiko. At paaregne Renter af de paa ovenanførte Maade indbetalte Penge, vil jeg ikke ansé for heldigt, medens jeg derimod tror, at en suksesiv Udbetaling af hele Beløbet f Ex. ved Lodtrækning, vil være at foretrække. Med Hensyn til at erholde Arbejde, tror jeg, at man ogsaa paa dette Punkt dristigt kan sé Fremtiden imøde, thi der findes i vide Kredse en stor Sympathi for Arbejderne og deres Foretagender, der i særlig Grad er bleven skærpet ved den Maade, hvorpaa de fra anden Side bekæmpes; at denne vil komme et Produktionsværksted tilgode, tør vel betragtes som en Selvfølge, særlig da dette vil være den mest rentable Maade at støtte Arbejderne paa. Ligeledes maa det antages, at en Forretning, hvor ca. 1000 Mennesker er intereseret, maatte formaa at skaffe sig Indflydelse og Arbejde, da hvert enkelt Medlem jo vil sé sin Fordél, ved gennem Bekendtskaber og lign. at skaffe Værkstedet Arbejde, ligesom det overfor d'Hrr. Bygmestre og Husejere vil være anderledes betryggende under de nuværende spændte og urolige Forhold, at staa i direkte Forbindelse med den afgørende Faktor i Faget, nemlig Arbejderne, hvorved de til enhver Tid vil være sikkret imod de overfor dem ofte beklagelige Arbejdsstandsninger, paa Grund af forefaldende Uefterrettelighed fra vedkommende Mesters Side overfor sine Arbejdere. Hermed skal jeg slutte disse faa Bemærkninger, og haaber, at de maa blive efterfulgt af flere, indtil denne Sag er ordnet paa den heldigste Maade, hvad ingen vilde glæde sig mere ved end

En Maler.

* * *

Idet vi har optaget dette Indlæg i Spørgsmaalet om Produktionsforeninger, takker vi den ærede Indsender for den Interesse han har for Sagen, og forbeholdende os paa et senere Tidspunkt at fremkomme med vor Anskuelse, skal vi hermed erklære Debatten om Spørgsmaalet aabnet i Fagtidendes Spalter.

Red.

Bekendtgørelser.

„Fagtidende for Malere",

udgivet af „Malernes Fagforening", Organ for Malernes, særlig Svendenes Interesser, udgaar forelöbig kun én Gang maanedlig, og koster 30 Øre Kvartalet i Byen, og i Provindserne iberegnet Postafgift. Enkelte Numre 10 Øre. Abonnement tegnes i Provindserne hos de respektive Formænd samt paa alle Postkontorer, i København paa Fagforeningens Kontor, **Rømersgade 22, 1ste Sal,** Opgang i Gaarden tilhøjre for Porten.

Udg.

Generalforsamling.

Fagforeningen afholder sin ordinære Generalforsamling Onsdagen den 21. Oktober, Aften Kl. 8 i Rømersgade 22, 1. Sal. ov. G. (Festsalen). Dagsorden:

Punkt 1. Beretning om Foreningens Virksomhed. 2. Det halvaarlige Regnskab. 3. Forslag fra Bestyrelsen angaaende Formandens Løn. 4. Valg af Næstformand, 4 Repræsentanter og 1 Revisor samt 1 Repræsentant til „Social-Demokraten" og 9 til Bygningen. 5. Oprettelsen af et Produktionsværksted. 6. Udgivelsen af Fagtidende. 7. Eventuelle Forslag.

Kontingent og Restancer modtages. Medlemsbog forevises ved Indgangen.

Bestyrelsen.

Malernes Fagforenings Kontor,

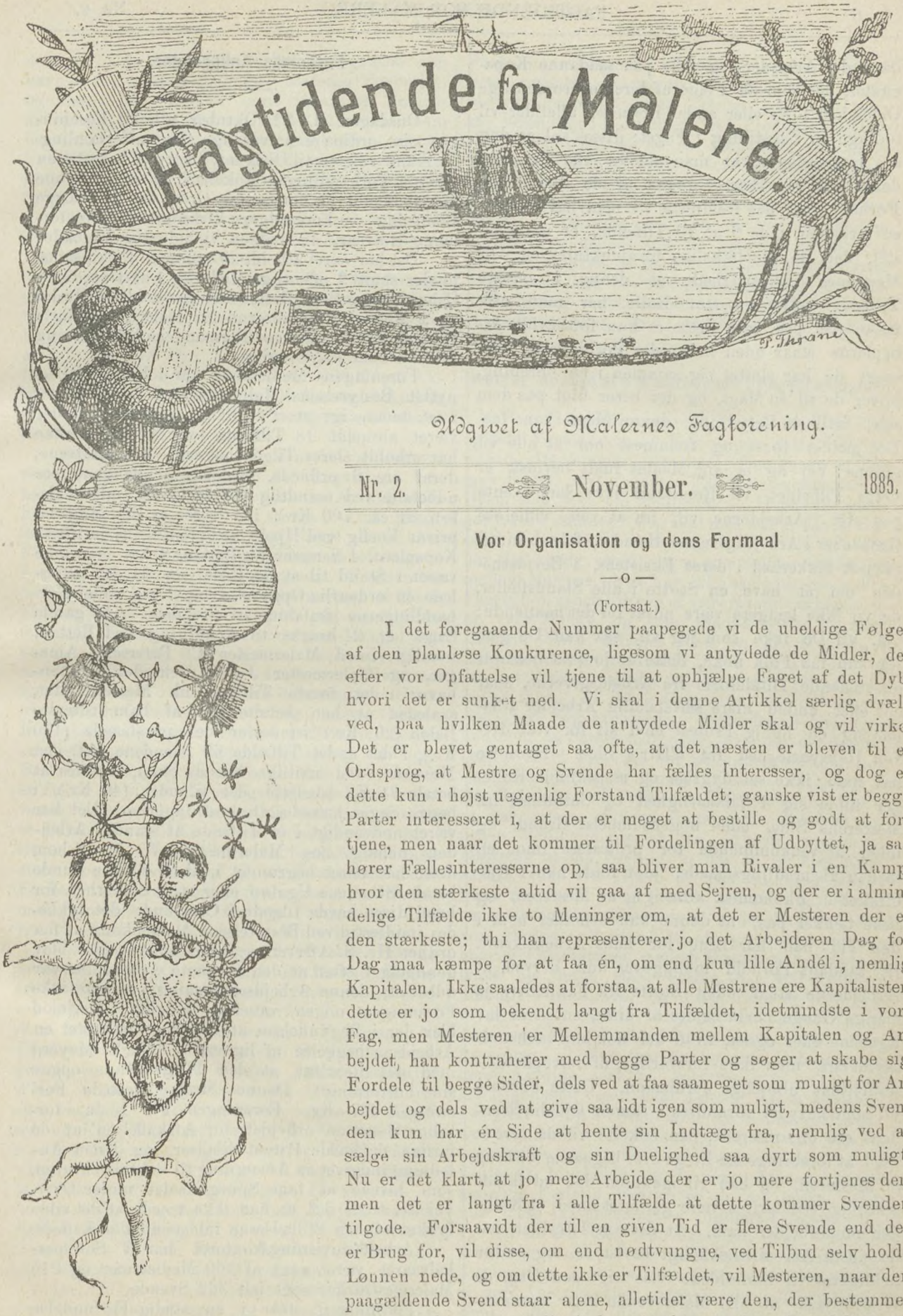
Rømersgade 22, 1ste Sal, Opgang i Gaarden tilhøjre for Porten, — aabent hver Søgnedag fra 7—9 Formiddag og fra 5—7 Aften, for Anvisning af Arbejde, Indbetaling af Kontingent og Indmeldelse af nye Medlemmer. Man tillader sig særlig at henlede d'Hrr. Mestres Opmærksomhed paa Kontoret ved Antagelsen af Svende, da de, ved at henvende dem til os i Almindelighed vil være sikker paa at erholde virkelige Malersvende til deres Arbejde, ligesom vi ogsaa henleder Provinds Kollegers Opmærksomhed paa Kontoret, hvor de til enhver Tid kan erholde alle mulige Oplysninger om herværende Fagforhold, saavel skriftlig som mundtlig.

Malernes Fagforening

afholder Medlemsmøde hver Onsdag Aften i Rømersgade 22, St. ov. G., for Diskussion om faglige Spørgsmaal, ligeom der i Vinterhalvaaret vil blive afholdt almindelig belærende og oplysende Foredrag over saadanne Emner, der kan paaregnes at have almindelig Betydning for Udviklingen af vore Standsinteresser.

Obs. Næste Nummer af „Fagtidende for Malere" udkommer den 1ste Novbr.

Redigeret af I. Jensen. — Trykt hos I. Henriksen, Rømersgade 22. København.

Udgivet af Malernes Fagforening.

Nr. 2. November. 1885.

Vor Organisation og dens Formaal

—o—

(Fortsat.)

I det foregaaende Nummer paapegede vi de uheldige Følger af den planløse Konkurence, ligesom vi antydede de Midler, der efter vor Opfattelse vil tjene til at ophjælpe Faget af det Dyb, hvori det er sunket ned. Vi skal i denne Artikkel særlig dvæle ved, paa hvilken Maade de antydede Midler skal og vil virke. Det er blevet gentaget saa ofte, at det næsten er bleven til et Ordsprog, at Mestre og Svende har fælles Interesser, og dog er dette kun i højst uegenlig Forstand Tilfældet; ganske vist er begge Parter interesseret i, at der er meget at bestille og godt at fortjene, men naar det kommer til Fordelingen af Udbyttet, ja saa hører Fællesinteresserne op, saa bliver man Rivaler i en Kamp, hvor den stærkeste altid vil gaa af med Sejren, og der er i almindelige Tilfælde ikke to Meninger om, at det er Mesteren der er den stærkeste; thi han repræsenterer jo det Arbejderen Dag for Dag maa kæmpe for at faa én, om end kun lille Andél i, nemlig Kapitalen. Ikke saaledes at forstaa, at alle Mestrene ere Kapitalister, dette er jo som bekendt langt fra Tilfældet, idetmindste i vort Fag, men Mesteren er Mellemmanden mellem Kapitalen og Arbejdet, han kontraherer med begge Parter og søger at skabe sig Fordele til begge Sider, dels ved at faa saameget som muligt for Arbejdet og dels ved at give saa lidt igen som muligt, medens Svenden kun har én Side at hente sin Indtægt fra, nemlig ved at sælge sin Arbejdskraft og sin Duelighed saa dyrt som muligt. Nu er det klart, at jo mere Arbejde der er jo mere fortjenes der, men det er langt fra i alle Tilfælde at dette kommer Svenden tilgode. Forsaavidt der til en given Tid er flere Svende end der er Brug for, vil disse, om end nødtvungne, ved Tilbud selv holde Lønnen nede, og om dette ikke er Tilfældet, vil Mesteren, naar den paagældende Svend staar alene, alletider være den, der bestemmer Lønnen; her er naturligvis kun tænkt paa den almindeligt ud-

dannede Arbejder og ikke paa saadanne Kapaciteter, der som en Følge af deres overordentlige Duelighed i én eller anden Branche, alletider vil indtage en Særstilling i Faget; disses Tal er dog saa forsvindende, at man aldeles ikke kan tage dem med ved Betragtningen af de almindelige Forhold. Af det fremførte vil man have sét, at en Arbejder, i de 9 af 10 Tilfælde, er underkastet, dels de øjeblikkelige Konjunkturer og dels Mestrenes Vilkaarlighed; at denne i mange Tilfælde spiller en stor Rolle, har man ofte Eksempler paa, men dette er kun forsaavidt Arbejderne staar uden indbyrdes Forbindelse, saasnart de har sluttet sig sammen i en Forening, bliver de til en Magt, og det beror blot paa dem selv, hvilken Betydning denne Magt kan faa. Det gælder først og fremmest om at alle vil samme Vej og er sig Maalet fuldt bevidst; er dette Tilfældet, vil Resultatet ikke lade vente paa sig. Arbejderne vil, fra at være villieløse Redskaber i Arbejdsgivernes Hænder, føle en hidtil ukendt Sikkerhed i deres Eksistens, i Bevidstheden om at have en Støtte i alle Standsfæller, de vil ikke længere være udsat for det haanende: „ja, vil De ikke som jeg vil, saa kan De gaa, jeg kan faa Folk nok“, dette er jo som bekendt en staaende Tiltaleform fra Arbejdsgiverne, naar en eller anden mere selvstændig Arbejder tillader sig en høflig Protest mod alt for vidt dreven Hensynsløshed fra d'Hrr.s Side. Hvorofte har man ikke sét dygtige og respektable Kolleger finde sig i Vilkaarlighed og Chikaneri fra Mesterens Side, uden nogensomhelst Grund, og uden at vedkommende tør protestere imod en saadan Behandlingsmaade, blot fordi han i Øjeblikket er økonomisk afhængig af Mesteren, og ikke tænker paa, at denne kun beholder ham i den Tid han har Brug for hans Arbejdskraft. Et saadant Forhold muliggøres kun derved, at Arbejderne staar uden Støtte fra Fagfæller, ja mange Gange modarbejdes af disse, enten af lav Egoisme eller ogsaa, hvad der nok kan være undskyldeligt, men ikke forsvarligt, af Selvopholdelsesdriftens ubøjelige Jernhaand. Dette Forhold vil som antydet forandres i samme Øjeblik Svendene ere organiserede, den enkelte vil da have et Sted at forebringe sin Klage over begaaede Misbrug af Mesteren, og han vil igennem den udviklede gensidige Solidaritet være garderet imod, at Kolleger modarbejder ham. At dette er Tilfældet, har de sidste Aar tilstrækkeligt bevist os, og endnu heldigere vil Forholdene vise sig den Dag, da vi kan sige, at alle Malersvende staar sammensluttede om det samme Program, „F r i h e d o g F r e m s k r i d t“. (Forts.)

Forenings Anliggender.

— o —

Onsdagen d. 21. Oktober afholdt Foreningen sin ordinære halvaarlige Generalforsamling. P. Trane valgtes til Dirigent, hvorpaa Sekretæren oplæste Forhandlingsprotokollen; efter at denne var godkendt fik Formanden Ordet for at aflægge Beretning om Foreningens Virksomhed i det forløbne Halvaar, af hvilken vi hidsætte følgende:

Der har været afholdt 20 ordinære Diskussionsmøder samt 2 offentlige Møder og 1 ekstraordinær Generalforsamling Bestyrelsen har holdt 19 Møder og 1 Møde i Provindserne for Malere, nemlig i Helsingør, hvor der ved Formandens Medvirkning dannedes en Fagforening.

Foreningens Medlemmer har i Halvaaret benyttet Bestyrelsens Mellemkomst i Pengeaffærer i et temmeligt stort Omfang, saaledes har der været anmeldt 18 Tilfælde hvor Svendene ikke har erholdt deres Tilgodehavende hos Mestrene; deraf ere 6 ordnede, saaledes at Pengene ere udbetalte ved mundtlig Overénskomst (ialt et Beløb af ca. 700 Kr.), i 4 Sager er der indgaaet privat Forlig ved Hjælp af Foreningens juridiske Konsulent, 4 verserer for Retten, 2 har man ikke været i Stand til at faa Rede paa, da der manglede en ordentlig Opgørelse, og 2 ere under Forhandlingerne frafaldne af Svendene. Af gamle Sager er 2 bragte til Afslutning ved Retten, nemlig imod Malermester C Petersen, Amager, og Malermester J. N. Schrøder, København; i det første Tilfælde fik Mesteren Ret, saaledes, at han betalte det af ham tilbudte Beløb (20 Kr.) istedetfor det paastaaede (100 Kr.), i det andet Tilfælde fik Svendene Ret, idet Mesterer, ved uvillige Mænds Skøn, idømtes at betale 91 Kr. istedetfor det tilbudte (40 Kr.), i begge Sager hævedes Omkostningerne. Det har været nødvendigt i et Tilfælde at standse Arbejdet, nemlig hos Malermester V. T. Schou; dette har været begrundet i, at Hr. S ikke kunde betale Svendene Ugeløn eller stille Sikkerhed for hvad disse havde tilgode i Overskud; det lykkedes imidlertid ved Bestyrelsens Mellemkomt at faa ordnet Hr. S.' Affærer, saaledes at Arbejdet blev genoptaget efter at den fortjente Arbeidsløn var udbetalt; denne Arbejdsstandsning paaførte ikke Foreningen nogen væsenlig Udgift. Derimod blev der i Begyndelsen af Halvaaret afsluttet en Arbejdsnedlæggelee af lignende Art (V. Meyer,) med det Resultat, at den Paagældende opgav sin Forretning. Denne Strejke kostede Foreningen 427 Kr Foreningen har i den forløbne Sommer arbejdet for Afskaffelsen af de farlige énbenede Patentstilladser, og i den Anledning indgivet en Ansøgning til Politidirektøren, som lovede at tage Spørgsmaalet under Overvejelse, trods det, at han ikke troede at det vilde lykkes at faa Stilladserne fuldstændig afskaffede.

Arbejdsanvisningskontoret har i Sommerhalvaaret været søgt af 460 Medlemmer og 215 Malermestre har søgt ialt 362 Svende.

Foreningen staar i en stadig Forbindelse med de vigtigste Provindsbyer, saavelsom med Malerforeningen i Kristiania, ligesom den har

deltaget i de forskellige faglige Spørgsmaal som har været rejst herhjemme, saaledes Trædrejer- og Forgylder Strejken samt Smede og Maskinarbejderstrejken; denne sidste udartede som bekendt til en Lock-out, der har krævet betydelige Ofre. Til denne er der igennem vor Forening til Dato indbetalt i frivillige Bidrag ialt 3,647 Kr.

Til et tilskadekommet Medlem er indsamlet 59 Kr. 30 Øre og til et Medlem som er bleven Indvalid, 355 Kr. 18 Øre.

Foreningens Medlemsantal er 700 foruden en Dél Restancer og midlertidig bortrejste Indtægterne har i Halvaaret været 2,472 Kr. 77 Øre, Udgifterne 1,752 Kr. 44 Øre, Kassebeholdningen er 3,199 Kr. 78 Øre, Foreningens Inventar 1,000 Kr., 1 Obligation i „Demokraten" 100 Kr., 9 Aktier i Forsamlingsbygningen 90 Kr. og 3 Andele i „Social-Demokraten" 36 Kr, giver en samlet Formue af 4,225 Kr 78 Øre.

Arbejdsmængden har i den sidste Sommer været betydelig ringere end de foregaaende Aar, hvorfor der dels har været et mindre Antal Svende her i Byen og dels et større Antal ledige end Tilfældet var ifjor; som Følge deraf har Foreningen et temmelig betydeligt Beløb tilgode hos Medlemmerne i Kontingent. Formanden udtalte som Bestyrelsens Overbevisning, at Foreningen havde løst sin Opgave paa en tilfredsstillende Maade, og at det trods den Mangel paa Imødekommenhed d'Hrr. Mestre havde vist i Foraaret, nok vilde lykkes at føre de Reformer igennem, Faget i saa høj Grad tiltrængte. Beretningen godkendtes énstemmig uden Omtale. Regnskabet ligeledes. Derpaa godkendtes en paa den ekstraordinære Generalforsamling vedtagen Beslutning, om at garantere de udelukkede Smede et Beløb af 200 Kr. ugenlig saalænge Lock-out'en varer, ligesom det énstemmig vedtoges at stille et Beløb af 1000 Kr. til de Udelukkedes Disposition i extraordinære Tilfælde; ligeledes vedtoges efter nogen Diskussion et af Bestyrelsen stillet Forslag, om at bibeholde den nuværende Ordning med Kontoret samt at forhøje Formandens Løn fra 17 til 22 Kr. ugenlig for Vinterhalvaaret

Derpaa foretoges Valg af Bestyrelse. De afgaaende vare: Næstformand P. Thrane, Repræsentanterne N. Nilsson, Emil Andersen, Jul. Jensen og H. Sander samt Revisor C Lottes; af disse genvalgtes til Næstformand P Thrane, til Repræsentanter Jul. Jensen og H Sander, hvorpaa L. Gunner og N. H. Foss valgtes istedetfor d'Hrr. Nilsson og Andersen, der ikke havde ønsket Genvalg. Til Supleanter valgtes E. Knudsen og Emil Andersen; ifølge Loverne kan Revisorerne ikke genvælges, hvorfor Erik Hansen valgtes istedetfor C. Lottes; til Supleant valgtes M. Telling; derefter genvalgtes Formanden, I. Jensen, som Repræsentant ved Bladet samt I Jensen, R Poulsen, H. Sander N. Nielsen, L Gunner, P. Thrane, Jensen Lind og Hestehauge, som Repræsentanter ved Bygningen.

Da Tiden var saa langt fremrykket, hævedes Generalforsamlingen og fortsattes Onsdagen den 28de, under Ledelse af N H. Foss, med Udvalgets Forslag angaaende Oprettelse af et Produktionsværksted. Efter en længere Diskussion vedtoges Udvalgets Forslag med nogle ubetydelige Ændringer. Dette gaar ud paa, at Foreningen opretter et Produktionsværksted, som bestyres af en valgt Forretningsfører, samt at det drives for Foreningens Regning, hvorfor denne, naar Værkstedet skal træde i Virksomhed, tilskyder en større Sum som Driftskapital. Derefter vedtoges et Par af Medlem E. Knudsen stillede Forslag, gaaende ud paa, at kun en Majoritet af tre Fjerdedele af Foreningens Medlemmer kan beslutte en almindelig Arbejdsnedlæggelse, samt at der hvert Foraar trykkes et Aaarsregnskab, som omdeles til alle Medlemmerne.

Hvorfor er ikke alle Malersvende i Fagforeningen?

Paa Generalforsamlingen den 21. Oktober oplyste Formanden at Foreningen talte 700 betalende Medlemmer, af dette fremgaar, at der maa findes, lavt regnet, 300 Malersvende her i Byen, som ikke ere Medlemmer. Hvorledes hænger nu det sammen? Jeg skal med et Par Linier forsøge at besvare dette Spørgsmaal. Som bekendt har der aldrig været nogen stor Solidaritetsfølelse mellem Malerne, disse har ikke saaledes som andre Fag, sat en speciel Ære i at være Haandværkere, nej, de vare Malere og som saadan havde de idetmindste Navn tilfælles med en af de skønne Kunster; der er imidlertid Ingen der kan leve af et fint Navn, og det kan Malerne selvfølgelig heller ikke. Af denne Grund har der i de senere Aar gjort sig prisværdige Bestræbelser gældende henimod en Sammenslutning, hvorved det kunde lykkes os at forbedre vor pekuniære Stilling lidt og der er jo ogsaa opnaaet positive Resultater i den Retning, ved Prislistens Gennemførelse ifjor; vi har ogsaa et Anvisningskontor, hvorved det lettes Medlemmerne at faa Arbejde, saavelsom Mestrene at faa Svende. vi har en juridisk Konsulent, ved hvis Hjælp vi paa en billig Maade kan faa vor Ret overfor genstridige Mestre og endelig har Foreningen i det forløbne Aar vist, at den er i Stand til at opretholde indgaagaaede Forpligtelser mellem Mestre og Svende, og trods alt dette, staar endnu 3 à 400 Kolleger udenfor Foreningen, og disse Folk er ikke paa et enkelt Værksted, nej, de er spredt rundt omkring os, vi arbeider sammen med dem hver Dag D'Hrr. faar den samme Betaling for deres Arbejde som vi, kort sagt, vi er i et og alt Ligemænd; men naar Lørdag Aften kommer, saa gaar vi op i Foreningen og betaler vort Kontingent, fordi vi af Erfaring véd, at kun ved at opretholde og styrke vor Organisation, kan vi vente at bibeholde og fremme de nogenlunde taalelige Forhold hvorunder vi nu lever. Det maa disse Ikkemedlemmer imidlertid ogsaa vide, og véd de det ikke, maa det siges dem; i en bestemt og høflig Form maa man foreholde dem det urigtige i, at de hver Dag høster Frugterne af vore Anstrængelser, uden at yde en Øre til Gengæld. Jeg tror nu, at det skorter en Dél paa en saadan Paamindelse, og det turde mulig være Mangel paa personlig Agitation, som er Aarsag

i, at der endnu findes Malersvende som ikke er med i Fagforeningen. Det er en glædelig Kendsgerning, at der her i Byen findes ikke faa Værksteder, hvor det er et gennemført Princip, at alle Svende er i Fagforeningen, saaledes bør det være overalt; men det skal ikke være med Tvang man skal hverve Medlemmer, vi skal søge at overbevise dem om det urigtige i deres Handlemaade, ikke en enkelt Gang, men stadig, til enhver Tid naar Lejlighed gives, skal der agiteres, saa skal Resultatet nok komme. Altsaa! rask Haand paa Værket, til næste Generalforsamling maa der ikke findes 20 Malersvende som ikke er Medlemmer af Foreningen. X.

Husk paa Smedene!

Bidrag modtages hver Lørdag Aften paa Kontoret, fra Kl. 5—9.

Prislistens Forstaaelse.

Det hænder temmelig ofte, at der imellem Mester og Svend opstaar Tvistigheder med Hensyn til Forstaaelsen af adskillige Punkter i Prislisten Da dette i mange Tilfælde fører til Tab for Svendenes vedkommende, idet disse undertiden, af Mangel paa tilstrækkelig Oplysning om de paagældende Punkter, giver Mesteren Ret, hvor han faktisk har Uret, skal jeg i Henhold til Prislisten give en Forklaring over flere af saadanne tvivlsomme Poster, væsenligt støttende mig til de Forklaringer Udvalget i sin Tid afgav, samt hvad der siden den Tid er bleven almindelig Praksis. Først skal jeg dog gøre den Bemærkning, at siden 1. Juni 1884 betragtes Prislisten ikke som Vejledning, men som fast Prisfortegnelse, hvis Priser ubetinget gælder overfor de i samme vedføjede Arbejder; paa den anden Side kan Priser fra Prislisten ikke overføres paa lignende Arbejder, naar disse ikke ere nævnte i Prislisen, i saadanne Tilfælde maa en særlig Akkord træffes, helst før Arbejdets Paabegyndelse.

Et af de Punkter hvorom der oftest er Meningsforskel er Afsnittet „Plankeværk, glatte Skillerum og stumpe Døre", dette har enkelte Mestre fortolket paa den Maade, at trods det, at det i Følge sin Natur henhører til udvendigt Arbejde, skulde den anførte Pris, 4½ Øre, for to Gange Strygning, ogsaa gælde for indvendige stumpe Døre, t. Eks. i Køkkener og Korridorer; for at vise det urigtige i denne Paastand, skal jeg anføre Udvalgets Udtalelse, der lyder saaledes:

„Under Afsnittet „Plankeværk, glatte Skillerum og stumpe Døre", skal der ikke forstaaes de stumpe Døre og Stykker af Skillerum, der kunde findes i et Køkken, ligesom Priserne for dette Arbejde regnes lige med andet indvendigt Arbejde. De andre Punkter henviser til udvendigt eller hvad der kan stilles lige med dette".

Af dette fremgaar tydeligt nok, at Køkkener, Korridorer og lign, skal betales med 6 Øre pr. 2 Gange Strygning, dette har ogsaa af de allerfleste Malermestre været erkendt, og det er heldigvis kun ganske enkelte der er saa styverfængeragtige, at de har forsøgt at trække af Regningen ved Hjælp af en slig Fortolkning

Ogsaa et andet Punkt, nemlig Lægning af Lister paa Døre og lign., har givet Anledning til Misforstaaelser, idet disse ere opførte med en Pris af 1 til 1½ Øre. Den korrekte Forstaaelse af denne Pris er, at der betales 1 Øre, naar Listen kun udspares til den ene Side og 1½ Øre naar der udspares til begge Sider; disse Priser ere imidlertid saa lave, særlig naar der er Tale om Broncelister, at der i Almindelighed betales højere Priser for dette Arbejde, uden at disse ere bestemt fastslaaede, det skal nemlig erindres, at Prislisten helt igennem sætter Minimumsprisen, som kun gælder for almindeligt godt udført Arbejde, hvad der fordres ud over dette, maa særlig akkorderes.

I. Jensen.

Bekendtgørelser.

„Fagtidende for Malere",

udgivet af „Malernes Fagforening", Organ for Malernes, særlig Svendenes Interesser, udgaar forelöbig kun én Gang maanedlig, og koster 30 Øre Kvartalet i Byen, og i Provindserne iberegnet Postafgift. Enkelte Numre 10 Øre. Abonnement tegnes i Provindserne hos de respektive Formænd samt paa alle Postkontorer, i København paa Fagforeningens Kontor, **Rømersgade 22, 1ste Sal,** Opgang i Gaarden tilhøjre for Porten.

Udg.

Malernes Fagforenings Kontor,

Rømersgade 22, 1ste Sal, Opgang i Gaarden tilhøjre for Porten, — aabent hver Søgnedag fra 7—9 Formiddag og fra 5—7 Aften, for Anvisning af Arbejde, Indbetaling af Kontingent og Indmeldelse af nye Medlemmer.

Stiftelsesfest.

Fredagen d. 20. Novbr., Aften Kl. 8½. afholder Foreningen sin 4-aarige Stiftelsesfest, i Rømersgade 22. Festsalen. Festen er tænkt arrangeret paa følgende Maade: Kl. 9 Fællesspisning i den store Sal, ved Bordet holdes forskellige Taler og afsynges et P r i Dagens Anledning forfattede Sange, fra Kl 11—4 Bal. Prisen pr. Deltager er 1 Kr. 75 Øre.

Saafremt der ikke senest d. 14. ds. har tegnet sig 100 Deltagere vil Spisningen bortfalde og der vil da blive afholdt Bal à 50 Øre pr. Deltager.

Bestyrelsen.

Malernes Fagforening

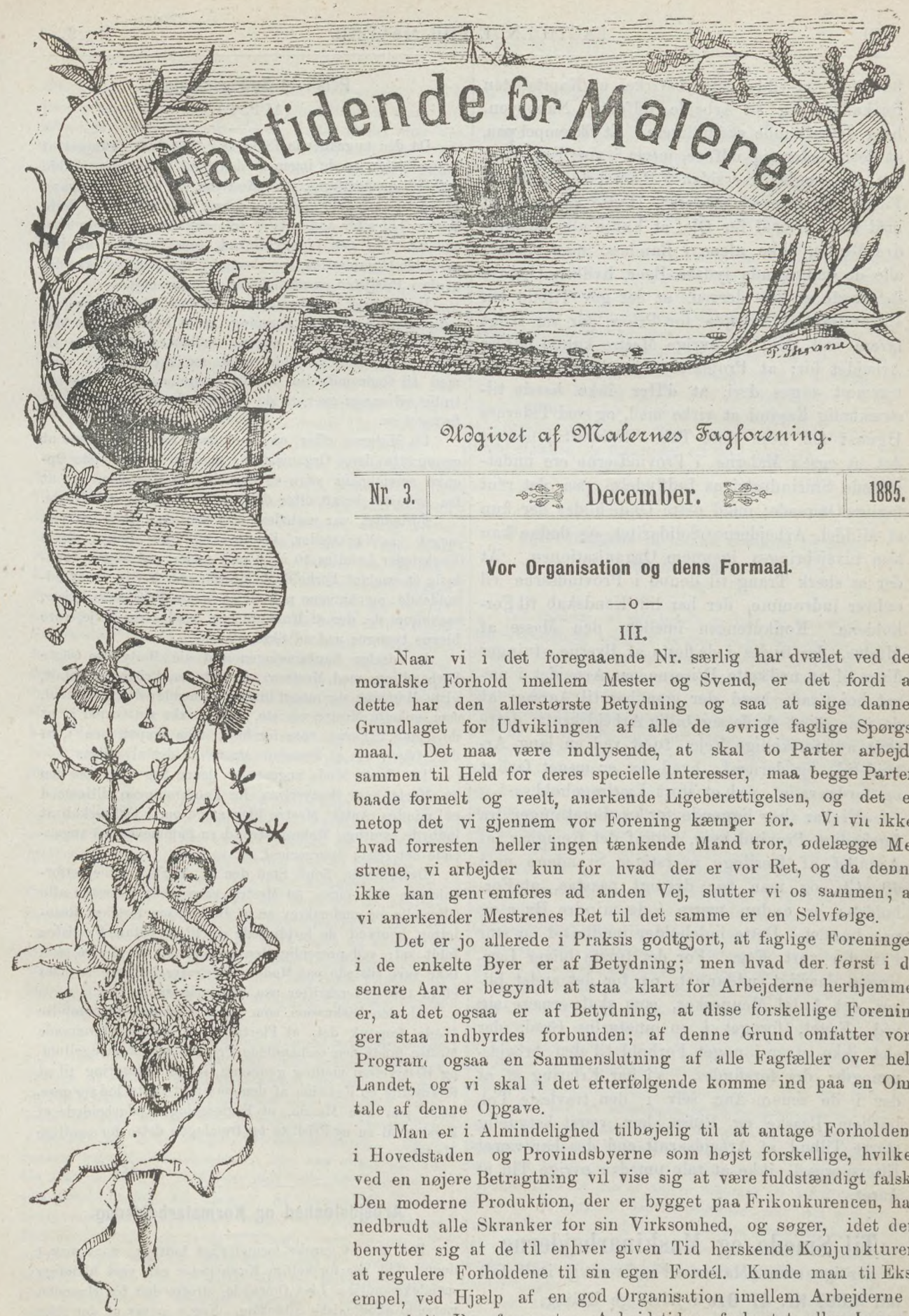
afholder Medlemsmøde hver Onsdag Aften i Rømersgade 22, St. ov. G., for Diskussion om faglige Spørgsmaal, ligesom der i Vinterhalvaaret vil blive afholdt almindelig belærende og oplysende Foredrag over saadanne Emner, der kan paaregnes at have almindelig Betydning for Udviklingen af vore Standsinteresser.

Korrespondance.

Til en Abonnent V. Deres Indsendte kan optages, naar De vil henvende Dem til Redaktionen, da en Ændring er nødvendig.

Alle indsendte Artikler maa være forsynede med Navn og Bopæl, til Underretning for Redaktionen.

Redigeret af I. Jensen. — Trykt hos I. Henriksen, Rømersgade 22. København.

Udgivet af Malernes Fagforening.

Nr. 3. December. 1885.

Vor Organisation og dens Formaal.

—o—

III.

Naar vi i det foregaaende Nr. særlig har dvælet ved det moralske Forhold imellem Mester og Svend, er det fordi at dette har den allerstørste Betydning og saa at sige danner Grundlaget for Udviklingen af alle de øvrige faglige Spørgsmaal. Det maa være indlysende, at skal to Parter arbejde sammen til Held for deres specielle Interesser, maa begge Parter baade formelt og reelt, anerkende Ligeberettigelsen, og det er netop det vi gjennem vor Forening kæmper for. Vi vil ikke, hvad forresten heller ingen tænkende Mand tror, ødelægge Mestrene, vi arbejder kun for hvad der er vor Ret, og da denne ikke kan gennemføres ad anden Vej, slutter vi os sammen; at vi anerkender Mestrenes Ret til det samme er en Selvfølge.

Det er jo allerede i Praksis godtgjort, at faglige Foreninger i de enkelte Byer er af Betydning; men hvad der først i de senere Aar er begyndt at staa klart for Arbejderne herhjemme, er, at det ogsaa er af Betydning, at disse forskellige Foreninger staa indbyrdes forbunden; af denne Grund omfatter vort Program ogsaa en Sammenslutning af alle Fagfæller over hele Landet, og vi skal i det efterfølgende komme ind paa en Omtale af denne Opgave.

Man er i Almindelighed tilbøjelig til at antage Forholdene i Hovedstaden og Provindsbyerne som højst forskellige, hvilket ved en nøjere Betragtning vil vise sig at være fuldstændigt falsk. Den moderne Produktion, der er bygget paa Frikonkurencen, har nedbrudt alle Skranker for sin Virksomhed, og søger, idet den benytter sig af de til enhver given Tid herskende Konjunkturer, at regulere Forholdene til sin egen Fordél. Kunde man til Eksempel, ved Hjælp af en god Organisation imellem Arbejderne i en enkelt By, faa enten Arbejdstiden forkortet eller Lønnen

forhøjet, saa vilde dette bevirke, at Kapitalisten forskaffede sig sit Arbejde udført i Nabobyen, hvor dette kunde ské billigere. Et Eksempel paa, at dette lader sig udføre, ogsaa i vort Fag, viser det for nogle Aar siden i Randers dannede Firma „De forenede Malere". Dette var oprettet med det Formaal for Øje, at knuse alle de mindre Mestre, ikke alene i Randers, men ogsaa i alle de omliggende jydske Byer, hvilken Opgave det søgte at løse derved, at det gav Tilbud om Udførelsen af Arbejde for Priser, der var langt lavere end den, de øvrige Mestre kunde udføre Arbejdet for; at Projektet ikke lykkedes, maa nærmest søges deri, at d'Hrr. ikke havde tilstrækkelig Kapital at virke med, og ved Tidernes Ugunst led flere store Tab. Imidlertid beviser det, at ogsaa Malerne i Provindserne ere underkastede Storindustriens Indflydelse paa det rént faglige Omraade; imod dette Onde findes der kun et Middel, Arbejdernes Solidaritet, og denne kan kun tilvejebringes igennem Organisationen. At der er stærk Trang til denne i Provindserne vil enhver indrømme, der har lidt Kendskab til Forholdene. Konkurencen imellem den Masse af Mestre, der findes i de fleste af Byerne, tvinger disse til at nedsætte Priserne paa Arbejdet i meget høj Grad, hvad der igen har til Aarsag, at de maa sé at skaffe sig billig Arbejdskraft; dette skér ad forskellige Veje, først ved en lang Arbejdstid, og dernæst, hvad der er meget farligt og fordærveligt, ved et stort Lærlingehold.

Vi har her liggende for os Beretninger fra forskellige Provindsbyer, hvoraf det fremgaar, at Antallet af Lærlinge overstiger Svendene med 40 pCt., og man tør dristigt paastaa, at Forholdene er endnu værre i de mindre Byer og paa Landet. Dette indeholder imidlertid en stor Fare for vort Fag. For det første bliver Lærlingen daarligt uddannet, og for det andet bliver det Antal Mennesker, som skal ernære sig ved Faget, forøget i en unaturlig Grad, der slet ikke staar i noget Forhold til den Arbejdsmængde, der forefindes. Vi har Erfaring af, at der i de senere Aar, selv i den travleste Tid, imellem Paaske og Pinse, har været betydelig større Tilbud af Arbejdskraft end der har været Efterspørgsel, ikke at tale om den øvrige Tid af Aaret.

Til Smede og Maskinarbejderne

er der igennem „Malernes Fagforening" indbetalt **ialt 4,087 Kr. 47 Øre** i frivillige Bidrag.

Bidrag til de Arbejdsløse modtages fremdeles.

Prisliste Spørgsmaalet.

(Af P. T.)

Da den nugældende Prisliste i 1874 blev vedtaget af begge Parter, anede ingen at den først 10 Aar efter skulde praktisk gennemføres; hos Mestrene var vistnok dengang Viljen til at betale efter den meget god; idet at de fleste Mestre Tid efter anden faldt fra, skyldes, efter min Formening, kun den Ligegyldighed, som Svendene udviste mod den Organisation, som bestod i vort Fag, og ikke det at de i Prislisten ansatte Priser vare for høje.

Den Energi og Ihærdighed hvormed der er arbejdet i de senere Aar i vor Forening, er et Bevis for, at Malerne have taget den engang indhöstede Erfaring til Følge, og en Borgen for, at de nu ikke alene vil være med til Gennemførelse af Lönningsreformer, men ogsaa trolig vil vaage over, at de tilkæmpede Goder ikke blive frataget os.

Da Malerne efter en 5—6 Aars Søvn besluttede at genoprette deres Organisation, maatte dennes første Opgave selvfølgelig være en Fordring til Mestrene, om at faa Arbejdet betalt efter den en Gang vedtagne Prisliste.

Forholdet var saaledes, at Prislisten i 1880—81 paa meget faa Værksteder, betaltes fuldt ud; paa de fleste Værksteder betaltes 10 à 20 pCt. under; naturligvis trykkede et saadant Forhold de Mestre, som havde været udholdende og humane nok til at betale Prislistens Priser, saavelsom de, der af Konkurencen, mod deres Vilje, vare blevne tvungne ned ad Skraaplanen.

Da derfor Fagforeningen ved sin Bestyrelse søgte Forhandling med Mestrene for at faa Prislisten betalt, viste Mestrene sig meget imødekommende; den Modstand, som enkelte Mestre udviste, havde ikke sin Grund i, at de mente Priserne vare for høje, men simpelt hen i, at de tvivlede om at Svendene nu mente det alvorligt.

Det første Møde angaaende denne Sag afholdtes den 12. Marts, hvor Bestyrelsen for Fagforeningen tilligemed et mindre Antal Mestre blev enige om i Fællesskab at indbyde samtlige Malermestre til en Sammenkomst angaaende det rejste Spørgsmaal.

Dette Møde fandt Sted den 31. Marts i Arbejderforeningens Sal; cirka 30 Mestre vare mødte; næsten alle tiltraadte og underskrev en af Bestyrelsen forelagt Resolution, hvorved de forpligtede sig til at betale Prislisten fuldt ud; ved personlig Henvendelse til de Mestre, som ikke vare tilstede paa Mødet, har Bestyrelsen senere faaet cirka 180 Underskrifter paa Resolutionen.

Af den Diskussion, som fandt Sted paa ovenomtalte Møde fremgik det, at Flertallet af de tilstedeværende Mestre fandt den omhandlede Prisliste meget mangelfuld, og Bestyrelsen modtog gentagne Gange Opfordring til at foranstalte en Revision af den, saasnart dette lod sig gøre, helst paa den Maade, at Fagforeningen udarbeidede et Forslag til en ny Prisliste og fremlagde dette for samtlige Mestre.

(Forts.)

Arbejdsløshed og Normalarbejdsdag.

Det gør et ganske forunderligt Indtryk, naar man i denne Tid sér forskellige Kapaciteter paa vort hjemlige socialøkonomiske Livs Omraade, drøfte den for Haanden værende økonomiske Situation. Nogle mener at der ikke findes Guld nok til Omsætningen, og disse kunde have Ret, hvis der var lige saa stor Mangel paa dette Metal

alle Vegne, som blandt Arbejderne. Andre mener, at der produceres for meget, hvorfor Produktionen maa indskrænkes indtil der atter bliver livligt Begær efter Varerne, saaledes at der med Fordél kan fortsættes. Set fra disse Herrers Standpunkt, kan det maaske være meget rigtigt, thi for dem betyder en Standsning i Produktionen höjst en midlertidig Indskrænkning i deres overflödige Indtægter; men for os andre stiller Sagen sig ganske anderledes. Vi spörger med Forbavselse os selv: Har de Mennesker da ikke Hjærte i Livet? Hvorledes kan de tale om Indskrænkning i Produktionen naar Hundreder af Mennesker derved berøves deres iforvejen kummerlige Eksistensmidler? De skulde forsöge et Aarstid at ernære sig som Malersvende med Arbejde de 6 à 7 Maaneder, og i den Tid have en Indtægt af, i de gunstigtte Tilfælde, 3½ Kr. om Dagen, og saa Resten af Aaret gaa fra Dör til Dör hos Mestrene, for at faa den smækket i for Næsen af sig, med et: „Arbejde paa denne Tid! Nej, kom igen til Paaske, saa kan der være Tale om Arbejde."

Naar man saaledes i de nuværende Arbejdsløshedens Maaneder gaar Pilgrimsgang, kommer man uvilkaarligt til at tænke lidt over Samfundsforholdene; man kommer til at grunde paa, hvorfor Arbejdsaaret aldrig bliver kortere og kortere, og Fortjenesten som en Følge deraf mindre og mindre; man kommer i Tanker om, at der i Kvarteret omkring Istedgade og Valdemarsgade bygges det ene store Sted efter det andet, med Lejligheder, der er rene Herskabsboliger mod hvad der bydes inde i Byens Smaagader, og dog staar de förste tomme. Hvorledes kan dette nu hænge sammen? „Overproduktion", svares der, „der bygger mere end der er Brug for"; men Lejlighederne er jo lige dyre? „Det kommer naturligvis af, at Grundejerne slaar sig sammen, for at holde Priserne oppe, hvad der fornuftigvis ikke kan være noget at indvende imod, naar de sér deres Fordél derved; det er jo af Huslejen de skal leve".

Man producerer altsaa vildt, indtil Lagrene ere fulde og nye Bygninger staa færdige og — tomme. Saa standser man indtil der atter bliver Ligevægt, og lader i denne Mellemtid Hundreder af Eksistenser gaa til Grunde.

Vilde det imidlertid ikke være heldigere om man i Stedet herfor gav Arbejderen lidt mere for sit Arbejde, saaledes at hans Købeevne blev noget forhöjet? Mon det aa ikke vilde svinde lidt i de store Lagre og komme til at staa nogle færre gode og sunde Lejligheder ledige? Mon der ikke ogsaa vilde blive lidt færre Udgifter til Fattigvæsen, Understöttelsesforeninger og lignende? Herom troer jeg vi kunne være enige.

Med Hensyn til Arbejdstiden, tror jeg ogsaa det kunde være lidt anderledes. Var det ikke heldigere, om den daglige Arbejdstid blev lidt forkortet, for Eksempel med et Par Timer, og Söndagsarbejdet blev afskaffet? Dette vilde bevirke, at der blev Beskæftigelse baade for flere Arbejdere og i et længere Tidsrum af Aaret. „Uha," raaber vore Nationaløkonomer, „det kan aldrig gaa an, for saa kan vi ikke konkurere med Udlandet, idet Prisen paa Arbejdskraften vil stige". At Lönnen vil stige er unægteligt sandt, men netop derved vil altsaa Arbejdernes Købeevne forøges, og da de jo mangler saagodt som Alt, vil Forbruget stige og Overproduktionen selvfölgelig formindskes. Det var vel heller ikke saa forfærdeligt galt om Fordelingen af Udbyttet skete paa en lidt ligeligere Maade end det nu er Tilfældet. Det værste som kunde ské vilde være, at der i Stedet for som nu, hvor der i et Land kan findes et Par Dusin Millionærer mod et Par Millioner Lönarbejdere, der akkurat kan friste Livet ved Hjælp af Arbejde, Fattigvæsen og andre Understöttelser — vilde komme lidt færre Millioner paa de enkeltes Hænder, og lidt flere Hundreder paa de manges. Men dette vilde igen bevirke en forøget Købeevne hos de sidste og Maskinerne og Arbejderne kunde stadig fortsætte med deres Virksomhed for at tilfredsstille det stigende Behov.

Saaledes er nu min Anskuelse om Tingene; men hvis vi skal naa hen imod dette Maal, troer jeg at alle vi, som lider under de nuværende Tilstande, maa tage fat og selv virke for en Løsning af Spörgsmaalet, thi paa andre Maader kommer den vist næppe. Derfor skal mit Raad til mine Kolleger idag være dette: Overvej Eders Stilling, da vil I komme til den Slutning, at kun gennem ihærdig og forenede Anstrængelser fra Arbejdernes Side kan der hidföres en Forandring; men naar I erkender dette, slut Eder saa til de bevidste Arbejderes Rækker, og Resultatet vil ikke udeblive.

J. y.

Fagforeningens juridiske Bistand til sine Medlemmer.

Det Faktum, at det baade er dyrt og besværligt for den Ubemidlede Arbejder at erholde sin Ret overfor hensynsløse Mestre og Spekulanter, förte til, at Fagforeningen ifjor Sommer besluttede at antage en juridisk Konsulent, for paa den Maade, ved at Foreningen betaler Halvdelen af Omkostningerne, at lette Medlemmerne Adgangen til at erholde deres surt fortjente Lön. Vi har nu arbejdet med denne Ordning et Aarstid, og har saaledes höstet nogen Erfaring i den Retning. Det har da först og fremmest vist sig, at der virkelig var Trang til en saadan Foranstaltning, dernæst har det været et Særkende for de Sager, hvormed vi har beskæftiget os, at vi, naar Sagen endelig er bleven sluttet ogsaa har vundet den; dette beviser at vi har sét rigtigt paa Forholdene forinden Sagsanlæggelse har fundet Sted, hvilket er aldeles nödvendigt, hvis man ikke vil udsætte sig for at Fagforeningen skal miste sin Autoritet naar en Sag skal henstilles til dens Afgörelse. Medlemmerne kan imidlertid lette os Arbejdet betydeligt ved Iagttagelse af tre Ting; for det förste ved ikke at lade deres Regninger blive for gamle, men strængt overholde Lovenes § 16, som siger, at et Medlem som arbejder i Akkord, og ikke har faaet sit Tilgodehavende senest 14 Dage efter Opgörelsen, er berettiget til at anmelde Sagen for Bestyrelsen, som da ordner Spörgsmaalet for Vedkommende. Med den Erfaring man har af vore moderne Byggeforetagender, ved man jo at Afviklingen imellem Mestrene og vedkommende Byggespekulant i Almindelighed foregaar paa en Maade der ikke er til den Förstes Fordél, hvorved han altsaa i mange Tilfælde paa et senere Stadium vil være ude af Stand til at opfylde sine Forpligtelser, selv om han ad Rettens Vej dömmes dertil. Af denne Grund er det meget nödvendigt, at Svendene ikke lader deres Tilgodehavende henstaa ret længe forinden han anmelder Sagen for Fagforeningen.

Det andet er, at man, saavidt muligt, akkorderer forudmed Mesteren naar der forefalder Arbejder, som ikke er nævnte i Prislisten; den fornödne Veiledning i saa Henseende vil alletider blive ydet.

For det Tredie bør enhver Svend göre sig det til en bestemt Regel al Tid at skrive sin Regning i 2 ligelydende Eksemplarer, og hvor der er Tale om Arbejde, udført i Dagløn, da nøje at specificere hvert enkelt Stykke.

Jeg har her liggende for mig Dommene i et Par Sager, som er afsluttede i den sidste Tid, nemlig imod E. R. Christensen, Falkonérgaardsvej; det paagældende Arbejde er udført ifjor i Foraaret. Sagen blev anlagt den 18. Oktober 1884, og er paadømt den 2. November 1885. Svendene fik Retten paa deres Side, med Undtagelle af Spörgsmaalet om Daglønsarbejdet; her lykkedes det Christensen at faa afkortet ca 10 Kr., væsenligst paa Grund af at Svendene havde forsømt at notere Datoen og dels at specificere hvad der var udført i Dagløn.

Det er en Selvfölge, at den enkelte Svend helst maa söge at afgøre sit Mellemværende med Mesteren i Mindelighed, hvor dette ikke kan ské, staar Fagforeningen bagved, og ingen skal betænke sig paa at benytte den Hjælp, den er pligtig og beredvillig til at yde. Tilsidst kun den Bemærkning, at den Sum, vi paa foranförte Maade har skaffet Medlemmerne i det forløbne Aar beløber sig til over 1000 Kr.

J. Jensen.

Stiftelsesfesten.

Fredagen d. 20. November afholdt Foreningen sin 4-aarige Stiftelsesfest. Kl. 9 samledes Deltagerne i Arbejdernes Festsal (Römersgade) til Tonerne af Arbejdermarchen, hvorpaa Formanden bød Forsamlingen velkommen og udbragte et af begejstrede Huraer besvaret Leve for Foreningen; et Øjeblik efter ankom et Lykönskningstelegram fra Kolleger i Aarhus, saalydende:

„Kolleger i Aarhus sender „Malernes Fagforening" sin hjertelige Hilsen og Lykønskning i Dagens Anledning. Leve Frihed og Fremskridt".

P. Andersen. H. Fussing. L. Jensen. F. Mogensen. Mundt. P. Petersen.

Oplæsningen af Telegrammet besvaredes med stormende Leveraab for vore Kolleger i Provindserne og særlig i Aarhus, hvorpaa det overdroges Formanden at oversende en skriftlig Tak for det modtagne. Kl. 12 samledes man om Bordene, hvor der holdtes Taler, bl. a. af Formanden for Foreningen, af P. Thrane for dens specielle Formaal, af H. Sander for Kvinden, ligesom der blev udbragt forskellige personlige Skaaler bl. a. af Foss for Formanden, af Sander for Kassereren osv. Derefter fortsattes Dansen med Liv og Lyst til Kl. 4. Der herskede under hele Festen den mest hjertelige og utvungne Stemning, hvilket er en stærk Opfordring til Bestyrelsen, naar Lejlighed gives, at have sin Opmærksomhed henvendt paa Betydningen af selskabelige Sammenkomster for Medlemmerne.

Produktionsværkstedet.

Som bekendt blev det paa Generalforsamlingen den 28de vedtaget at oprette et Produktionsværksted. Valget af en Forretningsfører til dette Værksted blev dengang udsat for at Medlemmerne kunde faa Lejlighed til at overtænke til hvem de vilde betro Ledelsen af et saa betydningsfuldt Foretagende. Valget er nu ansat til at finde Sted d. 14. December Aften Kl. 8½ i vort sædvanlige Lokale, hvorfor vi retter en indtrængende Opfordring til alle Foreningens Medlemmer om at komme tilstede for at afgive deres Stemme paa den Mand, som de finder bedst egnet til at overtage dette ansvarsfulde Hverv, et Hverv, hvis samvittighedsfulde Udførelse vil have den störste Indflydelse, ikke alene paa Produktionsværkstedets, men ogsaa paa hele Foreningens Fremtid.

Bestyrelsen.

Til Medlemmerne.

Paa Mødet sidste Onsdag vedtoges det at foretage en Indsamling blandt alle arbejdende Fagfæller til Fordél for de Arbejdslöse. Der var imidlertid kun mødt et mindre Antal, hvorfor det besluttedes at optage Spørgsmaalet til Diskussion igen paa Onsdag Aften d. 9de. Jeg tillader mig derfor at rette en indtrængende Opfordring til Medlemmerne om at komme tilstede, vi kender alle af Erfaring hvad det vil sige at være arbejdsløs, og jeg er overbevist om, at det vil lykkes os ved forenede Anstrængelser at tilvejebringe et Beløb, stort nok til, idet mindste til Julen, at lindre lidt i vore uheldigere stillede Kammeraters Kaar.

J. J.

Ved Afslutningen af det første Kvartal glæder det os at kunne meddele, at „Fagtidende for Malere" allerede har vundet en saadan Udbredelse at dens Fremtid er sikkret. Det skal imidlertid være vor Opgave at göre dette vort eget Blad saa stort og indholdsrigt som muligt, hvorfor vi tilraader vore Kolleger at **agitere for „Fagtidende for Malere"**, og tilsiger dem, at den Dag vi har 700 Abonnenter, vil Bladet udkomme hver 14de Dag til den samme Pris 30 Øre Kvartalet.

Red.

Bekendtgørelser.

Generalforsamling.

Onsdagen den 25. December, Aften Kl. 8½, afholdes en ekstraordinær Generalforsamling i Römersgade 22, St. o. G. Dagsorden: 1. Valg af en Forretningsfører til Produktionsværkstedet. 2. Kontrakten.

Alle bedes møde.

Bestyrelsen.

„Fagtidende for Malere",

udgivet af „Malernes Fagforening", Organ for Malernes, særlig Svendenes Interesser, udgaar forelöbig kun én Gang maanedlig, og koster 30 Øre Kvartalet i Byen, og i Provindserne iberegnet Postafgift. Enkelte Numre 10 Øre. Abonnement tegnes i Provindserne hos de respektive Formænd samt paa alle Postkontorer, i København paa Fagforeningens Kontor, **Rømersgade 22, 1ste Sal,** Opgang i Gaarden tilhøjre for Porten.

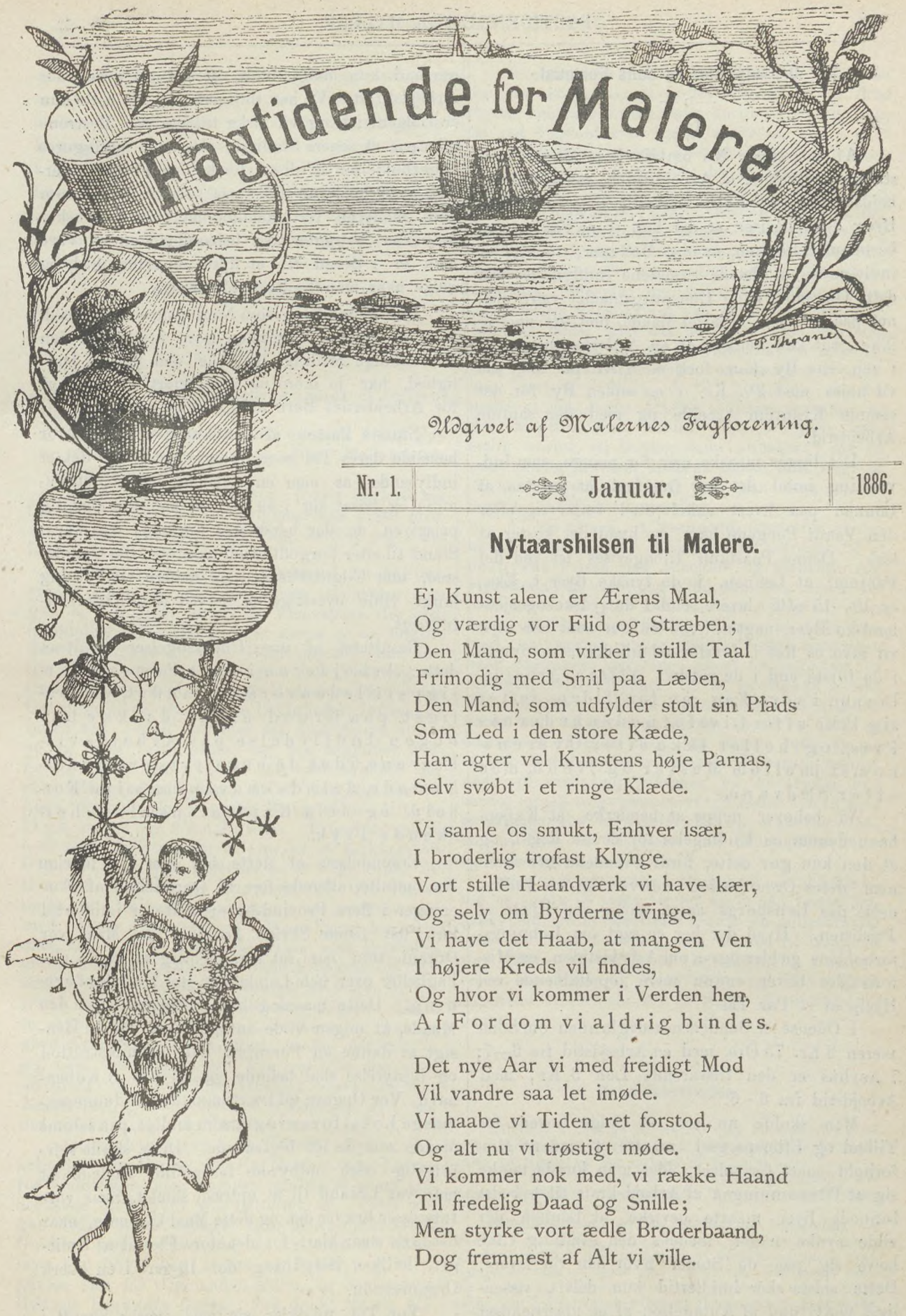
Udg.

Malernes Fagforenings Kontor,

Rømersgade 22, 1ste Sal, Opgang i Gaarden tilhøjre for Porten, — aabent hver Søgnedag fra 7—9 Formiddag og fra 5—7 Aften, for Anvisning af Arbejde, Indbetaling af Kontingent og Indmeldelse af nye Medlemmer.

Alle indsendte Artikler maa være forsynede med Navn og Bopæl, til Underretning for Redaktionen.

Redigeret af J. Jensen. — Trykt hos I. Henriksen, Rømersgade 22. København.

Udgivet af Malernes Fagforening.

Nr. 1. | Januar. | 1886.

Nytaarshilsen til Malere.

Ej Kunst alene er Ærens Maal,
Og værdig vor Flid og Stræben;
Den Mand, som virker i stille Taal
Frimodig med Smil paa Læben,
Den Mand, som udfylder stolt sin Plads
Som Led i den store Kæde,
Han agter vel Kunstens høje Parnas,
Selv svøbt i et ringe Klæde.

Vi samle os smukt, Enhver især,
I broderlig trofast Klynge.
Vort stille Haandværk vi have kær,
Og selv om Byrderne tvinge,
Vi have det Haab, at mangen Ven
I højere Kreds vil findes,
Og hvor vi kommer i Verden hen,
Af Fordom vi aldrig bindes.

Det nye Aar vi med frejdigt Mod
Vil vandre saa let imøde.
Vi haabe vi Tiden ret forstod,
Og alt nu vi trøstigt møde.
Vi kommer nok med, vi række Haand
Til fredelig Daad og Snille;
Men styrke vort ædle Broderbaand,
Dog fremmest af Alt vi ville.

Vor Organisation og dens Formaal.

— o —

IV.

Af de i sidste Nr. omtalte Beretninger konstateres endvidere, at Arbejdstiden, saavelsom Arbejdslønnen, er højst forskellig i de forskellige Byer; dette beviser, at der kun er én Faktor som bestemmer Lønnen, nemlig Mesteren; thi det er indlysende, at havde Svendene Indflydelse paa dette Omraade, vilde Lønspørgsmaalet være ordnet paa en mere énsartet Maade, idet det nemlig ikke godt kan tænkes, at en Arbejder, naar han i den ene By kan fortjene 3 Kr. pr. Dag, saa vil nøjes med $2^1/_2$ Kr. i en anden By for det samme Kvantum Arbejde og med den samme Arbejdstid.

Det ligger maaske nær for mange, som Indvending imod det her fremførte at paastaa, at Lønnen paa hvert enkelt Sted retter sig efter den Værdi Pengene har, og hvad det koster at leve. Denne Paastand tilbagevises let ved det Faktum, at Lønnen, i de fynske Byer t. Eks., er 10—15 pCt lavere end i de jydske og sjællandske Byer, uagtet, hvad enhver som har rejst vil give os Ret i, Livsfornødenhederne er dyrere i de første end i de sidste. Altsaa, Arbejdslønnen i vort Fag nu for Tiden, retter sig ikke efter Livsfornødenhedernes Pris, og heller ikke efter Overénskomst imellem Mester og Svend, men efter Sædvane.

Vi behøver neppe at bemærke, at København danner en Undtagelse for denne Regel, og at den kun gør dette, fordi Svendene her igennem deres Organisation udøver en vis Indflydelse paa Lønspørgsmaalet, særlig ved Hjælp af Prislisten. Hvad der her er sagt om Lønningsforholdene gælder ogsaa om Arbejdstiden, og Misforholdet bliver endnu mere iøjnefaldende ved Hjælp af et Par Tal.

I Odense er Gennemsnitsdaglønnen om Sommeren 2 Kr. 75 Øre, med en Arbejdstid fra 6—7; i Aarhus er den tilsvarende Løn 3 Kr, med Arbejdstid fra 6 – 6.

Man skulde nu tro, at ifølge Lovene for Tilbud og Efterspørgsel, maatte et saadant Misforhold snart forandres, idet man kunde tænke sig at Tilstrømningen af Arbejdskraft til de bedst lønnede Byer maatte bevirke, at Lønnen dér vilde synke noget, medens den samtidig vilde hæve sig paa de Steder hvor den var lavere, Dette sidste skér imidlertid kun délvis, væsenligst paa Grund af Antagelsen af et ubegrændset Antal Lærlinge, der sætter Mesteren i Stand til, om end kun mangelfuldt, at erstatte Svendenes Arbejdskraft. Vi har tidligere vist, at dette kun er Galgenfrist, og vil virke tilbage paa Mestrene selv paa et senere Stadium. Dernæst muliggøres Opretholdelsen af disse forskellige Forhold derved, at Arbejderne ikke paa samme Maade som vore moderne Nationaløkonomer gerne ønsker det, kan betragtes og behandles som en Vare man er i Stand til at flytte omkring med, og sælge naar man finder det belejligt.

Den Forandring som Næringsloven har medført, at det er Kapitalen som bestemmer den selvstændige Stilling og ikke den faglige Duelighed, har jo mere og mere gjort det umuligt for Arbejdernes Børn at opnaa en saadan.

Største Parten af Befolkningen maa derfor henslide deres Tid som Lønarbejdere, og det er indlysende, at naar en Arbejder har stiftet Familie og bosat sig i en By, er han fuldstændig prisgiven de der herskende Forhold, og ikke i Stand til efter Forgodtbefindende at skifte Opholdsted, idet Udgifterne ved en saadan Omflytning langt vilde overstige en derved frembragt Mérindtægt.

Resultatet af vore Undersøgelser er altsaa dette: Arbejderne i vort Fag er daarligt stillede overalt i Landet, væsenligst paa Grund af, at de ikke har nogen Indflydelse paa Arbejdsvilkaarene, idet de enkeltvis ere underkastede, dels de sædvanemæssige Forhold, og dels Kapitalens alt beherskende Tryk.

Erkendelsen af dette har som vi i forrige Nr. omtalte, allerede ført til Oprettelsen af Foreninger i flere Provindsbyer; dette er imidlertid kun det første Skridt henimod det Maal vor Organisation har sat sig, nemlig at samle alle Fagfæller over hele Landet i en stor Fællesforening. Dette maa dog ikke misforstaaes paa den Maade, at nogen vilde antage at vi har til Hensigt at danne en Forening, hvis Administration og Bestyrelse skal befinde sig, til Eks, i København. Vor Opgave vil tværtimod være, at danne saamange Lokalforeninger som muligt, paa samme Maade som de alt bestaaende. Disse skulle selvfølgelig være indbyrdes forbundne, saaledes at man var i Stand til at optræde samlet, naar vore Interesser kræver det, og dette Maal kan naas, naar det først staar klart for det store Flertal af Kolleger, hvilken Betydning der ligger i en stærk Organisation.

Vor Tid udvikler sig med stærke Skridt i Retning af Solidaritetsprincipet, vi sér hvorledes

de øvrige Fag i stedse større Omfang slutter sig sammen om det Parti som har skrevet „Arbejdernes Frihed“ paa sin Fane, maatte det kommende Aar ogsaa føre os et Skridt fremad, i Forstaaelsen af, at Malersvendenes Interesser varetages bedst af Malersvendene selv, da kan vi frejdigt sé den kommende Tid imøde, og trøstigt ønske hverandre et

glædeligt Nytaar.

„Fuskeri“.

Man sér ofte i Bladene Anoncer af omtrent følgende Indhold:

„En Malersvend kan faa en pæn 2 à 3 Værelses Lejlighed, mod at udføre Malerarbejde for Lejen osv.“

Disse Anoncer, der ved første Øjekast sér temmelig uskyldige ud, rummer ikke desto mindre en stor Fare for vort Fag, hvilket jeg i det Følgende skal søge at bevise.

Man kommer hen til den Mand der har indrykket Anoncen, og den første Opdagelse man gør, er i Reglen, at det er Viceværten der skal forhandles med; denne, der gerne er en mindre Bestillingsmand (f. Eks. Politibetjent), bor husfrit og har stundom vel ogsaa lidt Vederlag for sin Ulejlighed med at skaffe Haandværkere, holde Gaard og Gade rén, anvise Lejligheder, indkassere Lejen osv Man kommer saa med denne Herre op og besér Lejligheden, og saa begynder Forhandlingerne om Priserne for det Arbejde der skal udføres for Lejen. Hvad man her faar at høre, kan henføres under Betegnelsen „Utroligt og dog Sandhed“. Prisen er gerne saaledes: 1 Krone for at „farve“ et Køkken, 66 Øre for at stryge Loftet i en 2 Fags Stue, 50 Øre for at male en Ovnplads, 20 Øre for at sætte en Rulle Tapetpapir op osv, altsammen med Tillæg af Materialier Disse Priser ere, som man vil sé, langt under de Priser som Prislisten sætter som Arbejdsløn for disse Arbejder, og man skulde ikke anse det for muligt, at nogen Malersvend vilde arbejde for saadanne Priser. Dette er dog Tilfældet, Svenden tænker, jeg kan jo gøre Arbejdet efter Fyraften, kniber det tænder jeg Lys, lidt Fortjeneste kommer der dog altid ud deraf og hvorlænge Arbejdet varer hos min Mester véd jeg ikke, desuden er Huslejen dyr, saa det vil altid blive en Lettelse.

Altsaa, han tager mod Tilbudet, flytter ind, arbejder om Dagen for sin Mester, om Natten for Viceværten, men kommer imidlertid snart paa det Rene med, hvor stor Lettelsen er. Efter nogen Tids Forløb opdager han, at Arbejdet langt fra kan dække Huslejen, da Priserne ere altfor lave, han bliver ked af det og flytter, og Viceværten faar fat i en anden Maler, og den samme Historie begynder forfra. Paa denne Maade bliver en Masse Ejendomme vedligeholdt med Malerarbejde.

For Fuldstændighedens Skyld skal jeg bemærke, at der ogsaa findes Viceværter der ikke byder saa lave Priser, men derimod betinger sig et vist Procentbeløb for at skaffe en Svend eller mindre Mester Arbejdet i den eller de Ejendomme, han bestyrer. Resultatet bliver imidlertid det samme, den der udfører Arbejdet, tjener intet derved, Fortjenesten gaar i Viceværtens Lomme Det er et skammeligt Aager med menneskelig Arbejdskraft, og det har en højst skadelig Indflydelse paa vort Fag. Det er et ikke ringe Kvantum Arbejde, der saaledes unddrages den almindelige Produktion, ved at udføres om Natten; det vilde, hvis det udførtes i den almindelige Arbejdstid og til den almindelige Arbejdsløn, yde Beskæftigelse for en Mængde arbejdsløse Malere. Naar dertil kommer, at det meste af det Slags Arbejde udføres saaledes, at det langtfra kan kaldes „Malerarbejde“, men bedre svarer til Benævnelsen „Fuskeri“, saa vil vist enhver ærekær Kollega ønske med mig, at denne Pestbyld paa vort Fag maa blive skaaret bort saa hurtigt som muligt.

Vi sér altsaa, at Svendene, istedetfor at opnaa Fordele ved at „fuske“, kun bidrager til at nedtrykke Prisen paa Arbejdet og forlænge Arbejdstiden i en unaturlig Grad, samtidig med at der produceres en stor Del daarligt Arbejde. Man hører ofte Mestrene beklage dem over dette Forhold, og særlig bliver denne Klage berettiget, naar Svendene, ved Siden af at forlange Lønnen forhøjet, selv bidrager til at nedtrykke Prisen for Arbejdet. Det vil sikkert ogsaa være indlysende for os Svende, at det nytter os intet at danne en Fagforening, og stræbe efter at faa et saa stort Udbytte af vort Arbejde som muligt, naar vi hver Dag bidrager til at trykke Priserne, og jeg tror ogsaa at vi ere bedre tjente med at arbejde for en Mester for en ordentlig Løn, end at lade os eksploitere af hensynsløse Hus- og Viceværter.

Derfor Kammerater! Bort med alt „Fuskeri“, lad os slutte os sammen for at opnaa bedre Vilkaar, lad os af Mestrene fordre en tidssvarende Løn for vort Arbejde, men lad os til Gengæld sige dem, at vi ikke vil taale dette Natteabejde for Hus- og Viceværter, og vi vil gøre Alt hvad vi formaar for at fjerne „Fuskeriet“ fra Faget.

— L —

Arbeidsløsheden.

Allerede i forrige Nr. rettede jeg en Opfordring til mine Kolleger, om at komme vore arbejdsløse Kammerater til Hjælp, og jeg fornyer idag denne Bön.

Det viser sig Dag for Dag, at Arbejdsløsheden tiltager, og Nöden vil utvivlsomt blive stor iblandt dem, der maa lide under den.

Arbejderpartiet har nu iværksat en Indsamling til Fordél for alle Fag, og det er vort Haab, at Bidragene vil flyde rigeligt ind; men naar vi önsker, at andre skal hjælpe os, maa vi ogsaa selv hjælpe til. Jeg retter derfor en fornyet Anmodning til alle de Malere der er i Arbejde, om hver Lørdag Aften at tænke paa dem af deres Kammerater, som uden egen Skyld er udsat for Kulde og Sult

J. Jensen.

Prisliste Spörgsmaalet.

(Af P. T.)

II.

Prislisten af 7. Maj 1874 var altsaa nu gennemført, Svendenes Sammenslutning havde baaret Frugt; med alle Prislistens Mangler var den dog bedre at arbejde efter end det løse Forhold, hvorunder der arbejdedes Aarene forud.

Efter at saa at sige samtlige Malermestre i Sommeren 1884 vare indgaaede paa, og havde underskrevet den paa Mødet den 31. Marts vedtagne Resolution, fandt Fagforeningen det rigtigt at foretage de fornødne Skridt til Revisionen af Prislisten, og paa Mödet den 9. September 1884 nedsattes et Udvalg, hvis Hverv det var at udarbejde Forslag til en ny Prisliste.

Det nedsatte Udvalg, hvori de forskellige Grene af Faget vare repræsenterede, havde ingen ringe Opgave; der var først det Misforhold i Priserne for de forskellige Arbejder, som vare traadte mere og mere tydeligt frem efterhaanden som den stedfindende Arbejdsdeling udskilte flere Dele som Specialiteter, dernæst skulde der ogsaa fastsættes Priser for mange Arbejder, som ikke før havde havt Plads i Prislisten, men som Fagets Udvikling nu nödvendiggjorde at faa medtaget.

Den 13. Februar forelagde Udvalget sit Arbejde for én i den Anledning sammenkaldt Generalforsamling. Udvalgets Forslag vedtoges med faa Ændringer. Det er at antage at Forslaget til den ny Prisliste, som det blev vedtaget af Generalforsamlingen, er et paalidelgt Udtryk for hvad Malerne önsker gennemført, da Forslaget forelaa trykt en Tid för Generalforsamlingen, saa at Enhver havde god Lejlighed til at göre sig bekendt dermed.

Ved et Par Sammenkomster, som Foreningens Formand J. Jensen havde med Malerlaugets Oldermand A. A. Knudsen angaaende Prisliste-Forslaget, blev det bestemt, at Lauget skulde indbyde Kjøbenhavns Malermestre til et Møde, hvor Forslaget skulde fremlægges for dem; samtidig anmodede Bestyrelsen om Tilladelse til at overvære Mødet, nærmest for at motivere Forslaget og forklare mulige Misforstaaelser; dette nægtedes og Bestyrelsen modtog Afslaget saa sent at det var umuligt for den at faa en skriftlig Motivering af Forslaget tilsendt Lauget før Mødet afholdtes.

Det af Lauget sammenkaldte Møde for Mestere fandt Sted den 24. Marts 1885; først den 27. s. M. fik Fagforeningens Bestyrelse officiel Underretning om den Modtagelse, vort Prisliste-Forslag havde faaet hos Mestrene; den tilsendte Skrivelse lød saaledes:

I Anledning af Fagforeningens Henvendelse til Malerlauget angaaende det omsendte Forslag til en ny Prisliste, har denne været forelagt en Forsamling af Malermestre saavel i som udenfor Lauget, Tirsdagen den 24de Marts 1885, og vedtoges det at svare følgende:

> „Da den nugældende Prisliste, som i 1884, ved Malernes Fagforenings særlige Opfordring, blev underskrevet og gennemført af den største Del af Malermestrene, derfor endnu 1 Aar efter maa ansés for tidssvarende, kunne vi — navnlig under de nuværende Tidsforhold — ikke tilraade nogen Forhøjelse, men maa fastholde denne Prisliste, som Mestre og Svende nu i det sidste Aar have rettet sig efter."
>
> Ligeledes ansé vi det forelagte Forslags Beregningsmaade for meget upraktisk og uigennemførlig. Af disse Grunde kan Malermestrene ikke indlade sig paa nogen Forhandling med Fagforeningen paa Grundlag af dette Forslag.

Som man sér havde Mestrene glemt at Fagforeningen paa Mødet d. 31te Marts 1884 havde faaet direkte Opfordring til at foretage en Prisliste-Revision. Fagforeningens Bestyrelse var, efter de Udtalelser som vare faldne, dels fra de forskellige Mestre, dels fra Laugets Oldermand, berettiget til at vente nogen Imødekommenhed, og ikke en saa ligefrem Affærdigelse som dette var, og jeg tør ogsaa sige, at havde Fagforeningens Bestyrelse været tilstede og faaet Lejlighed til at imödegaa de Udtalelser, som faldt fra enkelte af Laugets ledende Mænd, da vilde en saadan Beslutning som ovenstaaende ikke være bleven vedtaget; Mestrene have stemt for den, fordi de var førte bag Lyset med Hensyn til Fagforeningens Optræden og Hensigter.

(Fortsættes.)

Bekendtgørelser.

„Fagtidende for Malere",

udgivet af „Malernes Fagforening" Organ for Malernes, særlig Svendenes Interesser, udgaar forelöbig kun én Gang maanedlig, og koster 30 Øre Kvartalet i Byen, og i Provindserne iberegnet Postafgift. Enkelte Numre 10 Øre. Abonnement tegnes i Provindserne hos de respektive Formænd samt paa alle Postkontorer, i København paa Fagforeningens Kontor, **Rømersgade 22, 1ste Sal,** Opgang i Gaarden tilhøjre for Porten.

Udg.

Malernes Fagforenings Kontor.

Rømersgade 22, 1ste Sal, Opgang i Gaarden tilhøjre for Porten, — aabent hver Søgnedag fra 8—10 Formiddag og fra 4—6 Aften, for Anvisning af Arbeide, Indbetaling af Kontingent og Indmeldelse af nye Medlemmer.

Malernes Fagforening

afholder Medlemsmøde hver Onsdag Aften i Rømersgade 22, St. ov. G., for Diskussion om faglige Spørgsmaal, ligeom der i Vinterhalvaaret vil blive afholdt almindelig belærende og oplysende Foredrag over saadanne Emner, der kan paaregnes at have almindelig Betydning for Udviklingen af vore Standsinteresser.

Aftenunderholdning og Bal

til Fordel for arbejdsløse Malere.

Malernes Fagforening og **Malersvende Sangforeningen** afholder Mandagen den 11. Januar. Aften Kl. 8, en Aftenunderholdning med Bal, **til Fordel for de arbejdslöse Malere.**

Billetter à 50 Øre faas paa Fagforeningens Kontor samt hos medundertegnede H. Lysen, Bagergade 9 A, 1. Sal.

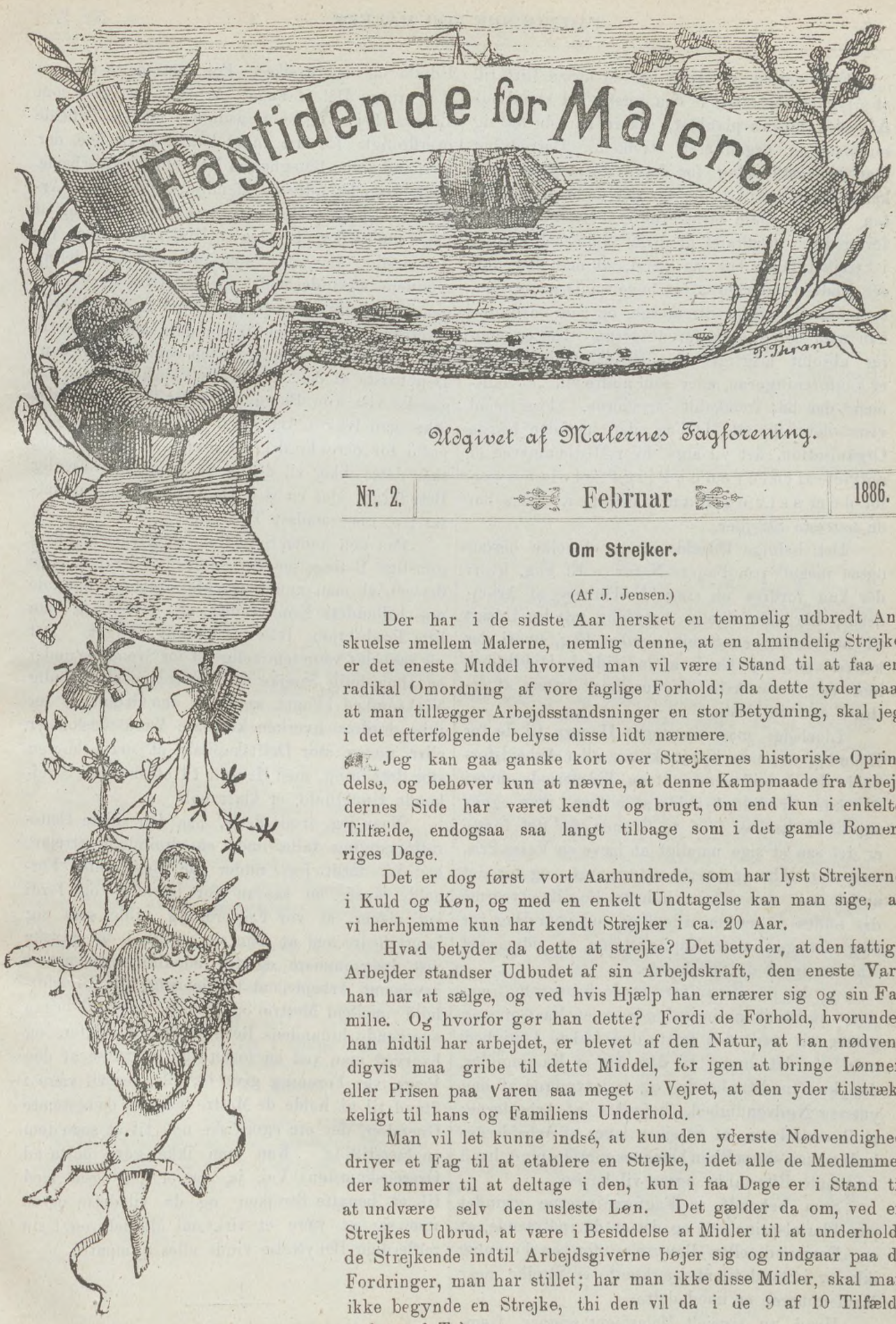
Vi anmode alle Kolleger om at agitere for at denne Fest kan komme til at give et saa stort Overskud som muligt.

For Malernes Fagforening **J. Jensen.** For Malersvende Sangforeningen **H. Lysen.**

Arbejdet er nedlagt hos **C. F. Balle, Korsgade 19,** paa Grund af, at Svendene ikke har erholdt deres Tilgodehavende.

Alle indsendte Artikler maa være forsynede med Navn og Bopæl, til Underretning for Redaktionen.

Redigeret af J. Jensen. — Trykt hos I. Henriksen, Rømersgade 22. København.

Udgivet af Malernes Fagforening.

Nr. 2. | Februar | 1886.

Om Strejker.

(Af J. Jensen.)

Der har i de sidste Aar hersket en temmelig udbredt Anskuelse imellem Malerne, nemlig denne, at en almindelig Strejke er det eneste Middel hvorved man vil være i Stand til at faa en radikal Omordning af vore faglige Forhold; da dette tyder paa, at man tillægger Arbejdsstandsninger en stor Betydning, skal jeg i det efterfølgende belyse disse lidt nærmere.

Jeg kan gaa ganske kort over Strejkernes historiske Oprindelse, og behøver kun at nævne, at denne Kampmaade fra Arbejdernes Side har været kendt og brugt, om end kun i enkelte Tilfælde, endogsaa saa langt tilbage som i det gamle Romerriges Dage.

Det er dog først vort Aarhundrede, som har lyst Strejkerne i Kuld og Køn, og med en enkelt Undtagelse kan man sige, at vi herhjemme kun har kendt Strejker i ca. 20 Aar.

Hvad betyder da dette at strejke? Det betyder, at den fattige Arbejder standser Udbudet af sin Arbejdskraft, den eneste Vare han har at sælge, og ved hvis Hjælp han ernærer sig og sin Familie. Og hvorfor gør han dette? Fordi de Forhold, hvorunder han hidtil har arbejdet, er blevet af den Natur, at han nødvendigvis maa gribe til dette Middel, for igen at bringe Lønnen eller Prisen paa Varen saa meget i Vejret, at den yder tilstrækkeligt til hans og Familiens Underhold.

Man vil let kunne indsé, at kun den yderste Nødvendighed driver et Fag til at etablere en Strejke, idet alle de Medlemmer der kommer til at deltage i den, kun i faa Dage er i Stand til at undvære selv den usleste Løn. Det gælder da om, ved en Strejkes Udbrud, at være i Besiddelse af Midler til at underholde de Strejkende indtil Arbejdsgiverne bøjer sig og indgaar paa de Fordringer, man har stillet; har man ikke disse Midler, skal man ikke begynde en Strejke, thi den vil da i de 9 af 10 Tilfælde ende med Tab.

Erkendelsen af dette har da ogsaa ført til, at Arbejderne, som i den første Tid standsede Arbejdet aldeles planløst, senere har sluttet sig sammen og organiseret Strejken. Derved har man opnaaet to Ting, for det første at gøre Strejkerne færre i Antal, og for det andet at Udsigten til at vinde Strejkerne er bleven betydelig forøgede. Resultatet af disse Sammenslutninger i Strejketilfælde har saa været, at man har indsét Nødvendigheden af at have en Organisation, som bestod udover Strejkerne, og som saadanne kan man betegne Fagforeningerne. Det er nemlig absolut urigtigt naar der paastaaes, at det er Fagforeningerne, eller som andre vil, „Socialismen" der har fremkaldt Strejkerne. Tværtimod viser det sig, at de Fag, der har den bedste Organisation, det vil sige, hvor Medlemmerne er opfyldte af en levende Pligtfølelse overfor dem selv og Kammerater, ogsaa har de færreste Strejker.

Det heldige Udfald af en Strejke beroer ogsaa meget paa Fagets Natur. Et Fag, hvori der kun fordres en ringe Uddannelse af Arbejderne, har selvfølgelig betydelig mindre Udsigt til at vinde i en Strejke, end et Fag, hvori der kræves en høj Grad af individuel Dygtighed, idet de første Arbejdere er langt lettere at erstatte end de sidste.

Ligeledes maa der tages Hensyn til de for Haanden værende Konjunkturer eller Arbejdsforhold; det er indlysende, at en Tidsperiode, hvori der kun er lidt Arbejde at udføre, ikke egner sig til at strejke i af to Grunde, for det første er det saa at sige umuligt at hæve en Vares Pris, naar den ikke er stærkt efterspurgt, og for det andet vil den store industrielle Reservearmé der findes i næsten alle Fag, og som Dag for Dag forøges, være Kapitalisterne et udmærket Vaaben imod de Strejkende.

Af det ovenforanførte turde formentlig fremgaa, at Strejken ingenlunde er et Vaaben man griber til ved den første den bedste Lejlighed, men at det hører til den Art af Kampmidler, der kun modstræbende, og fremtvungne af den yderste Nødvendighed, benyttes af Arbejderne; al Paastand om, at Strejker laves af Arbejdernes Ledere, kan simpelthen betegnes som Opspind, hvad en Smule Eftertanke ogsaa vil bevise.

Som bekendt er Fagforeningerne grundet paa Flertalsprincipet, og det er da indlysende, at en Formand eller Bestyrelse for en Forening ikke er i Stand til at iværksætte en Strejke, naar Medlemmerne er imod dette.

Hvad nu specielt Malerfaget angaar, frembyder dette flere Vanskeligheder for et heldigt Udfald af en Strejke. For det første maa en ikke ringe Dél af Fagets Arbejde betragtes som Luksusarbejde og som saadant i mange Tilfælde overflødigt; for det andet kan det Arbejde, der gaar ind under Betegnelsen Nødvendighedsarbejde, forholdsvis let udføres af mindre uddannede Arbejdere, til Eks. Lærlinge og Forbundtere, og af disse findes der desværre et Utal i vort Fag; for det tredie har den stedfundne Arbejdsdeling igennem Akkordarbejdet adskilt Arbejderne i Faget i bestemte Grupper og derved fremkaldt Særinteresser, som under Stridigheder imellem Mestre og Svende ofte umuliggør en samlet Optræden. Den første af de her nævnte Vanskeligheder har ganske vist kun Betydning i det Tilfælde, at det ikke kan lykkes Arbejderne at skaffe sig Sympathi for deres Fordringer overfor Offenligheden; skér dette ikke, vil den have en meget væsenlig Betydning, idet en stor Del Arbejde kan udsættes i et ubegrændset Tidsrum

Paa den anden Side frembyder vort Fag flere gunstige Betingelser for en heldig Strejke, dels derved, at man kun i uegenlig Forstand kan tale om Udlandets Konkurence, og derved, at den lille Produktion ikke er umulig i Faget. Det vil saaledes være temmelig let for Svendene under en almindelig Strejke at etablere en selvstændig Virksomhed i Faget, særlig af den Grund, at der ikke fordres hverken kostbare Værkstedslokaler eller nogen stor Driftskapital; at dette har en stor Betydning, med Hensyn til at skaffe de Strejkende Underhold, er klart nok

Naar jeg, trods dette, paa den sidste Generalforsamling talte imod en almindelig Strejke, er det fordi jeg, under de nuværende Forhold, ansér en saadan for uheldig, og fordi jeg mener, at vor Fagforening vilde staa sig langt bedre ved at søge sin Styrke, i det ganske vist langsommere og for en Bestyselse meget brydsomt Arbejde, at tilvejebringe et Tillidsforhold imellem Mestre og Svende, hvorved begge anerkende hinandens Rettigheder og Pligter, og hvorved man ved en fornuftig Benyttelse af den Vægt, vor Forening giver os, alletider vil være i Stand til at holde de Mestre indenfor de bestemte Grændser, der ere egoistiske nok til at søge dem en Særstilling. Kan man ikke gøre dette ad Overénskomstens Vej, ja, da er jeg ogsaa med til at benytte Strejken, og da vil dette ogsaa vise sig at være et virksomt Middel, og i sin retfærdige Benyttelse vinde alles Sympathi.

Prisliste-Spørgsmaalet

III.

Angaaende den sidste Passus i den Meddelelse, Mestrene sendte Fagforeningen, da skyldes denne væsenlig en Del Udtalelser, som en Mester fremkom med paa Mødet Han havde sat sig til Opgave at gøre Mestrene bange for Forslaget, og det lykkedes ham saa godt, at Mestrene, takket være det at de ikke selv havde gennemlæst det tilsendte Forslag, troede at der forelaa en Prisforhøjelse af ca. 200 pCt. Endvidere var der mellem Mestrene i den sidste Tid før Mødet blevet udspredt det Rygte, at Fagforeningen vilde have det tilsendte Forslag gennemført uforandret og at Gennemførelsen skulde ské samme Foraar ved partielle Strejker, hvis Mestrene ikke godvillig vilde antage Forslaget, som det var. Hvorfra kom disse Rygter? Fagforeningen havde ingen Anledning givet til deres Fremkomst, men at de indvirkede paa Mestrenes Beslutninger er utvivlsomt; maatte Mestrene en anden Gang selv tænke og handle og ikke udelukke dem selv fra at modtage Oplysninger og Forklaringer fra den Side, hvorfra de alene kan komme.

Men det var ikke nok hermed; d'Hr som paa Mestrenes Möde førte Ordet, turde ikke risikere at Mestrene Dagen efter gave sig til at gennemlæse deres Eksemplar af Prislisteforslaget og der indhentede Oplysninger, som muligt kunde bevirke et Omslag i Stemningen til Fordel for Fagforeningen og Revisjonsspørgsmaalet; man maatte sikkre sig deres Hjælp under alle Eventualiteter, og saa fremlagde man Forslag til Oprettelse af „Malernes Alderdomsforsørgelses- og Hjælpefond", og Mestrene gik i Fælden.

Samtidig med at Malermester Stegeman, i sin Egenskab af Mødets Dirigent, tilsendte Fagforeningens Bestyrelse ovenstaaende Meddelelse (sé Fagt. Nr. 1, 1886), udsendtes af Lauget til samtlige Mestre en Meddelelse, som foruden den til Fagforeningen sendte Meddelelse indeholdt følgende:

De 2de sidste i forrige Møde diskuterede og vedtagne Beslutninger, fremkaldte af d'Hrr. S. Jensen, B. Schrøder og E. Schmiegelow, foreligge nu efter nærmere Overvejelse med nævnte Herrer, som et Forslag, saalydende:

For at imødekomme det i denne Tid rejste Syge- og Alderdomsforsørgelses-Spørgsmaal, har en Forsamling af Malermestre, saavel i som udenfor Lauget, vedtaget:

„At enhver Malermester i København og paa Frederiksberg fra 1ste April 1885 til dette Formaal giver et Tillæg af 4 pCt. til hver i hans Arbejde værende Svends fortjente Løn, efter den nu bestaaende Prisliste Disse pCt. blive at indbetale, under fornøden Kontrol, til et Hjælpefond paa den Maade som et i denne Anledning nedsat Udvalg maatte foreslaa, og Mestrene vedtage"

Ligeledes vedtager denne Forsamling:

„At, dersom Malernes Fagforening skulde forsøge at vilde gennemføre den af dem forfattede Prisliste, ved partielle Strejker, da ikke at beholde eller antage nogen Svend, som er Medlem af Fagforeningen."

Denne Bestemmelse gælder kun for de Mestre, som have sluttet sig til ovennævnte Formaal.

Endskøndt denne Beslutning maa siges at staa i den nøjeste Forbindelse med det forelagte Forslag til Prisliste og berører Fagforeningens Interesser i høj Grad, undlod Laugets Bestyrelse dog at underrette Fagforeningen herom; Grunden til dette maa vel søges i den Ubehagelighed det maa være, at gengælde Hensynsfuldhed og Humanitet med en aabenbar Krigserklæring; man kan nemlig ikke godt kalde en saadan Beslutning andet, det er ubetinget en Fornægtelse af at Svenden har Ret til at være medbestemmende i Lönningsspørgsmaalet og et Angreb paa Foreningsretten, lig det Smedene sidste Sommer var Genstand for.

Det er bleven mig fortalt, at en af dem, der havde Ordet paa Mestrenes Möde ivrede svært mod at gaa ind paa nogensomhelst Prisforhøjelse; „skulde det vise sig", sagde han, „at Svendene havde for lidt for deres Arbejde, saa kunde og saa vilde de Svende, som virkelig ønske at komme fremad og ikke ønskede at komme under Fattigvæsenet, lade deres Koner arbejde med". Det var ikke sundt og godt at Arbejdernes Koner ikke bestilte noget, og han kunde være med til at støtte disse dygtige og stræbsomme Svende, til Eksempel ved at sætte Hustruen istand til at anskaffe sig en Symaskine, hvorved hun kunde bidrage sit til at der kunde blive et godt, tarveligt Udkomme. — Skulde man tro, at saadanne Ord kunne falde fra et tænkende Menneske? Jeg vil for Mestrenes Skyld haabe, at denne Mands Mening ikke er den herskende mellem dem.

Denne Mand har aabenbart ikke det mindste Begreb om, hvad Arbejde der kan være for Hustruen i et fattigt Hjem, véd ikke, hvor opfindsom hun maa være for at faa alt til at passe, til at slaa til, faa sit Hjem til at sé ordentlig ud med det Lidet, som Manden fortjener; og det er et Arbejde, som den velstaaende Mands Hustru ikke paa nogen Maade kunde bestride; han mener aabenbart, at den friske Luft ikke er skabt for Fattigfolks Hustruer og Børn — nej de skal tvinges til at arbejde uafladelig, og han mener ikke de vil gøre det uden at Sulten tvinger dem dertil, og derfor skal Svendene ikke tjene saameget, at han alene kan forsørge sin Familie — smukke Tanker, en dannet Mand værdige!

Den 31. Marts afholdt Fagforeningen et offentligt Møde i Salonen „Føniks" med Dagsorden: „Svaret fra Mestrene". Til dette Møde havde Bestyrelsen indbudt de Mestre, som man vidste havde havt Ordet paa Mestrenes Møde; af disse mødte dog kun én. Mestrenes Optræden blev stærkt kritiseret saavel af Svendene som af de Mestre, som vare tilstede, særlig fremhævedes det Uforsvarlige i, at Mestrene, efter at de ved Løfte om at gaa med til en Revisjon af Prislisten, snarest mulig, havde faaet Fagforeningen til,

indtil Revisjonen havde fundet Sted, at give Slip paa de 4 pCt, som ifölge Møntforandringen tilkom Svendene, nu benyttede disse 4 pCt. som et Middel til at forhindre at Revisjonen kom istand.

En tilstedeværende Mester, som endnu ikke havde sét det ham tilsendte Forslag igennem og altsaa ikke vidste andet, end det han havde hørt paa Mestermødet, forsøgte at bevise, at de i Forslaget opstillede Priser vare for höje, han dvælede med Forkærlighed ved Posten „Aftrækning" og formente at han ved dette Arbejde efter Forslagets Priser kunde fortjene 25 Kr. om Dagen, da de nye Priser vare 300 pCt. højere end de gamle for denne Posts Vedkommende. Han blev udförligt imødegaaet af et Medlem af Prisliste-Udvalget, som paaviste, at Aftrækning i Limfarve saa at sige ikke var forhöjet, men Udvalget havde ment det paatrængende nödvendigt at Aftrækning i Oliefarve blev noget forhöjet, dog naturligvis langtfra det, som Mesteren foregav, men hertil kom, at Forslaget udtrykkelig bestemte, at Svenden til denne Pris selv skulde udføre den nödvendige Afsætning og Afsnøring og at Aftrækning til Eksempel af Trappegange, hvor Inddeling og Afsnøring var udført enten af de Svende, der strøg, eller de, der marmorerede, var ansat til Priser, der næsten ikke vare forskellige fra de gamle Priser. Samme Taler paaviste ved Regninger over det mest almindelige Arbejde, med Priser, saavel efter den gamle Prisliste som efter Forslaget, at den gennemsnitlige Forhöjelse, som Fagforeningen foreslog, var mellem 10 à 15 pCt. Mödet sluttede med at vedtage en Resolution, som lød paa, at alle Sager, hvad enten det var Ordningen af Arbejdspriser eller enhver anden Sag, som var af Interesse for Fagforeningen, skulde ordnes gennem denne

Paa den d. 3. April afholdte Generalforsamling besluttede Fagforeningen at henlægge Prisliste-Spørgsmaalet til Foraaret 1886 og da tage fat paa Sagen med fornyet Kraft, da daarlige Konjunkturer og Haabet om at Mestrene til den Tid vilde indsé, at saadanne vigtige Fagspørsmaal helst maatte ordnes ved gensidig Imødekommenhed, bevægede Foreningen til at gøre dette.

Dette er i korte Træk, hvad der er sket i denne Sag. Mestrene have ikke høstet Ære ejheller Fordel af deres Optræden, hvorimod den besindige Maade, Fagforeningen er optraadt paa, allerede har bragt mange Mestre til at tage Afstand fra Lauget og de Ledere, som hidtil have givet dette sit Præg. Forhaabentlig vil Stemningen hos Mestrene i det kommende Foraar blive saa imødekommende, at et frugtbart Samarbejde vil opnaas.

(Fortsættes.)

Husk paa de arbejdsløse Medlemmer!

Foreningsanliggender.

Paa den ekstraordinære Generalforsamling d. 3. dennes vedtoges det enstemmig at Fagforeningens Bestyrelse skulde henvende sig til d'Hrr. Malermestre med Anmodning om at deltage i et Fællesudvalg for at revidere Prislisten. Det er at haabe, at d'Hrr. Mestre vil imødekomme dette Skridt fra Svendenes Side, særlig da der netop af Mestrene stadig føres Klage over den nugældende Prisliste.

Produktionsværkstedet.

Under Firma-Navn: „De forenede Malere" har Foreningens Produktionsværksted med P. Thrane som Forretningsförer nu paabegyndt sin Virksomhed. Værkstedet er i Rømersgade Nr. 3, Kælderen; samtidig har Foreningen henflyttet sit Kontor til det samme Sted.

Vi benytter Lejligheden til at udtale det Haab, at Fremtiden maa vise, at Arbejderne ere i Stand til at producere selvstændigt uden Kapitalisternes Ledelse, og at Produktionsværkstedet maa have en lang og heldbringende Tid for sig, til Ære for Arbejderne og til Gavn for vort Fag.

Tekniske Meddelelser.

Sort Lakering.

Træet overstryges med en Bejtze af sort Anilin opløst i Sprit, hvorefter man spartler én à to Gange med Filling-up-Spartelfarve, som afslibes med Pimpsten i Olieternis. Naar Arbejdet er renset og godt tørt, overstryges det 2 Gange flygtigt med „Quick-Drying-Black-Lakker" med 3 Dages Mellemrum. Atter efter 3 Dages Forlöb slibes Lakken omhyggeligt med Slibepulver. Man har da en smuk sort mat Lakering, der efter Behag kan poleres med fint pulveriseret brændt Lammebén.

Bekendtgørelser.

„Fagtidende for Malere",

udgivet af „Malernes Fagforening" Organ for Malernes, særlig Svendenes Interesser, udgaar forelöbig kun én Gang maanedlig, og koster 30 Øre Kvartalet i Byen, og i Provindserne iberegnet Postafgift. Enkelte Numre 10 Øre. Abonnement tegnes i Provindserne hos de respektive Formænd samt paa alle Postkontorer, i København paa Fagforeningens Kontor, **Rømersgade 3, Kælderen.**

Udg.

Malernes Fagforening

afholder Medlemsmøde hver Onsdag Aften i Rømersgade 22, St. ov. G., for Diskussion om faglige Spørgsmaal

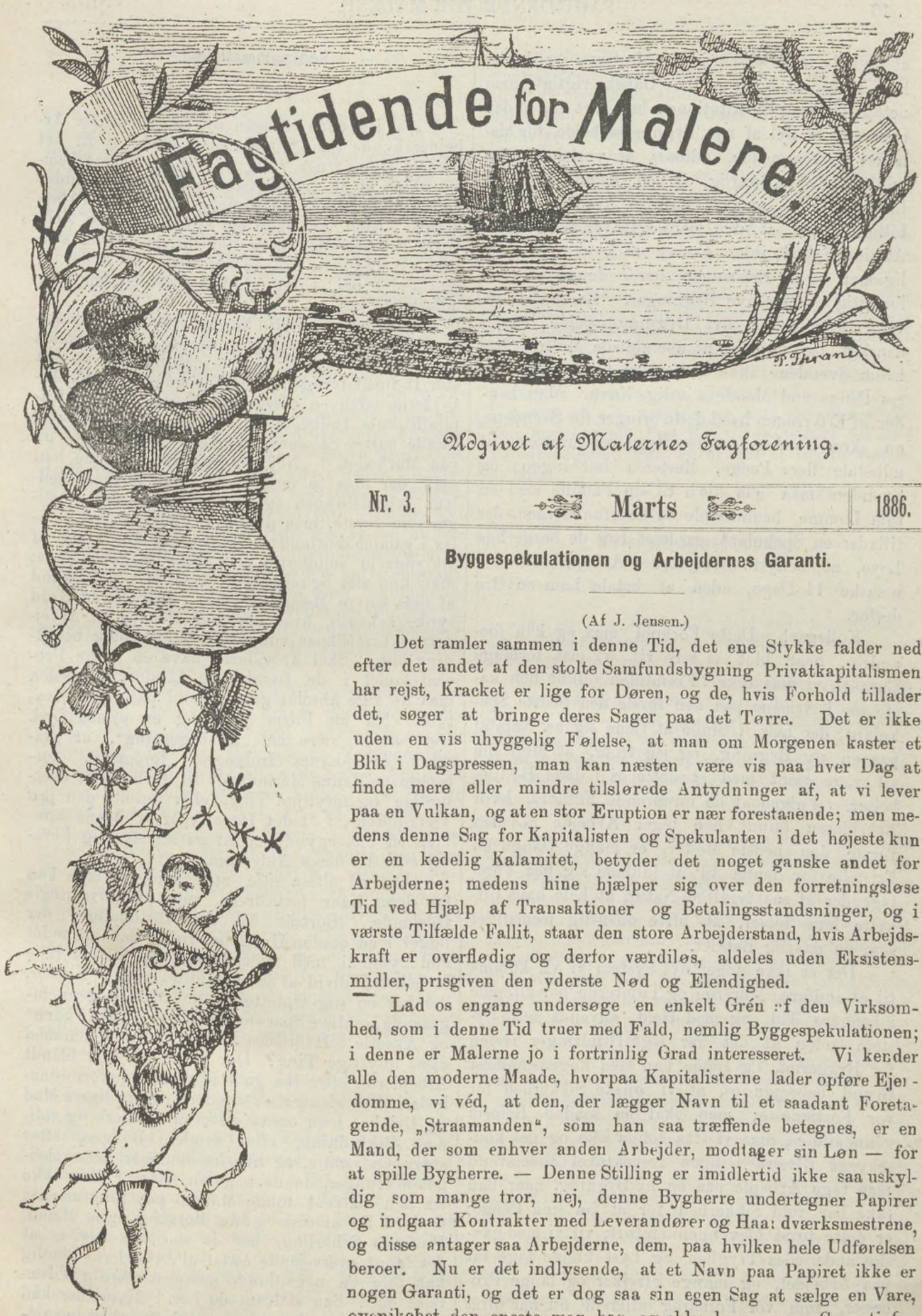
Malernes Fagforenings Kontor,

Rømersgade 3, Kælderen, — aabent hver Søgnedag fra 8—10 Formiddag og fra 5—7 Aften, for Anvisning af Arbeide, Indbetaling af Kontingent og Indmeldelse af nye Medlemmer.

Arbejdet er nedlagt hos **C. F. Balle, Korsgade 19,** paa Grund af, at Svendene ikke har erholdt deres Tilgodehavende.

Alle indsendte Artikler maa være forsynede med Navn og Bopæl, til Underretning for Redaktionen.

Redigeret af J. Jensen. — Trykt hos I. Henriksen, Rømersgade 22, København.

Udgivet af Malernes Fagforening.

Nr. 3. Marts 1886.

Byggespekulationen og Arbejdernes Garanti.

(Af J. Jensen.)

Det ramler sammen i denne Tid, det ene Stykke falder ned efter det andet af den stolte Samfundsbygning Privatkapitalismen har rejst, Kracket er lige for Døren, og de, hvis Forhold tillader det, søger at bringe deres Sager paa det Tørre. Det er ikke uden en vis uhyggelig Følelse, at man om Morgenen kaster et Blik i Dagspressen, man kan næsten være vis paa hver Dag at finde mere eller mindre tilslørede Antydninger af, at vi lever paa en Vulkan, og at en stor Eruption er nær forestaaende; men medens denne Sag for Kapitalisten og Spekulanten i det højeste kun er en kedelig Kalamitet, betyder det noget ganske andet for Arbejderne; medens hine hjælper sig over den forretningsløse Tid ved Hjælp af Transaktioner og Betalingsstandsninger, og i værste Tilfælde Fallit, staar den store Arbejderstand, hvis Arbejdskraft er overflødig og derfor værdiløs, aldeles uden Eksistensmidler, prisgiven den yderste Nød og Elendighed.

Lad os engang undersøge en enkelt Grén af den Virksomhed, som i denne Tid truer med Fald, nemlig Byggespekulationen; i denne er Malerne jo i fortrinlig Grad interesseret. Vi kender alle den moderne Maade, hvorpaa Kapitalisterne lader opføre Ejendomme, vi véd, at den, der lægger Navn til et saadant Foretagende, „Straamanden“, som han saa træffende betegnes, er en Mand, der som enhver anden Arbejder, modtager sin Løn — for at spille Bygherre. — Denne Stilling er imidlertid ikke saa uskyldig som mange tror, nej, denne Bygherre undertegner Papirer og indgaar Kontrakter med Leverandører og Haandværksmestrene, og disse antager saa Arbejderne, dem, paa hvilken hele Udførelsen beroer. Nu er det indlysende, at et Navn paa Papiret ikke er nogen Garanti, og det er dog saa sin egen Sag at sælge en Vare, ovenikøbet den eneste man har, og ikke have nogen Garanti for at faa den betalt Ja, siger de, men hvad har det med Straamanden

at bestille, vi arbejder jo for Mesteren og det er ham vi har at holde os til. Ganske rigtigt; men netop Straamandsinstitutionen har ført til, at den overvejende Dél af nyt Bygningsarbejde, for Malernes vedkommende, udføres af yngre og ubemidlede Mestre, særlig af den Grund, at disse, for at komme „igang", udfører Arbejdet til saa billige Priser, at den mere velhavende Mester i Almindelighed ikke ønsker at konkurere med, ligesom ogsaa Erfaringen lærer denne at være forsigtig overfor nye Bygninger. Resultatet bliver altsaa dette: nyt Bygningsarbejde betales daarligt og udføres af ubemidlede Mestre, hos hvem Svendene ikke har anden Garanti for deres Penge end Mandens ærlige Navn. Man kender af Erfaringen hvad dette bringer for Svendene, en skøn Lørdag nægter Byggeprokuratoren at udbetale flere Penge, Mesteren har ingen, og Svenden maa gaa hjem til sin Familie med en tom Lomme, beundrende en Samfundsorden, der tillader en Spekulant, garderet bag de borgerlige Love, at benytte Arbejdernes Arbejdskraft i 8 maaske 14 Dage, uden at betale ham en Øre derfor.

Kolleger! Dette Forhold maa og kan forandres, naar blot vi selv vil, vi maa forlange Garanti, vi maa ikke i Fremtiden blindt hen kaste os i Armene paa den første den bedste Spekulant, der faar i Sinde at tjene sig en Kapital paa en ny Bygning, og jeg troer, at Mestrene vil være tjent med at støtte os i disse Bestræbelser. Følgen af de nuværende Forhold, hvor Arbejderen blindt hen tager Arbejde hos den første den bedste Mester, er mange Gange en Fristelse for denne til at indlade sig paa Foretagender af saa tvivlsom Natur, at hele hans Udbytte kun bliver, at blive offentlig fremstillet som en daarlig Betaler.

Det er ikke noget nyt System vi vil komme til at indføre, Murerne og Tømrerne har allerede i længere Tid. og med Held, anvendt dette System, uden at det har lagt Hindringer ivejen for Byggeriet, og Ingen kan med nogensomhelst Grund bebrejde os, at vi ønske Sikkerhed for vor Fortjeneste; men skal en saadan Reform gennemføres, maa vi staa solidariske og gaa konsekvent tilværks, ingen respektabel Malersvend maa tage Arbejde paa en ny Bygning, naar han ikke har fuld Sikkerhed for at faa sine Penge; er dette først blevet gennemført, vil vi med ganske anderledes Tryghed og Lyst kunde tage fat paa Arbejdet, og mange Strejker og lange Processer, som vor Forening allerede nu har ofret saamange Penge paa, vil kunne undgaaes.

Sparsommelighed.

„Ja, jeg vilde saamæn ønske, at enhver Arbejder kunde tjene 10 Kr. om Dagen". Er det ikke et fromt Ønske? Og dog er det blevet fremsat af en af de mere velstaaende Borgere, under en Samtale om Sparsommelighed blandt Arbejderne. Kom saa ikke og fortæl, at disse Medborgere ingen Medfølelse har for de daarligt stillede i Samfundet; thi han mente det, det er der ingen Tvivl om, i det mindste i det Øjeblik han udtalte Ønsket.

Han kom imidlertid hurtigt efter, at Forstaaelsen skulde have en vis Begrændsning. Lige saasnart som det blev gjort ham begribeligt, at en saa stor Indtægtsforøgelse umuligt kunde tilflyde Arbejderne uden en tilsvarende Forminskelse i Kapitalisternes Indtægter, med mindre der pludselig kunde kastes ca. den firdobbelte Guldmængde ud paa Markedet. „Nej naturligvis", svarede han saa, „der maa jo være et passende Forhold mellem Arbejdslønnen og Livsfornødenhederne; stiger den første, maa de sidste nødvendigvis betales i samme Forhold". En saadan Fordyrelse af alt vilde jo imidlertid ikke forbedre Forholdene; men kun slet og ret betyde, at Guldet, paa Grund af dets større Mængde, vilde i tilsvarende Grad synke i Værdi, hvad der med Hensyn til Arbejdernes Livsvilkaar vilde være fuldstændig betydningsløst. Skal Arbejderne have en større Procent-Andél i de frembragte Livsfornødenheder, maa de rige absolut give Afkald paa dette Kvotum. Nu fik Piben pludselig en anden Lyd. Det skulde være en „Kendsgerning", at saasnart Arbejdernes Indtægter forøgedes, forbrugte de denne Mérindtægt til forholdsvis overflødige og unyttige Ting, eller forødte den paa Værtshusene, i Stedet for at spare Pengene sammen til Paabegyndelsen af en selvstændig Levevej eller til deres Alderdom.

Det vil altsaa sige, at Arbejderne ikke kan faa deres Kaar forbedrede, uden at blive nogle Ødelandе. Bortsét fra den Insinuation, der ligger i en saadan Udtalelse, røber den alt andet end Sympati med Arbejderne. Og det er ikke et enkelt Individ af de saakaldte „bedre" Klasser, der har en slig Opfattelse, nej, den er gennemgaaende hos disse Sparsommelighedens „Udøvere" og Apostle. Hvorledes hænger det sammen med disse unyttige Ting? Der er en Hunger blandt Arbejderne efter saa godt som alle Livsfornødenheder, ikke alene efter sundere og kraftigere Mad og Drikke, men ogsaa efter en varmere og solidere Beklædning, efter sundere Boliger, efter større Oplysning, og hvorfra stammer denne skrigende Hunger, denne nagende Attraa? Mon ikke fra den omtrent totale Mangel paa forannævnte Goder? En af disse gode Borgeres egne Mænd, Professer Scharling, har jo statistisk bevist, at det langt overvejende Antal af Arbejderne umulig kan føre en nogenlunde menneskeværdig Tilværelse med den Indtægt de har. Hvorledes kan det da bebrejdes Arbejderne, at de, naar det har været muligt, har forskaffet sig en Dél af de Midler,

der ere nødvendige til Opnaaelsen af en saadan Tilstand?

Der skulde spares sammen til at begynde en Forretning med. Tænk dog engang over, hvad det lille Ord „spare“ vil sige. Hvilket Afsavn ligger ikke deri, naar man iforvejen kun har det allernødvendigste. Det vil desuden med den lille Sum, der med de yderste Anstrængelser muligvis kunde skrabes sammen, være umuligt at konkurrere med Storkapitalen. I mangfoldige Forretningsgrene er det umuligt at etablere sig uden stor Kapital; Arbejderne ere altsaa afskaarne fra Tilgang til disse. Og i de Grene, hvor det, som f. Eks. i Malerprofessionen, er muligt, for en enkelt Mand at begynde for sig selv ved egne Hænder alene, der er den selvstændige i Reglen ligesaa daarligt stillet som Lønarbejderen. Han kan ikke paatage sig noget større Arbejde, medmindre han er samvittighedsløs nok til at udsætte sine nødvendige Medhjælpere for at miste deres fortjente Arbejdsløn; men Sagen har tillige en anden Side. Ligesom Arbejdernes Løn, som ovenfor udviklet, ikke kan forhöjes uden en tilsvarende Formindskelse af Kapitalisternes Udbytte, saaledes kan omvendt ingen have Fortjeneste af en andens Arbejde, uden at denne Fortjeneste netop er et Afdrag i den Værdi den anden har frembragt: altsaa egentlig en Dél af den ham tilkommende Løn. Enhver der paabegynder en Forretning, maa belave sig paa at udbytte sine Medmennesker, hvis han med nogenlunde Held skal kunne bestaa i Konkurencen.

Sér det imidlertid galt ud med Sammensparingen til „Levevejen“, saa er det endnu værre med „Alderdommen“. Lad os opstille en lille Beregning for en Malersvends Vedkommende. Gennemsnitslönnen er efter Mestrenes Angivelse 800 Kr. om Aaret, og naar denne bliver lagt til Grund, kan det vel ikke siges at være for lavt regnet. Skulde Vedkommende i sin Alderdom nyde en Rente, stor 800 Kr, maatte han have opsparet en Kapital af 20,000 Kr., altsaa en Sum der svarer til hans Fortjeneste i 25 samfulde Aar Antager vi det Umulige, at han sparede 200 Kr. om Aaret, vilde det vare over 40 Aar inden han med Rente og Rentes Rente naaede denne Sum. Det vil vistnok af de anførte Tal kunne ses hvilken Haabløshed det er, at spekulere paa en sorgfri Alderdom, naar den skal naas ved Spareskillinger ud af den nu almindelige Arbejdsfortjeneste

Hvis vi desuagtet forudsætter Muligheden af, med den nuværende eller en fremtidig Arbejdsløn, at kunne gennemføre Sparetheorien i større eller mindre Grad hos det overvejende Antal af Arbejdere, hvad vilde Resultatet saa blive deraf? Resultatet vilde blive dette, at hvis Flertallet af Arbejderne nu, for at spare, efterhaanden vænnede sig til Afsavnet af en eller flere Livsfornødenheder, vilde Konkurencen imellem Arbejderne trykke Lønnen ned, og derved ophæve Fordelen af den udviste Sparsommelighed. Hele Gevinsten var altsaa gaaet over paa Kapitalisternes Side. Saalænge det kun er Enkelte, som ikke kunne have væsenlig Indflydelse paa Arbejdsmængden, der sparer, vil disse have noget Udbytte deraf, men skal Sparesystemet gennemføres efter en større Maalestok, vil det gøre absolut Skade. Selv den Enkelte kan under visse Omstændigheder komme til at gøre Ulykke, thi det vil kunne forstaaes, at den der har sammensparet sig lidt, let vil kunne fristes til under en Arbejdsløsheds Periode, at underbyde sine Kolleger for ikke ligestraks at forbruge det opsparede; disse mindre heldigt stillede ere imidlertid tvungne til, selv med Sulten i Udsigt, at gaa endnu lavere ned og derved forøge Nöden og Trangen.

Ikke Sparsommeligheden vil kunne gavne Arbejdsstanden i sin Helhed, men et System, der ikke betragter den menneskelige Arbejdskraft, som en Vare, der kan købes billigt eller dyrt, efter som der er meget eller lidt af den paa Markedet; et System, der tilsikrer enhver det fulde Udbytte af sit Arbejde, og som garanterer alle Samfundsborgere lige Ret til at deltage saavel i Frembringelsen som Forbruget af Livsfornødenhederne.

L G—r.

Prisliste-Spørgsmaalet.

IV.

Jeg skal nu til Slutning gøre nogle Bemærkninger om Prisliste-Forslaget og de forskellige Udtalelser, som af Mestrene ere fremsatte derom.

Til Bemærkningen om, at Forslagets Beregningsmaade var upraktisk og uigennemførlig, skal jeg svare, at denne Paastand ikke er bevist og iøvrigt bede Mestrene erindre, at det Foreliggende var et Forslag, og at Svendene, naar de fik Beviser for det upraktiske og uigennemførlige, hvad Mestrene havde kunnet give i et Fællesudvalg, selvfølgelig havde bøjet sig for dette og taget andet Standpunkt. Der er bl. a. Beregningsmaaden for Vinduerne, man har ment blandt Mestrene og tildels ogsaa blandt Svendene, at der blev for meget Arbejde ved Opmaaling og Udregning; havde Mestrene tilladt Bestyrelsen at være tilstede paa deres Möde, og givet Adgang til at forklare de Punkter i Forslaget som kunde misforstaaes, havde de faaet fremlagt Tabeller med Priser for det forskellige Vinduesarbejde, og Mestrenes saavel som Svendenes Arbejde vilde efter dette kun blive at maale Vinduets Højde og Brede, søge vedkommende Rubrik i Tabellerne, for der at se Priserne, saa at denne Beregningsmaade i Virkeligheden var lettere end den hidtil brugte. Ganske vist er Vinduespriserne noget forhøjet, men dette mærkes dog kun for de store Vinduers Vedkommende, der for det i Forslaget optrykte Eksempel (en Störrelse som kun faa Vinduer i de almindelige nye Bygninger overgaar) andrager en Forhøjelse for begge Gange Strygning af knap 25 pCt., men for mindre Vinduers Vedkommende bliver mindre og mindre, saa at mange af de Vinduer, som t. Eks. findes i ældre Bygninger, efter Forslaget ville blive malede til den selv samme Pris som nu.

Enhver som kender til Vinduesarbejdet, véd hvor umuligt det er at holde en blot nogenlunde ordentlig Dagløn ved dette, til de Priser, som den nuværende Prisliste byder, og vil indrømme, at den foreslaaede Forhøjelse er ringe nok, naar der fordres smukt og godt Arbejde.

Der har ogsaa af enkelte Mestre været fremført, at de foreliggende Forslag var en ny Prisliste, og ingen Revision af den fra 1874; hvad d'Hrr. mener med dette er ikke godt at forstaa; jeg troer, at den nugældende Prislistes Mangler først og fremmest bestaar i, at der mangler Priser for en hél Dél Arbejder, som ere fremkomne siden Prislistens Tilblivelse; om Forslaget, fordi det har forsøgt at afhjælpe disse Mangler, kan kaldes en ny Prisliste, vil jeg lade staa hen; jeg mener, at en Revision, som ikke fremkom med Priser for disse nye Poster, kun vilde være daarlig bevendt, thi skal man have Akkordpriser, maa disse omfatte alt det gangbare Arbejde, forsaavidt det er muligt at fastsætte Priser derfor.

Og nu til Slutning nogle Bemærkninger om den Forbindelse Prislistespørgsmaalet staar i til Mestrenes Alderdomsforsørgelses- og Hjælpefond. Denne Fond virker jo med de 4 pCt. som Mestrene betale af al fortjent og udbetalt Arbejdsløn, efter den nu bestaaende Prisliste; disse 4 pCt., som Mestrene nu agerer godgørende med, er, som i det foregaaende anført, en Dél af Svendenes Fortjeneste, som med Uret bliver tilbageholdt, og som af enkelte af Forslagsstillerne har været udbetalt til Svendene, lige til denne Fond blev oprettet, og Svendene kan fordre ogsaa disse pCt. udbetalt af enhver Mester, som har underskreven paa at han vil befale efter Prislisten af 1874, Retten har afsagt Kendelser som beviser dette; — dette skal jeg dog ikke atter komme ind paa, men kun anføre, at den Form hvorunder det af Mestrene vedtagne Forslag er affattet, godt kan forstaaes saaledes at Fonden kun skal virke saalænge som det lykkes at forhindre at Prislisten af 1874 bliver revideret; der er indtil denne Tid ikke fremkommet noget, hvoraf det fremgaar, at det er Stifternes Ønske at dette Godgørenhedsværk skal virke i længere Tid end de selv har Lyst til at betale de 4 pCt., det vilde jo kun ogsaa være et af de saakaldte fromme Ønsker; thi der er mange Tegn paa, at Værket gaar sin Opløsning imøde.

Der fordres nemlig ganske andre Betingelser for at et saadant Fond kan komme til at virke til Gavn for Fagets Arbejdere, end de, der ere tilstede. Først og fremmest maa Mestre og Svende være enige derom, og dernæst, naar denne Enighed var opnaaet, maatte der skaffes Garanti for, at den vilde vedblive at bestaa. Nu hviler det hele paa et saa løst Grundlag som vel muligt, idet Fondens Eksistens er afhængig af Laugsbestyrelsens Vilje; denne kan nemlig efter de vedtagne Vedtægter, gøre alt hvad den vil.

Men hvorfor sætter denne Dél af Mestrene sig saameget mod at Priserne bliver saameget forbedrede, at Svendene kunne føre en betrygget Tilværelse? Man skulde synes at ingen personlig Fordel kan være Grunden. Mestrene have, efter min Formening, størst Fordel af at Lønningsforholdene ere ordnede til begge Parters Tilfredshed. Mestrene behøve kun at erindre sig den Konkurence, som bestod før Fagforeningen tog sig af Sagen, for at indsé, at en stærk Svendeorganisation er det eneste Middel til at opnaa varige og gode Forhold i Faget, hvorfor da stille sig i en saa fjendtlig Stilling til Fagforeningen, som de i nærværende Tilfælde have gjort?

Imidlertid er der i Fagforeningen ikke Mangel paa rolige og besindige Medlemmer, som indsé, at hvad der maa göres i Lønningsspørgsmaalet, helst maa ské ved en mindelig Overénskomst mellem begge Parter, og ogsaa ville forsöge at faa Sagen fremmet ad denne Vej, forsaavidt der ikke lægges dem for mange Hindringer i Vejen, men hvis det viser sig, at Mestrene ikke vil vise sig imødekommende, men nægte Svendene Ret til at være medbestemmende i en Sag, hvorpaa hele deres Velfærd beroer, da kan det nok være, at selv denne besindige Dél vil tage Sagen paa den Maade som Mestrene synes at indbyde til, men Ansvaret for mulige Forviklinger kommer da over Mestrenes Hoved.

Lad os haabe det bedste og forberede os paa det værste.

P. T.

Husk paa de arbejdsløse Malere!

Bidrag modtages paa Kontoret, Rømersgade Nr **3** i Kælderen, hver Lørdag Aften fra **Kl. 5 til 8.**

Tekniske Meddelelser.

Lims Bindekraft.

Farve og Brud giver i Almindelighed ikke, som der ofte antages, noget Kendskab til Bindekraften hos Limen. Derimod kan man prøve den paa følgende Maade: Man lægger nogle forud nøje afvejede tynde Plader Lim i koldt Vand i 36 Timer (tykkere Plader i 48 Time.) og stiller det hen paa et Sted med muligst énsartet Temperatur. Limen, der da maa være udbolnet, men ikke opløst, tages efter denne Tids Forløb op, tørres og vejes paany. Jo større Vægttabet er, desto slettere er Limen og omvendt.

Holdbarheden hos kogt Lim forstørres betydeligt, ved at tilsætte den et lille Kvantum Kreosot, det skader den aldeles intet.

Rettelse: I tekniske Meddelelser i sidste Nr., 5. Lin. staar: flygtigt, skal staa: flyssigt.

Bekendtgørelser.

„Fagtidende for Malere“,

udgivet af „Malernes Fagforening“, Organ for Malernes, særlig Svendenes Interesser, udgaar foreløbig kun én Gang maanedlig, og koster 30 Øre Kvartalet i Byen, og i Provindserne iberegnet Postafgift. Enkelte Numre 10 Øre. Abonnement tegnes i Provindserne hos de respektive Formænd samt paa alle Postkontorer, i København paa Fagforeningens Kontor, **Rømersgade 3, Kælderen.**

Udg.

Malernes Fagforening

afholder Medlemsmøde hver Onsdag Aften i Rømersgade 22, St. ov. G., for Diskussion om faglige Spørgsmaal.

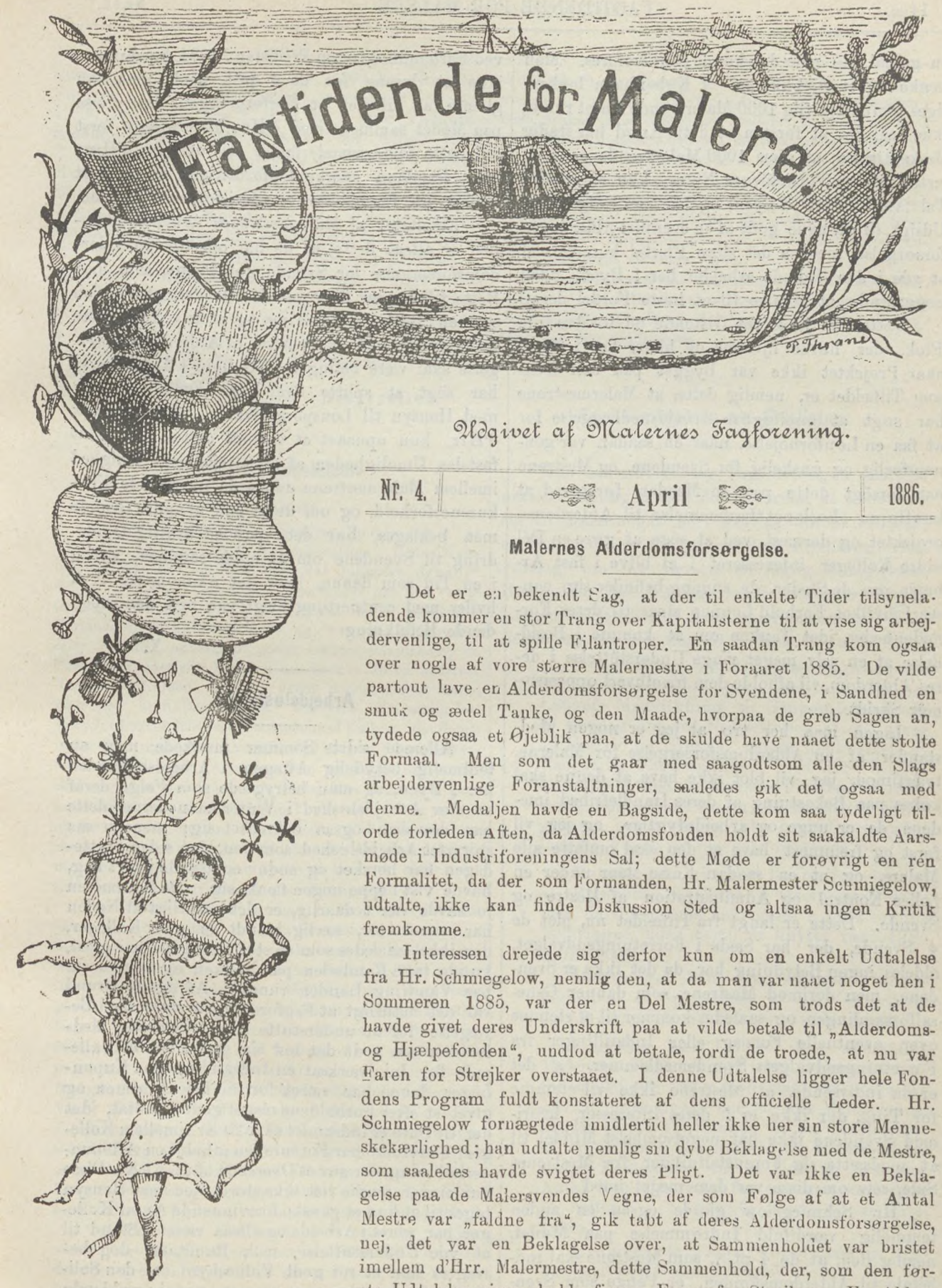
Malernes Fagforenings Kontor,

Rømersgade 3, Kælderen, — aabent hver Søgnedag fra 8—10 Formiddag og fra 5—7 Aften, for Anvisning af Arbeide, Indbetaling af Kontingent og Indmeldelse af nye Medlemmer.

Arbejdet er nedlagt hos **C. F. Balle, Korsgade 19,** paa Grund af, at Svendene ikke har erholdt deres Tilgodehavende.

Alle indsendte Artikler maa være forsynede med Navn og Bopæl, til Underretning for Redaktionen.

Redigeret af J. Jensen. — Trykt hos I. Henriksen, Rømersgade 22, København.

Udgivet af Malernes Fagforening.

Nr. 4. April 1886.

Malernes Alderdomsforsørgelse.

Det er en bekendt Sag, at der til enkelte Tider tilsyneladende kommer en stor Trang over Kapitalisterne til at vise sig arbejdervenlige, til at spille Filantroper. En saadan Trang kom ogsaa over nogle af vore større Malermestre i Foraaret 1885. De vilde partout lave en Alderdomsforsørgelse for Svendene, i Sandhed en smuk og ædel Tanke, og den Maade, hvorpaa de greb Sagen an, tydede ogsaa et Øjeblik paa, at de skulde have naaet dette stolte Formaal. Men som det gaar med saagodtsom alle den Slags arbejdervenlige Foranstaltninger, saaledes gik det ogsaa med denne. Medaljen havde en Bagside, dette kom saa tydeligt tilorde forleden Aften, da Alderdomsfonden holdt sit saakaldte Aarsmøde i Industriforeningens Sal; dette Møde er forøvrigt en rén Formalitet, da der som Formanden, Hr. Malermester Schmiegelow, udtalte, ikke kan finde Diskussion Sted og altsaa ingen Kritik fremkomme.

Interessen drejede sig derfor kun om en enkelt Udtalelse fra Hr. Schmiegelow, nemlig den, at da man var naaet noget hen i Sommeren 1885, var der en Del Mestre, som trods det at de havde givet deres Underskrift paa at vilde betale til „Alderdoms- og Hjælpefonden", undlod at betale, fordi de troede, at nu var Faren for Strejker overstaaet. I denne Udtalelse ligger hele Fondens Program fuldt konstateret af dens officielle Leder. Hr. Schmiegelow fornægtede imidlertid heller ikke her sin store Menneskekærlighed; han udtalte nemlig sin dybe Beklagelse med de Mestre, som saaledes havde svigtet deres Pligt. Det var ikke en Beklagelse paa de Malersvendes Vegne, der som Følge af at et Antal Mestre var „faldne fra", gik tabt af deres Alderdomsforsørgelse, nej, det var en Beklagelse over, at Sammenholdet var bristet imellem d'Hrr. Malermestre, dette Sammenhold, der, som den første Udtalelse viser, skulde fjerne Faren for Strejker. En Alderdomsforsørgelse til Svendene for at forhindre Strejker, i Sandhed

en genial Idé, naar den kunde gennemføres. Man tænke sig et Øjeblik om. I København beskæftiges gennemsnitlig 1000 Malersvende Aaret rundt, ikke saaledes at forstaa at dette Antal har stadig Beskæftigelse; af disse 1000 Malersvende er imidlertid, ifølge Forholdenes Natur, kun et mindre Tal fast knyttet til Byen, og har som Følge deraf Udsigt til at nyde godt af en eventuel Alderdomsforsørgelse, medens det store Flertal kommer til at yde i den Tid, de arbejder her i Byen, uden nogensinde at komme til at høste Fordel deraf.

Dette kan jo sé ret fristende ud for den lille Flok, der hører hjemme og bliver her i Byen, naar Projektet ikke var bygget paa den Basis som Tilfældet er, nemlig dette, at Malermestrene har søgt at umuliggøre Arbejdsnedlæggelse for at faa en Lønforhøjelse, naar en saadan var gennemførlig og ønskelig for Svendene, og Mestrene har forsögt dette paa to Maader, først ved at knytte en „Lock-out"bestemmelse til Alderdomsprojektet og dernæst, ved at søge at gøre en Dél ældre Kolleger interesseret i at blive i fast Arbejde paa de Steder, de engang befinder sig, uansét i hvilket Forhold Lønnen staar til deres Fornødenheder, idet Tanken om at komme i Besiddelse af en selv meget ringe Understöttelse i deres Alderdom, vil afholde dem fra ethvert opposisionelt Skridt.

Ingen maa her tro at jeg er nogen Modstander af en Alderdomsforsørgelse for Malerne, tværtimod, jeg vil blot ikke have at denne skal købes paa Bekostning af deres Handlefrihed imedens de er unge og arbejdsdygtige, og jeg vil først og fremmest have at den skal omfatte alle Malere, og at en saadan Kasse staar under en fælles Kontrol og Administration af Mestre og Svende. Dette er langt fra Tilfældet nu, idet de 4 Svende, der har Sæde i Forretningsudvalget, aldeles ingen Betydning har, da det ikke er Svendene, men derimod Mestrene, som danner Generalforsamlingen og saaledes kommer til at stemme over eventuelle Forslag eller Indstillinger fra Forretningsudvalgets Svendemedlemmer, og det er da indlysende, at Mestrene ikke vil stemme for Ting, der ikke er i deres Interesser, hvorimod Svendene ikke har nogetsomhelst Middel til at modsætte sig Foranstaltninger fra Mestrenes Side, selv om disse var dem meget imod

Hr Schmiegelow gjorde ogsaa en anden temmelig værdifuld Indrømmelse paa Mødet, nemlig den, at de 4 pCt., som Mestrene skal indbetale til Alderdomsfonden, er Penge som Svendene har tabt paa Prislisten ved Møntforandringen, altsaa Penge, som faktisk tilkommer Svendene; samtidig bemærkede han, at Fagforeningen ved Forhandlingen om Prislisten i 1884, havde ment ikke at kunne faa de 4 pCt. med, men han glemte at tilføje, at Fagforeningens Bestyrelse paa Mødet sammen med d'Hrr. Malermestre først lod dette Spørgsmaal falde, da der fra d'Hrr s Side fremkom stærke Opfordringer til snarest muligt at foranstalte en Revision af Prislisten.

Resultatet af Malermestrenes Arbejdervenlighed er altsaa dette, at de har oprettet en Alderdomsforsørgelse for Svende for Penge, som med Rette tilkommer disse; at de har dannet Fonden som en „Lock-out"forening, og at de ved at knytte Bestemmelse om, at Nydelsen af Alderdomsforsørgelse skal være betinget af Ophold i København, har sögt at splitte Svendenes Fællesinteresser med Hensyn til Lønspørgsmaalet. Heldigvis har d'Hrr. kun opnaaet et ved alt dette, nemlig at fastslaa Umuligheden af at tilvejebringe Enighed imellem Malermestrene under de nuværende Konkurrenceforhold, og om dette end af andre Grunde maa beklages, bør det være en kraftig Opfordring til Svendene om at holde sammen, særlig i en Tid som denne, hvor det økonomiske Tryk hviler med centnertung Vægt paa hele den arbejdende Befolkning

X.

Arbejdsløsheden.

Allerede sidste Sommer mærkede man en temmelig betydelig Aftagen i Arbejdsmængden her i Byen, og man befrygtede som Følge deraf en stor Arbejdsløshed i Vintermaanederne, dette har desværre ogsaa bekræftet sig; men en saa storartet Arbejdsløshed som den, der siden Flyttedagen har hersket og endnu er tilstede i vort Fag, havde vist neppe nogen tænkt sig. Da Sommeren jo havde vær t daarlig, er det naturligt at Nøden har været stor, særlig blandt de gifte Kolleger, der ikke, saaledes som en stor Dél ugifte har gjort, kunde tage Randselen paa Nakken og begive sig paa Vandring Landet rundt. Af denne Grund var det naturligt at Fagforeningen satte sig i Bevægelse for at understøtte sine arbejdsløse Medlemmer saa godt det lod sig gøre; der blev allerede før Jul iværksat en Indsamling paa Kuponbøger, denne har været fortsat hele Vinteren og givet et efter Forholdene meget godt Resultat, idet der til Dato er indsamlet ca. 520 Kr imellem Kolleger; endvidere har Foreningen afholdt en Aftenunderholdning, der gav et Overskud af ca. 61 Kr. Disse Summer er ganske vist ikke store, men naar Hensyn tages til at kun et ganske forsvindende Antal Kolleger har været i Arbejde og altsaa været i Stand til at yde Understøttelse, maa Resultatet dog betragtes som et ret godt Vidnesbyrd om den Solidaritetsfølelse, der mere og mere gør sig gældende imellem Malerne. Endvidere har Foreningen fra den af Fagforeningerne nedsatte Komité for Indsamling til de Arbejdslöse modtaget ialt 1878 Kr.

58 Øre, dette giver med Foreningens egen Indsamling en samlet Sum af ca 2460 Kr., hvilken Sum er uddelt til trængende arbejdsløse Kolleger i 600 Portioner fra 2 til 8 Kr. efter Vedkommendes Trang. Ligeledes er der uddelt 1994 8 Pd.s Rugbrød, ca 1500 Pd Flæsk, 4 Sække Kartofler, ca. 100 Pd. Smør og Ost, en Dél Spisebilletter osv. Som det vil sés, er det en ikke ringe Hjælp der saaledes er ydet vore arbejdsløse Kolleger, men den har selvfølgelig langtfra været stor nok til at afhjælpe den Nød, der er tilstede. Man maa nu haabe, at Sommeren vil give lidt Arbejde, men for Øjeblikket er Udsigterne ikke gode, saa vi maa paa det bestemteste advare Kolleger i Provindserne imod at rejse hertil for at søge Arbejde, da der endnu gaar ca, 300 Malere ledige.

Bestyrelsen.

Tekniske Meddelelser.

Stereokromi.

Allerede i Oldtiden benyttedes Frescomaleriet af Grækerne og Romerne til Vægdekoration. Denne Malemetode, der har sit Navn efter det italienske „fresco" det er „frisk", udføres med Vandfarver paa den vaade (friske) Kalkpuds. Den læskede Kalk, der er en kemisk Forbindelse af Kalk og Vand og benævnes Kalkhydrat eller Ætskalk, undergaar under Luftens Paavirkning en Forandring, idet den Kulsyre, der findes i Luften uddriver Vandet af Kalken og med denne danner kulsur Kalk; man siger at Kalken hærdes. Farverne, der særlig bør være Jordfarver, hærdes da sammen med Kalken, idet denne under Tørringen afsætter en Skorpe som et Slags beskyttende Emaille over Farverne. Som en Følge af, at der skal arbejdes paa den vaade Puds, kan denne kun paaføres stykkevis over saa stor en Flade, som det er muligt at gøre færdig medens den er frisk. Fejl lade sig vanskelig rette ved Frescomaleriet, hvorfor der maa arbejdes med den største Sikkerhed, og hertil kommer, at Maleriet ikke taaler vedblivende Sol eller Fugtighed.

Disse Venskeligheder, der gør at Frescomaleriet ikke er meget almindeligt, er man kommen ud over ved en Malemetode, der kaldes Stereokromi, der ligeledes udføres med Vandfarver, men paa tør Grund, hvilket naturligvis er betydeligt lettere. Bindekraften er her Vandglas, en kemisk Forbindelse af Kiselsyre med Kali eller Natron. Vandglasset, der efter Kiselets latinske Navn, Silicium, kaldes Silikat, kan fremstilles ved at gløde fint pulveriseret Kiselsyre (Flintstén) med den firedobbelte Mængde Potaske eller Soda og derefter opløse Massen i Vand. Det har den Egenskab, at det med en stor Dél Jordfarver indgaar kemiske Forbindelser, der ere haarde som Glas og uopløselige i Vand, ligesom et stort Antal andre Farver, ved at udrøres i Vandglas, alene ved Vedhængningskraften uden nogensomhelst kemisk Vekselvirkning, holde sig ligesaa godt som de kemiske Forbindelser.

Ved Udførelsen af Stereokromiet maa der lægges særlig Vægt paa Grundens Dannelse. Efter at Undergrunden, den grove Kalkpuds, har staaet i flere Dage for at tørres og indsuge Kulsyre af Luften, overstryges den med en Vandglasopløsning, hvorefter Overgrunden, den fine Puds, paaføres i et tyndt Lag. Denne tørres ligeledes, men førend den imprægneres med Vandglas, maa man med en skarp Sandsten afrive den Skorpe af kulsurt Kalk, der har dannet sig, for at ikke Vandglasopløsningens Indsugning skal forhindres. Paa den saaledes med Silikat tilberedte Grund udføres Maleriet nærmest som Akvarel. Stedet, hvorpaa der skal males, gøres først vaadt og Farverne paaføres alene med rent Vand; bliver Grunden tør under Arbejdet, maa den atter befugtes, idet der altid skal males vaadt i vaadt. Efter at Maleriet er fuldført og godt tørret, fikseres det med Vandglas, hvorved Farverne fæstnes, saa det sér ud som det var de enkelte Sandkorns virkelige Farve.

Vi skulle senere omtale det beslægtede „Meneral-Maleri", der er en videre Udvikling af Stereokromiet, og ligeledes det saakaldte „Skrafitto", der ligesom Frescomaleriet udføres paa den vaade Puds.

Forhandlingerne om Prislisten.

Som bekendt vedtog Fagforeningen paa Generalforsamlingen den 3die Februar, at henvende sig til Malerlauget med Forslag om at nedsætte et Fællesudvalg for at revidere Prislisten, samt Forslag om at oprette en faglig Voldgiftsret. Bestyrelsen for Fagforeningen tilsendte derpaa Lauget en Skrivelse, hvori man motiverede Forslaget, og modtog den 31te Marts følgende Svar:

> I Anledning af Malernes Fagforenings Skrivelse til Malerlauget, hvori anmodes om Laugets Medvirkning til Gennemførelsen af et Forslag om ved Nedsættelsen af et Udvalg af Mestre og Svende, valgte henholdsvis af Lauget og Fagforeningen, med det Formaal at revidere den bestaaende Prisliste af 1874, samt udarbejde Forslag til en faglig Voldgiftsret, undlader jeg ikke herved paa Malerlaugets Vegne at meddele følgende Svar:
>
> Malerlauget erkender Betimeligheden af at Prislisten revideres i Overensstemmelse med de siden dens Vedtagelse i 1884 vundne Erfaringer, uden dertil at knytte væsentlige Forhøjelser.
>
> Malerlauget kan ikke erkende Nødvendigheden af Oprettelsen af en Voldgiftsret og af denne Grund ikke medvirke hertil.
>
> Ligeledes kan Lauget ikke anerkende Malernes Fagforening som Repræsentation for samtlige Svende, men maa forbeholde sig selv at indvarsle alle herværende Malersvende, uanset hvilke Foreninger de ere Medlemmer af, til et Møde, paa hvilket de af deres Midte vælge Medlemmer til et Udvalg, i samme Antal som Mestrene, for sammen med disse at deltage i fornævnte Revision af Prislisten.
>
> Henholdende mig til Foranstaaende, tegner paa Bestyrelsens Vegne
>
> ærbødigst
> C. F. Stegemann.

* * *

Som man sér af Skrivelsen, har d'Hrr, Mestre i Lauget gjort betydelige Fremskridt siden ifjor, da de ikke kunde indsé at en Revision af Prislisten var ønskelig eller nødvendig, at der derimod ikke menes at Prislisten trænger til væsenlige Forhøjelser, er temmelig naturlig fra Mestrenes Synspunkt. Hvad der imidlertid maa forbavse enhver, er den Maade, hvorpaa det ærede Laug betragter Fagforeningen.

Oldermanden skriver, at Lauget ikke kan betragte Fagforeningen som Repræsentant for samtlige Malersvende, og at Lauget maa forbeholde sig at indvarsle alle Malersvende til Møde. Lauget har efter vor Opfattelse ved denne Lejlighed stillet sig paa et ejendommeligt Standpunkt, som ikke vidner godt for Fremtiden. Lauget vil ikke anerkende Fagforeningen som Repræsentant for Svendene, medens det ikke tager i Betænkning at handle paa alle Mestrenes Vegne, trods det, at Lauget kun omfatter ca. Halvparten af Malermestrene. Bestyrelsen for Fagforeningen har selvfølgelig straks tilsendt Lauget en Protest imod denne Ignorering af Svendenes Organisation; men selv om d'Hrr. Laugsmestre fastholder deres Standpunkt, føler vi os overbeviste om at Malersvendene ved et eventuelt Møde om denne Sag, vil vide at hævde deres Ret til at organisere sig og vælge de Mænd ind i Udvalget, som de føler sig overbeviste om vil repræsentere deres Interesser, hvorfor vi opfordrer alle Medlemmerne til at komme tilstede ved det Møde, der i den nærmeste Tid vil blive afholdt angaaende denne Sag, uanset om Mødet indkaldes af Lauget eller af Fagforeningen.

Generalforsamling.

Foreningen afholder sin ordinære halvaarlige Generalforsamling Mandagen d. 19. April, Aften Kl. 8 præcis, i Rømersgade 22, Festsalen.

Dagsorden: 1. Forhandlingsbogen og Beretning om Foreningens Virksomhed. — 2. Aarsregnskabets Fremlæggelse. — 3. Behandling af indkomne Forslag. — 4. Valg af Bestyrelse.

Af indkomne Forslag til Generalforsamlingen aftrykke vi følgende:

Forslag

til den ordinære Generalforsamling i Malernes Fagforening i April 1886.

1. De nuværende Kontrolmærker og Afstemplingen i Medlemmernes Bøger forandres derhen, at der anskaffes Mærker af forskellig Farve, henholdsvis til Sommer- og Vinterkontingent, hvilke ere saaledes beskafne at de med Lethed kunne indklæbes i Medlemsbogen og derpaa afstemples med Foreningens Stempel.

2. Revisorerne have at besørge Trykningen af ovennævnte Mærker og at udlevere disse til Kassereren efter dennes Behov.
   Efter hver Maaneds Forløb have de at eftertælle og opgøre Regnskabet med Kassereren, hvilket foregaar paa Fagforeningens Kontor.

3. Salg af enkelte Mærker kan tilstedes, dog have disse ingen Gyldighed som Legitimation, forinden de ere indklæbede i Medlemsbogen og afstemplede, hvilket kun kan ske for en Maaned ad Gangen.

4. Revisorerne ere kritiske i alt Foreningen vedrørende Regnskab, og ere pligtige til ved hver ordinær Generalforsamling at afgive en skriftlig Betænkning dette vedrørende.

København d. 5. April 1886.

C. Lottes, Medlem Nr. 254.

Undertegnede, der ofte fra forskellige Medlemmer have hørt Besværinger over at Medlemskontingentet ikke bliver opkrævet, tillader os at foreslaa, at Kassererposten ophæves og at der i Stedet herfor ansættes et Bud, som foruden den egentlige Budtjeneste ogsaa ved Møderne eventuelt kunde foretage Kassererens Forretning.

København, d. 29. Marts 1886.

Jørgen Hansen. M. P. Deleuran. H. Jensen.

De efter Tur fratrædende Bestyrelsesmedlemmer ere følgende: J. Jensen, Formand, G. Petersen. Kasserer, C. Loldrup. Sekretær og P. Rasmussen, Repræsentant; desuden ønsker N. H. Foss. H. Sander og Jul. Jensen at fratræde. Af Revisorerne fratræder R. Poulsen.

Bestyrelsen.

Bekendtgørelser.

„Fagtidende for Malere",

udgivet af „Malernes Fagforening", Organ for Malernes, særlig Svendenes Interesser, udgaar foreløbig kun én Gang maanedlig, og koster 30 Øre Kvartalet i Byen, og i Provindserne iberegnet Postafgift. Enkelte Numre 10 Øre. Abonnement tegnes i Provindserne hos de respektive Formænd samt paa alle Postkontorer, i København paa Fagforeningens Kontor, **Rømersgade 3, Kælderen.**

Udg.

Malernes Fagforening

afholder Medlemsmøde hver Onsdag Aften i Rømersgade 22, St. ov. G., for Diskussion om faglige Spørgsmaal

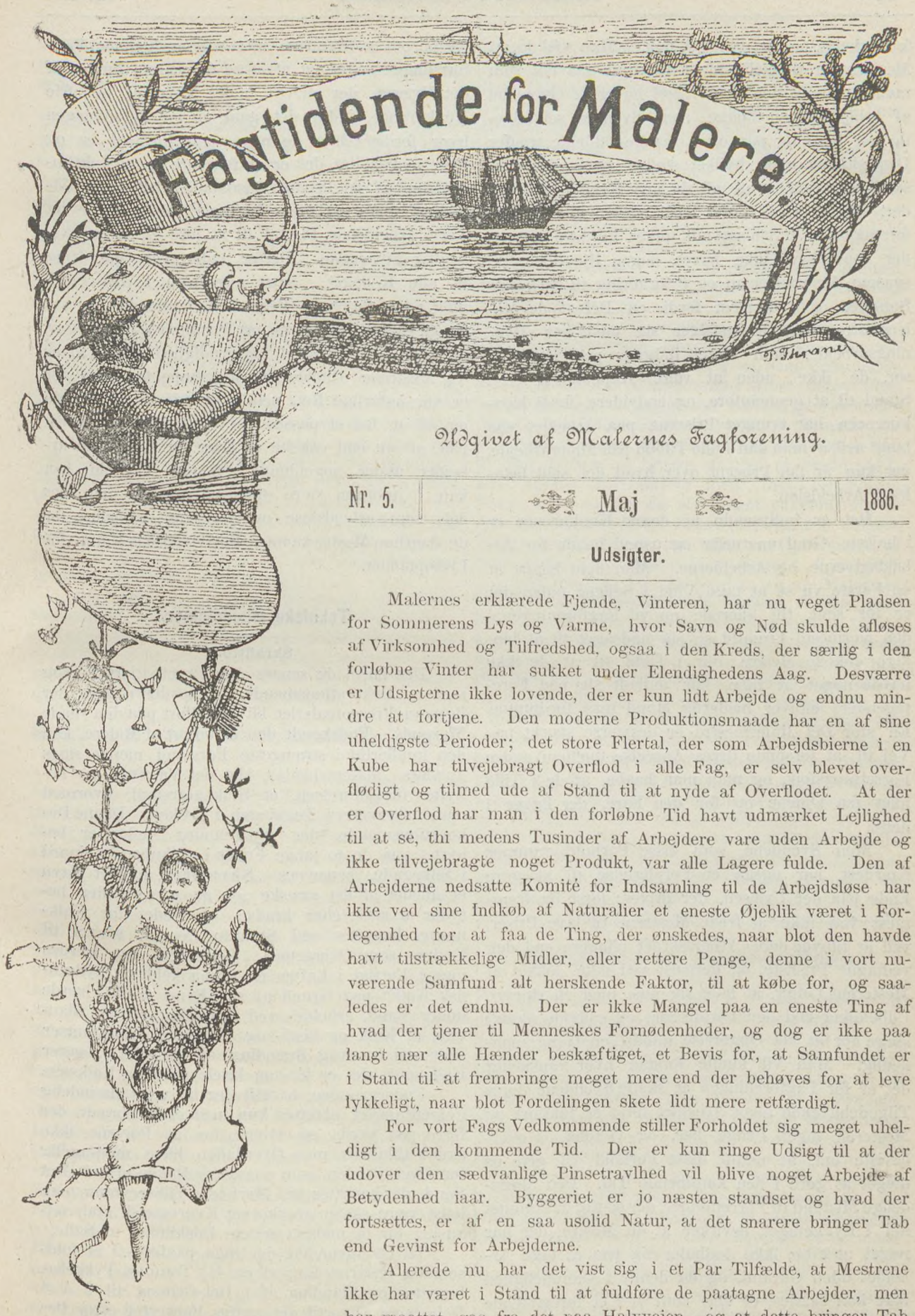
Malernes Fagforenings Kontor,

Rømersgade 3, Kælderen, — aabent hver Søgnedag fra 7—9 Formiddag og fra 5—7 Aften, for Anvisning af Arbeide, Indbetaling af Kontingent og Indmeldelse af nye Medlemmer.

Arbejdet er nedlagt hos **C. F. Balle, Korsgade 19,** paa Grund af, at Svendene ikke har erholdt deres Tilgodehavende.

Alle indsendte Artikler maa være forsynede med Navn og Bopæl, til Underretning for Redaktionen.

Redigeret af J. Jensen. — Trykt hos I. Henriksen, Rømersgade 22. København.

Udgivet af Malernes Fagforening.

Nr. 5. Maj 1886.

Udsigter.

Malernes erklærede Fjende, Vinteren, har nu veget Pladsen for Sommerens Lys og Varme, hvor Savn og Nød skulde afløses af Virksomhed og Tilfredshed, ogsaa i den Kreds, der særlig i den forløbne Vinter har sukket under Elendighedens Aag. Desværre er Udsigterne ikke lovende, der er kun lidt Arbejde og endnu mindre at fortjene. Den moderne Produktionsmaade har en af sine uheldigste Perioder; det store Flertal, der som Arbejdsbierne i en Kube har tilvejebragt Overflod i alle Fag, er selv blevet overflødigt og tilmed ude af Stand til at nyde af Overflodet. At der er Overflod har man i den forløbne Tid havt udmærket Lejlighed til at se, thi medens Tusinder af Arbejdere vare uden Arbejde og ikke tilvejebragte noget Produkt, var alle Lagere fulde. Den af Arbejderne nedsatte Komité for Indsamling til de Arbejdsløse har ikke ved sine Indkøb af Naturalier et eneste Øjeblik været i Forlegenhed for at faa de Ting, der ønskedes, naar blot den havde havt tilstrækkelige Midler, eller rettere Penge, denne i vort nuværende Samfund alt herskende Faktor, til at købe for, og saaledes er det endnu. Der er ikke Mangel paa en eneste Ting af hvad der tjener til Menneskes Fornødenheder, og dog er ikke paa langt nær alle Hænder beskæftiget, et Bevis for, at Samfundet er i Stand til at frembringe meget mere end der behøves for at leve lykkeligt, naar blot Fordelingen skete lidt mere retfærdigt.

For vort Fags Vedkommende stiller Forholdet sig meget uheldigt i den kommende Tid. Der er kun ringe Udsigt til at der udover den sædvanlige Pinsetravlhed vil blive noget Arbejde af Betydenhed iaar. Byggeriet er jo næsten standset og hvad der fortsættes, er af en saa usolid Natur, at det snarere bringer Tab end Gevinst for Arbejderne.

Allerede nu har det vist sig i et Par Tilfælde, at Mestrene ikke har været i Stand til at fuldføre de paatagne Arbejder, men har maattet gaa fra det paa Halvvejen, og at dette bringer Tab

for Arbejderne er tydeligt nok. Man véd jo, at Mesteren er tilbøjelig til at udbetale saa lidt som muligt, saa at der som Regel bliver et Overskud af Arbejdslønnen tilbage, som Svenden selvfølgelig gør Regning paa og i mange Tilfælde træffer Dispositioner over, hvilket stedse viser sig vanskeligere at faa ud af de nye Byggeforetagender. Og hvorfor? Først fordi næsten alle Byggeforetagender er paabegyndt under Forudsætninger, der som Regel ikke haves nogen Hjemmel for, saasom Assurancelaan og Prioritering til bestemte Summer osv., dernæst fordi en Dél af de Malermestre, som beskæftiger sig med nyt Bygningsarbejde, som Regel indgaar paa Betingelser, de ikke, uden at være Kapitalister, er i Stand til at gennemføre, og endvidere, fordi Konkurencen har tvunget Priserne paa Arbejdet saa langt ned, at man kan finde Tilbud paa Malerarbejde, der kun er faa Procent over hvad der skal betales i Arbejdsløn.

Det er indlysende at denne Konkurence er i højeste Grad unaturlig og usund baade for Arbejdsgiverne og Arbejderne. Man maa haabe at de Første vil sé at tage Vind i Sejlene inden det er for sent, thi allerede nu vil Fagforeningen i den nærmeste Fremtid sé sig nødsaget til at blokere enkelte Mestre, der i Tillid til at de ikke havde noget at tabe, har indladt sig paa Foretagender, enhver hæderlig Mand maa fordømme. En stor Dél Malermestre er desværre stærkt paa Vej til at forspilde deres Anséelse imellem andre Forretningsfolk, og man maa haabe, at de i Tide maa faa Øjnene op for den Fare, der ligger i dette.

Men Svendene, som disse Forhold rammer haardest, har ogsaa en Forpligtelse til at gøre Ende paa det Uvæsen, der drives; først og fremmest ved ikke at friste Mestrene til lave Priser, ved at tilbyde deres Arbejdskraft billigere end den vedtagne Prisliste, og dernæst ved ikke, lokket af Mesterens Løfter, at lade sig nøje med en ringere Udbetaling end den normerede, og saavidt muligt sørge for at faa Opgørelse mindst en Gang maanedlig. Man vil kunne forstaa hvor vanskeligt det er for Fagforeningen at skaffe Svendene deres Tilgodehavende naar Arbejdet først er fuldført og Mesteren ingen Penge har, og vi føler os overbeviste om, at netop disse Forhold vil give os meget at gøre i den kommende Tid. Den almindelige Mistillid til Forretninger, der særlig er kommet ind i Byggefaget, bevirker at de Mestre, der har noget at tabe, ikke indlader sig paa at tage Arbejdet uden Garanti, og da denne i Almindelighed ikke kan skaffes, er det, som vi i et foregaaende Nummer hævdede, ubemidlede Mestre der kommer til at staa som Ledere af Arbejdet. Det gælder derfor om at Svendene, alle som én, igennem Fagforeningen søger at afværge de værste Følger af det Uvæsen der drives under Navn af den frie Konkurence, indtil det gaar op for Befolkningen hvor fordærvelige de nuværende Forhold er og hvor nødvendigt det er at foretage en radikal Omordning af en Produktionsmaade, der i sin Udvikling mere og mere forringer Udsigten for det store arbejdende Flertal til at føre en menneskeværdig Tilværelse. Derfor lyder vor Opfordring til alle Kolleger: Slut sammen i den Forening, der for vort Fags Vedkommende har sat sig til Opgave at værne og fremme vore Interesser, og lad Eder ikke af Ligegyldighed eller Løfter fra Mestrene afholde fra at kæmpe for hvad der er vor naturlige Ret, nemlig Retten til at arbejde og til at faa et passende Udbytte derfor. Husk paa, at om end enkelte af Eder for Øjeblikket arbejder under nogenlunde gunstige Forhold, saa kan I imorgen være stødt ud imellem dem, der dels som arbejdsløse og dels som Arbejdere for de daarlige Mestre kæmper Fortvivlelsens Kamp for Livsopholdet.

Tekniske Meddelelser.

Skrafitto.

Der har i de senere Aar været gjort Forsøg med en Dekorationsmaade til Facader o. lign., der ligesom Frescomaleriet bliver udført paa den vaade Murpuds. Endskøndt den er udført af Malere, kan den imidlertid i strængeste Forstand næppe siges at være „Malerarbejde", idet det Værktøj, der benyttes til Udførelsen, er Stukkatørstaal, hvormed man „skraverer" Tegningen i Kalken. Denne Dekorationsmaade, der blandt andre Steder er benyttet paa de to lange Friser i „Bikubens"s Gaard i Silkegade, benævnes „Skrafito", hvilket Navn er afledet af det græske „os graphos", der betyder at ridse eller kradse. I Stedet for Kalkmørtel benyttes ved Skrafito Cement saavel til Under- som Overgrund. Cementen, der hærdes meget hurtigt i Luften og ogsaa kaldes „hydraulisk Kalk" paa Grund af sin Evne til at hærde under Vand, erholdes ved Brænding af en Blanding af Kalk og kisel- og lérholdige Substantser eller ved en svag Brænding af saakaldt „mager Kalkstén", det er lér- og kiselsyreholdig Kalkstén.

Undergrunden, hvortil der benyttes almindelig Cementmørtel, afrettes kun med et Rivebrædt, der føres paa kryds og tværs, for at Porerne ikke skulle tillukkes, men Overfladen blive modtagelig for Overgrunden, som paasættes Dagen efter. Det Sand, der benyttes ved Mørtelens Tilberedning, maa helst være skarp grovkornet Kvartssand, godt udvasket for at undgaa senere Udskilning af Salte.

Til Overgrunden, der maa paaføres i et fuldstændig ensartet Lag af ca. $^1/_4$ Tommes Tykkelse, benyttes en Blanding af 1 Del Cement til 2 à 3 Dele Sand, hvortil der sættes Farvestof efter Behag. Jo mere Farvestof man anvender, desto mindre Sand behøves der. Som Farvestof maa der bruges

saadanne Stoffer der kunne „staa paa Kalk", saasom: Kulsort, Brunsten, Umbra, Dodenkop, Engelskrødt, Okker o. s. v.

Saasnart Overgrunden er pudset færdig og Vandet suget ind, saaledes at den staar „mat", faar den et Paastrøg med ikke for tyk Hvidtekalk, hvortil der ligeledes kan sættes Farve efter Behag; dette maa ske særdeles let og med hurtige lige Strøg, da man ellers ved at komme ind over det strøgne vil rive Grunden op. Efter 3 saadanne Paastrøg, hvorved man stadig paasér at Vandet er trukket ind førend man giver det efterfølgende, er Grunden færdig til Dekoration.

Til Udførelsen af Arbejdet benyttes som ovenfor antydet Stukkatørstaal, et tyndt, lidt fladtrykt saakaldt Griffel eller Spartel til at ridse Konturen op med efter den paaførte Ponce og 2 à 3 flade tandede Staal af forskellig Størrelse (Skrabere og Bundskrabere) til at afkradse Kalklaget, hvor Bunden skal staa mørk. Saasnart Konturen er ridset op og Bunden afskrabet, tager man fat paa „Skygningen", som udføres med Griffel med almindelig „Krydsmanér". Man maa selvfølgelig ikke lade et større Stykke pudse ad Gangen end der kan gøres færdig forinden Cementen hærder, og ligeledes vel vogte sig for ved Udførelsen af Arbejdet at kradse for dybt, da man ellers let gaar igennem den tynde Overgrund.

„Skrafitto" er i samme Grad som almindelig Cementpuds i Stand til at modstaa Vejrligets Indvirkning, idet Hvidtekalken indgaar Forbindelse med Cementen under dennes Hærdning, og det kan ligeledes meget vel taale at vaskes, hvis Kulstøv eller lignende har sat sat sig fast derpaa.

Mødet om Prislisten i Industriforeningsbygningen.

Som vi bebudede i sidste Nr. af Fagtidenden indvarslede Malerlauget Svendene til Møde i Industriforeningens store Sal, Mandag den 3. Maj. Bestyrelsen havde, da d'Hrr. Laugsmestre ikke tog Hensyn til vor Henstilling om at lade Fagforeningen indbyde alle Svendene, selvfølgelig gjort hvad der stod i dens Magt for at faa Medlemmerne til at komme tilstede ved dette Møde. Det maa derfor beklages, at ikke flere havde efterkommet Opfordringen, da Sagen jo har en indgribende Betydning for alle Malere. Man kan højst regnet anslaa de mødtes Antal til 450 og blandt disse en 20—30 Mestre. Oldermanden for Malerlauget Hr. Stegemann aabnede Mødet med en kort Redegørelse af Motiverne til dets Afholdelse. Han indrømmede at Prislisten trængte til en Revision, og at Opfordringen til Mestrene om at medvirke ved denne var fremkommen fra Malernes Fagforening. Lauget havde sluttet sig til Tanken; men da man (Lauget) ikke vidste hvor mange Medlemmer der var i Malernes Fagforening, havde man ment det rigtigst at sammenkalde alle Malersvende for at vælge et Udvalg til, i Forbindelse med det af Lauget valgte, at foretage en Revision af Prislisten. Han bad dernæst Forsamlingen foreslaa, hvem den ønskede valgt. P. Nielsen foreslog derpaa Formanden for vor Forening J. Jensen og Bestyrelsesmedlem P. Rasmussen samt Svendsen, Kaufmann, Bahnson og Johansen. De fire sidstnævnte anbefalede Hr. Nielsen særlig som Repræsentant for de Gamle, hvem han mente man skyldte et vist Hensyn. J. Jensen foreslog derpaa en af Fagforeningens Generalforsamling vedtagen Liste, paa hvilken der foruden de to af P. Nielsen først foreslaaede fandtes: E. Knudsen, L. Gunner, J. Hansen og N. Nilsson. Disse Navne, der alle ere godt kendte blandt Kolleger, blev modtaget med Bifald af Forsamlingen. Da der ikke fra andre Sider skete Forslag, begyndte Optællingen af Stemmesedlerne og gav det Resultat, at den af Fagforeningen foreslaaede Liste sejrede med overvældende Majoritet. J. Jensen fik 365 Stemmer, P. Rasmussen 353, L. Gunner 322, E. Knudsen 317, J. Hansen 298 og N. Nilsson 295; derefter havde Kaffmann 87 Stemmer, Bahnsen 80, Johansen 66 og Svendsen 51. Dette Resultat var vel godt, men dog langtfra saa godt som dette burde være; havde alle Medlemmerne gjort deres Pligt og mødt, vilde d'Hrr. Mestre paa en ganske anden Maade end Tilfældet var have faaet Respekt for vor Organisation. Et enkelt Træk fra Mødet kan vi ikke undlade at berøre, nemlig at Stemmesedlerne skulde underskrives med Navn og Bopæl. Dette, der i og for sig sér meget uskyldig ud, er dog ikke destomindre et Baand paa den frie Valgret, særlig naar Mestrene medvirker ved Optællingen af Stemmesedler og senere tager disse i Forvaring.

Det samlede Udvalg bestaar nu af Malermestrene C. Schmiegelow. Vilh. Hansen, Victor Hansen, Vm. Bredahl, Joh. N. Schrøder og J. P. Jacobsen samt ovennævnte Svende. Det maa nu haabes, at Udvalget maa komme til et for alle Parter heldigt Resultat; vi kan forsikre, at Svendene møder op til det paatagne Arbejde med Lyst og Iver, og i Fortrøstning til, at det maa lykkes at faa udjævnet noget af den Strid, der i det forløbne Aar har været imellem Fagforeningen og d'Hrr. Mestre; men skal der opnaas et Resultat, maa Mestrene ogsaa være belavede paa at komme Svendene imøde paa Omraader, hvor det er nødvendigt. Vi skal ikke i Dag indlade os paa at omtale de enkelte Poster i Prislisten, men kun gøre opmærksom paa, at særlig paa Strygning af Vinduer, Paneler og Døre maa der en rimelig Forhøjelse til, for at man kan betragte Prislistens Revision som et Fremskridt.

Understøttelse for arbejdsløse Malere.

Under den i den forløbne Vinter herskende Arbejdsløshed, og deraf følgende Nød, har der fra flere Sider været udtalt Ønskeligheden af at faa oprettet en særlig Understøttelseskasse for Arbejdsløse. Trods det, at jeg ingenlunde er blind for de store Vanskeligheder man vil faa at overvinde, samt de temmelig betydelige Bidrag, Medlemmer vil blive nødt til at indskyde, hvis Kassen skal faa nogen Betydning, ansér jeg det dog for min Pligt, da der fra flere Sider er sket Henvendelse til mig angaaende denne Sag, at opfordre alle, der interesserer sig for denne Sag, at tegne sig paa en paa Kontoret fremlagt Liste, ligesom til at møde paa Medlemsmødet, Onsdagen den 19. ds., hvor Sagen vil komme til Behandling.

Der er, denne Sag vedrørende, fra flere Sider fremført, at der findes saadanne Kasser i flere andre Fag, hvilket ogsaa er Tilfældet; men hertil maa bemærkes, at disse Fag kun har mindre Ar-

bejdsløshed, som t. Ex. Møbelsnedkere, Cigarmagere og Gørtlerne m. fl., medens Bygningshaandværkerne og da særlig Malerne jo har en større eller mindre Arbejdsløshed hver Vinter, der jo, som i denne Vinter, kan stige til $^2/_3$ af Fagets Arbejdere, hvorfor der altsaa maa ydes betydelig større Ofre til en Understøttelseskasse for Arbejdsløse i vort Fag end der ydes i de ovennævnte Fag. Et lille Regnestykke vil belyse dette. Under Forudsætning af, at 800 Medlemmer slutter sig til Kassen, og yder 1 Krone ugentlig i de syv Sommermaaneder eller ca. 30 Kroner aarlig, giver dette en Sum af 24000 Kroner, et ganske net lille Beløb; men indtræffer der saa en Arbejdsløshed som den, vi har kendt i Vinter, hvor altsaa ca. 500 Medlemmer vilde trænge til Understøttelse, og denne kunde ikke godt sættes til mindre end 8 Kroner ugentlig, vil man sé, at de 24000 kun vil række til 6 à 7 Uger. Her har jeg jo imidlertid regnet med et saa stort Kontingent som en Krone ugentlig, hvad desværre en stor Del Kolleger er ude af Stand til at betale, saa Understøttelsen vil, selv med en meget stor Tilslutning, blive endnu ringere. Ikke destomindre vil der kunne ydes en Hjælp til de Arbejdsløse ved en saadan Kasse, og jeg skal derfor yde den min bedste Støtte, hvis der kan findes tilstrækkelig Tilslutning.

J. Jensen.

Foreningsanliggender.

Generalforsamlingen.

Onsdag den 21. April afholdtes den ordinære halvaarlige Generalforsamling. E. Knudsen dirigerede.

Efter at Forhandlingsbogen var oplæst og godkendt gav Formanden, J. Jensen, en Oversigt over Foreningens Virksomhed i det forløbne Halvaar. Det der nærmest havde lagt Beslag paa Opmærksomheden var den i Faget herskende Arbejdsløshed, der i den forløbne Vinter havde været større end nogensinde. Man havde ved forenede Kræfter søgt at afværge Nøden, hvilket imidlertid, trods den store Offerberedvillighed, der havde vist sig, saavel for de faa arbejdende Svendes Vedkommende som særlig fra Landbefolkningens Side, kun i ringe Omfang var lykkedes. Det var derfor glædeligt at Sammenholdet imellem Arbejderne havde været saa godt, at ingen havde indladt sig paa at tilbyde sin Arbejdskraft under de nuværende Priser. Taleren berørte Forhandlingen om Prislisten og beklagede den Stilling Lauget havde indtaget til Sagens formelle Side; han haabede imidlertid at det maatte lykkes at faa en fyldestgørende Revision i Stand. Den almindelige Pengeknaphed havde ogsaa havt temmelig betydelig Indflydelse paa flere af de Foretagender, der havde været i Gang i Vinteren; der havde saaledes været flere periodiske Standsninger hos Mestre, der ikke havde kunnet betale Svendene Ugeløn. Hidindtil var Sagerne dog bleven ordnede nogenlunde uden synderlig Tab for Svendene, men det var ikke de bedste Udsigter man gik imøde. Produktionsværkstedet kunde man ikke godt have nogen begrundet Mening om endnu, men det maatte haabes at det vil lykkes at føre Sagen heldig igennem. Foreningens Status var ikke saa god som ønskeligt var, dels havde man en betydelig Dél Restance og dels havde man, som det trykte Regnskab udviste, havt betydelige Ekstraudgifter. Beretningen godkendtes enstemmigt, hvorefter Kassereren oplæste Regnskabet. hvilket ligeledes godkendtes.

Et af 3 Medlemmer stillet Forslag om at lade Kassererposten gaa ind, vedtoges med den Ændring. at Formanden overtager Kassererens Bestilling. Ligeledes vedtoges et af C. Lottes stillet Forslag om som Kontrol ved Indbetalingen af Kontingent at benytte smaa Mærker til Indklæbning i Medlemsbøgerne.

Da Tiden nu var saa langt fremrykket hævedes Generalforsamlingen og fortsattes den 5te Maj, hvor der først vedtoges et af Bestyrelsen stillet Forslag om Nedsættelse af et Udvalg til at revidere Lovene. Udvalget kom til at bestaa af følgende Medlemmer: P. Thrane, R. Poulsen, C. Loldrup, C. Lottes og Jensen Lind.

Derfter foretoges Valg af Bestyrelse, hvilket gav følgende Resultat: Formand, J. Jensen (Genvalg), Repræsentanter, G. Petersen, P. Rasmussen. C. Loldrup (genvalgte), Jensen Lind, Carsten Petersen og Deleuran. Supleanter, Chr. Juul, P. Petersen og Øm. Revisor, C. Lottes. Supleant, Carl Andersen.

Det besluttedes dernæst at fortsætte Udgivelsen af Fagtidenden, under Forudsætning at Medlemmerne ville støtte denne ved et talrigere Abonnement end hidtil har været Tilfældet, ligesom det vedtoges at deltage i Festen den 5te Juni.

Til Abonnenterne.

Da det har vist sig vanskeligt at faa Fagtidenden ombragt i rette Tid ved privat Bud, vil man i Fremtiden benytte Postvæsenet; men da dette ikke opkræver Betalingen, anmoder vi de ærede Abonnenter om at indbetale Abonnementsprisen paa Kontoret i Rømersgade 3, Kjld., aabent hver Søgnedag fra Kl. 7—9 Morgen og 5—7 Aften.

Bestyrelsen for
Malernes Fagforening.

Bekendtgørelser.

„Fagtidende for Malere“,

udgivet af „Malernes Fagforening“, Organ for Malernes, særlig Svendenes Interesser, udgaar foreløbig kun én Gang maanedlig, og koster 30 Øre Kvartalet i Byen, og i Provindserne iberegnet Postafgift. Enkelte Numre 10 Øre. Abonnement tegnes i Provindserne hos de respektive Formænd samt paa alle Postkontorer, i København paa Fagforeningens Kontor, **Rømersgade 3, Kælderen.**

Udg.

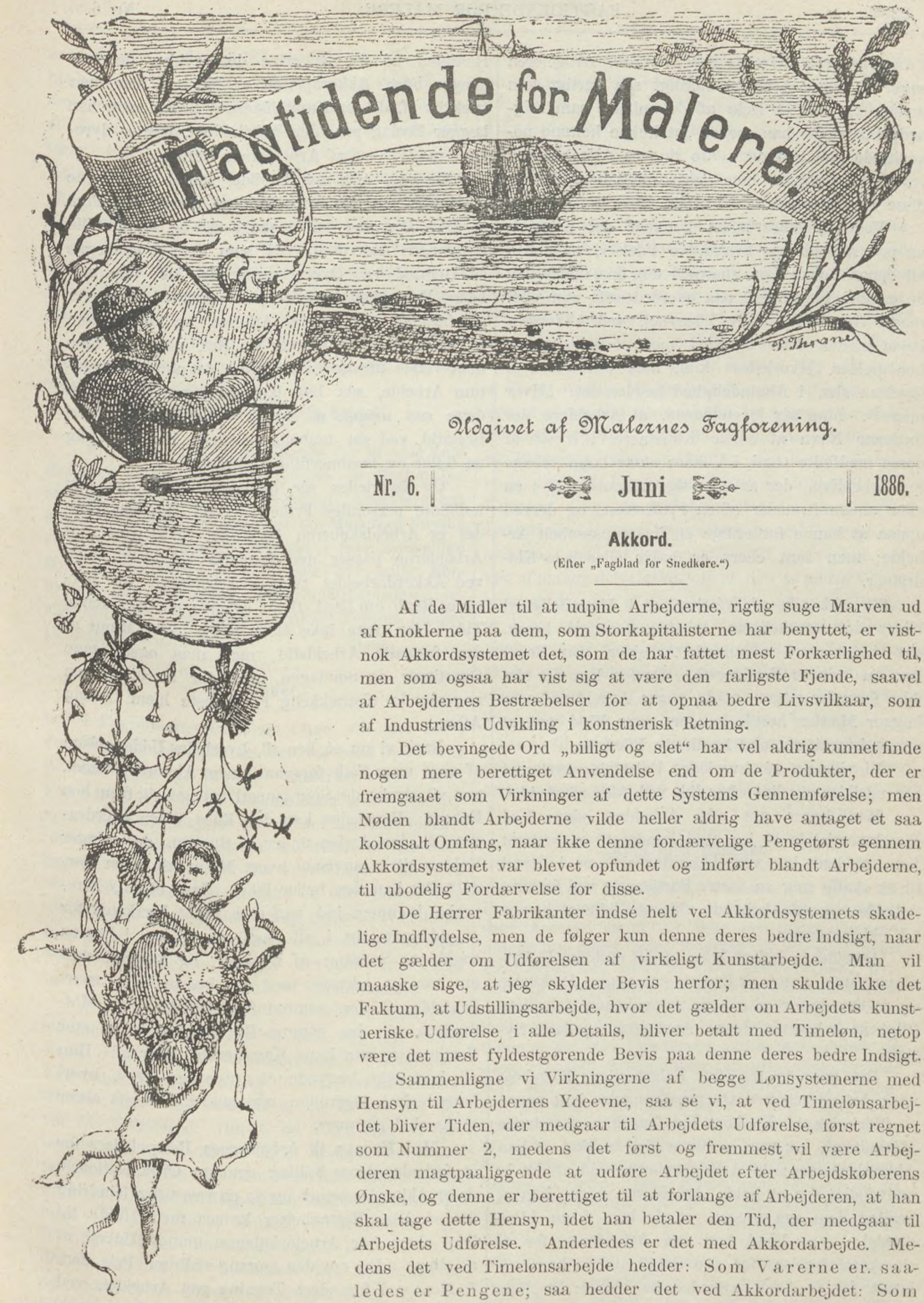
Arbejdet er nedlagt hos **C. F. Balle, Korsgade 19,** paa Grund af, at Svendene ikke har erholdt deres Tilgodehavende.

Malernes Fagforenings Kontor,

Rømersgade 3, Kælderen, — aabent hver Søgnedag fra 7—9 Formiddag og fra 5—7 Aften, for Anvisning af Arbeide, Indbetaling af Kontingent og Indmeldelse af nye Medlemmer.

Alle indsendte Artikler maa være forsynede med Navn og Bopæl, til Underretning for Redaktionen.

Redigeret af J. Jensen. — Trykt hos J. Henriksen, Rømersgade 22, København.

Udgivet af Malernes Fagforening.

Nr. 6. | Juni | 1886.

Akkord.

(Efter „Fagblad for Snedkere.")

Af de Midler til at udpine Arbejderne, rigtig suge Marven ud af Knoklerne paa dem, som Storkapitalisterne har benyttet, er vistnok Akkordsystemet det, som de har fattet mest Forkærlighed til, men som ogsaa har vist sig at være den farligste Fjende, saavel af Arbejdernes Bestræbelser for at opnaa bedre Livsvilkaar, som af Industriens Udvikling i konstnerisk Retning.

Det bevingede Ord „billigt og slet" har vel aldrig kunnet finde nogen mere berettiget Anvendelse end om de Produkter, der er fremgaaet som Virkninger af dette Systems Gennemførelse; men Nøden blandt Arbejderne vilde heller aldrig have antaget et saa kolossalt Omfang, naar ikke denne fordærvelige Pengetørst gennem Akkordsystemet var blevet opfundet og indført blandt Arbejderne, til ubodelig Fordærvelse for disse.

De Herrer Fabrikanter indsé helt vel Akkordsystemets skadelige Indflydelse, men de følger kun denne deres bedre Indsigt, naar det gælder om Udførelsen af virkeligt Kunstarbejde. Man vil maaske sige, at jeg skylder Bevis herfor; men skulde ikke det Faktum, at Udstillingsarbejde, hvor det gælder om Arbejdets kunstneriske Udførelse i alle Details, bliver betalt med Timeløn, netop være det mest fyldestgørende Bevis paa denne deres bedre Indsigt.

Sammenligne vi Virkningerne af begge Lønsystemerne med Hensyn til Arbejdernes Ydeevne, saa sé vi, at ved Timelønsarbejdet bliver Tiden, der medgaar til Arbejdets Udførelse, først regnet som Nummer 2, medens det først og fremmest vil være Arbejderen magtpaaliggende at udføre Arbejdet efter Arbejdskøberens Ønske, og denne er berettiget til at forlange af Arbejderen, at han skal tage dette Hensyn, idet han betaler den Tid, der medgaar til Arbejdets Udførelse. Anderledes er det med Akkordarbejde. Medens det ved Timelønsarbejde hedder: Som Varerne er, saaledes er Pengene; saa hedder det ved Akkordarbejdet: Som

Pengeneer, saaledes er Varerne. Arbejderen søger at gøre Arbejdet færdigt saa hurtigt som muligt, og udfører Dele af det mindre samvittighedsfuldt, naar han mener „at kunne komme nogenlunde godt fra det". Jo ringere Akkordprisen er, desto ivrigere, men ogsaa mere berettiget er disse Bestræbelser.

Ved Timelønsarbejdet kommer det nærmest an paa Arbejderens kvalitative Ydelser, naar han vil opnaa højere Løn, (hermed dog ikke medregnet de enkelte Eksempler paa overordentlig stor eller meget ringe kvantitativ Ydeevne), ved Akkordarbejde træder dette derimod mere i Baggrunden, her gælder „Hvorledes" kun, naar Udførelsen er ligefrem slet, i Almindelighed hedder det: „Hvor meget". Man sér jo endogsaa, at Arbejdere, der fortjener Navn af sande Kunstnere, i Kraft af deres medfødte Geni, i Vilkaar staar langt tilbage for Arbejdere, der arbejde sig mekanisk ind i en eller anden Branche af en Profession, og derved opnaa at kunne forfærdige en Masse passabelt Arbejde; men som ellers er halve eller hele Klodrianer.

Vi véd alle af Erfaring, at i Almindelighed bliver det vanskeligste Arbejde daarligst betalt, saa at den mere uddannede Arbejder, som Regel har en mindre Fortjeneste. Derfor kan det slet ikke forundre nogen, at de yngre Arbejdere, som lægger Mærke hertil, lægger mere Vind paa at opnaa kvantitativ end kvalitativ Ydeevne.

Vi ville nu sé hvorledes Udbytningssystemet har udsiklet sig lidt efter lidt ved Akkordarbejdet.

Man hører saa ofte Arbejdere sige: Ved Timelønsarbejde er jeg altid bundet til en bestemt Løn, medens jeg ved Akkordarbejde er i Stand til at skaffe mig en større Fortjeneste ved forceret Arbejde, og saa behøver man da ikke at hænge i Klokkestrængen.

Arbejderne indser ikke, at det nutidige Udbytningssystem netop er baceret paa denne Anskuelse og at det derfor er enhver rettænkende Arbejders Pligt at bekæmpe denne Anskuelse og dette System.

Det gaar jo ret efter Fabrikantens Kogebog, naar Arbejderen ved Overanstrængelse kan opnaa en Mérindtægt. En kort Tid faar han saa denne Mérindtægt, og saa — bliver der trukket af paa Akkordsummen; thi Arbejdskøberne véd at det er nødvendigt for at holde Arbejderne nede, kun at bevilge dem saa meget, at de kan friste Livet derved; — og hvad har saa Arbejderen for al sin Anstrængelse, for den Sundhed han har nedbrudt, for de Aandsevner han har sløvet: Et „Fata Morgana", der lokker ham fra Anstrængelse til Overanstrængelse til Døden; naar han rækker Haanden ud for at gribe det, rykker det kun længer bort, Akkordprisen er for høj, der maa trækkes af, det er Kapitalisternes Løsen, naar han lægger Beslag paa den Mérindtægt, der er dyrekøbt med Tabet af Arbejdernes Sundhed.

Og saa, ofte nok forsilde, indsér Arbejderne at Haabet om den store Indtægt var forfængeligt, at hans Drømme om at skabe sig og sin Familie en sorgfri Alderdom, ved som Ung at ødelægge sit Helbred ved Overanstrængelse, kun vare taabelige Fantasier; men at han tværtimod forværrer sin Stilling ved forceret Arbejde, og kun opnaar, at naar Naturen kræver sin Ret, naar han igen maa vende tilbage til at levere det normale Kvantum Arbejde, saa har han forringet Værdien af dette saa meget, at han i Stedet for en sorgfri Fremtid, ved sin taabelige Adfærd har skabt sig en tidlig og kummerfuld Alderdom.

Og hvorledes sér det egentlig ud med den indbildte personlige Frihed? Ved Timelønsarbejdet er Arbejdskøberen berettiget til at paasé, at Arbejderne passer den fastsatte Arbejdstid, men ved Akkordarbejdet tvinges Arbejderne ved Børnenes Raab om Brød, til at arbejde ud over denne Tid. Han maa ikke alene passe hvert Minut af den fastsatte Arbejdstid, men maa ogsaa tage Overtimer og Søndagen med, for at bringe en nogenlunde tilstrækkelig Fortjeneste hjem Lørdag Aften.

Naar vi nu sé hen til, hvorledes Uddannelsen af vore unge Folk foregaar under Akkordsystemet, saa vil straks det Spørgsmaal trænge sig frem hos Enhver: Hvorledes kan den Enes Viden overdrages til den Anden under et System, der tvinger Enhver til at anvende hvert Minut til egen Fordél? Det kan den heller ikke. Naar et ungt Menneske kommer ind paa et saadant Værksted for at uddanne sig i sit Fag, saa vil han i Reglen træffe en Samling af Egoister, og han vil, selv om han er udrustet med den bedste Vilje, snart henfalde til den samme Overfladiskhed ved Udførelsen, til den samme Begærlighed efter stor Fortjeneste, som hans Kammerater lider af. Han vil, kort sagt, begynde at grave den Grav, hvori hans bedste legemlige og aandelige Kraft altfor tidlig skal gemmes.

Med Hensyn til Arbejdernes Bestræbelser for at forbedre deres Stilling gennem Organisationen, da er Akkordsystemet ogsaa en væsentlig Hindring for at disse Bestræbelser krones med Held; thi ikke alene har Arbejdskøberne mange Udveje til at slippe uden om den engang vedtagne Pris, som f. Eks. ved forandret Tegning paa Arbejdet, ved Bortfortolkninger af Prislistens enkelte Bestemmelser osv.; men Prisfortegnelser er i det hele taget

naar de skal være fyldestgørende, store og ubehjælpsomme Apparater at have med at gøre. Timelønssystemet er mere bøjeligt, det er langt lettere at hæve Timelønnen ved opadgaaende Konjunkturer, end det er at forhøje Priserne i en Prisfortegnelse; derved bliver den ogsaa mere retfærdig, thi nu skér det ofte, at Konjunkturerne er opgaaende og som Følge deraf alle Fornødenheder stiger i Pris, og vor Købeevne bliver ringere, thi Prisfortegnelsen gælder jo i Reglen for et længere Tidsrum, og er i det Hele for tung at arbejde med.

Derfor bør alle vi, der arbejde paa er Forbedring af vore Kaar, opstille som en af vore vigtigste Fordringer:

Afskaffelse af Akkordarbejdet!

* * *

Vi har optaget ovenstaaende for at vise vore Kolleger, at der ogsaa herhjemme er Tanker om at følge i det Spor som Tysklands Arbejdere har betraadt; vi erindrer saaledes om Murernes Strejke i Berlin ifjor, ligesom Malerne i flere forskellige Byer i Tyskland i dette Foraar har stillet Fordringer om Minimalløn og Normalarbejdsdag; iøvrigt skal vi i en senere Artikkel komme tilbage til dette Spørgsmaal. Red.

Om Møder.

I Fagforeningens første Dage var der Liv i vore Sammenkomster, og der var altid fuldt Hus til vore ugentlige Møder. Anderledes nu. Kun Faa møder frem, og Diskussionen gaar kun treven; vi er allesammen saa meget med paa Spørgsmaalet, at naar Formanden har refereret den foreliggende Sag for os, ja, saa er vi enige. Det være langt fra at jeg, som maaske en eller anden vilde tænke, ønsker vi skulde være uenige, tværtimod holder jeg paa Enigheden, naar denne da ikke virker dræbende, og det er det den er i Færd med at gøre for vore Møders vedkommende.

Jeg har ofte tænkt over hvorledes dette hang sammen, uden dog at kunne give mig selv et bestemt Svar. Er der Tilbagegang i Foreningen? Nej, langt fra, vi er jo nu dobbelt saamange Medlemmer som for 3 Aar siden, og da var det der var Liv i Møderne. Har vi da ingen Ting at forhandle om? Jo, der er ingen Mangel, kom blot ned til Formanden eller til et Bestyrelselsesmøde, der er Sager nok, der fra Dag til Dag kræver en Løsning; men naar det ikke er Mangel paa Medlemmer og ikke Mangel paa Forhandlingsstof, hvorledes kan det da være at der til Møderne kun kommer Faa og Diskussionen gaar saa treven. Jeg troer at Grunden ligger meget nær, vi holder altfor mange Møder, et Møde hver Uge i en Fagforening, det er formeget, man maa nemlig huske paa, at vort Virksomhedsfeldt er stærkt begrændset, og det turde vel være saa temmelig indlysende, at det i Længden virker hæmmende paa Medlemmerne at komme sammen en Gang ugentlig for at diskutere om Ting man hver for sig i sin daglige Dont mener at være paa det Rene med.

Jeg troer derfor, at skal der skaffes mere Liv i vore Sammenkomster, maa vi begynde med at indskrænke disses Antal, til f. Eks. 1 Gang om Maaneden. En af de for mange temmelig vigtige Grunde vi har havt til at holde ugentlige Møder er jo nu bortfalden, nemlig Indbetaling af Kontingent. Foreningen har sit Kontor, der er aabent 4 Timer daglig, henholdsvis Morgen og Aften, saa der er mere end tilstrækkelig let Adgang for Medlemmerne til at komme til at betale Kontingent, og Erfaringen viser ogsaa, at den langt overvejende Dél af Kontingentet bliver indbetalt paa Kontoret. Jeg vil derfor foreslaa det nu nedsatte Lovudvalg at tage denne Sag under Overvejelse, samtidig med at jeg henstiller til Bestyrelsen, et vist af mange delt Ønske, om at den til næste Vinter optager den for et Par Aar siden afbrudte Tanke, at lade afholde Foredrag i Foreningen en Gang imellem over alménoplysende Æmner. Jeg troer, at det vilde bidrage sit til at Medlemmerne Tid efter anden kom til at betragte Fagforeningen, ikke alene som det Sted, igennem hvilken de er i Stand til at hæve deres rent faglige Interesser; men ogsaa som det Sted de med Glæde og Interesse kom, naar der blev kaldt paa dem.

Et Medlem.

„Kom igen imorgen"

Naar den Arbejdsløse i denne Tid traver sin Ronde igennem Byen fra Mester til Mester for at søge Arbejde, da er det ikke med store Forventninger om noget godt Resultat af Turen, i hvert Fald lærer han snart at kaste dem overbord, hvis han fra Begyndelsen af skulde være belæmret med saadanne; thi der er i Reglen paa de fleste Værksteder nogle faa, der er saa lykkelige at kunne tillægge sig selv Prædikatet „faste Arbejdere", og disse ere som oftest under en arbejdsløs Periode flere end tilstrækkelige til at udføre den for Haanden værende Arbejdsmængde. Den arbejdsløse tænker derfor: Bare jeg havde været saa heldig at have havt Arbejde nogle Somre i Træk paa et enkelt Værksted, saaledes at jeg kunde henregnes til dettes „faste Stok", saa var jeg da fri for denne Traven fra Dør til Dør som en anden Tigger, thi det er i Sandhed aandsfortærende at løbe om paa den Maade uden Resultat. Den faste Arbejder er altsaa et lykkeligt Væsen, han indtager en attraaværdig Stilling i Samfundet, en Stilling, der paa en Maade kan misundes ham af hans daarligere stillede Kammerater, Hvorledes er han da situeret? Han kan gaa paa Værkstedet om

Morgenen med godt Haab og glad Forventning om at kunne fortjene sin Dagløn, thi han er jo blandt de første, der bliver sat i Arbejde. Han blev færdig igaar med det Stykke Arbejde, han var i Lag med, og møder nu ved Arbejdstidens Begyndelse hos Mesteren for at paabegynde noget nyt. „Jeg har ikke noget i Dag, men kom igen imorgen, saa er der maaské nok noget". Der farer ligesom en isnende Fornemmelse, et elektrisk Stød igennem Kroppen, og den skuffede lusker slukøret ud af Værkstedet med den Trøst, der kan ligge i Ordene „Kom igen imorgen". Skuffelsen er saa meget større, som den saa at sige kom uventet. Den ene Dag kan gaa efter den anden med samme Resultat: Kom igen imorgen. Hvor ofte har ikke disse Ord fremkaldt en nedslaaet Sindsstemning. Alle Forhaabninger ere omstyrtede. Ak, det fylder saa lidt i Maven, saaledes stadig at blive indgydt et Haab, der mere og mere viser sig slet ikke at have nogen Grund i Virkeligheden. Vedkommende véd som man siger hverken om han er købt eller solgt.

Der er aldeles ingen himmelvid Forskel imellem dem, der har saakaldt „fast Arbejde" og dem, der direkte bliver „fyret" om Efteraaret; idet deres Antal som virkelig kan have vedblivende Arbejde om Vinteren er meget lille.

Kan da denne Uvishedens Tilstand ikke forandres? Er det ikke muligt at sikre sig imod Hungerens Vinterforfølgelse?

Det er ubilligt at forlange Mestrene til at oprette Asyler for Svendene, hvor de kunde gaa om Vinteren og faa deres Dagløn naar der intet Arbejde er, hvorved de kunne fortjene den; men paa den anden Side er det en fuldt berettiget Fordring at Faget skal lønne sine Arbeidere paa en menneskeværdig Maade. Priserne paa Arbejdet maa være saa høje, at den arbejdsløse Tid ikke skal staa som et Skræmmebillede for Flertallet af Fagfællerne, hvilket den gør. Det vil aldeles heller ikke være nogen Umulighed at gennemføre en saadan Forhøjelse af Prislisten, at vi om Sommeren kan imødese Vintertiden med Fortrøstning, naar blot alle Svende energisk og med fast Vilje vil arbejde derfor. „Ved Sammenslutning opnaar vi vort Maal", er intet tomt Mundsvejr; men der maa tages fat, og her kan det ikke nytte at sige: „Kom igen i Morgen". Nej! Kolleger, skal vi opnaa vort Maal, saa slut eder alle som én til Organisationen, udsæt det ikke til i Morgen eller en anden Gang, men

„Kom i Dag!"

L. G—r.

Tekniske Meddelelser.

Udvendig Forgyldning.

Malerne plejer i Almindelighed at have stort Besvær med udvendig Forgyldning, idet Guldbladene, naar det ikke er fuldstændig stille Vejr, vil flyve bort saasnart man blotter dem. Denne Ulæmpe har man søgt at undgaa ved en kostbar Metode, nemlig ved at bygge Lærredstelt over det Arbejde, der skulde forgyldes. Man kan imidlertid paa følgende meget lette og praktiske Maade ikke alene forhindre at Blæsten foraarsager nogen Ulæmpe, men tillige opnaa en ikke ubetydelig Besparelse af Guld. Man aabner Bogen med Guld og lægger et Stykke Silkepapir eller tyndt Skrivepapir, der i Forvejen er indgnedet med Voks, ind i Bogen med den indgnedne Side mod Guldbladet. Ved at lukke Bogen vil Bladet klæbe fast paa Vokset, saaledes at man kan benytte det i det Frie uden at Vinden kan gøre nogen Skade. Voksets Klæbrighed er imidlertid ikke større end at Guldet med Lethed slipper naar det lægges paa det anlagte Arbejde, dog saaledes at de Hjørner, der kommer udenfor Anlæget, bliver hængende fast ved Papiret, hvorved det undgaas at noget gaar til Spilde.

Forgyldning paa Glas.

Skøndt det maa antages at Glasforgyldning er nogenlunde bekjendt, har vi dog troet at burde give en Anvisning til samme, da der ofte fra Medlemmer er gjort Forespørgsel derom. Som Anlæg benyttes en meget tynd Husblasopløsning (til en Pot Vand tages en Kvadrattomme Husblas), der flyssigt paastryges Glasset, som selvfølgelig maa være pudset aldeles rent. Man lægger strax de ægte Guldblade paa, trykker det overflødige Vand af med tykt Trækpapir og lader det tørres, hvorpaa man pudser Glasset med Bomuld. Efter at det samme er gentaget endnu en Gang saaledes at der kommer to Lag Guld, for at Baggrunden ikke skal skinne igennem, og det hele er tørt og godt afpudset, befæstes det med et Paastrøg af Kopallak.

Skal man forgylde Bogstaver, Ornamenter eller lignende lægges Poncen omvendt under Glasset medens Guldet paalægges, for ikke at bruge for meget Guld til Unytte. Efter Afpudsningen ponces Tegningen omvendt paa den forgyldte Side og udføres med Kopallak, der passende kan tilsættes lidt gul Farve. Naar Lakken er tør renses Tegningen med en Kniv, hvis den ikke staar fuldstændig skarp, og det overflødige Guld vaskes bort.

Bekendtgørelser.

„Fagtidende for Malere",

udgivet af „Malernes Fagforening", Organ for Malernes, særlig Svendenes Interesser, udgaar foreløbig kun én Gang maanedlig, og koster 30 Øre Kvartalet i Byen, og i Provindserne iberegnet Postafgift. Enkelte Numre 10 Øre. Abonnement tegnes i Provindserne hos de respektive Formænd samt paa alle Postkontorer, i København paa Fagforeningens Kontor, **Rømersgade 3, Kælderen.**

Udg.

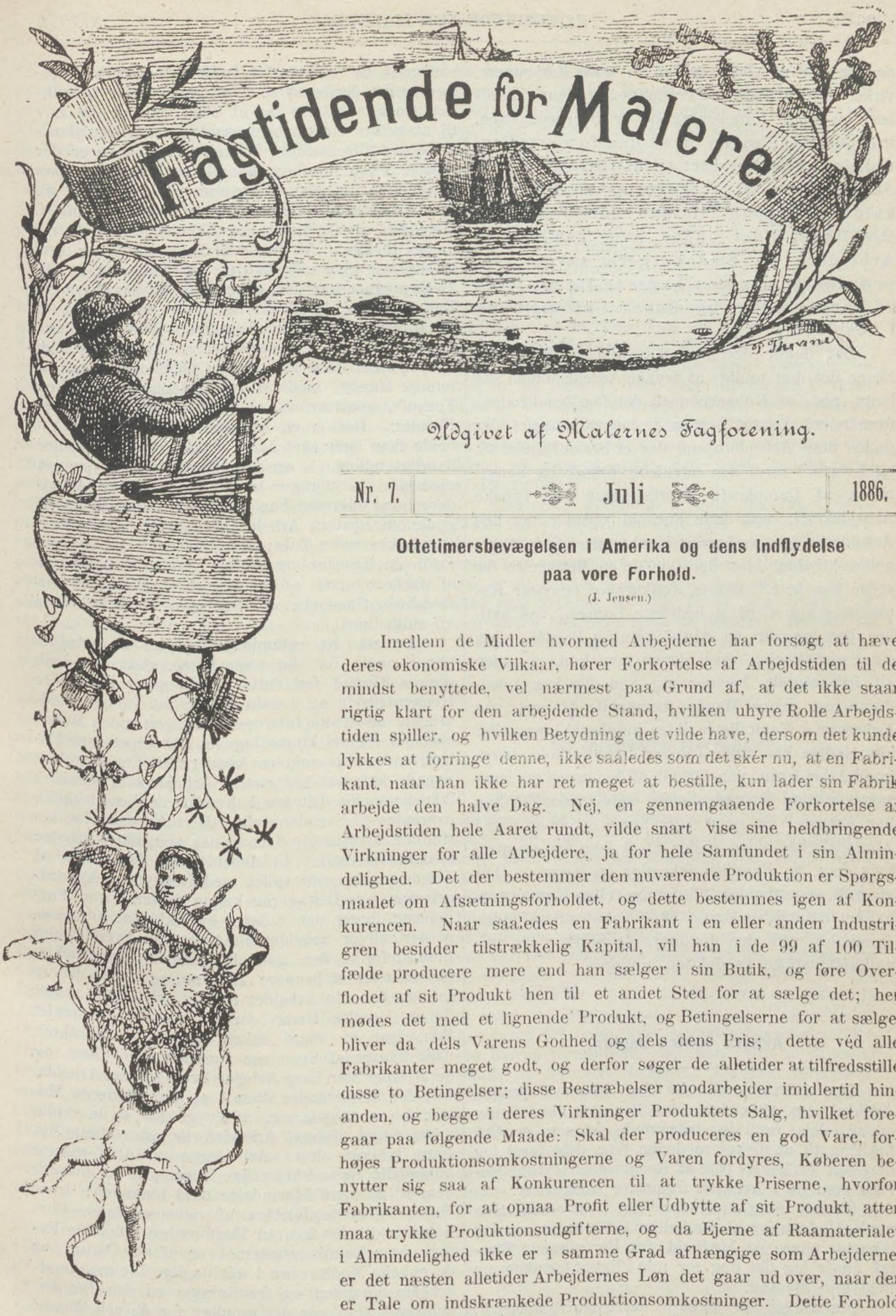
Arbejdet er nedlagt hos **C. F. Balle, Korsgade 19,** paa Grund af, at Svendene ikke har erholdt deres Tilgodehavende.

Malernes Fagforenings Kontor,

Rømersgade 3, Kælderen, — aabent hver Søgnedag fra 7—9 Formiddag og fra 5—7 Aften, for Anvisning af Arbeide, Indbetaling af Kontingent og Indmeldelse af nye Medlemmer.

Alle indsendte Artikle maa være forsynede med Navn og Bopæl, til Underretning for Redaktionen

Redigeret af J. Jensen. — Trykt hos I. Henriksen, Rømersgade 22. København.

Udgivet af Malernes Fagforening.

Nr. 7. | Juli | 1886.

Ottetimersbevægelsen i Amerika og dens Indflydelse paa vore Forhold.

(J. Jensen.)

Imellem de Midler hvormed Arbejderne har forsøgt at hæve deres økonomiske Vilkaar, hører Forkortelse af Arbejdstiden til de mindst benyttede, vel nærmest paa Grund af, at det ikke staar rigtig klart for den arbejdende Stand, hvilken uhyre Rolle Arbejdstiden spiller, og hvilken Betydning det vilde have, dersom det kunde lykkes at forringe denne, ikke saaledes som det skér nu, at en Fabrikant, naar han ikke har ret meget at bestille, kun lader sin Fabrik arbejde den halve Dag. Nej, en gennemgaaende Forkortelse af Arbejdstiden hele Aaret rundt, vilde snart vise sine heldbringende Virkninger for alle Arbejdere, ja for hele Samfundet i sin Almindelighed. Det der bestemmer den nuværende Produktion er Spørgsmaalet om Afsætningsforholdet, og dette bestemmes igen af Konkurencen. Naar saaledes en Fabrikant i en eller anden Industrigren besidder tilstrækkelig Kapital, vil han i de 99 af 100 Tilfælde producere mere end han sælger i sin Butik, og føre Overflodet af sit Produkt hen til et andet Sted for at sælge det; her mødes det med et lignende Produkt, og Betingelserne for at sælge, bliver da dels Varens Godhed og dels dens Pris; dette véd alle Fabrikanter meget godt, og derfor søger de alletider at tilfredsstille disse to Betingelser; disse Bestræbelser modarbejder imidlertid hinanden, og begge i deres Virkninger Produktets Salg, hvilket foregaar paa følgende Maade: Skal der produceres en god Vare, forhøjes Produktionsomkostningerne og Varen fordyres, Køberen benytter sig saa af Konkurencen til at trykke Priserne, hvorfor Fabrikanten, for at opnaa Profit eller Udbytte af sit Produkt, atter maa trykke Produktionsudgifterne, og da Ejerne af Raamaterialet i Almindelighed ikke er i samme Grad afhængige som Arbejderne, er det næsten alletider Arbejdernes Løn det gaar ud over, naar der er Tale om indskrænkede Produktionsomkostninger. Dette Forhold tjener imidlertid kun til at forringe Købeevnen hos Arbejderne,

og da det er disse der er de store Forbrugere, virker dette tilbage paa Produktionen, denne standses, og man fortæller at der er Overproduktion, medens Sandheden er, at den forcerte Produktion kun har ført til at fratage Arbejderne Evnen til at købe og derved fremkaldt en saadan Tilstand, som den vi for Øjeblikket lider under, hvor Tusinder af Arbejdere og Smaaborgere savner det nødvendige, medens Lagrene ligger fulde af Varer, de ikke har Evne til at sætte sig i Besiddelse af.

Det ligger derfor nær at spørge: Hvorledes bliver det dog muligt at trykke Arbejdslønnen saa langt ned, at Købeevnen til det færdige Produkt forsvinder? Svaret herpaa er meget simpelt; der findes flere Arbejdere end der er Beskæftigelse til, og hvorfor? fordi den udvidede Teknik og Benyttelsen af Dampkraft overflødiggør den fysiske Arbejdskraft; ved dette Forhold opstaar der hos Arbejderne en indbyrdes Konkurence for at erholde Arbejde, idet dette jo er en Betingelse for at de kan leve. Denne Konkurence benytter Kapitalisten sig af til at nedsætte Lønnen, ved hvilket han opnaar en øjeblikkelig Fordél. Jeg siger øjeblikkelig, fordi denne lave Løn, som jeg alt har omtalt, hævner sig ved den hos Arbejderne paa denne Maade fremkaldte Mangel paa Købeevne. Kapitalisten lider imidlertid ingen eller idetmindste kun ringe Tab ved dette Forhold, hvorimod Arbejderne, paa Grund af den lave Løn, maa savne mange Fornødenheder, selv i den Tid han har Arbejde, og naar dette hører op staar han i Almindelighed uden Midler til at leve for, og maa, hvis han og Familien ikke dør en langsom Død af Sult, opretholdes af Staten eller Kommunen, hvilket naturligvis ogsaa er et Tab for Samfundet, fremkaldt ved den dominerende Stilling den privatkapitalistiske Produktion indtager.

(Forts.)

Akkord kontra Dagløn.

Den i Fagtidende for Juni Maaned optagne Artikkel om Akkordarbejde, har det glædet mig at sé, dels fordi jeg betragtede det som en Opfordring til at diskutere denne Sag, dels fordi jeg deri saa et Bevis paa at Redaktionen sympatiserede med de i Artiklen fremsatte Anskuelser.

Skøndt mine Anskuelser om denne Sag have mødt Modstand ved forskellige Lejligheder, og jeg ikke tør paaregne Medhold fra Foreningens Flertal, ansér jeg det dog for min Pligt at fremkomme med min Mening,

Malerfaget kan siges at være det Haandværk, som mest nærmer sig Kunsten, dets Udvikling har ingen Grændser, vi kan ikke udføre et Arbejde saa godt, at det ikke kan udføres bedre; beklageligt er det derfor at sé hvor lavt det for Øjeblikket staar, og hvor faa af Svendene der faa Lov til at udføre deres Arbejde saaledes, at deres Skønhedssans tilfredsstilles; blandt 100 Svende er der næppe 5 som faa Lov til at bruge sine Evner paa den Maade de helst vil og som de bedst egne sig til. Arbejdet skal først og fremmest være billigt. Hensynet til Godheden og Skønheden kommer i anden Række. At dette Forhold eksisterer, deri vil Enhver give mig Ret, og jeg formener, at Akkordsystemet har den største Part af Skylden heri. Enhver Svend, ja Mester med, som vil levere godt og smukt Arbejde, kan nutildags ikke gøre dette uden pekuniære Tab for sig selv. Akkordsystemet gør os Alle, uden Undtagelse, til Egoister, saa vi mange Gange, mod al sund Menneskelighed og Fornuft, kommer til at optræde som hverandres Fjender. Det at en Arbejder for et bestemt Arbejde faar ligemeget i Løn enten det er godt eller daarligt udført, — og dette fører Akkordsystemet med sig, — bidrager meget til at fratage Arbejderen den Interesse han har for at udføre Arbejdet godt, om Lyst til Arbejdet kan der i egenlig Forstand ikke være Tale; han arbejder ikke længere fordi de Kræfter og Anlæg han er i Besiddelse af fordrer dette af ham som et Middel til Tilfredsheds Opnaaelse, han arbejder fordi han ikke vil sulte ihjel.

Da nu det pekuniære Udbytte af Arbejdet bliver ansét for det væsenligste, maa Svendene mange Gange for dettes Skyld sætte alle andre Hensyn tilside og i vistnok ikke faa Tilfælde modarbejde de af sine Interesser, han paa anden Maade arbejder for; vi kunne tage et Eksempel som Enhver mere eller mindre kender til: En eller flere Svende kommer hen paa et Arbejde som Mesteren ikke personlig deltager i, hvorfor det hovedsagelig overlades til Svendene eller til en Formand at bestemme hvormange Svende der ved dette Arbejde skal beskæftiges. Er Arbejdet af den Natur, at det er særlig godt stillet med Hensyn til Akkordpriserne, saa Deltagerne kunne forvente god Fortjeneste, ligger det i deres øjeblikkelige Interesse, at der bliver arbejdet med saa faa Svende som muligt, for at den gode Fortjeneste kan strække sig ud over et længere Tidsrum, og denne Kamp for at beholde Arbejdet for sig selv, som meget ligner Hundes Kamp for at beholde et fundet Bén, faar en mere uskøn og sørgelig Karaktér, naar mange af Svendene gaa helt arbejdtløse, og de Svende som have Arbejde lyve for de Arbejdsløse for at forhindre disse i at gaa til deres Mester for at tilbyde sig, af Frygt for at de skulle miste noget af deres Arbejdsfortjeneste. Dette System tvinger altsaa Arbejderne til at fornægte almindelig menneskekærlige Principper, og bringer dem til at nære Misundelse mod hinanden; hvor bliver Solidaritetsfølelsen af under saadanne Forhold? hvorledes kan en Fagforening ophjælpe Faget, naar Lønningssystemet er af den Natur, at de enkelte Medlemmer i det daglige Liv maa modarbejde hinanden, og frembringer en stor Dél Arbejdsløse, som gør det umuligt for de arbejdende at erholde et efter Livsfornødenhederne tilstrækkeligt Udbytte af Arbejdet?

Malerfagets daarlige Stilling med Hensyn til nye Byggeforetagender og den Maade Udviklingen er gaaet for sig, maa ogsaa betragtes som en Virkning af Akkordsystemet; hvad har vel saaledes bidraget til at Mestrene indbyrdes har kunnet konkurere med hinanden som de have gjort, som netop dette, at Akkordsystemet gør dem det muligt til Punkt og Prik at kunne udregne hvad et projekteret Arbejde vil kunne koste at faa udført; gaar nogen Mester saa lavt ned at der bliver Tab ved Arbejdet, er det som Regel Svendene som miste deres Overskud. Under de nuværende Forhold er den mindste Part af Svendene sikkre paa at faa deres fortjente Løn, hele Uger igennem arbejder de med større eller mindre Angst for at de ingen Penge faar naar Lønningsdagen kommer, og Overskud, det skal de i de fleste Tilfælde løbe mange Gange for at faa. Imidlertid forstaa kun Faa, at Spørgsmaalet Akkord eller Dagløn, kan have væsenlig Indflydelse derpaa, og dog er dette Tilfældet; thi ihvorvel Svendene kunde og burde sørge for at faa deres Akkorder opgjorte med kortere Mellemrum, saa deres Tilgodehavende og dermed forbundne Risiko blev mindre, saa vil Akkordsystemet dog føre med sig, at der bliver noget som hedder Udbetaling og noget som hedder Overskud, og hos upaalidelige Mestre er dette sidste altid en Sum Svendene risikerer, medens naturligvis Daglønssystemet vilde bringe Svendene hele deres Fortjeneste hver Lønningsdag, og ialfald forhindre at de tabte større Summer.

Daglønssystemet vilde endvidere forhindre, at nogle arbejdede overstadig meget for at slaa sig igennem, medens andre intet Arbejde havde. Jeg er aldeles overbevist om, at hvis Dagløn blev indført over hele Linjen, vilde om ganske kort Tid alle Malere have fundet Beskæftigelse, ikke just ene fordi der vilde blive mindre Arbejde udført, men fordi Arbejdet vilde blive bedre udført end hidtil og selvfølgelig fordre mere Arbejdskraft.

En af de hyppigst fremsatte Anker mod Daglønnen, som af Svendene bliver fremsat, er, at man ikke vil kunne tjene saameget paa Dagløn som paa Akkord; tilsyneladende sér det saaledes ud, idet Mestrene for Øjeblikkat, naar de skal betale Dagløn, ikke betale Gennemsnitshøjden af den Løn, Svendene kunne tjene ved Akkordarbejdet, ligesom det ogsaa er meget vanskelig at faa det Arbejde, som, ifølge Prislisten, skal betales „efter Overenskomst", saaledes betalt, at det kommer i Højde med de bestemte Priser, i Særdeleshed hvis Overenskomsten skal sluttes efter at Arbejdet er endt; men alligevel er det et Spørgsmaal, som ingenlunde er afgjort. Jeg for mit Vedkommende vilde ansé det for et Gode om Dagløn blev indført, selv om Fortjenesten blev lidt mindre, det vilde komme igen med Arbejdets længere Vedvaren, og ved den større Sikkerhed man fik for sin Løn.

Vor Organisation maatte jo desuden virke paa samme Maade, for at holde Lønnen i den tilbørlige Højde som nu; vi vil ved Sammenslutning kunne drive Lønnen ligesaa højt, som under Akkordsystemet, kun vilde den blive mere ligelig fordelt til Alle. Naar Nogen vil paastaa, at Dagløn vil være til Skade for den Svend, hvis Dygtighed berettiger ham til en højere Løn, at han til Ex. vanskelig vil kunne faa mere end den eventuelt vedtagne Minimalløn, vil jeg henpege til de nuværende Forhold; Vanskeligheden vil næppe blive større end nu, hvor ethvert Arbejde, der kræver større Dygtighed og mere omhyggeligt Arbejde, end der kan udføres til Prislistens Priser, bliver forholdsvis slet betalt. Forholdene ere i Virkeligheden nu saaledes, at jo større Dygtighed og Akkuratesse, der fordres af en Svend, jo mindre tjener han; der er naturligvis enkelte Undtagelser fra Reglen i dette som i alle andre Tilfælde.

Dygtige Svende ville nok vide at skaffe sig betalt udover Minimallønnen, derom tvivler jeg ikke, derimod kan der være Tale om, at de Svende, som ikke have udført Arbejdet ordenligt, og deraf er der desværre ikke faa, kunne have Vanskelighed ved at faa Arbejde, men dette mener jeg kommer ikke de virkelige Malere til Skade; det vil snarere være til Gavn for hele Fagets Udvikling, vil være en Spore for enhver Svend til at uddanne sine Evner og søge at opnaa den højst mulige Grad af Dygtighed.

Lad os i Forening arbejde hen mod dette Maal, lad os endvidere lade det være os magtpaaliggende at faa Arbejdstiden forkortet, saa den staar i et passende Forhold til den Arbejdsmængde, der er til enhver Tid, saa at den ene Del af os ikke skal arbejde 10—12 Timer om Dagen, og den anden Del intet have at bestille. Dagløn og Normalarbejdsdag er det som skal forbedre vor Stilling.

15—19.

Om Produktionsforeninger.

Før en Strejkes Udbrud maa dens Berettigelse drøftes fra forskellige Synspunkter. Det maa undersøges om den er i prinsipiel Overensstemmelse med Idéerne hos den Forening eller Korporation, der staar i Begreb med at føre Strejken, om den er betimelig med Hensyn til Tidspunktet og Konjunkturerne og om Foreningen er i Stand til selv at føre den sejrrigt til Ende eller i modsat Fald om der kan paaregnes Støtte udefra. De samme Synspunkter maa endvidere stadig haves for Øje under Strejkens Gang, da det, hvis det viser sig at man ved Begyndelsen, trods sin Undersøgelse, har taget fejl, eller hvis Betingelserne eftehaanden ere blevne forandrede, ofte kan være til ubodelig Skade at fortsætte Strejken. Ligesom Strejkerne, fornuftigt anvendte, kan være et Middel for Arbejderne til at opnaa forbedrede Livsvilkaar, men tillige ere et tveegget Vaaben der let kan saare den kæmpende selv, saaledes forholder det sig ogsaa med et andet af de Midler der staa til Arbejdernes Raadighed, nemlig Produktionsforeninger. Ved disse er det i lige saa høj Grad, som ved Strejkerne, nødvendigt at undersøge Betimeligheden baade hvad den prinsipielle som den mere praktiske Side angaar.

Hvis en Forening har stillet sig den mere vigtgaaende Opgave at fremme Alménvellet hos Arbejderstanden i sin Helhed, ved at skaffe denne Stand lige saa gode Livsbetingelser som de øvrige

Klasser i Samfundet, altsaa optræde samfundsreformatorisk, saa maa man sige at den aldeles forfejler sit Princip ved at oprette Produktionsforetninger. Det maa nemlig være en saadan Forenings Formaal at sætte alt ind paa Ophævelsen af Konkurrencekampen, i hvilken den mindre bemidlede, hvad enten det er Enkeltmand eller Koalition, aldrig vil kunde bestaa; men kun ved en delvis eller fuldstændig Forandring af Samfundets Love kan dette Formaal naas. Produktionsforretninger ere imidlertid, tværtimod at kunne reformere Samfundet, alene i Stand til at udvikle Konkurrencen videre. De ere Kød af Kapitalismens Kød, og Blod af Kapitalismens Blod, skabte i et almindeligt Aktieselskabs Billede: Produktionsforeningens Medlemmer ere Aktionærerne der skal suge Udbyttet til sig. Den eneste Forskel der findes, er, at det i Almindelighed bliver bestemt at ingen Ikke-Aktionær maa udbyttes i Forretningens Tjeneste og at Udbytningen ikke maa foregaa efter større Maalestok end det er vedtaget ved Overrnskomst med de private Arbejdsgivere i samme Fag. En mere ideal Form for Produktionsforeninger, hvor det fuldt Udbytte tilfalder de arbejdende selv, bliver foreslaaet af Anarkisterne, idet alle Arbejdere i samme Fag i et vist Distrikt skal danne en Gruppe, der i Fællesskab skal udføre Arbejdet og nyde Udbyttet deraf; men heller ikkn denne Form formaar at udrydde Konkurrencen, den ene Gruppe vil før eller senere ruinere og opæde den anden. Kun naar det af hele Befolkningen selv ordnede Samfund, Staten, overtager Ledelsen af Produktionen, kan Arbejderstanden som Helhed siges at kunne opnaa en økonomisk betrygget Stilling.

Søger den vedkommende Forening imidlertid kun at virke i snævrere Forstand, altsaa opnaa Goder for sig selv uden væsentlig Hensyn til andre, da stiller Forholdet sig anderledes, den behøver i saa Fald ikke at nære Betænkeligheder for at støde an mod ovennævnte Samfundsprincipper.

Det skal dog villig indrømmes, at det ikke, under alle Omstændigheder, lader sig gøre at kæmpe med ideale Vaaben mod reale Vanskeligheder. Hvis Bestæbelserne ikke skal blive en Don Quixotisk Kamp mod Vejrmøller, maa Vaabnene saa vidt muligt være éns. Det nytter intet at en Trop Soldater stiller sig op med bare Næver og gode Bevisgrunde foran en Mitrailløse, og ligesaalidt kan et Fags Arbejdere, ved for Eksempel en Gang imellem at deltage i politisk Valg, opnaa nogen iøjnefaldende og nær Fordel; men, da det nuværende Samfund i Reglen ikke er at formaa til en Kamp paa det ideale Omraade, maa det bekæmpes med dets egne Vaaben, der væsentlig kun bestaar i den frie Konkurrence under dens forskellige Former, og da i første Række med Strejken. Produktionsforretninger kan ligeledes, under gunstige Konjunkturer, være et godt Vaaben mod Kapitalismen; særlig mentes dette vistnok at være Tilfældet ved Oprettelsen af Malernes Produktionsforening forrige Efteraar. Der blev nemlig den Gang af den politiske Opposition slaaet paa den store Tromme for at gennemføre en systematisk ordnet økonomisk Krig som Svar paa den af Modstanderne allerede i Smug paabegyndte Dito, og under disse Omstændigheder var det jo at haabe, at en Forretning som ovennævnte vilde have en glimrende Fremtid for sig. Det har imidlertid vist sig at Oppositionen ikke blot ikke har fundet det Umagen værd at søge til Malernes Produktionsværksted med dens Malerarbejde, men at hele Projektet om økonomisk Krig fra Oppositionens Side er røget i Lyset, idet man fuldstændig har overladt dette Feldt til sine Modstandere. Fagforeningens Værksted staar derfor nu ikke blot under Trykket af de daarlige Tider, der hviler tungt paa alle Forretninger, men det maa tillige finde sig i at blive behandlet med Ligegyldighed af Oppositionen og med Had og systematisk Forbigaaelse af dens Modstandere.

De i Begyndelsen af nærværende Artikel omtalte tre Betingelser: Overensstemmelse med det ideale Princip, Tidsforholdenes Gunst og pekuniær Evne, som vedblivende maa være tilstede for at føre en Strejke, og i ligesaa høj Grad ved Oprettelsen og Bibeholdelsen af et Produktionsværksted, har for den første Betingelses Vedkommende, ved Malernes Produktionsværksted aldrig været til Stede, hvad der dog, under Henvisning til det Udviklede, til en vis Grad kan ses bort fra; og er for den andens Vedkommende, i det mindste foreløbig, heller ikke mere til Stede. Det staar nu tilbage at undersøge om Fagforeningen er i Stand til i pekuniær Henseende at bibeholde Værkstedet, og det vil vistnok let erkendes, at det er uforsvarligt vedblivende at ofre Summer paa et maaske haabløst Foretagende, i Særdeleshed i en Tid som nærværende, hvor der bliver stillet saa mange og store Krav til Fagforeningernes Ydeevne; man behøver blot at henvise til den store faglige Kamp forrige Sommer og Arbejdsløsheden i Vinter.

L. Gunner.

Bekendtgørelser.

„Fagtidende for Malere",

udgivet af „Malernes Fagforening", Organ for Malernes, særlig Svendenes Interesser, udgaar foreløbig kun èn Gang maanedlig, og koster 30 Øre Kvartalet i Byen, og i Provindserne iberegnet Postafgift. Enkelte Numre 10 Øre. Abonnement tegnes i Provindserne hos de respektive Formænd samt paa alle Postkontorer, i København paa Fagforeningens Kontor, **Rømersgade 3, Kælderen.**

Udg.

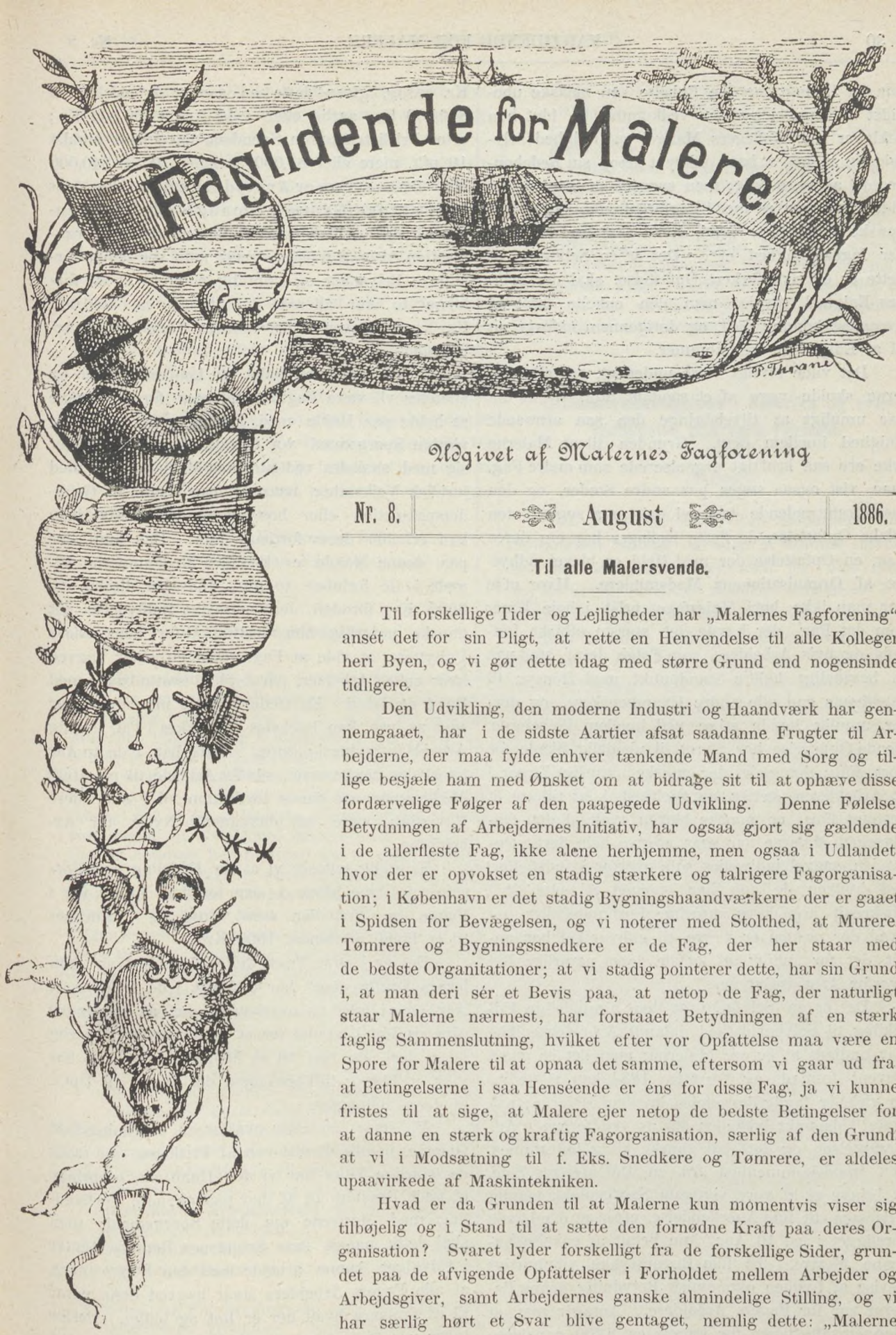
Arbejdet er nedlagt hos **C. F. Balle, Korsgade 19,** paa Grund af, at Svendene ikke har erholdt deres Tilgodehavende.

Malernes Fagforenings Kontor.

Rømersgade 3, Kælderen, — aabent hver Søgnedag fra 7—9 Formiddag og fra 5—7 Aften, for Anvisning af Arbejde, Indbetaling af Kontingent og Indmeldelse af nye Medlemmer.

Alle indsendte Artikler maa være forsynede med Navn og Bopæl, til Underretning for Redaktionen.

Redigeret af J. Jensen. — Trykt hos I. Henriksen, Rømersgade 22. København.

Udgivet af Malernes Fagforening

Nr. 8. August 1886.

Til alle Malersvende.

Til forskellige Tider og Lejligheder har „Malernes Fagforening" ansét det for sin Pligt, at rette en Henvendelse til alle Kolleger heri Byen, og vi gør dette idag med større Grund end nogensinde tidligere.

Den Udvikling, den moderne Industri og Haandværk har gennemgaaet, har i de sidste Aartier afsat saadanne Frugter til Arbejderne, der maa fylde enhver tænkende Mand med Sorg og tillige besjæle ham med Ønsket om at bidrage sit til at ophæve disse fordærvelige Følger af den paapegede Udvikling. Denne Følelse, Betydningen af Arbejdernes Initiativ, har ogsaa gjort sig gældende i de allerfleste Fag, ikke alene herhjemme, men ogsaa i Udlandet, hvor der er opvokset en stadig stærkere og talrigere Fagorganisation; i København er det stadig Bygningshaandværkerne der er gaaet i Spidsen for Bevægelsen, og vi noterer med Stolthed, at Murere, Tømrere og Bygningssnedkere er de Fag, der her staar med de bedste Organitationer; at vi stadig pointerer dette, har sin Grund i, at man deri sér et Bevis paa, at netop de Fag, der naturligt staar Malerne nærmest, har forstaaet Betydningen af en stærk faglig Sammenslutning, hvilket efter vor Opfattelse maa være en Spore for Malere til at opnaa det samme, eftersom vi gaar ud fra, at Betingelserne i saa Henséende er éns for disse Fag, ja vi kunne fristes til at sige, at Malere ejer netop de bedste Betingelser for at danne en stærk og kraftig Fagorganisation, særlig af den Grund, at vi i Modsætning til f. Eks. Snedkere og Tømrere, er aldeles upaavirkede af Maskintekniken.

Hvad er da Grunden til at Malerne kun momentvis viser sig tilbøjelig og i Stand til at sætte den fornødne Kraft paa deres Organisation? Svaret lyder forskelligt fra de forskellige Sider, grundet paa de afvigende Opfattelser i Forholdet mellem Arbejder og Arbejdsgiver, samt Arbejdernes ganske almindelige Stilling, og vi har særlig hørt et Svar blive gentaget, nemlig dette: „Malerne kan aldrig blive enige". Ret beset er dette ikke noget Svar, men

kun en Udflugt for den Enkelte, en maaske ubevidst Sofisme, i hvilken vedkommende, idet han beklager sine Kollegers Mangel paa Enighed selvfølgelig mener at have udtrykt netop sin Redebonhed til at være enig; men spørger man saa denne videre om han er med i Fagforeningen, svarer han ganske overrasket: „Nej, hvad skal jeg der naar der ingen Enighed er". Det er en Selvfølge, at dette er en rént forkert Opfattelse; skal der bringes Enighed tilveje, maa den enkelte først og fremmest komme med, og derigennem bidrage sit til at Enigheden fremkommer.

Det vilde iøvrigt være underligt, om alle Malerne skulde være af et saadant Stof, — at det var umuligt at tilvejebringe den saa attraaede Enighed imellem dem. Grunden til at Malerne ikke ere saa kraftigt organiserede som andre Fag, maa vist ogsaa søges paa andre Steder, og den mest fremtrædende tror vi nok maa søges i den falske Opfattelse, de fleste Kolleger har om deres Fag, en Opfattelse der med Held er blevet udbyttet af Organisationens Modstandere. Hvor ofte har man ikke hørt Malerfaget prist i høje Toner som det Fag, der havde det største ethiske Indhold og hvis Arbejdere, som Følge deraf, stod paa et betydeligt højere Standpunkt med Hensyn til Intelligens end alle andre Haandværkere, og derfor umulig kunde stige ned imellem Plebejerne. Denne Opfattelse har været til ubodelig Skade for vort Fag; det gode, der ganske naturligt ligger i at Arbejderen sætter en Stolthed i at tilhøre et bestemt Fag, er ganske bleven kvalt af den Opblæsthed, Malerne har søgt at give hele deres Optræden, saavel indbyrdes som overfor Standsfæller, ved hvilken de kun har opnaaet at sætte sig i Miskredit hos deres naturlige Forbundsfæller, og hvad der næsten er værre, til enhver Tid har anset det for „ufint" at hævde deres naturlige Ret overfor Arbejdsgiverne.

Det er en Selvfølge at den almindelige Udvikling til Selvbevidsthed iblandt Arbejderne ikke har undladt at berøre Malerne; men det er gaaet trevent fremad, og først fra 1884 kan vi datere en virkelig faglig Bevægelse imellem Malerne; paa dette Tidspunkt lykkedes det os ved forenede Anstrængelser, og det skal ganske villig indrømmes, ved Imødekommenhed fra en Del Mestres Side, at bringe et af vore vigtigste Spørgsmaal, nemlig Prislisten, til fuld Anerkendelse, efter at den havde foreligget i ca. 10 Aar, kun betalt af enkelte humane Mestre. Et lille Regnestykke vil hurtigt bevise af hvilken økonomisk Betydning denne Reform var for Fagets Arbejdere. Antager man at Gennemsnitslønnen for Fagets ca. 1200 Arbejdere før 1884 var, for ikke at regne for lavt, ca. 700 Kr. aarlig, giver dette en samlet Arbejdsløn af 840,000 Kr. aarlig eller i 10 Aar 8,400,000 Kr.; efter Prislisten burde Svendene have havt mindst 10 pCt. mere eller 84,000 aarlig, i 10 Aar 840,000 Kr. Denne Sum er Arbejderne faktisk gaaet tabt af, paa Grund af manglende Sammenslutning, og Resultatet af vor nuværende Organisation viser sig bedst, naar man sér den i foranførte Belysning og samtidig noterer, at de forløbne to Aar allerede har bragt ca. 250,000 Kr. mere over i Svendenes Hænder i Arbejdsløn.

Foruden Spørgsmaalet om Lønnen, der er og alletider vil være Fagforeningernes første Opgave at holde paa Højde med Tiden, er der andre og vigtige Spørgsmaal vor Organisation beskæftiger sig med, saaledes ved at bistaa Medlemmerne med juridisk Vejledning, naar de paa Grund af Gründerspekulation eller hos hensynsløse Mestre ikke kan erholde deres fortjente Løn. Den Sum, der paa denne Maade er kommet Medlemmerne tilgode i de forløbne to Aar, andrager direkte ca. 3000 Kr, foruden den moralske Indflydelse det ganske naturligt har overfor altfor hensynsløse Udbyttere, at vide at Fagforeningen staar bagved hver enkelt Arbejder, parat til at støtte baade med Raad og Daad. En tredie Opgave man ogsaa har søgt at løse, kan ligeledes udtrykkes i Tal, nemlig Arbejdsanvisningskontoret. Dette har, i de to Aar hvori det her bestaaet, skaffet Arbejde til ca. 1000 Medlemmer, og denne Institution vil i sin videre Udvikling være af uberegnelig Nytte for Arbejderne.

Samtidig noterer vi at vor Uddeling som Foreningens Arbejdsløse i den forløbne Vinter var i Penge ca. 2500 Kr. samt Brød og Naturalier til et Beløb af mindst 1000 Kr.

Det er i store Træk den Virksomhed at „Malernes Fagforening" har udfoldet i de forløbne to Aar, og vi føler os overbeviste om, at enhver vil give os Ret i, at det er et godt Resultat, særlig naar der sés hen til at Medlemmerne kun har ydet et Bidrag til Foreningen der svarer til 1 pCt. af deres Indtægter.

Vi staar nu atter overfor en betydningsfuld Opgave, nemlig Revisionen af Prislisten, og trods de daarlige Tider har vi dog Haab om at bringe et godt Resultat ud af den paabegyndte Forhandling med Mestrene om dette Spørgsmaal; men skal dette naaes, maa Svendenes Repræsentanter i Udvalget kunne arbejde med den Fortrøstning, at alle Fagets Arbejdere staar bagved dem, parat til at forsvare hvad der er Ret og billigt. Derfor lyder vor Opfordring til alle Kolleger idag: meld Eder ind i Malernes Fagforening, alle som

En, lad ikke en Dél af Kammeraterne bære Byrderne, medens I alle nyder Frugterne af det Fagforeningen udretter.

Det vi har sat som vort Maal, er noget enhver Malersvend kan være med til; vi vil hæve Fages i økonomisk og moralsk Henseende, og det maa kunne samle alle, uden Hensyn til hvilke Anskuelser man end kan have om andre Spørgsmaal.

Den kommende Vinter gør det ogsaa nødvendigt at vi fæstner vor Organisation, kun ved forenede Anstrængelser vil det lykkes os at afværge den Nød, der truer den store Dél af Kammerater; husk at mange Bække smaa gør en stor Aa, og husk ogsaa paa, at skal vi udrette noget maa vi selv tage fat. Derfor Kolleger! Meld Eder ind i vor Forening, lad os vise, at om det faglige Spørgsmaal er der ingen Uenighed iblandt Malerne.

Bestyrelsen for
Malernes Fagforening.

Fagforeningskongres.

Ifølge Indbydelse fra Sverrigs Fagforeninger, afholdes der en skandinavisk Fagforeningskongres i Göteborg i Dagene fra d. 26. til d. 29. August. Malernes Fagforening i København har ogsaa besluttet at sende en Repræsentant derover, idet man anser en Forbindelse med vore Fagfæller i Sverrig og Norge for at være af den største Betydning. Særlig véd vi jo, at Sverrig afgiver et meget stort Kontingent af det Antal Malersvende, der hvert Foraar kommer her til Byen for at søge Arbejde, og det vil selvfølgelig være heldigt om disse Kolleger, der saaledes tvungne af Forholdene, kommer hertil og konkurere med os, er lidt kendt med vor Organisation, og har den Opfattelse at de har en Pligt til at staa sammen med deres danske Brødre om de fælles Interesser. Dagsordenen, der hovedsagelig er opstillet af de svenke Foreninger, vil omtrent komme til at indeholde følgende Punkter:

1. Fagforeningsbevægelsens almingelige Karakter.
2. Fagforeningernes økonomiske Program.
3. Paa hvilken Maade kan der hidføres et bedre Samarbejde imellem Fagforeningerne og tilvejebringes Forbindelse imellem de enkelte Landes Fagorganisationer, samt i hvilken Udstrækning bør dette finde Sted.
4. Paa hvilken Maade vil man med størst Virkning være istand til at modarbejde den omsiggribende Arbejdsløshed og den deraf følgende lave Arbejdsløn.
5. Paa hvilken Maade kan og bør Stridigheder imellem Arbejdere og Arbejdsgivere bedst afgøres.
6. Hvad bør Fagforeningerne gøre for at beskytte Industriens Arbejdere i Købstæderne mod at blive trængt tilside af Arbejderne fra Landet, som ikke ere skattepligtige i Byerne.
7. Hvad kan Fagforeningerne gøre for at besyktte Landsmænd i Udlandet mod at blive brutalt behandlede af saavel Arbejdsgivere som Myndighederne.

Foruden disse Punkter, der hver for sig er af betydelig Interesse, vil der endvidere blive forhandlet om Indskrænkning af Søndags- og Natarbejde samt Afskaffelsen af Hjemmearbejde.

Tilslutningen til denne den første skandinaviske Fagforeningskongres har, trods de daarlige økonomiske Tider, været ret god, og det er at haabe, at den vil faa Betydning for den fremtidige Udvikling af Arbejdernes Selvstændighed.

Ottetimersbevægelsen i Amerika og dens Indflydelse paa vore Forhold.

(J. Jensen.)

(Fortsat.)

Det er nu vor Opgave at modarbejde denne dominerende Stilling og uden at komme nærmere, ind paa Lønspørgsmaalet, skal jeg blot erindre om de mange kostbare Strejker Arbejderne i alle Lande, særlig i den sidste Snes Aar, har ført for at hæve Lønnen, Strejker der har været kronet med mere eller mindre Held og i alle Tilfælde været afhængige, dels af de for Haanden værende Konjunkturer, dels af den Kraft og Energi Arbejderne har været i Stand til at udfolde. Ved hele denne Strejkebevægelse er man imidlertid gaaet frem paa samme Maade som den Læge, der sætter alt ind paa at helbrede en Syg, som henligger i et Værelse, opfyldt med Smitstof, istedetfor at lukke Vinduer og Døre op og søge at fjerne Smitstoffet. Medens Arbejderne ved Strejker har arbejdet for at hæve Lønnen, har de stadig havt det Smitstof imellem sig, der trykker Lønnen ned igen, nemlig den ledige Arbejdskraft. Jeg tror nu ikke, at selv om det kan lykkes at give alle Arbejdere Beskæftigelse, man da vilde være fuldstændig sikkret imod Nød og „Overproduktion“ under Privatkapitalismen, men at det, for at opnaa dette, bliver nødvendigt at bygge Samfundshuset om fra Grunden af, for at faa alt hvad der hedder Smitstof, i Form af Profitmageri, Egoisme osv., ud.

Indtil dette skér, er det vor Pligt at gøre Luften saa rén som muligt, og det virksomste Middel til at modvirke den indbyrdes Konkurence imellem Arbejderne, er en Forkortelse af Arbejdstiden.

Dette har man ganske vist for lang Tid siden indset ogsaa herhjemme; men man har været noget utilbøjelig til at tage fat paa Spørgsmaalet, væsenligst fordi det ved sin indgribende Betydning for hele det nuværende Produktionssystem er be-

tydelig sværere at gennemføre end en almindelig Lønningsforhøjelse.

Noget er Arbejdstiden dog bleven forkortet; de nulevende ældre Arbejdere vil kunne erindre den Tid i hvilken der blev Arbejdet fra Kl. 4-5 Morgen, til Kl. 8-9 Aften, selv blandt Haandværkere; paa Landet véd man jo at dette er Tilfældet endnu den Dag idag, uden at dette, naar man undtager en ganske kort Tid af Aaret, er nødvendigt, hvilket jeg senere skal bevise.

Arbejderne i Nordamerika har nu Æren af at have rejst Spørgsmaalet om en forkortet Arbejdstid (8 Timer), og det lader til at de gaar temmemelig energisk frem. Maaske Fremgangsmaaden er lidt for rask, men er Sagen først en Gang kommet op, vil det nok lykkes at gennemføre den, selv om de i Øjeblikket valgte Midler ikke ere de heldigste.

Man har her til Lands, idetmindste tidligere, været af den Anskuelse, at en Normalarbejdsdag maatte indføres ved Lov og omtrent samtidig i alle industridrivende Lande, idet der er gaaet ud fra, at en Forkortelse af Arbejdstiden vilde fordyre Produktionsudgifterne, og derved umuliggøre Lande med en kort Arbejdstid at konkurere paa Verdensmarkedet.

De amerikanske Arbejdere har imidlertid taget fat paa Sagen med den Tanke for Øje, at det skulde lykkes dem ved eget Initiativ og uden Indblanding af Staten eller Lovgivningsmagten, at faa indført en Normalarbejdsdag, og jeg tror det er den rigtige Vej, idetmindste for Øjeblikket.

Man maa først gøre Arbejderne forstaaeligt hvilken Betydning der ligger i en forkortet Arbejdstid, saaledes at Ønsket bliver levende hos dem, og man maa forsøge at gøre ad privat Vej hvad der kan gøres, forinden man henvender sig til Lovgivningsmagten; intet er mere skadeligt end Love der kommer for tidlig, idet de da virker som et Tvangsbud, selv overfor dem de har til Hensigt at gavne.

De store Strejker i New York, Chikago, Millvaukee og flere andre Steder, har derfor væsentligst Betydning som Demonstrationer for Normalarbejdsdagen, skønt man ikke kan nægte at de ogsaa har bragt positive Resultater, saaledes har efter Beretningerne ca. 32,000 Arbejdere i New York erholdt en 8 Timers Arbejdsdag, og det er sansynligt, at der er gjort lignende Fremskridt i flere andre Stater.

De Industrigrene i hvilken Kampen synes at have været haardest, er Træ- og Jernarbejderfagene, ligeledes Bryggerier, Raffinaderier og lignende, hvilket er ganske naturligt, da Arbejderne her har ikke alene Kapitalen men ogsaa Maskinerne at kæmpe med, idet disse jo som bekendt benyttes til stadig at trykke Lønnen nedad; enhver ny Maskine eller blot en Forbedring ved samme, betyder jo i vore Dage forøget Arbejdstid og formindsket Løn til Arbejderen, det er derfor forstaaligt at netop de Fag, der lider mest i saa Henséende, staar i første Række i Kampen for Normalarbejdsdagen.

Man savner i de amerikanske Beretninger Oplysninger i hvilken Grad Bygningshaandværkerne, Murere, Tømrere, Snedkere og Malere, deltager i Bevægelsen; det er imidlertid højst rimeligt at det er disse Fag der er indbefattet i de foranførte 32,000 der allerede har naaet Maalet, idet man let vil indsé, at netop disse Fag afgiver de bedste Betingelser for Indførelsen af Normalarbejdsdag ad privat Vej, idet Produktet, t. Eks. af Murer- og Malerarbejde, ikke kan føres fra et Sted til et andet for at sælges, og altsaa kun i uegenlig Forstand henhører under den almindelige Konkurence. (Forts.)

Til Læserne.

I næste Nr. af „Fagtidende for Malere“ vil der blive paabegyndt en Række Artikler efter Cand. Neergaard, om de engelske Fagforeninger. Da Hr. Neergaard er bekendt som en ivrig Talsmand for Fagforeningerne, vil det forhaabentlig interessere vore Læsere at blive gjort bekendt med de Iagttagelser han har gjort i selve England.

Red.

Bekendtgørelser.

„Fagtidende for Malere“,

udgivet af „Malernes Fagforening“, Organ for Malernes, særlig Svendenes Interesser, udgaar foreløbig kun èn Gang maanedlig, og koster 30 Øre Kvartalet i Byen, og i Provindserne iberegnet Postafgift. Enkelte Numre 10 Øre. Abonnement tegnes i Provindserne hos de respektive Formænd samt paa alle Postkontorer, i København paa Fagforeningens Kontor, **Rømersgade 3, Kælderen.**

Udg.

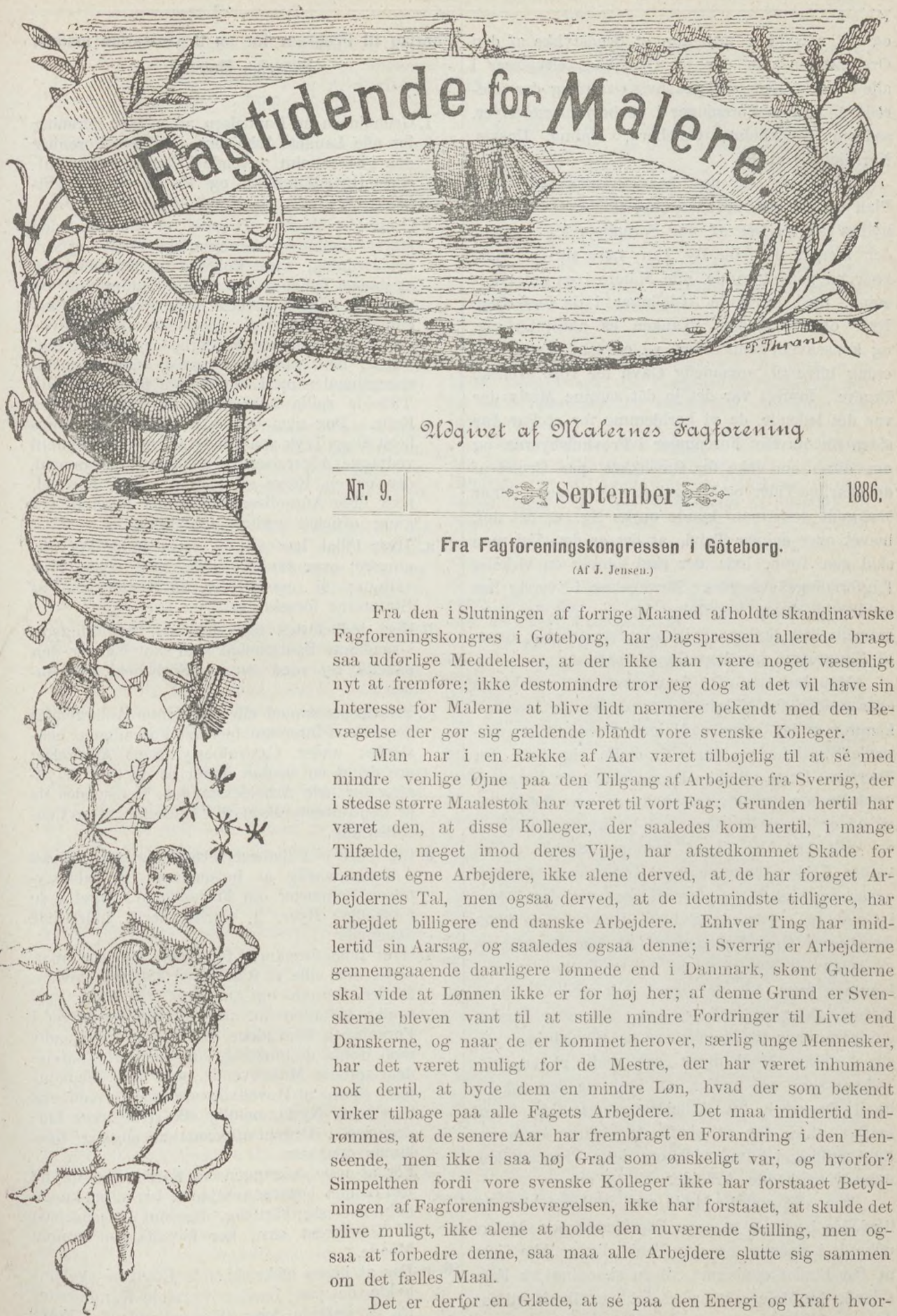
Arbejdet er nedlagt hos **C. F. Balle, Korsgade 19,** paa Grund af, at Svendene ikke har erholdt deres Tilgodehavende.

Malernes Fagforenings Kontor,

Rømersgade 3, Kælderen, — aabent hver Søgnedag fra 7—9 Formiddag og fra 5 7 Aften, for Anvisning af Arbejde, Indbetaling af Kontingent og Indmeldelse af nye Medlemmer.

Alle indsendte Artikler maa være forsynede med Navn og Bopæl, til Underretning for Redaktionen.

Redigeret af J. Jensen. — Trykt hos I. Henriksen, Rømersgade 22. København.

Udgivet af Malernes Fagforening

Nr. 9. | September | 1886.

Fra Fagforeningskongressen i Göteborg.

(Af J. Jensen.)

Fra den i Slutningen af forrige Maaned afholdte skandinaviske Fagforeningskongres i Göteborg, har Dagspressen allerede bragt saa udførlige Meddelelser, at der ikke kan være noget væsenligt nyt at fremføre; ikke destomindre tror jeg dog at det vil have sin Interesse for Malerne at blive lidt nærmere bekendt med den Bevægelse der gør sig gældende blandt vore svenske Kolleger.

Man har i en Række af Aar været tilbøjelig til at se med mindre venlige Øjne paa den Tilgang af Arbejdere fra Sverrig, der i stedse større Maalestok har været til vort Fag; Grunden hertil har været den, at disse Kolleger, der saaledes kom hertil, i mange Tilfælde, meget imod deres Vilje, har afstedkommet Skade for Landets egne Arbejdere, ikke alene derved, at de har forøget Arbejdernes Tal, men ogsaa derved, at de idetmindste tidligere, har arbejdet billigere end danske Arbejdere. Enhver Ting har imidlertid sin Aarsag, og saaledes ogsaa denne; i Sverrig er Arbejderne gennemgaaende daarligere lønnede end i Danmark, skønt Guderne skal vide at Lønnen ikke er for høj her; af denne Grund er Svenskerne bleven vant til at stille mindre Fordringer til Livet end Danskerne, og naar de er kommet herover, særlig unge Mennesker, har det været muligt for de Mestre, der har været inhumane nok dertil, at byde dem en mindre Løn, hvad der som bekendt virker tilbage paa alle Fagets Arbejdere. Det maa imidlertid indrømmes, at de senere Aar har frembragt en Forandring i den Henseende, men ikke i saa høj Grad som ønskeligt var, og hvorfor? Simpelthen fordi vore svenske Kolleger ikke har forstaaet Betydningen af Fagforeningsbevægelsen, ikke har forstaaet, at skulde det blive muligt, ikke alene at holde den nuværende Stilling, men ogsaa at forbedre denne, saa maa alle Arbejdere slutte sig sammen om det fælles Maal.

Det er derfor en Glæde, at se paa den Energi og Kraft hvormed Malerne i Sverrig har taget fat paa at danne Fagforeninger,

og vi aftrykker nedenfor et Brudstykke af den Organisationsplan der for Øjeblikket cirkulerer i alle svenske Byer, og paa hvis Grundlag der allerede er dannet Foreninger i de betydeligste Byer, saasom Stockholm, Gøteborg, Malmø, Upsala, Norrkjøbing m. fl.

Hvad der er mest karakteristisk ved denne Plan er, at den i Modsætning til det Princip der hyldes af en Dél af vor Forenings Medlemmer, der mener, at hver By kan være sig selv nok, gaar ud paa at samle alle Malere i en stor Forening, med særskilte Afdelinger i de forskellige Byer og Provindser. Tanken er absolut rigtig, og konsekvent gennemført, vil en saadan stor Forening blive til umaadelig Gavn for vore svenske Brødre. Iøvrigt var det jo det samme Motiv der var det ledende, da vi herhjemme for et Par Aar siden fik oprettet Foreninger i Provindsbyerne, og om disse end ikke for Øjeblikket, paa Grund af de daarlige Tider og Mangel paa Forstaaelse, staar saa godt som man kunde ønske sig, er det dog hævet over enhver Tvivl, at det er den Vej man skal gaa frem, hvis der skal dannes en virkelig Fagforeningsbevægelse. Bevægelsen i Sverrig har imidlertid ogsaa Betydning for os, idet der derigennem kan skabes et virksomt Samarbejde, hvortil Kongressen har lagt Grundstenen.

Man har saa ofte fremhævet det vanskelige eller umulige for Malerne i at træde bestemt op herhjemme, af den Grund, at Malermestrene under eventuelle Stridigheder kunde forskaffe sig Folk fra Sverrig. Dette vil ikke kunne ské naar disse staa organiserede og oplyste om at at vore Interesser ogsaa er deres Interesser; at et saadant Forhold er godt paa Vej til at komme i Stand, derom vidner Forhandlingerne paa Kongressen, ligesom ogsaa paa det Møde for Malere hvori jeg deltog i Gøteborg. Paa dette blev der fra flere Sider fremhævet Ønskeligheden af at faa oprettet et skandinavisk Malerforbund, og er Tanken engang kommen frem, vil det ogsaa nok med lidt Ihærdighed lykkes at realisere den. Det som Fagforeningerne har til Opgave, er at tilvejebringe og sikre deres Medlemmer saa gode økonomiske Vilkaar som vel muligt, at beskytte den enkelte imod Overgreb fra Arbejdsgivernes Side, samt iøvrigt virke for at skaffe Arbejderne en beretttiget Stilling i Samfundet, om dette Program kan enhver tænkende Arbejder slutte sig.

Paa det omtalte Møde med Malerne blev det ligeledes besluttet at søge Fagtidende for Malere udbredt i Sverrig, og den Tanke ligger ikke fjern at faa Bladet omdannet til en skandinavisk Fagtidende for Malere, hvorved det naturligvis vil faa forøget Interesse.

* * *

Forslag til Program for en Organisation mellem Sverrigs Malere.

1. Grundidéen er Dannelsen af en stor Forening for alle Landets Arbejdere, i hvilken Forening den i Stockholm værende Afdeling er Central- eller Hovedforening, og Provindsbyerne Filialer.
2. Centralforeningens Opgave er gennem den størst mulige parlamentariske Takt og Arbejdsordning, samt Enighed og Sammenhold, at danne Typen paa en sand Fagforening, og saaledes udgøre et efterfølgelsesværdigt Eksempel for Filialerne. Ligeledes at udjevne mulig opkommende Stridigheder imellem Filialerne, naar saadant begæres, afgøre Principspørgsmaal samt i alle øvrige forekommende Tilfælde spille en Leders og Fredsmæglers Rolle. Dog maa den ikke udøve noget somhelst Slags Tryk paa Filialerne, med Hensyn til vedtagne Afgørelser af saadanne Spørgsmaal, der er en Følge af de rént lokale Forhold, naar disse Afgørelser ikke strider imod de engang officielt vedtagne Statuter.

3. a. Hver Filial har fri og selvstændig Forvaltningsret over sine Ejendele, naar denne Forvaltning ej overskrider de Regler som af Statuterne foreskrives.

   b. Heri indbefattes ligeledes fuld Beslutningsret i saadanne Spørgsmaal som blot berører den enkelte By med samme Forbehold som under a.

   c. Principspørgsmaal eller saadanne Anliggender der ere af Interesse for hele Foreningen, henskydes under Centralbestyrelsens Afgørelse; ere de af en saadan Natur at de ejer Betydning for hele Arbejderstanden, fremsendes de af Centralbestyrelsen til Fagforeningernes Centralkomité,

   d. Ligeledes er Filialbestyrelsen pligtig til mindst 4 Gange aarlig at indsende til Centralbestyrelsen Rapporter om Forholdene i Faget i de forskellige Byer, i særlig dertil indrettede Schemaer.

4. Hver Lokalforenings fornemste Opgave maa være, med alle til Raadighed staaende lovlige Midler, Opraab og Annoncer i Bladene, personlig Agitation m. m., at søge inddraget i Foreningen ikke alene de i Byerne arbejdende, men ogsaa de omkring i de nærmeste Landsdele spredte Malersvende, som faste Medlemmer, saales at Hovedvilkaaret for Foreningens Styrke og Nytte, nemlig alle Arbejderes Inddragelse i Organisationsnettet, engang maa kunne opnaaes.
5. For at lette Adgangen til Foreningen for de paa Landet bosatte Arbejdere, bør disse kunne indmelde sig skriftlig, ligesom Indsendelsen af Kontingent osv., bør foregaa paa samme Maade.

6. a. For at ingen afskrækkende Udgifter skal afholde de paa Landet værende Kammerater fra at opfylde deres Pligt at indgaa i Foreningen, og fornemligst af Hensyn til den blot inddirekte Nytte et saadant, saa at sige, korre-

sponderende Medlem har af Foreningen, turde det være heldigst at nedsætte Kontingentet for saadanne Medlemmer til en Procentdél af hvad de i Byerne værende Medlemmer betaler.

b. Naar et saadant Medlem ankommer til Byen og der erholder Arbejde, hvorved han bliver ligestillet med de øvrige Medlemmer, forhøjes hans Kontingent til det samme Beløb som de i Byen bosatte Arbejdere betaler.

c. Denne Forhøjelse ophører saasnart Vedkommende igen forlader Byen.

7. For at muliggøre Opfyldelsen af Bestemmelserne i § 6, bør Kontingentet indbetales i maanedlige Terminer.

8. Under Ophold i en By ere de i § 6 og 7 nævnte Medlemmer forpligtede til, i Lighed med alle øvrige Medlemmer, at komme tilstede paa Foreningens Møder.

9. For at kunne føre en virksom Kontrol med Medlemmernes Til- og Fraflytning imellem By og Land samt imellem de forskellige Foreninger, bør denne indrettes paa følgende Maade:

a. Hvert Medlem erholder ved Erlæggelsen af Indskrivningspenge, Statuterne samt et Medlemskort, indeholdende Medlemmets Navn og det Nummer under hvilket han staar indskreven i Foreningens Protokoller.

b. Statuter og Kort maa igennem Posten tilsendes de paa Landet bosatte Medlemmer.

c. Et saadant Medlem er pligtig, naar han kommer til en By for at søge Arbejde, da at anmelde dette for den lokale Bestyrelse samt, naar han har erholdt Arbejde, da at aflevere sit Medlemskort.

d. Kortets Nummer samt Tiden for Ankomsten indskrives da i en dertil indrettet Hovedbog. Naar Medlemmet forlader sit Arbejde og rejser fra Byen, udleveres Kortet og Datoen for Afrejsen samt Bestemmelsesstedet indføres i Protokollen.

e. De i Byen bosatte Medlemmer forvarer altid selv deres Medlemskort saa lang Tid de opholder sig paa Stedet. Rejser de bort paa længere Tid, antegnes dette i Protokollen i Overensstemmelse med Ovenstaaende.

f. Paa Rejse tjener Medlemskortet som Legitimation imellem de forskellige Foreninger og berettiger til Optagelse i den Byes Forening i hvilken Medlemmet tager Ophold for længere Tid.

10. For at bibringe de enkelte Medlemmer Vejledning og Raad i Spørgsmaalet om paa hvilke Steder de helst bør søge Arbejde, paahviler det Centralbestyrelsen ved Hjælp af de fra Filialbestyrelserne indkomne Oplysninger, mindst 2 Gange om Aaret, at affatte og i Dagbladene at indrykke Meddelelser med Oplysninger om den større eller mindre Grad af Tilgang af Arbejdere i de forskellige Provindser og Byer, samt Advarsel imod at rejse til saadanne Steder hvor Konjunkturerne ere daarlige o. lign.

11. Enhver i Sverrig arbejdende Malersvend maa lade sig det være magtpaaliggende til Betryggelse af sit eget og Kammerates Vel at slutte sig til en almindelig Forening efter den her foreliggende Plan.

12. Eftersom det vil være særdeles nyttigt for Fagets Udvikling samt for Tilvejebringelsen af den størst mulige Enighed indenfor Foreningen, turde det være tilraadeligt en Gang aarlig at afholde Møde af Repræsentanter fra de enkelte Foreninger, valgte i Henhold til det stedlige Medlemsantal, Mødet bør afholdes paa et i Landet centralt beliggende Sted. Program og Diskussionsemne til saadanne Møder bør i Almindelighed forud bestemmes. ligesom Udgifterne bestrides med lige Summer for hver Repræsentant.

* * *

Arbejderspørgsmaalets Historie har lært os at kende Aarsagerne til den Døsighed og Ligegyldighed for egne Interesser, der stedse har udmærket Arbejderstanden.

Denne Sløvhed har udgjort, og vil, saalænge den faar Lov til at eksistere, udgøre den væsenligste Hindring for en heldbringende Udvikling af saadanne Idéer, der har til Hensigt at forbedre de fysiske Arbejderes slette Stilling. I Særdeleshed har de svenske Arbejdere stedse vist sig mistroiske og træge for Modtagelsen af Paavirkninger af den i Udlandet frisk bølgende Arbejderbevægelse, der ganske naturlig ikke har kunnet undlade at berøre vore Forhold.

Aarsagen hertil ligger klart for Dagen. Arbejderne mangler Oplysning om Bevægelsens Betydning, de har ikke forstaaet at Hensigten er Udryddelsen af det i Samfundet herskende Misforhold, der hidtil har holdt den arbejdende Klasse nede paa Dyrets Niveau. Et mangehundredaarigt Slaveri har saa fuldstændigt nedtrykt alle Følelser hos Arbejderne af deres Menneskeværd, samt Retten til at leve en menneskeværdig Tilværelse. Med andre Ord, de er blevne saa fuldstændig sløve, at de ingen Anelse har om deres Ret til at leve som deres nuværende Herrers Ligestillede.

Paa dette Grundlag har en af Egoisme og despotisk Magtbegær forvildet Overklasse, ved i moralsk Henseende retsstridige Samfundsforhold og Statsinstitutioner, skabt et Forhold der er alt andet end hædrende for Magtens Indehavere, og Følgerne er bleven en gold og ufrugtbar Jordbund, som Fagforeningerne maa bekæmpe forinden der kan ventes Frugter af Arbejdet. Den moderne Tidsaands humanistiske Retnings indgribende Forandring i alle Forhold, har naturligvis ogsaa fremkaldt betydelige Udsigter for en Forbedring af deres i Samfundet tilsidesatte Stilling, men det vil endnu vare længe forinden Retfærdighedens Vægtskaal kommer til at staa lige.

Som vi ser, er det almindelig Oplysning der behøves for at berede Vejen for Sammenslutningsidéen, og da det synes at vare længe inden Staten tager Skridtet fuldt ud i Opfyldelsen af sin Pligt i denne Henseende, nemlig Indførelsen af en paa det virkelige Livs Krav grundet Undervisningsgrundlag i vore Folkeskoler, er vi altsaa henviste til os selv for at forskaffe os denne saa vigtige Faktor for vort Fremskridt.

Hvad der er sagt om Arbejdernes Mangel paa Kendskab til deres Krav paa materiel Lige-

stilling med Samfundets øvrige Klasser, kan i endu højere Grad, siges om deres intellektuelle Standpunkt. De samme Aarsager der har bevirket Arbejdernes Uvidenhed om deres materielle Krav, har ganske naturligt ogsaa havt Indflydelse paa deres Moral og Intelligens i Almindelighed, saaledes at den Paastand der er fremsat, skulde holde Stik, nemlig at selv om der blev oprettet Arbejderinstituter i hver Provindsby i Sverrig, saa vilde de 90 af 100 blive nødt til at ophæve deres Virksomhed af Mangel paa Tilslutning fra deres Side som de skulde gavne.

Disse beklagelige Forhold staa i saa intim Forbindelse med hverandre, at de ikke kan adskilles, og det ligger saaledes i Sagens Natur, at vil man arbejde paa Udryddelsen af det ene, maa man ogsaa tage Hensyn til det andet, og hvorfor? Fordi, at hvis Oplysningen ikke gaar Haand i Haand med den økonomiske og politiske Frihed, da vil Følgen blive den, at selv om Arbejderstanden blev ligestillet i disse Forhold med Samfundets øvrige Klasser, da vil den ikke være i Stand til, paa den rette Maade, at benytte denne Stilling, men misbruge den til Skade for sig selv og andre.

En af vor Forenings første Opgaver maa derfor være at opvække Medlemmernes Interesser for Nødvendigheden af at tilegne sig et saa højt Dannelsestrin som muligt, som en Hovedbetingelse for at fremme vor retfærdige Sag. Det er derfor af højeste Vigtighed for os at have dette Maal for Øje fra Begyndelsen af, saaledes at vi, naar Handlingens Tid kommer, straks kan rette vore Skridt i den rigtige Retning.

Et omfattende Kursus i Alméndannelse bør derfor oprettes og omfatte hele Foreningen, og gøres intimt sammenhængende med dens øvrige Virksomhed, og den bedste Maade at gaa frem paa turde uden al Tvivl være den, at der i alle Filialerne oprettedes Læse- og Diskussionsklubber, saaledes at Omfanget af deres Virksomhed gøres afhængig af Filialernes Størrelse.

* * *

Hensigten med at aftrykke ovenstaaende er den, at give danske Kolleger et Indblik i den Retning, i hvilken den svenske Arbejderbevægelse gaar, særlig i Malerfaget. Hvis man skulde indvende noget imod de Motiver og de Forslag der ledsager Organisationsplanen, saa skulde det da blot være dette, at det vist maa ansés for en ubestridelig Sandhed, at en sulten Mave ikke er gode Betingelser for Modtageligheden af Oplysning og Kundskab, og jeg troer derfor ogsaa, at Kollegerne i Sverrig snart vil komme til at indsé, hvad de ogsaa allerede har indrømmet, at skal Arbejdernes Stilling forbedres, maa der først begyndes med den materielle Side af Sagen, dertil er Trangen størst, og er den først nogenlunde tilfredsstillet, saa vil Trangen til Oplysning nok indfinde sig, hvor den ikke allerede er tilstede. Iøvrigt billiger jeg fuldt ud Oprettelsen af Læse- og Diskussionsklubber, og det skulde glæde mig meget, om vi herhjemme kunde faa udvidet hvad vi har i den Retning.

Det er nu at haabe, at den i Sverrig og Norge paabegyndte Bevægelse maa vokse og gaa fremad paa den Vej vi alt har betraadt, men det gælder om, ikke at tabe Modet, selv om Tiderne ere trange, lad os huske paa, at Tusinder af Hjerter banker for vor fælles Sag, selv paa langt fra os bortliggende Steder, og Sammenkomster af Repræsentanter for Arbejdere i forskellige Lande hører til den Slags Begivenheder, der sætter nyt Liv og Bevægelse i et Arbejde, der har saa megen Modstand at kæmpe med, som Arbejdernes Emancipation, og lad os stadig huske paa, at skal vi naa Maalet, bliver det kun ved Hjælp af forenede Kræfter fra Arbejderne i alle Lande; de har, som den svenske Ordfører udtalte ved Kongressens Slutning, samme Interesser og fælles Kamp imod fælles Fjende, den nu herskende vilde Konkurence, og dé vil sejre i Kampen, naar de blot stoler paa sig selv og ikke taber det fælles Maal af Sigte.

Til Abonnenterne.

Fortsættelsen om Normalarbejdsdagen følger i næste Nummer, hvor ligeledes de i det foregaaende Nummer omtalte Artikler om engelske Fagforeninger vil blive paabegyndt.

Bekendtgørelser.

Offenligt Møde for alle Malersvende afholdes Onsdag den 22. September i Rømersgade Nr. 22, den store Sal.

„Fagtidende for Malere",

udgivet af „Malernes Fagforening", Organ for Malernes, særlig Svendenes Interesser, udgaar foreløbig kun èn Gang maanedlig, og koster 30 Øre Kvartalet i Byen, og i Provindserne iberegnet Postafgift. Enkelte Numre 10 Øre. Abonnement tegnes i Provindserne hos de respektive Formænd samt paa alle Postkontorer, i København paa Fagforeningens Kontor, **Rømersgade 3, Kælderen.**

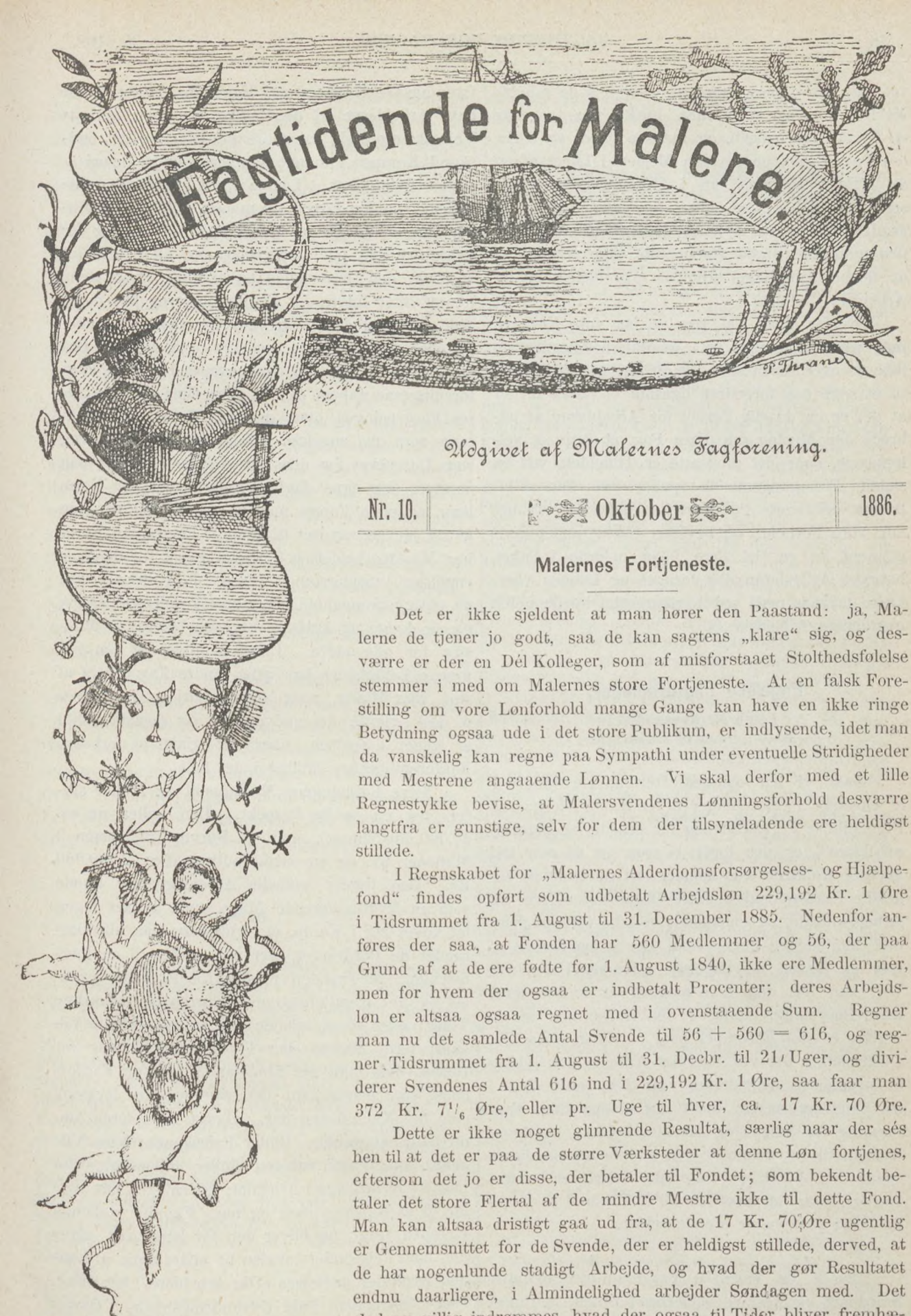
Udg.

Malernes Fagforenings Kontor,

Rømersgade 3, Kælderen, — aabent hver Søgnedag fra 7—9 Formiddag og fra 5–7 Aften, for Anvisning af Arbejde, Indbetaling af Kontingent og Indmeldelse af nye Medlemmer.

Alle indsendte Artikler maa være forsynede med Navn og Bopæl, til Underretning for Redaktionen.

Redigeret af J. Jensen. — Trykt hos I. Henriksen, Rømersgade 22. København.

Udgivet af Malernes Fagforening.

Nr. 10. | Oktober | 1886.

Malernes Fortjeneste.

Det er ikke sjeldent at man hører den Paastand: ja, Malerne de tjener jo godt, saa de kan sagtens „klare“ sig, og desværre er der en Del Kolleger, som af misforstaaet Stolthedsfølelse stemmer i med om Malernes store Fortjeneste. At en falsk Forestilling om vore Lønforhold mange Gange kan have en ikke ringe Betydning ogsaa ude i det store Publikum, er indlysende, idet man da vanskelig kan regne paa Sympathi under eventuelle Stridigheder med Mestrene angaaende Lønnen. Vi skal derfor med et lille Regnestykke bevise, at Malersvendenes Lønningsforhold desværre langtfra er gunstige, selv for dem der tilsyneladende ere heldigst stillede.

I Regnskabet for „Malernes Alderdomsforsørgelses- og Hjælpefond“ findes opført som udbetalt Arbejdsløn 229,192 Kr. 1 Øre i Tidsrummet fra 1. August til 31. December 1885. Nedenfor anføres der saa, at Fonden har 560 Medlemmer og 56, der paa Grund af at de ere fødte før 1. August 1840, ikke ere Medlemmer, men for hvem der ogsaa er indbetalt Procenter; deres Arbejdsløn er altsaa ogsaa regnet med i ovenstaaende Sum. Regner man nu det samlede Antal Svende til 56 + 560 = 616, og regner Tidsrummet fra 1. August til 31. Decbr. til 21 Uger, og dividerer Svendenes Antal 616 ind i 229,192 Kr. 1 Øre, saa faar man 372 Kr. $7^{1}/_{6}$ Øre, eller pr. Uge til hver, ca. 17 Kr. 70 Øre.

Dette er ikke noget glimrende Resultat, særlig naar der sés hen til at det er paa de større Værksteder at denne Løn fortjenes, eftersom det jo er disse, der betaler til Fondet; som bekendt betaler det store Flertal af de mindre Mestre ikke til dette Fond. Man kan altsaa dristigt gaa ud fra, at de 17 Kr. 70 Øre ugentlig er Gennemsnittet for de Svende, der er heldigst stillede, derved, at de har nogenlunde stadigt Arbejde, og hvad der gør Resultatet endnu daarligere, i Almindelighed arbejder Søndagen med. Det skal nu villig indrømmes, hvad der ogsaa til Tider bliver fremhæ-

vet, at der tjenes mere pr. Dag hos de mindre Mestre; men her maa man huske paa, at naar en Svend har Arbejde og maaske tjener en 5 Kr. om Dagen hos en saadan Mester i Løbet af en 4—5 Uger, saa maa han i Almindelighed „spadsere“ en 2—3 Uger inden han igen finder Beskæftigelse, og saa ophører dette fuldstændig med den midlertidige gode Fortjeneste, ikke at tale om at denne som Regel erholdes paa Bekostning af Arbejdets Godhed.

Overfor disse Tal tror vi at vore Kolleger maa være enige med os i, at Malernes Fortjeneste ikke er overdreven stor, og at der er god Grund til at søge den forbedret, ligesom vi ogsaa mener at det er en daarlig Fordél for Arbejderne at udbrede den Mening om deres Fag, at dette er vellønnende, naar det modsatte er Tilfældet; ved en saadan Fremgangsmaade opnaar man kun at bibringe det store Publikum en falsk Forestilling om vore Forhold, og bevirker blandt andet derigennem, at en Del flere blive oplærte i Faget, hvorved Arbejderantallet forøges og Lønnen yderligere trykkes ned ved Konkurencen imellem den overflødige Arbejdskraft.

Engelske Fagforeninger.

Efter N. Neergaard.

(Fagtidende for Smede og Maskinarbejdere).

Naar vi har optaget efterfølgende Skildring af engelske Fagforeninger af Hr. Kand. Neergaards Fremstilling i „Fagtidende for Smede og Maskinarbejdere“, er det fordi vi tror, at en stor Dél af vore Kolleger kun kender lidt til de store engelske Fagforeningers indre Organisationsform og Arbejdsmaade, og endskøndt vi ikke fuldt ud deler den almindelige Begejstring, der i en Række af Aar er bleven de engelske „Trades Union“ til Dél, kan det dog ikke nægtes, at de har deres store Betydning, særlig i den Henséende, at de afgiver et stolt Eksempel paa, i hvilken umaadelig Udstrækning det ved ihærdigt Arbejde kan lykkes at organisere Arbejderne. Hr. Neergaard har i sin Skildring særlig holdt sig til den store Fagforening for Smede og Maskinarbejdere, særlig af Hensyn til, at denne er den største og rimeligvis ogsaa den bedst organiserede, hvilket er let forklarligt, naar der ses hen til, at England jo i særlig Grad producerer Metalarbejder.

* * *

Blandt de engelske Fagforeninger indtager Smedenes og Maskinarbejdernes Forbund den mést fremragende Plads, og dette har forøget Betydning, naar man erindrer, til hvilken Højde det hele Fagforeningsvæsen er naaet i England. I intet Land have Arbejderne ad den faglige Sammenslutnings Vej tilkæmpet sig saa store Fordele, og det endskøndt Kampen i mange Aar førtes under de ugunstigste Betingelser. Længe vare Fagforeningerne stillede udenfor Loven og maatte holde deres Møder hemmeligt. Deres Medlemmer udsatte sig for haarde Straffe, naar Arbejdsgiverne fik i Sinde at anvende den bestaaende Lovgivning imod dem, hvoraf atter fulgte, at Fagforeningerne paa deres Side grebe til de Undertryktes Nødværge: hemmelig eller aabenlys Vold mod Liv og Ejendom. Fra en saadan Tilstand til den nuværende, hvor Fagforeningerne aabent og for alles Øjne strække deres Forgreninger over det hele Land og respekteres som den engelske Arbejderstands Blomst og som Udtrykket for dens berettigede Fordring paa at styre sine egne faglige Anliggender, er Vejen lang, og uden Førere med ubøjeligt Mod var den aldrig bleven vandret til Ende. En saadan Fører har Maskinarbejdernes Forbund været for den hele engelske Arbejderstand. Denne Forening er ved sit tætte Sammenhold, sin udmærkede Organisation og sin kloge og kraftige Styrelse bleven et Mønster for alle andre. Dertil kommer at den ved mange Lejligheder har ydet andre Fag Hjælp af sine rige Midler, naar store Arbejdsnedlæggelser o. desl. gjorde det nødvendigt, og desuden altid er gaaet i Spidsen, naar det gjaldt at forbedre Fagforeningernes Stilling i det hele.

Selve Foreningens Medlemstal og Midler sikrer den en særlig Respekt. Den tæller nu ca. 50,000 Medlemmer, har en Formue af næsten 3 Millioner Kr. og en aarlig Indtægt af ca. 2,400,000 Kr. Den træder saaledes Arbejdsgiverne imøde som en frygtindjagende Magt, med hvilket ingen let vover sig i Kamp, og fyldestgør paa alle Omraader de Fordringer, der maa stilles til en Fagforening. Medens den enkelte Arbejder staar værgeløs overfor Kapitalmagtens Overgreb og i daarlige Tider nødes til at arbejde paa de ugunstigste Vilkaar, fordi Sulten eller Fattigvæsenet staar for Døren, hvis han gør Modstand, yder en Fagforening som denne ham det samme sikre Rygstød som det Kapitalisten har. Ogsaa Arbejderen kan nu taale at vente. Byder Fabrikanten ham Vilkaar, som Fagforeningen finder utilbørlige, kan han trygt nedlægge Arbejdet; Foreningen har Midler til at forsørge ham og hans Familie saalænge Kampen varer, og bliver den for langvarig, gives der ham Rejseunderstøttelse til andre Egne af Landet, hvor der er Begær efter Arbejdere i hans Fag, eller i fornødent Fald Udvandringshjælp. Ogsaa mod andre Usikkerheder, som hans Stilling i Samfundet fører med sig, sikrer Fagforeningen ham.

I Sygdomstilfælde faar han Underhold saalænge Sygdommen varer, bliver han arbejdsudygtig ved Alder eller legemlig Svaghed. sørger Foreningen for ham i Resten af hans Liv. Det er ikke længere en karrigt og under krænkende Former ydet Fattighjælp, der staar ham aaben som sidste Tilflugt, men en Understøttelse der tages af et Fond, af hvilket han selv er Medejer, og som bestyres af broderligt sindede Fagfæller, der med en god Vilje give ham, hvad der er hans Ret.

Før jeg gaar over til at skildre Maskinarbejderforbundets indre Ordning og Virkemaade, skal jeg i faa Ord antyde dets Oprindelse. I sin nuværende Skikkelse stammer det fra 1851. Før den Tid havde der vel over Storbritanien været spredt en Mængde mindre stedlige Fagforeninger af Maskinarbejdere, Smede osv., men først 1851 naaede de langvarige Forhandlinger, der vare blevne førte mellem disse Foreninger, saa vidt, at en Sammensmeltning kunde finde Sted. Den store Fællesforening, der ved Udgangen af Aaret talte næsten 12,000 Medlemmer, fik sit Hovedsæde i London og antog Navn efter dé vigtigste af de Arbejdsfag, dens Medlemmer tilhørte: Maskinarbejdere, Smede og Møllebyggere.

Fagforeningen er senere steget saare betydeligt i Medlemsantal og Rigdom, men i dens Love og Organisation er der ikke foregaaet nogen væsenlig Forandring. Ved Sammensmeltningen antog den nye Forening de Love, der havde været gældende i den betydeligste af de tidligere bestaaende Foreninger, og man har siden ikke fundet Anledning til at fravige dette Grundlag.

Rejse.

Det er en almindelig anerkendt Regel, at intet udvikler Blikket for Livet i den Grad som Rejser, hvorfor der ogsaa i den gamle Laugstid fandtes Bestemmelser om, i hvilken Udstrækning den unge Svend skulde rejse. I vore Dage har man med god Grund ikke saadanne Bestemmelser, men Rejserne er derfor ikke af mindre Betydning; tværtimod har Nutidens forbedrede Komunikation, i Forbindelse med den rastløse Udvikling af Menneskehedens Hjælpemidler til at overvinde Naturen, i særlig Grad gjort Rejser nødvendige, for at den Enkelte paa nært Hold kan blive i Stand til at gøre sig bekendt med det nye paa sit Fags Omraade, ligesom det ogsaa har en særlig Betydning for den nye Tids Idéer, om Menneskenes Solidaritet.

Det er derfor en heldig Idé at en Dél Arbejdere har havt, ved at danne „Foreningen for berejste Haandværkere“, og vi skal særlig, idet vi henviser til nedenstaaende, anbefale de af vore Medlemmer, der har rejst, til at indmelde sig i Foreningen samt dem der ønsker at rejse, at benytte den tilbudte Vejledning.

* * *

Foreningen for berejste Haandværkere, hvis Virksomhed hidtil har været ved selskabelige Sammmenkomster at opfriske Rejseerindringer og at hjælpe sine Medlemmer i Sygdomstilfælde, har udvidet sin Virksomhed mere udadtil, idet den vil vejlede unge Mænd, som agter at rejse til Udlandet. Det er jo for mange en stor Gene paa Rejser ikke at kende nogen, eller ikke er det Lands Sprog mægtig, hvortil man ønsker at rejse. Det har sin store Betydning at kunne træffe Landsmænd, som vil vejlede En, naar man kommer til saa store Byer, som Berlin, Hamborg, Paris, London osv., og da Foreningens Bestyrelse staar i stadig Forbindelse med de fleste danske eller skandinaviske Foreninger i Evropa, er den stadig à jour med de stedlige Arbejdsforhold, Logiforhold osv., og vil ogsaa være i Stand til at oplyse, hvor dette eller hint Fag staar paa højst Udviklingstrin, og vedkommende unge Mand, som vil rejse ud for at lære noget, bedst kan faa den fornødne Uddannelse i sit Fag. Enhver som vil rejse til Udlandet og som ønsker at erholde Oplysninger om Arbejdsforhold, Foreningsadresser osv., kan henvende sig i vor Forenings Lokale hver Mødeaften eller hos Formanden, **Fr. Nielsen, Wiedeweltsgade 17, St.**

For at naa ovennævnte Formaal, anmoder Bestyrelsen alle berejste Mænd af ethvert Fag om at indmelde sig i Foreningen. I dennes Lokale **„Alcazar“, Nørrebros Dossering Nr. 22,** forefindes et stort Udvalg af saavel iuden- som udenlandske Blade, samt ved velvillig Imødekommenhed fra herværende Mester- og Svendeforeninger, forskellige Fagtidender, hvilke sidste kan læses hver Mødeaften, som er **Lørdag;** de øvrige Blade er tilgængelige til enhver Tid. I Løbet af Vinteren agter vi med forventet velvillig Assistance at lade afholde Foredrag om Rejser i Udlandet, og vil gøre alt for at Medlemmerne kan tilbringe en billig og behagelig Aften om Ugen. Der er tillige oprettet en Sangforening til Indøvelse af Sange ogsaa i fremmede Sprog. For at blive optaget i Foreningen, maa man mindst have opholdt sig et Aar udenfor Skandinavien.

Udlændinge (Ikke-Skandinaver) kan ogsaa blive Medlemmer af Foreningen, men maa da have opholdt sig mindst et Aar udenfor deres respektive Fødeland.

I Haab at vinde saa stor Tilslutning som muligt, er Kontingentet sat til 40 Øre maanedlig.

Bestyrelsen.

Mineral-Maleri.

Ved det i et tidligere Nummer af „Fagtidende for Malere“ omtalte Stereokromi, man man indskrænke sig til Benyttelsen af et ringere Antal Farver, idet det har vist sig, at Luften og Vejrliget ved denne Malemethodes Anvendelse i det Frie, har samme Indvirkning paa Farverne som er kendt ved Oliefarve; enkelte Farver blive saa-

ledes mørke og skidne, som f. Eks. Zinnober, medens andre afbleges eller som Ultramarin, fuldstændig forvittre og falde af. Flere Kemikere har bestræbt sig for at finde Midler til Afhjælpning af disse forekommende Mangler, og efter tolv Aars Eksperimenteren er det lykkedes den bayerske Kemiker Adolf Keim i München at finde Betingelserne for Opnaaelsen af et særdeles gunstigt Resultat. Den af ham opfundne Methode har faaet Navnet Mineral-Maleri, fordi der anvendes Stoffer, som ved kemiske Forbindelser med hverandre virke til Dannelsen af saadanne Mineralier som forefindes i de haardeste og bestandigste Stene og Klipper i Naturen, nemlig de saakaldte Silikater eller kiselsure Forbindelser, af hvilke der forekommer et stort Antal af forskellig Farve.

Der maa ved Mineralmaleriet i endnu højere Grad end ved Stereokromiet, ofres den størst mulige Omhu paa Grunden og kun benyttes fuldkommen rene Materialer. Vandet der bruges, maa være fri for opløselige Salte, altsaa helst Regnvand eller destilleret Vand. Undergrunden anbringes i et tyndt Lag paa gennemtørret og godt renset Murværk, og bestaar af læsket Kalk og skarp storkornet Kvartssand. Over- eller Malergrunden dannes af skarpkornet Kvartssand, Marmorsand, Infussoriejord og læsket Kalk og paaføres den tørrede Undergrund i et endnu tyndere Lag end denne. Naar Malergrunden er tørret, behandles den med Fluorsiliciumbrintesyre (Fluskiselsyre) for at muliggøre det som Bindemiddel benyttede Vandglas en dybere Indtrængen, ikke alene i Overgrunden men ogsaa i Undergrunden. Efter behørig Udtørring overstryges Malergrunden to til tre Gange med Vandglas, idet det paasés, at der ikke danner sig nogen Skorpe som kan forhindre Farvens Indtrængen i Porerne.

En meget væsenlig Rolle spiller Farverne og de forskellige for disses Holdbarhed nødvendige Tilsætninger til samme. Efter Farvestoffernes Egenskaber tilsættes saaledes Lérjord, Magnesia og Kiselsyre eller Hydrater af samme, Zinkilte, kulsur Baryt, Flusspath eller Glaspulver, samlede eller hver for sig, og det er særlig ved disse Blandinger at Keim's Opfindelse har Betydning, idet Farverne binde bedre og ved den senere Fiksering med Vandglas modtage en ensartet Haardhed og Modstandsevne. De saaledes blandede Farver, der alene forhandles af Keim og kunne faas i de forskelligste Nuancer, underkastes en meget omhyggelig Præparation for at opnaa den Finhed, der er en nødvendig Betingelse for at de skal kunne trænge ind i Malergrundens Porer. Farverne paaføres alene med rént Vand, og Behandlingen er i det Hele som ved Stereokromi. Fejl i Billedet lader sig let udbedre efter at det er færdigt, naar det kun befugtes med destilleret Vand. Det Fikseringsmiddel der benyttes til Maleriet efter at det er godt udtørret, bestaar af Kali-Vandglas med Tilsætning af opløst Ætskali og Ætsammoniak, og bliver paasprøjtet i varm Tilstand, for at fremme de kemiske Virkninger.

Mineralmaleriet er ikke alene i Stand til at modstaa Indvirkningen af Vejrliget, men ogsaa af Syrer, og det har foruden Varigheden og Letheden i Udførelsen tillige den Fordél, at det let kan vaskes ved Hjælp af en Svamp eller Børste og destileret Vand. Det har ingen Glands og vil altsaa i Modsætning tii Oliemaleri kunne betragtes fra alle Sider, uden at Indtrykket forstyrres af Reflekslys.

Generalforsamling.

Onsdagen den 3die November, Kl. 8 Aften, afholder Foreningen sin halvaarlige Generalforsamling i Rømersgade 22, St. ov. Gaarden (den lille Sal).

Dagsorden:

1. Forhandlingsprotokollen.
2. Beretning om Foreningens Virksomhed.
3. Det halvaarlige Regnskab.
4. Valg af Næstformand, 4 Repræsentanter, 1 Revisor samt 12 Repræsentanter til Forsamlingsbygningen og 1 til Bladet.
5. Behandling af Lovene.
6. Eventuelle Forslag.

De afgaaende Bestyrelsesmedlemmer ere følgende: E. Knudsen, Næstformand, C. K. Juul, Jensen Lind, Deleuran og Carsten Petersen. Repræsentanter, samt M. Telling, Revisor.

Foreslaaede ere: til Næstformand, Rudolf Poulsen, til Repræsentanter, C. K. Juul, Jensen Lind, E. C. Meyer, Foldberg og C. O. Larsen, til Revisor L. Gunner.

Medlemsbogen forevises ved Indgangen, der aabnes Kl. 7½. Kontingent og Restancer modtages samme Aften.

Bestyrelsen.

Bekendtgørelser.

„Fagtidende for Malere",

udgivet af „Malernes Fagforening", Organ for Malernes, særlig Svendenes Interesser, udgaar foreløbig kun èn Gang maanedlig, og koster 30 Øre Kvartalet i Byen, og i Provindserne iberegnet Postafgift. Enkelte Numre 10 Øre. Abonnement tegnes i Provindserne hos de respektive Formænd samt paa alle Postkontorer, i København paa Fagforeningens Kontor, **Rømersgade 3, Kælderen.**

Udg.

Malernes Fagforenings Kontor,

Rømersgade 3, Kælderen, — aabent hver Søgnedag fra 7—9 Formiddag og fra 5 - 7 Aften, for Anvisning af Arbejde, Indbetaling af Kontingent og Indmeldelse af nye Medlemmer.

Alle indsendte Artikler maa være forsynede med Navn og Bopæl, til Underretning for Redaktionen.

Redigeret af J. Jensen. — Trykt hos I. Henriksen, Rømersgade 22. København.

Udgivet af Malernes Fagforening.

Nr. 11. | November | 1886.

Et Forslag.

Vinteren staar nu for Døren, med al den Nød og Elendighed, som en arbejdsløs Tid fører med sig, og man mærker allerede prisværdige Bestræbelser iblandt det store Publikum for at kunne afværge idetmindste noget af Nøden; men med sidste Vinter i frisk Minde vil man vistnok indrømme mig, at Udsigterne til, ved privat Initiativ, at kunne bringe Hjælp i nogen stor Udstrækning er meget ringe, den almindelige Forretningsløshed har udøvet sin Indflydelse paa alle Forhold og til alle Klasser af Befolkningen, saa Evnen til at yde er bleven forringet i samme Grad som Nøden er stegen. Med Hensyn til Malerne stiller Forholdet sig endnu ugunstigere end ifjor, idet Sommeren kun har bragt meget lidt Arbejde, og der er ikke faa Kolleger som kun har arbejdet nogle faa Maaneder i det forløbne Aar; at disse er uheldigt stillede er indlysende, hvorfor jeg ogsaa tror at man bør gribe energisk fat med at støtte disse. Sidste Vinter skaffede Fagforeningen en Støtte til de Arbejdsløse af ca. 2500 Kr. foruden Levnetsmidler, der er imidlertid kun ringe Udsigt til at faa blot et tilnærmelsesvis saa stort Beløb iaar, og Trangen er betydelig større; jeg vil derfor tillade mig at fremsætte et Forslag til rette Vedkommendes Overvejelse

Som bekendt blev der i April 1885 af d'Hrr. Malermestre dannet en saakaldet „Alderdomsforsørgelses- og Hjælpefond" for Malere. Jeg skal ikke opholde mig ved Motivet til Oprettelsen af denne Fond, men kun holde mig til det Faktum, at den bestaar og antagelig ogsaa er i Besiddelse af en Del Penge, saavidt jeg erindrer havde den Afdeling, der betegnes som Hjælpefond, ved Nytaar 1886 en Beholdning af ca. 9000 Kr. og denne maa antagelig være vokset betydelig siden den Tid. Da Fonden blev oprettet var der blandt andet ogsaa Tale om at den skulde støtte Svendene under ekstraordinære arbejdsløse Perioder, og nu er Arbejdsløsheden ekstraordinær, hvorfor jeg foreslaar d'Hrr., der administrerer denne Fond, at stille en Sum til Raadighed til de arbejdsløse Malersvende, blot en 6—7000 Kr., det vilde hjælpe betydeligt, og jeg tror man let vilde komme ud over Vanskeligheden ved en retfærdig Uddeling.

Der vil maaske fra d'Hrr.s Side blive indvendt at Hjælpefonden har Forpligtelser, som den ikke kan skyde fra sig, nemlig at understøtte Malersvende der ere fødte før 1840; men jeg synes det er underligt at der betales 10 Kr. om Maaneden til Folk, der staar i fast Arbejde hele Aaret, medens man ikke har en Øre til den arbejdsløse Familiefader, og jeg føler mig overbevist om, at Fonden vilde vinde betydelig Sympati, hvis den fulgte den Opfordring jeg her har tilladt mig at stille.

s—n.

* * *

Vi kunne fuldt ud slutte os til den i foranstaaende udtalte Tanke, men betvivler iøvrigt at d'Hrr. Mestre gaar ind paa Forslaget, hvorfor vi opfordrer alle, der har Arbejde, til at støtte en Indsamling blandt Kammerater til de Arbejdsløse. Red.

Engelske Fagforeninger.

Efter N. Neergaard.

(Fagtidende for Smede og Maskinarbejdere].

(Fortsat.)

Det første af de Hovedpunkter, under hvilke Fagforeningens Organisation maa betragtes, er Medlemmernes Forhold.

Optagelsen finder Sted i den af de stedlige Kredse, paa hvis Omraade den, der søger Optagelse, bor. Man kan ingenlunde sige, at Adgangen til Fagforeningen er gjort særlig let. Meget snarere har man lagt den Betragtning til Grund, som forlængst er anerkendt i Krigsvæsenet: hellere en mindre, velordnet Hær med flinke og kraftige Soldater end store, udisciplinerede Masser, der bestaa af gode og daarlige Elementer imellem hverandre. Efter den blandt de engelske Arbejdere herskende Opfattelse, bør en Fagforening være en sluttet Hær, der omfatter alt det dygtige og solide indenfor Faget og lukker de løsere og uvederhæftigere Bestanddele ude. Lovene for den her omhandlede Forening bestemme for det første, at ingen kan blive Medlem, som ikke arbejder i Faget og kun i dette. Hvis altsaa nogen i Forvejen er Medlem af en Forening i et andet Fag, kan han ikke optages. Den, der søger Optagelse, maa foreslaas og anbefales af to Medlemmer, der have været mindst et Aar i Kredsen, og det maa godtgøres, at han 1) har arbejdet 5 Aar i Træk i Faget, 2) er over 21 og under 40 Aar gammel, 3) er ædruelig og af sædelig Vandel, 4) kan tjene den der paa Stedet sædvanlige Løn for en jævn dygtig Arbejder og 5) ikke er blind, stum eller har mistet Brugen af noget af sine Lemmer. Den sidste Bestemmelse kunde synes delvis haard og urimelig, men det maa erindres, at Fagforeningen hviler paa fuldstændig Gensidighed og at man altsaa ikke vil optager Medlemmer, der — om end uforskyldt — lide af en Skavank, som ikke tillader dem at virke med fuld Kraft for Foreningens Interesser. Først 14 Dage efter at nogen er foreslaaet som Medlem, kan han endelig optages, og dette sker med simpel Stemmeflerhed af de tilstedeværende.

Foreningsanliggender.

Generalforsamling.

Onsdagen d. 3. Novbr. afholdtes den ordinære halvaarlige Generalforsamling, under Ledelse af L. Gunner.

Formanden aflagde Beretning om Foreningens Virksomhed i det forløbne Halvaar, hvoraf det fremgik, at de daarlige Arbejdsforhold havde bevirket, at Tilgangen til Foreningen havde været noget ringere end de foregaaende Aar ligesom en Del Medlemmer stod med betydelige Restancer. Foreningens Mellemkomst ved Ordningen af Pengeafærer mellem Mestre og Svende havde været begært i 12 Tilfælde, hvoraf de 8 var ordnede ved mindelig Overénskomst, 1 havde affødt en kortvarig Arbejdsstandsning og 3 vare afgjorte ved Retten. Det samlede Beløb, der paa denne Maade var skaffet Medlemmer, androg ca. 2000 Kr.

Anvisningskontoret var søgt af ca. 300 Medlemmer, hvoraf 170 havde erholdt Arbejde. Antallet af Mestre, der i Halvaaret havde søgt Svende ved Kontoret, var 93.

Det Udvalg der i Foraaret paa Fagforeningens Initiativ blev nedsat for at revidere Prislisten, havde nu snart endt sit Arbejde, og Taleren haabede at Resultatet vilde blive tiltredsstillende for alle Parter.

Status udviste en Ballance af 3912 Kr. 17 Øre foruden Medlemmernes Restance, ca. 1000 Kr. Beretning og Regnskab godkendtes énstemmig.

Til Bestyrelse valgtes derpaa istedetfor de afgaaende: til Næstformand Rudolf Poulsen, til Repræsentanter Jensen Lind, C. K. Juul, Carsten Petersen, E. C. Meyer, til Supleant Foldberg, til Revisor L. Gunner og Supleant Rohlff. Til Repræsentant ved „Social-Demokraten" valgtes J. Jensen, til Supleant Jens Hansen. Som Repræsentanter ved Forsamlingsbygningen valgtes Rudolf Poulsen, E. C. Meyer, Rohlff, C. Loldrup, Jensen Lind, C. K, Juul, S. Cohn, Deleuran, P. Petersen, Chr. Christensen, Hornemann og H. C. Andersen, som Supleanter Bandholtz, M. Lorentzen og A. E. Nielsen.

Derefter blev det af Lovudvalget fremlagde Forslag sat under Behandling; denne maatte imidlertid afbrydes da Tiden var saa langt fremrykket.

Den 10. Novbr. Fortsættelse med Behandling af Lovene. Heller ikke den Aften blev Behandlingen sluttet, hvorfor den endelige Slutning fandt Sted den 17. ds. med Vedtagelse af Udvalgets Forslag med nogle mindre Ændringer.

Saaledes som Lovene nu foreligger vedtagne er den væsenligste Ændring den, at Kontingentet for Fremtiden skal betales ugevis istedetfor tidligere maanedsvis, og Kontingentet bliver da 25 Øre ugentlig i Sommermaanederne og 10 Øre ugentlig i Vintermaanederne, med en Nedsættelse til 5 Øre ugentlig for Arbejdsløse. Ligeledes at

der hvert Aar i April skal forelægges et Budget over Indtægter og Udgifter for det kommende Aar, samt at Medlemmerne gratis erholder den af Foreningen udgivne Fagtidende. Lovene træder i Kraft til 1. April 1887.

Om Opmaaling.

I

Det er selvfølgelig af overordentlig stor Betydning at Svendene ere i Stand til selv at opmaale deres Arbejde, særlig naar der sés ben til den Bestemmelse i Prislisten der siger: „Enhver Svend har Ret til selv at opmaale og indgive Regning paa det af ham udførte Arbejde". Men da det er en ligesaa uomstødelig som sørgelig Kendsgerning, at mangfoldige Arbejdere, paa Grund af mangelfuld Skoleundervisning, ikke er i Besiddelse af de for Opmaaling nødvendige geometriske og mathematiske Kundskaber, have vi troet at turde paaregne Medlemmernes Sympati, ved i „Fagtidende for Malere" at give en kortfattet Fremstilling af Læresætningerne om Udmaaling af de forskellige forekommende Flader og dens praktiske Anvendelse paa Opmaaling af det almindeligste Malerarbejde.

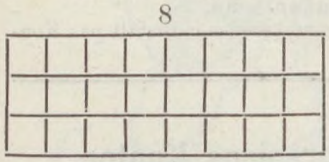
At udmaale en Flade, er at finde hvormange Gange en vis Størrelse der tages til Enhed er indeholdt i Fladen. Den Enhed, der benyttes af Malerne er en Kvadratalen (□ Alen), det er et Kvadrat der er 1 Alen højt og 1 Alen bredt.

Firkantede Figurer. hvis modstaaende Sider ere ligelobende (parallelle), det vil sige, at de overalt har samme Afstand fra hinanden, kaldes Parallellogrammer. Man skelner imellem retvinklede og skævvinklede Parallellogrammer.

Kvadrat er en Firkant med 4 ligestore Sider og 4 rette Vinkler. Deler man en Kvadratalens Sider i 24 ligestore Dele, det er 1 Tomme i hver Dél, og forbinder Delingspunkterne i de modstaaende Sider med rette Linier, vil man faa Figuren delt i 576 smaa Kvadrater, hvis Sider er 1 Tomme (1″), idet 24 × 24 = 576. 1 Kvadratalen er altsaa lig 576 □″. Det vil af samme Eksempel sés at et Kvadrats Fladeindhold (Areal) findes ved at multiplicere Siden med sig selv.

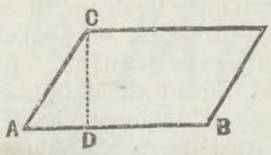
Eks. Man har en kvadratisk Skilteplade, hvis Sider er 3 Al., Fladeindholdet er da 3 × 3 = 9 □ Alen.

Rektangel kendes paa at det har 4 rette Vinkler og 4 Sider, hvoraf de modstaaende er ligestore og parallelle, men de sammenstødende ere ulige store. Fladeindholdet = Produktet af Grundlinien (Længden) og Højden.

Eks. En Væg er 8 Alen lang og 3 Alen høj. Den maaler altsaa i Kvadratindhold 8 × 3 = 24 □ Alen.

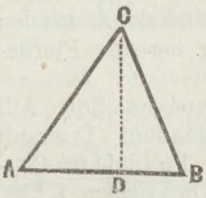
Skævvinklede Parallellogrammer har 4 Sider, hvoraf de modstaaende er ligestore og parallelle; Vinklerne ere skæve. Ere de sammenstødende Sider ligestore, kaldes Figuren Rhombus; ere de uligestore kaldes den Rhomboide. Ved at tænke sig Stykket A C D flyttet hen til den anden Ende af Figuren, kan man forvandle den til et Rektangel der har samme Grundlinie A B, som det givne Parallellogram, og Afstanden mellem Siderne (Linien C D) til Højde. Fladeindholdet er lig Grundlinien Gange den vinkelrette Afstand fra den modstaaende Side.

Eks. 1. I hosstaaende Figur er Grundlinien A B 9 Alen, Højden C D 4 Alen. Kvadratmaalet er altsaa 9 × 4 = 36 Alen.

Eks 2. Et Væggefeldt under Løbet paa en Trappegang skal udmaales. Den lodrette Højde er 5 Alen og den vandrette Brede 4 Alen. 5 × 4 = 20 □ Alen.

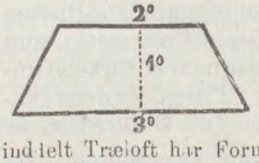
Trekanten. Deler man et Paralellogram ved en Diagonal, det er en Linie fra en Vinkelspids til den modstaaende, erholder man 2 aldeles ens Trekanter, deraf haves følgende Regel: en Trekant er i Fladeindhold lig det halve af et Parallellogram med samme Grundlinie og samme Højde som Trekanten. Men enten man multiplicerer Grundlinien med den hele Højde og derefter dividerer med 2, eller straks multiplicerer med den halve Højde, bliver Forholdet det samme. Altsaa

Arealet af en Trekant = Grundlinien Gange Halvdelen af Højden.

Eks. Man skal beregne Flademaalet af Gavlen paa et Hus. Breden A B er 14 Alen, Højden C D er 10 Alen. Fladeindholdet er altsaa 14 × 5 = 70 □ Alen.

Trapez er en Firkant i hvilken de to Sider ere parallelle, men de to andre ikke. Figuren tænkes delt ved en Diagonal i 2 Trekanter, der begge have samme Højde, nemlig Afstanden mellem de parallelle Sider.

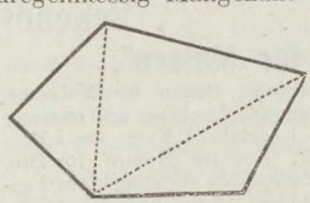

Eks. Et Feldt paa et med Lister indfelt Træloft har Form som et Trapez. den ene af de parallelle Sider er 2 Alen den anden 3 Alen, Afstanden er 1 Alen. Den ene af de tænkte Trekanter bliver da 2 × ½ = 1 □ Alen og den anden 3 × ½ = 1½ □ Alen, eller tilsammen 2½ □ Alen.

Trekanter der have samme Højde kunne adderes (sammenlægges) ved at addere Grundlinien og multiplicere Summen med den halve Højde. Altsaa er Fladeindholdet af et Trapez = Produktet af Grundliniernes Sum og deres vinkelrette Afstand.

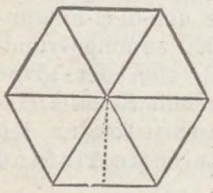
Eks. Efter Figuren er Summen af begge de parallelle Sider 5 Alen. Altsaa Arealet 5½ × ½ = 2½ □ Alen.

Uregelmæssig Mangekant. Saavel ved en uregelmæssig Firkant (Trapezoide), som ved en uregelmæssig Mangekant (irregulær Polygon), findes Fladeindholdet ved at dele Figuren i Trekanter med Diagonaler, hvorpaa Trekanterne beregnes og Summen af disse er Polygonens Areal.

Regelmæssig Mangekant (regulær Polygon) er en Figur med ligestore Sider og ligestore Vinkler. Polygonen deles ved Linier fra dens Midtpunkt (Centrum) til Vinkelspidserne. De saaledes

fremkomne Trekanter have alle samme Højde, nemlig den vinkelrette Afstand fra Centrum til en af Siderne. En Linie fra Centrum til en Vinkelspids kaldes Polygonens største Radius. En

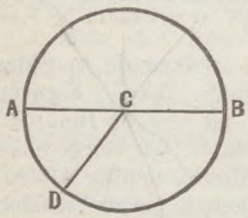
Linie fra Centrum til Midtpunktet paa en af Siderne kaldes mindste Radius, og alle Siderne tilsammen, altsaa Omkredsen, kaldes Perimeter. Da Fladeindholdet af Trekanter med ligestore Højder findes ved at addere Grundlinien og derpaa multiplicere med den halve Højde, er Fladeindholdet af en regelmæssig Polygon lig Omkredsen Gange Halvdelen af mindste Radius.

Eks. 1. Man skal beregne Gulvet i et regelmæssigt 6-sidet Lysthus, hvor hver af Siderne er 2 Alen. Omkredsen er altsaa 12 Alen, og mindste Radius vil blive ca. $1^3/_4$ Alen. hver af Halvdelene er $^7/_8$. Kvadratmaalet er da $12 \times {}^7/_8 = 10^1/_2$ □ Alen.

Eks. 2. Loftet i Kuppelen paa et ottesidet Taarn har en Sidekant paa $3^1/_3$ Alen. mindste Radius vil blive omtrentlig 4 Alen. Loftet maaler altsaa $26^2/_3 \times 2 = 53^1/_3$ □ Alen.

Det følger af sig selv, at Siden i en regulær Polygon staar i et bekendt Forhold til Radierne; det vil imidlertid føre for vidt at gaa nærmere ind herpaa. I Praksis finder man lettest Halvdelen af mindste Radius ved at maale Afstanden mellem to modstaaende Sider og beregne Fjerdedelen deraf.

Cirkel. Deles en Cirkel ved et Snit A B igennem Centrum kaldes et saadant Tværsnit

Diameter. En Linie fra Centrum ud til Omkredsen, f. Eks. C D, kaldes Radius, Omkredsen kaldes Periferi. Forholdet mellem Omkreds og Diameter er paa det nærmeste som 22:7, altsaa naar en Cirkels Omkreds er 22 Alen, er dens Diameter 7 Alen, eller med andre Ord Omkredsen er $3^1/_7$ ($\frac{22}{7}$) Gange saa stor som Tværsnittet. Da man kan betragte Cirklen som en regulær Polygon med uendelig mange Sider, haves: Fladeindholdet er ligt Periferien Gange Halvdelen af Radius.

Eks. 1. Omkredsen af Gulvet paa en cirkelrund Danseestrade er 88 Al n. Diameteren er derefter 28 Alen og Halvdelen af Radius altsaa 7 Alen. Fladeindholdet er $88 \times 7 = 616$ □ Alen.

Eks. 2. Diameteren af Loftet i en cirkelrund Spisestue er 7 Alen, hvor stort er Fladeindholdet? Omkredsen er altsaa $7 \times \frac{22}{7} = 22$ Alen: Halvdelen af Radius er $7 \times {}^1/_4 = 1^3/_4$ Alen; Fladeindholdet $= 22 \times 1^3/_4 = 38^1/_2$ □ Alen.

Da Omkredsen er $\frac{22}{7}$ Gange Diameteren er den selvfølgelig $\frac{44}{7}$ Gange Radius; man har altsaa Flademaalet er ligt Radius Gange $\frac{44}{7}$ Gange Halvdelen af Radius ($r \times \frac{44}{7} \times r \times {}^1/_2$), hvilket giver forkortet Radius Gange Radius Gange $\frac{22}{7}$ ($r \times r \times \frac{22}{7}$).

Eks. Overføres denne Læresætning paa forrige Eksempel, hvor Loftets Radius var $3^1/_2$ Alen, faar man Beregningen saaledes: $3^1/_2 \times 3^1/_2 \times \frac{22}{7} = \frac{7}{2} \cdot \frac{7}{2} \cdot \frac{22}{7} = \frac{10\ 78}{28} = 38\ {}^1/_2$ □ Alen.

Cirkeludsnit. Et Stykke af en Cirkel der er begrænset af 2 Radier og 1 Stykke af Periferien f. Eks i Figuren Stykket A C D, kaldes Cirkeludsnit eller Sektor. Det beregnes som en Trekant, altsaa Stykket af Omkredsen Gange Halvdelen af Radius.

Eks. Stykket AD er $3^1/_2$ Alen, Radius 4 Alen. Fladeindholdet er altsaa $3^1/_2 \times 2 = 7$ □ Alen.

Cirkelafsnit. Tænker man sig Figuren D B forenet med en ret Linie, kaldes en saadan Linie Korde og det med denne Korde afskaarne Stykke kaldes Cirkelafsnit eller Segment. Et saadant Segment beregnes paa den Maade at man først udregner Sektoren D C B og derefter den ved Afsnittet fremkomne Trekant, der har Korden til Grundlinie og sit Toppunkt i Cirklens Centrum. Naar man da fra Udsnittet trækker Trekanten, har man Segmentets Kvadratindhold.

Cirkelring kaldes en Figur som begrænses af 2 Cirkellinier der har fælles Centrum. Fladeindholdet er Forskellen mellem de to Cirkler. Ved at foretage en matematisk Manøvre med de to Radier, vil man finde at Cirkelringens Areal er lig Radiernes Sum Gange Ringens Brede Gange $\frac{22}{7}$.

Eks. Paa et Loft findes en cirkelrund Frise paa 12 Tom. Brede, fra den inderste Kant til Centrum er 3 Alen; hvor stort er Flademaalet? Radius til den yderste Kant er altsaa $3^1/_2$ Alen, og begge Radierne tilsammen $6^1/_2$ Al. Man har altsaa Arealet $= 6^1/_2 \times {}^1/_2 \times \frac{22}{7} = 5^1/_2$ □ Al.

Ellipsen eller **Ovalen** kan tænkes at være en strækket Cirkel, dens Fladeindhold = den store Radius Gange den lille Radius Gange $\frac{22}{7}$.

Eks. Man har et ovalt Loft paa en Trappegang, hvis længste Tværsnit er 10 Alen og korteste Tværsnit 7 Alen. Radierne bliver altsaa 5 Alen og $3^1/_2$ Alen og Fladeindholdet $5 \times 3^1/_2 \times \frac{22}{7} = 55$ □ Alen.

Til Abonnenterne.

Beløbet for Oktober Kvartal bedes indbetalt paa Kontoret snarest muligt.

Bekendtgørelser.

„Fagtidende for Malere",

udgivet af „Malernes Fagforening", Organ for Malernes, særlig Svendenes Interesser, udgaar foreløbig kun èn Gang maanedlig, og koster 30 Øre Kvartalet i Byen, og i Provindserne iberegnet Postafgift. Enkelte Numre 10 Øre. Abonnement tegnes i Provindserne hos de respektive Formænd samt paa alle Postkontorer, i København paa Fagforeningens Kontor, **Rømersgade 3, Kælderen.**

Udg.

Malernes Fagforenings Kontor,

Rømersgade 3, Kælderen, — aabent hver Søgnedag fra 8—9 Formiddag og fra 5—7 Aften, for Anvisning af Arbejde, Indbetaling af Kontingent og Indmeldelse af nye Medlemmer.

Alle indsendte Artikler maa være forsynede med Navn og Bopæl, til Underretning for Redaktionen.

Redigeret af J. Jensen. — Trykt hos I. Henriksen, Rømersgade 22. København.

Udgivet af Malernes Fagforening.

Nr. 12. December 1886.

Fællesrepræsentationen for dansk Industri og Haandværk og Alderdomsforsørgelsen.

I en Svarskrivelse fra ovennævnte Organisation til Haandværkerforeningen her i Kjøbenhavn, angaaende sidstnævnte Forenings Anmodning om at arbejde for en Revision af Nærings- og Toldloven, har Fællesrepræsentationens Bestyrelse udtalt sig udførligt om vort Haandværks og Industris hele Stilling og de forhaandenværende Midler til at forbedre den formentlige daarlige og trykkende Stilling Haandværk og Industri for Tiden indtager.

Det fremgaar da først af denne Skrivelse, at det, der først og fremmest maa lægges Vægt paa er Organisation i de forskellige Fag, idet der erkendes, at de tidligere saa højt priste Manchester-Teorier, tværtimod at virke til Held, har skadet Udviklingen i vor Haandværksstand i saavel faglig som økonomisk Henseende. Pladsen i Fagtidende tillader os ikke indgaaende at komme ind paa Skrivelsens Enkeltheder, hvor interessant dette end kunde være. Derimod er der et enkelt Punkt som har en særegen Interesse for os Malere, eftersom vort Fag paa dette Omraade paa en vis Maade er kommet i Spidsen, og det er Spørgsmaalet om Alderdomsforsørgelsen. Efter at have omtalt at Haandværkerstanden baade ejer Midler og Kraft til at iværksætte en kraftig Sammenslutning, skrives der:

> „— — og samtidig er der Bestræbelser oppe for saa vidt muligt at formindske den Kløft mellem Mestre og Svende (Arbejdsgivere og Arbejdere), som vel ikke blev skabt, men dog i høj Grad udvidet ved Næringslovens sikkert for voldsomme Optræden imod Haandværkernes indtil da bestaaende, gennem lange Tider udviklede Laugsorganisation.
>
> Det for os betydningsfuldeste Eksempel paa at Haandværkerstanden er inde paa at ville søge den her nævnte Kløft formindsket, hvad der kun kan have de bedste og mest heldbringende Følger for Alt og Alle, er den ifjor i København stiftede „Malernes Alderdomsforsørgelses- og Hjælpefond", hvis Grundprincip er, at enhver Malermester i denne By til Fonden skal afgive „et Tillæg af 4 pCt. til hver i hans

Arbejde værende Svends fortjente Løn efter den bestaaende Prisliste", og som allerede iaar kan yde 22 Svende, der er over 55 Aar, Pension 120 Kr. til hver; denne priselige Institution vilde være endnu ypperligere end den er, hvis den strakte sig over hele Landet, men dette vil sikkert, naar Tiden fordrer det, komme, thi at Tendensen gaar i denne Retning, ligger formentlig klart for. Mærkes kan det her ogsaa, at der den 29 Marts 1882 er stiftet en Alderdomsunderstøttelsesforening for Hustømrere i Odense, i hvilken de derværende Mestre og Svende som Medlemmer yder et ugentligt Kontingent af 20 Øre og Mestrene desuden 10 Øre ugentlig for hver Svend de have i Arbejde; efter sine Love vil denne Forening imidlertid først i 1895 begynde at give Understøttelse". —

Til ovenstaaende skal vi blot bemærke, at den ærede Bestyrelse for Fællesrepræsentationen for dansk Industri og Haandværk vist næppe har læst Lovene for Malernes Alderdomsforsørgelses- og Hjælpefond, i modsat Tilfælde vilde den næppe have fremhævet den som et Bevis paa at man her var inde paa at udjevne den Kløft der er bleven skabt imellem Mestre og Svende, tværtimod maa vi aldeles bestemt fastholde, at saalænge Fonden bestaar paa Basis af de nugældende Vedtægter, er den et Middel til at uddybe Kløften imellem Arbejdsgiverne og Arbejderne, saavelsom til at skabe Splid indbyrdes imellem de sidstnævnte.

(Sluttes.)

Arbejdsløsheden.

Som det vil sés af Dagspressen, har de samvirkende Fagforeninger atter iaar iværksat en Indsamling til Fordél for de Arbejdsløse.

De sidste Aars nedadgaaende Konjunkturer har i en uhyggelig Grad forøget Tallet af flittige og dygtige Arbejdere, som det er umuligt at skaffe Arbejde til, og det er en bekendt Sag, at vort Fag er iblandt dem der i den Henséende er uheldigst stillede. Det store Opsving som særlig Byggeriet tog i halvfjerdserne, hidlokkede en stor Dél unge Mennesker til Byen, og disse, der Tid efter anden ere blevne fastknyttede hertil, ved Familie o. lign., er nu overordentlig daarligt stillede, idet der i det sidste Aar kun har været en meget ringe Mængde Arbejde, og der er ikke Udsigter til at dette Forhold i nogen nær Fremtid vil forandre sig. Som Følge heraf tillader Bestyrelsen for Fagforeningen sig at opfordre de Kolleger, der er saa heldige at have Arbejde, til at støtte vore arbejdsløse Kammerater ved frivillige Bidrag; vi vil derved blive i Stand til at lindre lidt af den Nød der findes i mangt et Hjem, og vi vil forhindre at den Arbejdsløse bringes til at tilbyde sin Arbejdskraft under de gangbare Priser. Enhver vil kunne forstaa, at Fristelsen til at foretage et saadant Skridt, ligger nær, naar Hustru og Børn mangler Brød. **Derfor Kammerater! Naar vi støtter de Arbejdsløse, støtter vi ogsaa os selv og vor Organisation.**

Bestyrelsen.

Bidrag modtages hver Dag fra Kl. **8—9** og **5—7**, paa Fagforeningens Kontor, **Rømersgade Nr. 3, Kjld.**

Engelske Fagforeninger.

Efter N. Neergaard.

(Fagtidende for Smede og Maskinarbejdere).

(Fortsat.)

Det er imidlertid ikke nok med at der fordres forskellige personlige Betingelser for Optagelsen. Hvad der sker ved denne er jo nemlig, at den nyoptagne bliver Medejer af en betydelig Formue og delagtig i en Række Fordele, som han ikke har været med til at tilvejebringe. Desuden gaas der ud fra, at Medlemmerne, for tilbørlig at kunne staa hverandre bi og hævde Fagets Interesser, maa være Folk, som ere istand til at underkaste sig Opofrelser og Afsavn for at opspare Penge til Fremme af de fælles Formaal. Af disse Grunde kræves der en ikke ubetydelig Sum i Indskud en Gang for alle nemlig 18 Kr., af hvilke 4 Kr. 50 Øre betales samme Aften, det nye Medlem bliver foreslaaet, ligesaa meget paa Optagelsesaftenen og Resten i Løbet af de følgende 14 Uger. Kontingentet er ligeledes forholdsvis betydeligt: 90 Øre ugentlig.

Om Medlemmernes Rettigheder og Pligter i Forhold til de forskellige Sider af Fagforeningens Virksomhed vil der senere blive talt. Her skal kun meddeles lidt om deres almindelige Forhold. Kontingentet maa kun modtages paa Afdelingens Mødeaftener; hvis Afdelingsformanden modtager det til andre Tider straffes han med en Bøde af 2 Kr. 10 Øre. Hvert Medlem faar et Kort, paa hvilket det betalte Kontingent afskrives straks ved Modtagelsen. Hvis nogen kommer til at skylde Foreningen 23 Kr. eller derover ved Forsømmelse med Betaling af Kontingent eller Bøder, udslettes han af Medlemslisten. Dog tilstaas der ham Kontingentfrihed, saa længe han paa Grund af Sygdom, Arbejdsløshed eller dsl. modtager Understøttelse af Foreningen og ligeledes, naar han befinder sig paa Rejse eller uden egen Skyld kun har Arbejde 3 Dage eller derunder om Ugen. 5 Kr. 40 Øre kan enhver skylde Foreningen uden at dette gør

noget Skaar i hans Medlemsrettigheder, men kommer man ud over dette, medfører det Tab af Understøttelse for 2 Uger eller derover, i Forhold til Gældens Størrelse.

Om Medlemmernes Forhold ved Foreningens Møder i det daglige Liv er der givet en Række meget strænge Regler. Gennem dem alle gaar den allerede fremhævede Tanke, at Fagforeningen bør være Fagets Blomst og at dens Medlemmer bør være dadelfri i deres hele Optræden og altid have det Maal for Øje at gøre deres Stand den størst mulige Ære. Det er selvfølgelig at alle, der have gjort sig skyldig i strafbare Forbrydelser, blive udelukkede af Foreningen; Drukkenskab, uhæderlig Færd og stadig Dovenskab, medfører ogsaa undertiden Udelukkelse. Endnu hyppigere anvendes dog denne Straf for, som det hedder, „at handle imod Foreningens Interesse", d. v. s. at svigte Fagets Fællesinteresser overfor Arbejdsgiverne. Udelukkelse finder Sted paa Kredsmøder med Stemmeflerhed. De udelukkedes Navne offentliggøres i Aarsberetningen. I de aller fleste Tilfælde griber man selvfølgelig ikke til en saa haard Fremgangsmaade, men nøjes med at anvende Bøder. Enhver, der bander eller bruger Skældsord paa Mødeaftenerne, idømmes Bøder, ligesom enhver, der udenfor Møderne bruger Vold mod et andet Medlem og der taler nedsættende til eller om en Kammerat, fordi han faar Understøttelse af Foreningen.

Fagforeningens Bestyrelse.

Foreningen bærer kendelig Præget af at være opstaaet ved mange selvstændige Smaaforeningers frivillige Sammenslutning. Disse smaa stedlige Foreninger ere endnu det store Forbunds solide Grundvold og de ere stillede saa selvstændigt som vel muligt, idet der kun er overladt Fællesmyndighederne netop saa megen Magt som nødvendigt for at Enheden ikke skal blive et tomt Ord. Selvstyrelsestanken er her, som overalt i England, gennemført sikkert og konsekvent.

(Forts.)

Om Opmaaling.

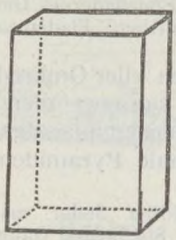
II.

Ligesom vi i forrige Artikkel gav en Fremstilling af de geometriske Regler for Udmaaling af plane Flader, saaledes vil vi i denne befatte os med Reglerne for Opmaaling af geometriske Legemers Overflade. En stor Del Legemer er begrændset af plane Flader, og disse blive da behandlede som saadanne.

Kubus eller Tærning, er et Legeme der begrænses af 6 ligestore Kvadrater. Man udmaaler en af Siderne og multiplicerer den med 6, altsaa Overfladen af en Kubus er lig Sidekanten Gange sig selv Gange 6.

Eks. En Kasse der er $2^1/_2$ Al. bred, $2^1/_2$ Al. høj og $2^1/_2$ Al. lang skal males paa alle Sider Dens Fladeindhold er $2^1/_2 \times 2^1/_2 \times 6 = 37^1/_2$ □ Alen.

Prisma. Et Prisma begrændses af 2 parallelle, ensstillede, ligedannede og ligestore Endeflader, og iøvrigt af Parallellogrammer. Endefladerne kan være Trekanter, Firkanter eller Mangekanter, og Prismet kaldes herefter tresidigt, firsidigt osv. Er Prismet retstaaende bliver Sidefladerne Rektangler. Et Prisma som ikke er ret kaldes skævtstaaende.

Begrændses et retstaaende Prisme af lutter Rektangler kaldes det et retvinklet Parallellepipedum. Overfladen = Summen af Endefladernes og Sidefladernes Arealer.

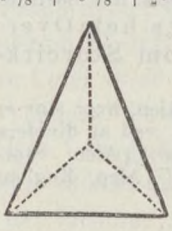
Eks. 1. En Kasse af Form som et retvinklet Parallellepipedum skal udmaales paa alle Sider; den er $^3/_4$ Alen tyk, 2 Alen bred og 3 Alen høj. Hver af Endefladerne er altsaa $^3/_4 \times 2 = 1^1/_2$ □ Alen; da Endefladernes Omkreds er $5^1/_2$ Al. vil Sidefladernes Kvadratindhold blive $5^1/_2 \times 3 = 16^1/_2$ □ Al. Hele Overfladen af Kassen er $1^1/_2 + 1^1/_2 + 16^1/_2 = 19^2/_2$ □ Alen.

Eks 2. En Piedestal af Form som et regelmæssigt femsidet Prisma skal males. Højden er 4 Alen og Femkantens Side $1^1/_2$ Alen. Mindste Radius i Femkanten vil blive ca. 1 Alen og dens Omkreds $7^1/_2$ Al. Endefladens Kvadratmaal er Omkredsen Gange Halvdelen af mindste Radius, altsaa $7^1/_2 \times {}^1{}_2 = 3^3/_4$ □ Alen, Sidefladerne maaler $7^1/_2 \times 4 = 30$ □ Alen. Hele Prismets Overflade Bunden fraregnet, er altsaa $30 + 3^3/_4 = 33^3/_4$ □ Alen.

Cylinder eller Valse er et Prisma der har Cirkler til Endeflader. Overfladen bestaar af 2 ligestore Cirkler og en krum Overflade, som udfoldet er lig et Rektangel, hvis Grundlinie er Endefladens Omkreds og hvis Højde er Cylinderens Højde.

Eks En cylinderformet Vandbeholder har et Tværsnit af $3^1/_2$ Alen og en Højde af 6 Alen. Hvor stor er Overfladen, Laag og Bund medregnet? Endefladens Radius er $^7/_4$ Alen; dens Fladeindhold altsaa $^7/_4 \cdot {}^7/_4 \cdot {}^{22}/_7 = 9^5/_8$ □ Alen. Omkredsen af Beholderen er $3^1/_2 \times {}^{22}/_7 = 11$ Alen; den krumme Overflade altsaa $11 \times 6 = 66$ □ Alen. Hele Overfladen $= 9^5/_8 + 9^5/_8 + 66 = 85^1/_4$ □ Alen

Pyramide er et Legeme med en Trekant, Firkant eller Mangekant til Grundflade; Sidefladerne ere Trekanter der løbe sammen i en Spids, Pyramidens Toppunkt. Sidehøjde kaldes en Linie fra Spidsen af Pyramiden til Midtpunktet paa en af Grundfladens Kanter. Sidefladens Kvadratindhold i en ret Pyramide findes ved at multiplicere Grundfladens Omkreds med den halve Sidehøjde.

Eks. Hvor stor er Overfladen af et Gravmonument som en regelmæssig tresidet Pyramide, Grundfladen ikke medregnet, naar Trekantens Side er 2 Alen og Højden i en af Sidefladerne 3 Alen? $6 \times 1^1/_2 = 9$ □ Alen.

Keglen har en Cirkel til Grundflade, og den cirkelrunde, jævntskraanende Overflade ender foroven i en Spids. En ret Linie fra Spidsen til Grundfladens Omkreds kaldes Keglens Sidelinie. Den krumme Overflade = Grundfladens Omkreds Gange Halvdelen af Sideliniens Højde.

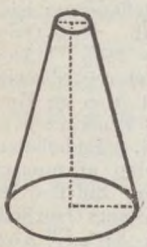
Eks. En Taarnspids har Form som en ret Kegle, hvis Sidelinie er 24 Alen og Grundfladens Omkreds 27 Alen. Den krumme Overflade er $27 \times 12 = 324$ □ Alen.

Afkortet Pyramide er en Pyramide hvis Spids er afskaaret ved et Snit paralelt med Grundfladen. Sidefladerne blive saaledes Trapezier og Overfladen af Siderne af en afkortet Pyramide er derfor Summen af Endefladernes Omkredse multipliceres med den halve Højde i en af Sidefladerne.

Eks. En Lyskasse skal males indvendigt, den har Form som en afkortet Pyramide med Kvadrater til Endeflader, hvis Sider ere 3 Alen og 2 Alen, og Højden i en Sideflade er 6 Alen. Omkredsen forneden er altsaa 12 Alen, foroven 8 Alen og Summen af Endefladernes Omkreds er 20 Alen; den halve Sidehøjde 3 Alen. Flademaalet er $20 \times 3 = 60$ □ Alen.

Enten man halverer Sidehøjden eller Omkredsenes Sum bliver Resultatet det samme; men i Praksis vil det sidste ofte være hensigtsmæssigst, da det er det samme som at maale Pyramidens Omkreds paa Midten.

Eks. Maales Lyskassen paa Midten finder man den at være 10 Alen i Omkreds. Hele Sidehøjden Gange Halvdelen af Omkredsenes Sum er $6 \times 10 = 60$ □ Alen.

Afkortet Kegle. Den krumme Overflade beregnes som et Trapez, og er altsaa = Summen af Endefladernes Omkredse Gange Halvdelen af Sidelinien, det er Afstanden mellem Endefladernes Omkredse.

Eks. 1. En Del af Spidsen af et Taarn har afkortet Kegleform; den underste Omkreds er 24 Alen, den øverste 8 Alen, Sidelinien 10 Alen. Den krumme Overflade er altsaa $32 \times 5 = 160$ □ Alen.

Eks. 2. En Beholders Tværsnit i Bunden er 7 Alen og foroven $10^1/_2$ Alen, Sidens Højde er 6 Alen. hvor stort er det indvendige Flademaal? Bundens Omkreds $= 7 \times {}^{22}/_7 = 22$ Alen, Omkredsen foroven er $10^1/_2 \times {}^{22}/_7 = 33$ Al. Bundens Flademaal $= {}^7/_2 \times {}^7/_2 \times {}^{22}/_7 = 38^1/_2$ □ Alen. Den krumme Flade $= (22 + 33) \, {}^6/_2 = 55 \times 3 = 165$ □ Alen. Hele Maalet $= 38^1/_2 + 165 = 203^1/_2$ □ Alen.

En Kegles Grundflade kan ogsaa være en Ellipse. Beregningen af den krumme Overflade sker paa samme Maade som naar Grundfladen er en Cirkel.

Kugle. Deles en Kugle ved et Snit i 2 Halvkugler, kaldes en saadan Snitflade Kuglens Storcirkel. Storcirklens Diameter er altsaa det samme som Kuglens Diameter. En Kugles hele Overflade er 4 Gange saa stor som Storcirklens Fladeindhold.

Eks. En Kugles Omkreds er 11 Alen, hvor stor er Overfladen? Man søger først Diameteren ved at dividere 11 med ${}^{22}/_7 = 3^1/_2$ Alen; Radius er altsaa $1^3/_4$ Alen. Storcirklens Areal $= 1^3/_4 \times 1^3/_4 \times {}^{22}/_7 = 9^5/_8$ □ Alen. Kuglens Overflade $9^5/_8 \times 4 = 38^1/_2$ □ Alen.

Man kan ogsaa finde Kuglens Overflade ved at mutiplicere Omkredsen med Diameteren.

Eks. 1. I ovenstaaende Eksempel er Omkredsen 11 Alen og Diameteren $3^1/_2$ Alen. Overfladen er $11 \times 3^1/_2 = 38^1/_2$ □ Alen.

Eks. 2. En halvkugleformet Kuppel skal males indvendig, dens Tværsnit er 14 Alen, hvor stort er Fladeindholdet? Omkredsen af hele Kuglen vil være $14 \times {}^{22}/_7 = 44$ Alen, og den hele Kugleoverflade altsaa $44 \times 14 = 616$ □ Alen. Halvkuglens Overflade er altsaa 308 □ Alen.

Kugleafsnit. Den krumme Overflade i et Kugleafsnit (Kuglehat, Kuglekalot) er Kuglens Omkreds Gange Afsnittets Højde. Ved Afsnittets Højde forstaaes dets Tykkelse paa Midten.

Kugleskive. Den krumme Overflade af en Kugleskive (Kuglebælte) er ligeledes hele Kuglens Omkreds Gange Skivens Tykkelse.

Ellipsoiden kan tænkes fremkommen ved at dreje en Ellipse om en af sine Diametre Den kan altsaa have Form saavel af en strækket Kugle som af en fladtrykt Kugle. Ellipsoidens Overflade er 4 Gange saa stor som Ellipsens Fladeindhold.

Rettelser: I forrige Artikel er indkommet et Par vildledende Trykfejl. Der staar som Regel for et Trapez: Fladeindholdet af et Trapez = Produktet af Grundliniens Sum og deres vinkelrette Afstand. Af Sætningen lige forud, og ligeledes af det efter Regler anførte Eksempel vil man kunne se at der skulde staa: Fladeindholdet af et Trapez = Produktet af Grundliniens Sum og dens **halve** vinkelrette Afstand. Side 44. første Spalte, Linie 19 fraoven staar: „hver af Halvdelene", skal være: „hvoraf Halvdelen", Sammesteds Linie 26 fra oven staar: „et bekendt Forhold", skal være „et bestemt Forhold".

Prislisten.

Det i Foraaret nedsatte Udvalg vil antagelig blive færdig med Revisionen af Prislisten inden Udgangen af dette Aar, saaledes at Resultatet kan komme til offenlig Drøftelse og eventuel Vedtagelse i Januar Maaned.

Vi skal ikke foregribe Begivenhedernes Gang med allerede paa Sagens nuværende Standpunkt at røbe Resultatet af Forhandlingerne, men vi skal dog bemærke, at der er al Grund til at tro at der vil opnaas Enighed imellem Udvalgets forskellige Medlemmer om Hovedpunkterne.

Bekendtgørelser.

„Fagtidende for Malere".

udgivet af „Malernes Fagforening", Organ for Malernes, særlig Svendenes Interesser, udgaar foreløbig kun èn Gang maanedlig, og koster 30 Øre Kvartalet i Byen, og i Provindserne iberegnet Postafgift. Enkelte Numre 10 Øre. Abonnement tegnes i Provindserne hos de respektive Formænd samt paa alle Postkontorer, i København paa Fagforenigens Kontor, **Rømersgade 3, Kælderen.**

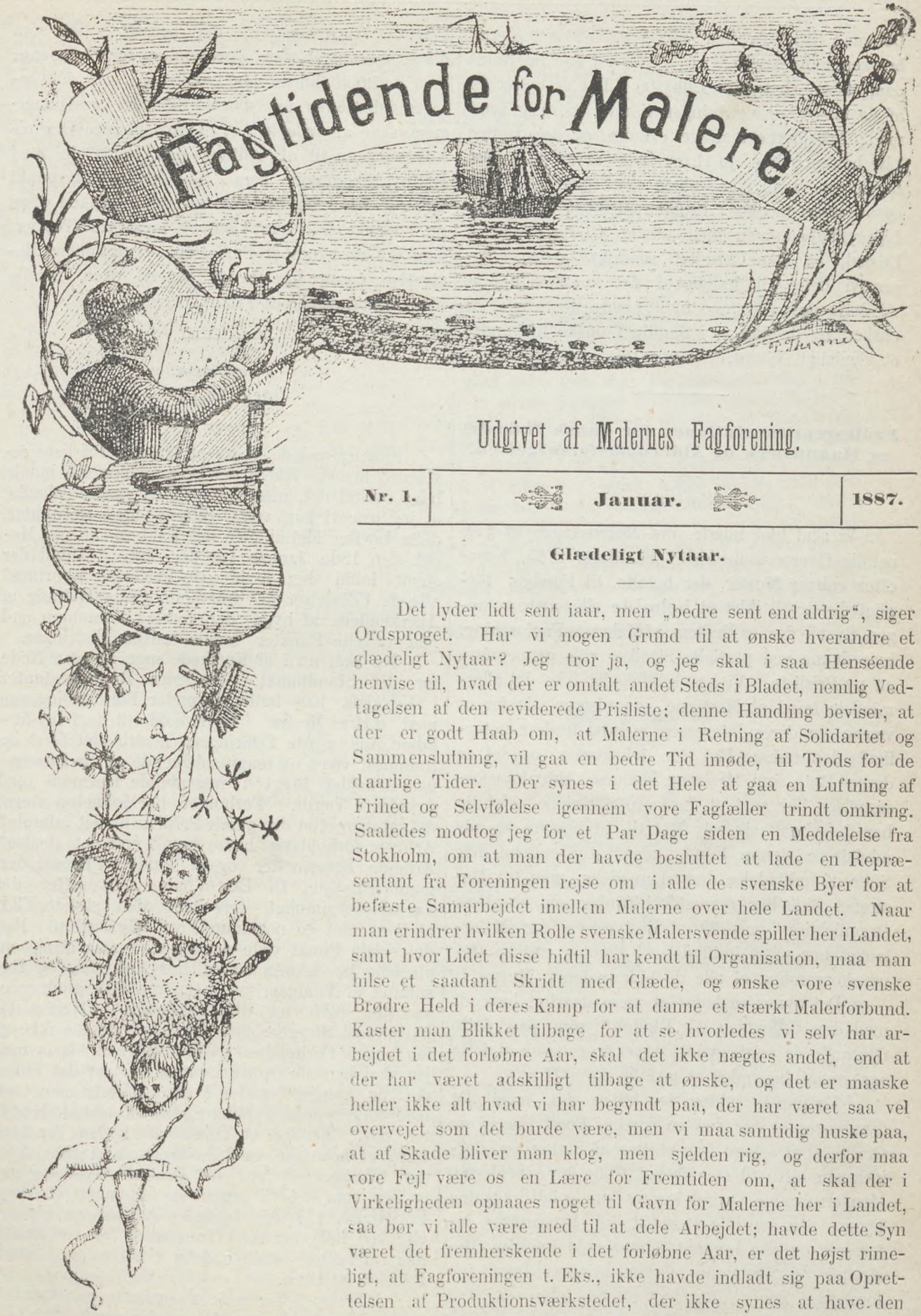
Udg.

Malernes Fagforenings Kontor.

Rømersgade 3, Kælderen, — aabent hver Søgnedag fra 8—9 Formiddag og fra 5—7 Aften, for Anvisning af Arbejde, Indbetaling af Kontingent og Indmeldelse af nye Medlemmer.

Alle indsendte Artikler maa være forsynede med Navn og Bopæl, til Underretning for Redaktionen.

Redigeret af J. Jensen. — Trykt hos I. Henriksen, Rømersgade 22. København.

Udgivet af Malernes Fagforening.

Nr. 1. | Januar. | 1887.

Glædeligt Nytaar.

Det lyder lidt sent iaar, men „bedre sent end aldrig", siger Ordsproget. Har vi nogen Grund til at ønske hverandre et glædeligt Nytaar? Jeg tror ja, og jeg skal i saa Henseende henvise til, hvad der er omtalt andet Steds i Bladet, nemlig Vedtagelsen af den reviderede Prisliste; denne Handling beviser, at der er godt Haab om, at Malerne i Retning af Solidaritet og Sammenslutning, vil gaa en bedre Tid imøde, til Trods for de daarlige Tider. Der synes i det Hele at gaa en Luftning af Frihed og Selvfølelse igennem vore Fagfæller trindt omkring. Saaledes modtog jeg for et Par Dage siden en Meddelelse fra Stokholm, om at man der havde besluttet at lade en Repræsentant fra Foreningen rejse om i alle de svenske Byer for at befæste Samarbejdet imellem Malerne over hele Landet. Naar man erindrer hvilken Rolle svenske Malersvende spiller her i Landet, samt hvor Lidet disse hidtil har kendt til Organisation, maa man hilse et saadant Skridt med Glæde, og ønske vore svenske Brødre Held i deres Kamp for at danne et stærkt Malerforbund. Kaster man Blikket tilbage for at se hvorledes vi selv har arbejdet i det forløbne Aar, skal det ikke nægtes andet, end at der har været adskilligt tilbage at ønske, og det er maaske heller ikke alt hvad vi har begyndt paa, der har været saa vel overvejet som det burde være, men vi maa samtidig huske paa, at af Skade bliver man klog, men sjelden rig, og derfor maa vore Fejl være os en Lære for Fremtiden om, at skal der i Virkeligheden opnaaes noget til Gavn for Malerne her i Landet, saa bør vi alle være med til at dele Arbejdet; havde dette Syn været det fremherskende i det forløbne Aar, er det højst rimeligt, at Fagforeningen t. Eks., ikke havde indladt sig paa Oprettelsen af Produktionsværkstedet, der ikke synes at have den Sympathi for sig man havde forudsat, hvilket vel ogsaa for en

Del maa tilskrives den særlig iblandt Arbejderne herskende Anskuelse, at alt hvad der begyndes paa, straks skal give Udbytte. Det er ogsaa en af de falske Forudsætninger vi maa se at faa Bugt med; Arbejderne maa vel erindre, og det daglige Liv beviser dem jo hver Dag, at for at kunne høste maa man ikke alene saa, men man maa ogsaa vente medens Frugten modnes, ikke sløv Ligegyldighed, men med stadig Omhu passe sin Udsæd, at ikke Ukrudtet skal kvæle den. Tager vi dette til Indtægt i det kommende Aar, vil dette ogsaa komme til at bære de Frugter vi ønsker, og da kan vi i Sandhed ønske hverandre et glædeligt Nytaar.

Fællesrepræsentationen for dansk Industri og Haandværk og Alderdomsforsørgelsen.

(Fortsat.)

Vi skal blot minde om Motiveringen til § 2, nemlig Overenskomsten af 26. Marts 1885, hvorefter enhver Mester, der betalte til Fonden, forpligtede sig til ikke at beholde eller antage nogen Svend der er Medlem af Malernes Fagforening, hvis denne ved partielle Strejker ville gennemføre en ny Prisliste. Vi har selvfølgelig ikke det allermindste imod at Mestrene organiserer sig for at værne om deres Interesser, men vi fordrer naturligvis den samme Ret for Arbejderne, og det er denne Ret, som Mestrene igennem Alderdomsforsørgelsen har søgt at beskære Svendene, idet de har forbeholdt sig selv Ret til at bestyre og administrere denne Fond, uden at Svendene har Spor af Indflydelse derpaa, medens man fra Mestrenes Side har gennemført Tanken om en stærk Organisation saavidt, at Bestyrelsen for Malerlauget har mere Indflydelse i Fonden end en Generalforsamling af alle de bidragydende Mestre.

Det synes saaledes at være daarligt bevendt med den Udjevning af „Kløften" som paa dette Omraade er paabegyndt, og vi tror ogsaa at dette saa smaat begynder at gaa op for d'Hrr.

En ganske anden Sag bliver det, naar det fremhæves at der ved en saadan Fond lægges en Grund, som senere kan støttes af Staten og derigennem blive til et virkeligt Gode for Arbejderne. Men en saadan Grund lægges kun solidt naar den bygges paa gensidig Respekt for hverandres Interesser og paa humant Samarbejde imellem Mestrenes og Svendenes Organisationer, hvor der foreligger Sager, der har almen Interesse. Det som der tiltrænges er ikke stærke Mester- eller Haandværkerforeninger, der betragter det som deres Opgave at være Formyndere for Svendene; men derimod burde en Institution som Fællesrepræsentationen for dansk Industri og Haandværk søge at arbejde for, at Arbejdernes Organisationer kom til at indtage den Plads de med Rette tilkommer som Sammenknytningspunkt imellem fri Arbejdere, og igennem hvilken disse nu i mange Aar har kæmpet imod de Teorier, som det nu synes at Fællesrepræsentationens Bestyrelse ogsaa har brudt Staven over, nemlig Manchestermændenes Frikonkurrence.

Prislisten.

(Af J. Jensen.)

Endelig naaede vi da at faa vor Prisliste revideret, maaske ikke i den Udstrækning alle kunde have ønsket det, men dog paa en saadan Maade, at jeg tror vi kan være tilfreds med Resultatet, dette beviser idetmindste det Faktum, at ved Mødet den 18de Januar var der kun 1 Mand der stemte imod den reviderede Prisliste, hvorimod alle de Udtalelser der fremkom, gik i Retning af Anerkendelse af hvad der forelaa, om man end paa enkelte Punkter kunde ønske Ændringer.

Jeg skal nu i al Korthed søge at gøre Rede for det Standpunkt, Svendenes Repræsentanter i Udvalget har indtaget under Forhandlingerne med d'Hrr. Mestre. I Henhold til de i de forløbne Aar gjorte Erfaringer, maatte det først og fremmest være os magtpaaliggende at faa Priserne paa Arbejdet bragt i nogenlunde Harmoni med Arbejdets Værdi. Forholdet har jo netop været det, at man efter den gamle Prisliste fik det „simple" Arbejde forholdsvis bedre betalt end det „bedre" Arbejde, ligesom der ogsaa fandtes Priser i den gamle Prisliste, til Eks. Vinduer, hvorefter det var aldeles umuligt, selv med den største Flid, at tjene blot en nogenlunde ordenlig Dagløn. Paa det sidste Punkt viste der sig da ogsaa straks en glædelig Imødekommenhed hos Mestrene, og Resultatet af Vinduspriserne er, om ikke glimrende, saa dog fuldt ud tilfredsstillende. Overfor det indvendige Strygearbejde lykkedes det os ikke at faa nogen Forhøjelse i Almindelighed, hvorimod jeg skal henlede Opmærksomheden paa det Tillæg der er kommet under Posten „Porte osv. med med forkrøppede Fyldinger, løse Kehlstød, Rosetter osv." nemlig et Tillæg af 1 Øre for hver Gang at behandle, med Undtagelse af Aaring, hvor der tillægges 2 Øre, ved Posten „Hvidlakering" er der, som det vil ses, ogsaa opnaaet en ringe Forhøjelse, $1\frac{1}{2}$ Øre, ligeledes er der en Forhøjelse ved Lakering med Tonefarve, og ved Spartling af Lofter, samt endelig $\frac{1}{2}$ Øre ved gamle Paneler og Døre.

Af Nedsættelser er de væsenligste paa Aarerarbejde, der gennemgaaende er nedsat med 1 Øre. Li-

geledes er Fernisering af Gulve, Strygning af Køkkentrapper og glatte Plankeværker samt Facader, mere eller mindre nedsat i Pris. Overfor disse Forandringer i Priserne, der ikke alle ere til Fordel for Svendene, har vort Standpunkt været dikteret af forskellige Hensyn. For det Første, hvad jeg alt har bevist, Hensynet til Arbejdets forholdsvise Værdi, og for det Andet, Hensynet til den Konkurence, enten andre Fag eller tekniske Hjælpemidler har paatvunget vort Fag. For Aarerarbejdets vedkommende skal jeg saaledes henvise til den Benyttelse der i det sidste Aar er gjort af det saakaldte „Aarer-Papir". Brugen af dette er ganske vist endnu ikke saa udviklet at det med særlig Fordel kan benyttes til „bedre" Arbejde; men en stor Del Mestre hjælper sig med det og lader særlig deres Lærlinge benytte Papiret, hvilket i Paranthes bemærket er i højeste Grad forkastelig, da disse derved slet ikke lære at aare; men kun at stryge med Skumrefarve. Naar man tager dette Forhold i Betragtning er det fuldt forsvarligt at Udvalget har indladt sig paa den foreslaaede Nedsættelse, saa meget desto mere, som den for Aarerarbejde anførte Pris udtrykkelig præsenterer sig som Minimumspris og altsaa lader Vejen aaben for en højere Pris overfor særlig godt Arbejde.

Med Hensyn til Fernisering af Gulve er det jo en Kendsgerning, at dette Arbejde mere og mere gaar bort fra Malerne, idet Husværterne lader enten Arbejdsmænd eller Vaskekoner, ja i mange Tilfælde Tjenestepiger udføre dette Arbejde, fordi de derved erholder det betydelig billigere, og ganske vist ogsaa betydelig daarligere. Kunde man faa dette Forhold forandret ved at gaa lidt ned med Priserne, tror jeg at dette fuldt ud kan forsvares, særlig naar der ses hen til at dette Arbejde, selv med de nu fastsatte Priser, er betydelig bedre betalt end meget andet. Et lignende Forhold har gjort sig gældende med Hensyn til Facader, man vil her have lagt Mærke til, at til Expl. Stilladsejere, der ikke selv ere Malere, udfører en ikke ringe Del Facadearbejde, saavel Vaskning som Maling, til hvilket Arbejde de i mange Tilfælde benytter Arbejdere, der ikke have lært Malerhaandværket og som Følge deraf ere tilbøjelige til at arbejde for en lavere Løn end den Prislisten foreskriver. Dette har bevirket, at Mestrene har følt sig saa trykkede af Konkurrencen, at de foreslog en mindre Nedsættelse, og vi følte os saa meget mere forpligtet til at gaa med til den foreslaaede Nedsættelse, som det i lige saa høj Grad maatte ligge os paa Hjerte at faa vort Arbejdsomraade udvidet, som at faa Lønnen bragt i Harmoni med Svendenes Fornødenheder.

Endelig skal jeg her berøre alle de Forklaringer hvormed den reviderede Prisliste er bleven forsynet. Det er en Selvfølge at vi ikke har ment det nødvendigt, at forklare ordenlig uddannede Malersvende, hvad man til Exempel forstaar ved „Grunding eller første Gang Strygning". Men det er et betydningsfuldt Tidens Tegn at d'Hrr. Mestre satte saa overordenlig stor Pris paa at faa de nævnte Forklaringer indførte i Prislisten; dette illustrerer tydeligere end alt andet den Maade hvorpaa vore unge Malersvende oplæres og er en stærk Opfordring til alle der interesserer sig for en sund Udvikling af vort Fag, til at søge vore Lærlingeforhold forandret, saaledes at man ikke behøver at staa med Prislisten i Haanden for at forklare den unge Malersvend, hvad der forstaas ved „Grunding eller Strygning", hvilket efter de faldne Udtalelser synes at være nødvendig nu til Dags. Til Beroligelse for dem af vore Kolleger, der skulde frygte for at de anførte Bestemmelser skulle antyde at man i Fremtiden vilde yde mere Arbejde end hidtil for den samme Betaling, skal jeg bemærke, at dette ingenlunde har været Hensigten. Normen for godt udført Arbejde er bestandig den samme til Trods for den Udvikling det har faaet i den reviderede Prisliste, derom har der hersket fuld Enighed i Udvalget.

Med disse Ord skal jeg anbefale vort Arbejde til ærede Kolleger i Overbærenhed og bede betænke, at det er bleven til paa en Tid hvor Konjunkturerne er daarligere end Tilfældet har været i mange Aar, og bede dem være overbevist om at vi ikke har ladet noget Middel uforsøgt for at faa Resultatet saa godt som muligt. For at fremme Forstaaelsen af de enkelte mere indviklede Punkter i Prislisten vil der i næste og følgende Nummer af Fagtidende for Malere følge en Forklaring i Overensstemmelse med de Forudsætninger hvorunder Udvalget har fastsat Priserne.

Om Opmaaling.

III.

Førend vi gaar over til at vise Anvendelsen af de i de foregaaende Artikler fremsatte Læresætninger om Fladers Udmaaling, paa de almindeligste Arbejder, vil vi forsøge at tydeliggøre Beregningen af Flader, naar der paa begge Led forekommer Alen og Tommer. Beregningen kan ske paa flere Maader. Man kan betragte Tommerne som en Brøkdel af en Alen og gøre begge Størrelser til uægte Brøk, førend man multiplicerer dem med hinanden.

Eks. 1. Hvor stort er Fladeindholdet af en Væg, der er 3 Al. 8 Tom. høj og 4 Al. 12 Tom. lang? 3 Al. 8 Tom. (der ogsaa skrives $3^0\ 8^u$) er $3^1/_3$ Al., som omsat til uægte Brøk bliver $^{10}/_3$ Al., og 4 Al. 12 Tom. ($4^0\ 12^u$) er $4^1/_2$ Al., eller som uægte Brøk $^9/_2$ Al. Brøk multipliceres ved at man multiplicerer Tæller med Tæller og Nævner med Nævner, det vil sige: de Tal som staar ovenfor Stregerne i Brøkerne multipliceres sammen, og de som staar under Stregerne multipliceres sammen: $^{10}/_3 \times {}^9/_2 = {}^{90}/_6$. Efter denne Multiplikation dividerer man det fremkomne Produkts Nævner ind i dets Tæller, 90 : 6 = 15, hvilket er det ønskede Kvadratindhold. ($3^1/_3 \times 4^1/_2 = {}^{10}/_3$. $^9/_2 = {}^{90}/_6 = 15$ □ Alen).

Eks. 2. Et Gulv er $4^0\ 4^u$ bredt og $5^0\ 6^u$ langt, hvor stort er Fladeindholdet? $4^0\ 4^u \times 5^0\ 6^u = 4^1/_6 \times 5^1/_4{}^0 = {}^{25}/_6$. $^{21}/_4 = {}^{525}/_{24} = 21^{21}/_{24} = 21^7/_8$ □ Alen.

Man kan ogsaa benytte følgende Fremgangsmaade efter at Tommerne er gjort til Brøk: De hele Tal multipliceres med hinanden, derefter det

hele Tal i hver af Størrelserne med Brøken i den modsatte, og endelig Brøkerne med hinanden; de fire saaledes fremkomne Produkter adderes (sammenlægges) og giver da Fladeindholdet.

Eks. 1. $3^1/_3$ $4^1/_2$ — 12, $1^1/_3$, $1^1/_2$, $^1/_6$ — 15 □ Alen.

Eks. 2. $4^1/_6$ $5^1/_4$ — 20, $^5/_6$, 1, $^1/_{24}$ — $21^7/_8$ □ Alen.

Da man imidlertid ved disse Beregningsmaader let kommer til at regne med store Brøker, benyttes af Haandværkerne som oftest den saakaldte Krydsregning, hvorved man beholder Udtrykkene Alen og Tommer. Udregningen sker efter samme Princip som forrige Methode, idet man multiplicerer Alen med Alen, Alen med Tom., Tom. med Alen og Tom. med Tom. Ved at multiplicere 1 Al. med 1 Tom. fremkommer en Størrelse som er 1 Al. lang og 1 Tom. bred, altsaa $^1/_{24}$ □ Al.; denne Størrelse, som, i Modsætning til □ Alen og □ Tom., nærmest kunde kaldes Alentomme, bliver i Almindelighed kaldt stor Tomme. Der gaar altsaa 24 □ Tom. paa en saakaldt stor Tomme, og 24 saadanne store Tommer paa 1 □ Alen. Ved Krydsregningen faar man: Alen × Alen = □ Alen, Al. × Tom. = store Tom.; Tom. × Al. = store Tom. og Tom. × Tom., der divideres med 24 = store Tom. Erholdes ved en Multiplikation mere end 24 store Tom. divideres straks med 24, hvorved man faar □ Alen. Man maa, for at lette Sammenlægningen, passe nøje paa at sætte □ Al. under □ Al., og stor Tom. under stor Tom.

Eks. 1. 3^0 $8^{\prime\prime}$ × 4^0 $12^{\prime\prime}$ — 12 — " — / 1 — 8 — / 1 — 12 — + / " — 4 — = 15 □ Al.

Eks. 2. 4^0 $4^{\prime\prime}$ × 5^0 $6^{\prime\prime}$ — 20 — " — / " — 20 — / 1 — " — + / " — 1 — = $21 — 21 = 21^7/_8$ □ Al.

Ved Arbejde, hvis Opmaaling ikke udkræver fuldstændig matematisk Nøjagtighed, bortkaster man for Nemheds Skyld Størrelser under $^1/_2$ stor Tom., medens en Størrelse paa $^1/_2$ stor Tom. eller derover, betragtes som en hel.

Eks. 1. Et Loft maaler 5 Al. 15 Tom. i Bredden og 8 Al. 18 Tom. i Længden. Kvadratmaalet søges.

Eks. 2. At udmaale en Ovnplads, der er 4^0 $9^{\prime\prime}$ høj og 2^0 $21^{\prime\prime}$ bred.

5^0	$15^{\prime\prime}$	4^0	$9^{\prime\prime}$
8^0	$18^{\prime\prime}$	2^0	$21^{\prime\prime}$
40 —	" —	8 —	" —
5 —	" —	" —	18 —
3 —	18 —	3 —	12 —
" —	11 —	" —	8 —
49 —	5 = c. $49^1/_4$ □ Al.	12 —	14 = c. $12^1/_2$ □ Al.

Man vil ved de to sidste Eksempler indse Tommeberegningens Fordelagtighed fremfor de andre Beregningsmaader. Men ved lidt Øvelse vil man hurtig komme efter at anvende en delvis Brøkberegning sammen med Tommeberegningen, hvad der yderligere vil lette denne, idet man delvis dividerer førend Multiplikationen finder Sted.

Eks. Forekommer det i en Beregning at man skal multiplicere 6 Al. med 16 Tom., kan man først dividere 16" med 24 = $^2/_3$ Al. og derefter foretage Multiplikationen: $6^0 \times {}^2/_3 = 4$ □ Alen. Man kan endvidere, uden at begaa nogen Fejl, tænke sig Størrelserne omsatte, saaledes at det bliver 16 Al. × 6 Tom.; divideres 6" med 24 = $^1/_4$ Al.' da faar man ved Multiplikation $^1/_4{}^0 \times 16^0 = 4$ □ Alen.

Hvad nu?

Prislisteudvalget havde som bekendt foreslaaet, at Mestrene skulde betale 4 pCt. udover Prislisten til „Malernes Alderdoms- og Hjælpefond", imod at Sagen underkastedes en fornyet Drøftelse i et Fællesudvalg af Mestre og Svende.

Paa Mødet den 18. Januar vedtog Svendene dette Forslag, med den Tilføjelse, at der maatte gives Svendene den samme Indflydelse paa Fonden igennem Fagforeningen, som Mestrene har igennem Lauget.

Nu har imidlertid Mestrene i Lauget forkastet ovennævnte Forslag.

Fonden har jo imidlertid bestaaet i snart 2 Aar, som det synes med Laugets fuldstændige Billigelse, saa man har al Grund til at spørge:

Hvad nu?

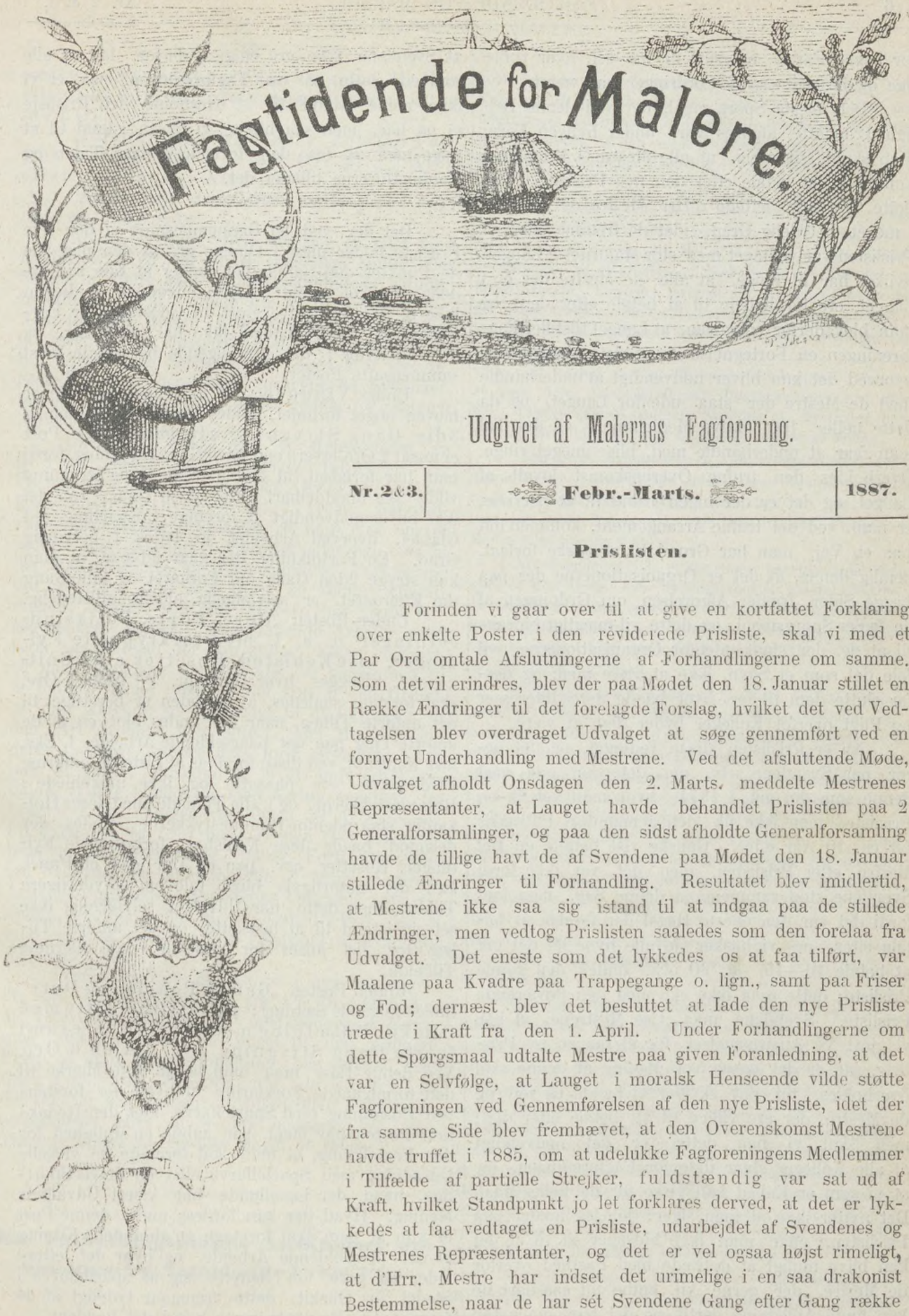
BEKENDTGØRELSER.

„Fagtidende for Malere",
udgivet af „Malernes Fagforening", Organ for Malernes, særlig Svendenes Interesser, udgaar foreløbig kun én Gang maanedlig, og koster 30 Øre Kvartalet i Byen, og i Provindserne iberegnet Postafgift. Enkelte Numre 10 Øre. Abonnement tegnes i Provindserne hos de respektive Formænd samt paa alle Postkontorer, i København paa Fagforeningens Kontor, **Rømersgade 3, Kælderen.**

Malernes Fagforenings Kontor,
Rømersgade 3, Kælderen. — aabent hver Søgnedag fra 8—9 Formiddag og fra 5—7 Aften, for Anvisning af Arbejde, Indbetaling af Kontingent og Indmeldelse af nye Medlemmer.

Alle indsendte Artikler maa være forsynede med Navn og Bopæl, til Underretning for Redaktionen.

Redigeret af J. Jensen. — Trykt hos I. Henriksen, Rømersgade 22, København.

Udgivet af Malernes Fagforening.

Nr. 2&3. | Febr.-Marts. | 1887.

Prislisten.

Forinden vi gaar over til at give en kortfattet Forklaring over enkelte Poster i den reviderede Prisliste, skal vi med et Par Ord omtale Afslutningerne af Forhandlingerne om samme. Som det vil erindres, blev der paa Mødet den 18. Januar stillet en Række Ændringer til det forelagde Forslag, hvilket det ved Vedtagelsen blev overdraget Udvalget at søge gennemført ved en fornyet Underhandling med Mestrene. Ved det afsluttende Møde, Udvalget afholdt Onsdagen den 2. Marts, meddelte Mestrenes Repræsentanter, at Lauget havde behandlet Prislisten paa 2 Generalforsamlinger, og paa den sidst afholdte Generalforsamling havde de tillige havt de af Svendene paa Mødet den 18. Januar stillede Ændringer til Forhandling. Resultatet blev imidlertid, at Mestrene ikke saa sig istand til at indgaa paa de stillede Ændringer, men vedtog Prislisten saaledes som den forelaa fra Udvalget. Det eneste som det lykkedes os at faa tilført, var Maalene paa Kvadre paa Trappegange o. lign., samt paa Friser og Fod; dernæst blev det besluttet at lade den nye Prisliste træde i Kraft fra den 1. April. Under Forhandlingerne om dette Spørgsmaal udtalte Mestre paa given Foranledning, at det var en Selvfølge, at Lauget i moralsk Henseende vilde støtte Fagforeningen ved Gennemførelsen af den nye Prisliste, idet der fra samme Side blev fremhævet, at den Overenskomst Mestrene havde truffet i 1885, om at udelukke Fagforeningens Medlemmer i Tilfælde af partielle Strejker, fuldstændig var sat ud af Kraft, hvilket Standpunkt jo let forklares derved, at det er lykkedes at faa vedtaget en Prisliste, udarbejdet af Svendenes og Mestrenes Repræsentanter, og det er vel ogsaa højst rimeligt, at d'Hrr. Mestre har indset det urimelige i en saa drakonist Bestemmelse, naar de har sét Svendene Gang efter Gang række Haanden ud til Forhandling om en Sag, der har lige stor Betydning

for begge Parter, og naar de har set, hvor rimelige og beskedne vore Fordringer har været.

Det næste Spørgsmaal, der ved denne Lejlighed maatte afgøres var, under hvilken Form man skulde sikre sig, at alle Mestre i Fremtiden komme til at betale efter den nye Prisliste. Paa dette Omraade lettede d'Hrr. Mestre os Arbejdet i meget betydelig Grad, idet de fremhævede, at Prislisten var vedtaget med stor Majoritet i Lauget, hvilket har til Følge, at alle de Mestre der er i Lauget, ere forpligtede til at betale efter den, og man blev derfor enige om, at Lauget tilstiller Fagforeningen en Fortegnelse over dets Medlemmer, hvorved det kun bliver nødvendigt at underhandle med de Mestre der staa udenfor Lauget, og da dette tæller 160 aktive Medlemmer, vil det Tal man faar at underhandle med, blive meget ringe. Overholdes den trufne Overenskomst loyalt af Lauget, og det er der ingen Grund til at betvivle, er man, ved det trufne Arrangement, kommen ind paa en Vej, man har Grund til at ønske fortsat, nemlig denne, at det er Organisationerne der paa begge Sider træffer Afgørelsen om Ordningen af de fælles Spørgsmaal, og dette vil mægtigt bidrage til at de, der staar udenfor Organisationerne, vil føle det som et Savn, ikke at være med, og derfor slutte dem til der, hvor baade deres Interesser og Pligt overfor Kolleger byder dem at være.

Nu er Prislisten altsaa vedtaget, og det beror paa Svendene selv, om det skal gaa med denne som det gik i 1874, hvor man vel fik en Prisliste, men ikke fik den gennemført i Praksis før ca. 10 Aar efter. Ganske vist betalte en Del Mestre efter Prislisten, men det var ikke fordi Svendene stod sammen om denne Sag, men kun fordi det var den eneste Regel der forelaa at betale efter, og vi husker jo alle hvor let det gik at betale 10—15, ja 20 pCt. under den gamle Prisliste; dette maa ikke ske med den nuværende Prisliste. Svendene maa vise Mestrene, at har vi gjort os Anstrængelser for at faa en ny Prisliste, saa er det ogsaa vor Mening at denne skal overholdes, thi det skylder vi baade os selv og de Mestre, der ere villige til at betale efter den; men skal vi naa dette, er det nødvendigt at alle Kolleger staar indenfor Fagforeningen, for at vi som en Enhed kan virke for det fælles Maal. Det nytter ikke at man siger: jo, jeg holder paa Prislisten, naar man ikke bidrager sit til at det kan blive muligt at optræde med Fasthed overfor de Mestre, der gerne vil knibe ud saasnart de kan finde Anledning dertil, og det har de netop vist os at de gør, saasnart de har Færten af at Svendene ikke ere enige; derfor, lad os alle som én slutte os om Fagforeningen, saa er vi ikke alene istand til at overholde den Prisliste vi nu har, men saa bliver vi ogsaa istand til at følge med og faa den forbedret, naar Tiden og Konjunkturerne tillader det.

* * *

Det der ved en Gennemlæsning af den nye Prisliste falder mest i Øjnene er, at den paa alle de Punkter den omhandler, søger at tale saa tydelig som vel muligt. Dette udelukker imidlertid ikke at den kan blive gjort til Genstand for Fortolkninger, som Udvalget ikke har tænkt sig, og vi skal derfor i det efterfølgende berøre de mest sammensatte Poster.

Under Vinduer, der jo gennemgaaende er bleven noget forhøjet, findes en ny Post, nemlig 3die Gang Strygning udvendig; denne Post er ansat 2 Øre lavere end 2den Gang Strygning, fordi man har forudsat, at denne tredie Gang Strygning vilde ske umiddelbart efter 2den Gang, saa det ikke bliver nødvendigt at foretage Udspartling ved Glasset, hvorved Arbejdet jo lettes i betydelig Grad. En Fortolkning, der gaar ud paa, at man kan stryge 2den Gang om Foraaret og 3die Gang om Efteraaret, er selvfølgelig aldeles utilstedelig.

Under Posten „Døre, Porte, Butiksindretninger o. a. l. med forkryppede Fyldinger, løse Kehlstød, Rosetter eller Snitværk", tillægges hver Gang pr. □ Alen 1 Øre, skal forstaas saaledes, at Svenden er berettiget til det anførte Tillæg, naar der findes blot en af de anførte Ting paa det paagældende Arbejde, t. Eks. løse Kehlstød, ved disse forstaas at Listerne omkring Fyldingerne ere paasatte og ikke indkehlede i Rammestykkerne, og i alle Tilfælde med deres Højkanter staa udenfor Rammestykkerne; findes der derimod baade løse Kehlstød, forkryppede Fyldinger, Rosetter osv. paa en Dør eller et Panel, kan der naturligvis blive tale om et yderligere Tillæg, men dette har Udvalget selvfølgelig ikke set sig istand til at fastsætte, og det anførte Tillæg tør vist anses for passende i de allerflete Tilfælde.

Under Posten „Gamle Paneler og Døre" findes følgende Sætning: „At afslibe, kitte med Oliekit, Udsætning med Spartelfarve samt første Gang Strygning pr. □ Alen 3 Øre. Ved denne Post maa man lægge nøje Mærke til den forudgaaede Forklaring af hvad der forstaas ved Udsætning med Spartelfarve, idet den Redaktion Posten har faaet, kan aabne en Mulighed for den Fortolkning, at man skal foretage en virkelig Udsætning med Spartelfarve eller en delvis Spartling, hvad der ingenlunde har været Udvalgets Mening. Hvad der kan fordres under denne Post er kun at man skal foretage en almindelig Kitning af det paagældende Arbejde, og hvor det lettere lader sig gøre, da benytte sig af Spartelfarve i Stedet for Oliekit, dette fremgaar tydeligt af de foregaaende Bemærkninger, hvori det hedder:

„Udsætning med Spartelfarve forud-

sætter kun Udspartling af smaa Huller eller Skaller, der ere vanskeligere atkitte med Oliekit.

„Udspartling af større delvise Partier betales med ½ à 1 Øre pr. □ Alen efter forudgaaet Aftale.

„Spartling forstaas og betales som paa nyt Arbejde.

Altsaa er man, hvis der paa en eller flere Fyldinger af en Dør findes saamange Huller eller Skaller at dette gaar ud over almindelig Kitning, berettiget til at erholde fra ½ til 1 Øre pr. □ Alen for hele Døren, hvis det bliver nødvendigt at foretage en Udspartling af disse enkelte Partier. Det er en Selvfølge, at Tillæg af 1 Øre pr. Gang for Døre osv. med forkryppede Fyldinger, løse Kehlstød eller lign., ogsaa gælder for gammelt Arbejde.

Under „Træmaling" er fremkommet en ny Post, nemlig „Glat Aaring" (skumret og kæmmet uden Spejl eller Aarer) af Gulve, Køkkenindretninger eller lign., har Udvalget udtrykkelig præciseret, at man ikke ønsker indført „glat Aaring" i Værelser eller lign. og at der ikke er Plads for nogensomhelst Fortolkning om at man kan aare Døre og skumre Omfatningen, saaledes som det tidligere har været forsøgt enkelte Steder. Ovenstaaende Arbejde refererer sig til hvad der kan stilles i Klasse dermed, og naar Svendene overhovedet er gaaet med til at indføre denne Post, er det kun af den Grund, at man ikke har sét sig istand til at forhindre, at den Art Arbejde blev udført, idet Mesteren lod deres Lærlinge udføre det, fordi Svendene holdt paa, at Prisen for Skumring af alt indvendigt Arbejde, skulde betales lig med Aaring, saasnart der brugtes Kam. Følgen var altsaa, at Arbejdet gik fra Svendene og over paa Lærlinge eller Forbundtere, og da man stadig, under Forhandlingerne om Priserne, har havt for Øje at drage saameget Arbejde ind under Svendenes Omraade som vel muligt, gik man med til den fastsatte Pris, der jo maa siges at være ret god i Forhold til hvad der forlanges udført.

Fernisering af nye Gulve i nye Bygninger, er, som det vil sés, nedsat fra 1½ til 1 Øre, dog at 1ste Gang Fernisering, med nødvendig Rensning af Farvepletter, er ansat til den tidligere Pris; at man ikke simpelthen har skreven 1ste Gang Fernisering 1½ Øre, har sin Grund i, at det ikke er saa sjeldent at Gulve blive ferniserede umiddelbart efter at de ere nedlagte, og i saa Tilfælde findes der jo ikke noget at rense.

En Folkethingsmands Anskuelser om Søndags- og Natarbejde i vort Fag.

Under 2den Behandling i Folkethinget af det af d'Hrr. Holm og Hørdum indbragte Forslag om Helligdagsloven, fremkom den nyvalgte Folkethingsmand for Kjøbenhavns 9de Valgkreds Hr. Chr. Jensen med nogle Udtalelser, som det forekommer Indsenderen af disse Linier ikke burde gaa upaatalt hen, særlig da den ærede Folkerepræsentant udtalte, at han havde et grundigt Kendskab til vort Fag og dets Forhold.

Hr. Jensen udtalte at det ikke vilde være forsvarligt at forbyde Søndagsarbejdet i vort Fag, idet ⅔ af Malersvendene er arbejdsløse en stor Del af Aaret og af den Grund er nødsagede til at arbejde om Søndagen i den Tid der er noget Arbejde. Ligeledes leverede Hr. Jensen et Forsvar for det Slags Arbejde, der i vort Fag betegnes som „Fuskeri", idet han udtalte at Malersvendene kunde efter „Fyraften" og om Søndagen arbejde for deres Husværter og at det ikke vilde være heldigt at lægge Svendene Hindringer i Vejen for at gøre deres Arbejdskraft saa frugtbringende som muligt. Taleren gav en nærmere Skildring af, hvorledes han selv som Svend havde betalt sin Husleje paa denne Maade.

Den ærede Malermester og Folkerepræsentant har ved denne Lejlighed vist, at han aldeles ingen Kundskab har til hvad der idetmindste for Tiden rører sig i vort Fag, og at han indtager et Standpunkt, som ikke tiltrædes hverken af Mestre eller Svende i Faget.

Fra Svendenes Side er der stadigt paavist, at det vilde være et stort Gode, hvis Søndagsarbejdet kunde afskaffes, da det derved kunde opnaas at skaffe en Del af de Kolleger Beskæftigelse, som nu gaa ledige om Hverdagene, ligesom Søndagsarbejdet i sin Almindelighed heller ikke er til Gavn for den enkelte Arbejder.

I Udvalget for Prislistens Revision, hvilket Udvalg bestod af 6 Mestre og 6 Svende, var Søndagsarbejdet Genstand for en Diskussion og saavel Mestre som Svende vare enige om at betragte Søndagsarbejdet som skadeligt og uheldigt, og en Bestemmelse om at Søndagsarbejde saavidt muligt skal undgaas indsattes i Prislisten; det vil heraf sés at Malermestrene i Almindelighed ikke deler Hr. Jensens Anskuelser om dette Punkt. At Hr. Jensen heller ikke finder Sympathi hos Malermestrene for sine Meninger angaaende Arbejdet hos Husværterne, tror jeg vil være let at paavise. Der er ofte fra Mestrenes Side ført Klage over at de ikke alene maa konkurere indbyrdes om Arbejdet, men at de ogsaa trues af Konkurencen fra Svendenes Side, idet mange Svende arbejde for utroligt lave Priser for Hus- og Viceværter.

Saadanne Klager ere berettigede, idet Fakta er, at Husværterne ikke lade Svendene faa Arbejdet paa anden Maade, end at Værterne selv faar Udbyttet deraf. Naar man hører saadanne Klager, maa man forbavses over at der findes en Malermester, der vil gøre sig til Talsmand for det saakaldte „Fuskeri". At „Fuskeriet" ogsaa er til stor Skade for Svendene er indlysende, det hindrer os i at opnaa højere Priser for vort Arbejde, det bevirker ved den Omstændighed at det udføres udenfor den almindelige Arbejdstid, at en stor Del af Svendene maa gaa arbejdsløse, og endelig er Størsteparten af det Slags Arbejde udført saaledes at det staar som en Skændsel for vort Fag, saa at baade Mestre og Svende maa beklage at der udføres saadant Arbejde.

Jeg tror saaledes at have paavist at Hr. Malermester Jensen ikke har været i Overensstemmelse med de Interesser der gør sig gældende i Malerfaget, den Dag da han udtalte sig om Helligdagsloven i Folkethinget, og jeg tror at det er paa sin Plads, at der i „Fagtidende for Malere" nedlægges

en bestemt Protest imod at saadanne Anskuelser skulle være gældende i Faget.

— L —

* * *

Til Trods for at ovenstaaende refererer sig til en politisk Udtalelse, med hvilke Fagtidenden, som bekendt, ikke beskæftiger sig, har man dog troet at turde optage den udtalte Protest, eftersom den er i fuld Overensstemmelse med vor Anskuelse om den paagældende Sag; ligesom ogsaa det, at Hr. Jensen har præciseret at han tog sit Standpunkt ud fra det Fag han i sin borgerlige Stilling tilhører, berettiger til en Kritik af hans Udtalelser ad faglig Vej.

Red.

Alderdomsforsørgelse.

Spørgsmaalet om Arbejdernes Anderdomsforsørgelse er bleven kronisk i vore Dage, og det kan ikke nægtes, at er der noget Omraade hvorpaa der trænges til en Reform, er det netop ved Spørgsmaalet om hvorledes Samfundet skal stille sig overfor sine gamle og udslidte Arbejdere. Det nuværende Samfunds ledende Faktor, Staten, har allerede løst Spørgsmaalet for sine Arbejderes Vedkommende, idet alle Statsembedsmænd ere pensionerede; at denne Pensionering ogsaa har sine Skavanker, behøves ikke her at omtales; man erindre sig blot dette, at naar en mindre Bestillingsmand efter 30 à 40 Aars Tjeneste bliver afskediget med Pension, faar han en 3 à 400 Kr. aarlig; hvorimod Exellensen efter 3 à 4 Maaneders Sæde paa Taburetten erholder sine 6000 Kr. aarlig i Pension; alt dette er kun en Følge af Systemet: „en Arbejdet, en anden Lønnen." Hvad der derimod i Spørgsmaalet om Arbejdernes Alderdomsforsørgelse har en saa overordenlig stor Betydning, er dette, at medens Embedsmanden, stor eller lille, nyder sin Pension, beholder han sine fulde medborgerlige Rettigheder; anderledes med Ardejderen, særlig den fysiske, naar han paa Grund af Alder og Svagelighed skal til at nyde Pension af Samfundet, ja, for Arbejderne har virkelig ogsaa Ret til Pension, Grundloven hjemler ham den; men vé den, for hvem det Tidspunkt indtræder, han er borgerlig død fra den Dag. Almindeligheden eller en anden lignende mild Stiftelse aabner sin Port for ham. Se det er Forskellen. For Arbejderen er det en Skam at blive gammel og fattig og derved trængende til Samfundets Støtte, det Samfund han har ofret sin Ungdoms- og Mandomskraft, medens den dekorerede og betitlede Embedspensionist, den 1ste i hver Maaned kan gaa til Finanshovedkassen med oprejst Pande og hæve sin velfortjente Alderdomsforsørgelse. „Han kan bærer sine graa Haar med Ære"; men sé til vore gamle udslidte Arbejdere, naar de en enkelt Gang faar Lov at gaa en lille Tur; krumbøjede og med usikkert Blik lister de dem langs Husrækkerne, vigende tilside for enhver nok saa lille Hindring, som om de vilde bede om Tilgivelse fordi det endnu tillades dem at leve efter at deres Arbejdskraft er brudt.

Med dette Billede for Øje er det ikke saa forunderligt at man stadig stærkere og stærkere hører Kravet om Arbejdernes Ret til at faa en Alderdomsforsørgelse, hvis Nydelse, foruden at være tilstrækkelig til deres Underhold, ejheller stiller dem i Klasse med Forbryderen. Skulde man undres over noget, maatte det snarest være den Taalmodighed hvormed den store arbejdende Del af Befolkningen saalænge har fundet sig og endnu med Taalmodighed finder sig i den mest himmelskrigende Uretfærdighed.

Nu er Spørgsmaalet imidlertid kommet op og vil før eller senere blive løst, men ad hvilken Vej? Efter vor Formening ad den eneste naturlige, nemlig den der er gældende i saamange af vore nuværende Samfundsvirksomheder naar den enkelte ikke kan magte Opgaven alene, nemlig det store Assuranceselskab, vi kalder Staten, thi hvad er Staten andet end en gensidig Forsikring, som hver betaler sin Præmie til, og Arbejderne betaler den største Præmie, fordi det er Frugten af hans Arbejde der betinger de øvrige Klassers Bestaaende. Hvad er da mere naturligt, end at Arbejderen ogsaa faar Andél i Statens Goder, i Forhold til hans Ydelse. Indtil for faa Aar siden kaldte man det Almisse, naar der var Tale om at give Arbejderne noget af Staten, ja det er jo ikke længere end som forrige Vinter, hvor det var Slagordet for at dække over Uvillien til at hjælpe de Arbejdsløse; men ogsaa den Slags Slagord forsvinder og faar en anden Betydning, og i et derhen sigtende Lovforslag, har den danske Regering, idetmindste i Princippet, vist at der var noget rigtigt i Arbejdernes Krav paa at deltage i Statens Goder.

Man hører saa ofte den Paastand: Staten kan ikke bære Alderdomsforsørgelse af Arbejderne, det vil sluge alle Statens Indtægter; lutter Taabeligheder; vel skal det indrømmes, at den gamle Arbejder lever usselt, selv naar han besørges paa Samfundets Bekostning, men helt uden Ofre sker det dog ikke, ja det kunde endogsaa være, at dersom man kunde skaffe sig Oplysninger om hvad alle Landets Komuner og Staten tilsammen ydede til Forsørgelsesvæsenet, at dette da vilde repræsentere en Sum der kom meget nær til den der fordres for at give alle fattige og udslidte Arbejdere en Pension hvoraf de kan henleve deres Alderdom i Tilfredshed, og uden at vide dem oversét eller sat i Klasse med Samfundets daarligste Individer, som Kassebedrøvere, Falskmøntnere „og den Slags Ting", ja disse ere endog heldigere stillede end en saadan gammel Arbejder, idet de efter visse Aars Forløb kan erholde deres medborgerlige Rettigheder igen, hvorimod disse er uigenkaldelig tabt for den Arbejder, der ikke længere er i Stand til ved sit Arbejde at ernære sig selv.

Derfor maa vi forene os i et tusindstemmigt Raab om Retfærdighed for de gamle Arbejdere.

Malerne, der i den sidste Tid synes at skulle blive blive første Sprøjte paa Eksperimenternes Omraade, har jo

nu i et Par Aar havt en „Alderdomsforsørgelses- og Hjælpefond", uden at denne dog har kunnet tænke paa nogen egenlig Tilslutning, og hvorfor? fordi, at man har det paa Følelsen, at selv med den bedste Villie er man ikke i Stand til ad faglig Vej at løse Alderdomsforsørgelsesspørgsmaalet.

Imidlertid er Sagen saa betydningsfuld og omfattes, som det synes, med megen Interesse af en Del Mestre og Svende, der har givet sig et Udslag i Nedsættelse af et Udvalg, repræsenterende alle Afskygninger af Svende, for at tage Sagen under Overvejelse og eventuelt fremkomme med Forslag til en delvis Omordning af den Basis, hvorpaa den paagældende Fond hviler, og hvorved det særlig skulde være Opgaven at sikre Svendene en Alderdomsforsørgelse; under alle Omstændigheder; opnaas dette føler vi os overbeviste om, at idetmindste Svendene vil omfatte Sagen med Sympathi, og kan de, alle uden Undtagelse, enes om at slutte sig sammen i Fagforeningen, er det maaske heller ikke umuligt at faa Mestrene til at betale dette lille Tillæg til Lønnen. Under alle Omstændigheder opnaar man at rejse Opmærksomheden for Sagens Betydning og derved vil alletider noget være vundet.

Fra Sverrig.

Som berørt i sidste Nummer, er der for Tiden en temmelig stærk faglig Bevægelse oppe i Sverrig, og det er ret interessant at se, at det her er Malerne der fører an.

Malerforbundet i Stokholm, med Understøttelse fra Malerforbundet i Malmø, lader i denne Tid vor Kollega, Hr. K. A. Hedlund, Sekretær i Malerforbundet i Stokholm, foretage en Agitationsrejse til alle de betydeligste Byer i Sverrig, for at faa oprettet et almindeligt Malerforbund for hele Sverrig, og det glæder os at kunne meddele, at det allerede er lykkedes at faa dannet Foreninger i følgende Byer: Norrköping, Linköping, Vestervik, Oskarshamn, Vexö, Kalmar, Karlskrona, Karlshamn og Kristianstad.

Desuden skal Rejsen omfatte Ystad, Landskrona, Helsingborg, Varberg, Halmstad, Uddevalla, Vennersborg, Karlstad, Kristinehamn, Örebro, Eskildstuna, Vesterås samt Malmö og Göteborg, i de to sidstnævnte Byer findes allerede Fagforeninger, ligesom dette ogsaa er Tilfældet i Upsala.

Naar Rejsen er afsluttet vil der saaledes, Stokholm indbefattet, findes 27 Afdelinger af Malerforbundet i Sverrig, og der er al Grund til at forudsætte Rejsen vil give dette Resultat, idet Hr. Hedlund er bleven mødt med stor Sympathi paa alle de Steder han har været, hvilket er aldeles naturligt.

Det ligger i Luften, som man siger; Arbejderne føler overalt Trykket af de nu herskende Tilstande, og der behøves kun lidt Initiativ for at rejse en kraftig Bevægelse iblandt dem. Vi lykønsker vore svenske Kolleger til det paabegyndte Arbejde, og haaber at det skal blive til Held i Fremtiden, baade for dem selv og os. Arbejdernes Interesser smelter mere og mere sammen, og det viser sig her, at den Sammenkomst, der fandt Sted sidste Sommer i Göteborg, imellem Repræsentanter for Fagforeninger i hele Skandinavien, allerede begynder at bære Frugter.

Om Opmaaling.

IV.

Idet vi i denne Artikel vil søge at give nogle praktiske Vink med Hensyn til Opmaaling af almindeligt forekommende Arbejde, skal vi gaa frem i den Orden, hvori Arbejdet er taget i den reviderede Prisliste.

Vinduer. Ved almindelige Vinduer er der tydeligt præciseret at Maalene skal tages paa Karmens Yderkant; det er altsaa selve Vindusaabningen i Muren der skal maales. Det følger af sig selv at de fastsatte Maksimalmaal 6 □ Al. og 4½ □ Al. henholdsvis for dobbelte og enkelte Fag gælde baade for nye, gamle og Forsatsvinduer. Ved Verandavinduer kan Rammer og Karme beregnes i løbende Maal til Butiksvinduespriser, eller ogsaa, særlig hvor der findes Sprodser, sammenligne dem med almindelige dobbelte eller enkelte Fag Vinduer og stille Beregningen efter disse i Forhold til Størrelsen.

Paneler og Døre. Ved alt Fyldingsarbejde, og overhovedet alt Arbejde der ikke er plant, er det en Regel, at man paa den ene Led tager Maalet fladt over, medens man paa den anden Led lægger Maalebaandet ind i alle Fordybninger.

Lysninger er man i Reglen nødt til at tage i 3 Stykker. 1. Stykket over Vinduspladen: Længdemaalet tages indvendigt fladt Maal, og ved Bredden tages Fyldingskanter og Omfatningens Lister og Bagkant med. 2. Selve Vinduespladen og Brystningen, hvis Højdemaal tages lodret, medens der med Breddemaalet forholdes som med selve Lysningsbredden.

Eks. Det øverste Lysningsstykkes Længdemaal tages derved, at man maaler Vinduesbredden (Pladens Længde 1 Al. 16 Tom.), folder Baandet sammen for at faa Halvdelen deraf (1 Fod 8 Tom.) og til denne Halvdel lægger Vindueshøjden. Det saaledes fremkomne Maal (6 Fod 10 Tom.) er Halvdelen af hele Længden; Maalet fordobles ved at gøre Fod til Alen og tage det dobbelte Antal af de overskydende Tommer (6 Al. 20 Tom.). Ligeledes maales Bredden af Brystningen ved at maale fra Midten (2 Fod 6 Tom.), og gøre Fod til Alen (2 Al. 12 Tom.). Den Lysning hvorefter dette Eks. er taget maaler ialt: Øverste Stykke = 6° 20ᵗ × 15ᵗ, Vinduespladen = 1° 16ᵗ × 9ᵗ og Brystningen 1° 4ᵗ × 2° 12ᵗ.

$$\begin{array}{rrrrrrrrrrrrr} 6^{\circ} & 20^{t} & & 1^{\circ} & 16^{t} & & 1^{\circ} & 4^{t} & & 4 & - & 7 \\ & 15^{t} & \times & & 9^{t} & \times & 2^{\circ} & 12^{t} & \times & \text{„} & - & 15 & + \\ \hline 3 & - & 18 & & \text{„} & - & 9 & & & 2 & - & 22 & \\ \text{„} & - & 13 & + & \text{„} & - & 6 & + & & 7 & - & 20 & = 7\,^{5}/_{6} \square \text{ Al.} \\ \hline 4 & - & 7 & & \text{„} & - & 15 & & & & & & \end{array}$$

$$\begin{array}{rrr} 2 & - & 8 \\ \text{„} & - & 12 \\ \text{„} & - & 2 \\ \hline 2 & - & 22 \end{array}$$

En Dør kan maales paa følgende Maade: Ved Bagsiden af Døren (den Side hvor Hængslerne sidder) maales Højden lodret fra Overkanten af Omfatningen; til Bredden hører Bagkanterne af Omfatningen, Forkanten af Døren og begge Falsene i Omfatningen (hvor disse ere malede med samme Farve som Bagsiden af Døren). Forsiden (Karmsiden) af en Dør tages bedst i 2 Dele, nemlig selve Dørsiden for sig og Omfatningen for sig. Ved Omfatningen forholder man sig paa samme Maade som ved en Lysning (Længdemaalet tages indvendig i Karmen og Halvdelen af Overkarmstykket lægges til Sidekarmstykket, hvorefter man gør Fod til Alen. Det skulde synes som om man ved at maale indvendig i Karmen kom til at mangle de to Firkanter i Hjørnerne af „Geriktet", dette er dog ikke Tilfældet, idet Bagkanten af Omfatningen tages med til Bredden af Karmen: den øverste Kant af Omfatningen vil nemlig fuldt opveje de to smaa Firkanter.

Ved Brystpaneler og Fodpaneler tages Kanterne med i Højdemaalet og Længdemaalet tages fladt over. Herved opnaas tillige at man med det samme faar Længdemaalet af Væggene.

Gulve. Ved Gulve plejer man at gaa med Maalet halvvejs ind i Vinduesfordybningerne. Rigtigere er det naturligvis at maale selve Gulvet først, og bagefter tillægge Dørtrin og Stykkerne i Vinduesfordybningerne.

Lofter. Naar glatte Gesimser behandles som Loftsplaner, kan man, ved at lægge Baandet ind i Hulkehle og Lister, maale Gesimsen og lægge dens dobbelte Bredde til Planens Tværmaal og Længdemaal. Er Behandlingen forskellig, maales Planen for sig og Gesimsen for sig. Længden af en Gesims findes lettest ved at lægge Værelsets Længde og Bredde sammen og gøre Fod til Alen, (her forudsættes naturligvis kun regelmæssige Værelser).

Vægge. Disse maales i Reglen lettest ved at tage Højden af Væggene Gange Fodpanelets Længde og hertil lægge Stykkerne over Døre og Vinduer. Undertiden er bekvemmest at tage hele Rundmaalet af Værelset og bagefter trække Døre og Vinduer fra.

Den sidstnævnte Fremgangsmaade er især at anbefale ved Trappegangsvægge. Her maaler man hele Højden (almindeligvis fra Stue til Kvist) og Omkredsen midtvejs paa Trappegangen (f. Eks. mellem 2den og 3die Sal). Fra det herved fremkomne Kvadratmaal drages det af Vinduer, Døre, inderste Vange og Fodpaneler dækkede Flademaal. Længden af den inderste Vange maa tages langs Væggene og rundt om Reposerne; Bredden er i Reglen den samme som den udvendige Vanges Bredde.

Facader. Til Højdemaalet paa en Facade regner man Tagrende, Gesims, alle Baandudladninger og Fuger etc. Bredden maales fladt over, med Tillæg af Nedløbsrender og saadanne fremspringende Kanter, som ere førte igennem hele Facadens Højde. Fra Flademaalet trækkes Vinduer og Døre, idet det dog maa bemærkes, at Lysningskanterne først maa fradrages Vinduesog Dørmaalet. Et Vindues Fradragsmaal er altsaa en Del mindre end selve Vinduesaabningen.

Findes der Knægte under Gesimsen, Balkoner eller andre lignende Fremspring, maa disse beregnes særskilt.

Stakitter. Man gaar med Baandet op over Stakittet, saaledes at Højden kommer til at omfatte begge Sider af dette foruden Løsholternes Kanter; Længden maales fladt. Efter Udregningen tillægges Stolpesidernes Kvadratmaal.

Man kan ogsaa straks til Længdemaalet lægge Halvdelen af Stolpesidernes Bredde.

Smedenes og Maskinarbejdernes Fagforening i England.

Af

N. Neergaard.

(Fortsat.)

Enhver stedlig Afdeling, der har over 20 Medlemmer, har sin egen Bestyrelse. Faar Afdelingen over 300 Medlemmer, begynder Dannelsen af en ny Afdeling og saa fremdeles. 300 er altsaa under almindelige Forhold det højeste Antal Medlemmer, der maa være i hver. Afdelingsbestyrelsen bestaar af flere eller færre Personer i Forhold til Medlemsantallet: en Formand, en Sekretær og en Kasserer maa dog enhver Afdeling have. Formanden fører Forsædet ved Afdelingsmøderne og idømmer Bøder. Sekretæren har den almindelige Ledelse af Afdelingens Forretninger; han sammenkalder Møderne, holder Regnskab, udsteder Anvisninger paa Understøttelse til Medlemmer og afgiver Beretning til Fællesmyndighederne om Arbejdsmarkedets Tilstand der paa Pladsen. Kassereren modtager og forvalter Afdelingens Pengemidler. Samtlige disse Embedsmænd vælges paa Afdelingsmøder med simpel Stemmeflerhed; Sekretær og Kasserer vælges for et Aar, Formanden for et Fjerdingaar ad Gangen. Desuden vælges for et halvt Aar to Revisorer med meget udstrakt Myndighed; de have Ret til at undersøge ikke blot Regnskaber og Kassebeholdning, men ogsaa hvert enkelt af de understøttede Medlemmers Berettigelse til at nyde Understøttelser. Den højeste Myndighed i Afdelingen er imidlertid paa en vis Maade Afdelingsraadet, der tæller 5—7 Medlemmer og vælges for et halvt Aar ad Gangen. Dette Raad kan forlange sig alle Afdelingens Bøger og Regnskaber forelagt og kan æske Oplysninger af samtlige Afeelingsembedsmænd om deres Embedsførelse, samt i fornødent Fald gøre Ansvar gældende paa Afdelingsmøderne. Kommer der Strid mellem Bestyrelsen og Medlemmerne eller mellem disse indbyrdes, har Raadet den foreløbige Afgørelse i sin Haand. Samtlige disse Embeds- og Tillidsmænd lønnes af Afdelingens Kasse. Sekrætæren faar fra 27 til 200 Kr. aarlig i Forhold til Medlemsantallet, Kassereren og Revisorerne faa ligeledes fast aarlig Løn, men noget

mindre. og de øvrige have 45 Øre for hver Aften de ere i Virksomhed. Paa den anden Side maa de alle betale Bøde for hver Gang de forsømme deres Forretninger uden gyldig Undskyldningsgrund.

I hvert Distrikt er der et Distriktsraad, til hvilket enhver af Afdelingenne i Distriktet vælger en eller flere Repræsentanter. Dette Raad har at varetage de faglige Interesser, der ere fælles for Distriktets Afdelinger og optræder som disses Fællesrepræsentation overfor Arbejdsgivere. Ingen kan i Tilfælde af Arbejdsnedlæggelse gøre Regning paa Foreningens Understøttelse, naar ikke Strejken er godkendt af Distriktsraadet. Ligeledes træffer Raadet Afgørelse, naar der rejses Klage mod et i Distriktet boende Medlem for at have handlet imod Fagforeningens Interesse. (Forts.)

Mestrenes Tilslutning til den nye Prisliste.

Nedenstaaende findes en Fortegnelse over de Mestre der, som Medlemmer af Lauget, fra 1. April d. A. betaler efter den nye Prisliste. Ærede Kolleger bedes oplyse Bestyrelsen om Navne og Bopæl paa de Mestre, der ikke findes i nedenstaaende Fortegnelse, saaledes at den kan blive i Stand til at erholde deres officielle Tilslutning senest 1. April.

Navn:	Bopæl:
Adrian, H. H.	Nyhavn 31.
Adrian, I. Chr.	Købmagergade 41.
Aarhuus, Th.	Schacksgade 7.
Baruch, B. W.	Krystalgade 15.
Balcken, L. R.	St. Regneg. 22, Bryggerlæng. 6.
Bang, H. F.	Reventlovsgade 10.
Berg, Chr.	Mønterg. 35, Krystalg. 5.
Berg, Carl C.	Vinstrupsvej 5.
Brandt, F. V.	Strandgade 1.
Brandt, Th.	Nørrevoldgade 24.
Bredahl, Wm.	Sølvgade 96.
Bredenbeck, K.	Løngangstræde 18.
Boesen, R. B.	Vesterbrog. 67, St. Knudsv. 46.
Becken, C. U.	I. A. Schwartzgade 14.
Berendsen, V.	Skinderg. 9, Kort Adelersg. 7.
Benthien, A. C.	Rørholmsgade 7.
Brømer, F. M.	Svanholmsvej 6 A.
Brandtzen, I. C.	Oehlenschlægergade 30.
Bjørn, S. P.	H. C. Ørstedsvej 39.
Carlé, F. H.	Overgaden o. V. 26.
Christensen, E. V.	Falkonergaardsvej 14.
Christensen, Louis	Adelgade 15.
Christensen, A. A.	Smedegade 12.
Clemmensen L. C.	H. C. Andersensgade 10.
Dahlberg, I. C.	Prindsessegade 11.
Dahl. A. F.	Gl. Torv. 4.
Dinesen, H. C.	Øchlenschlægersgade 35.
Due. A. Chr.	Adelgade 79.
Dickelmann, F. H.	Adelg. 115. Krusemynteg. 1.
Ehrencron, L. A.	Hindegade 5.
Eckardt, I. R.	Krystalgade 28.
Engmann, I. L.	Torvegade 26.
Furche Th.	Thuresensgade
Fischer, P. A.	Stengade 12, Fillippavej 8.
Francke, L.	Blaagaardsgade 8.
Guldbrandsen, Th.	Sortedamsgade 3.
Guntzelnick, I. C.	Teglgaardsstræde 5.
Guntzelnick, I. I. G.	Teglgaardsstræde 5.
Gøtke, E. I.	Gothersgade 145.
Hammer, H. W.	Kronprinsessegade 24.
Hass, D. C.	Oehlenschlægersgade 7.
Hellesen, A.	Gothersgade 137.
Henckell, F.	Jagtvej 219.
Helbig, V. H.	Brogade 4.
Holm, H. W.	Peter Skramsgade 7.
Hoff, C. R. W.	Sølvgade 34.
Hallager C. W.	Læssøgade 22.
Hahn, F.	Dosseringen 20.
Hutzen. W.	Gl. Mønt 3.
Hansen, L. C.	St. Pederstræde 55.
Hansen, C. R.	Nørregade 25.
Hansen. Harald	Ørstedsvej 54.
Hansen, Victor	Nørregade 34.
Hansen, Peter	Dr. Tvergade 28.
Hansen, Vilh.	Heibergsgade 16.
Hansen, H. C.	Vingaardstræde 20.
Hansen, Lauritz	Toldbodgade 10.
Heindorn, A.	Reventlovsgade 10.
Ipsen, L. I.	Peter Hvidtfeldtsstræde 13.
Juulmann, C. W.	Nørregade 20.
Juulmann, O. T.	do.
Juulmann, Chr.	do.
Jacobsen, E. P.	Skvaldergade 12.
Jacobsen, C. W.	Dr. Tvergade 59.
Jacobsen, N.	Vestervoldgade 113.
Jørgensen, P.	Lavendelstræde 16.
Jørgensen, L. C.	Krogsgade 5.
Johansen, A. C.	Fiolstræde 29.
Johansen, C. C.	Smallegade 14.
Jensen, Severin	Kongens Nytorv 13.
Jensen, Rudolf	Abildgaardsgade 28.
Jensen, Chr.	Lille Torvegade 34.
Jensen, P. T.	Læderstræde 22.
Jensen, L. P.	Vesterbrogade 20.
Jensen, Helvig	Gl. Kongevej 92.
Krause, H. B.	Ravnsborggade 4.

Kanitz, L. C.	Lavendelstræde 15.
Kruse, Th.	St. Kannikestræde 18.
Klæbel, G. Th.	Gothersgade 43.
Kisby, P. L.	Falkoneralleen 19.
Kühl, A. C.	Fælledvej 16.
Kofoed, P.	Holbergsgade 22.
Krag, Charles	Løngangsstræde 21.
Knudsen, A. A.	Aabenraa 33.
Licht, Chr.	Rosenborggade 4.
Larsen, L. P.	Øster Farimagsgade 83.
Larsen, S. W.	Eckersberggade 38.
Lapuchoff, H.	Rømersgade 20.
Lunde, L. C.	Hortensiavej 10.
Lublin, L.	Adelgade 29.
Møller, H. C.	Gothersgade 49.
Møller, W.	Bredgade 25.
Møller, H. H. T.	Blaagaardsgade 30.
Møller, T. N.	Dannebrogsgade 37.
Møllmann, C.	Frederiksborggade 27.
Mohr, F. L.	Mathæusgade.
Meinicke, C L.	Nørresøgade 39.
Meyer, Ole	Schacksgade 5.
Meyer, Emil	Klerkegade 25.
Meyer, Axel	
Marcussen, P.	St. Strandstræde 41.
Madsen, A. F.	Gl. Kongevej 76.
Madsen, Severin	Bjelkes Allé 23.
Madsen, Lauritz	Købmagergade 26.
Madsen, Carl	Stormgade 15.
Mandix, H.	Tordenskjoldsgade 13.
Mathiesen, I. M.	Brolæggerstræde 12.
Nielsen, C. I.	Møntergade 5.
Nielsen, Adolf,	Asylgade 8.
Nielsen, C. V.	Aabenraa 20.
Nielsen, H. C.	Holbergsgade 10.
Nielsen, I. Schou	Saxogade 66.
Nielsen, P.	Elmegade 8,
Nielsen, G. H.	Gartnergade 17.
Nielsen, P. E.	Adelgade 17.
Paetz, P. E.	Fredericiagade 18.
Petersen, Lars	Colbjørnsensgade 5.
Petersen, Anton	Vesterbrogade 27.
Petersen, I. F.	Peder Skramsgade 1.
Petersen, Chr. A.	St. Kongensgade 31.
Pjedsted, C. H.	Korsgade 27.
Rosenberg, A.	Absalonsgade 33.
Rissgaard, C. F.	Adelgade 77.
Rasmussen, H. Chr.	Nørrebrogade 34.
Rasmussen, R. C.	Kongensvej 28.
Reusch, G. Th.	Ny Kronprinsessegade 6.
Steendorff, C. V.	Nørregade 45.
Schmidt, C. A.	Mikkelbryggersgade 18.
Smidt, H. T.	Holsteinsgade.
Schmidt, I. U.	Thorupsgade 13.
Svendsen, Vill.	Nørre Allé 11.
Svendsen, M. P.	Gl. Kongevej 37.
Schmiegelow, E.	Nørregade 18.
Snerding, F V.	Nørrevoldgade 94.
Schrøder, Bernh.	Holbergsgade 7.
Schrøder, I. N.	Nørre Farimagsgade 61.
Stegemann, C. F.	Smedegade 9.
Stegemann, Wilh.	Ole Suhrsgade 15.
Svanekjær, F.	Naboløs 2.
Schübeler, H. C.	Gothersg. 43, Kalkbrænderiv. 19
Schou, V. T.	Niels Hemmingsensgade 8.
Schouby, A.	Nørrebrogade 48.
Schülein, H.	Værnedamsvej 12.
Schwartz, W. E.	Frederiksborggade 50.
Seitzberg, F. V.	Allégade 17.
Tranekjær, I. C.	Nørrebrogade 43.
Wessel, F. G.	Salviegade 42.
Weber, C.	Toldbodgade 10.
Werlinn, I. C.	F iolstræde 5.
Wiener, C. V.	Møntergade 21.
Weilby, A.	Vildersgade 24.
Øigaard, M. C.	St. Pederstræde 27.

BEKENDTGØRELSER.

„Fagtidende for Malere“,
udgivet af „Malernes Fagforening“, Organ for Malernes, særlig Svendenes Interesser, udgaar foreløbig kun én Gang maanedlig, og koster 30 Øre Kvartalet i Byen, og i Provindserne iberegnet Postafgift. Enkelte Numre 10 Øre. Abonnement tegnes i Provindserne hos de respektive Formænd samt paa alle Postkontorer, i København paa Fagforeningens Kontor, **Rømersgade 3, Kælderen.**

Malernes Fagforenings Kontor,
Rømersgade 3, Kælderen. — aabent hver Søgnedag fra 8—9 Formiddag og fra 5—7 Aften, for Anvisning af Arbejde, Indbetaling af Kontingent og Indmeldelse af nye Medlemmer.

Alle indsendte Artikler maa være forsynede med Navn og Bopæl, til Underretning for Redaktionen.

Redigeret af J. Jensen. — Trykt hos I. Henriksen, Rømersgade 22, København.

Udgivet af Malernes Fagforening.

Nr. 4. April. 1887.

Patentstilladser.

Igennem en Aarrække har nervøse Medborgere, der vare tvungne til at færdes paa Gaden, gaaet i en stadig Angst for at faa et af de saakaldte Patentstilladser med tilhørende Malerpotter og Malersvende i Hovedet. Denne Frygt har dog været delvis ugrundet; det højeste disse Uhyrer af Stilladser har drevet det til overfor fredelige Vejfarende, har været at sende nogle Klatter — maaske en enkelt Gang en hel Potte Oliefarve ned paa en blankstrøgen „Bodecker".

For de Maler- eller Mursvende, der har maattet arbejde paa de bekendte „enbenede Pinde", har Sagen ikke været slet saa gemytlig. Der er ikke hengaaet et Aar af den Tid, i hvilken man har benyttet disse, iøvrigt ret praktiske Stilladser, uden at dette har krævet sine Ofre, enten af Døde eller Kvæstede, og som rimeligt er, har Malerne afgivet det største Kontingent hertil. Derfor har man ogsaa stadig igennem „Malernes Fagforening" havt sin Opmærksomhed henvendt paa Stilladsspørgsmaalet, og blandt andet indgivet flere Andragender til Autoriteterne om at faa disse farefulde Stilladser forbudte, uden at dette dog har ført til noget Resultat. Den imellem Arbejderne vakte Uvilje imod Stilladserne har imidlertid bevirket, at en Del Mennesker har beskæftiget sig med Tanken om at bygge et Stillads, der tilbød de samme Fordele som de ældre Stilladser, uden at besidde disses Farlighed. Denne Opgave synes nu i det væsenligste at være løst. Malermester Kruse konstruerede ifjor et Stillads efter Opstandersystemet, men i Stedet for de Tallier, hvormed man tidligere hejsede Arbejdskassen op og ned af Stangen, anbragte han til Ophejsningen 2 Vægtstænger med Hager til at gribe ind i svære Skruer, der med ca. 8 Tommers Mellemrum var anbragte paa Stangens ene Side. ved skiftevis at hæve og sænke Vægtstængerne, flytter Hagerne sig jævnt opad og griber ind i Skruerne. Til Nedfiringen benyttedes en „Snegl", der sattes i Bevægelse ved et Sving og var forsynet med en Stopper der forhindrede, at man kom længere ned end man ønskede. De saakaldte Styreliner, der fastgøres ved Facadens Ender, bleve førte ned igennem Opstanderen og derved fremkom Stilladsets største Fortrin, at kunne flyttes, naar

Arbejderne befandt sig paa Gaden. Erfaringen har godtgjort, at det er ved Flytningen de fleste Ulykkestilfælde er skete, hvilket er let forklarligt, naar man erindrer, at en eller to Mand under Flytningen skulde være i Arbejdskassen, helt oppe under Gesimsen, og der fire paa Styrelinen, medens 1 Mand baksede Stangen fremad forneden. Herved kom hele Vægten foroven, og naar der skulde flyttes udenom Altaner eller lign. Fremspring paa Facaden, svævede de to Arbejdere bogstavelig i Luften, og det beroede da paa disse to Mænds Styrke og Koldblodighed, saavelsom paa den Mands Paapasselighed der fandtes forneden, om Stilladset kunde beholde sin Ligevægt; blev det firet for langt frem, enten foroven eller forneden, hvilket meget let kunde ske, maatte Stilladset vælte, og dette er ogsaa meget ofte sket. Ligeledes laa der en meget stor Fare i at det var Tove der benyttedes til Op- og Nedhejsningen, idet der ofte benyttes „Syrer" ved Vaskningen af Facader, og blot nogle Draaber er tilstrækkelige til at gøre Tovet skørt, hvorved Kassen med Arbejderne er styrtet ned.

Endelig var det et overordentligt anstrængende Arbejde at hejse Arbejdskassen op til Gesimsen paa de moderne høje Bygninger de sidste Aar har frembragt.

Alle disse Ulemper er nu afhjulpne ved Kruses Patent, som han i dette Foraar har solgt til Firmaet Thomsen & Madsen, Rosenvængets Alle Nr. 8, C, der yderligere har foretaget nogle Forbedringer ved Stilladset, hvorved det er blevet endnu mere solidt og let haandterlig. Disse Forbedringer bestaar deri, at i Stedet for, at Nedfiringen tidligere skete ved Hjælp af den omtalte Snegl, sker dette nu ved Hjælp af de samme Vægtstænger hvormed man bevæger sig opad; derved undgaas den ubehagelige Rystelse Sneglens omdrejende Bevægelse fremkalde, ligesom det ogsaa gør Stilladset mere simpelt i sin Kostruktion; ligeledes ere de Skruer hvori Vægtstængernes Hager griber ind forstærkede, dels ved et Gasrørshylster og dels ved en Jernskinne, der igennem Stangens hele Længde forbinder Skruerne med hverandre, herved er al Fare for at disse skal knække, fuldstændig fjærnet.

Vi har set Stilladset benyttet og fundet at det i alle Maader tilfredsstiller de Fordringer man bør stille til et saadant Stillads i Retning af Soliditet, ligesom det ogsaa er overordentligt let at hejse op eller ned, én Mand kan med stor Lethed hejse det op til 4. Sals Etage i 2 à 3 Minutter. Hertil kommer, at d'Hrr. Thomsen & Madsen har truffet den praktiske Foranstaltning at lade Stilladserne forsikre, saaledes at de Arbejdere, der ere beskæftigede paa disse Stilladser, uden nogen Udgift for dem selv er forsikrede imod Ulykkestilfælde. Forsikkringens Størrelse er for Død 1000 Kr., for Invaliditet 1000 Kr. og for mindre Skader 1 Kr. pr. Dag i indtil 200 Dage. Denne Foranstaltning er ogsaa en Art Garanti for Stilladsernes Soliditet, idet det vedkommende Assuranceselskab vil paase, at Stilladserne til enhver Tid er i Orden. Vi kunne derfor fuldt ud anbefale vore Kolleger at benytte sig af ovennævnte Stilladser, da vi føler os overbeviste om at Faren for Ulykkestilfælde ved disse er forringet i saa høj Grad at den næsten er uden Betydning.

Udlandet.

Strejken i Hamborg, Altona, Wandsbeck og Omegn.

Som allerede meddelt igennem Dagbladene fører vore tyske Kolleger i Hamborg og tilliggende Byer i denne Tid en Kamp med Arbejdsgiverne for at faa deres Arbejdsvilkaar forbedret.

Da vi ikke kan se paa denne Sag som ligegyldige Tilskuere, men af et oprigtigt Hjærte maa ønske vore Kolleger Sejr overalt hvor de ser dem nødsaget til at optage en Kamp paa det faglige Omraade, skal vi søge at give et kort Overblik over Stillingen i Hamborg for Øjeblikket.

Hamborg har, som alle der har rejst vil vide, hidtil været den By i Tyskland, hvor der har været betalt den højeste Løn for Malere. Dette Forhold har medført, at der Tid efter anden er samlet en saa stor Styrke af Malere, saavel i Hamborg som i de tilliggende Byer, Altona, Wandsbeck og Ottensen, at Arbejdsaaret er blevet meget indskrænket og at Lønnen i det sidste Aar er gaaet betydeligt nedad. Med Hensyn til Arbejdstiden falder denne i to Perioder, nemlig Foraar og Efteraar, en 6—8 Maaneder ialt, hele den øvrige Tid maa Arbejderne enten rejse, hvad de unge ogsaa for en Del gør, eller indrette sig paa bedste Maade indtil der atter kan tages fat.

Af disse Grunde blev det allerede sidste Aar besluttet at søge en Forbedring i dette Foraar, og vore Kolleger har været meget virksomme i den forløbne Vinter for at skaffe sig tilstrækkelig Styrke til en eventuel Kamp, og det har vist sig at det var nødvendigt, thi som nedenstaaende Skrivelse udviser, har Mestrene ikke været synderlig medgørlige.

Efter at der i Løbet af Vinteren havde været afholdt forskellige større Møder, og en dertil nedsat Kommission forgæves havde forsøgt en Underhandling med Mesterkorporationerne, blev der endelig den 9de Marts afholdt et af omtrent 1500 Malere besøgt Møde i Altona, hvor det enstemmigt blev besluttet at sende Mestrene følgende Skrivelse:

„Paa den Onsdag den 9. Marts d. A. i Dappens Lokale i Altona afholdte offentlige Forsamling af Malersvende fra Hamborg, Altona, Wandsbeck og Omegn blev følgende Fordringer ved en Generalbeslutning enstemmigt vedtaget:

1. 9 Timers Arbejdstid pr. Dag med Minimalløn af 50 Pfenning i Timen.

2. Arbejdstid fra Kl. 7 Morgen til 6 Aften med Frokost fra Kl. 8½—9. Middag fra Kl. 12—1 og Vesperkost fra Kl. 3½—4.
3. Søndagsarbejde fra Kl. 7—9½ og derpaa igen fra Kl. 11½— 3 med en Minimalløn af 1 Mark i Timen.
4. Hver Lørdag ½ Time tidligere Fyraften, Paaske- og Pinselørdag Fyraften Kl. 4 uden Afdrag i Lønnen.
5. Overtimer før Kl. 10 Aften betales med Tillæg af 50 pCt. og efter Kl. 10 med Tillæg af 100 pCt.
6. Afskaffelse af alt Akkordarbejde.
7. I Tilfælde af Løsning af Arbejdsforholdet imellem Mester og Svend er den fortjente Løn forfalden til Udbetaling den samme Dag.

Hver Lørdag er Lønningsdag og da maa den fulde Løn udbetales.

Arbejde i fri Luft paa staaende eller hængende Stillads betales med 25 pCt. Tillæg.

Transport af Arbejdstøj eller Materialier til og fra Arbejdsstedet af Svendene er forbudt.

Arbejdstiden begynder:

			Frokost.	Middag.	Vesperkost
Fra 10 Marts til 30 Septbr.	fra 7	til 6	½ Tim.	1 Time	½ Tim.
- 1 Oktobr. - 31 Oktobr.	- 7	- 5	do.	do.	do.
- 1 Novbr. - 30 Novbr.	- 7½	- 4½	do.	do.	do.
- 1 Decbr. - 1 Febr.	- 8	- 4	do.	do.	do.
- 1 Febr. - 21 Febr.	- 7½	- 4½	do.	do.	do.
- 21 Febr. - 10 Marts	- 7½	- 5½	do.	do.	do.

Naar den Dato med hvilken den ny Arbejdstid i Følge omstaaende Tabel begynder, falder paa en af de 3 første Hverdage i Ugen betales Lønnen for hele Ugen efter den ny Tid, hvis den derimod falder paa en af de 3 sidste Dage betales Lønnen for hele Ugen efter den gamle Tid.

Det er kun den tvingende Nødvendighed, der har foranlediget os til at stille ovenstaaende Fordringer.

Statistiske Beregninger godtgør at Gennemsnitsfortjenesten for en Malersvend kun er fra 700—750 Mark aarlig, og ingen vil bestride at det er umuligt for en Arbejder at tilfredsstille selv tarvelige Eksistensfordringer for en saaden Løn.

Da man imidlertid ikke vilde lade noget Middel uforsøgt for ad den venskabelige Overenskomstens Vej at naa et Resultat, satte den dertil valgte Kommission sig skriftlig og muntlig i Forbindelse med Bestyrelsen for Malerlauget for Hamborg, Altona og Wandsbeck saavel som med Mesterkorporationen i Hamborg, med Bøn om at foranledige en Kommission valgt, for sammen med Svendenes Repræsentanter at fremme ovenstaaende Beslutninger.

Vi maa bittert beklage at vore Bestræbelser ikke toges til Følge, at man ikke engang værdigede os et Svar, istedetfor Svar foretog man Straffeforholdsregler overfor Svendene.

Vi retter derfor herved en Bøn til dem om senest den 2. April d. A. at tilsende os Meddelelse om, hvorvidt De anerkender ovenstaaende Beslutning og vil indgaa paa de stillede Fordringer, i modsat Tilfælde, er det paa det sidste offentlige Møde for Malere besluttet at foretage en Arbejdsstandsning.

Efter at have gjort Dem bekendt med dette Cirkulære, bedes det, forsaavidt De slutter Dem dertil, tilbagesendt under Adresse: „Malernes Strejke-Commission, Stat-Bremen, Niedernstrasse 120, Hamborg".

Ærbødigst

Strejke-Commissionen
for Malerne i Hamborg, Altona og Wandsbeck.

* * *

Det er klare og bestemte Fordringer vore tyske Kolleger stiller, et Par at dem skal vi belyse lidt nærmere, da disse paa en slaaende Maade illustrerer den moderne Udvikling, nemlig Fordringen om en 9 Timers Arbejdsdag og Fordringen om Afskaffelsen af alt Akkordarbejde.

Frikonkurencen er som bekendt bygget paa det Princip, at anspænde Kræfterne i den størst mulige Grad og derved forøge Arbejdets Produktivitet, ligesom den stadig søger at fremstille Produkterne saa billige som muligt. Dette Forhold er i en ligefrem skandaløs Grad gaaet ud over Arbejderne derved, at disse har maattet konkurere med den udviklede Maskinteknik — hver ny Maskine betyder Overflødiggørelse af en eller flere Arbejdere, uden at give dem noget Vederlag derfor. Industriherrerne fortæller os ganske vist, at de derved bliver i Stand til at sælge deres Produkter endnu billigere; men hvad hjælper det Arbejderne, naar disse enten delvis eller fuldstændig berøves deres Købeevne, og det er faktisk den Proces der foregaar i vore Dage.

Af disse Grunde søger Arbejderne overalt hvor det lader sig gøre, at indskrænke Arbejdstiden, for derved at skaffe Arbejde til alle, medens Arbejdsherrerne paa den anden Side søger at vedligeholde eller om muligt udvide Arbejdstiden, for igennem det nødtvungne Tilbud af Arbejdskraft at forskaffe sig denne saa billigt som muligt, uden Hensyn til, om Arbejderne kan leve af den Løn de faar, og uden Hensyn til om Tusinder af Arbejdere er uden Erhverv. Det maa derfor glæde os, at vore Kolleger i Hamborg har sat Indførelsen af en 9 Timers Arbejdsdag som Punkt 1 i deres Fordringer, da en Sejer for dem paa dette Spørgsmaal ogsaa vil faa Betydning for os, naar vi i den nærmeste Tid kommer til at tage det samme Spørgsmaal op.

Fordringen om Afskaffelsen af alt Akkordarbejde er ligesaa naturlig som nødvendig. Akkordbetalingen var et nødvendigt Led i Udviklingen af den fri Konkurence, og det blev let for Kapitalens Indehavere at faa Arbejderne ind paa dette System, idet man paa en underfundig Maade appellerede dels til deres Trang til Frihed og dels til deres Retfærdighedsfølelse. Man foregøglede Arbejderne hvilken gylden Frihedstid der vilde oprinde for dem, naar de ikke længere fik Betaling for den Tid de havde arbejdet, men derimod for det Kvantum Arbejde de havde præsteret, ligesom ogsaa dette, at den dygtige og flittige Arbejder ved Akkord kunde tjene mere end den udulige og dovne, i høj Grad maatte tiltale Arbejderne. Erfaringen har imidlertid vist os, at det eneste der er opnaaet ved Akkordarbejdet er dette, at Arbejderne nu producerer dobbelt saa meget som før, medens deres Kaar snarere er forringet end forbedret, og med Friheden er det kun lidt bevendt. Arbejderne maa ved Akkordarbejde passe Arbejdstiden ligesaa godt som ved Dagløn, og dertil arbejde meget strængere, ikke engang den opnaaede Dygtighed honoreres. Har en Arbejder ved lang Tids Øvelse og særlige Anlæg opnaaet en større Færdighed i en eller anden Branche i Faget, hvorved han maaske efter de gældende Priser kan tjene lidt over det almindelige, saa kan man være sik-

ker paa, at dette er Signalet til at nedsætte Lønnen for dette Arbejde. Vi behøver blot at henvise til Aarerarbejdet, som vi for nylig har maattet os lade trække af paa, blot fordi nogle enkelte ved dette Arbejde tjente lidt over en almindelig Dagløn.

Der har derfor i de sidste Aar stadig hævet sig Røster iblandt Arbejderne for Afskaffelsen af Akkordarbejdet, og det er naturligt, at disse lyder højst hvor Systemet fremtræder i sin mest fordærvelige Skikkelse, saaledes som Tilfældet er i Hamborg. Her har man ikke, saaledes som t. Eks. hos os, en Prisliste, der fastsætter Priser pr. Alen. Akkordbetalingen foregaar paa den Maade, at en eller flere Svende faar en Etage eller et helt Hus at male for en bestemt Betaling, hvis de saa en enkelt Gang tjener lidt godt paa et saadant Arbejde, bliver Prisen sat ned paa det næste. Der finder ogsaa en Slags Stykke-Betaling Sted, og vi skal eksempelvis nævne, at der for at „stryge" en Dør med Karm 2 Gange paa begge Sider, i Almindelighed betales 75 Pfenninge og for „Aaring" 80 Pfenninge. Gennemsnitsmaalet paa en saadan Dør er 16 □ Alen. Overfor saadanne Priser er det naturligt at Akkordarbejdet ønskes afskaffet.

Strejken udbrød den 18de ds. med ca. 2000 Mand, og allerede den 21de, altsaa 3 Dage efter, var ca. 300 Mestre gaaet ind paa de stillede Fordringer, hvorved ca. 1500 Svende atter er traadt i Arbejde. De Strejkendes Tal udgør ca. 700 og der er godt Haab om at Arbejderne vil gaa af med Sejren over hele Linjen.

* * *

Fra Sverrig.

Fra Stokholm har vi modtaget følgende:

Til

vore danske Kolleger!

Da det ganske sikkert vil interessere de danske Kolleger, direkte fra deres svense Kammerater at modtage en Oversigt over det Standpunkt vor Organisation for Øjeblikket indtager, tillader jeg mig igennem „Fagtidende for Malere" at meddele Resultatet af den nu lykkelig afsluttede Agitationsrejse. Ganske vist har Fagtidendes Redaktion allerede i sidste Nr. omtalt denne Rejse og dens delvise Resultat, men paa Grund af at Rejsen paa dette Tidspunkt ikke var afsluttet, kunde man ikke paa dette Grundlag bygge en Dom om den nuværende Situation.

Rejsen omfattede 25 Byer af hvilken der i 3 forud var dannet Foreninger, det galdt saaledes om at faa dannet Foreninger i 22 Byer og dette lykkedes ogsaa i de sytten. Disse er: Norrkjöping, Linnkjöping, Vestervik, Oskarshamn, Jönkjöping, Vexö, Kalmar, Karlskrona, Karlshamn, Kristiansstad, Landskrona, Helsingborg, Halmstad, Borås, Örebro, Eskilstuna og Vesterås, med tilsammen 368 Medlemmer. Ældre Foreninger findes i Stokholm, Göteborg, Malmö, Lund, Upsala, Sundsvall og Østersund, altsaa 7 Foreninger med omkring 450 Medlemmer. Desuden er der for ganske faa Dage siden, paa Initiativ af Karlskrona-Foreningen, dannet en lille Forening til, nemlig i Ronneby, med 15 Medlemmer.

Altsaa findes her i Sverrig for nuværende Tid 25 Foreninger, med over 800 af Landets omtrent 4000 Malere, eller med andre Ord c. 20 pCt. af samtlige Kammerater ere vundne for Organisationen.

Efter dansk Maalestok har disse Tal kun liden Betydning,, men for os, som indtil Dato, har maatte nøjes med, med umodig Harme at se paa, at blot Tilfældighederne har været de bestemmende Faktorer for Arbejdernes Vilkaar, at slavisk Ligegyldigded og Sløjhed har gjort vore Kammerater utilgængelige for Organisationens Værdi, at vore Kaar var totalt undergiven Arbejdsgivernes mere eller mindre despotiske Forgodtbefindende. For os, som hele Tiden har set dette uden at vi dog har været i Stand til at forandre Forholdene, er det Faktum, at nu findes der i Sverrig 25 Foreninger iblandt Malerne med tilsammen over 800 Medlemmer, en Solstraale som lyser op i det hidtilværende Mørke, og lader os se ind i en lys Fremtid, hvor vi selv kan faa et Ord med i Laget ved Bestemmelsen af Prisen paa vor Arbejdskraft, og den Tid, i hvilken vi som Maskiner skulle bruges af vore Ejere. Denne første store Fremgang er et Løfte om Fremtiden, og vi faar nu se, om vi skulle forstaa paa en tilfredsstillende Maade at indfri dette Løfte.

Med broderlig Hilsen
K. A. Hedlund,
Malerforbundets Sekretær.

* * *

Vi kan hertil kun knytte de bedste Ønsker om en lykkelig Fremtid for vore svenske Kolleger. Deres Organisation er endnu ung, men der synes at være Liv og Fart i Bevægelsen, hvilket maa være os en Spore til at arbejde ihærdigt herhjemme for at vi til enhver Tid kan staa som værdige Kammerater ved Siden af vore naturlige Kampfæller, Arbejderne i de skandinaviske Lande.

BEKENDTGØRELSER.

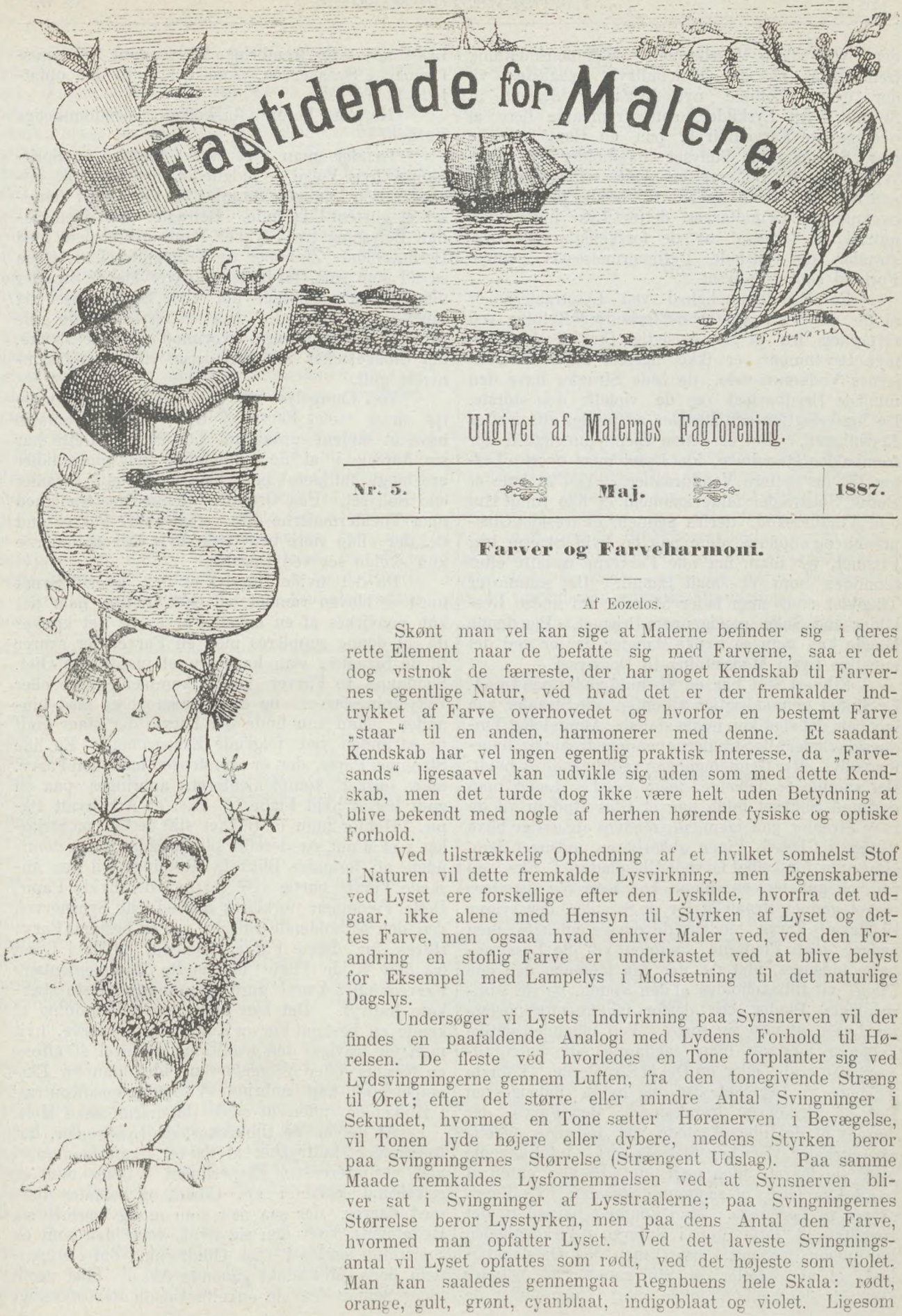
Bemærk!

Alle Breve og Forespørgsler vedrørende „Fagtidenden" eller „Malernes Fagforening", bedes foreløbig tilsendt undertegnede, under Adresse: **Baggesensgade 13, 1. Sal, tilhøjre.**

J. Jensen,
f. T. Formand.

„Fagtidende for Malere",
udgaar 1 Gang maanedlig og koster for alle Ikkemedlemmer 30 Øre Kvartalet, 10 Øre pr. Nr. Abonnement modtages paa alle Postkontorer samt i **Baggesensgade 13, 1. Sal th. N.** Medlemmer af „Malernes Fagforening" erholder fra April „Fagtidenden" gratis. Alt det udkomne 1½ Aargang sælges til halv Pris saalænge Oplag haves.

Redigeret af J. Jensen. — Trykt hos I. Henriksen, Rømersgade 22, København.

Udgivet af Malernes Fagforening.

Nr. 5. | Maj. | 1887.

Farver og Farveharmoni.

Af Eozelos.

Skønt man vel kan sige at Malerne befinder sig i deres rette Element naar de befatte sig med Farverne, saa er det dog vistnok de færreste, der har noget Kendskab til Farvernes egentlige Natur, véd hvad det er der fremkalder Indtrykket af Farve overhovedet og hvorfor en bestemt Farve „staar" til en anden, harmonerer med denne. Et saadant Kendskab har vel ingen egentlig praktisk Interesse, da „Farvesands" ligesaavel kan udvikle sig uden som med dette Kendskab, men det turde dog ikke være helt uden Betydning at blive bekendt med nogle af herhen hørende fysiske og optiske Forhold.

Ved tilstrækkelig Ophedning af et hvilket somhelst Stof i Naturen vil dette fremkalde Lysvirkning, men Egenskaberne ved Lyset ere forskellige efter den Lyskilde, hvorfra det udgaar, ikke alene med Hensyn til Styrken af Lyset og dettes Farve, men ogsaa hvad enhver Maler ved, ved den Forandring en stoflig Farve er underkastet ved at blive belyst for Eksempel med Lampelys i Modsætning til det naturlige Dagslys.

Undersøger vi Lysets Indvirkning paa Synsnerven vil der findes en paafaldende Analogi med Lydens Forhold til Hørelsen. De fleste véd hvorledes en Tone forplanter sig ved Lydsvingningerne gennem Luften, fra den tonegivende Stræng til Øret; efter det større eller mindre Antal Svingninger i Sekundet, hvormed en Tone sætter Hørenerven i Bevægelse, vil Tonen lyde højere eller dybere, medens Styrken beror paa Svingningernes Størrelse (Strængent Udslag). Paa samme Maade fremkaldes Lysfornemmelsen ved at Synsnerven bliver sat i Svingninger af Lysstraalerne; paa Svingningernes Størrelse beror Lysstyrken, men paa dens Antal den Farve, hvormed man opfatter Lyset. Ved det laveste Svingningsantal vil Lyset opfattes som rødt, ved det højeste som violet. Man kan saaledes gennemgaa Regnbuens hele Skala: rødt, orange, gult, grønt, cyanblaat, indigoblaat og violet. Ligesom

der ved flere Musiktoners Sammensmeltning frembringes et nyt Toneindtryk, saaledes vil der ogsaa komme nye Lysfarver derved, at Straaler fra Lyskilder, som fremkalde flere af ovennævnte Farveindtryk, paa en Gang indvirke paa Synsnerven. Sollyset indeholder alle Farverne, og da Sollyset er hvidt, vil ethvert Lys nærme sig desto mere til hvidt jo flere af ovennævnte Grundfarver dette Lys indeholder, naturligvis forudsat at de forskelligfarvede Lysstraaler ere tilstede i tilnærmelsesvis samme Forhold som i Sollyset.

En Ejendommelighed ved Lysstraalerne er at de „brydes", det er de forandrer Retning ved Overgang fra et gennemsigtigt Stof til et andet; men Brydningen er ikke ligestor for alle Straalernes Vedkommende, de røde Straaler have den mindste Brydbarhed og de violette den største. De forskelligtfarvede Straaler adspredes altsaa efter Brydningen. Det er denne Ejendommelighed der fremkalder Regnbuen, idet Lyset gaar overfra Luften til de tættere Vanddraaber. Ved at lade et Bundt Solstraaler falde igennem et lille rundt Hul i et Vinduesskod, derfra gennem et tresidet Glasprisma og opfange dem paa en hvid Skærm bag Prismet, vil man faa alle Farverne opsatte efter hinanden som et smalt Baand. Det samme er Tilfældet naar man lader Straaler fra andre Lyskilder end Solen gaa igennem Prismet. Paa denne Maade kan man se hvilke Mangler der er ved det kunstige Lys i Modsætning til Dagslyset.

Ethvert Stof har en vis Indflydelse paa Lyset. Er Stoffet gennemsigtigt vil enten alle Straaler gaa igennem det eller kun nogle af dem. Almindeligt Vinduesglas lader alle Straalerne gennemstraale sig, hvorfor Sollys efter Gennemgangen vedblivende er hvidt. Det samme er Tilfælde med Vand. Lader man derimod Sollyset falde paa et Glas Rødvin vil de røde Straaler gaa igennem, medens de øvrige blive tilbage i Glasset. Vinen absorberer, indsuger dem. Har man forskelligt farvede Glasplader, f. Eks.: en rød, en gul og en blaa, kan hver for sig være meget gennemstraalelig for de Straaler, der svarer til Glassets Farve, medens de øvrige indsuges, men lægger man Pladerne sammen vil alle Lysstraalerne indsuges, idet de, der gaa igennem den ene Plade, vil tilbageholdes af den anden, og de sammenlagte Plader ere derfor uigennemtrængelige for Lyset og vise sig sorte. Ved uigennemsigtige Legemer forstaar man saadanne som enten tilbagekaster alle eller en Del af Straalerne. I første Tilfælde vil Legemet vise sig hvidt, indsuges en Del af Straalerne fremkommer den Farve, der dannes af de tilbagekastede, og indsuges endelig alle Straaler viser Legemet sig sort. Intet Legeme viser sig farvet uden naar det træffes enten af hvidt Lys eller af saadanne Straaler, hvis Farve svarer til Legemets. Man kommer herved til det Resultat at intet Stof i Naturen i Virkeligheden har nogen bestemt Farve; men den Omstændighed, at vi opfatter et Stof som farvet, betyder kun at det vedkommende Stof tilbagesender de Lysstraaler, der frembringe et saadant Svingningsforhold i Synsnerven, som svarer til den opfattede Farve.

Herpaa beror forskellige ejendommelige Forhold.

Tænder man i et mørkt Værelse en Spritlampe, hvis Væge er indgnedet med Kogsalt, udsender den kun gule Straaler og giver alt i Værelset et gustent Udseende. Betragter man i en saadan Belysning tre Stykker Papir overstrøget med Berlinerblaat, Zinnober og Kromgult, vil det blaa se ud som sort, fordi det indsuger alle de Straaler der falde paa samme, det røde Stykke viser sig mørkegult, begrundet paa at en Del af de gule Straaler kastes tilbage, hvorimod det gule Stykke, der tilbagekaster alle Straalerne vil vise sig skinnende gult.

Ved Lampelys vil en i det naturlige Dagslys smuk violet Farve, f. Eks. violet Ultramarin have et skident graabrunt Udseende. Dette har sin Aarsag i at de almindelige Belysningsmidler ere langt fattigere paa blaa og violette Straaler end Sollyset. Paa Grund af denne Omstændighed maa Theatermalerne ofte vælge andre Farver end de, der vilde være benyttede hvis Dekorationerne kun skulde sés ved Dagslys.

Da det hvide Dagslys er det, hvortil Synet mest er bleven vænnet, vil Øjet trættes, naar det kun paavirkes af en enkelt Farve, og det kræver da at denne suppleres med en Farve, der svarer til de Straaler, som have været unddragne Øjet. Saadanne to Farver kaldes komplementære eller Udfyldningsfarver, og disse harmonerer med hinanden. Man kan finde den Farve, der staar godt til en anden ved følgende Eksperiment: En lille Strimmel Papir, der er overstrøget med den Farve, man ønsker komplementeret, anbringes paa en godt belyst hvid Flade, f. Eks. et Ark hvidt Papir. Holder man nu Blikket stift fæstet paa Strimlen i et Minut og derefter pludselig borttager denne uden at forandre Blikkets Retning, vil den ønskede Farve hurtig vise sig paa det hvide Papir. Dette Fænomen forklares derved, at Synsnerven ved den vedholdende Stirren paa en bestemt Farve sløves for denne Farve, saaledes at de i Lyset fra den hvide Flade indeholdte komplementære Farvestraaler kunne gøre et saameget desto stærkere Indtryk. Det kan have nogen Betydning at kende en bestemt Farves Komplementærfarve, hvis man vil fravige den traditionelle Regel at aftone en Gesims efter Væggefarven, idet man for Eksempel godt kan anbringe Væggefarvens Kontrast i Hulkehlen uden at støde det harmoniske Hele.

At det er de tilbagekastede Lysstraaler, der fremkalder Indtrykket af Farver, kan godtgøres ved et interessant Eksperiment. Deler man en cirkelrund Skive i syv Udsnit og bemaler disse med Farver, der saa nær som mulig nærmer sig Regnbuens, viser den sig hvid, naar den som en Snurretop sættes i rask Omdrejning om en igennem dens Midtpunkt gaaende Akse. Øjet modtager nemlig fra de enkelte Udsnit de forskellige

Farvestraaler saa hurtig efter hinanden, at det samtidig opfatter alle disse Farveindtryk som hvidt Lys. Fuldkommen hvid kan Skiven dog ikke faas, fordi det er baade umuligt nøje at gengive Regnbuens Farver og at give dem den Udstrækning og Lysstyrke, som de der have. Til paa denne Maade at frembringe hvidt Lys er det imidlertid ikke nødvendigt at benytte alle Sollysets Farver. Det har vist sig, at naar man deler Skiven i tre Udsnit og bemaler disse med rødt, gult og blaat, vil man opnaa et lignende Resultat. Endog to enkelte Farver kunne give hvidt, ved paa den angivne Maade at opfattes samtidig af Øjet; saadanne enkelte komplementære Farver ere: rødt og blaagrønt, orange og cyanblaat, gult og indigoblaat, grøngult og violet. Forenes to andre Straalefarver end de her nævnte, fremkommer en saakaldet sammensat Farve, denne fordrer en anden sammensat Farve til at udfylde sig.

Følgende Tabel giver nogle Eksempler paa hvilke Farver der fremkommer ved at forene to Straalefarver efter Lysets Brydning i et Glasprisma eller ved at foretage det før nævnte Eksperiment med den roterende Skive. De to første Rubrikker er de Farver, som skulle sammensættes, den tredje Rubrik er den Farve, som Straalerne fra de to første fremkalder i Forening, og den fjerde Rubrik er den til den sidste svarende Komplementærfarve.

Enkelte Farver.		Sammensatte.	Komplementære.
Rødt	Violet . . .	Purpur . . .	Grønt
Rødt	Blaat	Rosa	Lysegrønt
Rødt	Blaagrønt .	Hvidt. . . .	Sort
Rødt . . .	Grønt. . . .	Lysegult . .	Lilla
Rødt	Grøngult . .	Guldgult .	Vandblaat
Rødt	Gult	Orange. . .	Cyanblaat
Orange. . .	Cyanblaat .	Hvidt. . . .	Sort
Orange. . .	Grønt. . . .	Gult	Indigo
Gult	Violet . . .	Rosa	Lysegrønt
Gult	Indigo . . .	Hvidt. . . .	Sort
Gult	Grønt. . . .	Grøngult . .	Violet
Grøngult . .	Violet . . .	Hvidt. . . .	Sort
Grønt. . . .	Violet . . .	Vandblaat .	Guldgult
Grønt. . . .	Cyanblaat .	Blaagrønt .	Rødt
Cyanblaat .	Violet . . .	Indigo . . .	Gult

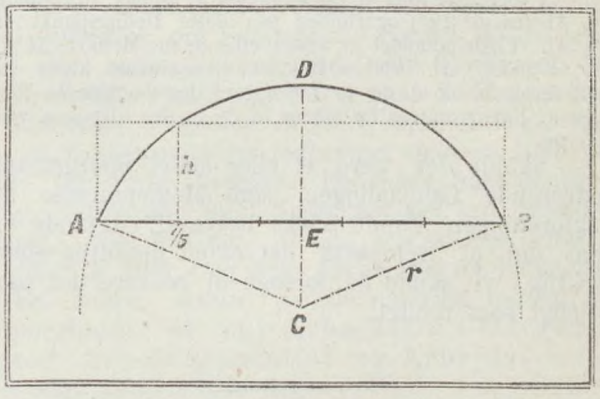
Hvidt, der er Indbegrebet af alle Lysets Farver, kan ingen Komplementærfarve have, men da to komplementære Farver ere hinandens Modsætninger er her som Udfyldningsfarve for hvidt anført sort, der er det samme som alle Farvers Mangel. Dette er for saa vidt heller ikke nogen Fejl, som hvidt og sort ikke er i Disharmoni med hinanden, ligesom ogsaa alle Farver kunne staa til hvidt og sort.

Det er almindelig bekendt at en Del Mennesker lider af Farveblindhed, de kunne ikke skelne mellem rødt og grønt. Dette hidrører fra at Synsevnen ikke er i Stand til at opfatte Forskelligheden af Svingningsantallet mellem de røde, gule og grønne Straaler; disse Farver, der have de færreste Svingninger, kaldes af Farveblinde i Reglen med et Navn gult, medens de øvrige Farver, der have de fleste Svingninger, benævnes ved blaat. Saadanne Farveblinde kunne selvfølgelig ikke danne sig noget rigtigt Efterbillede af en Farve, ved som ovenfor anført at betragte den mod en hvid Baggrund.

Om Opmaaling.

V.

Da der er bleven rettet Anmodning til os om en nøjere Forklaring af Maaden hvorpaa Opmaaling af et Cirkelafsnit foregaar, skal vi her fremstille Læresætningerne for samme udførligere end sket er i Fagtidenden for November forrige Aar. Et Cirkelafsnit kan ofte forekomme som Portal med orneret Stukkaturarbejde, og da der skal betales firedobbelt Pris for den af en saadan Portal dækkede Flade, kan der gøres Fordring paa en nogenlunde nøjagtig Opmaaling.

Cirkelafsnittet begrænses af Korden A B og Buen A D B, dets Fladeindhold er lig Forskellen mellem Udsnittet C A D B og Trekanten C A B. Som tidligere vist beregnes Udsnittet ved at multiplicere Buens Længde med Halvdelen af Radius r, medens Trekanten beregnes ved at multiplicere Halvdelen af Korden med Trekantens Højde C E.

Buens og Kordens Længde kan let maales, hvorimod man som oftest vil være ude af Stand til at bestemme Radius ved direkte Maal, da man ikke har Centrum angivet. Man kan imidlertid finde Radius ved Beregning, naar Kordens Længde A B og Buens Højde D E kendes. Beregningen sker paa følgende Maade: Buens Højde multipliceres med sig selv, og Halvdelen af Korden multipliceres med sig selv, disse to Størrelser lægges sammen og divideres med Buens dobbelte Højde. Altsaa: Radius til et Cirkelafsnit er lig Summen af Højden og den halve Kordes

Kvadrater divideret med den dobbelte Højde.

Eks. Lad os antage at vi skulle beregne det flade Kvadratmaal af Fronten paa Finanshovedkassens Bygning i Slotsholmsgade. Denne danner et Cirkelafsnit, hvis Højde er ca. $11^1/_2$ Al. og Bredde ca. 34 Al. Buens Højde Gange sig selv $= 11^1/_2 \times 11^1/_2 = 132^1/_4$. Den halve Bredde Gange sig selv $= 17 \times 17 = 289$. Summen af $132^1/_4$ og $289 = 421^1/_4$. Dette Tal divideret med den dobbelte Højde: $421^1/_4 : 23$ = ca. $18^1/_3$ Al. Radius er altsaa $18^1/_3$ Al.

Naar man kender Højden i et Cirkelafsnit og den tilsvarende Radius, kan man finde Buens Længde ved Beregning, hvilket vi imidlertid ikke her skulle komme ind paa; man vil jo i Reglen ogsaa let kunne bestemme Buens Længde ved direkte Maal. I det her anførte Eksempel er Buen $43^2/_3$ Alen.

Fladeindholdet af Udsnittet C A D B (Buen $\times$ Halvdelen af Radius) er $43^2/_3 \times 9^1/_6 = 400^1/_4$ □ Al. Højden i Trekanten C A B er lig Forskellen mellem Radius og Buens Højde: $18^1/_3 - 11^1/_2 = 6^5/_6$ Al. Trekantens Fladeindhold bliver altsaa $17 \times 6^5/_6 = 116^1/_6$ □ Al. og det søgte Flademaal af Fronten $400^1/_4 - 116^1/_6 = 284$ □ Al.

Denne Beregningsmaade af et Cirkelafsnit er jo imidlertid meget omstændelig og hvor Maalene ikke forlanges mathematisk nøjagtige kan man benytte en meget simpel og praktisk Methode. Man deler Afsnittets Bredde (Korden) i 5 ligestore Dele, og maaler Højden h op til Buen lodret paa den første $^1/_5$. Denne Højde Gange Korden er meget nær det virkelige Fladeindhold.

I vort Eksempel er en Femtedel af Buens Grundlinie $6^4/_5$ Al. (ca. 6° 19″) og Højden paa dette Delingspunkt er $8^3/_8$ Al. Fladeindholdet er altsaa efter denne Methode $34 \times 8^3/_8 = 285$ □ Al. Ved et Blik paa hosstaaende Figur vil man ogsaa let se at de to Trekanter, der bortskæres foroven af Buen, omtrentlig svarer til de to der tillægges ved Siderne.

Skulde der være et eller andet Spørgsmaal vedrørende Opmaalingen, som Medlemmerne af Fagforeningen kunde ønske besvaret, anmode vi dem om at fremsætte det enten mundtlig eller skriftlig, vi skulle da forsøge at besvare det saa tydeligt som muligt.

Tekniske Meddelelser.

Guldfernis.

1. Farvet Guldfernis. Opløsninger i Alkohol af Anilingult, Gummigut, Saffran, Sandeltræ og Drageblod kan, enten enkeltvis eller flere sammenblandede, tilsættes almindelig Guldfernis, hvorved man erholder forskellige Nuancer af Farver, der, anvendte paa forgyldte Partier, kan gøre en prægtig Virkning.

2. Matlak til Forgyldning. Man opløser 6 Kv. hvidt Schellak i 1 Pægl absolut Alkohol; i noget af denne Opløsning rives 6 Kv. fuldkommen tørt og sandfrit Satin, saaledes at det danner en tyk Vælling, der lidt efter lidt fortyndes med Resten af Opløsningen. Matteringen farves med lidt opløst Anilingult. Finder man ved Prøve at Matteringen har for stærk Glans og ikke dækker tilstrækkeligt, tilsættes lidt mere Satin; har den Glans og dækker tilsættes Alkohol, og synes den at være for mat tilsættes Schellakopløsning. Selvfølgelig maa den Del, der skal matteres, forud overtrækkes med Guldfernis. Paastrygning af Matlak paa Forgyldning, maa ske med en meget blød Haarpensel, helst Zobelhaar.

3. Politurlak. 15 Kvint Sandarak opløses i $^3/_4$ Pægl, og 4 Kvint venetiansk Terpentin i $^1/_4$ Pægl Alkohol; efter flere Dages Henstand filtreres Opløsningerne, blandes og sammenrystes godt. Denne farveløse Lak kan anvendes til Overtræk af Forgyldning og giver en udmærket Glans ved nogle gentagne Paastrøg, idet et efterfølgende blødgør det foregaaende og sammenflyder med dette til en glindsende Flade.

Festen den den 5te Juni.

Ifølge Generalforsamlingens Beslutning deltager vor Forening i Arbejderpartiets Fest paa Grundlovsdagen, Søndagen d. 5. Juni. Festtegn og Sange faas hos Formanden, Baggesensgade 13, 1. Sal.

Malernes Sportsklub

afholder Spilleøvelse paa Nørrefælled, foreløbig hver Søndag Formiddag Kl. 10. Indmeldelser modtages hos C. Sørensen, Guldbergsgade 24, 4. S. ov. G., Opg. A. og A. Esbensen, St. Regnegade 15, 4. S. samt paa Fagforeningens Kontor.

A — E. Deres Artikel vil komme i næste Nummer.

BEKENDTGØRELSER.

„Malernes Fagforening"s Kontor

Baggesensgade 13, 1. Sal aabent hver Søgnedag fra Kl. 7—$8^1/_2$ Morgen og Tirsdag, Onsdag, Fredag og Lørdag Aften fra Kl. 6—8 for Indbetaling af Kontingent, Indmeldelse af Medlemmer, Anvisning af Arbejde osv.

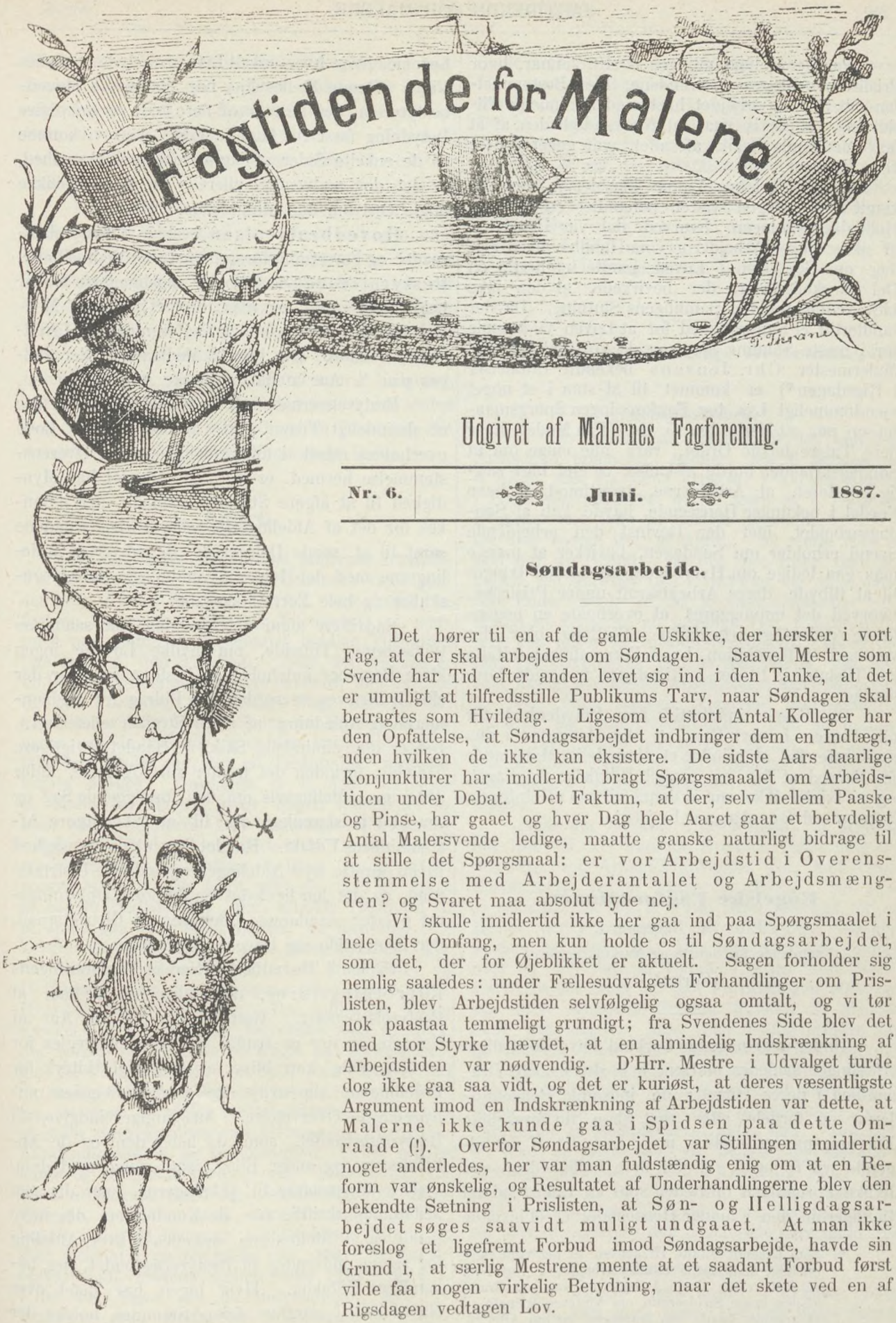
I næste Nummer vil komme en Fortegnelse over de Mestre, der siden sidste Meddelelse har underskrevet Prislisten, ligeledes vil dette Nummer komme til at indeholde en Forklaring over Slutningsbestemmelserne i Prislisten.

„Fagtidende for Malere",

udgaar 1 Gang maanedlig og koster for alle Ikkemedlemmer 30 Øre Kvartalet, 10 Øre pr. Nr. Abonnement modtages paa alle Postkontorer samt i **Baggesensgade 13, 1. Sal th. N.** Medlemmer af „Malernes Fagforening" erholder fra April „Fagtidenden" gratis. Alt det udkomne $1^1/_2$ Aargang sælges til halv Pris saalænge Oplag haves.

Alle indsendte Artikler maa være forsynede med Navn og Bopæl, til Underretning for Redaktionen.

Redigeret af J. Jensen. — Trykt hos I. Henriksen, Rømersgade 22, København.

Udgivet af Malernes Fagforening.

Nr. 6. Juni. 1887.

Søndagsarbejde.

Det hører til en af de gamle Uskikke, der hersker i vort Fag, at der skal arbejdes om Søndagen. Saavel Mestre som Svende har Tid efter anden levet sig ind i den Tanke, at det er umuligt at tilfredsstille Publikums Tarv, naar Søndagen skal betragtes som Hviledag. Ligesom et stort Antal Kolleger har den Opfattelse, at Søndagsarbejdet indbringer dem en Indtægt, uden hvilken de ikke kan eksistere. De sidste Aars daarlige Konjunkturer har imidlertid bragt Spørgsmaaalet om Arbejdstiden under Debat. Det Faktum, at der, selv mellem Paaske og Pinse, har gaaet og hver Dag hele Aaret gaar et betydeligt Antal Malersvende ledige, maatte ganske naturligt bidrage til at stille det Spørgsmaal: er vor Arbejdstid i Overensstemmelse med Arbejderantallet og Arbejdsmængden? og Svaret maa absolut lyde nej.

Vi skulle imidlertid ikke her gaa ind paa Spørgsmaalet i hele dets Omfang, men kun holde os til Søndagsarbejdet, som det, der for Øjeblikket er aktuelt. Sagen forholder sig nemlig saaledes: under Fællesudvalgets Forhandlinger om Prislisten, blev Arbejdstiden selvfølgelig ogsaa omtalt, og vi tør nok paastaa temmeligt grundigt; fra Svendenes Side blev det med stor Styrke hævdet, at en almindelig Indskrænkning af Arbejdstiden var nødvendig. D'Hrr. Mestre i Udvalget turde dog ikke gaa saa vidt, og det er kuriøst, at deres væsentligste Argument imod en Indskrænkning af Arbejdstiden var dette, at Malerne ikke kunde gaa i Spidsen paa dette Omraade (!). Overfor Søndagsarbejdet var Stillingen imidlertid noget anderledes, her var man fuldstændig enig om at en Reform var ønskelig, og Resultatet af Underhandlingerne blev den bekendte Sætning i Prislisten, at Søn- og Helligdagsarbejdet søges saavidt muligt undgaaet. At man ikke foreslog et ligefremt Forbud imod Søndagsarbejde, havde sin Grund i, at særlig Mestrene mente at et saadant Forbud først vilde faa nogen virkelig Betydning, naar det skete ved en af Rigsdagen vedtagen Lov.

Paa Generalforsamlingen d. 18. Januar, hvor Prislisten vedtoges af Svendene, blev Bestemmelsen om Søndagsarbejdet hilst med almindelig Tilslutning, et Bevis paa, at Nødvendigheden af at faa den gamle Uskik afskaffet, var gaaet op for vore Kolleger.

I den forløbne Vinter har der jo som bekendt i Rigsdagen været behandlet en Lov om Helligdagsordningen, hvorved det var Hensigten at sikre saavel Arbejderne som Handlende en Fridag om Søndagen. Loven mødte imidlertid en Del Vanskeligheder, der bevirkede, at den ikke blev vedtaget inden Samlingens Slutning. Da der imidlertid er Sansynlighed for at Loven vil komme for i næste Samling igen, og da vort Fag ved Hr. Malermester Chr. Jensens bekendte Udtalelser i Rigsdagen*) er kommet til at staa i et noget ejendommeligt Lys, tog Fagforeningen Spørgsmaalet op paa sit Møde den 15. ds. Paa Mødet, hvor flere Talere havde Ordet, vare alle enige om at Søndagsarbejdet burde afskaffes, og det blev særlig pointeret, at Arbejderne, tværtimod at have Fordel i pekuniær Henseende, havde Tab af Søndagsarbejdet, idet den Gevinst den arbejdende Svend erholder om Søndagen, bevirker at mange maa gaa ledige om Hverdagen, og derved tvinges til at tilbyde deres Arbejdskraft under Prislisten, hvorved det umuliggøres at overholde en nogenlunde ordentlig Arbejdsløn. Sluttelig blev der vedtaget en Resolution, hvori Forsamlingen udtalte sin Tilslutning til det i Rigsdagen forelagde Lovforslag.

Da Sagen imidlertid har Betydenhed for alle Parter i vort Fag, er det Hensigten i den nærmeste Tid at afholde et almindeligt Malermøde for derved at faa en samlet Udtalelse fra Faget, og vi tvivler ikke om at denne vil gaa i Retningen, bort med Søndagsarbejdet.

Engelske Fagforeninger.

Efter N. Neergaard.

(Fagtidende for Smede og Maskinarbejdere).

(Fortsat.)

Under regelmæssige Forhold have de stedlige Afdelinger saaledes omtrent hele den daglige Virksomhed i deres Haand: de indsamle Pengemidlerne og fordele efter eget Skøn de forskellige Foreningsunderstøttelser, men, som det af det følgende vil fremgaa, er der flere Lejligheder, ved hvilke Foreningen optræder som en Enhed ud ad til, ligesom den i mange Henseender er et levende Legeme, hvor hver enkelt Lem maa lyde en fælles Vilje. Denne Fællesvilje har sit Sæde i Hovedbestyrelsen, der bestaar af flere Led, og om disses Betydning først ret kan forstaas, naar vi komme til de enkelte Sider af Fagforeningens Virksomhed, er det dog nødvendigt allerede nu at forudskikke nogle Ord om den almindelige Ordning.

Hovedbestyrelsen bestaar af Bestyrelsesraadet og Forretningsføreren med sine Medhjælpere. Bestyrelsesraadet holder regelmæssige Møder hele Aaret rundt og maa derfor bestaa af Medlemmer, der ere bosatte i Fagforgningens Hovedsæde, London. Det har 13 Medlemmer, der vælges paa 1/2 Aar af de londonske Afdelinger.

Bestyrelsesraadets Hovedforretning er at føre et almindeligt Tilsyn med, at Foreningens Love overholdes rundt i alle Afdelingerne; i Overensstemmelse hermed er det, at Raadet har Myndighed til at afgøre Stridsspørgsmaal, der indankes for det af Afdelingerne eller Distriktsraadene samt til at sende Delegerede til enhver af Afdelingerne med det Hværv at undersøge dens Regnskaber og hele Forretningsgang.

Endvidere afgør det foreløbig alle saadanne tvivlsomme Tilfælde, om hvilke Lovene ingen klare Begreber indeholde og bestemmer, naar der skal indkræves overordentlige Bidrag fra Medlemmerne (i Anledning af store Strejker eller desl.). Det er dog almindelig Skik, at Raadet i vigtigere Tilfælde, forinden det træffer sin Afgørelse, lader afstemme afdelingsvis om den foreliggende Sag og saa blot indskrænker sig til at bekendtgøre Afstemningens Udfald. Raadet har alene Myndighed til at oprette nye Afdelinger og indrette Distriktsraad, og det har ligeledes en foreløbig Opløsningsret overfor saadanne Afdelinger og Distriktsraad, der ikke holde sig Lovene efterrettelig.

Sjælen i Hovedbestyrelsen er Fagforeningens Forretningsfører, der tillige er Medlem af Bestyrelsesraadet. Han vælges for tre Aar ad Gangen, og der er truffet alle Forholdsregler for at hans Valg kan blive et nøjagtigt Udtryk for Foreningens Alménvilje og foregaa efter den omhyggeligste Overvejelse. Ansøgninger indgives til Bestyrelsesraadet, som da lader dem og de Anbefalinger og andre Bilag, som følge med dem, trykke og omsende til Afdelingerne, hvor der saa afstemmes skriftlig om de Kandidater, der have meldt sig. Stemmerne optælles i hver Afdeling for sig og indsendes til Bestyrelsesraadet, der bekendtgør Udfaldet. Hvis ingen har faaet over Halvdelen af samtlige afgivne Stemmer, holdes der bundet Omvalg mellem de to, der have faaet flest

*) Som bekendt udtalte Hr. Jensen, at det vilde være uheldigt at afskaffe Søndagsarbejdet i vort Fag, da dette vilde skade Arbejderne, som paa Grund af den lange Spadseretid om Vinteren trængte til at arbejde baade om Søndagen og om Aftenen, for at skaffe sig tilstrækkelige Indtægter.

Stemmer. Det offentliggøres i Fagbladet, hvor mange Stemmer, der i hver Afdeling er bleven afgivet paa hver af Kandidaterne, og Øjemedet hermed er at sætte alle Medlemmer i Stand til at kontrollere, at det er gaaet ærligt til ved Optællingen.

Forretningsførerens Virksomhed er overmaade omfattende. Han skal føre Brevvekslingen mellem Bestyrelsesraadet og Afdelingerne og besvare alle Forespørgsler, der indkomme fra disse om Fagforhold og Foreningsanliggender. Det er hans Pligt at holde et vaagent Øje med alle de Forhold, der have Indflydelse paa Arbejdsmarkedet indenfor Faget saavel i England som i Udlandet, og enhver Afdelingssekretær skal senest den anden Dag i hver Maaned sende ham en Beretning om Arbejdsforholdene paa vedkommende Plads.

Sport.

Da nu Pinsen og dermed Malernes travleste Tid er overstaaet, kunde det maaske være passende at dvæle lidt ved en Sag, som hidtil har ført en temmelig ubemærket Tilværelse, vel nærmest paa Grund af det mindre heldige Tidspunkt paa hvilken den fremkom. Som det maaske er en Del af Fagtidendens Læsere bekendt, blev der tidlig paa Foraaret, i forskellige Fag, rejst en Bevægelse for Udøvelse af Sport, en Bevægelse, der ogsaa naaede Malerne, hvor den imidlertid endnu ikke har fundet saa stor en Tilslutning, som der kunde ønskes. Onsdagen d. 6. April afholdtes et Møde for Malere, hvor Sagen indlededes og hvor den, desværre kun faatallige, Forsamling valgte et Udvalg til at forberede Oprettelsen af en Sportsklub for Malere, hvilken ogsaa paa et senere Møde, d. 20. April, stiftedes med et Antal af ca. 30 Medlemmer. Man erholdt Tilladelse til at spille paa Blegdamsfælleden, de fornødne Rekvisiter anskaffedes, og i de sidst forløbne Uger har Klubben afholdt Spilleøvelser hver Søn- og Helligdag. Der vil nu ogsaa blive spillet nogle Hverdagsaftener om Ugen. Der spilles for Tiden Kricket (som ikke maa forveksles med Kroquet, der spilles ved at trille en Kugle paa Jorden mellem forskellige Mærker), et Spil, som foruden ved de stadig vekslende Chancer for de Spillende Parter, at være særdeles underholdende, tillige ved at stille store Fordringer i Retning af Hurtighed, Aandsnærværelse og Udholdenhed, virker udviklende og styrkende for Legemet. Enkelte har vel ment at Malerne rører sig tilstrækkeligt ved deres Arbejde, men man maa derved erindre, at Arbejdet i Reglen foregaar i indelukkede Rum, og ikke sjeldent i en temmelig slet, støv- og dunstopfyldt Luft, medens Spillet finder Sted i det Fri. I det hele taget ere de Indvendinger, som ere fremførte mod Deltagelse i Boldtsporten, uden nogensomhelst reel Betydning, og vejer i alle Tilfælde ikke op mod de gavnlige Virkninger deraf. Man kan derfor kun indtrængende opfordre Malerne, særlig de yngre, som jo udgør den overvejende Del af vore Fagfæller, til at indtræde i Malernes Sportsklub, sikkert vil ingen fortryde det. Kontingentet er sat overordentligt lavt, nemlig til 25 Øre om Maaneden om Sommeren samt et Indskud af 1 Kr., om Vinteren betales intet Kontingent. Indmeldelser modtages hos C. Sørensen, Guldbergsgade 27, 4. Sal ov. G., Opg. A, og hos A. Esbensen, St. Regnegade 15, 4. Sal.

A. E.

Prislistens almindelige Bestemmelser.

Arbejdstiden.

I den reviderede Prisliste er den hidtidige Arbejdstid bibeholdt, nemlig: fra 6 Morgen til 6 Aften, med ½ Time Frokost, 1½ Time Middag i Sommermaanederne fra 1. April til 1. Oktober, hvorimod der ikke er fastsat nogen bestemt Tid for den øvrige Del af Aaret. At dette ikke er sket har sin Grund i, at der som Regel ikke arbejdes ved kunstigt Lys i vort Fag, og naar dette ikke finder Sted, vil det jo være temmeligt vanskeligt at fastsætte en bestemt Tid, hvilket heller ikke kan anses for absolut nødvendigt. Hvad der her bør fremhæves er, at Arbejderne saa nøje som muligt overholder Arbejdstiden om Sommeren, og ikke uden aldeles tvingende Nødvendighed indlader sig paa Overarbejde. Den Mérindtægt den enkelte Svend herved kan opnaa, vil ganske sikkert tabes igen, ved at Arbejdsaaret betydeligt indskrænkes og Spadseretiden om Vinteren forlænges.

Naar der i Punkt 6 er bestemt, at Mestren har Ret til at fradrage Svenden Udbetaling for den ikke ved Arbejdet anvendte Tid, kan denne Bestemmelse neppe findes for streng. Det maa jo erkendes, at det er i høj Grad uheldigt for en Mester, der har Svende paa forskellige Arbejdspladser og derfor ikke kan tilse dem alle stadigt, naar en eller flere af Svendene enten først møder ved Arbejdet langt op paa Formiddagen eller ogsaa uden tvingende Grunde forlader sit Arbejde midt paa Dagen. Man maa nemlig erindre sig, at Mestren, naar han sender en Svend hen paa et Stykke Arbejde, da ogsaa gør Regning paa og i de fleste Tilfælde lover Kunden at være færdig til en bestemt Tid, og den paagældende Svend har derfor et Medansvar at dette sker. Det nytter ikke at man her vil benytte den bekendte Sætning, „Vi har jo Akkord og faar ikke mere end vi fortjener“, har man taget Arbejde hos en Mester, skylder man baade ham og sig selv at anvende den normerede Arbejdstid ved Arbejdet.

Betalingen.

„Alt Arbejde søges udført i Akkord; hvor dette ikke kan ske, bliver Betaling ifølge forudgaaet Aftale imellem Mester og Svend“.

I denne Bestemmelse er det tydeligt udtalt, dels at alt Arbejde, som kan henregnes under Prislisten, skal betales efter denne, og dels at der, hvor dette ikke kan ske, skal træffes en Overenskomst imellem Mester og Svend om Betalingen forinden Arbejdet paabegyndes. Naar denne Regel overholdes, vil man undgaa megen unyttig Trætte og Ubehageligheder ved Regnskabsopgørelsen.

Bestemmelserne om Udbetaling af Overskud behøver formentlig ingen nærmere Forklaring, kun skal indskærpes Svendene, særlig paa nyt Bygningsarbejde, at forlange deres Overskud udbetalt saa hurtigt som Prislisten tillader det. Det er jo som Regel mindre solide Folk der hæfter for nye Byggeforetagender, og man har i mange Tilfælde ondt ved at finde dem naar Bygningen er færdig.

Alle Regninger maa være nøje specificerede saa at det er let at kontrollere Maal osv. Man bør derfor gøre sig til en Regel paa Regningen at opføre hvert enkelt Værelse for sig selv.

Punkt 3. „Den ugentlige Udbetaling søges som Regel henlagt til Fredagen". Vi skal ikke her komme ind paa at omtale hvilken stor Betydning det har for Arbejderen at faa sin Løn udbetalt om Fredagen istedetfor om Lørdagen, men blot paalægge vore Kolleger at søge denne Reform indført hvor det er muligt.

Punkt 4 er behandlet andetsteds i Bladet og Punkt 5 forklarer sig selv.

Punkt 6 har vi allerede nævnt ovenfor, og skal derfor kun tilføje, at der ved Bestemmelsen om, at Mestren skal betale Ventetiden, endelig er kommet en Løsning paa det gamle Stridsspørgsmaal.

Punkt 7 og 8 har vakt nogen Misfornøjelse imellem Kolleger, dette er imidlertid højst forkert, thi det er jo ikke den ordenlige og paalidelige Svend der rammes af Bestemmelser, hvorimod de til Tider kan komme til at virke overfor dem, for hvem Hensynet til et godt Renomé er en Biting. Overfor den Bemærkning, at Mestrene kan misbruge Bestemmelserne, maa der fremhæves, at dette kan blive Tilfældet med alt hvad der findes i Prislisten, naar Svendene ikke igennem Sammenslutning søger at danne et Værn imod forekommende Hensynsløshed.

Fortegnelse

over de Mestre udenfor Lauget, som har underskrevet den ny Prisliste.

Arntzen, C. E.	Tornebuskegade 3.
Berg, Poul	Linnésgade 16.
Bernhardt, O	Bangertsgade 6.
Bruhn, A.	Gyldenløvesgade 8.
Bræck, R.	Landemærket 5.
Colding, F. N.	Egegade 6.
Cortz, L. T. F.	Wiedeweldtsgade 56.
Christensen, V.	Øehlenschlægersgade 35.
Düring,	Nansensgade 41, C.
Geismer,	Stokholmsgade 3.
Gjørup-Larsen,	Slotsgade 18,
Hestehauge (Rasmussen)	Wiedeweldtsgade 48.
Holm, F.	Sværtegade 2.
Hansen, M.	Vesterbrogade 106.
Hansen, Emil	Knabrostræde 9.
Hansen, C. A.	Ravnsborg Tværgade 6.
Jensen, N. S.	Lykkesholmsvej 36,
Iensen, L. P.	St. Kongensgade 99.
Jørgensen, Otto	Borgergade 91.
Knudsen, L. P.	Forhaabningsholms Allé 27.
Krøyer, M. C.	Vesterbrogade 20.
Larsen, H. W.	Pilestræde 80.
Leth, Th.	Fælledvejen 17.
Lund & Hansen	Schacksgade 14.
Lund, Chr.	Slotsgade 25.
Lundby, T. E.	St. Kongensgade 108.
Levy, G.	Ole Suhrsgade 3.
Lindstrøm, A.	Asylgade 14, 1. Sal.
Michaelsen, H. C.	Fiolstræde.
Michelsen, Lau.	J. A. Schvartsgade 13.
Mortensen, N. M.	Bille Brahesvej 10.
Petersen, O. E.	Snaregade 7.
Rasmussen, P.	St. Strandstræde 35.
Rüttel, A.	Teglgaardsstræde 3.
Schou, P. C.	St. Kongensgade 55.
Silldorff, W.	Vesterbrogade 78.
Trap, A.	Ole Suhrsgade 9.
Tommerup, V. M.	Sølvgade 101.
Thomsen & Olsen	Zinnsgade 8.
Willumsen, Edv.	Pilestræde 10.

BEKENDTGØRELSER.

„Malernes Fagforening"s Kontor

Baggesensgade 13, 1. Sal aabent hver Søgnedag fra Kl. 7—8½ Morgen og Tirsdag, Onsdag, Fredag og Lørdag Aften fra Kl. 6—8 for Indbetaling af Kontingent, Indmeldelse af Medlemmer, Anvisning af Arbejde osv.

„Fagtidende for Malere",

udgaar 1 Gang maanedlig og koster for alle Ikkemedlemmer 30 Øre Kvartalet, 10 Øre pr. Nr. Abonnement modtages paa alle Postkontorer samt i **Baggesensgade 13, 1. Sal th. N.** Medlemmer af „Malernes Fagforening" erholder fra April „Fagtidenden" gratis. Alt det udkomne 1½ Aargang sælges til halv Pris saalænge Oplag haves.

Alle indsendte Artikler maa være forsynede med Navn og Bopæl, til Underretning for Redaktionen.

Redigeret af J. Jensen. — Trykt hos I. Henriksen, Rømersgade 22, København.

Udgivet af Malernes Fagforening.

Nr. 7. Juli. 1887.

Organisation.

Hvorfor skal vi organisere os? Hvorfor skal vi have den Ulejlighed og Bekostning der er forbunden med at opretholde en Fagforening? Saaledes hører man ofte Kammerater ræsonnere, og Svaret ligger dog saa snublende nær. Vi slutter os naturligvis sammen fordi flere magter mere end én, og fordi vi har Erfaringens Lære for, at naar vi staar splittede gaar vor Løn nedad og inhumane Mestre behandler os endnu mere hensynsløst. Kort sagt, Udbyttet af vort Arbejde forringes og det daglige Livs Besværligheder forøges.

Vi har ikke i vor Organisation kæmpet store Kampe, hvis Bulder har givet Genlyd ude i Befolkningen, tværtimod, vi har ført et meget roligt Liv, men derfor har vi ikke udrettet mindre, og de Resultater, der er naaet, har ikke kostet det store Flertal af Kolleger nogen synderlig Opofrelse eller Anstrængelse, hvilket maa betragtes som et Gode; men paa den anden Side kan det ikke nægtes, at enkelte engang imellem har følt sig mindre vel tilfreds med denne rolige Udvikling. Det er nu en Gang bleven en gængs Anskuelse, at en Fagforening intet udretter naar den ikke med passende Mellemrum opfører et stort Spektakkelstykke under Navn af en Strejke. Derfor siges der ogsaa: „hvad skal vi i Fagforeningen efter, der kan jo ikke laves Strejke alligevel".

Til Trods for det fristende der til Tider kan ligge i, rask at hugge Knuden over ved Hjælp af en Strejke, saa har vor Forening dog stadig fulgt sit Program, nemlig saavidt muligt at fremme vore Formaal ad den fredelige Underhandlingens Vej. Og denne Arbejdsmaade maa ikke undervurderes, man maa nemlig huske paa, at hvad der vindes ved Kamp, staar den tabende Part alletider parat til at tage tilbage igen, saa

hurtig han føler sig stærk nok dertil. Saaledes gaar det ogsaa i det faglige Liv. Har man opnaaet en Lønforhøjelse ved Hjælp af en Strejke, den være sig lang eller kort, saa kan man være sikker paa, at Mestrene vil benytte den første den bedste Lejlighed til at tage de gjorte Indrømmelser tilbage, hvilket er meget naturligt. Anderledes forholder det sig naar man gaar ad Underhandlingens Vej. Det Resultat, der paa denne Maade fremkommer, er Frugten af gensidig Imødekommenhed og holder derfor betydelig længere end det fremtvungne, hvor den overvundne Part finder sig forurettet og derfor betragter sig berettiget til at bryde hvad han efter sin egen Opfattelse nødtvungent har lovet.

Efter det foranførte skulde man jo tro at Organisationen var overflødig. Naar blot nogle Mestre og Svende en Gang imellem traadte sammen og blev enige om en eller anden Forandring i de bestaaende Forhold, saa maatte dette jo være nok, og hvis Forholdet var dette, at Mestre og Svende arbejdede uden Paavirkning af andre Faktorer, saa var det maaske ogsaa tilstrækkeligt; men Menneskene er nu en Gang ikke saa gode som de burde være, og det er vore Samfundsforhold heller ikke. Den saakaldte fri Konkurence behersker os allesammen og modarbejder enhver fredelig Bestræbelse. Den der lægger Hænderne i Skødet og siger til sig selv: jeg vil leve i Fred med mine Omgivelser, leve for mig selv alene, og hvad der ikke direkte berører mig, bryder jeg mig slet ikke om. En saaden Mand vil hurtig komme til at føle det forkerte i sin Handlemaade, thi hvis han ikke har en god Portion af Nutidens Universalmiddel mod alt Tryk, nemlig Kapital, kan han være sikker paa, at han fra Dag til Dag vil se sine Interesser truede og i meget kort Tid gaa til Grunde. Eksemplet ligger lige for Haanden. I 1873 oprettede Malerne en Fagforening her i København, 1874 fik Foreningen udarbejdet en Priskurant hvorefter alle Mestrene skulde betale. Svendene mente nu at have gjort deres Pligt mod dem selv og Kammerater, og lod derfor Fagforeningen passe sig selv. En skøn Dag var der ikke mere end en halv Snes Medlemmer i Foreningen. Hvilken Indflydelse havde det nu paa Lønforholdene? Simpelt hen den, at Mestrene begyndte at trække af. I Begyndelsen ganske smaat, lidt her og lidt der, saaledes at det knap kunde føles, men da der ingen Modstand rejstes, begyndte de at gaa mere aabenlyst til Værks, og Reduktionen kulminerede i 1880, hvor der, med Undtagelse af nogle faa Værksteder, gennemgaaende blev betalt 20 pCt. under den daværsnde Prisliste. Se det var Resultatet af Svendenes Mangel paa Organisation den Gang, og det vil utvivlsomt gentage sig hvis ikke vi holder sammen. Der er alletider en eller anden som vil bryde ud. Konkurencen er haard, man hører hver Dag om Malerarbejde som bliver udført til saa fabelagtig billige Priser, at det er aldeles ubegribeligt hvorledes en saadan Mester kan klare sig naar han skal betale efter Prislisten, og han gør det heller ikke, medmindre han er nødt dertil, og det er han kun naar alle Svendene er enige om ikke at arbejde under Prisen, og naar deres Organisation er af den Beskaffenhed, at den paagældende Mester risikerer noget ved at byde under Prisen. Lad os i den Henseende lære lidt af Bygningssnedkerne. Arbejdsgiverne i dette Fag forsøgte i Foraaret at sætte Lønnen ned med 15 pCt. Svendene vilde selvfølgelig ikke gaa ind paa denne Reduktion og Resultatet blev, at Mestrene, efter at der havde været Strejke én Dag paa et større Værksted, indsaa at Svendene var saa godt organiserede, at det vilde koste umaadelige Kampe at gennemføre Lønreduktionen, og saa gav de efter og Priskuranten var reddet. Dette skyldes udelukkende den Omstændighed, at Svendene ikke alene i tidligere Tider havde skaffet sig en Priskurant, men at de stadigvæk har søgt at gøre deres Organisation stærkere og stærkere for at bevare hvad der engang var opnaaet.

Gid Malerne vilde tage Lære af dette og gaa hen og gøre ligesaa.

Christof.

Engelske Fagforeninger.

Efter N. Neergaard.

(Fagtidende for Smede og Maskinarbejdere).

(Fortsat.)

Disse Beretninger sammenarbejder Forretningsføreren i en almindelig Maanedsberetning, som senest den 10de Dag i Maaneden skal sendes rundt til Afdelingerne. Paa samme Maade tilvejebringer han større Fjerdingaars- og Aarsberetninger. De sidste ere Bøger paa næsten 400 tættrykte Sider og indeholde detaillerede Regnskabsoversigter, Fortegnelser over alle understøttede Medlemmer, Navnene paa de udstødte Medlemmer, Afdelingernes Medlemsantal m. m. Enhver Forsømmelse straffes af Bestyrelsesraadet med Bøder. Saaledes kan Forretningsføreren idømmes en Bøde

paa 4 Kr. 50 Øre, blot for at vente over 3 Dage med at besvare et Forretningsbrev. Hans Kontor skal være aabent hver Dag fra Kl. 9 Fmd. til Kl. 6 Eftm.

Umiddelbart efter Aarsberetningens Udgivelse har han efter nærmere Ordre fra Bestyrelsesraadet at foretage en Udjævning af Kassebeholdningerne, saaledes at hver Afdeling faar et vist Beløb i Forhold til sit Medlemsantal, uden Hensyn til Forholdet mellem dens Indtægter og Udgifter i Aarets Løb. I samtlige disse Forretninger assisteres han dog af Hjælpeforretningsførere, der vælges paa samme Maade som han selv. Han lønnes med ca. 4000 Kr. aarlig samt fri Bolig, Lys og Brændsel.

Over saavel Forretningsfører som Bestyrelsesraad staa visse Myndigheder, som dog kun sjeldent træde i Virksomhed. Hvert andet Aar sammentræder et Fællesraad, som bestaar af 30 Medlemmer, der vælges af Afdelingerne. Dette kan kuldkaste Bestyrelsesraadets Afgørelser, naar de indankes for det. Hver Juni Maaned skal Bestyrelsesraadet give Afdelingerne Lejlighed til at stemme over, hvorvidt de ønske en Kongres sammenkaldt, til hvilken da hver af dem kan vælge en Repræsentant. Kongressen er Fagforeningens højeste Myndighed. For den kunne saavel Bestyrelsesraadets som Fællesraadets Afgørelser indankes, og den alene har Ret til at vedtage Forandringer i Lovene. Ingen Forslag til Lovforandringer kunne dog komme for, hvis de ikke 6 Maaneder før Kongressens Sammentræden ere indleverede til Forresningsføreren, der da lader dem trykke og omsende til Afdelingerne. Her bringes de under Forhandling, og ethvert Kongresmedlem faar sin Stilling foreskrevet af den Afdeling, der har valgt ham. Kongressen har ogsaa Ret til at vælge Sekretæren.

Det er kun sjældent, at der tages Beslutning om at sammenkalde Kongressen. Det er et kostbart og besværligt Apparat at sætte i Gang, og da man ikke føler Trang til hyppige Lovforandringer, kan alt, hvad den ellers skulde udrette, lettere og billigere gøres ved Afstemninger i Afdelingerne.

Malernes Fagforening

optager som Medlemmer enhver Malersvend, der kan præstere Bevis paa at have udstaaet sin Lære i Faget eller har aflagt anerkendt Svendeprøve. Medlems-Kontingentet er 25 Øre ugentlig i Sommermaanederne og 10 Øre i Vintermaanederne. Foreningen opretholder et Kontor, hvorfra der anvises Arbejde og ydes Medlemmerne al mulig Vejledning i faglig Henseende. Foreningen har ligeledes en juridisk Konsulent, ved hvis Hjælp der drages Omsorg for at Medlemmerne erholder deres fortjente Løn. Ligeledes udgiver Foreningen en „Fagtidende for Malere“, som udgaar en Gang maanedlig og, saavidt Pladsen tillader det, behandler alle de Spørgsmaal der har Betydning for vort Fag. Medlemmerne erholde Fagtidenden gratis. Indmeldelser i Foreningen modtages paa Kontoret i Baggesensgade 13, 1. Sal th., hver Dag fra 7—9 Fmd. og Tirsdag, Onsdag, Fredag og Lørdag Aften fra Kl. 6—8.

Udflugt til Helsingør.

Søndagen d. 7de August foretager forskellige Fagforeninger en Tur til Helsingør for at deltage i en almindelig Arbejderfest, hvortil ogsaa Malerne er indbudt. Billetter à 1 Kr. 15 Øre for Tur og Retur med lejet Dampskib, erholdes paa Foreningens Kontor.

Vore Lærlingeforhold.

Dette Spørgsmaal hører til dem der for Øjeblikket er brændende. „Fællesrepræsentationen for dansk Industri og Haandværk“ har saaledes paa sit for kort Tid siden afholdte Møde vedtaget at anbefale:

1. at Lærlingeforholdet snarest muligt ordnes ved Lov.
2. at Staten kraftig støtter de tekniske Skoler og Fagskoler.
3. at Lærlinge skal besøge en af Staten anerkendt teknisk Skole og at Staten skal bevilge Understøttelse til unge, begavede Haandværkeres videre Uddannelse.
4. at Ret til at holde Lærlinge kun tilkommer den Haandværker, som har aflagt Dulighedsprøve for en officiel Kommission.

I Motiveringen til disse Forslag fremhæves det særlig, at de nuværende trykkede Tider for Haandværk og Industri gjorde det nødvendigt at søge benyttet alle de Midler Nutiden byder Haandværkerne til at udvikle deres Dygtighed, og derved optage Kampen mod Konkurencen.

Hvor fornuftige end disse Forslag kan være, savner man dog et meget væsentligt Punkt, nemlig en Antydning af hvilke Garantier der bør ydes for at Lærlingene ikke udbyttes af Arbejdsgiverne. Det nytter kun lidt at det paabydes Lærlingene at søge en teknisk Skole eller en Fagskole, naar de i det praktiske Arbejde kun benyttes til at skabe Gevinst til Mesteren, uden Hensyn til om dette sker paa Bekostning af deres Uddannelse. Vi skal i den

Hensende se lidt paa Forholdene i vort eget Fag, og se hvorledes Lærlingene her opdrages. Hvem kender ikke de bekendte Avertissementer man hvert Foraar ser i Bladene: „En flink Dreng osv. kan komme i Malerlære", eller: „En Forbundter der har været et à to Aar i Lære kan faa Plads osv." Bag ved disse Annoncer ligger hele vor faglige Elendighed, thi hvad er det for Mestre der søger Lærlinge og Forbundtere? Det er i Reglen Folk der er Mestre i Dag og Ingenting i Morgen. Vi kender saaledes en Mester, der i Fjor havde 10 Lærlinge og i Aar har han kun 3 à 4 og det til Trods for at han ingen har udlært. De resterende 6—7 unge Mennesker har maattet søge sig andre Pladser eller er maaske gaaet over til andre Fag. Saaledes er det gennemgaaende. Det store Flertal af Lærlinge har 2—3, ja flere Lærepladser forinden de naar den Alder at de kan kaldes for Svende, og hvad er det saa for Svende? Den største Del af dem kan næsten ingen Ting. De forskellige Mestre har holdt dem saalænge de har havt noget Arbejde til dem og saalænge der var noget at tjene paa dem, kort sagt, de har ikke været Lærlinge for at lære noget, men for at skaffe deres Mester en billig Arbejdskraft. Og det kan med den udvidede Arbejdsdeling nu lade sig gøre at arbejde med Drenge i vort Fag. Mesteren træffer blot Aftale med en Specialist om at udføre det nødvendige Aarer-, Marmorer- og Aftræknings-Arbejde, Drengene „grunder" og „stryger" og en enkelt Svend lakerer. Paa denne Maade kan en Bygning males færdig ved Hjælp af 6—8 Drenge, en Specialist og en Svend. Hvem gaar nu dette Forhold ud over og hvem har Fordelene deraf? Den unge Lærling, der har været ved saadanne Mestre, bliver Svend, ja hav aflægger maaske ogsaa en saakaldet „frivillig Svendeprøve", de nødvendige Forkundskaber hertil har han erhvervet sig i Aftentimerne i teknisk Skole, hvor han har lært at tegne et Stykke Gibs naar dette er stillet op paa en bestemt Maade, saamegen Kendskab til Aaring og Marmorering, som der er nødvendig, for paa en lille Prøve at give Bedømmelseskommitéen en svag Forestilling om hvorledes Ege- og Nøddetræ samt Marmor skal se ud, har han ogsaa lært, men send saa en saadan nybagt Svend hen i en Lejlighed for at male et Værelse i al Tarvelighed, saa skal de se hvad han har lært — Ingenting —, han kan ikke engang „stryge" ordentlig langt mindre trække et Par Linier paa et Loft eller marmorere en Ovnplads saa den har blot det fjerneste Lighed med Marmor, endsige aare en Dør. Og hvorfor? Fordi han aldrig har været vant til at levere ordentligt Arbejde; fra Morgen til Aften har han hørt sin Læremester skynde paa for at blive færdig. (Forts.)

Meddelelse til Medlemmerne.

Da det har vist sig umuligt at erholde tilgodehavende Arbejdsløn hos følgende Malermestre: Jensen Braaby, Ryesgade 5, 4. Sal, C. L. Jørgensen, Krogsgade 5, 2. Sal og Knud Andersen, Løngangstræde 37, 4. Sal, advares herved Medlemmerne imod at tage Arbejde hos nævnte Mestre.

De nærmere Omstændigheder er i Korthed følgende. I Efteraaret 1885 havde Jensen Braaby (iøvrigt godt bekendt fra Bygningen Hj. af Blegdamsvejen og lille Blegdamvej) en Bygning at male paa Østerbro. Da Arbeidet var færdigt skyldte han to Svende tilsammen ca 58 Kr., hvilket han senere har erkendt ved et i Retten indgaaet Forlig. Det har imidlertid ikke været muligt at faa Beløbet, da flere Eksekutioner har godtgjort at han intet ejer.

C. L. Jørgensen fik sidste Efteraar udført Aarerarbejde af to Medlemmer; ved Regnskabets Opgørelse skyldte han dem ca. 60 Kr., hvilket han senere i et inden Retten indgaaet Forlig har erkendt. Der har været foretaget flere Eksekutioner hos ham men uden Resultat, hvorfor Beløbet maa betragtes som uerholdelig.

Knud Andersen er ved Dom kendt pligtig at betale et Medlem ca. 45 Kr., men en foretagen Eksekution har konstateret at han intet ejer.

Vi haaber at ingen ærekær Kammerat vil tage Arbejde hos ovennævnte Mestre, der ikke har undset sig ved at benytte Kollegers Arbejdskraft uden at være i Stand til at betale dem derfor.

Der bør gøres alt muligt for at d'Hrr. Spekulanter faar en Følelse af at Svendene ikke vil finde sig i alt hvad der bydes i denne Retning. Vil vi overholde vor Priskurant, maa vi ogsaa sørge for, at kun de Mestre, der virkelig vil og kan betale den fortjente Løn, faar Svende; gør vi ikke dette, er vi inde paa en Glidebane, som atter vil føre os ned i den tidligere Elendighed med Hensyn til Arbejdspriserne, thi ingen respektabel Mester kan konkurrere med Folk, der i Tillid til at de intet ejer, paatager dem Arbejde til Priser, hvoraf de umulig kan betale den normerede Løn.

BEKENDTGØRELSER.

„Malernes Fagforening"s Kontor
Baggesensgade 13, 1. Sal aabent hver Søgnedag fra Kl. 7—8½ Morgen og Tirsdag, Onsdag, Fredag og Lørdag Aften fra Kl. 6—8 for Indbetaling af Kontingent, Indmeldelse af Medlemmer, Anvisning af Arbejde osv.

„Fagtidende for Malere",
udgaar 1 Gang maanedlig og koster for alle Ikkemedlemmer 30 Øre Kvartalet, 10 Øre pr. Nr. Abonnement modtages paa alle Postkontorer samt i **Baggesensgade 13, 1. Sal th. N.** Medlemmer af „Malernes Fagforening" erholder fra April „Fagtidenden" gratis. Alt det udkomne 1½ Aargang sælges til halv Pris saalænge Oplag haves.

Alle indsendte Artikler maa være forsynede med Navn og Bopæl, til Underretning for Redaktionen.

Redigeret af J. Jensen. — Trykt hos I. Henriksen, Rømersgade 22, København.

Udgivet af Malernes Fagforening.

Nr. 8. August. 1887.

Vore Lærlingeforhold.

(Fortsat.)

Med de i forrige Artikel skildrede Forhold for Øje maa man indrømme os, at skal vi redde vort og alle andre Haandværksfag fra Undergang, saa maa der tages fat fra Grunden af. De unge Mennesker som sættes i Lære i Faget, maa have en Garanti for, at de 4 à 5 Aar Læretiden varer, ikke bliver en Tid i hvilken de afgiver en billig og let haandterlig Arbejdskraft for Mesteren, men en Tid, i hvilken de erholder en efter deres Evner passende Uddannelse i Faget, hvorved de kan blive dygtige Medlemmer af Samfundet. Konkurencen er imidlertid saa stor, at det private Initiativ intet vil hjælpe, skal der opnaas en virksom Forbedring maa Lovgivningsmagten træde til. Først og fremmest maa der sættes en Grændse for Antagelsen af Lærlinge. Det maa ikke være den første den bedste Spekulant tilladt at antage sig Lærlinge om Foraaret for derefter om Efteraaret, naar hans Arbejde slipper op, atter at afskedige dem. I enkelte Fag har man foreslaaet og t. Eks. ogsaa i England gennemført, at en Mester kun maa have én Lærling paa 3 à 4 Svende. Dette lader sig nu ikke godt gennemføre i vort og flere andre Fag, hvor Arbejdets Mængde er saa forskelligt paa de forskellige Tider af Aaret. Derimod burde der i Faget oprettes en Kommission, bestaaende af 6 Medlemmer, 3 Mestre og 3 Svende, valgte enten af Indenrigsministeriet eller Borgmesteren, paa Indstilling af henholdsvis Mestrenes og Svendenes Organisation.

En saadan Kommission skulde have Indseende med Lærlingene, og ganske særligt være udrustet med Myndighed til at nægte en Mester Ret til at holde Lærlinge, naar det havde vist sig at han enten intet lærte dem eller at hans Virksomhed var

saa løst funderet, at det kunde indses at han ikke vilde være i Stand til at beskæftige Lærlingen til Læretidens Udløb. Endvidere skulde Kommissionen have Tilsynet med at Lærlingene ikke anvendes til Arbejde om Natten eller udover den normerede Arbejdstid. Det er en Selvfølge, at denne Kommission ogsaa skulde være nærværende ved Aflæggelsen af eventuel Dulighedsprøve, saavel fra Mestrenes som fra de Udlærtes Side. Ligeledes skulde Kommissionen, maaske i Forbindelse med en af Staten udnævnt Arbejdsinspektør, være Voldgiftsdommere i alle Sager vedrørende Mester og Lærling.

En saadan Reform vil ganske vist vende fuldstændig op og ned paa vore nuværende Forhold, men vi føler os overbeviste om, at det vilde gavne Haandværkerstandens Udvikling i høj Grad. At det vil lægge Baand paa den personlige Frihed, ser vi ikke den mindste Fare i. Den i høje Toner priste Frikonkurence, har forlængst vist sine fordærvelige Følger, og vil man bort fra disse maa der gaas radikalt tilværks. I alle andre Lande har man da ogsaa indset Nødvendigheden heraf, og i Frankrig og Tyskland findes der saaledes meget strænge Love angaaende unge Menneskers Uddannelse til Haandværkere. I Frankrig findes ligeledes Arbejdskommissionen sammensat paa en noget lignende Maade, som den vi ovenfor har antydet. At disse Forholdsregler virker gavnligt i de paagældende Lande ses bedst deraf, at det netop er disses Konkurence vi herhjemme føler os mest trykket af.

Vi afslutter hermed disse Bemærkninger, og haaber at vore Kolleger, saavel iblandt Mestre som Svende, vil tænke over Sagen, ligesom vi haaber inden lang Tid at kunne fremsætte et fuldstændigt udarbejdet Lovforslag til Ordningen af vore Lærlingeforhold.

Fra Sverrig.

Vi har oftere havt Lejlighed til at henvise til den Ihærdighed hvormed vore svenske Kolleger arbejder for at skabe dem en stærk faglig Organisation. Det glæder os derfor at kunne meddele, at Skandinavien nu har 2 Fagblade for Malere, idet Maler-Forbundet i Stokholm i denne Maaned har udgivet 1ste Nummer af „Målarnes Facktidning".

Bladet, der fremtræder i noget større Format end „Fagtidende for Malere", indeholder blandt andet en velskreven Artikel om Organisationens Betydning og Nødvendighed, hvoraf vi hidsætter en lille Prøve.

Efter at have godtgjort at Kapitalismen og Storproduktionen ved Hjælp af den udviklede Maskinteknik mere og mere overflødiggør den levende Arbejdskraft, fortsættes saaledes:

„— Nu indvendes kanske af mange: Men hvad i Alverden har vi Malere med alt dette at skaffe? Vort Fag er af den Beskaffenhed, at Maskinerne aldrig kunne optage Konkurencen med os. Hvad som her er sagt kan have sin Rigtighed for andre Fags vedkommende, men vort Fag staar udenfor denne Fare.

Forkert! Om vi end ikke paa vort Arbejdssted ser disse mangeartede, indviklede, snurrende Tingester, tage det Arbejde ud af vore Hænder, hvorved vi alene er i Stand til at skabe os vort Ophold, saa er dog deres Tilværelse ikke mindre direkte indgribende i vore Forhold. Selv om vort Fag er af den Natur, at det ikke helt og holdent kan opsluges af Storindustrien paa samme Maade som de af Maskintekniken direkte berørte Fag, saa er dog Ulykken beseglet for os Malere paa samme Tid som dette er sket for alle andre Arbejdere; thi den Konkurence vi undgaar i den ene Form, griner os saa meget stadigere i Møde i en anden Form. Den indbildte eller virkelige Forskel, som en Gang muligen har været tilstede imellem vort Fag, og den rene Storindustri, er for længe siden udjævnet. Hvorfra tror I Kammerater, at vort Fags store Reservearmé kommer eller hvor tror I den skabes? Vær forvissede om, at var det ikke muligt for en Fabrikant, t. Eks. i Jernindustrien, ved Hjælp af blot én Maskine, at frempresse Arbejdskvantiteter, som overflødiggør Tusinder af Menneskers Arbejde, og var det ikke muligt i mange andre Fag ved mekaniske Midler at erstatte Tusinder af Arbejdere, da vilde Malerfaget i dette Øjeblik ikke være saa oversvømmet af Konkurenter, at det er umuligt at alle kan leve. Bort saaledes med den skæve Tro, at Storindustriens Udvikling ikke formaar at forstyrre vort Marked. Vi rives med i Hvirvlen, vi saavelsom vore Kammerater i andre Fag.

Den blindeste og mest indskrænkede fatter saaledes, at det kun er et Tidsspørgsmaal, naar Arbejdernes samfundsmæssige Menneskeværd vil ophøre; naar dette Tidspunkt indtræffer, da er vi fuldstændigere end Tilfældet er nu, tvunget ned til Dyrets Standpunkt. — Et Tidsspørgsmaal, ja! under Forudsætning af, at de for os fordærvelige Forhold faar Lov til uhindret at udvikle sig.

Men Redning findes! Muligheden af virksom Modstand eksisterer. Arbejderne, som udgør mindst 75 pCt. af hele Menneskeheden,

kunde, hvis de vilde, ordne Forholdene paa en saadan Maade, at de andre Samfundsklassers Lykke ikke skal bygges paa vor Ulykke. En Grændse for Misbruget kan drages og Midlet hertil ligger i Arbejdernes Organisation".

Som man ser er vore Kammerater i Sverrig sig fuldt bevist, at skal der opnaas en Forbedring i Arbejdernes Livsvilkaar maa dette ske ved disses Organisation, saaledes at de Manges Enighed og Sammenslutning kan erstatte hvad den Enkelte mangler i Styrke for at bekæmpe den fælles Fjende, Frikonkurencen.

Det næste Nummer af „Målarnes Facktidning" udkommer til 1. Oktober og Prisen er 25 Øre Kvartalet foruden Postpenge. Abonnement modtages paa vort Kontor, Baggesensgade 13, 1. Sal.

Engelske Fagforeninger.

Efter N. Neergaard.

(Fagtidende for Smede og Maskinarbejdere).

(Fortsat.)

Foreningens Maal og Midler.

I denne — som i alle øvrige Fagforeninger — er det rent faglige Formaal, der indtage den første Plads. Foreningen er oprindelig dannet som et Værn mod Kapitalmagtens Overgreb og endnu bestandig er det Bestræbelsen for at skabe de bedst mulige Vilkaar for Arbejdet i Faget, for ud af den frie Konkurences Lovløshed Sten for Sten at rejse en betryggende Ordning, der er den røde Traad gennem dens Virksomhed. Ved Siden af dette store Grundformaal er der i Tidens Løb bleven stillet andre: Sikringen af Arbejderens og hans Efterladtes Velfærd i Tilfælde af Sygdom, Arbejdsudygtighed og Død, men Foreningen er derfor ingenlunde at betragte som et almindeligt Assuranceselskab, den har langt mere vidtrækkende Opgaver end et saadant vilde kunne sætte sig.

Fagforeningens Hovedbestræbelse er rettet paa Lønningsforholdenes Ordning, men gennem en mangeaarig Erfaring er Foreningen efterhaanden naaet til et saa stort og omfattende Syn paa, hvad der betinger Lønnen, at den direkte Bestræbelse for at opnaa højere Lønningssatser træder tilbage for en Bekæmpelse af de Ulæmper og Misligheder indenfor Faget, der, naar de fik Lov til uhindret at brede sig, vilde gøre det umuligt for den jævnt dygtige Arbejder at opnaa noget passende Vederlag for sin Virksomhed. Hovedsagen her er at regulere Tilgangen til Faget.

Overfor de fleste — navnlig større — Mestre og Fabrikanters Tilbøjelighed til at antage et uforholdsmæssigt Antal Lærlinge, hvorved en Del af de udlærte Arbejdere bliver overflødige og Arbejdsmarkedet overfyldes, sætter Fagforeningen sin bestemte Fordring om, at der ikke maa komme flere nye Folk ind i Faget, end dette kan ernære paa en anstændig Maade uden at Lønnen trykkes for dem, der allerede have en længere Tids Erfaring og Arbejdsøvelse bag sig.

Der er ikke noget Spørgsmaal om, at denne Forbedring i Virkeligheden er i alle Parters Interesse. Ganske vist kan den være en Hemsko for de Arbejdsgivere, der under opadgaaende Forhold hurtig vilde tjene en stor Formue ved at udvide deres Forretning udover hvad den i Længden kan bære og præstere daarligt og usolidt Arbejde, men det turde være en Sandhed, som Erfaringen bestandig bekræfter, at slige industrielle Paddehatte ere til den største Fortræd for alle Fagets solide Elementer — baade blandt Mestre og Svende. Naar Opsvingningsperioden er forbi, er Resultatet blot, at en Del honette Arbejdsgivere ruineres paa Grund af den stedfindende Overproduktion, at Faget er bleven overfyldt med en stor Del slette og overflødige Kræfter og endelig at vedkommende Lands Arbejde er kommen i Miskredit. — Fagforeningen har ikke opstillet nogen fælles Grændse for Antagelsen af Lærlinge: det varierer efter de foreliggende Forhold og de sædvanemæssige Fordringer i de forskellige Egne af Landet. Nogle Steder tillades det kun at antage en Lærling for hver tre udlærte Arbejdere, andre Steder gaar man saa langt ned som til Forholdstallet en Lærling for hver to Udlærte, og der er en stor Mængde Mellemstandpunkter.

Malerkolik.

Efter Dr. med I. Ruff.

Blandt de Sygdomme som stamme fra en bestemt Beskæftigelse og blive benævnede „Kaldssygdomme", er der nogle, som foraarsages ved kronisk Forgiftning med mineralske Stoffer. Saaledes forekommer Blyforgiftning meget ofte blandt Typografer, Skriftstøbere, Pottemagere, Malere osv.

Den kroniske Blyforgiftning, der er kendt under Navn af Malerkolik eller Blykolik, fremkommer ved at ringe Mængder Bly Tid efter anden optages i Legemet, f. Eks. under Form af Støv fra blyholdige Farver eller ved at spise med Hænder, der ikke ere omhyggeligt rensede for saadanne Farver.

Ved den kroniske Blyforgiftning indtræder i Reglen Forstyrrelser i Fordøjelsen, Appetitløshed og Trykken over Maven; den Syge bliver mager og gulbleg, Tandkødet blaat og Tænderne graablaa, Aandedrættet bliver ildelugtende og han faar en modbydelig, sødladen Smag i Munden. Hertil kommer den egentlige Malerkolik, der dog ogsaa kan optræde som første Tegn paa kronisk Blyforgiftning. Ved Malerkoliken føles der yderst heftige Smerter i Navleegnen; Underlivet er indtrukket men ikke ømtaaligt for Tryk: Brækning og urolig Frem- og Tilbagetumlen paa Lejet finder i Reglen altid Sted. Endvidere er Pulsen bleven langsommere, Ansigtet fortrukket og bedækket med Sved. Et saadant Anfald varer fra nogle Minutter indtil en halv Time og ender under Opstød og Vinde. Det gentager sig jævnligt, saalænge der endnu findes større Blymængder i Legemet.

Ved kronisk Blyforgiftning optræder der endvidere Nervefænomener. Herhen høre heftige Smerter i Muskler og Ledde, navnlig i Benene, Ufølsomhed og svage Trækninger, Sitren i Armene og Mundmusklerne. Man bemærker ogsaa fuldstændig Lammelse af Haandens Strækkemuskler; sjældnere er dette Tilfældet i Brystmusklerne, Stemmemusklerne og Laarets indadtrækkende Muskler. Disse Lamhedsfænomener indfinde sig dog først sent; de kunne ogsaa undertiden føre til Krumninger af de angrebne Fingre, ja endog af Legemet og Lemmerne.

Den kroniske Blyforgiftning kan ogsaa føre til Hjernefænomener: Dilerier, epileptiske Trækninger med derpaa følgende Bevidstløshed — ligeledes til Synsforstyrrelser — sort Stær—, der dog kunne forsvinde fuldstændigt igen. Ikke sjælden ledsages Blyforgiftningen af Nyrebetændelse. Den kroniske Blyforgiftning kan ved Udmattelse føre til Døden, men vil dog i de fleste Tilfælde kunne helbredes, om endskøndt der altid ved gentagen Indvirkning af Bly vil blive en Tendens tilbage til paany at blive syg af den tidligere Affektion.

For at undgaa denne Sygdom maa der lægges Vind paa den største Renlighed; Værkstederne bør udluftes tidt og rigeligt og Maden aldrig spises i disse, ligesom Hænderne bør renses omhyggeligt før Maaltiderne. Det har vist sig meget nyttigt at drikke frisk Mælk i Pavserne mellem Arbejdet. Varme Bade og det derved fremkadte livlige Stofskifte fjerne det Bly, der trods al anvendt Forsigtighed er kommet ind i Legemet, fra det igen og forhindre en Ophobning af det tilligemed dens slemme Følger. Hvis der allerede er indtraadt Forgiftning, maa hver enkelt af dens Fremtoninger behandles.

Det bedste Middel til at helbrede Forstyrrelserne i Fordøjelsen finder man i kraftige og letfordøjelige Næringsmidler og en regelmæssig Levemaade. Imod Lammelser bruges Bade, Koldtvandskure og Elektricitet. Mod Koliken anbefales varme Omslag paa Maven, lunkne Bade, Varmtvandsklysterer og indvendigt 15—20 Opiumsdraaber to til tre Gange om Dagen. Disse Draaber faas under Navnet „Infusum Rhei opiatum". For hurtigt at fjerne Blyet fra Legemet benyttes Svovlbade og der indgives Jodkalium; 4—5 Gram heraf opløses i 200 Gram Vand og af denne Opløsning tages 1 Spiseskefuld 3 til 4 Gange om Dagen.

Til Medlemmerne.

Ifølge Overenskomst med Lokaleværten, vil Foreningens Møder fra 1. Oktober blive afholdt hver Onsdag i Rømersgade 22, 1. Sal til Gaden, Opgang i Gaarden tilhøjre for Porten. Vi erholder her et tilstrækkeligt stort og hyggeligt Lokale, hvorfor vi haaber at Medlemmerne vil give talrigt Møde i den kommende Vintersaison.

Bestyrelsen.

BEKENDTGØRELSER.

„Malernes Fagforening"s Kontor

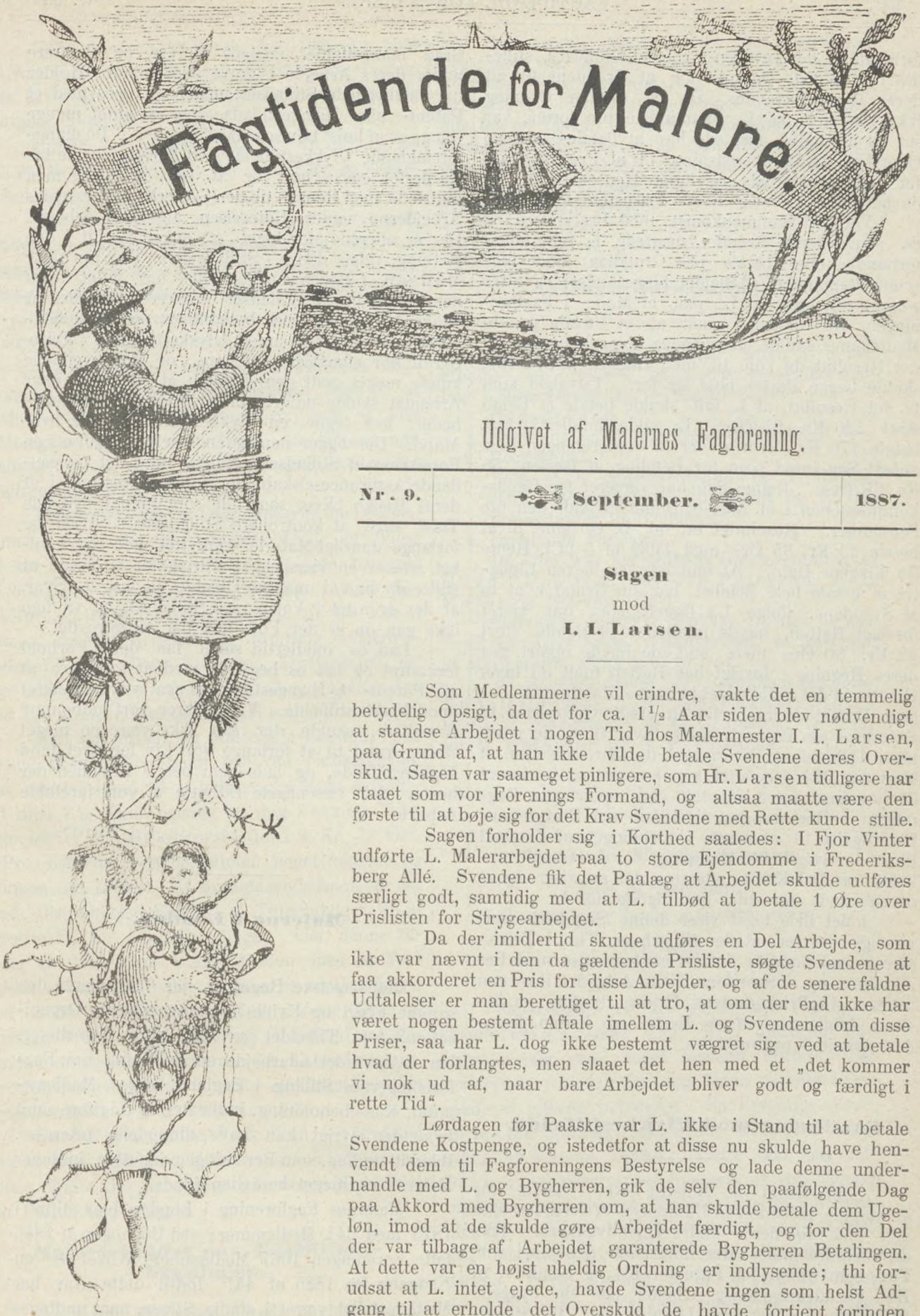
Baggesensgade 13, 1. Sal aabent hver Søgnedag fra Kl. 7—8½ Morgen og Tirsdag, Onsdag, Fredag og Lørdag Aften fra Kl. 6—8 for Indbetaling af Kontingent, Indmeldelse af Medlemmer, Anvisning af Arbejde osv.

„Fagtidende for Malere",

udgaar 1 Gang maanedlig og koster for alle Ikkemedlemmer 30 Øre Kvartalet, 10 Øre pr. Nr. Abonnement modtages paa alle Postkontorer samt i **Baggesensgade 13, 1. Sal th. N.** Medlemmer af „Malernes Fagforening" erholder fra April „Fagtidenden" gratis. Alt det udkomne 1½ Aargang sælges til halv Pris saalænge Oplag haves.

Alle indsendte Artikler maa være forsynede med Navn og Bopæl, til Underretning for Redaktionen.

Redigeret af J. Jensen. — Trykt hos I. Henriksen, Rømersgade 22, København.

Udgivet af Malernes Fagforening.

Nr. 9. September. 1887.

Sagen
mod
I. I. Larsen.

Som Medlemmerne vil erindre, vakte det en temmelig betydelig Opsigt, da det for ca. 1½ Aar siden blev nødvendigt at standse Arbejdet i nogen Tid hos Malermester I. I. Larsen, paa Grund af, at han ikke vilde betale Svendene deres Overskud. Sagen var saameget pinligere, som Hr. Larsen tidligere har staaet som vor Forenings Formand, og altsaa maatte være den første til at bøje sig for det Krav Svendene med Rette kunde stille.

Sagen forholder sig i Korthed saaledes: I Fjor Vinter udførte L. Malerarbejdet paa to store Ejendomme i Frederiksberg Allé. Svendene fik det Paalæg at Arbejdet skulde udføres særligt godt, samtidig med at L. tilbød at betale 1 Øre over Prislisten for Strygearbejdet.

Da der imidlertid skulde udføres en Del Arbejde, som ikke var nævnt i den da gældende Prisliste, søgte Svendene at faa akkorderet en Pris for disse Arbejder, og af de senere faldne Udtalelser er man berettiget til at tro, at om der end ikke har været nogen bestemt Aftale imellem L. og Svendene om disse Priser, saa har L. dog ikke bestemt vægret sig ved at betale hvad der forlangtes, men slaaet det hen med et „det kommer vi nok ud af, naar bare Arbejdet bliver godt og færdigt i rette Tid".

Lørdagen før Paaske var L. ikke i Stand til at betale Svendene Kostpenge, og istedetfor at disse nu skulde have henvendt dem til Fagforeningens Bestyrelse og lade denne underhandle med L. og Bygherren, gik de selv den paafølgende Dag paa Akkord med Bygherren om, at han skulde betale dem Ugeløn, imod at de skulde gøre Arbejdet færdigt, og for den Del der var tilbage af Arbejdet garanterede Bygherren Betalingen. At dette var en højst uheldig Ordning er indlysende; thi forudsat at L. intet ejede, havde Svendene ingen som helst Adgang til at erholde det Overskud de havde fortjent forinden den nye Ordning indtraadte. Bestyrelsen vilde naturligvis have

forlangt, at der forinden Arbejdet fuldførtes, stilledes betryggende Garanti for at Svendene fik alt deres Tilgodehavende. Da en saadan Ordning ikke var sket og L., idetmindste pro forma, var sat ud af Spillet, nægtede han at betale Svendene Overskud, under Henvisning til at Priserne vare for høje, og støttede sig i den Henseende til, at de betydelig oversteg hvad Prislisten forudsatte.

Ved en Sammenkomst med Bestyrelsen og de paagældende Svende, nægtede L. rent ud at forhandle eller betale paa Grundlag af de indsendte Regninger. Arbejdet blev standset og atter genoptaget, efter at L. paa et Møde i Fagforeningen var indgaaet paa, at et Udvalg paa to Medlemmer skulde gennemgaa Regnskaberne, og det Resultat de kom til, med Hensyn til Priserne, skulde begge Parter bøje sig for. Udvalget kom til det Resultat, at L. ialt skulde betale et Beløb stort 226 Kr. 65 Øre. L. vilde imidlertid kun betale 170 Kr., hvorfor der af Fagforeningen blev anlagt Sag imod ham for Betaling af Resten, 56 Kr. 65 Øre. Denne Sag har verseret for Gældskommissionen i et Aar, og Dommen faldt den 6te September. Resultatet er, at L. er dømt til at betale 33 Kr. 85 Øre med Tillig af 5 pCt. Rente fra Klagens Dato. At han ikke er bleven tilpligtet at betale hele Beløbet, har sin Grund i, at to af Svendene, ifølge L.s Bøger, som har været forelagt Retten, havde modtaget et Beløb, stort 22 Kr. 80 Øre mere end de havde opført paa deres Regning. Iøvrigt har Retten fuldt ud taget Hensyn til det af Udvalget indtagne Standpunkt. Sagens Udfald er imidlertid en stærk Opfordring til Svendene om nøje at notere hver Gang de modtager Udbetaling, hvormeget de faar, saaledes, at Mestrene ikke bag efter kan komme og bevise at de har faaet mere udbetalt end opført paa Regningen. Dommen har ligeledes vist Bestyrelsens Berettigelse til at nægte Udbetalingen af Forskud til de to Svende, en Handling, der den Gang fremkaldte en Del Kritik, eftersom det nu viser sig at de saa godt som intet har tilgode hos L.

I det hele taget viser denne Sag hvor nødvendigt det er at der til enhver Tid i Tvivlsspørgsmaal handles i Overensstemmelse med Bestyrelsen, og at Svendene, hvor Arbejdet ikke kan udføres til Priskurantens Priser, træffes en bestemt Aftale med deres Mester om Prisen, forinden Arbejdet paabegyndes.

Forsikring mod Ulykkestilfælde.

Som Regel er Malerne ikke udsatte for at komme tilskade ved Udførelsen af deres Arbejde mér end de fleste andre Haandværkere. Ikke destomindre findes der forskelligt Arbejde i vort Fag, som frembyder Fare for Liv og Lemmer, til Eks. Facadearbejde og Arbejde paa slet byggede Stilladser, i meget høje Lokaler osv. De Stilladser, der bydes Malerne ere i Almindelighed i høj Grad mangelfulde, medens Murere og Tømrere under deres Arbejde i større eller mindre Højder har fastbyggede Stilladser, maa vi nøjes med et Patent- eller Hængestillads, hvis Soliditet mange Gange er af højst tvivlsom Beskaffenhed. De mange forefaldende Ulykkestilfælde ved Facadearbejde taler derfor ogsaa højt for at en Forandring maa indtræde med Hensyn til den Sikkerhed, der bydes Arbejderne under Udførelsen af deres Arbejde. Der er allerede foretaget et enkelt Skridt i den Retning, idet d'Hrr. Stilladsejere Thomsen & Madsen i Rosenvængets Allé har ladet de af dem forfærdigede Stilladser assurere, saaledes at enhver Arbejder, som beskæftiges paa disse Stilladser, er forsikret imod Ulykkestilfælde. Dette Skridt bør efterfølges af flere, og Malersvendene kunde meget godt gennemføre, at Mestrene, naar Arbejdet skulde udføres under farlige Omstændigheder, lod tegne en Ulykkesforsikring for hver Mand. Der ligger nemlig en stor Betryggelse i en Forsikring af Stilladser og lign., idet det paagældende Assuranceselskab, der jo er interesseret i at deres Risiko bliver saa lille som muligt, vil alle Tider søge at kontrollere Stilladsernes Styrke og forlange daarligt Materiel ombyttet med nyt, hvilket ofte er en vanskelig Fordring for en Svend at stille, da han i mange Tilfælde vil faa det Svar, at der er intet i Vejen med Stilladset, og vil han ikke gaa op er der Folk nok der vil gøre det.

Lad os imidlertid se at faa dette Forhold forandret og lad os begynde med at forlange, at alle Patent- og Hængestilladser skal være forsikret imod Ulykkestilfælde. Vi forsikrer vort Indbo mod Brandfare, skulde der saa ikke være en meget større Grund til at forlange vort Liv forsikret imod Ulykkestilfælde, og lade dem betale Præmien der høster det væsenligste Udbytte af vort farefulde Arbejde.

„En Pind".

Malerne i London.

Den engelske Regering, der ikke nærer den samme Frygt og Uvillie mod Arbejdernes Organisation, som Tilfældet er med vore Avtoriteter, har i Aar ladet udarbejde en Beretning om Fagforeningernes Stilling i England, deres Medlemsantal, Kassebeholdning, Indtægter og Udgifter samt hvad der iøvrigt kan have almindelig Interesse. Iblandt de Fag, som Beretningen omfatter, indtager Malerne en meget beskeden Plads.

Malernes Fagforening i London blev stiftet i 1873 med 341 Medlemmer; ved Udgangen af 1886 talte Foreningen 1067 Medlemmer, hvilket er en Nedgang fra 1885 af 44. Indtil dette Aar har Medlemstallet været i stadig Stigen, naar undtages i 1882, hvor Tallet ligeledes sank med ca. 50.

Indtægten var det første Aar 4896 Kr. eller 14 Kr. 57 Øre pr. Medlem. Udgiften var samme Aar 2,088 Kr. og Kassebeholdningen ved Aarets Slutning 2,808 Kr.

I 1886 var Indtægten 25,956 Kr. eller ca. 24 Kr. pr. Medlem. Udgiften var 28,332 Kr. og Kassebeholdningen 38,438 Kr.

Man sér saaledes, at Foreningen er ret godt funderet i økonomisk Henseende, om der end ogsaa her viser sig nogen Tilbagegang fra 1885. Derimod maa det strax forundre at Medlemstallet er saa lille, at det absolut ikke staar i noget Forhold til det Antal Malersvende. der maa findes i en By som London med ca. 5 Millioner Indbyggere. Forklaringen kan maaske ligge i, at Malerne har flere Organisationer, men at kun „Amalgamated Society of House Decorators and Painters" hører til de af Regeringen anerkendte Fagforeninger (Trade Unions.)

Meget interessant er Oplysningerne om Lønnen. Som i næsten alle Fag beregnes denne pr. Time og var i 1859 49 Øre i Timen. Ugen beregnet til 60 Timer gav en Indtægt pr. Uge af 29 Kr. 40 Øre. I 1872 hævedes Lønnen til 65 Øre i Timen, medens Arbejdstiden samtidig indskrænkedes til 52½ Time i Ugen. Fortjenesten pr. Uge bliver herefter 34 Kr. 12 Øre. Siden den Tid har Lønnen ikke undergaaet nogen Forandring.

Man ser altsaa, at Malerne i London, paa Grund af at de har holdt fast ved Tidbetalingen, har været i Stand til at indskrænke deres Arbejdstid med 7½ Time ugenlig og dog i samme Tidsrum hæve deres Fortjeneste med 4 Kr. 73 Øre. I Provindserne er Arbejdstiden noget længere og Lønnen lidt lavere. Af ovenstaaende fremgaar det med tilstrækkelig Styrke, at Tidbetalingen er at foretrække for Akkordbetalingen, idet denne tillader en Afkortning i Arbejdstiden med en Forøgelse af Lønnen, hvilket næsten er en Umulighed ved Akkordarbejde, hvor den yderste Grad af Hurtighed hos en Arbejder og den deraf resulterende Løn danner Maximum for Akkordsatserne, hvorfor Lønnen stadig vil synke efterhaanden som Dygtigheden i et Fag forøges.

Da det ovenomtalte Værk kun er beregnet paa at give statistiske Meddelelser om Fagforeningerne, findes der herudover ikke nogen Meddelelse om Forholdene i Faget.

Malerarbejdet paa Udstillingsbygningen.

For nogen Tid siden rettede Fagforeningens Formand i Social-Demokraten en Kritik over den lave Pris, hvortil Malerarbejdet paa Udstillingsbygningen var taget i Entreprise. Det har nu bekræftet sig at Arbejdet skal udføres ved billig Arbejdskraft, idet to yngre Svende arbejder derude for en Ugeløn af 15 Kr. Vi haaber at vore Medlemmer vil have deres Opmærksomhed henledt paa dette Forhold, og meddele os de Oplysninger, der komme dem i Hænde vedrørende det paagældende Arbejde.

Generalforsamling.

Onsdagen den 12. Oktober, Aften Kl 8 prc. afholdes den ordinære halvaarlige Generalforsamling i Rømersgade 22, 1. Sal til Gaden.

Dagsorden:

1. Beretning om Foreningens Virksomhed.
2. Regnskabet.
3. Valg af 6 Repræsentanter og 1 Revisor samt 1 Repræsentant til Bladet og 12 Repræsentanter til Bygningen.
4. Eventuelle Forslag.

De efter Tur fratrædende Repræsentanter er Rudolf Poulsen, Carsten Petersen, E. C. Meyer og Jensen Lind.

Endvidere ønsker G. Petersen, der nu uafbrudt har havt Sæde i Bestyrelsen, at fratræde; af Revisorerne afgaa L. Gunner.

Til Repræsentanter er foreslaaet følgende: Rudolf Poulsen, L. Gunner, Meyer, Jensen Lind, C. Sørensen og E. Clausen; til Revisor G. Petersen og N. P. Petersen.

Bestyrelsen.

Engelske Fagforeninger.

Efter N. Neergaard.

(Fagtidende for Smede og Maskinarbejdere).

(Fortsat.)

Vanskeligere er det at hindre Tilgang af Overløbere fra andre Fag. Her optræder Foreningen ikke med noget bestemt Forbud, men middelbart formaar den dog ogsaa paa dette Omraade at udrette betydeligt. En Forening, der er en saadan Stormagt som denne, kan, blot ved at udtale et bestemt Ønske, udrette ikke saa lidt. Det er i Arbejdsgivernes Interesse at staa sig godt med den, og i mange Tilfælde tage de i Betænkning at støde den for Hovedet, selv om de ikke just udsætte sig for ligefremme Fjendtligheder derved. Dertil kommer, at det er en af de Pligter, der ved Lovene udtrykkelig paalægges alle Fagforeningens Medlemmer, at gøre alt hvad der staar

i deres Magt for at skaffe enhver ledig Plads paa Værkstedet besat med en Fagfælle, der tillige er Medlem af Foreningen — altsaa en fuldt udlært Arbejder. Endelig maa det huskes, at selve det at Fagforeningen kun optager udlærte Folk, der kunne tjene Gennemsnitslønnen i den Gren af Faget, til hvilken de høre, bidrager meget til at trænge Fuskerne bort. Saasnart Tiderne blive daarlige, gaar det ud over dem, der ikke have Foreningens mægtige Støtte i Ryggen. De kunne ikke ligge ledige, men maa straks tage hvad der ligger for — ligegyldigt i hvad Fag — og drives saaledes bort fra det Fag, de i bedre Tider have formaaet at trænge sig ind i. Ofte optræde de som Skruebrækkere, men dette har som Regel kun deres fuldstændige Udelukkelse til Følge, idet saa alle Fagforeningens Medlemmer som én Mand vægre sig ved mere at arbejde sammen med dem.

En væsentlig Grund til at Lønnen trykkes, er jo under uudviklede Forhold den, at selve de udlærte Arbejdere i daarlige Tider gøre Konkurrence mod hverandre og derved trykke Gennemsnitslønnen i Faget end yderligere ned. Ogsaa dette forhindrer Fagforeningen, idet den under Former, som siden nærmere skulle beskrives, underholder alle de af dens Medlemmer, der uden egen Skyld, blot ved Overfyldning af Arbejdsmarkedet, sættes ude af Stand til at tjene en anstændig Løn. Derved indskrænkes ogsaa Produktionen, saaledes at den Tid snarere indfinder sig, hvor Overproduktionens Virkninger ere overvundne og hvor der atter kommer en saadan Ligevægt tilstede mellem Tilbud og Begær, at Arbejderen paany kan tjene den Løn, han er værd.

Endelig gør Foreningen naturligvis ogsaa en Del for direkte at holde Lønnen oppe og hæve den. Under opadgaaende Forhold drager den Omsorg for, at Arbejderne faa saa meget af det forøgede Udbytte som rimeligt er, og gaar det nedad Bakke, modstaar den saa længe som muligt alle Lønningsnedsættelser. I det hele taget viser det sig dog ved en nærmere Undersøgelse af Fagforeningens Virksomhed, at den langt mere gaar ud paa at bringe Stadighed og Ensartethed ind i Løningsforholdene end paa at tiltvinge sig Lønningsforhøjelser i store Spring, der senere nødvendig maa føre til Nedsættelser.

Haand i Haand med Bestræbelserne for at holde Lønnen oppe og regulere Tilgangen til Faget, gaar en virksom Kontrol med Arbejdstid, Arbejdsmetoder og de personlige Forhold, hvorunder Arbejdet udføres.

Den daglige Arbejdstid Fagforeningen har sat sig til foreløbigt Maal at opnaa er 9 Timer (Spise- og Hviletid ikke iberegnet), og denne Fordring er mange Steder fuldstændig gennemført. Smedene og Maskinarbejderne lægge som hele den engelske Arbejderstand endnu større Vægt paa Arbejdstidens Formindskelse end paa Lønnens Forhøjelse, og de fleste af de Strejker, der i de sidste 20 Aar ere støttede af Fagforeningen, have havt Arbejdsdagen til Genstand. Man har ogsaa almindelig gennemført forhøjet Betaling for Overarbejde, men Foreningen er gennemgaaende meget ugunstigt stemt mod alt Overarbejde, og tillader det kun, naar Arbejdsgiveren kan godtgøre, at der er særlig tvingende Grunde til at arbejde ud over den fastsatte Tid.

(Fortsættes.)

Malernes Fagforening

afholder Medlemsmøde hver Onsdag Aften Kl. 8 i **Rømersgade 22, 1. Sal til Gaden.**

BEKENDTGØRELSER.

„Malernes Fagforening"s Kontor

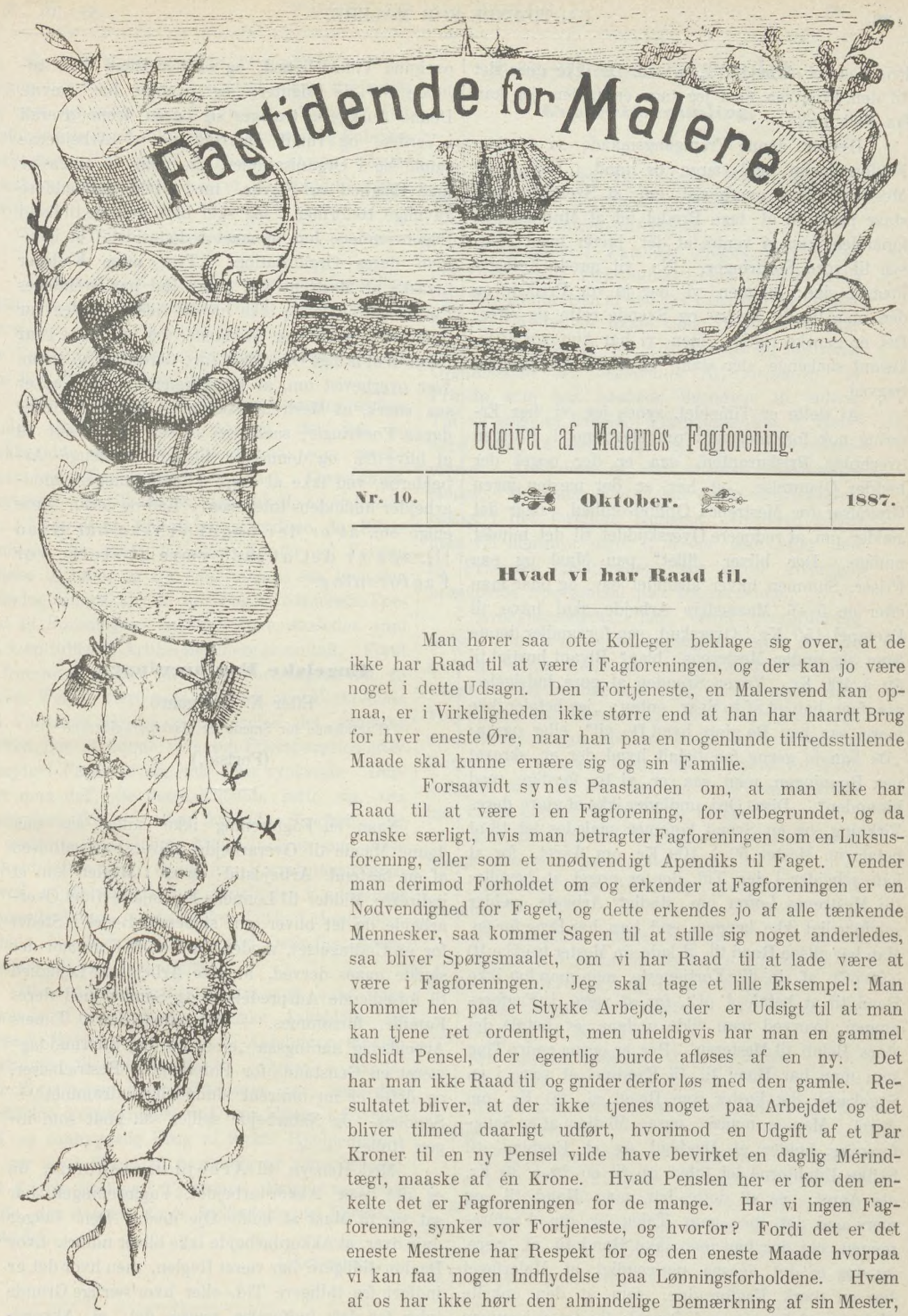
Baggesensgade 13, 1. Sal aabent hver Søgnedag fra Kl. 7—8½ Morgen og Tirsdag, Onsdag, Fredag og Lørdag Aften fra Kl. 6—8 for Indbetaling af Kontingent, Indmeldelse af Medlemmer, Anvisning af Arbejde osv.

„Fagtidende for Malere",

udgaar 1 Gang maanedlig og koster for alle Ikkemedlemmer 30 Øre Kvartalet, 10 Øre pr. Nr. Abonnement modtages paa alle Postkontorer samt i **Baggesensgade 13, 1. Sal th. N.** Medlemmer af „Malernes Fagforening" erholder fra April „Fagtidenden" gratis. Alt det udkomne 1½ Aargang sælges til halv Pris saalænge Oplag haves.

Alle indsendte Artikler maa være forsynede med Navn og Bopæl, til Underretning for Redaktionen.

Redigeret af J. Jensen. — Trykt bos I. Henriksen, Rømersgade 22, København.

Udgivet af Malernes Fagforening.

Nr. 10. Oktober. 1887.

Hvad vi har Raad til.

Man hører saa ofte Kolleger beklage sig over, at de ikke har Raad til at være i Fagforeningen, og der kan jo være noget i dette Udsagn. Den Fortjeneste, en Malersvend kan opnaa, er i Virkeligheden ikke større end at han har haardt Brug for hver eneste Øre, naar han paa en nogenlunde tilfredsstillende Maade skal kunne ernære sig og sin Familie.

Forsaavidt synes Paastanden om, at man ikke har Raad til at være i en Fagforening, for velbegrundet, og da ganske særligt, hvis man betragter Fagforeningen som en Luksusforening, eller som et unødvendigt Apendiks til Faget. Vender man derimod Forholdet om og erkender at Fagforeningen er en Nødvendighed for Faget, og dette erkendes jo af alle tænkende Mennesker, saa kommer Sagen til at stille sig noget anderledes, saa bliver Spørgsmaalet, om vi har Raad til at lade være at være i Fagforeningen. Jeg skal tage et lille Eksempel: Man kommer hen paa et Stykke Arbejde, der er Udsigt til at man kan tjene ret ordentligt, men uheldigvis har man en gammel udslidt Pensel, der egentlig burde afløses af en ny. Det har man ikke Raad til og gnider derfor løs med den gamle. Resultatet bliver, at der ikke tjenes noget paa Arbejdet og det bliver tilmed daarligt udført, hvorimod en Udgift af et Par Kroner til en ny Pensel vilde have bevirket en daglig Mérindtægt, maaske af én Krone. Hvad Penslen her er for den enkelte det er Fagforeningen for de mange. Har vi ingen Fagforening, synker vor Fortjeneste, og hvorfor? Fordi det er det eneste Mestrene har Respekt for og den eneste Maade hvorpaa vi kan faa nogen Indflydelse paa Lønningsforholdene. Hvem af os har ikke hørt den almindelige Bemærkning af sin Mester, naar man vover en beskeden Indvending imod den tilbudte

Pris paa et Arbejde: „Ja, vil De ikke gøre det til den Pris, saa maa jeg tage en anden, jeg kan faa Folk nok".

Det er denne Fremgangsmaade vi gennem Fagforeningen skal værge os imod. Først naar Mestrene bliver overbevist om at Svendene ikke staar parat til at tage Brødet ud af Munden paa hinanden, kan vi vente, at der bliver taget Hensyn til vore Fordringer. Nu vil ærede Kolleger maaske sige: ja, men vi har jo vor Prisliste og den maa baade Mestre og Svende rette sig efter! Det er ganske rigtigt, men vi har kun vor Priskurant saalænge der staar en stærk Fagforening bagved.

At dette er Tilfældet, synes jeg vi har Erfaring nok for, men selv om Mestrene i Formen overholde Priskuranten, saa er der noget der hedder Opgørelse, og her er der næsten ingen Grændser for Mestrenes Opfindsomhed, naar det gælder om at reducere Overskuddet til det mindst mulige. Der bliver „fillet" paa Maal og paa Priser, Summen bliver afrundet osv. og naar man efter en 5—6 Maaneders Arbejde skal have til Exempel 150 Kr. i Overskud, saa forvandler denne Sum sig under Mesterens „blaa" Blyant hurtigt til 80 à 100 Kr. Vover Svenden at gøre Indsigelse, saa faar han et af to Svar, enten: „jeg betaler ikke mere, saa kan De gjøre hvad De vil", eller ogsaa: „De kan jo gerne faa betalt hvad der er skrevet paa Regningen, men saa er vi to færdige med hinanden". Disse Ord undlader ikke at gjøre deres Virkning, og en Svend kommer saaledes let til at betale en Mester 50 à 100 Kr. om Aaret, for at han arbejder i den Tid, der er noget at bestille; thi Mestrenes Løfter om stadigt Arbejde gælder selvfølgeligt ikke længere end han har Brug for èn. Man har altsaa Raad til, at lade sin Mester trække 10 à 20 pCt. af sin lille Fortjeneste, men man har ikke Raad til at betale 1 pCt. for at være i Fagforeningen, hvorved man vilde undgaa at betale det store Beløb til Mesteren. Der er ogsaa andre Ting som man har Raad til, til Exempel at være i en Sygekasse, det koster som Regel ca. 20 Kr. om Aaret. Man er maaske ogsaa Medlem af en Sangforening, holder et Dagblad og et Ugeblad, til hvilke Udgifterne let løber op til en 20 à 30 Kr. om Aaret, Sé alt dette har man Raad til, og mere end det, men naar Talen er om Fagforeningen, nej der har man ikke Raad til at være, og dog er det ligesaa nødvendigt at Malerfaget har en stærk Fagforening, som at den enkelte Malersvend har en god Pensel; thi det er igennem Fagforeningen at vi opretholde vore Priser, værner os imod Vilkaarlighed, og skaffer Raad til at afholde alle de Udgifter, jeg ovenfor har nævnt. Denne Anskuelse trænger sig ogsaa frem overalt i Verden, og rundt omkring sér vi Arbejderne samle sig i Organisationer, og, naar de optræder med Enighed og Styrke, med Held gennemføre gavnlige Reformer. Jeg skal blot henvise til hvad Bagersvendene har opnaaet i den sidste Tid igennem deres Organisation. Tror mine Kolleger maaske at Mestrene var gaaet ind paa Svendenes Fordringer, hvis de ikke havde vidst, at der var Sammenhold mellem Svendene, og at disse var parat til at bringe Ofre for at føre deres Sag igennem. Vær overbevist om, at Konkurencen i alle Fag er saa stærk, at Mestrene ikke giver efter for Svendenes Fordringer, saalænge de sér en Udsigt til at blive fri, og denne er tilstede saalænge Arbejderne, ved ikke at være i Fagforeningen, modarbejder hinandens Interesser. Lad os derfor være enige om, at er der noget vi ikke har Raad til, saa er det at lade være at støtte vor Fagforening.

Engelske Fagforeninger.

Efter N. Neergaard.

(Fagtidende for Smede og Maskinarbejdere).

(Fortsat.)

Naar en Fagforening ikke stiller sig paa denne Maade til Overarbejde, bliver Fastsættelsen af en bestemt Arbejdstid ogsaa i Reglen kun et indirekte Middel til Lønnens Forhøjelse (idet Overarbejde da let bliver en staaende Regel i Stedet for en Undtagelse), medens det store Formaal, der skulde naaes derved, at give Arbejderne Lejlighed til forædlende Adspredelser og Samliv med deres Familie, forsømmes. — Foruden den 9 Timers Arbejdsdag har ogsaa „en fri Lørdag Eftermiddag" været en Genstand for Foreningens Bestræbelser, og dette er nu omtrent almindelig indrømmet. — Søndags- og Natarbejde spiller saa godt som ingen Rolle.

Med Hensyn til Arbejdsmetoderne, da er det især Akkordarbejdet, Fagforeningen har sat sig til Maal at holde Øje med. Den vaager nøje over, at Akkordarbejde ikke bliver udført, hvor Dagløn tidligere har været Reglen, men hvor det er indført fra tidligere Tid, eller hvor særlige Grunde taler for dets Indførelse, paasés det, at Akkordbetalingen ikke gaar under Gennemsnitsdaglønnen.

En stor Mængde af de Tvistigheder, Foreningen har havt med Arbejdsgiverne, dreje sig om rent personlige Forhold. Navnlig har Misfornøjelse med inhumane Formænd og Fabriksdirektører spillet en stor Rolle. Ogsaa Skruebrækkerspørgsmaalet har givet Anledning til mange Rivninger.

Foreningens Midler ere mange og forskelligartede, og man kan vistnok med Rette sige, at der næppe er nogen betydeligere og praktisk brugbar Vej til Opnaaelsen af en Fagforenings Formaal, som her er ladet ubenyttet.

Det første Led i Rækken er Foreningens fortrinlige Efterretningssystem, der har en Rækkevidde og en Fuldstændighed, som næppe nogen anden Fagforening har naaet. Forretningsføreren — for Tiden den udmærkede og energiske Mr. J. Burnett — samler og ordner de Efterretninger, der daglig fra aller Kanter af Verden indløbe til ham, og fra ham udgaar saa igen den fornødne Kundskab om alle Faget vedrørende Forhold til Foreningens enkelte Grene, saaledes som det i en tidligere Artikel nærmere er omtalt. Først og fremmest gælder det for Foreningen om til enhver Tid at være nøje bekendt med Forholdene paa Verdensmarkedet og paa selve det engelske Marked, for at kunne vide om Efterspørgslen efter Arbejde i Faget er stigende eller synkende. Derefter maa det i de fleste Tilfælde rette sig, om Bestyrelsen skal til- eller fraraade Strejker. At faa gode og paalidelige Efterretninger om disse Forhold lettes i høj Grad for Forretningsføreren derved, at Foreningen har Afdelinger i adskellige fremmede Lande, saaledes for Tiden i Avstralien, Kanada, Ny Zeeland, Queensland, Ostindien, Nordamerika, Malta og Frankrig.

Disse Afdelinger bestaa saa godt som udelukkende af udvandrede engelske Arbejdere, og indsende ligesom de hjemlige Afdelinger stadige Beretninger til Hovedkontoret. Ogsaa i Lande, hvor Foreningen ingen Afdelinger har, har den værdifulde Forbindelser, ved hvis Hjælp, i Forbinmed en omhyggelig Brug af trykte Hjælpemidler, den sér sig i Stand til bestandig at være bekendt med Fagets Stilling i Tydskland, Belgien og andre Lande, der øve en større Indflydelse paa Verdensmarkedet.

(Fortsættes.)

Foreningsanliggender.

Generalforsamling.

Onsdagen den 12. Oktober afholdt Malernes Fagforening sin halvaarlige Generalforsamling.

Rudolf Poulsen dirigerede.

Formanden J. Jensen aflagde Beretningen om Foreningens Virksomhed. Han dvælede særlig ved Gennemførelsen af den nye Prisliste; ved denne Reform var det for første Gang lykkedes at slaa det Princip fast, at det er Svendenes og Mestrenes Organisation der bestemmer Arbejdslønnen. et Princip, som han haabede Svendene til enhver Tid vil søge at hævde. Foreningen har i Halvaaret holdt 14 Medlemsmøder og 16 Bestyrelsesmøder. Endvidere er der afholdt 2 offentlige Møder. Medlemsmøderne har været mindre godt besøgt i det forløbne Halvaar. Grunden hertil maa vel nærmest søges i, at der ikke efter den ny Prislistes Ikrafttræden har været alvorlige, brændende Spørgsmaal paa Dagsordenen.

Arbejdsmængden har været overordentlig ringe i Halvaaret og Efterspørgslen efter Svende igennem Foreningens Anvisningskontor har derfor været en Del mindre end i det foregaaende Aar. Foreningen har tilendebragt forskellige Retssager med Mestre angaaende Svendenes Arbejdsløn, og Dommene ere ogsaa faldne ud til Gunst for Foreningen, men det har vist sig, at flere af Mestrene har været ude af Stand til at betale.

Derefter oplæstes Regnskabet for Halvaaret. Status udviste en jævn Fremgang.

Regnskab og Beretning godkendtes énstemmigt.

Til Bestyrelse valgtes følgende:

Rudolf Poulsen, Jensen Lind, C. E. Meyer, N. Nielsen og C. Sørensen.

Som Supleanter valgtes: H. Holm, F. Clausen og H. Sander.

Til Revisor valgtes: G. Petersen.

Supleant: N. P. Petersen.

Til Repræsentant ved „Social-Demokraten" valgtes L. Gunner.

Til Repræsentanter ved Bygningen valgtes: J. Jensen, C. Loldrup, Rudolf Poulsen, Jens Hansen, Foldberg, Jensen Lind, C. E. Meyer, N. Nielsen, C. Sørensen, E. Clausen, Poul Rasmussen, H. Holm, Jens W. Madsen, H. Sander og A. Esbensen.

Fortolkninger af Priskuranten.

Det er temmelig naturligt, at en ny Prisknrant giver Anledning til Fortolkninger, som er i Strid med de Forudsætninger, under hvilke den er udarbejdet. Jeg har derfor i Fagtidendens Nr. 1, 2 og 3 for d. A. givet Forklaring over de Punkter, der ifølge deres Natur kunde give Anledning til Misforstaaelse. Der er imidlertid kommen flere Spørgsmsal op i den sidste Tid, som man ikke havde tænkt vilde blive rejst, og jeg skal nedenfor give en kort Forklaring over disse.

Under „Almindelige Bestemmelser", Punkt 4. er bestemt, at Landarbejde skal betales med et Tillæg af 16 pCt. Endvidere bestemmes, at Mesteren skal betale Svendenes Rejse en Gang ud og hjem, samt betale den Tid der anvendes til Rejsen, naar denne varer udover 1/4 Dag. Man skulde jo synes, at denne Bestemmelse er klar nok, men til Trods herfor, er der dog en Mester, som for fuldt Alvor har hævdet overfor sine Svende: „at naar han betalte Rejsepenge og Dagløn for den Tid der er anvendt til Rejsen, saa var han ikke pligtig at betale de 16 pCt." Det omhandlede Arbejde er udført ovre paa Møen; Udgifterne og Rejsen frem og tilbage kan højst andrage 10 Kr. for hver Svend. sætter man at deres Arbejdsfortjeneste har været ca. 200 Kr. pr. Mand, tjener Mesteren ved sin Fortolkning 32 Kr. paa hver. At en saadan Gevinst kan friste til Fortolkning er let forklarligt, men fuldstændigt i Strid med Priskuranten.

Bestemmelsen skal forstaas saaledes: For alt Arbejde, der udføres udenfor en Linie draget fra Sundet over Slukefter, Lundehuset, Damhussøen, fortsat langs Vanddraget til Kalvebodstrand og indbefatter begge Sundbyerne paa Amager, betales et Tillæg af 16 pCt., ligegyldigt hvor langt eller hvor kort man er udenfor Linien. Endvidere betaler Mesteren Rejsen en Gang ud og en Gang hjem, samt Dagløn for den Tid, der anvendes paa Rejse, hvis denne varer over 1/4 Dag. Under „Paneler og Døre" findes en Bestemmelse om, at Døre, Porte, Boutiksindretninger m. m. med løse Kehlstød, for kryppede Fyldinger, Snitværk, el. lign. skal betales med 1 Øre Tillæg for hver Gang. Denne Bestemmelse gælder ikke alene nyt, men ogsaa gammelt Arbejde, ligesom det ikke alene er Strygningen, men ogsaa Lakering og Matering der skal betales med 1 Øre Tillæg.

Jeg skal i næste Nummer fortsætte disse Forklaringer, og anmoder sluttelig Medlemmerne om, at meddele mig hvad der kommer til deres Kundskab om Misopfatetlse af Priskuranten.

J. Jensen.

Stiftelsesfest.

Søndagen den 20. November afholder Foreningen sin 6-aarige Stiftelsesfest.

Festen vil komme til at bestaa af et Fællesmaaltid med paafølgende Bal.

Prisen pr. Deltager er 1 Kr. 75 Øre. D'Hrr. Medlemmer, som ønsker at deltage, bedes snarest muligt at tegne sig paa Kontoret, Baggesensgade 13, 1. Sal, aabent hver Dag fra 8—9 Morgen og 5—7 Aften.

BEKENDTGØRELSER.

„Malernes Fagforening"s Kontor

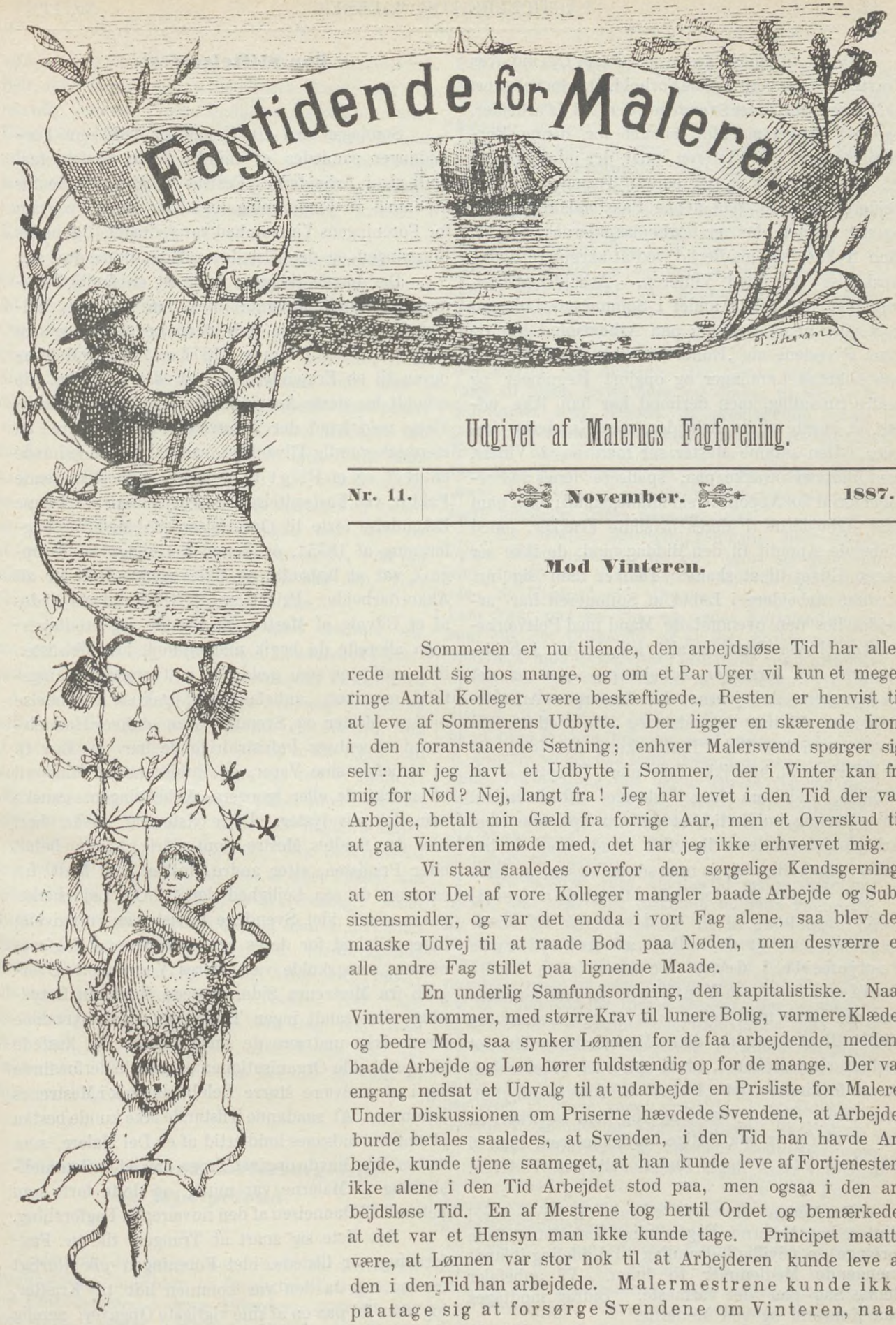
Baggesensgade 13, 1. Sal aabent hver Søgnedag fra Kl. 8—9 Morgen og Tirsdag, Onsdag, Fredag og Lørdag Aften fra Kl. 5—7 for Indbetaling af Kontingent, Indmeldelse af Medlemmer, Anvisning af Arbejde osv.

„Fagtidende for Malere",

udgaar 1 Gang maanedlig og koster for alle Ikkemedlemmer 30 Øre Kvartalet, 10 Øre pr. Nr. Abonnement modtages paa alle Postkontorer samt i **Baggesensgade 13, 1. Sal th. N.** Medlemmer af „Malernes Fagforening" erholder fra April „Fagtidenden" gratis. Alt det udkomne 1 1/2 Aargang sælges til halv Pris saalænge Oplag haves.

Alle indsendte Artikler maa være forsynede med Navn og Bopæl, til Underretning for Redaktionen.

Redigeret af J. Jensen. — Trykt bos I. Henriksen, Rømersgade 22, København.

Udgivet af Malernes Fagforening.

Nr. 11. November. 1887.

Mod Vinteren.

Sommeren er nu tilende, den arbejdsløse Tid har allerede meldt sig hos mange, og om et Par Uger vil kun et meget ringe Antal Kolleger være beskæftigede, Resten er henvist til at leve af Sommerens Udbytte. Der ligger en skærende Ironi i den foranstaaende Sætning; enhver Malersvend spørger sig selv: har jeg havt et Udbytte i Sommer, der i Vinter kan fri mig for Nød? Nej, langt fra! Jeg har levet i den Tid der var Arbejde, betalt min Gæld fra forrige Aar, men et Overskud til at gaa Vinteren imøde med, det har jeg ikke erhvervet mig.

Vi staar saaledes overfor den sørgelige Kendsgerning, at en stor Del af vore Kolleger mangler baade Arbejde og Subsistensmidler, og var det endda i vort Fag alene, saa blev der maaske Udvej til at raade Bod paa Nøden, men desværre er alle andre Fag stillet paa lignende Maade.

En underlig Samfundsordning, den kapitalistiske. Naar Vinteren kommer, med større Krav til lunere Bolig, varmere Klæder og bedre Mod, saa synker Lønnen for de faa arbejdende, medens baade Arbejde og Løn hører fuldstændig op for de mange. Der var engang nedsat et Udvalg til at udarbejde en Prisliste for Malere. Under Diskussionen om Priserne hævdede Svendene, at Arbejdet burde betales saaledes, at Svenden, i den Tid han havde Arbejde, kunde tjene saameget, at han kunde leve af Fortjenesten, ikke alene i den Tid Arbejdet stod paa, men ogsaa i den arbejdsløse Tid. En af Mestrene tog hertil Ordet og bemærkede, at det var et Hensyn man ikke kunde tage. Princippet maatte være, at Lønnen var stor nok til at Arbejderen kunde leve af den i den Tid han arbejdede. Malermestrene kunde ikke paatage sig at forsørge Svendene om Vinteren, naar der intet Arbejde var.

Denne Udtalelse kaster et skarpt Lys ind over Forstaaelsen af vore sociale Forhold. Den fortæller os, at Mestrene forsørger Svendene i den Tid de arbejder, og de forlanger sig blot fritaget for denne Forsørgelsespligt om Vinteren, naar der intet Arbejde er. Beklageligvis er der endnu Tusinder af Arbejdere, som tror paa denne Paastands Rigtighed, og det er det der er Arbejdskjøbernes Styrke. Man trykker sig imidlertid ved at akceptere denne Anskuelse nu imod Vinteren. Arbejdskjøberne, som ikke har bestilt andet i Sommerens Løb end kørt eller gaaet omkring paa Arbejdspladserne og givet Svendene en „Røffel", maaske har han ogsaa udbetalt Lønninger og opgjort Regninger og andre Smaating, men derimod har han ikke udført et eneste af de Arbejder, som Kunderne betaler. Den samme Mester sér man nu i Vinter, med Pelsværksfrakke paa, spadsere langs ad Fortoget for at faa Appetit til sin Middagsmad; forbi ham gaar Arbejderne i deres luvslidte Frakker, med glubende Appetit til den Middagsmad, de ikke sér nogen Udvej til at skaffe. Tænker man sig nu, at disse Arbejdere i Løbet af Sommeren har arbejdet hos den ovenomtalte Mand med Pelsværksfrakken, bliver Spørgsmaalet let: er det Arbejdskjøberne der forsørger Arbejderen, eller er det ikke snarere Arbejderne der forsørger Arbejdskjøberne. Vi tror det sidste og skal med faa Ord bevise at vi har Ret. Den enkelte Arbejder véd af Erfaring, at han ikke faar mere Udbytte af sit Arbejde, end som han forbruger efterhaanden. Det viser sig imidlertid, at de, der optræder som Arbejdskjøbere, lever lige flot, hvad enten de bestiller noget eller ej, ja man sér endogsaa, at deres Formue forøges Aar for Aar. Grunden hertil ligger simpelt hen i at disse „gode" Medborgere putter den Del af Arbejdernes Fortjeneste i deres Lomme, som disse skulde leve af om Vinteren. Er man kommen paa det Rene med dette, enes vi ogsaa snart om Midlet til at forandre dette Misforhold. Thi det bestaar simpelt hen i, at vi optræder i Fællesskab for at forhindre det „Deleri" af Arbejdsudbyttet, som finder Sted i vore Dage og som bevirker, at om vi aldrig er saa flittige om Sommeren, maa vi dog, hvis intet Arbejde findes, sulte om Vinteren.

* * *

Da Nøden desværre vistnok vil blive stor i Vinter, har Malernes Fagforening besluttet at lade foretage en frivillig Indsamling til Uddeling iblandt trængende Medlemmer til Julen. Vi anbefaler denne Sag paa det varmeste. Bidrag modtages paa Kontoret og ved Møderne.

Vor Stiftelsesfest.

Søndagen den 20. November 1881 om Formiddagen samledes et mindre Antal Malere (ca. 150) sig i Arbejdernes Festsal i Rømersgade for at danne en Fagforening og efter at et Program for Foreningens Virksomhed var vedtaget, dannedes Foreningen og de Tilstedeværende indmeldte sig.

Der havde tidligere bestaaet en faglig Organisation blandt Malerne; men den var nu fuldstændig uddød. Da Arbejderbevægelsen tog sin Begyndelse her i Landet i 1872 og 73, kom Malerne ogsaa til en Erkjendelse af, at det Vederlag, de erholdt for deres Arbejdskraft, ikke stod i Samklang med hvad der behøvedes for at føre en menneskeværdig Tilværelse, samt at de baade havde en Ret og en Pligt til at være medbestemmende Faktor ved Fastsættelsen af Arbejdslønnen. Denne Erkendelse førte til Oprettelsen af „Malernes Fagforening af 1875", og denne Forenings første Opgave var at fastsætte en tidssvarende Pris for alt Akkordarbejde. Prislisten af 1874 udarbejdedes af et Udvalg af Mestre og Svende og vedtoges; men allerede da begik man en Fejl, idet Prislisten ikke indførtes som gældende og tvungen Lønningstarif, men kun „anbefaledes til praktisk Anvendelse mellem Mester og Svend." Naa, enhver Handelsmand og enhver Industridrivende har jo Lov til at anbefale sine Varer, og Publikum har Lov til at anerkende eller ignorere Anbefalingen, ganske som det selv lyster. Dette viste sig ogsaa her, idet der fandtes Mestre, som aldrig havde betalt efter Prislisten, atter andre Mestre, som faldt fra saasnart de saa Lejlighed dertil. Og Lejligheden gaves snart, idet Svendene udviste en utilgivelig Ligegyldighed for deres egne Interesser; Fagforeningen, som skulde være deres Værn mod Overgreb fra Mestrenes Side, mistede snart sin Betydning; den vandt ingen Tilslutning; Malersvendene kunde ikke undvære de smaa Beløb, det kostede at opretholde Organisationen og maatte derfor finde sig i at undvære større Beløb, der gik i Mestrenes Lommer. At saadanne Tilstande ikke kunde bestaa i Længden indsaaes imidlertid af en Del Malere, som endnu ikke havde opgivet Troen paa, at en Sammenslutning af Malerne var mulig, og dette førte som bekendt til Dannelsen af den nuværende Fagforening.

Det viste sig snart at Trangen til en Fagforening var tilstede, idet Foreningen gik hurtigt fremad, og da den var kommen lidt til Kræfter, tog den fat paa en af sine vigtigste Opgaver, nemlig Gennemførelsen af Prislisten af 1874. Dette lykkedes

ogsaa, men da det snart viste sig, at denne Prisliste ikke mere svarede til Tidens Fordringer og navnlig ved sin Ufuldstændighed afstedkom mange Ulæmper, satte Fagforeningen sig som Opgave at faa udarbejdet en ny Prisliste. En saadan blev som bekendt udarbejdet af et Udvalg af Mestre og Svende, valgte af Lauget og Fagforeningen, og traadte i Kraft den 1. April d. A.

Med den Erfaring, som Malersvendene har høstet i Fortiden, er man berettiget til at tro, at de vil gøre alt for at opretholde deres faglige Organisation og saaledes forhindre at Prislisten brydes, naar Mestrene finder det passende med deres Interesser. Ikke desto mindre har man i den forløbne Sommer sét den gamle Sløvhed paany vise sig blandt Malerne, idet en Del Kolleger har fundet sig beføjet til at udeblive med deres Kontingent. Til disse vil jeg sige: „Tro ikke at Alt er i Orden, naar en Prisliste er vedtaget og underskrevet af Mestrene; thi Erfaringen har vist os, at en Prisliste kun respekteres saalænge, som der staar en stærk faglig Organisation bag den, rede til at afslaa ethvert Angreb paa den."

Nu, da vor Stiftelsesdag atter nærmer sig, har jeg fundet mig foranlediget til saaledes i Korthed at fremstille en Del af Foreningens Virksomhed i de forløbne 6 Aar, og tillige vil jeg rettte en indtrængende Opfordring til ethvert Medlem om at give Møde ved Festen. Lad os møde Alle, som paa nogen Maade kan komme og ved et muntert Lag mindes den Tid, som er gaaet med Arbejdet paa vort Fags Fremgang og til de faglige Kampe; Fremtiden muligt vil bringe os. Fra Bestyrelsens Side vil der blive gjort alt for at gøre Festen saa behagelig som muligt i enhver Retning. Godt Humør vil vi selv medbringe, og naar vi da henad Morgenstunden vandrer hjemad, medbringende Mindet om en behagelig tilbragt Aften, vil vi paany Alle tage fat paa vort store Arbejde, vort Fags fuldstændige Organisation, at den Dag ikke maa være fjern, da vi kan sige: „Der findes ikke en Malersvend i København, som ikke er Medlem af Malernes Fagforening."

—L.—

Malernes Alderdomsforsørgelses- og Hjælpefond.

Ligesom det længe har været en anerkendt Grundsætning, at Staten er forpligtet til at forsørge sine Embedsmænd i deres Alderdom, naar de har ofret deres Kræfter i Statens Tjeneste, idet de erholde en Alderdomsforsørgelse igennem deres Pensjon; saaledes kunde man vel ogsaa med Grund forlange at Samfundet tog sig af sine affældige Medlemmer, naar de ikke længer formaaede at forsørge sig selv. Dette kan jo ogsaa til en vis ringe Grad siges at være Tilfældet gennem Fattiglovgivningen, hvormeget man end kan have imod den Ringeagt og usle Behandling, der ofte bliver saadanne gamle, udslidte, fattigforsørgede Arbejdere til Del. Den væsenligste Grund, hvorfor Samfundet imidlertid ikke fuldt ud vil anerkende sin Forsørgelsespligt, er vel den, at det ikke er Samfundet som saadant, der modtager Arbejdsydelsen, thi ihvorvel den største Del af denne Ydelse direkte eller indirekte kommer Samfundet tilgode, maa det dog ikke lades ude af Betragtning, at en stor Del af det Arbejde, der bliver udført, kan være til ingen Nytte eller vel endog til Skade for Samfundet som Helbed og udelukkende udført i privat Interesse. Saalænge derfor Arbejdernes Kræfter udnyttes af Private, er det et fuldt ud berettiget Forlangende at Arbejderne forsørges i deres Alderdom af de private Arbejdsgivere, som have modtaget deres Arbejdsydelse.

En saadan Betragtningsmaade har sikkert ogsaa, idetmindste for en Del, gjort sig gældende ved Oprettelsen af „Malernes Alderdomsforsørgelses- og Hjælpefond", ihvorvel denne Institution kom frem paa en Tid og under Forudsætninger, som gav det Udseende af at den skulde være en Modvægt mod Svendenes Fordringer om Forhøjelse af Lønnen ved en Revision af Prislisten, en Formodning, der særlig fandt Næring i den Omstændighed at Svendene fuldstændig nægtedes Adgang til at høre Forhandlingerne om Fonden, endsige da at komme til at øve Indflydelse paa dens Ordning. Denne Formodning har ogsaa senere vist sig fuldt berettiget for en stor Del Mestres Vedkommende, idet disse, saasnart de troede Faren for Svendenes Forlangende ovre, trods deres Løfte, nægtede at betale til Fonden.

De Mestre, som imidlertid vedblivende har betalt, kan man ikke frakende humane Hensigter, de have følt sig forpligtede til at gøre noget for deres gamle Arbejdere, hvilket særlig har vist sig derved, at der paa Foranledning af Fondens Forretningsudvalg er søgt Samarbejde med Svendene for at imødekomme disses Ønsker, der jo væsenligst bestod i at kunne øve Indflydetse paa Fondens Administration og særlig at kunne forhindre dens Omdannelse i et givet Moment, til noget andet end det oprindelige Formaal. Disse Ønsker, der efter at have været drøftede i et Udvalg af Svende i og udenfor Fagforeningen, fik Udtryk i en Række Ændringer til Fondens Vedtægter, som bleve tilstillede Forretningsudvalget. Her vedtoges de foreslaaede Ændringer med nogle faa Forandringer og de vil nu komme til Behandling paa Fondens Generalforsamling. Det vil da paa denne, der bestaar af de betalende Mestre, vise sig hvormange af disse der virkelig sætter det humane Hensyn over den Stolthed, der maaske kan ligge i at kunne sige: Vi alene bestemmer hvorledes Fonden skal bestyres, det er noget som paa ingen Maade vedkommer Svendene.

Vedtages de foreslaaede Ændringer vil sikkert det store Flertal af Svendene af al Kraft hjælpe Fondens Venner blandt Mestrene, med at gennemføre denne i sig selv prisværdige og for de gamle Malersvende velsignelsesrige Sag; forkastes de derimod, er man berettiget til at antage, at ogsaa Flertallet af de Mestre, der vedblivende har betalt til Fonden har gjort dette af mere eller mindre egoistiske Hensyn, maaske ihukommende en Udtalelse paa et af Fondens Fællesmøder, der gik ud paa, at Faren for Strejker ingenlunde var forbi, selv om ogsaa alt saa roligt ud i Øjeblikket.

L. G—r.

Engelske Fagforeninger.

Efter N. Neergaard.

(Fagtidende for Smede og Maskinarbejdere).

(Fortsat.)

Indenfor selve Storbritanien tjener Efterretningssystemet væsentlig til at fremme et andet af Fagforeningens Hovedmidler: Arbejdskraftens Fordeling.

Naar Forretningsføreren af Indberetningerne fra Afdelingssekretærerne har set, at der de og de Steder er Efterspørgsel efter Arbejdskraft i Faget, er det hans Pligt uopholdelig at træffe Overenskomst med de arbejdsløse Medlemmer, der modtage Understøttelse af Foreningen, om at begive sig derhen, hvor de ledige Pladser findes. Omfordelingen sker ved at Forretningsføreren skriver til en eller flere af de Afdelingssekretærer, der opgive at have ledig Arbeide, om at sende et vist Antal af de Arbejdsløse til et bestemt angivet Sted. — Rejsen betales af vedkommende Afdeling, og skulde en eller flere af de ledige Pladser være optagne, naar de tilrejsende Medlemmer ankomme, besørger Afdelingen paa vedkommende Sted dem gratis hjem.

Naar Foreningens Formue overstiger 54 Kr. for hvert Medlem, og 7½ pCt. eller derover af Medlemmerne ligge ledige, kunne de Arbejdsløse, der have været Medlemmer af Foreningen i fem Aar, indgive Begæring om Udvandringshjælp til det Distriktsraad, under hvilket de høre. Distriktsraadene indstille saa hvem de ville til Bestyrelsesraadet, og denne tager da den endelige Bestemmelse under bestandigt Hensyn til, at ét Distrikt ikke forurettes til Fordel for et andet. Den Udvandringshjælp, Foreningen saaledes yder, kan være indtil 108 Kr. for hvert Medlem. De Udvandrede forblive Medlemmer af Foreningen paa sædvanlige Betingelser.

Denne hele Fremgangsmaade med Arbejdskraftens Fordeling i Ind- og Udland hænger iøvrigt nøje sammen med et andet af Foreningens Hovedmidler: De Arbejdsløses Understøttelse. Ethvert Medlem, der af en Grund, som hans Afdeling erkender for gyldig, har mistet sit Arbejde, er berettiget til en Understøttelse af Foreningen. Denne Understøttelse beløber sig til 9 Kr. om Ugen i de første 14 Uger, 6 Kr. om Ugen i de næste 30 Uger og 5 Kr. 40 Øre om Ugen for Resten af Tiden.

(Forts.)

Tænk paa de strejkende Bagere.

Bidrag modtages paa Kontoret.

Stiftelsesfest.

Mandagen d. 21. ds., Aften Kl. 9 pr., afholder Malernes Fagforening sin 6-aarige Stiftelsesfest i **„Søfryd“**, Hj. af Dosseringen og Fredensgade.

Festen vil bestaa af Fællesspisning og Bal. Prisen er 1 Kr. 75 Øre pr. Deltager. Listen slutter senest Fredag Aften.

BEKENDTGØRELSER.

„Malernes Fagforening“s Kontor

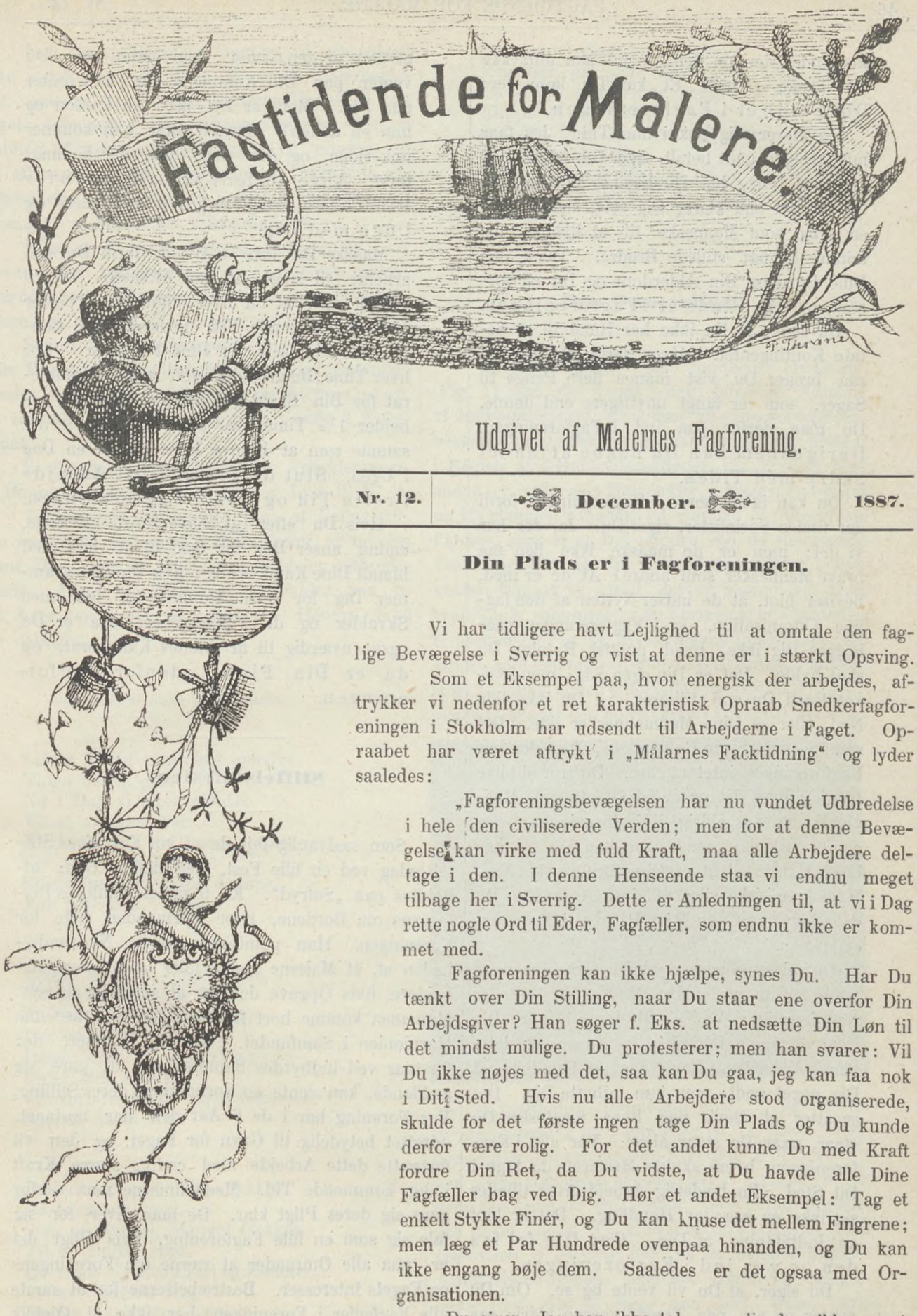
Baggesensgade 13, 1. Sal aabent hver Søgnedag fra Kl. 8—9 Morgen og Tirsdag, Onsdag, Fredag og Lørdag Aften fra Kl. 5—7 for Indbetaling af Kontingent, Indmeldelse af Medlemmer, Anvisning af Arbejde osv.

„Fagtidende for Malere“,

udgaar 1 Gang maanedlig og koster for alle Ikkemedlemmer 30 Øre Kvartalet, 10 Øre pr. Nr. Abonnement modtages paa alle Postkontorer samt i **Baggesensgade 13, 1. Sal th. N.** Medlemmer af „Malernes Fagforening“ erholder fra April „Fagtidenden“ gratis. Alt det udkomne 1½ Aargang sælges til halv Pris saalænge Oplag haves.

Alle indsendte Artikler maa være forsynede med Navn og Bopæl, til Underretning for Redaktionen.

Redigeret af J. Jensen. — Trykt bos I. Henriksen, Rømersgade 22, København.

Udgivet af Malernes Fagforening.

Nr. 12. | December. | 1887.

Din Plads er i Fagforeningen.

Vi har tidligere havt Lejlighed til at omtale den faglige Bevægelse i Sverrig og vist at denne er i stærkt Opsving.

Som et Eksempel paa, hvor energisk der arbejdes, aftrykker vi nedenfor et ret karakteristisk Opraab Snedkerfagforeningen i Stokholm har udsendt til Arbejderne i Faget. Opraabet har været aftrykt i „Målarnes Facktidning“ og lyder saaledes:

„Fagforeningsbevægelsen har nu vundet Udbredelse i hele den civiliserede Verden; men for at denne Bevægelse kan virke med fuld Kraft, maa alle Arbejdere deltage i den. I denne Henseende staa vi endnu meget tilbage her i Sverrig. Dette er Anledningen til, at vi i Dag rette nogle Ord til Eder, Fagfæller, som endnu ikke er kommet med.

Fagforeningen kan ikke hjælpe, synes Du. Har Du tænkt over Din Stilling, naar Du staar ene overfor Din Arbejdsgiver? Han søger f. Eks. at nedsætte Din Løn til det mindst mulige. Du protesterer; men han svarer: Vil Du ikke nøjes med det, saa kan Du gaa, jeg kan faa nok i Dit Sted. Hvis nu alle Arbejdere stod organiserede, skulde for det første ingen tage Din Plads og Du kunde derfor være rolig. For det andet kunne Du med Kraft fordre Din Ret, da Du vidste, at Du havde alle Dine Fagfæller bag ved Dig. Hør et andet Eksempel: Tag et enkelt Stykke Finér, og Du kan knuse det mellem Fingrene; men læg et Par Hundrede ovenpaa hinanden, og Du kan ikke engang bøje dem. Saaledes er det ogsaa med Organisationen.

Du siger: Jeg kan ikke tale, saa jeg har ikke noget i Fagforeningen at gøre. Men Du kan dog vel tænke,

saa findes der vel dem, som kan udtrykke Din Tanke i Ord. Et kan Du lære der: Din Plads er i Fagforeningen.

Jeg klarer mig nok i min Tid. Jeg faar mit Arbejde godt betalt, siger Du. Kom dog i Hu, at i Dag har Du Brød, i Morgen Nød. Og om Du end klarer Dig selv, saa har Du en Pligt som Menneske til at hjælpe Dine mindre heldigt stillede Brødre. Tænk paa Dine Børn og Din Alderdom og Du vil forstaa, at Din Plads er i Fagforeningen.

Du siger, at Du ikke har Raad til at betale Kontingentet. Hvor fattig Du end er, saa bruger Du vist mange flere Penge til Sager, som er langt unyttigere end denne. Du maa derfor gaa ind i Fagforeningen. Derigennem kan Du haabe at faa det bedre med Tiden.

Du kan ikke være i Fagforeningen fordi der findes Socialister, siger Du. Ja, der har vi det; men er de maaske ikke lige saa brave Mennesker som andre? At de er med, beviser blot, at de indser Nytten af den faglige Organisation, og i Fagforeningen paalægges Dig ikke, hvad politisk Retning Du skal hylde. Det er Din egen Sag; men hvilket Parti Du end tilhører, vil Du ikke lide Nød, eller se Dine Medmennesker lide. Det samme gælder om Religionen. Med den har Fagforeningen intet at gøre. Du tror at blive haanet; men det er en fejl Opfattelse. Religionen nævnes aldrig i Fagforeningen. Og er Du virkelig troende, saa kan Du vel ikke have Hjærte til at se Dine Brødre lide Nød. Hvilke politiske eller religiøse Anskuelser Du end har, saa er Din Plads i Fagforeningen.

Du siger maaske, at Du ikke tør være med, for da mister Du Din Plads. Dette er rent barnligt. Vil Din Mester forhindre Dig i at deltage i Foreningslivet, saa er dette kun et yderligere Bevis paa, at han ikke vil Dig noget godt; men kun udbytte Dig. Det er atter et Bevis paa hvor magtesløs Du staar, naar Du staar alene. Var alle i Fagforeningen, hvem skulde Mesteren da tage i Dit Sted. En hæderlig Arbejdsgiver tillader sig ikke en saa lav Handling. Det er blot en Indbildning af Dig. Gør Dig fri fra den og gaa ind i Fagforeningen.

Du siger, at Du vil vente og se. Om Du venter og ser paa Træstumperne aldrig saa længe, saa bliver der dog ikke noget Møbel af dem af den Grund. Ligesaadan her. Du venter paa Din Kammerat og han venter paa Dig. Men er Du ikke en Person og han en anden? Gaa Du først, han kommer nok siden, og Ære være den, der kommer først. Anse derfor Fagforeningen for Din Plads. Og tag siden Gamle og Unge med Dig.

Maaske Du ikke har Tid, fordi Du skal arbejde til langt ud paa Aftenen. Da vil vi blot sige, at for hver Time Du arbejder over den normale Tid, nedsætter Du Lønnen for Dig selv og Dine Fagfæller. For hver Time, Du arbejder over, maa en Kammerat for Din Skyld gaa ledig. Hvis Du arbejder 1½ Time over pr. Dag, er dette det samme som at berøve Dine Brødre en Dag i Ugen. Slut derfor med Dit Arbejde i rette Tid og gaa i Fagforeningen.

Hvis Du efter at have hørt alt dette, endnu ansér Dig for god til at være med blandt Dine Kammerater; hvis Du ikke skammer Dig for i Din Dumhed at løbe med Skvalder og drive Øjentjeneri, saa er Du ogsaa uværdig til at kaldes Kammerat, og da er Din Plads udenfor Fagforeningen.

Stiftelsesfesten.

Som sædvanlig fejrede vi vor Forenings Stiftelsesdag ved en lille Fest, der denne Gang afholdtes paa „Søfryd". Kl. 9 præcis samledes Deltagerne om Bordene, hvor Formanden talte for Foreningen. Han pointerede særlig Nødvendigheden af, at Malerne stadig følte dem som Arbejdere, hvis Opgave det var at sørge for sig selv. Man maa komme bort fra den gamle Frase om Harmonien i Samfundet. Kun de Klasser, der forstaar ved indbyrdes Sammenhold at gøre sig gældende, kan vente en Forbedring i deres Stilling. Vor Forening har i de 6 Aar den har bestaaet, udrettet betydelig til Gavn for Faget, og den vil fortsætte dette Arbejde med endnu større Kraft i den kommende Tid. Medlemmerne maa derfor gøre sig deres Pligt klar. De maa hver for sig føle sig som en lille Fagforening, hvis Pligt det er, paa alle Omraader at værne om Foreningens og Fagets Interesser. Bestræbelserne for at samle alle Fagfæller i Foreningen bør ikke et Øjeblik hvile.

Den kommende Tids Opgave vil væsenligst blive rettet paa Indførelsen af en Normalarbejdsdag, saaledes, at der skaffes Beskæftigelse til alle Fagets Arbejdere. Vi maa ogsaa stræbe efter en Ordning af vore Lærlingeforhold, og erindre, at det afhænger af den Fagdygtighed, Svendene ere i Besiddelse af, i hvor høj Grad de kan gøre sig afhængige af Mestrenes Vilkaarligheder.

Efter at et „Leve Malernes Fagforening" var besvaret med begejstrede Hurraraab, blev nedenstaaende Sang afsungen. Deltagerne takkede Forfatteren af Sangen (A. Esbensen) med et „Leve".

Senere paa Aftenen samledes man om en Bolle Punch. Her udbragtes forskellige personlige Skaaler, saaledes af E. Clausen for Formanden, der takkede med en Skaal for de Gamle i Foreningen.

Et Sangkor afsang forskellige Arbejdersange, og Dansen gik derpaa med Liv og Lyst til Kl. 4.

Vi føler os overbeviste om, at Deltagerne, som sædvanlig ved vore Stiftelsesfester, vil mindes denne Dag, som en af de behageligste og indholdsrigeste i Aaret, kun Skade at den falder paa en Tid, hvor saa mange af pekuniære Hensyn ikke kan deltage.

Mel.: Ja, vi elske dette Landet.

Livets Traad ustandset spindes.
Tiden hastig gaar,
Nu i Dag vi atter mindes
Vil et svundet Aar.
Alt hvad vi i det har kæmpet,
For vor fælles Sag,
Stiger frem af Tiden dæmpet,
For vort Blik i Dag.

Bragte end det tunge Dage,
Modgang, Haan og Strid,
End vi Haabet har tilbage
Om en bedre Tid.
Dette Haab vil ej beskæmmes,
Ta'er blot Alle fat.
Vil vort Værk nok frodig fremmes,
Sprede Nuets Nat.

Da vil det med Tiden lykkes
Os at samle hver,
Som af Nød og Mangel trykkes,
Til en sluttet Hær.
Da trods Fjenders List og Rænker,
Vi en vaarfrisk Dag
Ryster Kapitalens Lænker
Af vort gamle Fag.

Da skal vi med Jubel hejse
Krandsen paa vort Værk,
Da skal vor Forening knejse
Klippefast og stærk.
Gid den Dag maa snart oprinde,
Da vi lyst og frit,
Kan i Glemsels Hav se svinde,
Alt hvad vi har lidt.

A. E.

Om Opmaaling.

Hvælvinger. En rundbuet Hvælving, (Fig. 1) som ofte findes i den forrreste Afdeling af Indkjørselsporte, men især vil være vore Læsere bekendt fra Buegangen i Kristiansborg Slot, bestaar i Reglen af 2 Halvcylinderflader, der krydser hinanden og hviler paa Halvcirkler. Naar man tænker sig Hvælvingen udfoldet, vil man faa 4 trehjørnede Figurer, som er en Del mindre end de tilsvarende Trekanter, idet der fra hver af de to Sider i Trekanten fragaar et Afsnit, der er begrændset af en krum Linje, som nærmer sig Formen af en Fjerdedels Elipselinie (se Fig. 2). Hvælvingens Tværmaal er det samme som den understøttende Halvcirkels Diameter (a b). Længden af den udfoldede Fjerdedel af Hvælvingen (e f), som er den halve Cirkels Omkreds, erholdes

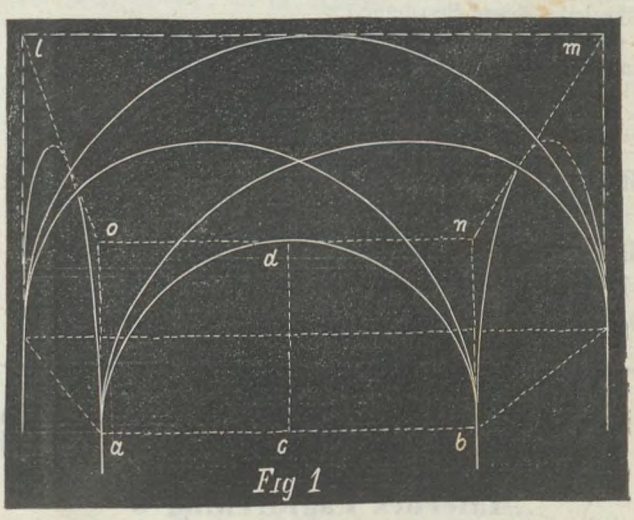

Fig 1

ved at multiplicere Diametren med $^{22}/_{7}$ og derefter divideres med 2 (se Fagtidende Nr. 11, 1886); Højden (g h)er den samme som Radius (c d) til Halvcirklen, altsaa Halvdelen af Diametren. Hvis den udfoldede Fjerdedel var en Trekant, vilde Kvadratindholdet jo let findes ved at multiplicere Længden med Halvdelen af Højden, men da de ovenfor omtalte Afsnit skulle fragaa, maa der søges en Middelhøjde (i k), der vil ligge paa $50^{1}/_{2}$ Grad, hvis Halvcirklen deles i sine 180 Grader.

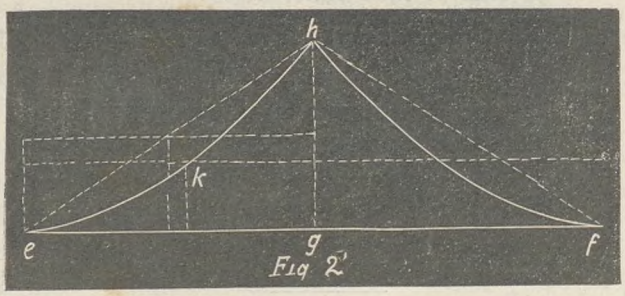

Fig 2.

Eks. 1. Lad os antage, at en rundbuet Hvælving i en Kirke har en Bredde af 14 Alen. Halvcirklens Periferi (Længden af den udfoldede Hvælvingsfjerdedel) vil da være $14 \times {}^{22}/_{7} \times {}^{1}/_{2} = 22$ Alen og Radius = 7 Alen. Den fulde Trekant vil altsaa være $22 \times 7 \times {}^{1}/_{2} = 77$ □ Alen (Fagtidende Nr. 11, 1886). Men Middelhøjden (i k) er kun 2 Al. 13 Tom. og det virkelige Flademaal altsaa $22^{0} \times 2^{0}\ 13^{\text{“}} = 56$ □ Alen. Det vil altsaa ses at der er fradraget Trekanten lidt over en Fjerdedel.

Man behøver ikke, for at faa et tilnærmelsesvis rigtigt Resultat, at søge Middelhøjden — der altid vil være vanskelig at finde — idet man af det foregaaende kan uddrage den Sætning, at den udfoldede Hvælvingsdel er ${}^{3}/_{4}$ af Trekanten. (Nøjagtigere Forhold ere ${}^{18}/_{25}$ og ${}^{727}/_{1000}$). Da alle fire Hvælvingsdele ere lige store, kan man beregne dem paa en Gang og faar da, at Hvælvingens Fladeindhold = Halvcirkelbuen Gange Diametren Gange ${}^{3}/_{4}$.

Efter forrige Eksempel er altsaa Kirkehvælvingen $22 \times 14 \times {}^{3}/_{4} = 231$ □ Alen. (Dette er vel 7 □ Alen formeget, men i Reglen vil denne Fejl, der kun udgjør ${}^{1}/_{33}$, ikke have videre Betydning.)

Eks. 2. Loftet i den forreste Del af en Port danner en Hvælving, hvis Bredde er 5 Al. 6 Tom., hvor stort er Fladeindholdet. Den halve Cirkelperiferi = $5^{0}\ 6^{\text{“}} \times {}^{22}/_{7} \times {}^{1}/_{2} = 8^{0}\ 6^{\text{“}}$. Fladeindholdet = $8^{0}\ 6^{\text{“}} \times 5^{0}\ 6^{\text{“}} \times {}^{3}/_{4} = 32{}^{1}/_{2}$ □ Alen. (Nøjagtigere $8{}^{1}/_{4} \times 5{}^{1}/_{4} \times {}^{18}/_{25} = 31{}^{1}/_{6}$ □ Alen, og mere nøjagtig $8{}^{1}/_{4} \times 5{}^{1}/_{4} \times {}^{727}/_{1000} = 31{}^{1}/_{2}$ □ Alen).

Er Hvælvingsplanet (l m n o) rektangulært, det er længere paa den ene Led end den anden, vil den ene Bue være eliptisk. Udregningen sker da paa den Maade, at Buen paa den lange Led maales og multipliceres med Halvdelen af Tværmaalet paa den korte Led og omvendt, begge disse Resultater lægges sammen og multipliceres med ${}^{3}/_{4}$.

Eks. En rundbuet Hvælving har en Bredde af 6 Al. og en Længde af $8^{0}\ 4^{\text{“}}$. Bredden er Diameter til en Halvcirkel, medens Længden er længste Diameter i en halv Elipse, hvis Højde er Cirklens Radius. Fladeindholdet søges.

Længden af den eliptiske Bue er 11 Al. og af Cirkelbuen ${}^{9}/_{4}$ Al. Kvadratindholdet af de to Trekanter paa den eliptiske Bue vilde være $11 \times 3 = 33$ □ Al., og paa den cirkulære Bue ${}^{9}/_{4} \times 4{}^{1}/_{12} = 38{}^{1}/_{2}$ □ Al., hvilket tilsammen giver $71{}^{1}/_{2}$ □ Al.; ${}^{3}/_{4}$ heraf er ${}^{53}/_{8}$ □ Al., som er det søgte Maal.

Ved spidsbuede Hvælvinger gaar man frem efter samme Princip.

Angaaende Beregningen af de Buer, hvorpaa Hvælvingen hviler, henviser vi til Fagtidende Nr. 11 for 1886 og Nr. 5 for 1887.

Anmærkning. For de af vore Læsere, der har lidt mere Kendskab til Mathematik, anføre vi, at Omkredsen af en Elipse = ${}^{22}/_{7}$ Gange Kvadratroden af korte og lange Diameters Produkt. I Eksemplet ovenfor var korte Diameter 6 Al. og lange Diameter 8 Al. 4 Tom. $6 \times 8{}^{1}/_{6} = 49$, hvoraf Kvadratroden er 7, idet $7 \times 7 = 49$. $7 \times {}^{22}/_{7} = 22$ Alen, som er hele Elipsens Omkreds. Buen til den halve Elipse er altsaa som anført i Eksemplet 11 Al.

L. G—r.

Bidrag

til

de arbejdsløse Medlemmer

modtages hver Dag paa Kontoret fra Kl. 8 til 9 Morgen og 4 til 6 Aften.

BEKENDTGØRELSER.

„Malernes Fagforening"s Kontor

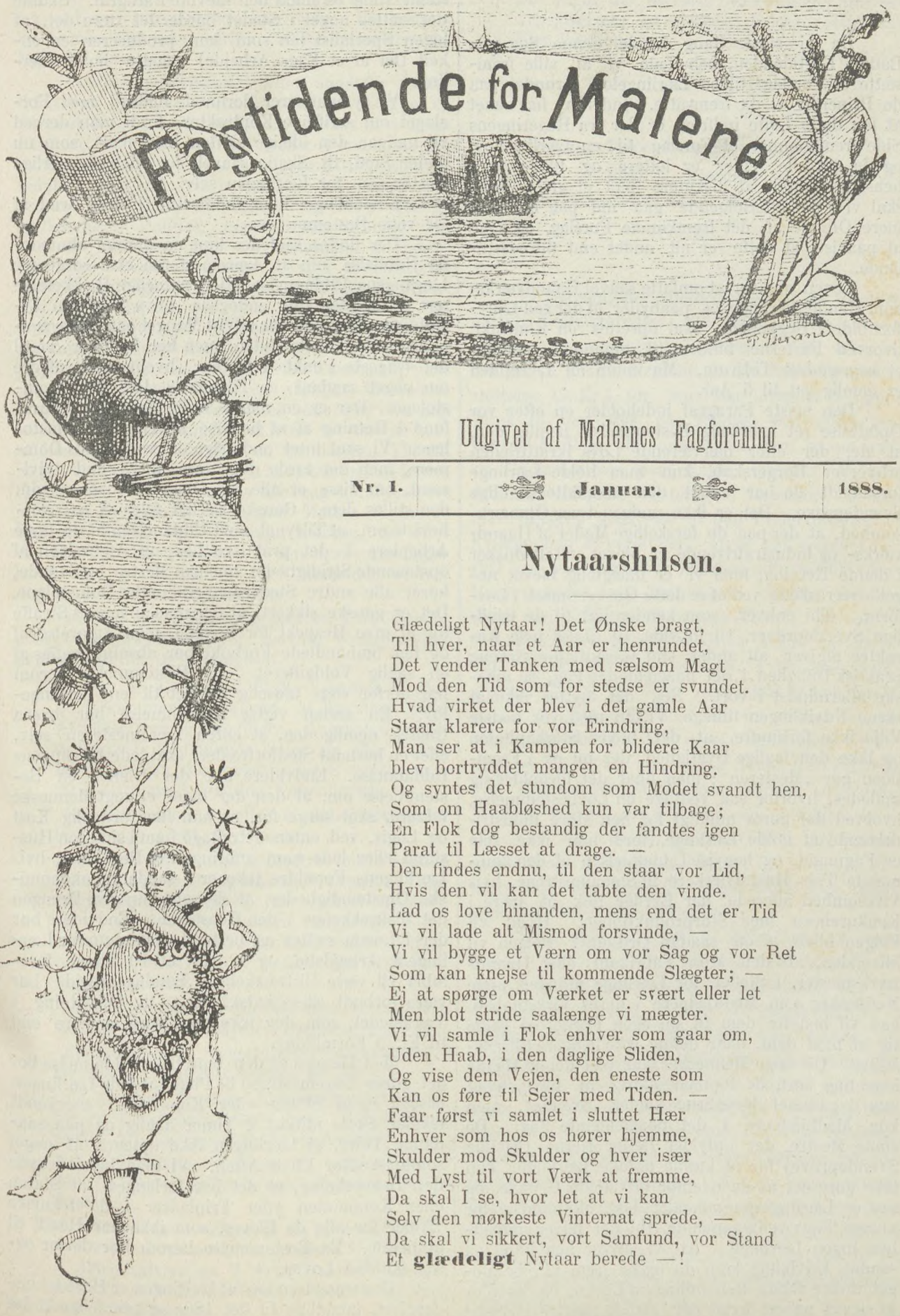
Baggesensgade 13, 1. Sal aabent hver Søgnedag fra Kl. 8—9 Morgen og fra Kl. 4—6 Aften for Indbetaling af Kontingent, Indmeldelse af Medlemmer, Anvisning af Arbejde osv.

„Fagtidende for Malere",

udgaar 1 Gang maanedlig og koster for alle Ikkemedlemmer 30 Øre Kvartalet, 10 Øre pr. Nr. Abonnement modtages paa alle Postkontorer samt i **Baggesensgade 13, 1. Sal th. N.** Medlemmer af „Malernes Fagforening" erholder fra April „Fagtidenden" gratis. Alt det udkomne ${}^{1}/_{2}$ Aargang sælges til halv Pris saalænge Oplag haves.

Alle indsendte Artikler maa være forsynede med Navn og Bopæl, til Underretning for Redaktionen.

Redigeret af J. Jensen. — Trykt hos I. Henriksen, Rømersgade 22, København.

Udgivet af Malernes Fagforening.

Nr. 1. Januar. 1888.

Nytaarshilsen.

Glædeligt Nytaar! Det Ønske bragt,
Til hver, naar et Aar er henrundet,
Det vender Tanken med sælsom Magt
Mod den Tid som for stedse er svundet.
Hvad virket der blev i det gamle Aar
Staar klarere for vor Erindring,
Man ser at i Kampen for blidere Kaar
blev bortryddet mangen en Hindring.
Og syntes det stundom som Modet svandt hen,
Som om Haabløshed kun var tilbage;
En Flok dog bestandig der fandtes igen
Parat til Læsset at drage. —
Den findes endnu, til den staar vor Lid,
Hvis den vil kan det tabte den vinde.
Lad os love hinanden, mens end det er Tid
Vi vil lade alt Mismod forsvinde, —
Vi vil bygge et Værn om vor Sag og vor Ret
Som kan knejse til kommende Slægter; —
Ej at spørge om Værket er svært eller let
Men blot stride saalænge vi mægter.
Vi vil samle i Flok enhver som gaar om,
Uden Haab, i den daglige Sliden,
Og vise dem Vejen, den eneste som
Kan os føre til Sejer med Tiden. —
Faar først vi samlet i sluttet Hær
Enhver som hos os hører hjemme,
Skulder mod Skulder og hver især
Med Lyst til vort Værk at fremme,
Da skal I se, hvor let at vi kan
Selv den mørkeste Vinternat sprede, —
Da skal vi sikkert, vort Samfund, vor Stand
Et **glædeligt** Nytaar berede —!

Vore Lærlingeforhold.

Da vi sidste Gang havde denne Sag paa Bane i Fagtidenden, bebudede vi at ville fremsætte et Forslag til en Lærlingelov, grundet paa de Principer vi da fremsatte. Inden vi har naaet at faa dette Løfte indfriet, er der fra Regeringens Side fremkommet et Forslag til en Lærlingelov, og da det alle Tider er lettere og tillige mere hensigtssvarende at diskutere paa et givet Basis, skal vi i det efterfølgende gaa ind paa en nærmere Omtale af det fremkomne Forslag, og søge at paavise, at dette er alt andet end tilfredsstillende.

Loven angiver at omfatte saavel Haandværks- som Handelslærlinge og paabyder at der ved Læreforholdets Begyndelse skal oprettes en Kontrakt, hvorved Parterne bindes til hinanden indenfor et begrændset Tidsrum. Maximum for Læretiden er nemlig sat til 5 Aar.

Den næste Paragraf indeholder en efter vor Opfattelse ret mærkelig Bestemmelse, nemlig den, at de, der efter nærværende Lovs Ikrafttræden erhverver Borgerskab, kun maa holde Lærlinge forsaavidt de har aflagt den saakaldte frivillige Svendeprøve. Det er ikke undgaaet vor Opmærksomhed, at der paa de forskellige Møder af Haandværks- og Industridrivende er blevet udtalt Ønsker i denne Retning, men vi er unægtelig blevet noget overraskede ved at se dette Ønske omsat i Lovform. Thi enhver, som kender lidt til de frivillige Svendeprøver, vil jo vide, at disses hele Karakter afgiver alt andet end Garanti for virkelig praktisk Dulighed i det paagældende Fag, og maaske allermindst i vort. Nej, det nytter ikke at skrue Udviklingen tilbage. Vi kan med vor bedste Vilje ikke forhindre, at det bliver Storkapitalen og ikke den faglige Dygtighed, der nu og i Fremtiden gør „Mesteren"; men naar det forholder sig saaledes, hvorfor saa vedtage en Lovbestemmelse, hvorved det gøres umuligt for den store Industridrivende at holde Lærlinge, fordi han ikke selv er Fagmand, og henvise Uddannelsen af den kommende Tids Haandværkere til Smaamestrene, hvis Virksomhed allerede har Byrder nok at bære i Konkurencen med Storproduktionen. Hvad vil Følgen blive af en saadan Ordning? Følgen vil blive den, at den store Fabrikant eller Haandværksmester, i Stedet for Lærlinge antager unge Mennesker som Medhjælpere i deres Virksomhed, han vil benytte dem til sin egen Fordel og skille sig af med dem, naar denne ikke længere tilfredsstilles. De unge Mennesker faar paa denne Maade ingenting lært, de opnaar aldrig at blive, hvad man i gammel Sprogbrug kalder „Svende", men kun Medhjælpere i det paagældende Fag. De smaa Mestre, der opfylder Betingelserne (frivillig Svendeprøve) for at kunne antage Lærlinge, kan ikke gøre det af de ovenfor udviklede Grunde, og saa er Lærlingespørgsmaalet løst, idetmindste for mange Fags vedkommende, thi der bliver simpelthen ingen Lærlinge. At vi styrer hen imod en saadan Udvikling kom da ogsaa frem i Folkethinget under første Behandling af Loven, og der blev jo ogsaa nævnt hvad der skulde sættes i Stedet for den virkelige rationelle Uddannelse af Lærlinge, Lovforslaget ikke et Ord. Vi maa saaledes bestemt stille os imod den nævnte Paragraf. Skulde der sættes noget i Stedet burde det være det, at ingen Specialist (én som kun producerer en enkelt Del af et Fags Arbejde) maatte holde Lærlinge.

Vi sympatiserer derimod fuldtud med Forslaget om skriftlige Kontrakter, fordi man derved vil undgaa den idelige skiften Læreplads, som nu finder Sted, til Skade saavel for den hæderlige Mester som for Lærlingen selv.

Lovforslaget lider imidlertid i høj Grad af for vage Bestemmelser.

Der findes saaledes kun en ganske almindelig Udtalelse om at Læremesteren skal sørge for Lærlingens Uddannelse i den naturlige Rækkefølge osv. Ja, der kan endogsaa blive Tale om Erstatning, hvis han har udvist Mangel paa Omhyggelighed i Uddannelsestiden, men her kommer vi til det svageste Punkt i Loven: hvem skal afgøre om noget saadant er Tilfældet? Det skal Domstolene. Der er en mærkværdig Mani i vort Samfund i Retning af at henvise al Ting til Domstolene. Vi skal intet ondt sige om vort Lands Dommere, men det turde dog være mere end tvivlsomt, om disse er alle de Opgaver voksne, som der stilles dem. Ganske særligt føler vi os overbeviste om, at Tilsynet med Uddanelsen af de unge Arbejdere i det praktiske Liv og Afgørelsen af opstaaende Stridigheder imellem Mestre og Svende, hører alle andre Steder hen end under Domstolene. Det er ganske sikkert, at der maa anvendes Straffe for at give Respekt for Lovene, men Afgørelse af de her omhandlede Forhold bør absolut træffes af en saglig Voldgiftsret. En Bestemmelse herom bør derfor være uløselig knyttet til en Lærlingelov. En anden vigtig Bestemmelse bør ogsaa træffes, nemlig den, at enten Læremesteren selv, eller en bestemt Stedfortræder, skal lede Lærlingens Uddannelse. Endvidere bør der træffes en Bestemmelse om, at den der tager et ungt Menneske i Lære, skal sørge for, at han faar ordenlig Kost og Logis, ved enten at optage ham i sin egen Husstand eller lade ham anbringe i et Pensionat, hvis Lærlingens Forældre ikke er i saadanne økonomiske Omstændigheder, at de selv kan give Drengen det tilstrækkelige i den Henseende. Endvidere bør der i Loven sættes en bestemt Maximum for Lærlingens Arbejdstid, og vi tror, at 10 Timer foreløbig vil være tilstrækkelig. Søndagsarbejde bør være forbudt eller indskrænket til Oprydning i Værkstedet, som dog ikke maa vare længere end til Kl. 9 Formiddag.

Med Hensyn til den teoretiske Uddannelse bør det gøres Læremesteren til Pligt, at lade Lærlingen besøge en af Staten eller Kommunen anerkendt teknisk Skole mindst 2 Timer daglig og paa saadanne Tider, at Lærlingen ikke optages af noget somhelst efter Kl. 8 Aften. Vi maa her indskyde den Bemærkning, at det bør forlanges, at Staten eller Kommunen yder Fripladser i de tekniske Skoler for alle de Elever, som ikke har Raad til at betale. En Bestemmelse herom bør derfor ogsaa findes i Loven.

Bestemmelsen om at Lærlingen er Hustugt undergivet, mandlige til det 18de og kvindelige til det 16de Aar, bør udgaa.

taler tilstrækkelig tydelig herfor. Vi tror heller ikke, at der opnaas noget ved Prygl, hvad Karakter end den Paagældende kan have. En bestemt og human Optræden virker ganske anderledes end legemlig Revselse.

Det er en Selvfølge, at der indenfor Læretiden kan indtræffe Forhold, som nødvendiggør en Ophævelse af Læreforholdet og en saadan er ogsaa forudset i Loven. Men her træder et ander Spørgsmaal hindrende i Vejen, nemlig Erstatningsspørgsmaalet. Idet det bestemmes, at hvis Lærlingen ønsker at forlade sin Plads, og hans Grunde godkendes af Politiet, saa kan han erholde den ønskede Tilladelse imod en Erstatning til Læremesteren. Denne Bestemmelse vil i de allerfleste Tilfælde umuliggøre Lærlingen at forlade sin Plads, selv om Grundene ere nok saa tvingende; thi ingen Arbejders Søn vil kunne skaffe Erstatningssummen. Vi maa derfor forlange, at der indføres en Bestemmelse i Loven, hvorefter Lærlingen, naar han til sin Mester leverer en skriftlig Meddelelse om, at han vil gaa over til et andet Fag eller han vil besøge en Læreanstalt af hvad Art nævnes kan, at Læreforholdet saa efter en vis bestemt Tid (til Expl. 4 Uger) ophører uden at Mesteren kan fordre Erstatning. For at undgaa Misbrug heraf kan det jo t. Ex. bestemmes, at ingen Mester i samme Fag maa antage sig en saadan Lærling, før efter en bestemt Tids Forløb. I den tyske Lærlingelov er denne Tid bestemt til 9 Maaneder, vi tror dog at 6 vil være tilstrækkelig.

Vi skal nu til Slutning give en kort Oversigt over hvorledes de ovenfor nævnte Voldgiftsretter tænkes oprettet og sammensat.

a) I hver af Landets 7 Stifter oprettes et „Arbejderkammer" bestaaende af lige stort Antal Arbejdsgivere og Arbejdere. Antallet af Arbejderkamrets Medlemmer retter sig efter Folketallet og maa ikke være under 8 og ikke over 20 (herfra undtages dog København).

For København oprettes et Arbejderkammer bestaaende af 24 Medlemmer.

Der maa ikke findes to Mestre eller to Svende tilhørende samme Fag i Arbejderkamret. Valgret til Arbejderkamret har enhver Arbejdsgiver og Arbejder fra den borgerlige Fuldmyndighedsalder (25 Aar), naar han er uberygtet og har boet mindst 1 Aar i det Stift hvor Valget foregaar.

Naar han enten er indfødt eller har erhvervet sig dansk Indfødsret i Henhold til Lovene.

Arbejdsgiverne vælger deres Repræsentanter for sig og Arbejderne deres for sig.

Til at føre Forsædet i Arbejderkamret ansættes en Arbejdsinspektør i hvert Stift samt en særlig Arbejdsinspektør for København.

Arbejderkamrets Medlemmer vælges paa 2 Aar og afgaar skiftevis med Halvdelen hvert 2det Aar.

b) Arbejderkamret vælger af sin Midte en Voldgiftsret, bestaaende af mindst 4 Medlemmer, 2 Arbejdsgivere og 2 Arbejdere og i samme Forhold hvis Voldgiftsretten bestaar af flere end 4 Medlemmer.

Arbejdsinspektøren fører Forsædet i Voldgiftsretten afgiver Skøn i og paadømmer alle Sager der hidrører fra Forholdet imellem Arbejdsgivere og deres Arbejdere, Hjælpere eller Lærlinge.

Engelske Fagforeninger.

Efter N. Neergaard.

(Fagtidende for Smede og Maskinarbejdere).

(Fortsat.)

Et Medlem, der modtager en af de to sidstnævnte Understøttelser og derpaa atter faar Arbejde, skal under ny Arbejdsløshed ikke være berettiget til paany at modtage den fulde Ugeunderstøttelse (9 Kr.), før han har arbejdet 4 Uger i Træk til den der paa Pladsen sædvanlige Løn. Ethvert Medlem, der ønsker det, skal kunne hæve sin Understøttelse paa Rejse, saaledes at hans Afdelings Sekretær udsteder et Rejsekort for ham med nøjagtig Angivelse af den Understøttelse, til hvilken han er berettiget. Hvor han kommer hen, skal saa vedkommende Afdeling udbetale ham hans Understøttelse, og Sekretæren opfører for hver Gang den udbetalte Sum paa Kortet, saaledes at det altid kan kontrolleres, hvor meget der er betalt. Naar Medlemmer paa den i det foregaaende angivne Maade af deres Afdelingssekretær direkte sendes et eller andet Sted hen for at søge Arbejde, oppebærer de ligefuldt deres sædvanlige Understøttelse, indtil de atter have fundet Beskæftigelse. For Kontrollens Skyld skal ethvert arbejdsløst Medlem daglig — hvor han end opholder sig — skrive sit Navn i den Protokol over Arbejdsløse, som enhver Afdeling skal have, og til denne Protokol skal han ligeledes uopholdelig lade tilføre, naar han atter faar Arbejde.

Som gyldig Grund til Arbejdsløshed anerkender Afdelingen først og fremmest Afskedigelse, der har fundet Sted uden at Vedkommende selv har forskyldt den (altsaa f. Eks. ved Indskrænkning af Produktionen etc.). Endvidere kan enhver, der efter sin egen og sin Afdelings Skøn behandles uretfærdigt eller modtager en ringere Løn, end hans Arbejde er værd, nedlægge Arbejdet med Sikkerhed for at erholde sædvanlig Understøttelse. Afdelingen taaler ikke, at noget Medlem arbejder under den gennemsnitlige Løn paa vedkommende Sted. Kan han ikke naa en passende Løn, hvor han arbejder, maa han forlade sit Arbejde og understøttes da, men viser det sig, at han er for udygtig til nogetsteds at naa Gennemsnitslønnen, udelukkes han af Foreningen.

Endskøndt Fagforeningen, som vi have set,

høj Grad afdæmpende og fordelende i Striden mellem Kapital og Arbejde, kan den dog selvfølgelig ingenlunde undvære Strejken, Fagforeningernes store Kampmiddel. Nu er det ganske vist saaledes, at jo mægtigere og rigere en Forening er, jo sjældnere behøver den at anvende de yderste Midler, jo lettere ordnes alt ad Forhandlingens Vej. Dette har netop i fuldeste Maal vist sig ved den Fagforening vi her behandle, og for en hvilket som helst længere Periode i de sidste 30 Aar, udgøre Strejkeudgifterne kun en ringe Del af Foreningens samlede Udgifter, men det udelukker ikke, at der er og bestandig har været Arbejdsnedlæggelser.

(Forts.)

Hvem skal være Fagforeningens Formand?

Dette Spørgsmaal er for Tiden bragt paa Bane blandt Malerne og diskuteres ofte paa Arbejdspladserne, uden at der dog, saavidt Indsenderen bekendt, er opnaaet nogen Enighed. Som det vil være de fleste Medlemmer bekendt, har Foreningens hidtilværende Formand bestemt erklærer ikke at ville modtage Genvalg ved Foraarsgeneralforsamlingen, og har derfor gentagende anmodet Medlemmerne om at se sig om blandt Kolleger efter en Mand, som vilde være i Stand til at beklæde hans Plads.

Det er ingenlunde Indsenderens Hensigt at ville udpege èn eller flere, som efter min Mening kunde besidde de Egenskaber, der udfordres for at staa i Spidsen for en Fagforening og varetage dens Interesser i enhver Henseende. Hensigten med disse Linier er kun at jeg ønsker at udtale mig om, hvilke Egenskaber en saadan Mand bør besidde, hvad Foreningen vil kunne fordre af ham og hvilket Vederlag den bør kunne yde ham for hans Arbejde.

Det maa staa klart for enhver, at i vore Tider, hvor Kapital og Arbejde er kommet til at staa saa skarpt over for hinanden, som aldrig tilforn, og ofte giver sig Udslag i heftige Stridigheder mellem Arbejdskøberne og Arbejderne, der gælder det om, at den Mand, der staar i Spidsen for Svendenes Organisation, ikke alene er i Besiddelse af den fornødne Udholdenhed og Energi, men tillige er besjælet af den sande Retfærdighedsfølelse, som er nødvendig for at kunne skifte Sol og Vind lige imellem de stridende Parter; thi det er givet, at Fagforeningens Ansèelse vil svækkes, hvis en Formand vil søge at skaffe uberettigede Fordringer Ret, lige saa fuldt som den vil svækkes, hvis Formanden ikke, med alle de Midler, der staar i hans Magt, søger at værne Svendene mod alt Overgreb fra Mestrenes Side. Prislisten maa være det faste Grundlag, han maa arbejde paa, og han maa fordre den loyalt overholdt baade af Mestre og Svende.

Ved Valget af en Formand vilde det ogsaa være heldigst at tage Hensyn til hans Stilling i Faget og hans Forhold til Mestrene. Skøndt jeg ikke betragter det som givet, at den dygtigste Fagmand ogsaa vilde blive en dygtig Formand for Foreningen, tror jeg dog, at det vilde styrke en Formands Stilling udadtil, naar han er anerkendt for en dygtig og paapasselig Arbejder i Faget, ligesom det heller ikke vilde være heldigt at vælge en Mand, der har gjort sig Uvenner med en stor Del Mestre, ved maaske at sige dem nogle Sandheder, som d'Hrr. ikke har holdt af at høre, uagtet Mestrenes Optræden ofte kunde friste til, at sætte en Mand i Spidsen for Foreningen, der ved sin Djærvhed kunde binde Munden paa de mest umedgørlige.

En anden Ting, som ogsaa bør tages nøje i Betragtning, er vedkommende Mands Stilling til den moderne Arbejderbevægelse. Der findes i vort saavelsom i de fleste andre Fag Mænd, som ere af den Anskuelse, at et Fag vil staa sig bedst ved kun at beskæftige sig med rent faglige Spørgsmaal, ligesom disse Mænd i Reglen nærer en stor Frygt og Afsky for alt hvad der hedder Politik og ønsker denne fuldstændig banlyst fra Fagforeningerne. Skøndt jeg ogsaa ønsker saa lidt Politik som muligt i en faglig Forening, maa dog vist enhver tænkende Kollega give mig Ret i, at der kan gives Tilfælde, hvor vi blive nødte til at tale med om politiske Sager, jeg skal t. Ex. kun nævne Lærlingespørgsmaalet, Normalarbejdsdagen, Arbejdsgiveres Erstatningspligt overfor tilskadekomne Arbejdere o. a. Lign.

BEKENDTGØRELSER.

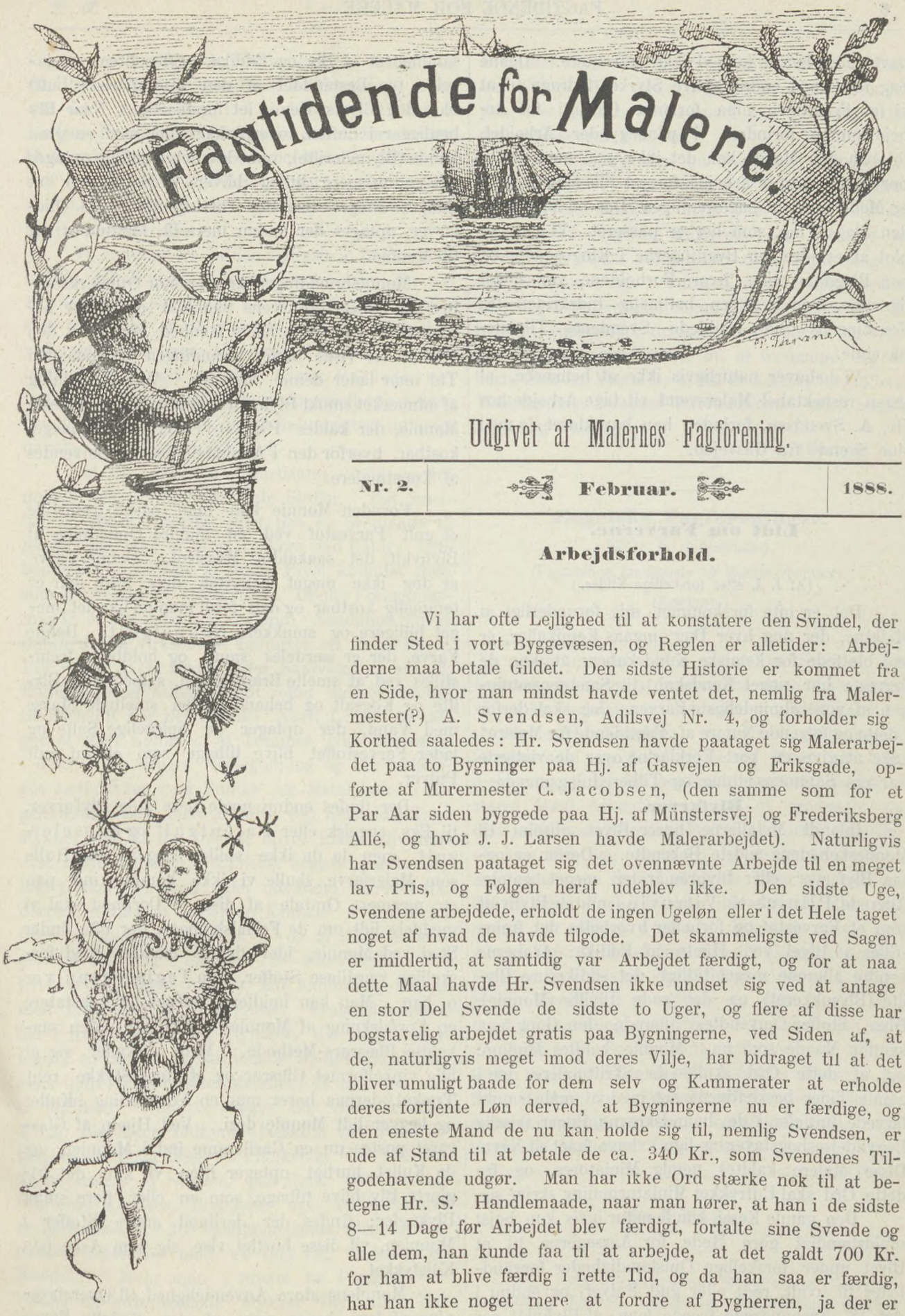
„Malernes Fagforening"s Kontor,

Baggesensgade 13, 1. Sal, aabent hver Søgnedag fra Kl. 8—9 Morgen og fra Kl. 4—6 Aften, for Indbetaling af Kontingent, Indmeldelse af Medlemmer, Anvisning af Arbejde osv.

„Fagtidende for Malere"

udgaar 1 Gang maanedlig og koster for alle Ikkemedlemmer 30 Øre Kvartalet, 10 Øre pr. Nr. Abonnement modtages paa alle Postkontorer samt i **Baggesensgade 13, 1. Sal th. N.** Medlemmer af „Malernes Fagforening" erholder fra April „Fagtidenden" gratis. Alt det udkomne, 2½ Aargang sælges til halv Pris saalænge Oplag haves.

Alle indsendte Artikler maa være forsynede med Navn og Bopæl, til Underretning for Redaktionen.

Udgivet af Malernes Fagforening.

Nr. 2. | Februar. | 1888.

Arbejdsforhold.

Vi har ofte Lejlighed til at konstatere den Svindel, der finder Sted i vort Byggevæsen, og Reglen er alletider: Arbejderne maa betale Gildet. Den sidste Historie er kommet fra en Side, hvor man mindst havde ventet det, nemlig fra Malermester(?) A. Svendsen, Adilsvej Nr. 4, og forholder sig Korthed saaledes: Hr. Svendsen havde paataget sig Malerarbejdet paa to Bygninger paa Hj. af Gasvejen og Eriksgade, opførte af Murermester C. Jacobsen, (den samme som for et Par Aar siden byggede paa Hj. af Münstersvej og Frederiksberg Allé, og hvor J. J. Larsen havde Malerarbejdet). Naturligvis har Svendsen paataget sig det ovennævnte Arbejde til en meget lav Pris, og Følgen heraf udeblev ikke. Den sidste Uge, Svendene arbejdede, erholdt de ingen Ugeløn eller i det Hele taget noget af hvad de havde tilgode. Det skammeligste ved Sagen er imidlertid, at samtidig var Arbejdet færdigt, og for at naa dette Maal havde Hr. Svendsen ikke undset sig ved at antage en stor Del Svende de sidste to Uger, og flere af disse har bogstavelig arbejdet gratis paa Bygningerne, ved Siden af, at de, naturligvis meget imod deres Vilje, har bidraget til at det bliver umuligt baade for dem selv og Kammerater at erholde deres fortjente Løn derved, at Bygningerne nu er færdige, og den eneste Mand de nu kan holde sig til, nemlig Svendsen, er ude af Stand til at betale de ca. 340 Kr., som Svendenes Tilgodehavende udgør. Man har ikke Ord stærke nok til at betegne Hr. S.' Handlemaade, naar man hører, at han i de sidste 8—14 Dage før Arbejdet blev færdigt, fortalte sine Svende og alle dem, han kunde faa til at arbejde, at det galdt 700 Kr. for ham at blive færdig i rette Tid, og da han saa er færdig, har han ikke noget mere at fordre af Bygherren, ja der er endog bleven sagt, at han har faaet flere Penge end han skulde

have, men herfor kan vi ikke garantere. Denne Sag maa med endnu større Styrke bidrage til at vi for Fremtiden maa forlange Garanti for Arbejdslønnen, forinden vi paabegynder Arbejdet, thi paa den Maade kan det ikke gaa, men derfor bør ogsaa enhver arbejde for, at alle Malersvende er Medlemmer af Fagforeningen. Derved forhindres den Slags Ting, som her er passeret. Vi behøver blot at erindre om Bygningerne i Kingosgade og paa Blegdamsvejen, hvor Forholdene var noget lignende, men hvor en betimelig Indskriden fra Foreningens Side reddede Svendenes Tilgodehavende.

Vi behøver naturligvis ikke at bemærke, at ingen respektabel Malersvend vil tage Arbejde hos Hr. A. Svendsen, forinden han har klaret sig med sine Svende fra Gasvejen.

Lidt om Farverne.

(Af J. J, efter forskellige Kilder.)

Det er ofte forekommet mig forunderligt at Malerne, der dog hver Dag omgaas Kemikalier, er saa blottede for kemiske Kundskaber, at kun de færreste har noget Kendskab til Sammensætningen af vore almindeligste Farver. Jeg skal derfor i dette og følgende Numre af „Fagtidende for Malere" søge at give en kort Forklaring over de vigtigste Farvers Sammensætning og Tilberedningsmaade.

Blyfarver.

Iblandt Metallerne hører Blyet absolut til Menneskehedens ældste Bekendte. Derfor er ogsaa Blyfarver eller Blypræparater meget gamle. Allerede Plinius og Vitruvius omtale Blyhvidt som et Farvestof og fortæller hvorledes det fremstilles af Blyet ved Hjælp af Eddike; Araberne kendte allerede meget tidligt det eddikesure Blyilte (Blysukkeret) og det røde Blyilte (Mønnie). Disse Stoffer anvendtes allerede den Gang paa samme Maade som nu. Mønnie kaldtes Minium, og af dette Ord skulle de Skriftmalere, der i gamle Tider beskæftigede sig med at male smukt farvede Initialer i de haandskrevne Bøger (særlig Begyndelsesbogstaver og lign.). have faaet sit Navn. Disse Malere kaldtes nemlg Miniatores, og fra dette Ord skal Udtrykket Miniaturmaling skrive sig.

Den gamle Kemi kunde naturligvis kun højst ufuldstændigt gøre Rede for Aarsagerne til at Blyet under forskellige Omstændigheder forvandledes til hvidt, rødt eller gult Pulver, og endnu i det 18. Aarhundrede troede man, at Blyhvidt var sammensat af Bly og Eddike. Efter Iltens Opdagelse (en Bestanddel af den atmosfæriske Luft) blev dog Blyets Kemi let forstaaelig. Naar Bly henligger i Luften, overtrækkes det med en graa Hinde (Blyunderilte), ophedes det i Luften optager det endnu mere Ilt og bliver til Sølverglød, et tidligere meget benyttet Tørringsmiddel til Oliefarver, optages der endnu mere Ilt, forvandles det til Mønnie.

Mønniebrændingen kræver stor Opmærksomhed og Indsigt. Farvens Skønhed og Styrke beror saavel paa Materialets Renhed som paa den Omhu, der vises under Brændingen og paa den Tid man lader denne vedvare. Ved Ophedning af udmærket smukt Blyhvidt erholdes den smukkeste Mønnie, der kaldes Pariserrødt og er meget kostbar, hvorfor den i Almindelighed kun anvendes af Kunstmalere.

Foruden Mønnie kan man ogsaa fremstille et gult Farvestof ved en mindre Ophedning af Blyhvidt, det saakaldte Massicot. Denne Farve er dog ikke meget benyttet, dels fordi den er temmelig kostbar og dels fordi man nu har det meget billigere og smukkere Neapelgult. Denne Farve, der er særdeles smuk og holdbar, fremstilles ved at smelte Brækvinsten, salpetersur Blyilte og Kogsalt og behandler den smeltede Masse med Vand, der optager de opløselige Salte og lader Farvestoffet blive tilbage som et fint gult Pulver.

Der findes endnu nogle flere gule Blyfarver, til Eks. engelsk eller Patentgult og Kasselergult, men da de ikke spiller nogen stor Rolle som Malerfarve, skulle vi ikke komme ind paa en nærmere Omtale af disse. Derimod skal vi meddele lidt om de Forfalskninger, der ofte finder Sted ved Mønnie, idet denne blandes med forskellige værdiløse Stoffer, som Teglstenspulver o. lign. Man kan imidlertid meget let konstatere en Forfalskning af Mønnie ved Hjælp af den saakaldte Blæsrørs-Methode. Man anskaffer sig et lille vinkelformet Glasrør og et stort Stykke rent Trækul, derpaa borer man en Fordybning i Kullet og lægger lidt Mønnie deri. Ved Hjælp af Glasrøret pustes nu en Gasflamme ind i Mønnien, og da Kullet hurtigt optager Ilten vil kun det frigjorte Bly blive tilbage, som en eller flere smaa Blykugler; findes der derimod andre Stoffer i Mønnien, vil disse hurtigt vise sig som Aske paa Kulstykket.

Mønniens store Anvendelighed til Overstrygning af Jern, beror paa, at den findelte Farve

danner en fuldstændig Hinde omkring Jernet, og da Blyet allerede har optaget en Mængde Ilt i sig, kan det i meget lang Tid modstaa Indvirkning af Luftens Ilt og derved forhindre Jernet fra at ruste. Rust paa Jern og andre uædle Metaller fremkommer nemlig ved at Metallet indgaar en Forbindelse med Luftens Ilt (forilter sig) og derved Tid efter anden smuldrer hen.

Vi kommer nu til den vigtigste af Blyfarverne nemlig Blyhvidt. Denne Farve blev for en Menneskealder siden efter en temmelig stor Maalestok fremstillet af Malerne selv. Farven blev derved mindre fin men til Gengæld mere holdbar, hvad der kan ses af den gamle Perlefarvemaling. Den gamle Tilvirkningsmethode kaldes den hollandske, da denne Industrigren tidligere navnlig blomstrede i Holland.

Det Bly, der skal forarbejdes, maa saavidt muligt være fri for fremmede Stoffer. Det smeltes og støbes i Forme eller paa en Stenplade til Skiver, der ikke er stort tykkere end Papir. Ofte benyttes Støbeforme af hvilke Blyet kommer frem som gennembrudt Gitterværk. Denne Fremgangsmaade er almindelig i England. Saadanne Skiver frembyde de virksomme Luftarter en større Flade. Det Rum, hvori Blyet under Samvirkning af Luft, Eddikesyre og Kulsyre, lidt efter lidt forvandles til Blyhvidt har det franske Navn Loge og udgør et stort Kammer af Tømmer eller Murværk. I dette Rum lægges Hestegødning og der anbringes Lerkrukker med Eddike og Metalplader i regelmæssige Lag, men adskilte ved indskudte Træstykker, saa at der overalt bliver Plads til uhindret Luftcirkulation. Underst lægges der et Lag fast pakket Gødning eller udvandet Garverbark, derpaa et Lag af glaserede Krukker — brede for oven og spidsere nedefter — og af disse anbringes der samtidig i en Loge 3—4000 Stykker. I hver af Krukkerne hældes lidt almindelig Eddike med Tilsætning af Bryggergær. Fremdeles stilles der i hver Krukke en Blyplade, der rulles sammen i en Spiral. Fremstaaende Spidser paa Krukkens indre Side hindrer Metallet i at naa helt ned til Eddiken. Derefter lægges der over Krukken 4 Lag Blyplader, indbyrdes adskilte ved Træstykker, og ovenpaa disse et Plankelag, der ved Enderne støttes af Stolper, paa dette atter et Lag Gødning, Krukker, Blyplader osv. indtil Kamret er fyldt med 8—10 saadanne smaa Etager, den øverste tildækkes med et tykt Lag Gødning og Brædder. Hvor man i Stedet for Pladerne anvender de gitterformede Stykker Bly, sker Beskikningen paa samme Maade, kun at man da anvender lavere Krukker og udelader den spiralformede Plade, samt lægger 5—6 Gitterplader paa hver Krukke for at spare paa de Træstykker, der skal lægges imellem.

Den Proces, som nu foregaar, er følgende: Luftens Ilt ilter som Følge af Eddikesyrens Nærværelse først Metallet, hvis Ilte derpaa opløser sig i Syren, medens Kulsyren, der udvikles af Gødningen, straks sønderdeler denne Opløsning og optager Ilten i sig. Varmen, der i Begyndelsen var meget høj, synker snart ned til mellem 40—60 Grader, paaskynder de kemiske Processer og bringer Eddiken i Krukkerne til at fordampe, og da hertil desuden kommer, at der er Adgang for Luftens Tilstrømning, foregaar Forvandlingen uden nogen synderlig Pasning.

(Forts.)

Engelske Fagforeninger.

Efter N. Neergaard.

(Fagtidende for Smede og Maskinarbejdere).

(Fortsat.)

Kun er det siden den store Strejke 1852 bestandig lykkedes at indskrænke dem til forholdsvis smaa Dimensioner, saaledes at de altid har havt en rent stedlig Karakter. Sagen er, at Foreningens Sammenhold og deraf flydende Magt er altfor øjensynlig til at det nogensinde skulde falde et større Antal Arbejdsgivere ind at modsætte sig dens altid maadeholdne Fordringer, men naturligvis kan der dog være en og anden Fabrikant, som enten paa Grund af slette Tider eller personligt uheldigt Forhold drives til Modstand, eller som endnu er hildet i den i England snart helt aflægs Tro, at det er Mesteren der „kommanderer“, Folkene der lystre, og at det er under en Arbejdsgivers Værdighed at indlade sig paa nogen som helst Forhandling med deres Arbejdere eller med de „londonske Spektakelmagere“, som man undertiden titulerer Foreningens ledende Mænd. De fleste Striker ere ikke førte om Lønnen, men om Arbejds-Lønningsmetoder, Lærlingeforhold, Antagelse af Skruebrækkere, o. a. l.

(Forts.)

God Tone.

Paa Malerforeningens Sygekasses Generalforsamling den 15. tillod Hr. Malermester Bang sig at udtale, at man i denne Forening ikke behø-

vede nogen Kontrol, thi „vi er jo ikke Socialister", som han saa smagfuldt udtrykte sig. Denne Udtalelse, der jo straks blev tilbagevist af et Bestyrelsesmedlem, nemlig vor Forenings Formand, har bragt mig til at tænke paa, om det ikke var rigtigst, at de frisindede Malere, i Stedet for at lade sig chikanere af de konservative Elementer i Sygekassen, meldte sig ud af denne og enten dannede en ny Forening eller ogsaa gennem Fagforeningen søgte oprettet en Understøttelseskasse for Sygdomstilfælde. Jeg henstiller denne Tanke til Overvejelse for mine Kolleger. Skulde flere dele mine Anskuelser vil jeg foreslaa en Udmeldelse en blok.

X.

* * *

Vi har ikke villet nægte Optagelse af ovenstaaende, da vi godt kan forstaa den Stemning, der kan fremkaldes ved en Udtalelse som Hr. Bangs. Det maa dog vistnok ansés for at være et noget for radikalt Middel at gaa ud af en Forening, som man alt har ofret en Del Penge, og erhvervet sig visse Rettigheder, blot fordi en gammel Mand finder det overensstemmende med god Tone at føre nedsættende Tale om modsatte politiske Partier i en upolitisk Forening. Det „Fy", der lød i Forsamlingen under Hr. Bangs Udtalelse, maa jo ogsaa være Bevis nok paa, at hans Anskuelser langt fra deltes af alle. Skulde vi give et Raad i denne Sag, maatte det være dette: søg at faa saa mange Medlemmer i Foreningen som muligt, saaledes at Malerforeningen kan komme til at tælle alle de Malere, som har Raad til at være i en Sygekasse, gør vi dette, vil Udtalelser, som der sidst fremkom fra Hr. Bang, i Stedet for at opfordre til Udtrædelse kun blive Anledning til en højst sund Lungerystelse, ved en velgørende Latter, over at der endnu findes Mennesker, som tror at de kan skade en stor Samfundsbevægelse ved at snærre ad den.

Red.

Fagforenings-Kongres.

Ifølge Bestemmelsen vil der i den kommende Sommer blive afholdt en almindelig skandinavisk Fagforenings-Kongres her i København i den første Halvdel af August Maaned. Samtidig er det af de svenske Malere paatænkt at holde en særlig faglig Kongres i Malmø. Vi henstiller om der ikke var Grund til for os at begynde at tænke paa en Malerkongres til Sommeren.

Liste over indkomne frivillige Bidrag til Juleuddelingen.

Geismers Svende 3,25, do. 350, do. 3,50, do. 4,75, H. P. Larsen 1,00, fra Svendene paa Bygningen Hj. af Vesterbrogade og Kolbjørnsensgade 4,30, Grønborg 1,50, A. M. 1,20, Geismers Svende 13,50, Rud. Poulsen 3,00, Nielsen 1,00, Lassen 1,00, G. Petersen 1,50, Nielsen 0,25, Hansen 0,25, Jensen Lind 1,00, Jens Hansen 1,00, Tranekærs Svende 4,00, B. Schrøders, Hansen og Nielsens Svende 22,00, L. Gunner 0,75, × 4,00, Friis 2,00, B. Schrøders, Hansens og Nielsens Svende 16,06, Foldberg 1,00. **Ialt 95 Kr. 81 Øre.**

Hvorfor kvitteres

J. Jensen,
Formand.

BEKENDTGØRELSER.

„Malernes Fagforening"s Kontor,

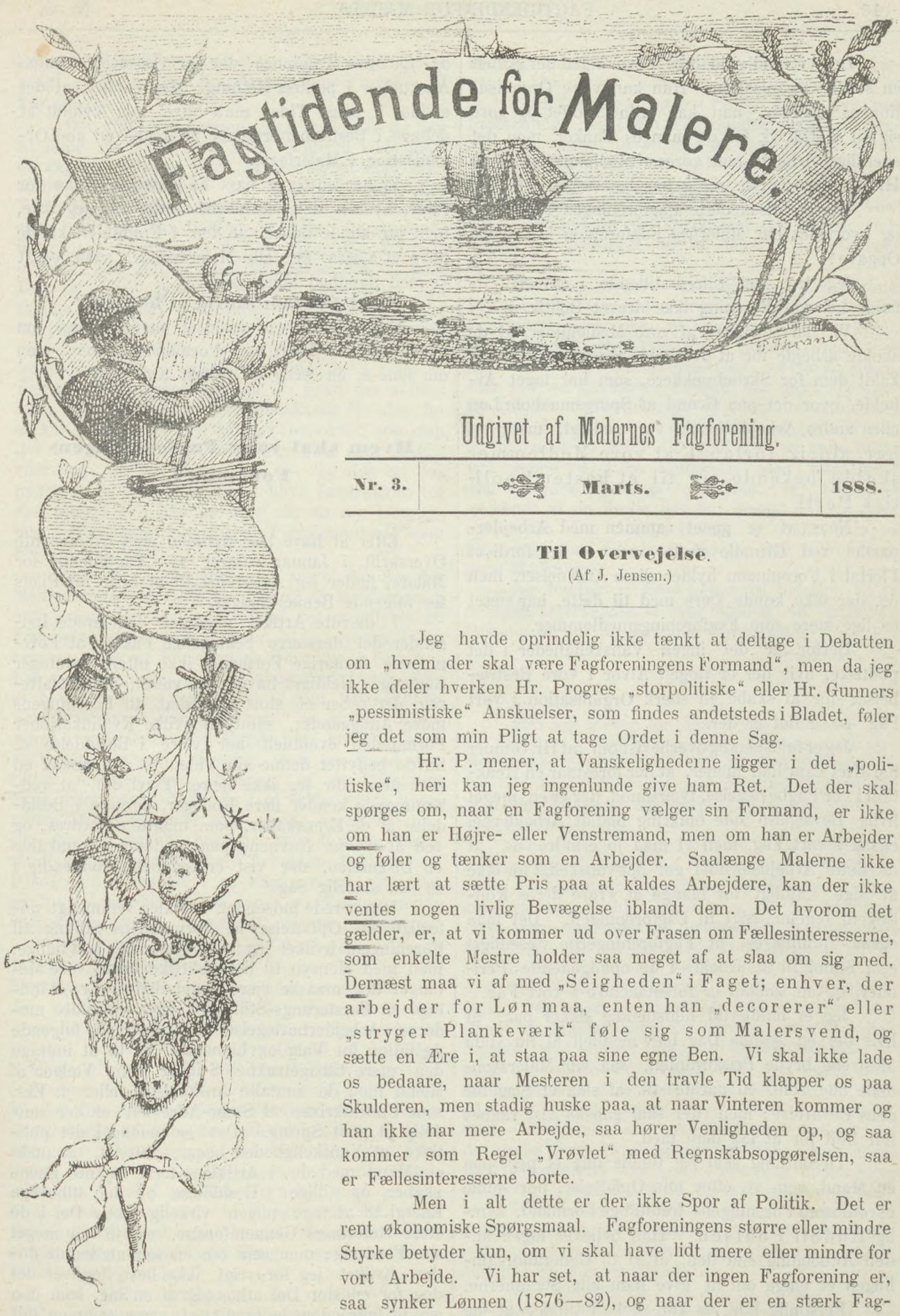
Baggesensgade 13, 1. Sal, aabent hver Søgnedag fra Kl. 8—9 Morgen og fra Kl. 5—6½ Aften for Indbetaling af Kontingent, Indmeldelse af Medlemmer, Anvisning af Arbejde osv.

„Fagtidende for Malere"

udgaar 1 Gang maanedlig og koster for alle Ikkemedlemmer 30 Øre Kvartalet, 10 Øre pr. Nr. Abonnement modtages paa alle Postkontorer samt i **Baggesensgade 13, 1. Sal th. N.** Medlemmer af „Malernes Fagforening" erholder fra April „Fagtidenden" gratis. Alt det udkomne, 2½ Aargang sælges til halv Pris saalænge Oplag haves.

Alle indsendte Artikler maa være forsynede med Navn og Bopæl, til Underretning for Redaktionen.

Redigeret af J. Jensen. — Trykt hos J. Henriksen, Rømersgade 22, København.

Udgivet af Malernes Fagforening.

Nr. 3. | Marts. | 1888.

Til Overvejelse.

(Af J. Jensen.)

Jeg havde oprindelig ikke tænkt at deltage i Debatten om „hvem der skal være Fagforeningens Formand", men da jeg ikke deler hverken Hr. Progres „storpolitiske" eller Hr. Gunners „pessimistiske" Anskuelser, som findes andetsteds i Bladet, føler jeg det som min Pligt at tage Ordet i denne Sag.

Hr. P. mener, at Vanskelighederne ligger i det „politiske", heri kan jeg ingenlunde give ham Ret. Det der skal spørges om, naar en Fagforening vælger sin Formand, er ikke om han er Højre- eller Venstremand, men om han er Arbejder og føler og tænker som en Arbejder. Saalænge Malerne ikke har lært at sætte Pris paa at kaldes Arbejdere, kan der ikke ventes nogen livlig Bevægelse iblandt dem. Det hvorom det gælder, er, at vi kommer ud over Frasen om Fællesinteresserne, som enkelte Mestre holder saa meget af at slaa om sig med. Dernæst maa vi af med „Seigheden" i Faget; enhver, der arbejder for Løn maa, enten han „decorerer" eller „stryger Plankeværk" føle sig som Malersvend, og sætte en Ære i, at staa paa sine egne Ben. Vi skal ikke lade os bedaare, naar Mesteren i den travle Tid klapper os paa Skulderen, men stadig huske paa, at naar Vinteren kommer og han ikke har mere Arbejde, saa hører Venligheden op, og saa kommer som Regel „Vrøvlet" med Regnskabsopgørelsen, saa er Fællesinteresserne borte.

Men i alt dette er der ikke Spor af Politik. Det er rent økonomiske Spørgsmaal. Fagforeningens større eller mindre Styrke betyder kun, om vi skal have lidt mere eller mindre for vort Arbejde. Vi har set, at naar der ingen Fagforening er, saa synker Lønnen (1876—82), og naar der er en stærk Fagforeningsbevægelse, stiger Lønnen.

Det er imidlertid ikke Formanden der skaber en stærk Organisation. Han kan være Organisationens Talerør, han kan ordne Stoffet og gøre sig til et Udtryk for de manges Tanker, men det egentlige Arbejde maa gøres af Medlemmerne, som Hr. Gunner ganske rigtig har bemærket.

Det er altsaa dette Fagforeningen skal gøre, og hvorledes har Malernes Fagforening løst denne Opgave?

Jeg tror det tilfredsstillende, i ethvert Tilfælde har vor Forening ikke drevet Politik.

Vi har forlangt af vore Medlemmer, at de skulde arbejde for at overholde Prislisten. Vi har kaldt dem for Skruebrækkere, som har taget Arbejde, hvor det paa Grund af Spørgsmaal om Løn eller andre Arbejdsforhold var nedlagt, men vi har aldrig forlangt at vore Medlemmer skulde bekende sig til et bestemt politisk Parti.

Naar vi er gaaet sammen med Arbejderpartiet ved Grundlovsfester, saa er det fordi et Flertal i Foreningen hylder disse Anskuelser, men de, der ikke kunde være med til dette, har været os lige kære som Fagforeningsmedlemmer.

Derfor er der ingen Vanskeligheder i det politiske, hvis der er nogen Alvor i vore Bestræbelser for at skabe en stærk Organisation i vort Fag — og det er der.

Jeg er fuldstændig overbevist om, at Hr. Gunner har Uret naar han mener, at der forestaar en Reaktion i vor Fagbevægelse, tværtimod, der er en meget livlig Bevægelse ude omkring blandt Arbejderne, ogsaa i vort Fag, men vi maa jo erindre os, at de slette Arbejdsforhold gør det vanskeligt for ikke at sige umuligt for mange at svare deres Kontingent regelmæssigt til Fagforeningen. Det maa ogsaa fremhæves, at Fagforeningerne væsenligst er i Stand til at arbejde i de opadgaaende Perioder, og en saadan er forestaaende i vort Fag.

Jeg er imidlertid fuldstændig sikker paa, at hvis der en skønne Dag blev meddelt at nu vilde Mestrene bryde Priskuranten, saa var Malersvendene alle som én parate til at slaa et Slag for dens Bevarelse; men der skal ganske vist raabes lidt højt for at faa dem med.

Til Slutning skal jeg tillade mig et pege paa en Mand, som vi, efter min Opfattelse, bør samle os om som Foreningens fremtidige Formand, nemlig Rudolf Poulsen. Han behøver ingen anden Anbefaling end den, at vi til Generalforsamlingen er enige om at give ham alle Stemmerne.

Personlig har jeg kun det at tilføje, at jeg takker for den Tillid der nu i 5 Aar er vist mig, og for den Tolerance der er vist overfor mine Anskuelser i politisk Retning. Jeg haaber, at det endnu i lange Tider maa blive mig forundt at deltage i Bestræbelserne for at danne en god Organisation i Malerfaget.

Vi har en Gang havt en Inskription paa vor Fane, hvorfor den er blevet slettet ved jeg ikke, men jeg kunde ønske at den i Fremtiden kunde blive et Løsen for alle Malersvende, saaledes at vi med Sandhed kunde sige:

„Af Fordom aldrig vi bindes".

Sker dette, vil vi aldrig mere spørge om hvad politisk Parti vor Formand tilhører, men om han er en ærlig og trofast Kollega.

Hvem skal være Fagforeningens Formand?

Efter at have læst Artiklen med ovennævnte Overskrift i Januar-Numret af „Fagtidende for Malere, finder jeg Anledning til at bede om Plads for følgende Bemærkninger.

I nævnte Artikel gentager den ærede Indsender det desværre beklagelige Fakta, at Foreningens fleraarige Formand ikke oftere modtager Genvalg. Heldigst havde det været, om Forfatteren, der røber et stort Kendskab til Foreningens indre Anliggender, samt til hvilke Kvalifikationer Formanden eventuelt bør være i Besiddelse af, havde benyttet denne sin Viden til at foreslaa en eller flere, da jeg ikke nærer Tvivl om, at vedkommende kender flere Kolleger, der ere i Besiddelse af de Egenskaber, som maatte udfordres, og ved at nævne Navnene paa saadanne, fremkalde en Diskussion, der vist er temmelig nødvendig i en saa alvorlig Sag.

Den ærede Indsender udvikler temmeligt udførligt sin Opfattelse af Formandens Stilling til Foreningen, hvilket jeg i det væsenlige kan billige, men med Hensyn til det politiske turde vore Meninger dog maaske være noget delte. Fra at indtage en Førsterangs-Stilling i den saakaldte moderne Arbejderbevægelse med hermed følgende Agitation for Valg og Lignende, og til at indtage den mere tilbagetrukne Stilling som Vælger af Mænd med de omtalte Anskuelser, eller f. Eks. som Underskriver af Smør-Adressen er der sandelig et godt Spring. Det er nemlig i det politiske at Vanskeligheden ligger, thi det, at finde en Mand med de i Artiklen først nævnte Egenskaber og tillige i Besiddelse af den tilbørlige Energi til at tage nogen virkelig aktiv Del i de store Reformers Gennemførelse, er jo en meget stor Fordring; men selv om en saadan kunde findes, hvilket jeg forøvrigt ikke betvivler, er det dog for en stor Del afhængig af en Sag, som den ærede Indsender lader til at være kommen lidt let over — saafremt der da ikke følger en Fort-

sættelse af Artiklen, hvilket jo ikke er helt utænkeligt. Denne Sag er Foreningens Forhold til Formanden.

Det vilde vist næppe være en vanskelig Sag at finde en Mand, som i det politiske vilde følge de engang afstukne Spor, og om Mænd med stort andre Anskuelser kan der rimeligvis ikke være Tale, da de ingen Stemning vilde have for sig, eller i alt Fald saa lidt, at de vilde vise sig umulige. Jeg forudsætter f. Eks. at en Mand kunde udfylde alle nødvendige Betingelser for at gøre Ret og Skæl imellem de stridende Parter paa faglige Omraader og forøvrigt lede Foreningen paa en værdig Maade, men ikke fandt det stemmende med honnet Ambition, eller af andre Grunde ikke følte sig tiltalt af officielt at deltage i politiske Fester eller Gadeprocessioner — hvad der aldeles ikke, efter min Opfattelse, udelukkede Manden fra at kunne være en lige saa god Demokrat, som den der muligvis betragter den Slags Ting som en Ære eller som en ren Fornøjelse, — og dog tør jeg paastaa, at den sidste vilde blive foretrukken for den første, hvis han da ikke var en ren Umulighed. Men netop heri ligger Tyngdepunktet, som Sagerne nu staar.

Det er selvfølgeligt en meget let Sag for Medlemmerne at stille Fordringer til en Formand, men noget helt andet er det at kunne udfylde de Forpligtelser Foreningen maa have overfor ham, især nu efter at Foreningens Formand i flere Aar har været saaledes stillet i økonomisk Henseende, at han har staaet uafhængig af dem, hans Stilling har ført ham i Berøring med og af den Grund ganske anderledes med Fynd har kunnet fremsætte sin personlige Mening, end en Mand som tildels maatte være afhængig af en Principals Vilje, eller ogsaa finde sig i at skifte Plads hveranden Dag. Jeg føler mig nemlig overbevist om, at, selv om enkelte humane Arbejdsgivere mulig fandt sig i, at en af deres Arbejdere beklædte en Plads som Formand i en Fagforening, vilde det næppe i Længden passe dem om Vedkommende indtog et særligt fremskudt politisk Standpunkt.

Men det er selvfølgelig beklageligt at gaa tilbage, og da Medlemmerne endnu ikke har følt Trykket af Formandens forandrede Lønningsmaade, der som bekendt fandt Sted i Fjor, hvilket jo førte til en betydelig Nedsættelse, uden derfor at influere paa Foreningen, paa Grund af, at hans Stilling og gode Vilje har levnet ham mere Tid end nogen anden Kollega vilde kunde ofre; saa vil det desværre snart efter Formandsskiftet kunne føles, særlig af dem, der ofte ere henviste til Foreningens Assistance; thi selv om den nye Formand virkelig blev en intelligent og dygtig Mand, vilde den Forskel paa Arbejdsydelse, som der absolut maa fremkomme af Mangel paa Tid, desværre maaske end ogsaa meget ofte, have beklagelige Følger og medføre Mangel paa Anseelse og Tillid eller lignende.

Det gælder derfor om, før vi stiller højtravende Fordringer, at stikke Fingeren i Jorden og lugte hvor vi staar, for at gøre os Situationen klar og indrette vore Fordringer efter vor Ydeevne. Det er det heldigste for Medlemmerne at se lidt nøgtern paa Sagen i Stedet for at leve paa Indbildninger og flotte Talemaader, hvilke i Reglen ere meget uholdbare og Overgangen derfor vil blive saa meget mere ubehagelig. Vi bør vel overveje Sagen og gøre alt for at stille den kommende Formand saa uafhængig som mulig, eller ogsaa nedstemme de Fordringer den ærede Indsender har paapeget, da vi ellers vil blive sørgeligt skuffede.

For ikke at gøre mig skyldig i den samme Fejl som jeg mener den ærede Indsender har gjort sig skyldig i, ved ikke at have benyttet sin Viden til at foreslaa Mænd til den vakante Plads, vil jeg, for ikke at være inkonsekvent, nævne en Mand, som ved sin fleraarige Virken har gjort sig særlig fortjent af Foreningen og som er almindelig bekendt for at være i Besiddelse af gode Evner, forenet med en sund Dømmekraft, og som tillige vist næppe vil være utilbøjelig naar han finder den fornødne Støtte og Opfordring. Hr. Gunner er kendt af de fleste, der har besøgt Foreningen, og er det min Overbevisning, at hans Valg vil blive hilst med Glæde af en stor Del af Foreningens Medlemmer.

Jeg haaber at disse Linier vil bidrage sit til en rolig Overvejelse af vor Stilling og en heldig Løsning af det foreliggende Spørgsmaal.

Progres.

* * *

Idet jeg takker for den Hensynsfuldhed der er bevist mig ved at gøre mig bekendt med foranstaaende Artikel, hvori jeg er gjort til Genstand for velvillig Omtale, skal jeg benytte Lejligheden til nogle Udtalelser angaaende det Emne, hvorom Artiklen drejer sig.

Hr. „Progres“ siger, at han i det væsentlige er enig med Indsenderen fra Januarnumret angaaende Formandens Egenskaber og Stilling til Foreningen, men udtaler dog senere, at det heldigste vilde være betydeligt at nedstemme Indsenderens Fordringer. Heri er jeg ikke fuldt ud enig med Hr. P. Jeg finder det nemlig fuldt ud berettiget at forlange Udholdenhed og Energi, Retfærdighedsfølelse, faglig Duelighed, moderat Optræden overfor Mestrene og Solidaritetsfølelse overfor andre Fags Arbejdere, med særligt Hensyn til fagpolitiske Spørgsmaal — andre Fordringer har den første Indsender jo ikke stillet; men ikke nok hermed, foruden en „sund Dømmekraft“, maa Formanden være i Besiddelse af forskellige „gode Evner“, og da særlig Evne til at optage en Diskussion saavel med Enkeltmand som i en Forsamling, altsaa have en hurtig Opfattelse, altid være slagfærdig og være hvad man kalder diplomatisk anlagt, og han maa desuden selv have en fast Tro paa at kunne udrette noget godt for Foreningen, og at kunne „lede den paa en værdig Maade“.

Med Hensyn til Foreningens Stilling overfor Formanden, da er efter min Mening Hr. P.s Bebrejdelse fuldstændig paa sin Plads, men ogsaa

Hr. P. synes jeg slipper let over dette Punkt. Lad Formanden være nok saa dygtig og afholdt, lad ham agitere nok saa ivrigt for Foreningen, hans Anstrængelser vil dog for en stor Del være spildte, naar ikke Medlemmerne alle som en føle sig forpligtede til at tage virksom Del i hans Arbejde for at fremme Foreningens Anseelse og Indflydelse. Ved Foreningen forstaar jeg hvert enkelt Medlem, og enhver burde føle det som sin Pligt paa alle Værksteder, alle Arbejdspladser, alle Forsamlinger af Malersvende, at bringe Fagforeningen paa Omtale, for at gøre ny ankomne Svende bekendt med dens Formaal og at virke opmuntrende paa dem, der muligvis kunne tvivle om dens Evne til at fremme deres økonomiske Interesser. Hvis denne Fordring blev gennemført, vilde det være det herligste Vederlag, Foreningen kunde yde sin Formand; da vilde Spørgsmaalet om en lidt større eller lidt mindre pekuniær Løn træde i Baggrunden, ligesaavel som Spørgsmaalet om hvormegen Tid han vilde være i Stand til at ofre paa Foreningens Anliggender.

Det er efter min Mening desværre ikke saaledes, at alle Medlemmer føle sig som Agitatorer for Foreningen, og jeg frygter for, at den Ligegyldighed, der er tilstede, vil have skadelige Følger. Der foreligger jo allerede Eksempler paa, at nogle Mestre har villet omgaa Prislistens Bestemmelser tiltrods for, at den endnu ikke er et Aar gammel, og man kan være overbevist om, at et stort Flertal vil følge efter, saasnart de finder det gørligt, thi der er ingen Grund til at antage Forholdene i den Henseende forandrede siden Slutningen af Halvfjerdserne. Det synes som om der blandt Malersvendene, efter en gennemført Reform, indtræder en Sløvhedsti stand, en Reaktion; man vil hvile sig ud paa sine Laurbær. Men denne Tilbøjelighed er absolut forkastelig; har man opnaaet et Gode, maa der holdes sammen for at bevare det, og saa arbejde videre for yderligere at forbedre Forholdene i en eller anden Retning.

Jeg ser imidlertid en Del pessimistisk paa den Maade Svendene viser deres Agitationslyst og befrygter en lignende Reaktion som for en halv Snes Aar siden. Men skal Reaktionen komme, saa er det bedst jo før jo heller, for derved paa ny at vække Malernes Interesse for deres eget økonomiske Vel.

Man vil af disse Udtalelser kunne skønne, at jeg ikke er Manden, der passer til Formandspladsen; idet jeg derfor takker Hr. P. for den Ære han har tiltænkt mig, skal jeg kun bemærke, at selv om jeg ogsaa havde set langt lysere paa Forholdene end jeg gør, saa kunde jeg dog ikke overvurdere mine Kræfter saa meget, at jeg vilde modtage et eventuelt Valg, ligesom jeg ogsaa har flere private Grunde til ikke at modtage et saadant.

Da Spørgsmaalet om Navne imidlertid nu er kommet frem, vil jeg tillade mig at nævne nogle, som jeg føler vilde kunne magte Opgaven, og haaber ikke at Vedkommende tager det fortrydelig op. Den Mand, jeg kender bedst personlig, og som særlig vilde være en Repræsentant for en rolig og maadeholden faglig Optræden er Hr. Chr. K. Juul. Endvidere har jeg i Prislisteudvalget paa nærmere Hold haft Lejlighed til at lære Hr. Emil Knudsen at kende, det er en Mand, som nyder udelt Anseelse blandt alle der kender ham nøjere. For dem der mener, at de unge Kræfter skal frem i Breschen, tror jeg at turde anbefale Hr. C. Sørensen; det viste sig heldigt ved sidste Formandsvalg at vælge en ung Mand, og jeg antager ogsaa, at Hr. Sørensen vilde være i Stand til at samle Malerne om sig.

L. Gunner.

Husk de Arbejdsløse!

BEKENDTGØRELSER.

„Malernes Fagforening"s Kontor,

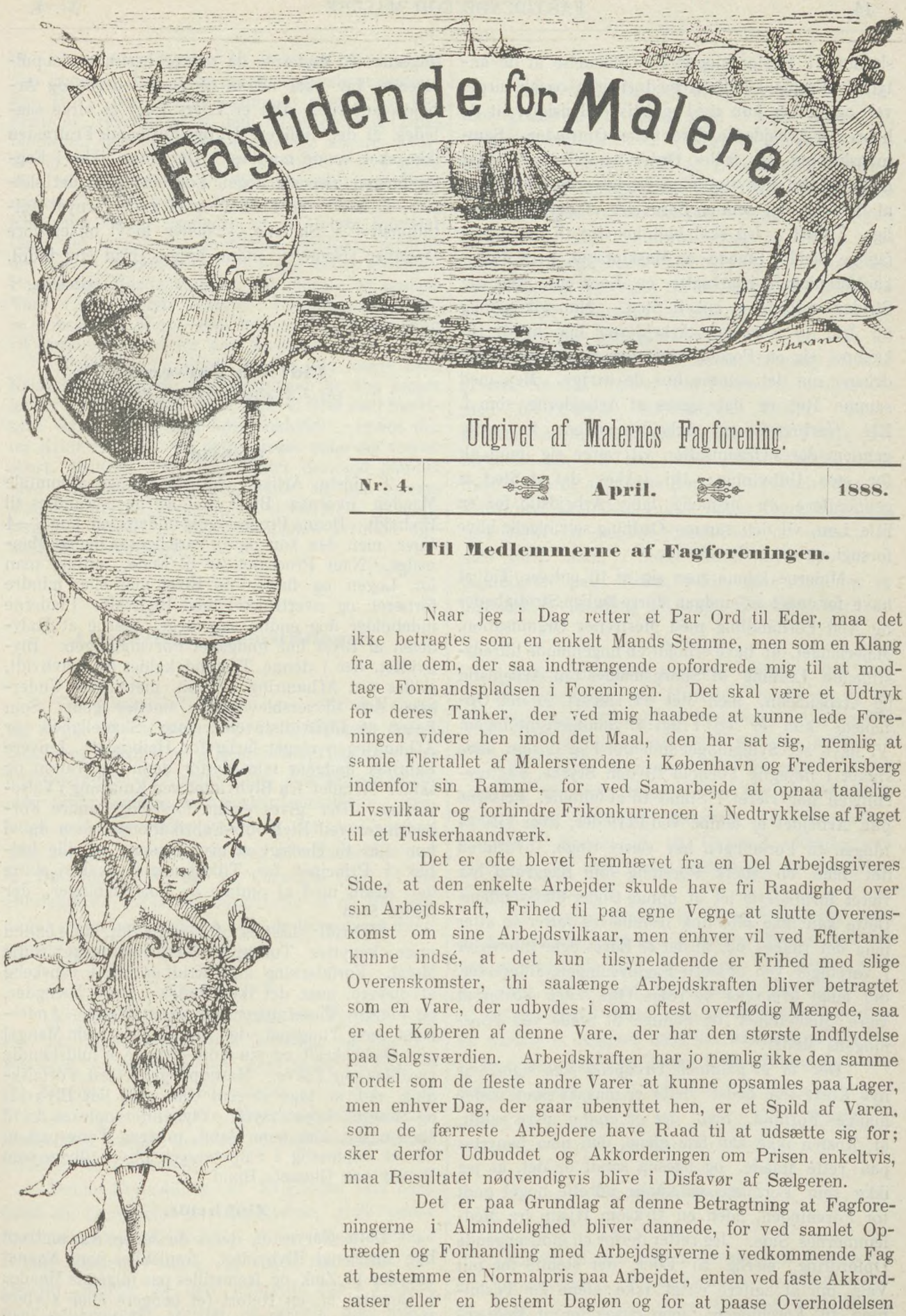
Baggesensgade 13, 1. Sal, aabent hver Søndag fra Kl. 8—9 Morgen og fra Kl. 6—8 Aften for Indbetaling af Kontingent, Indmeldelse af Medlemmer, Anvisning af Arbejde osv.

„Fagtidende for Malere"

udgaar 1 Gang maanedlig og koster for alle Ikkemedlemmer 30 Øre Kvartalet, 10 Øre pr. Nr. Abonnement modtages paa alle Postkontorer samt i **Baggesensgade 13, 1. Sal th. N.** Medlemmer af „Malernes Fagforening" erholder fra April „Fagtidenden" gratis. Alt det udkomne, 2½ Aargang sælges til halv Pris saalænge Oplag haves.

Alle indsendte Artikler maa være forsynede med Navn og Bopæl, til Underretning for Redaktionen.

Redigeret af J. Jensen. — Trykt hos J. Henriksen, Rømersgade 22, København.

Udgivet af Malernes Fagforening.

Nr. 4.	April.	1888.

Til Medlemmerne af Fagforeningen.

Naar jeg i Dag retter et Par Ord til Eder, maa det ikke betragtes som en enkelt Mands Stemme, men som en Klang fra alle dem, der saa indtrængende opfordrede mig til at modtage Formandspladsen i Foreningen. Det skal være et Udtryk for deres Tanker, der ved mig haabede at kunne lede Foreningen videre hen imod det Maal, den har sat sig, nemlig at samle Flertallet af Malersvendene i København og Frederiksberg indenfor sin Ramme, for ved Samarbejde at opnaa taalelige Livsvilkaar og forhindre Frikonkurrencen i Nedtrykkelse af Faget til et Fuskerhaandværk.

Det er ofte blevet fremhævet fra en Del Arbejdsgiveres Side, at den enkelte Arbejder skulde have fri Raadighed over sin Arbejdskraft, Frihed til paa egne Vegne at slutte Overenskomst om sine Arbejdsvilkaar, men enhver vil ved Eftertanke kunne indsé, at det kun tilsyneladende er Frihed med slige Overenskomster, thi saalænge Arbejdskraften bliver betragtet som en Vare, der udbydes i som oftest overflødig Mængde, saa er det Køberen af denne Vare, der har den største Indflydelse paa Salgsværdien. Arbejdskraften har jo nemlig ikke den samme Fordel som de fleste andre Varer at kunne opsamles paa Lager, men enhver Dag, der gaar ubenyttet hen, er et Spild af Varen, som de færreste Arbejdere have Raad til at udsætte sig for; sker derfor Udbuddet og Akkorderingen om Prisen enkeltvis, maa Resultatet nødvendigvis blive i Disfavør af Sælgeren.

Det er paa Grundlag af denne Betragtning at Fagforeningerne i Almindelighed bliver dannede, for ved samlet Optræden og Forhandling med Arbejdsgiverne i vedkommende Fag at bestemme en Normalpris paa Arbejdet, enten ved faste Akkordsatser eller en bestemt Dagløn og for at paase Overholdelsen af de saaledes bestemmede Priser. Berettigelsen af Sammen-

slutning i Fagforeninger til Opnaaelse af de antydede Formaal indsé Arbejdsgiverne ogsaa meget vel, og det er kun med egoistiske Hensigter at de bebrejder Arbejderne deres fælles Optræden. Sammenslutning og fælles Optræden bliver jo ogsaa med fuld Ret benyttet af Arbejdgiverne selv, uden at de føler det som en Berøvelse af deres personlige Frihed. Jeg skal blot henvise til den store, faglige Strid i Smede- og Maskinfaget, hvor Fabrikantforeningen iværksatte en Lock-out, saasnart Striden udbrød et enkelt Sted. Man gik nemlig ud fra. at saasnart Arbejderne her havde tilkæmpet sig en Fordel, vilde der straks følge Fordringer om det samme hos de øvrige. Men med samme Ret er det ogsaa at Arbejderne, som f. Eks. Gartnerne og Arbejdsmændene for nylig gennem deres Organisation vil værge sig imod alt for stor Udbytning; thi lykkes det et Sted at gennemføre en urimelig lang Arbejdstid for en lille Løn, vil den samme Ordning selvfølgelig blive forsøgt ogsaa andre Steder.

Malerne kunne rose sig af til enhver Tid at have forstaaet at undgaa større faglige Stridigheder og ved Forhandling med Mestrenes Organisation, Malerlauget, at have erholdt en nogenlunde tilfredsstillende Løsning af Spørgsmaalet om Arbejdstid og Arbejdsløn, men det er sikkert, at det Opnaaede kun er en Frugt af Sammenslutningen. Vi have set Svingninger indenfor Faget, som have staaet i nøjagtig Forhold til den Styrke, Fagforeningen har været i Stand til at udfolde. Priserne paa Arbejdet er faldne ved Perioder, hvor Tilslutningen til Foreningen har været ringe, hvorimod det med en stærk Forening som Baggrund har været forholdsvis let at opnaa Goder for Svendene. Dette kan ikke ofte nok fremhæves, atter og atter maa det raabes ud, at det er Eders egne Interesser I varetager ved at støtte Fagforeningen, Interesser, der langt overvejer de ringe Ofre, det koster at være Medlemmer og komme til Stede ved Foreningens Møder.

Der er et gammelt Ordsprog som siger, at nye Koste feje bedst; dette er maaske sandt under mange Forhold, men det er endnu mere sandt, at Kosten ikke kan feje alene, den maa benyttes paa rette Maade, og ligesaa sandt er det, at jeg ikke som Formand vil kunne udrette noget godt for Foreningen, uden en virksom Hjælp fra Medlemmernes Side. Jeg retter derfor en indtrængende Opfordring, særlig til Eder, der stemte for mit Valg, om at agitere ivrigt ikke alene for Tilslutning til Foreningen, men ogsaa for at Medlemmerne kommer til Stede og deltager i Forhandlingerne ved Møderne. da det er herfra at det pulserende Liv skal udgaa til Værkstederne og Arbejdspladserne. Det er Eders Pligt at virke saaledes, at den tidligere dygtige Formands Fratræden ikke skal kunne mærkes. Der maa ikke i Fagforeningen vise sig nogen Forandring til det slettere, men de nye Forhold maa gyde fornyet Agitationslyst i Sindene, saaledes at vi bliver vore Opgaver voksne i endnu højere Grad end hidtil.

L. Gunner.

Lidt om Farverne.

(Af J. J. efter forskellige Kilder.)

Blyhvidt.

I sidste Artikel sluttede vi med at omtale Maaden hvorpaa Blyet i Logerne forvandles til Blyhvidt. Denne Proces varer undertiden kun 3—4 Uger, men den kan ogsaa vare ligesaa mange Maaneder. Naar Processen er til Ende, aabner man for Logen og finder nu Blyet mer eller mindre fortæret og overtrukket med Blyhvidt. Pladerne indeholder dog endnu saa meget Kærne at Halvdelen af Blyet har undgaaet Forvandlingen. Blyhvidtet, der i denne Tilstand kaldes for Sølvhvidt, skilles ved Afhamring fra sit metalliske Underlag; det tiloversblevne Bly smeltes igen. Som Følge af Blyhvidtstøvets store Skadelighed er Afhamringen meget farlig for Helbredet. I nyere Fabriker undgaar man derfor denne Operation og skiller Metallet fra Blyhvidtet ved Knusning i Valseværker. Der gives endnu forskellige andre Forbedringer ved Blyhvidts-Fabrikationen, men da vi kun har til Hensigt at give Læserne et lille Indblik i Principet for Tilvirkningen, skal vi slutte det Afsnit med at omtale de Forfalskninger, der finder Sted.

Blyhvidt tilsættes ofte med Kridt, men endnu mere benyttes Tungspat (et hvidt meget tungt Metal. Forfalskning med Kridt er meget vanskelig at opdage, naar det ikke findes i store Mængder, og mindre Tilsætninger gør ingen Skade. Anderledes med Tungspat, der paa Grund af sin Mangel paa Dækkekraft og sin store Tyngde er fuldstændig værdiløs som Farve. Man opdager lettest Forfalskning ved at tage et rent Glas med lidt Blyhvidt og tilsætte Salpetersyre. Blyhvidtet opløses da til en Vædske, klar som Vand, medens Tungspatten, der er uopløselig i Salpetersyre, bliver tilbage som Pulver paa Glassets Bund.

Zinkhvidt.

Dette Farvestof, der i de senere Aar omtrent har fortrængt Blyhvidtet, fremstilles som Navnet antyder af Zink og fremstilles paa følgende Maade: I Bunden af en Retort (et længere eller kortere Rør, som er lukket i den ene Ende) lægges en Klump Zink, som ved en stærk Varme først bringes

til at smelte og dernæst til at koge. Dampen af den kogende Zink gaar derpaa gennem et rummeligt Rør; den træffer sammen med Ilt og forbrændes. Produktet af denne Forbrænding (Zinkblomsten) føres nu ind i forskellige Kamre, hvoraf det første er af Jern og de andre 3 á 4 enten af Træ eller af grovt Tøj udspændt paa Trærammer. Det hvide Fnug afsætter sig nu paa Kamrenes Vægge, saaledes, at det første Kammer tager det tungere og daarligere Produkt, medens det næste Kammer faar et noget bedre Produkt. Paa denne Maade kommer den fineste og reneste Vare i de yderste Kamre. I Bunden paa disse er anbragt en Klap, som lukkes ned, naar man vil tømme Kamret for den færdige Vare.

Zinkhvidt forfalskes meget ofte baade med Kridt og Tungspat. Forfalskningen er dog meget let at opdage. Man tager blot et Glas med Svovlsyre og kommer heri lidt Zinkhvidt; findes der nu Kridt imellem, vil dette straks røbe sig ved en stærk Brusen. Er Zinkhvidtet derimod blandet med Tungspat, forholder dette sig paa samme Maade som ved Blyhvidt, da dette Metal er uopløselig i Syrer. Zinkhvidt opløses derimod øjeblikkelig i Svovlsyre.

(Forts.)

Allegoriske Fremstillinger.

Ved dekorative Udsmykninger betjener Malerne sig meget ofte af allegoriske Fremstillinger, det er billedlige Fremstillinger af Begreber og Ting, der bliver anskueliggjorte ved andre Ting, som have Hentydning til de Begreber man ønsker fremstillede. Saaledes er f. Eks. Døden et Begreb, der som Genstand ikke kan ses, men bliver dog ofte fremstillet ved et Dødningehoved og to korslagte Ben. I det efterfølgende gives en Beskrivelse af en Del saadanne Begreber, saaledes som de have været fremstillede af forskellige Kunstnere.

Evigheden.

Evigheden fremstilles som en Gudinde, der har en Stjernekrands paa Hovedet, og holder i Haanden en snoet Slange, som bider i Enden af sit Legeme, og derved danner en Cirkel, som hverken synes at have Ende eller Begyndelse. Undertiden vælger man en bevinget Genius hertil i Stedet for Gudinden.

Denne Fremstilling af Evigheden skal have faaet sin Oprindelse hos Ægypterne, som under den sandselige Fremstillig af en saadan Slange tilbade Verdens Skaber, og sagde om denne forgudede Slange, at den udbredte Lys i Verden, naar den aabnede Øjnene, og gjorde den mørk, naar den lukkede dem.

Tiden.

Tiden fremstilles af de Nyere som en gammel graaskægget Mand med Vinger og en Le, ogsaa af nogle med et Timeglas. Ligeledes fremstiller man Tiden ved et Billede af Saturnus i Skikkelse af en gammel Mand med en Le, men uden Timeglas og for det meste ogsaa uden Vinger. Fremstiller man Saturnus, som de Gamle have fremstillet ham, baade bevinget og i Lænker, saa kan dette ret vel sigte til, at Tiden ofte synes os at gaa for langsomt og ofte at løbe for hurtigt.

At man har gjort Saturnus til en Gud for Tiden, kommer, efter Makrobius's Mening, af hans græske Navn Kronos, som næsten er enslydende med Chronos, der betyder Tiden. Ogsaa skikker han sig mere til et Billede af Tiden, der fortærer alt, da han efter Fablen endog skal have fortæret sine egne Børn. Dog fremstille gode Kunstnere ham ikke gærne under denne Handling, dels fordi en saadan Fremstilling er rædsom og dels fordi man, i Stedet for at anse den for et Sindbillede paa Tiden, vilde anse den for en historisk Fremstilling af denne Handling selv.

Aaret.

Aaret fremstilles som en Gudinde, der har en Blomsterkrans paa Hovedet, nogle Ax og en Le i den højre Haand, et Frugthorn i den venstre Arm og en Kulpande staaende for sine Fødder.

En anden Kunstner har fremstillet Aaret som en flyvende Genius, der har en Blomsterkrands paa Hovedet, Kornneg paa Skuldrene, Frugter i Skødet af sit Gevandt, Skøjter paa Fødderne, og oven over hvilken der ses en Del af Dyrekredsen.

De Gamle tilbade en Janus Portunus, som de fremstillede med fire Hoveder, hvoraf det ene var bekrandset med Blomster, det andet med Ax, det tredie med Vindruer og det fjerde bar en lodden Hue. Naar man giver en Gudinde eller en Genius et Scepter med fire saadanne Hoveder i Haanden, saa kan denne Fremstillling ligeledes betegne Aaret.

(Forts.)

Et Jubilæum.

For en af den faglige Bevægelses Veteraner, Hr. Malersvend C. W. Jakobsen, indtræder den 24. April d. A. den store Sjældenhed at kunne fejre sit 50-Aars Jubilæum som Malersvend. Han

er imidlertid paa Grund af Alderen og mindre godt Helbred ikke saaledes stillet at kunne gøre det paa nogen glædelig Maade, hvorfor Bestyrelsen for Malernes Fagforening har troet, i Betragtning af, at han i Begyndelsen af Halvfjerserne var en af dem, der tog ivrigt Del i Bestræbelserne for at fremme Malernes Interesser og siden stadig har været med i den faglige Bevægelse, at finde Sympati blandt Kolleger ved en Anmodning om et Bidrag til Forøgelse af hans Jubilæumsglæde.

Foreningsanliggender.

Generalforsamlingen.

Onsdagen d. 11. April afholdtes den halvaarlige Generalforsamling i Forsamlingsbygningens lille Sal.

L. Gunner dirigerede.

Efter at Sekretæren havde oplæst Forhandlingsprotokollen aflagde Formanden, J. Jensen, Beretning om Foreningens Virksomhed i det forløbne Halvaar. Af Hensyn til at han ikke ønskede at modtage Genvalg, benyttede han Lejligheden til at kaste et Blik tilbage paa Virksomheden i de sidste 5 Aar. Han fremhævede da særligt, at det, der fra først af havde været det ledende for Foreningen, var at overbevise saavel Mestrene som Svendene om at Fagforeningen var det eneste virksomme Korrektiv overfor Spørgsmaalet om Løn-Arbejdet. Dette har Foreningen holdt fast paa igennem de forløbne Aar og Resultatet er nu, at Faget staar med en Priskurant, vedtaget baade af Mesterlauget og Fagforeningen. At opretholde og udvikle denne maa stadig være vor Hovedopgave. Taleren troede nu at have ført Foreningen saa langt som han kunde, og haabede at nye Kræfter maatte blive modtaget med samme Velvilje, som den der var bleven ham til Del i de forløbne 5 Aar.

Dirigenten bragte her Formanden, paa Foreningens Vegne, en Tak for hans Virksomhed, hvortil Forsamlingen sluttede sig ved at rejse sig.

Efter at Regnskabet var aflagt og énstemmig godkendt, foretoges Valg af Bestyrelse, der gav følgende Resultat:

Til Formand valgtes L. Gunner, til Repræsentanter J. Jensen, Jens Hansen, E. Knudsen og H. Holm, til Revisor valgtes Deleuran.

Bestyrelsen bestaar nu af Formand L. Gunner, Repræsentanter J. Jensen, Jens Hansen, E. Knudsen, H. Holm, Jensen Lind, E. C. Meyer, N. Nilsson og Rudolf Poulsen og har senere konstitueret sig med J. Jensen som Næstformand og Rudolf Poulsen som Sekrerær.

Tekniske Meddelelser.

God Klæbegummi. 2 Dele Dextrin og 1 Del Eddikesyre opløses i 5 Dele Vand ved en langsom Opvarmning, hvorefter Opløsningen tilsættes 1 Del Alkohol.

Kitning af Gulvfuger. Til 5 Dele saakaldet Kvark (det er frisk Ost, der kan fremstilles ved ringe Opvarmning af Tykmælk, hvorefter Vallen presses fra) tilsættes 1 Del uopløst Kalk samt tør Farve efter Ønske. Denne Masse bliver i Fugerne aldeles stenhaard og opløses ikke i Vand.

BEKENDTGØRELSER.

„Malernes Fagforening"s Kontor,

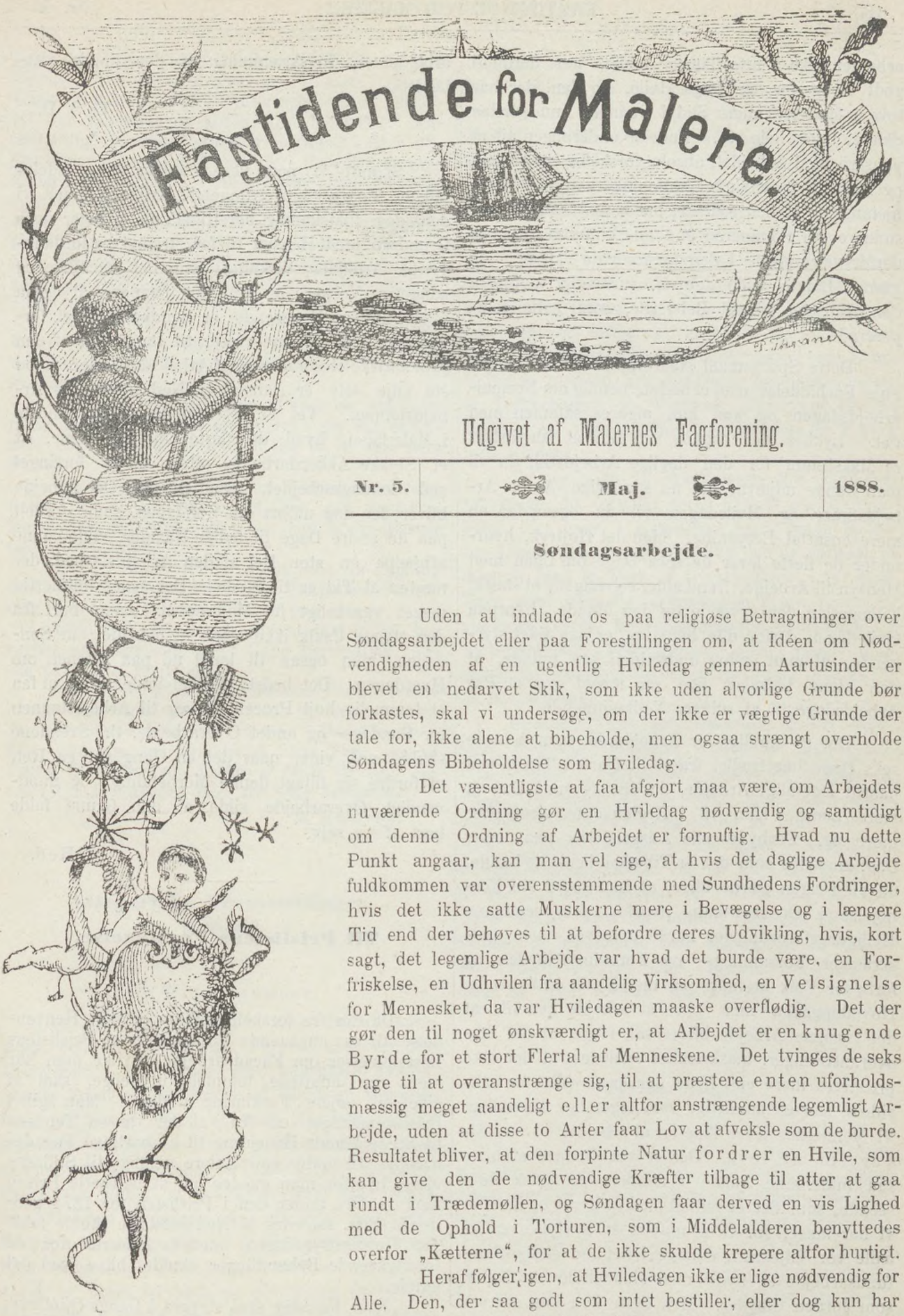
Rømersgade 3, Kælderen, er aabent hver Søgnedags Aften fra Kl. 7—9 for Indbetaling af Kontingent, Indmeldelse af Medlemmer, Anvisning af Arbejde osv.

„Fagtidende for Malere"

udgaar 1 Gang maanedlig og koster for alle Ikkemedlemmer 30 Øre Kvartalet, 10 Øre pr. Nr. Abonnement modtages paa alle Postkontorer samt i **Rømersgade 3, Kælderen K.** Medlemmer af „Malernes Fagforening" erholder „Fagtidenden" gratis. Alt det udkomne, $2^1/_2$ Aargang sælttil halv Pris saalænge Oplag haves.

Alle indsendte Artikler maa være forsynede med Navn og Bopæl, til Underretning for Redaktionen.

Redigeret af L. Gunner. — Trykt hos J. Henriksen, Rømersgade 22, København.

Udgivet af Malernes Fagforening.

Nr. 5. Maj. 1888.

Søndagsarbejde.

Uden at indlade os paa religiøse Betragtninger over Søndagsarbejdet eller paa Forestillingen om, at Idéen om Nødvendigheden af en ugentlig Hviledag gennem Aartusinder er blevet en nedarvet Skik, som ikke uden alvorlige Grunde bør forkastes, skal vi undersøge, om der ikke er vægtige Grunde der tale for, ikke alene at bibeholde, men ogsaa strængt overholde Søndagens Bibeholdelse som Hviledag.

Det væsentligste at faa afgjort maa være, om Arbejdets nuværende Ordning gør en Hviledag nødvendig og samtidigt om denne Ordning af Arbejdet er fornuftig. Hvad nu dette Punkt angaar, kan man vel sige, at hvis det daglige Arbejde fuldkommen var overensstemmende med Sundhedens Fordringer, hvis det ikke satte Musklerne mere i Bevægelse og i længere Tid end der behøves til at befordre deres Udvikling, hvis, kort sagt, det legemlige Arbejde var hvad det burde være, en Forfriskelse, en Udhvilen fra aandelig Virksomhed, en Velsignelse for Mennesket, da var Hviledagen maaske overflødig. Det der gør den til noget ønskværdigt er, at Arbejdet er en knugende Byrde for et stort Flertal af Menneskene. Det tvinges de seks Dage til at overanstrænge sig, til at præstere enten uforholdsmæssig meget aandeligt eller altfor anstrængende legemligt Arbejde, uden at disse to Arter faar Lov at afveksle som de burde. Resultatet bliver, at den forpinte Natur fordrer en Hvile, som kan give den de nødvendige Kræfter tilbage til atter at gaa rundt i Trædemøllen, og Søndagen faar derved en vis Lighed med de Ophold i Torturen, som i Middelalderen benyttedes overfor „Kætterne“, for at de ikke skulde krepere altfor hurtigt.

Heraf følger igen, at Hviledagen ikke er lige nødvendig for Alle. Den, der saa godt som intet bestiller, eller dog kun har tre à fire Timers Arbejde daglig, behøver ingen Afbrydelse, den, der

arbejder seks à otte Timer daglig, har derimod godt Brug for en Dags Hvile, og den, der har tolv á fjorten Timers Slid i Døgnet, kunde uden Skade tage hele to. Endelig er Trangen til at pausere med Arbejdet, absolut forskellig efter Klima og Aarstid, ja selv efter Nationalkarakteren. Herhjemme er Hvilen saaledes baade nødvendigere og sundere om Sommeren end om Vinteren og burde derfor være større i den førstnævnte Tid, og i de varme Lande vilde det være urimeligt at fordre den Aktivitet blandt Beboerne, som i de tempererede.

Dette Spørgsmaal staar imidlertid i en meget nøje Forbindelse med et andet, nemlig om Normalarbejdsdagen og kan kun afgøres sammen med det. Lykkes det engang ved Lov at faa fastsat et Maksimum for den daglige Arbejdstid, da vil man kunne udjævne det nu saa ulige Antal Arbejdstimer og Hviledagen vil da ogsaa faa en mere ensartet Betydning. Men det Højtryk, hvorunder de fleste lever de seks Dage om Ugen med Hensyn til Arbejde, fremkalder selvfølgelig et stærkt Tilbageslag den syvende og den Maade, hvorpaa Hviledagen derfor ofte benyttes, er saa lidet styrkende, at man endog undertiden kan antage, at den alene bidrager lige saa meget som et Par Arbejdsdage til at ruinere Vedkommende.

Det er umuligt for Arbejderen, naar han de seks Dage har trællet fra ti til fjorten Timer ved haardt legemligt Arbejde, da den syvende Dag at være Lærd. Han vil i Reglen enten sove eller more sig. Forbydes alle Adspredelser paa denne Dag, saaledes som det er Tilfældet i enkelte Lande, da vil Følgen gærne blive, at han søger sin Fornøjelse i Drukkenskab, hvorfor særlig saadanne Helligdagsforordninger burde ophæves, som indskrænker Forsamlings- og Foreningsfriheden og forbyder Folk at more sig med Musik og lignende. Hovedopgaven maa være at arbejde hen til, at det tvungne Arbejde bliver saa ringe, at det ikke overanstrænger, indskrænkes saaledes, at der ikke præsteres mere end hvad der er gavnligt for Individets saavel aandelige som legemlige Udvikling. Vi Mennesker lever ikke for at arbejde, vi arbejder for at leve. Det er vor Opgave at blive saa fuldkomne baade i aandelig og fysisk Henseende, som det er muligt med de Evner og Kræfter vi har faaet; vor Bestemmelse er at styrke og forædle vor Viljekraft, deltage i det nødvendige Samfundsarbejde og nyde med Maadehold de Goder, som Jorden tilbyder. Men dette kan kun ske ved Regulering af Arbejdet, ved Afskaffelse af Søndagsarbejdet og Indskrænkning af den daglige Arbejdstid.

E. S. D.

* * *

Skøndt vi paa flere Punkter ikke aldeles billiger Tonen i ovenstaaende Artikel, finder vi den dog fuldstændig berettiget, da vi deler dens Grundsyn med Hensyn til for strængt og for langvarigt Arbejdes Virkning paa det legemlige og aandelige Velvære og skal kun paapege, at ogsaa i en anden Henseende er Søndagsarbejdet forkastelig, idet det medvirker til Dannelsen af den proletariske Reservearmé af Arbejdsløse, der, imod sin Vilje selv er Aarsag til Nedsættelse af Arbejdslønnen. Vel er det saaledes, i det mindste i Malerfaget, hvad de fleste ville indrømme, at et Stykke Akkordarbejde oftest bliver forringet ved Søndagsarbejdet, men en stor Del Arbejde bliver der dog udført om Søndagen, som, fordelt paa de andre Dage til ledige Hænder, vilde kunne afhjælpe en stor Del af den Arbejdsløshed, der næsten al Tid er til Stede. Det synes imidlertid meget vanskeligt for Malerne at komme bort fra den stygge Uskik ikke alene at arbejde om Søndagen, men ogsaa til langt ud paa Aftenen om Hverdagen. Det bedste Middel vilde være, at faa et temmelig højt Procent-Tillæg til Arbejdslønnen for Søndags- og andet Overarbejde, thi Svendene skulde nok vide, naar det en Gang var en Ret, at fordre sig tillagt denne Merbetaling, og unødvendigt Overarbejde vilde af den Grund falde bort af sig selv.

Red.

Til Prislistens Forstaaelse.

Da der fra forskellig Side er sket Henvendelse til os angaaende Forstaaelse af Prislistens Bestemmelser om Facadearbejde, hvilke man har ment var affattede temmelig utydelige, skal vi give en nøjere Forklaring af dem. Man gik i Prislisteudvalget ud fra, at der var en Tendens til Stede blandt Husejerne til at bortgive Facadearbejde til andre end Malere nemlig til Stilladsejere, hvorfor man enedes om at nedsætte Prisen med ½ Øre under den i Prislisten for 1874 gældende Pris, saaledes at Nedsættelsen skulde falde paa Færdigstrygningen, medens Priserne for de forudgaaende Behandlinger skulde blive ved det gamle.

Naar Facader skal stryges 4 Gange Oliefarve, altsaa nye Facader eller saadanne som ikke tid-

ligere har været behandlede med Oliefarve, skal Ferniseringen koste 2 Øre pr. □ Alen. Første Gang Strygning efter Ferniseringen bliver betragtet som Grunding og koster ligeledes 2 Øre. Anden Gang Strygning efter Ferniseringen koster 2½ Øre, ikke alene med Kitning og i flere Farver men under alle Forhold, altsaa ogsaa hvor Facaden stryges ensfarvet og hvor der ikke findes noget at kitte. Det samme er Tilfældet med Færdigstrygningen, denne koster 2½ Øre pr. □ Alen enten det sker med én Farve eller, som Prislisten udtrykker sig, med forskellig Gesims, Baand og Fodfarver, altsaa med indtil fire Farver.

Skal en Facade stryges tre Gange, betragtes første Gang som Grunding. Prisen bliver altsaa den samme som foran med Fradrag af 2 Øre for Ferniseringen.

Ved 2 Gange Strygning af Facader skal hver Gang betales med 2½ Øre uanset om der er Kitning eller ikke og uanset om det er én eller flere Farver.

For Fugning (Aftrækning i Sten) er Prisen 9 Øre pr □ Alen enten det sker paa énsfarvet Bund eller der samtidigt bliver lagt andre Farver paa enkelte Sten.

Det er saavel for Strygning som for Fugning uden Betydning om det er en glatpudset Facade eller der findes naturlige Fuger paa samme.

Stilladstillæget, hvor saadant skal gives, beregnes naturligvis for hver Gang Behandling, altsaa ogsaa for Fugning.

Ved mere dekorativt forsirede Facader, med mange Orneringer, kvadret Puds og lignende maa der akkorderes forud om Prisen. Der kan da f. Eks. efter Omstændighederne blive Tale om et Tillæg til ovennævnte Priser af 50 à 100 pCt. enten for hele Facaden eller for Dele af samme.

L. Gunner.

Allegoriske Fremstillinger.

(Fortsat.)

De fire Aarstider.

Sindbilledligt fremstiller man de fire Aarstider ved fire kvindelige Figurer eller ved fire Drengebørn; der gives fire forskellige Kranse, nemlig Foraaret, en Krans af Blomster, Sommeren, en Krans enten af rene Aks eller af Aks blandede med Sommerblomster, Efteraaret en Krans af Vindruer og de sildigere Træfrugter og Vinteren, en Krans enten af Grankviste fordi disse ogsaa om Vinteren er grønne eller af Grene uden Løv. Benyttes kvindelige Figurer til Fremstillingen, giver man Vinteren en Pelskaabe, Foraaret og Efteraaret et tyndt Gevandt og Sommeren fremstilles halvnøgen. Ogsaa kan Foraaret holde en Kurv med Blomster i Haanden, Sommeren en kort Le og nogle Aks eller nogle af de Havefrugter, der blive modne om Sommeren, Efteraaret en Vinrankekurv i den ene og en Vindrue i den anden Haand og Vinteren en Kulpande eller et Par Skøjter.

En tysk Kunstner har fremstillet Aarstiderne i en smuk Gruppe som fire Børn, der, sysselsatte, omringe Aarets Gudinde som deres Moder. Gudinden holder i sin ene Arm sit yngste Barn, Foraaret, der klatrer op for at sætte en Blomsterkrans paa hendes Hoved, og i den anden Arm Sommeren, som er bekranset med Aks og har en lille krum Le i Haanden; Efteraaret staar ved Siden af hende med en Krans af Druer og rækker hende et Drikkebæger og Vinteren sidder ved hendes Fødder og varmer sine Hænder over et Fyrfad med Gløder.

Vælger man til Aarstiderne fire Gudinder, saa kunne de, foruden deres Kranse eller de Symboler, de have i Hænderne, bære brede Bælter om Livet, paa hvert af hvilke der er anbragt et Spænde med et Tegn af Dyrekredsen. Af disse Tegn giver man Foraarsgudinden Tyren, Sommergudinden Løven, Efteraarsgudinden Skorpionen og Vintergudinden Vandmanden, altsaa vælger man hertil det mellemste af hver tre Tegn, som hører til Aarstiderne.

Fremdeles kan man fremstille de fire Aarstider saaledes: Foraaret holder en blomstrende Frugttrægren i Haanden i Stedet for Scepter og staar ved Siden af en Plov; Sommeren ligger sovende paa et Kornnneg under et Træ, der er fuldt af Løv, og har sin Le liggende ved Siden af sig; Efteraaret staar ved en Kurv fuld af Druer, hvoraf hun har afpresset en i sit Bæger, og Vinteren sidder med en lodden Hue paa Hovedet, foruden et brændende Baal anbragt under et med Sne bedækket Fyrre- eller Grantræ, samt har en Økse og noget Brænde liggende hos sig.

(Forts.)

Til de Unge!

Det er i disse Dage et Aar siden at nogle Kolleger stiftede „Malernes Sportsklub". Den Gang henledede jeg gennem Fagtidenden Malernes Opmærksomhed paa Klubben og dens Formaal, og jeg vil idag gøre et Par Meddelelser angaaende dens Virksomhed, dels i det forløbne Aar og dels i det kommende. Tilslutningen til Klubben har just ikke været synderlig imponerende, men det er en Skæbne som desværre alle Foreninger i Malerfaget synes at skulle dele. Der har

i den forløbne Tid været afholdt regelmæssige Øvelser i Kricketspil og Deltagerne har allerede erhvervet sig en Del Færdighed i dette temmelig vanskelige, men ogsaa meget interessante Spil. Tiltrods herfor ansaa man sig dog endnu ikke for tilstrækkelig dygtige til at indlade sig i Konkurrencespil med fremmede Klubber, og Resultaterne af de Kampe, som afholdtes i andre af de nystiftede Arbejderklubber kunde kun bestyrke denne Antagelse. I Aar derimod haabe vi, hvis Medlemmerne vil deltage i Øvelserne med lidt Stadighed, at turde indlade os herpaa, i hvert Fald uden at risikere et altfor stort Nederlag. Til Efteraaret vil man forsøge sig i Fodboldspil, og et Forslag om at udvide Klubbens Virksomhed til om Vinteren at omfatte Gymnastik eller Skydning, er ogsaa under Overvejelse. Begge disse Ting afhænger dog af hvor stort et Antal nye Medlemmer dette Foraar vil bringe Klubben, og med Hensyn hertil skal jeg opfordre enhver Maler til at indmelde sig, ikke, som det er blevet Skik at sige i Faget „for at støtte Foreningen", ikke for Klubbens, men for sin egen Skyld; man vil her for et ubetydeligt Kontingent, 1 Kr. i Indskud og 25 Øre maanedlig i Sommermaanederne, have Lejlighed til at deltage i en sund og fornøjelig Idræt, noget man skulde synes maatte vinde Anklang i et Fag, der tæller saa mange unge Mennesker som vort. Vel henvender disse Linier sig gennem Overskriften særlig til de Unge, men det er en Selvfølge, at enhver ældre Kollega, som maatte ønske at støtte os, er velkommen, og dem, som af en eller anden Grund ikke ser sig i Stand hertil, vil jeg paa det indstændigste bede om, hvor de kommer, at henlede andres Opmærksomhed paa Klubben og agitere for den. Indmeldelser modtages hos Esbensen, St. Regnegade 15, 4. S., Soph. Høgh, Kapelvej 21, 1. S., A. Jensen, Elmegade 22, 4. S. og Hammer, Adelgade 50, 2. S., lige som ogsaa én af disse altid vil være tilstede paa Fagforeningens Møder.

E.

Sommerlokale.

Naar en Malersvend har staaet ved strængt udvendigt Arbejde paa Gaden en lang Sommerdag i den støvfyldte Luft, maaske tillige i stegende Solhede, eller han har været ved indvendigt Arbejde i en trykkende Asmosfære og indaandet de for Helbredet saa skæbnesvangre giftige Oliefarvedunster, da er det et naturligt Krav om han, forinden han gaar til Ro om Aftenen for at samle ny Kræfter til næste Dags fortsatte Virken, ønsker at komme ud i den friske Luft for at rense og styrke Lungerne. Der er imidlertid blot levnet ham liden Tid til en saadan Rekreation, som derfor kun kan ske i selve Byen eller dens umiddelbare Nærhed. Han kan kun om Søndagen tage ud paa Landet eller i Skoven ved at oplives ved den fri Natur og maa til andre Tider nøjes med et Slags Surogat for samme. Et saadant tilbyder Malernes Fagforening nu sine Medlemmer i Sommer, naar de en Aften om Ugen maa samles for at varetage deres Interesssr ved at drøfte hvad der ligger dem paa Sinde, og bestemme hvilken fælles Optræden der er dem tjenligst i økonomisk eller anden Henseende; Foreningen vil nemlig nu afholde sine Møder i „Alcazar", Dosseringen Nr. 22, hvor der forefindes en smuk lille Have som staar til Foreningens Raadighed. Det kan jo kun virke nedtrykkende paa Stemningen naar man skal sidde indesluttet i et lummert, lukket Lokale om Sommeren, hvorimod det altid vil være opmuntrende, naar man som her i det nye Lokale vil kunne aabne Vinduerne ud mod Haven, samt i denne oplive sig ved Indaandingen af den friske Luft fra Træerne og fra Søen. Det er at haabe, at dette Arrangement vil blive hilset med Glæde b andt Medlemmerne og være medvirkende til en livlig Tilslutning til Foreningens Møder, der vil blive afholdte hver Torsdag Aften Kl. 8½ i Sommermaanederne.

BEKENDTGØRELSER.

Ekstraordinær Generalforsamling

afholdes i **„Alcazar"** Torsdag d. 24. Maj, med følgende Dagsorden: 1. Andragende fra Smede og Maskinarbejdernes Forbund. — 2. Grundlovsfesten. — 3. Forslag fra Bestyrelsen.

„Malernes Fagforening"s Kontor,

Rømersgade 3, Kælderen, er aabent hver Søgnedags Aften fra Kl. 7—9 for Indbetaling af Kontingent, Indmeldelse af Medlemmer, Anvisning af Arbejde osv.

Formandens Adresse er: Maler L. Gunner, Herluf Trollesgade 16, 4. S. ov. G.

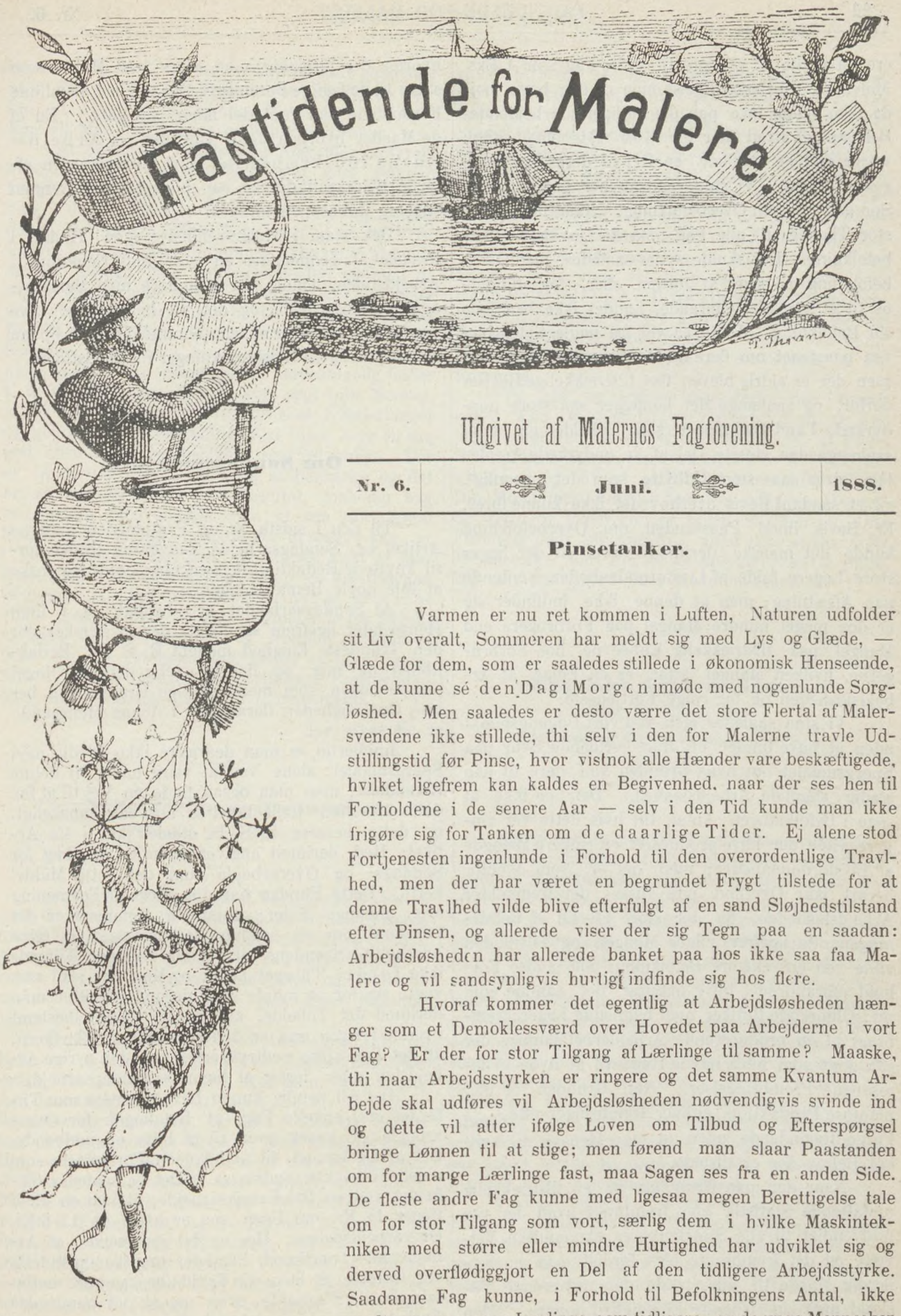
„Fagtidende for Malere"

udgaar 1 Gang maanedlig og koster for alle Ikkemedlemmer 30 Øre Kvartalet, 10 Øre pr. Nr. Abonnement modtages paa alle Postkontorer samt i **Rømersgade 3, Kælderen K.** Medlemmer af „Malernes Fagforening" erholder „Fagtidenden" gratis. Alt det udkomne, 2½ Aargang sælt til halv Pris saalænge Oplag haves.

Det udkomne for 1885, 86 og 87, ialt 27 Numre, faas heftet i Omslag for 1 Kr. 50 Øre.

Alle indsendte Artikler maa være forsynede med Navn og Bopæl, til Underretning for Redaktionen.

Redigeret af L. Gunner. — Trykt hos J. Henriksen, Rømersgade 22, København.

Udgivet af Malernes Fagforening.

Nr. 6. Juni. 1888.

Pinsetanker.

Varmen er nu ret kommen i Luften, Naturen udfolder sit Liv overalt, Sommeren har meldt sig med Lys og Glæde, — Glæde for dem, som er saaledes stillede i økonomisk Henseende, at de kunne sé den Dag i Morgen imøde med nogenlunde Sorgløshed. Men saaledes er desto værre det store Flertal af Malersvendene ikke stillede, thi selv i den for Malerne travle Udstillingstid før Pinse, hvor vistnok alle Hænder vare beskæftigede, hvilket ligefrem kan kaldes en Begivenhed, naar der ses hen til Forholdene i de senere Aar — selv i den Tid kunde man ikke frigøre sig for Tanken om de daarlige Tider. Ej alene stod Fortjenesten ingenlunde i Forhold til den overordentlige Travlhed, men der har været en begrundet Frygt tilstede for at denne Travlhed vilde blive efterfulgt af en sand Sløjhedstilstand efter Pinsen, og allerede viser der sig Tegn paa en saadan: Arbejdsløsheden har allerede banket paa hos ikke saa faa Malere og vil sandsynligvis hurtigt indfinde sig hos flere.

Hvoraf kommer det egentlig at Arbejdsløsheden hænger som et Demoklessværd over Hovedet paa Arbejderne i vort Fag? Er der for stor Tilgang af Lærlinge til samme? Maaske, thi naar Arbejdsstyrken er ringere og det samme Kvantum Arbejde skal udføres vil Arbejdsløsheden nødvendigvis svinde ind og dette vil atter ifølge Loven om Tilbud og Efterspørgsel bringe Lønnen til at stige; men førend man slaar Paastanden om for mange Lærlinge fast, maa Sagen ses fra en anden Side. De fleste andre Fag kunne med ligesaa megen Berettigelse tale om for stor Tilgang som vort, særlig dem i hvilke Maskinteknikken med større eller mindre Hurtighed har udviklet sig og derved overflødiggjort en Del af den tidligere Arbejdsstyrke. Saadanne Fag kunne, i Forhold til Befolkningens Antal, ikke modtage saa mange Lærlinge som tidligere, og de unge Mennesker

ere da nødte til at søge til andre Fag som f. Eks. Malernes, thi Beskæftigelse maa de dog have, hvis de ikke skulle leve paa de tidligere arbejdendes Bekostning, hvad der for disse vilde blive endnu værre end at overlade en Del af deres Beskæftigelse til hine. Vi støder altsaa her paa et andet Spørgsmaal: om Overbefolkning. Naar der er for stor Tilgang til alle Fag maa der jo være Overbefolkning. Det skulde synes saaledes, men Overbefolkning vil sige at Jorden, eller, for at holde os til et snævrere Omraade, Landet ikke kan føde sin Befolkning. Dette er vel fra nogle Sider bleven paastaaet om flere Lande, ogsaa om Danmark, men der er aldrig bleven ført tilstrækkelige Beviser derfor, og saalænge der henligger saa store uopdyrkede Landstrækninger som Tilfældet er, samt saalænge den største Del af de opdyrkede Arealer ikke giver saa stort Udbytte som det er muligt, vil et saadant Bevis overhovedet ikke kunne føres. Et Bevis imod Paastanden om Overbefolkning kunde det maaske derimod være, at der ligger store Lagere fulde af Livsfornødenheder, ventende paa Afsætning; men at denne ikke indfinder sig er dog meget mindre Mangel paa Forbrugere end Mangel paa tilstrækkelig Købeevne hos Forbrugerne, hvilken Mangel atter er en Følge af Arbejdsløsheden og for ringe Fortjeneste.

Vi staa saaledes igen ved vort Udgangspunkt uden at have fundet et tilfredsstillende Svar paa Spørgsmaalet om hvad Grunden kan være til den stadig stigende Arbejdsløshed. Den er ikke at søge i Befolkningens Antal, thi hvis dette var ringere vilde der blive produceret en ringere Mængde af Livsfornødenheder; men det er, som ovenfor berørt, ikke Overflod paa disse, der fremkalder Arbejdsløsheden, da det store Flertal af Befolkningen ofte ligefrem lider Mangel, og Tilstanden vilde ved en ringere Befolkning, alle andre Forhold uforandrede, blive akkurat det samme som nu: Glimrende Butiker med bugnende Lagere frembragt af en producerende Arbejderbefolkning, der saa godt som intet havde Raad til at nyde af deres egne Frembringelser. Nej, Grunden er den planløse Produktion, enhver frembringer efter eget Forgodtbefindende uden at tage Hensyn til hvilket Behov der er tilstede.

Naar der paa Grundlag af en tilstrækkelig omfattende Statistik blev frembragt hvad der var nødvendigt til alle Statsborgeres økonomiske Velvære og det frembragte blev fordelt paa en retfærdig Maade til alle, vilde den nuværende Tilstand med sin truende Elendighed ophøre. Men dette er en Ordning som kun Staten kan magte, hvorfor der foreløbig maa søges ved Midler som staar til de faglige Foreningers Raadighed at mildne Forholdene saa godt det lader sig gøre. En af de Maader hvorpaa dette kan ske er Arbejdstidens Indskrænkning, idet Efterspørgslen efter Arbejdskraft derved vil blive større, Lønnen stige og Købeevnen forøges.

Det staar i Malersvendenes egen Haand i Praksis at gennemføre en stor Indskrænkning i Arbejdstiden, nemlig ved at ophøre med Søndags- og Fyraftensarbejde, og det vil heller ikke være vanskeligt ved tilstrækkelig Sammenhold at opnaa endnu yderligere Indskrænkninger i Arbejdstiden.

Om Søndagsarbejdet.

Til den i sidste Nr. af Fagtidenden optagne Artikel om Søndagsarbejde, saavelsom til den dertil knyttede Redaktionsbemærkning kunde jeg ønske at føje nogle Bemærkninger.

At Søndagsarbejdet er uheldigt og i flere Henseender ligefrem skadeligt, derom hersker der den skønneste Enighed mellem E. S. D., Redaktionen og mig, og der er vel i det Hele taget næppe nogen, som med virkelige Grunde kan bevise Ønskeligheden deraf, saa i denne Henseende er alt saare vel.

Imidlertid er man desværre ikke færdig med Spørgsmaalet alene ved at være naaet til denne Erkendelse, man maa ogsaa finde en Vej til at faa dette afskaffet, hvilket vel er nok saa vanskeligt, og dette berører E. S. D. aldeles ikke i sin Artikel; Red. derimod angiver et højt Løntillæg for Søndags- og Overarbejde som det rette Middel hertil. Dette Forslag har dog efter min Formening sine uheldige Sider; først og fremmest er det tvivlsomt om en saadan Bestemmelse vil blive overholdt, Svendene vil vistnok i mange Tilfælde ikke fordre Tillægget betalt og Mestrene skal nok vogte sig for at minde dem derom. Sætter man derimod det Tilfælde, at Tillægget betales bestemt overalt i Byen, saa er den Fare maaske ikke fjærn, at det kan virke nedtrykkende paa den øvrige Arbejdsløn uden derfor at hæmme Søndagsarbejdet.

Det vil nemlig kunne blive saaledes som Tilfældet er i enkelte Fag, at Betalingen for Overarbejde er gaaet over til at blive en nødvendig Del af Ugelønnen, til at blive en Fortjeneste som aldeles ikke kan undværes. Det er saaledes Tilfældet ved en Del Fabriksarbejde, at naar en Mand tjener 18 Kr. om Ugen, saa er heraf de 4 à 6 Kr. Overarbejdspenge. Her er det indlysende, at Arbejderen, tværtimod, hvad der maaske oprindelig var tilsigtet, at have sin Fritid ubeskaaaren, netop tvinges til at arbejde over, og at det paapegede Forhold modvirker ethvert Forsøg paa en Lønforbedring er ikke vanskeligt at sé; thi søger han at

opnaa en saadan, vil Mesteren straks gøre gældende at f. Eks. 18 Kr. slet ikke er saa daarlig en Ugeløn; at Arbejdernes virkelige Løn kun er 12 à 14 Kr., vil Mesteren næppe godvillig indrømme.

At opnaa en fuldstændig Afskaffelse af Overarbejdet lader sig rimeligvis kun gøre gennem Lovgivningen, men noget kan der efter min Mening i den Henseende udrettes i vort Fag, særlig da en Del Mestre, efter Affattelsen af en af Prislistens Bestemmelser at dømme, ikke synes at holde særligt stærkt paa Søndagsarbejdet, og med de øvrige kunde man sikkert komme til en Forstaaelse ved at tillade Søndagsarbejdet i Tiden mellem Paaske og Pintse, da det Arbejde i Butiker og lignende, som de i Almindelighed gør gældende, skal udføres om Søndagen jo hovedsagelig falder i dette Tidsrum. Det er kort sagt min Mening, at vi bør henvende os til Mestrene i Malerlauget og gennem en Forhandling med disse søge en saa god Løsning af Spørgsmaalet som vel muligt. Der er imidlertid herved en Ting at bemærke og det er, at skal der komme et Resultat, maa der bag en saadan Henvendelse staa et saa stort Antal Svende som muligt, men det er desværre saa, at i Virkeligheden har den allerstørste Part af Malerne endnu ikke faaet Øjnene op for Betydningen af denne Sag. Det allerførste vi har at gøre er at vinde dem, vi maa arbejde udholdende for Sagen, vi maa agitere ihærdigt og fremfor alt maa vi ikke, nu da Spørgsmaalet paany er bragt frem, slaa os til Ro med et Par Artikler i Fagtidenden eller en Diskussion paa et Foreningsmøde.

E.

Arbejdsbier og Droner.

(Målarnes Facktidning.)

Antageligt er der ingen af Fagtidendens Læsere som ikke ved, at der i en Bikube foruden Viseren findes to Slags Bier, nemlig Arbejdsbier og Droner. Arbejdsbierne maa samle Forraad af Livsfornødenheder, for at ingen skal sulte ihjel om Vinteren, medens Dronerne kun lever paa deres Kammeraters Bekostning.

En vis Lighed findes der imellem en Bikubes Beboere og Medlemmerne i en Fagforening, Malernes ikke undtaget. Der skal altid være nogle, som maa sætte sig i Spidsen for en Forenings Dannelse og Fremgang, og altid findes der en Del som ikke sparer sine Kræfter, men arbejder ihærdigt, saaledes at de fuldkommen gøre sig fortjente til Navnet „Arbejdsbier"; men foruden dem findes der en tredje Sort, disse ere vel en Gang indtraadte i Foreningen, og tro dermed at have gjort lige saa meget, om ikke mere, end som ethvert andet Medlem; at besøge Foreningens Møder kommer dem sjældent eller aldrig i Tanker og at betale deres Kontingent til Foreningen i rette Tid, kan der naturligvis ikke være Tale om, dertil have de i de fleste Tilfælde ikke „Raad". De skulle med Glæde se om Foreningen udretter noget Godt, og dele gærne med Arbejdsbierne de Frugter, som disse møjsommeligt ved deres Arbejde kunne indhøste; men om de ved deres Ligegyldighed og Træghed forstyrre hvad Arbejdsbierne har samlet af Vinterforraad, eller med andre Ord rive ned hvad Kammeraterne har bygget op, det bekymrer de dem ikke om, thi da „savner Foreningen dygtige Ledere" eller ogsaa gaar den ikke „den Vej den bør gaa", og de, som have mindst Skyld i dette, maa vel være dem, som end aldrig besøge Møderne. Disse „Droner" gøre sig fortjente af Navnet, og ere kun lidet bedre, det vil sige de gøre ikke stort mere for Sagen end dem, som endnu aldrig har været Medlemmer af en Forening.

Til alle og enhver maa derfor det Udraab lyde: Kan Du med Ligegyldighed se, at Arbejdsforholdene forværres og kan Du se, at Flertallet af Dine Kammerater endnu ere blinde for sit eget og for alles Bedste, uden at Du aabner Din Mund for at vække dem, da er Du en „Drone" og Din og ingen andens bliver Skylden om Din Forening gaar tilbage; Nej! glem ikke at Du, som Menneske har Pligter at opfylde, saavel imod Dig selv som imod Dine Medmennesker.

Engelske Fagforeninger.

Efter N. Neergaard.

(Fagtidende for Smede og Maskinarbejdere).

(Fortsat.)

Saa godt som altid har Fagforeningen gennemført sine Fordringer, i alt Fald i det væsentlige, og dette Resultat kan ikke undre, naar man erfarer med hvilken Forsigtighed der gaas tilværks, forinden en Strejke besluttes. Man har den stærkeste Fornemmelse af, at enhver Strejke angaar Faget som Helhed, og derfor skal ogsaa hele Faget være med til at tage Bestemmelse om den. Vel kunne Foreningens Medlemmer paa egen Haand nedlægge Arbejdet, naar der paa den Fabrik eller det Værksted, hvor de arbejde, indføres andre Bestemmelser med Hensyn til Arbejdets Ordning eller Lønningsforholdene end dem, paa hvilke de vedkommende Arbejdere oprindelig blev antagne. Dog udfordres ogsaa her, at Foreningens Hovedbestyrelse bagefter anerkender, at Arbejdsnedlæggelsen har været forsvarlig, men sker dette, udbetales ogsaa den fulde Strejkeunderstøttelse.

I Almindelighed er Fremgangsmaaden imidlertid en ganske anden. Ønske Arbejderne et eller andet Sted at opnaa bedre Vilkaar end dem, hvorpaa de oprindelig var antagne, maa de først henvende sig til deres Kredsbestyrelse. Denne drøfter da Sagen saa grundig den formaar og forsøger at tilvejebringe en fredelig Overenskomst, men mislykkes det, indsender den en Fremstilling af Sagen

til Hovedbestyrelsen, ledsaget af en Betænkning over hvorvidt en Strejke bør understøttes eller ikke. Hovedbestyrelsen forsøger da ofte at mægle, men lykkes det ikke, lader den en Fremstilling af Sagens nærmere Omstændigheder trykke og omsende til samtlige Afdelinger i Storbritanien og Irland med Forlangende om at erfare deres Mening inden en bestemt Tid. I hver Afdeling afstemmes der saa om den paatænkte Strejkes Berettigelse, og godkendes den af et Flertal af Afdelingerne, er Hovedbestyrelsen forpligtet til at støtte den i fornødent Fald med Opbydelse af hele den Kraft, Foreningen raader over. Hvis derimod et Antal Medlemmer, for at gennemføre en ny Fordring, straks nedlægge Arbejdet uden at have gaaet den ovenfor beskrevne Vej, understøtter Foreningen som saadan ikke Strejken. Det er sandt at denne hele Fremgangsmaade er noget omstændelig, men Foreningens ypperlige Osganisation gør, at den langtfra tager saa lang Tid som man skulde tro, og den store Fordel, som naas ved den, er, at ingen Strejke, der gaar ud over det at hævde Opfyldelsen af en allerede indgaaet Kontrakt, bliver begyndt i Hidsighed eller uoverlagt. Først naar Sagen er overvejet af Fagfæller, der ikke ere personligt interesserede i Afgørelsen, og de have anerkendt det berettigede og fornuftige i en Strejke, begynder man Kampen.

(Forts.)

Foreningsanliggender.

Ved den **extraordinære Generalforsamling,** som afholdtes d. 24. Maj, fungerede A. Esbensen som Dirigent.

Efter Forhandlingsprotokollens Oplæsning behandledes som Punkt 1 et Andragende fra Smede og Maskinarbejdernes Forbund om hel eller delvis Eftergivelse af den Gæld, Forbundet staar i til Malernes Fagforening. Flere Talere udtalte sig bestemt for fuldstændig Eftergivelse, men ved Afstemningen viste der sig Flertal for følgende Forslag: Foreningen eftergiver Smede- og Maskinarbejdernes Forbund de tre Fjerdedele af dets Gæld, dog med Bemyndigelse for Bestyrelsen til at slutte sig til det Standpunkt, Flertallet af Forbundets Kreditorer indtager.

Punkt 2. Det vedtoges, at Foreningen skulde fejre den 5. Juni paa samme Maade som i de foregaaende Aar ved at slutte sig med Fane til Arbejderpartiets Folkefest, og til at paase Ordenens Overholdelse i Toget valgtes 12 Ordensmarskaller.

Som sidste Punkt paa Dagsordenen erklæredes C. W. Jakobsen for kontingentfri, hvorefter Generalforsamlingen hævedes med en Anmodning fra Formanden om ihærdig Agitation for Foreningens Fremgang.

Liste over indkomne frivillige Bidrag til C. W. Jakobsen.

Restbeløb fra Indsamlingen til de Arbejdsløse 7,00. Fra Kruses Værksted ved E. Knudsen 7,00. Ved N. Nilsson 8,50. Fra nogle af Gejsmers Svende ved Rud. Poulsen 4,00. Fra Brantzens Værksted ved J. Hansen 6,00. Ved Gustav Petersen 1,50. Fra Bernh. Schrøder, Nielsen & Hansens Værksted ved Deleuran 20,83. Fra Brandts Svende ved C. F. Friis 7,00. Fra Meyer & Furckes Værksted ved M. Olsen 7,50. Ved A. Jensen fra Svendene paa Hotel d'Angleterre 5,35. Ved Konradsen 2,50. J. Jensen 2,00. Loldrup 1,00. Ved E. A. Hansen fra Møllmann & Rasmussens Svende ved den franske Udstilling 2,75. Do. do. ved Akselhus 3,75. Do. do. ved Industriudstillingen 15,25. Ved A. Toepfer fra Carl Hansen & Lunds Værksted 27,60. Do. fra V. Hansens Værksted 3,50. Brødrene Hoffmann 1,00. Ved H. Holm 4,50. Fra Langes Værksted ved L. Larsen 6,00. Ved Pødenphandt 3,50.

Ialt 148 Kr. 3 Øre, hvorfor kvitteres.

L. Gunner.
Formand.

BEKENDTGØRELSER.

„Fagtidende for Malere"
udgaar 1 Gang maanedlig og koster for alle Ikkemedlemmer 30 Øre Kvartalet, 10 Øre pr. Nr. Abonnement modtages paa alle Postkontorer samt i **Rømersgade 3, Kælderen K.** Medlemmer af „Malernes Fagforening" erholder „Fagtidenden" gratis.

Det udkomne for 1885, 86 og 87, ialt 27 Numre, faas heftet i Omslag for 1 Kr. 50 Øre.

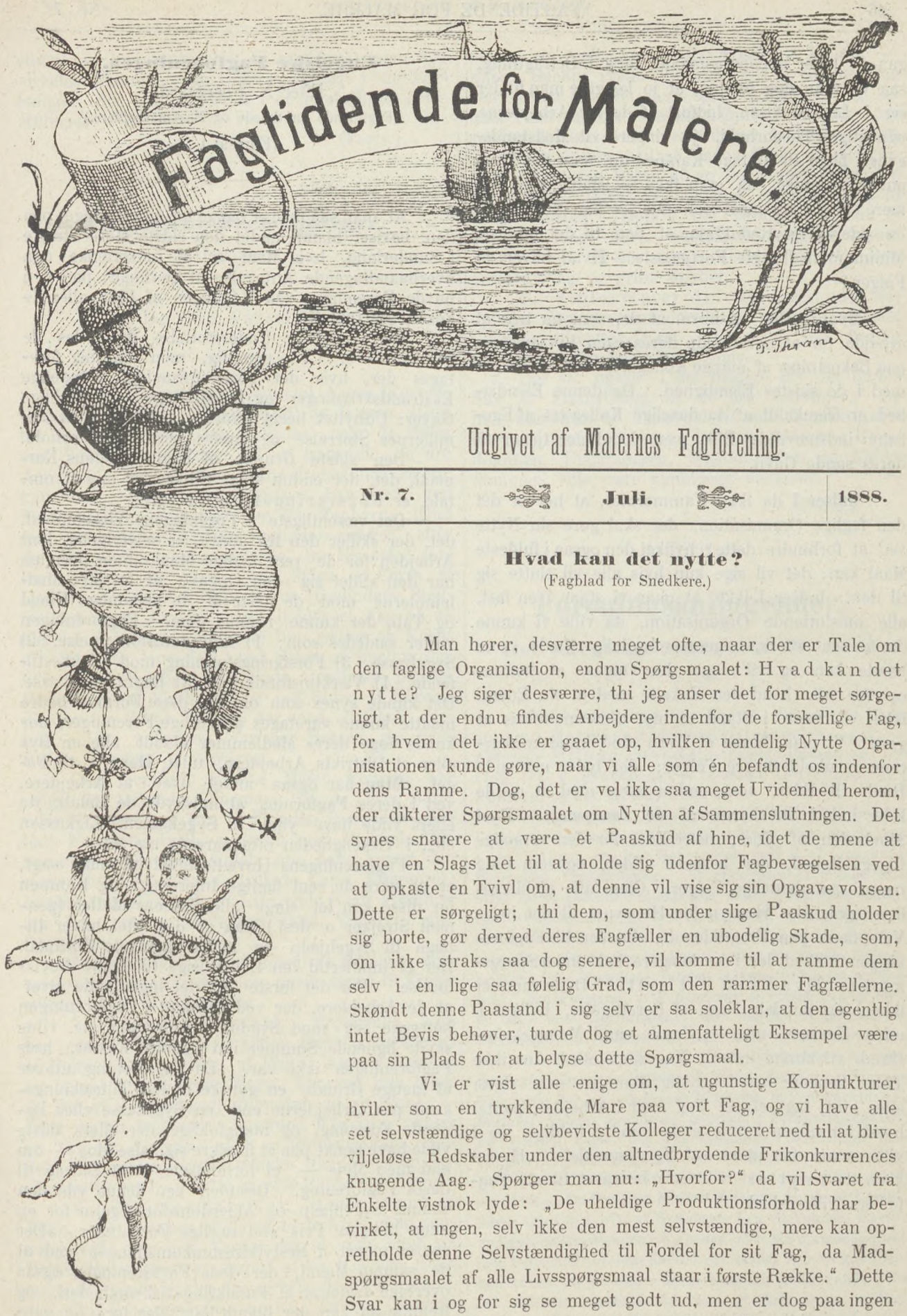
En fuldstændig Vejledning i Opmaaling og Beregning af Flademaal gives i en Række Artikler (gennem 7 Numre) der faas hæftede for 50 Øre.

„Malernes Fagforening"s Kontor, Rømersgade 3, Kælderen, er aabent hver Søgnedags Aften fra Kl. 7—9 for Indbetaling af Kontingent, Indmeldelse af Medlemmer, Anvisning af Arbejde osv.

Formandens Adresse er: Maler L. Gunner, Herluf Trollesgade 16, 4. S. ov. G.

Alle indsendte Artikler maa være forsynede med Navn og Bopæl, til Underretning for Redaktionen.

Redigeret af L. Gunner. — Trykt hos J. Henriksen, Rømersgade 22, København.

Udgivet af Malernes Fagforening.

Nr. 7. Juli. 1888.

Hvad kan det nytte?

(Fagblad for Snedkere.)

Man hører, desværre meget ofte, naar der er Tale om den faglige Organisation, endnu Spørgsmaalet: Hvad kan det nytte? Jeg siger desværre, thi jeg anser det for meget sørgeligt, at der endnu findes Arbejdere indenfor de forskellige Fag, for hvem det ikke er gaaet op, hvilken uendelig Nytte Organisationen kunde gøre, naar vi alle som én befandt os indenfor dens Ramme. Dog, det er vel ikke saa meget Uvidenhed herom, der dikterer Spørgsmaalet om Nytten af Sammenslutningen. Det synes snarere at være et Paaskud af hine, idet de mene at have en Slags Ret til at holde sig udenfor Fagbevægelsen ved at opkaste en Tvivl om, at denne vil vise sig sin Opgave voksen. Dette er sørgeligt; thi dem, som under slige Paaskud holder sig borte, gør derved deres Fagfæller en ubodelig Skade, som, om ikke straks saa dog senere, vil komme til at ramme dem selv i en lige saa følelig Grad, som den rammer Fagfællerne. Skøndt denne Paastand i sig selv er saa soleklar, at den egentlig intet Bevis behøver, turde dog et almenfatteligt Eksempel være paa sin Plads for at belyse dette Spørgsmaal.

Vi er vist alle enige om, at ugunstige Konjunkturer hviler som en trykkende Mare paa vort Fag, og vi have alle set selvstændige og selvbevidste Kolleger reduceret ned til at blive viljeløse Redskaber under den altnedbrydende Frikonkurrences knugende Aag. Spørger man nu: „Hvorfor?“ da vil Svaret fra Enkelte vistnok lyde: „De uheldige Produktionsforhold har bevirket, at ingen, selv ikke den mest selvstændige, mere kan opretholde denne Selvstændighed til Fordel for sit Fag, da Madspørgsmaalet af alle Livsspørgsmaal staar i første Række.“ Dette Svar kan i og for sig se meget godt ud, men er dog paa ingen Maade korrekt; thi ser man lidt dybere i Tingene og — lad

gaa — tager Madspørgsmaalet først i Betragtning, saa vil man dog forstaa, at jo længere man finder sig i Lønreduktion, hidført af de for Arbejderne ugunstige Tidsforhold, jo ringere vil Modstandsevnen blive til at tage Kampen op, naar det Tidspunkt kommer, da man ikke — stadig med det kære Madspørgsmaal for Øje — kan finde sig i en yderligere Reduktion af den til det mindste Minimum nedbragte Fortjeneste. Hvad bliver da Følgen?

Svar: Den vil blive, at de, som nu tror at arbejde for at opretholde deres egen Livsexistens paa Bekostning af mange Kollegers, vil blive draget med i de sidstes Elendighed. Og denne Elendighed er fremkaldt af de daarlige Kollegers af Egoisme indsnævrede Blik paa, hvad der tjener til deres sande Gavn.

Indser I da ikke Kammerater, at her er det den faglige Organisation, der skal gøre sin Nytte ved at forhindre dette? hvilket den ogsaa i fuldeste Maal kan; det vil sige kun hvis alle vil slutte sig til den. Indser I ikke, at naar vi staar i en fast, alle omsluttende Organisation, da ville vi kunne danne en stærk, uigennembrydelig Kæde, som baade kan og vil magte den Opgave at dæmme op for alt, hvad den Enkelte med al sin Energi ikke vil være i Stand til blot tilnærmelsesvis at gøre. Vi maa danne et Værn mod Smudskonkurrencens uheldsvangre Følger; der lyder manende Raab til Eder, som endnu tøver med at melde Eder ind i Rækkerne af de kæmpende. Ryst Sløvheden af Eder, befri Eder for den sørgelige Ligegyldighed, der besjæler Eder, og som i sig bærer saa ubodelige Følger. Glem alle øjeblikkelige egoistiske Hensyn for Hensynet til det heles Vel, tænk paa Fremtiden og slut Jer til Fagforeningen. Skyd Jer ikke længere ind under Spørgsmaalet: „Hvad kan det nytte?“ Dette rummer ikke i sig mindste Gran af Berettigelse, hvilket I, uden Beviser, med en Smule sund Menneskeforstand, vil kunne indse. Nu, kom alle! døs ikke Tiden længere hen i unyttig Skumlen over dette eller hint, tag selv et Tag med i Arbejdet, paatal hvad I muligen kunde finde mindre heldigt, og I ville snart faa at se, at Spørgsmaalet: „Hvad kan det nytte?“ vil være besvaret til alle Fagfællers Tilfredshed.

Engelske Fagforeninger.

Efter N. Neergaard.

(Fagtidende for Smede og Maskinarbejdere.)

(Fortsat.)

At man saa ikke er bange for at ofre noget paa den, beviser blandt andet den sidste store Strejke i Sunderland, hvis Maal er at indskrænke den overhaandtagende Antagelse af Lærlinge; paa den havde Foreningen ved Udgangen af 1883 allerede kostet 320,000 Kr.

Den regulære Understøttelse der ydes de Strejkende er 9 Kr. ugentlig, men samtidig foretages der, hvis det gøres fornødent, betydelige Ekstraudskrivninger og Indsamlinger af frivillige Gaver; Udbyttet heraf fordeles i Henhold til Familiernes Størrelse og andre personlige Forhold.

Den sidste Gruppe af Fagforeningens Formaal, det, der endnu staar tilbage for mig at omtale, er Forsikringsformaalene.

Det væsentligste i Foreningens Virksomhed, det, der skiller den fra andre, er selvfølgelig dens Arbejden for de rent faglige Maal, men desuden har den stillet sig den Opgave at forsikre Medlemmerne mod de fleste af de personlige Uheld og Tab, der kunne ramme dem. Fagforeningen virker saaledes som: 1) Alderdomsforsørgelse, 2) Sygekasse, 3) Forsikringsforening mod Ulykkestilfælde, 4) Værktøjsforsikring, 5) Begravelseskasse. Det kunde synes som om alle disse Formaal bedre maatte kunne varetages af særlige Foreninger, der kunde søge deres Medlemmer blandt alle en Bys eller et Distrikts Arbejdere, uden Hensyn til Faget. Man har ogsaa anket over, at Arbejdere, ved i deres Fagforning at indskyde de Beløb, de ellers vilde have ydet til Sygekassen, Ligkassen etc., i Virkeligheden ofte narrede sig selv.

Fagforeningens Hovedformaal har man sagt, er at sikre de rent faglige Interesser, og Kampen for disse kan let sluge alle Kassens Midler (gennem Strejker o. desl.), saa at der intet bliver tilbage til Sygehjælp og andre lignende Formaal. Der er imidlertid en Del at sige til denne Bevisførelse. For det første er det ingenlunde givet at de Arbejdere, der ved Indskud i Fagforeningen betrygge sig mod Sygdom, Alderdom etc. vilde skyde lignende Summer ind i andre Kasser, hvis Fagforeningen ikke var. En Fagforening udøver af mange Grunde en ganske anden Tiltrækningskraft paa Arbejderne end en Sygekasse eller lignende Forening, og mangfoldige, der ellers aldrig vilde have tænkt paa at forsikre sig, afse dog — om end med Møje — et forholdsvis stort Bidrag til deres Fagforening. Desuden kan denne yde den samme Sygehjælp og Alderdomsforsørgelse for en langt billigere Pris end særlige Foreninger. Der spares meget i Bestyrelsesomkostninger ved at de samme Mænd, der lede Fagforeningen ogsaa overtage Ledelsen af Forsikringsvirksomheden, og fremfor alt kan der blandt Fagfæller føres en ganske anderledes virksom Kontrol med at Under-

støttelsen kun udbetales til saadanne, som den virkelig tilkommer, end det er muligt i de Foreninger, der omfatter Folk i de forskelligste Livsstillinger.

(Forts.)

Allegoriske Fremstillinger.

(Fortsat.)

De fire Aarstider.

Flora (Blomsternes Gudinde), Ceres (Kornets Gudinde), Bachus (Vinens Gud) og Boreas (Gud for Nordenvinden) tjene ligeledes, naar de stilles ved Siden af hverandre, til at fremstille de fire Aarstider. For at gøre denne Fremstilling rigere, kan man, som en tysk Kunstner har gjort, ved Siden af Flora anbringe den lille Zephyrus (Gud for Vestenvinden) hvilken Gudinden rækker, efter Antallet af Foraarsmaanederne, tre Blomster som han hopper op efter; ved Siden af Ceres et Drengebarn, nemlig Triptolemus (Gudindens Stedfortræder paa Jorden), som holder et Neg og en lille Le i Haanden og som hun sætter en Krans af Aks paa Hovedet; ved Siden af Bachus den lille Amor (Kærlighedens Gud), trædende paa en Perse fuld af Vindruer, og ved Siden af Boreas, (Guden for Ilden) Vulkan, der med en Glød, som han holder i Tangen, forjager Boreas og hans Brødre Nordøst og Nordvest.

Den berømte franske Maler Poussin har valgt fire bibelske Themaer til de fire Aarstider. Adam og Eva i Paradis fremstiller hos ham Foraaret; Ruth, sysselsat med at samle Aks, Sommeren; Josva og Kaleb, som have hentet den store Vindrue fra det forjættede Land, Efteraaret; Noahs Ark, som i den vedvarende Regn svømmer om paa det uoverskuelige Vand, Vinteren eller Regntiden.

Efterstaaende fire mythologiske Malerier, stillede ved Siden af hverandre, passe ogsaa til Fremstilling af de fire Aarstider.

1. Foraarsmaleriet. Proserpina, som har plukket Blomster i Dalen Enna i Nærheden af Bjerget Etna bliver af Pluto tagen i Armene og baaret hen til hans Vogn, hvorved hun taber en Del af de plukkede Blomster af sit Skød. — Eller ogsaa følgende: Jomfruen Europa pynter en Tyr paa Hornene med en Blomsterkrans, medens hendes Legesøstre plukke Blomster eller ere sysselsatte med at flette en stor Blomsterguirlande.

2. Sommermaleriet. Ceres, som i en Vogn, der trækkes af flyvende Drager, har gennemstrejfet den hele Verden for at søge efter sin Datter Proserpina, er steget af og har ved Ætna antændt tvende Fakler for at brænde alt Kornet af.

3. Efteraarsmaleriet. Lykurg (Bachus' Forfølger) hugger Vinstokken af med en Le, og saarer sig selv ved dette Arbejde i Laaret. — Eller: Bachus ryster Vindruer ned i Skødet paa den skønne Erigone; hun spiser en af dem og ser ham i det samme forelsket i Øjnene. — Eller følgende: Ankæus, som er bleven spaaet, at han ikke vilde komme til at smage Vinen af sit Vinbjerg, staar ved Siden af en Kurv med Druer, og har allerede udtrykket en Drue i Bægeret for at drikke Mosten. Men i det samme ser han et Vildsvin langt borte anrette Ødelæggelse blandt Vinstokkene, og gør derfor Mine til at sætte Bægeret fra sig og gribe Spydet.

4. Vintermaleriet. Herkules, der har opjaget den erymanthiske Orne bag en udgaaet Busk og udmattet Dyret i den dybe Sne, lægger det nu levende paa sine Skuldre.

Der vil ogsaa i det daglige Liv let findes Stof til Fremstilling af de fire Aarstider. De fire Basreliefs af Thorvaldsen som foruden Aarstiderne ogsaa betegne de fire Aldere: Barndommen, Ungdommen, Manddommen og Alderdommen, ville være almindelig bekendte.

(Forts.)

Foreningsanliggender.

Det offentlige Møde den 27. Juni.

Til Dirigent valgtes Jens Hansen, der oplæste Dagsordenen: Malernes Alderdomsforsørgelses og Hjælpefonds Stilling efter Højesteretsdommen og Forslag fra Fagforeningens Bestyrelse angaaende Fonden, og gav derefter Ordet til

Formanden: Alderdomsforsørgelsesfonden med sin Lock-outbestemmelse var som bekendt det Svar, som Lauget i sin Tid gav paa vor Henvendelse med et af Foreningen udarbejdet Prislisteforslag. Vi erklærede, at vi ikke vilde virke for et saadant Projekt, som nægtede Svendene ethvert Spor af Indflydelse paa dets Anliggender, og hvis Midler det stod i Mestrenes Magt at kunne benytte til andre Formaal, selv imod Svendenes Interesser. Den nu afsagte Højesteretsdom, hvis Præmisser Taleren oplæste, har givet os Medhold i den Paastand, at Fonden var et Forsøg paa at rejse en Mur mod Lønforhøjelse, idet den har slaaet fast, at Grundlaget for Fonden er taget bort ved den reviderede Prisliste. Det i sin Tid af et Udvalg af Svende i og udenfor Fagforeningen udarbejdede Forslag til Forandring i Fondens Vedtægter, der gik ud paa at forhindre, at Fondens officielle Formaal kunde forandres, undergik i Forretningsudvalget for Fonden nogle, dog ikke væsentlige Forandringer, men Laugets Bestyrelse nægtede, trods Fondens Love, at forelægge Forslaget for Generalforsamlingen, hvorved denne Sag foreløbig var falden. Da Dommen har løst Mestrene fra deres Forpligtelser, at betale 4 pCt. af Svendenes Løn til Fonden, fra den ny Prislistes Ikrafttræden, vil Fonden miste sin oprindelig tilsigtede Betydning, og dens Kapital, ca. 34,000 Kr., vil som Legat kun kunne yde en ringe Hjælp til gamle Malersvende. Det er imidlertid sørgeligt for disse at skulle miste den Pension af 120 Kr. aarlig, som de hidtil har haft fra Fonden,

og Bestyrelsen har derfor overvejet om der muligvis kunde bringes noget ud af Sagen, og som vistnok det eneste der med Mestrenes Hjælp maaske kunde gennemføres, har den ment at burde foreslaa, at Mestre og Svende hver yder 2 pCt. af Svendenes Arbejdsløn og derfor erholder lige stor Indflydelse paa Fonden. Kan et saadant Forslag ikke gennemføres, er der næppe noget ved Sagen at gøre.

Cohn sympatiserede med Forslaget og vilde bede de Unge erindre, hvor megen Hjælp det vilde være for den gamle arbejdsudygtige Maler.

Kabell sluttede sig hertil og ønskede, da det var vore egne Penge, at Understøttelsen ogsaa kunde komme de Efterladte til Gode, hvis Svendene døde forinden Pensionsalderen.

Jens Hansen var imod Forslaget. Vi kan ikke af vor nuværende Løn yde det foreslaaede Beløb. Alderdomsforsørgelse ved privat Initiativ er en Umulighed; kun Staten er i Stand til at løse dette Spørgsmaal. Forslaget vil modvirke Forhøjelse af Lønnen, da Mestrene kan sige at vi har en god Fortjeneste, naar vi kan betale saa meget. Lad os skaffe os en ordentlig Løn, mens vi er i Stand til at arbejde.

N. Nilsson sluttede sig i et og alt til Jens Hansen og vilde opfordre Malerne til at yde 1 pCt. til Fagforeningen, det vil give et større Udbytte end at ofre til en Fond, som vi maaske aldrig vil høste Gavn af.

Friis glædede sig over Forslaget, og haabede at saavel Svende som de humane Meetre vilde virke derfor, det vil bevirke en Tilnærmelse mellem Svendene indbyrdes. Er en Svends Indtægt 1100 Kr. aarlig, kan han sikkert undvære 22 Kr. til et saa nyttigt Formaal. Vi skal have et fuldgyldigt Udtryk fra alle Svende, og maa derfor fremlægge Lister paa alle Værksteder til Underskrift.

P. Nielsen: Fagforeningens Stilling til Fonden i dens første Ungdom var uheldig, og den skyldte derfor at tage Sagen op. Taleren haabede at Malerne ikke havde samme Syn som Jens Hansen og Nilsson. Man har Raad til at betale 2 pCt., bedre til Alderdomsforsørgelse end til meget andet, som der gives Penge til. Han anbefalede at sende Cirkulærer omkring paa Værkstederne. Mestrene vilde nok betale de 2 pCt., da den nye Prisliste var i deres Favør. Ogsaa Familien burde nyde godt af Fonden.

Loldrup glædede sig over, at Bestyrelsen ikke énstemmigt havde vedtaget at forelægge dette Forslag, som han fandt absolut forkastelig. Friis sætter Svendenes Gennemsnitsfortjeneste altfor højt. Taleren anser Forsamlingen for kompetent til at tage Beslutning og anbefaler at forkaste Forslaget, thi Lauget giver os aldrig Haand i Hanke med de Penge, der staar i Kassen. En stor Del Mestre vilde sikkert nok gærne afdrage de 2 pCt. af Regningerne, men Spørgsmaalet er, om de derefter bliver indbetalt. Er den ny Prisliste daarligere end den tidligere, er det en Grund mere til ikke at yde Tilskud til Fonden.

J. Jensens Standpunkt er det samme i Dag som ved Fondens Oprettelse, og han maa bestemt fraraade at vedtage Forslaget, som aldrig vil kunne realiseres. Kun Staten er i Stand til at løse Spørgsmaalet, og den har en absolut Pligt dertil. Denne Betragtning gør sig ogsaa nu gældende selv hos Folk, som tidligere har været af en anden Anskuelse. Det vil være et fortvivlet Forsøg fra Arbejdernes Side paa at løfte denne Byrde og kan kun tjene til at forhale det Tidspunkt, da Staten bliver nødt til at tage denne Opgave op. 4 pCt. vil være et altfor lille Indskud, hvis Forsørgelsen skal række til Enker og Børn, som Kabell mente. Lad os i Stedet for Alderdomsforsørgelsen, som vi dog ikke kan magte, søge at opnaa et Tillæg til Prislisten af 4 pCt.; dette kan vi gennemføre, naar vi kun enigt samle os derom, og vi har en moralsk Ret til at fordre en saadan Forhøjelse. Naar der før 1884 glat væk kunde betales adskilligè pCt. under Prislisten, kan der vel ogsaa nu betales noget over samme.

Friis vilde indrømme at Uformuenheden blandt Svendene var stor, men troede dog at der kunde lægges andre Ting til Side for et saa smukt Formaal.

P. Nielsen kan forstaa, at den radikale Del af Bestyrelsen ikke kan se Sagen sort nok, men han haaber at den humane Del vil vinde Tilslutning blandt Svendene. Arbejderne har vist at der kan ofres anderledes store Summer paa forskellige Ting end her fordres. Han vilde endnu anbefale Forslaget.

Formanden kunde ikke indrømme at Prislisten er lavere end tidligere, men Svendene bærer i hvert Fald selv Skylden for hvorledes den er. Han troede nok at der kunde afses de 2 pCt. til Støtte for de gamle Kolleger, men er ikke blind for, at der vil gaa en Del Indskud tabt, idet mange Mestre og Svende vil enes om at opgøre deres Regnskab, uden at indbetale til Fonden. Cirkulærer vil være uheldige, da der ved disse let kan øves et Tryk, saavel fra den ene som fra den anden Side.

I. Jensen bebrejdede P. Nielsen at han opstillede Radikalisme og Humanisme som Modsætninger. Man kan godt være human, fordi man ikke gaar med til Ting, hvis Haabløshed man paa Forhaand føler sig overbevist om.

Emil Knudsen vilde anbefale Forslaget; vel havde han ikke stor Tro til at faa det gennemført, men Spørgsmaalet havde saa stor Betydning, at det nok var et Forsøg værd.

Ved Afstemningen forkastedes Forslaget med overvældende Majoritet, og det vedtoges at søge en Lønforhøjelse af 4 pCt., saasnart Konjunkturerne tillod det. Formanden opfordrede de Tilstedeværende til at arbejde ihærdigt for Foreningens Fremgang, som den første Nødvendighed for at kunne udrette noget til Gavn for Svendene i sin Helhed.

R. P.

BEKENDTGØRELSER.

Malernes Fagforening

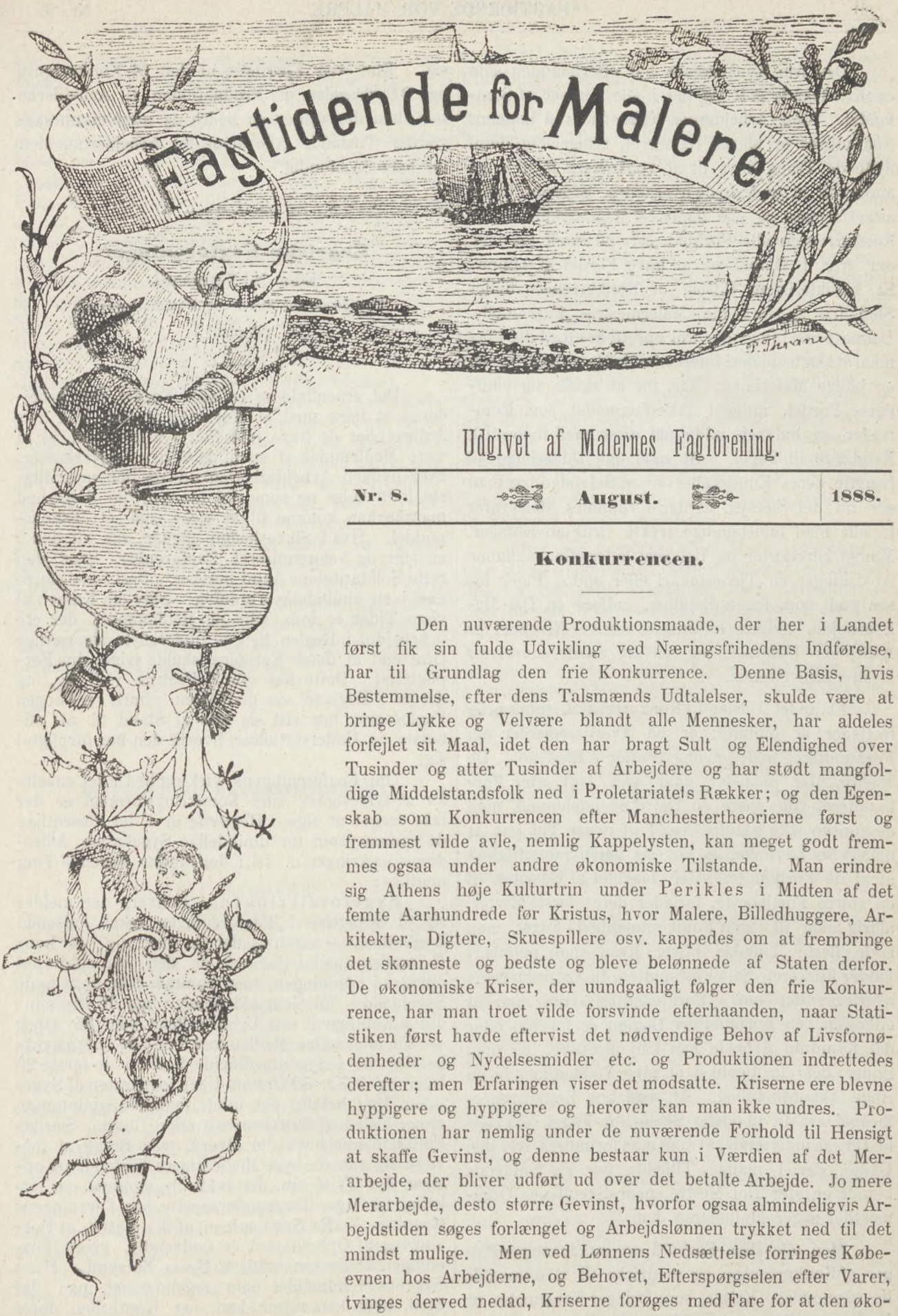
afholder Møde hver **Torsdag** Aften Kl. 8½ i **„Danas Have“**, Nørrebrogade Nr. 21.

„Malernes Fagforening“s Kontor, Rømersgade 3, Kælderen, er aabent hver Søgnedags Aften fra Kl. 7—9 for Indbetaling af Kontingent, Indmeldelse af Medlemmer, Anvisning af Arbejdde osv.

Formandens Adresse er: Maler L. Gunner, Herluf Trollesgade 16, 4. S. ov. G.

Alle indsendte Artikler maa være forsynede med Navn og Bopæl, til Underretning for Redaktionen.

Redigeret af L. Gunner.
Trykt hos J. Henriksen, Rømersgade 22, København.

Udgivet af Malernes Fagforening.

Nr. 8. August. 1888.

Konkurrencen.

Den nuværende Produktionsmaade, der her i Landet først fik sin fulde Udvikling ved Næringsfrihedens Indførelse, har til Grundlag den frie Konkurrence. Denne Basis, hvis Bestemmelse, efter dens Talsmænds Udtalelser, skulde være at bringe Lykke og Velvære blandt alle Mennesker, har aldeles forfejlet sit Maal, idet den har bragt Sult og Elendighed over Tusinder og atter Tusinder af Arbejdere og har stødt mangfoldige Middelstandsfolk ned i Proletariatets Rækker; og den Egenskab som Konkurrencen efter Manchestertheorierne først og fremmest vilde avle, nemlig Kappelysten, kan meget godt fremmes ogsaa under andre økonomiske Tilstande. Man erindre sig Athens høje Kulturtrin under Perikles i Midten af det femte Aarhundrede før Kristus, hvor Malere, Billedhuggere, Arkitekter, Digtere, Skuespillere osv. kappedes om at frembringe det skønneste og bedste og bleve belønnede af Staten derfor. De økonomiske Kriser, der uundgaaligt følger den frie Konkurrence, har man troet vilde forsvinde efterhaanden, naar Statistiken først havde eftervist det nødvendige Behov af Livsfornødenheder og Nydelsesmidler etc. og Produktionen indrettedes derefter; men Erfaringen viser det modsatte. Kriserne ere blevne hyppigere og hyppigere og herover kan man ikke undres. Produktionen har nemlig under de nuværende Forhold til Hensigt at skaffe Gevinst, og denne bestaar kun i Værdien af det Merarbejde, der bliver udført ud over det betalte Arbejde. Jo mere Merarbejde, desto større Gevinst, hvorfor ogsaa almindeligvis Arbejdstiden søges forlænget og Arbejdslønnen trykket ned til det mindst mulige. Men ved Lønnens Nedsættelse forringes Købeevnen hos Arbejderne, og Behovet, Efterspørgselen efter Varer, tvinges derved nedad, Kriserne forøges med Fare for at den økonomiske Tilstand vil blive en eneste vedvarende Krise.

Den frie Konkurrence har efterhaanden som en Kræftskade ædt sig ind i alle Klasser af Samfundet. Naar Arbejdernes Købeevne ved Lønnens Nedsættelse er bleven reduceret, tvinger den deraf flydende Trang disse til at konkurrere med hverandre, til at underbyde hverandre, hvorved Nøden atter forøges, og paa lignende Maade gennemsiver Konkurrencen alle Forhold, selv til Skade for dem, der tror i Øjeblikket at have Fordel af samme. Et karakteristisk Udslag af Konkurrencen finder Sted fra de forenede Malermestres Farvemølle. Denne Forretning, der vel oprettedes med det Formaal at skaffe de deri interesserede Malermestre gode og billige Materialier, har, for at skaffe sig yderligere Fordel, antaget Ikke-Fagmænd som Kommis'er og halvvejs uddannet disse med theoretisk Kendskab til Faget. At saadanne Udlærlinge vil benytte deres Kundskaber er en Selvfølge, og man ser nu det Særsyn, at der forhandles Malervarer til alle med fuldstændige trykte Brugsanvisninger. Mange Husværter og Beboere lader efter saadanne Anvisninger en Tjenestekarl eller endog Pige, for saa godt som ingen Betaling, udføre en Del Malerarbejde, hvilket naturligvis sænker Niveauet for Arbejdets Udførelse og er til Skade saavel for Mestre som Svende.

Et andet Udslag af Konkurrencen, som særlig fortjener at omtales, er de Avertissementer om Forbundtere, man jævnlig træffer i Bladene. De Mestre, der saaledes gaar paa Jagt efter Forbundtere, ville spare en Del af Svendelønnen, men de ønske ikke at ofre noget af deres Tid paa at undervise Lærlinge, og gør sig ingen Samvittighed af at de Forbundtere, der, blændet af Udsigten til en større Fortjeneste, forlader deres første Mester, aldrig naar til nogen Fuldkommenhed i Faget, men i de fleste Tilfælde bliver hvad man populært kalder Fuskere. Selv Forbundtere til Akkordarbejde averteres der om. Formodentlig synes man at endogsaa en Forbundters Dagløn er for høj efter det Kvantum Arbejde han kan præstere, og man finder det da tjenligst at give Vedkommende en ringe Akkordbetaling. At saadanne Konkurrenceforhold ere til ubodelig Skade for Faget i sin Helhed er saa indlysende, at man maa forundres over den Uvilje, der i mange Tilfælde gør sig gældende blandt en stor Del Mestre, naar Svendenes Organisation søger at hæmme dem.

Men alle slige Forhold ere uundgaaelige Følger af Konkurrencen og medvirke til at fremkalde de økonomiske Kriser, som bringer Forarmelse og Undertrykkelse af det arbejdende Proletariat med sig. Kun ved Fjærnelse af den fri Konkurrence og Overdragelse af Produktionen til Arbejderne selv, kan der ventes en bedre og mere menneskeværdig Tilstand, ikke alene for Arbejderne, men for hele Samfundet.

Engelske Fagforeninger.

Efter N. Neergaard.

(Fagtidende for Smede og Maskinarbejdere.)

(Fortsat.)

Det er endvidere en stor Fordel for Arbejderne at have med en Forening at gøre, over hvis Anliggender de have fuld Selvstyrelse, frem for at være Medlemmer af en af de talrige Fabrikskasser, over hvilken Arbejdsgiveren udøver den væsentligste Indflydelse og som ved mangen en Lejlighed maaske kan komme til at virke som et Tvangsmiddel. Hvad Sikkerheden angaar, saa vil den i en stor og velorganiseret Fagforening, hvor den rette Solidaritetens Aand hersker, oftest være større end i en almindelig Forening. Selv om Kassen til visse Tider er tom, ville de Medlemmer, der ere i Arbejde, i Reglen hellere underkaste sig særlige Ofre end at deres Forening skulde svigte sine Forpligtelser. Dette har ofte i Praksis vist sig, og det er i England saa godt som uhørt, at nogen Fagforening har vist sig ude af Stand til at udbetale de Understøttelser, hvortil den har forpligtet sig.

Om Fagforeningens Virksomhed i det enkelte for at fyldestgøre sine Forsikringsformaal er der ikke meget at sige. Reglerne er i det væsentlige de samme, som for almindelige Sygekasser, Alderdomsforsikringer o. dsl.; dog kunne følgende Ting mærkes:

Sygeforsikringen. Enhver, der melder sig til Optagelse i Fagforeningen, skal indsende Lægeattest, — og hvis det da viser sig, at hans Helbredstilstand i det hele er slet, kan han vel optages i Foreningen, men kommer ikke til at nyde Sygehjælp. Til Gengæld betaler han 15 Øre mindre i Kontingent om Ugen (altsaa kun 85 Øre). — Til alle andre Medlemmer end de nysnævnte betales der i Sygdomstilfælde 9 Kr. i de første 26 Uger og 4 Kr. 50 Øre om Ugen for Resten af Sygetiden. Dog betales der intet, saafremt Sygdommen er en Følge af Drukkenskab eller Utugt. Særlige Funktionærer have det Hverv, ved Besøg at forvisse sig om de syge Medlemmers Tilstand, og opstaar der Tvivl om, hvorvidt Sygdommen er virkelig, foretages Lægeundersøgelse paa Foreningens Regning. — Er Sygdommen af den Natur, at Forandring af Opholdssted er nødvendig, giver Foreningen Patienten indtil 2 Ugers Forskud. Hans Sygepenge udbetales ham regelmæssigt paa det Sted, hvor han rejser hen, og Kontrollen føres enten af Foreningens egne Funktionærer (hvis den

har en Afdeling paa vedkommende Sted) eller ved Indsendelse af Lægeattest hver fjortende Dag.

Forsikring mod Ulykkestilfælde. Ethvert Medlem, der ved et Ulykkestilfælde, et apoplektisk Slag eller dsl. pludselig og for bestandig bliver berøvet sin Evne til at arbejde i Faget, faar udbetalt 1800 Kr. én Gang for alle. Dog skulle Pengene efterhaanden tilbagebetales, hvis Vedkommende mod Forventning atter bliver i Stand til at arbejde i Faget. Summen udbetales kun mod Lægeattest. De, der have modtaget den nævnte Understøttelse, kunne mod et Kontingent af 45 Øre ugentligt vedblive at nyde godt af Foreningens Sygehjælp og at være berettigede til Begravelseshjælp. Dog udbetales naturligvis ingen Sygehjælp for den Sygdom, i Anledning af hvilken den store Understøttelse én Gang for alle er bleven tilstaaet.

Alderdomsunderstøttelse. Ethvert Medlem, der har fyldt sit 50de Aar, og som har været Medlem af Foreningen 18 Aar i Træk, kan, hvis han paa Grund af Alder eller Svaghed bliver ude af Stand til at arbejde, gøre Krav paa en Understøttelse af 6 Kr. 30 Øre ugentligt paa Livstid. Har han været Medlem i endnu længere Tid, stiger Understøttelsen, indtil den naar 9 Kr. ugentlig for saadanne, der have været 40 Aar i Foreningen. Ingen, der vedblivende arbejder i Faget, kan være berettiget til denne Understøttelse; derimod kan han vedblive at nyde den, selv om han faar Arbejde i andre Fag eller erhverver privat Indkomst af en eller anden Art.

Sluttes.

Allegoriske Fremstillinger.

(Fortsat.)

De tolv Maaneder.

Disse fremstiller man for det meste som Genier, der ere sysselsatte med et og andet, som i hver Maaned hører til Agerdyrkningen, og hvortil man tillige føjer det Stjernebillede af Dyrekredsen, i hvilket Solen i hver Maaned synes at staa op, Marts Maaned, som den første Foraarsmaaned, hvormed Aaret i Oldtiden regnedes at begynde, fik af de første Astronomer, de gamle Chaldæere, Vædderen til Tegn, April fik Tyren, Maj Tvillingerne, hvortil man siden valgte Kastor og Pollux, Sønner af den af Jupiter i Svaneskikkelse besvangrede Leda, Juni fik Krebsen, Juli Løven, August, Jomfruen, September Vægten, Oktober Skorpionen, November Skytten, siden Centauren Chiron med en Bue, December Stenbukken, Januar Vandmanden, hældende Vand af en Vandspand, Februar to Fiske.

De tre første Stjernebilleder eller Himmeltegn, Vædderen, Tyren og Tvillingerne, hvilke sidste oprindelig vare Gedetvillinger, skulle efter nogles Mening betegne Kvægavlen, der bestaar af Faar, Hornkvæg og Geder, eller efter en nøjere Udtydning: Vædderen betegner Marts fordi Faarene faa Lam omtrent paa denne Tid, Tyren April, i hvilken Maaned de fleste Køer kælve; Tvillingerne Maj, fordi Gederne føde i denne Maaned. Krebsen skulle være et Sindbillede paa Solens tilsyneladende Tilbagegang i Juni, naar den har naaet den nordlige Vendekreds, og da begynder at dale ned mod Syd igen. Løven blev, som det hidsigste Dyr, gjort til Sindbillede paa Juli, den hedeste Maaned i Aaret. Jomfruen med Aksene betegnede Høstmaaneden August. Vægten skulde forestille Dagens og Nattens Ligevægt, Jævndøgn, i September, eller efter en anden Udtydning, de indhøstede Frugters Afvejning. Skorpionen, der benyttes som Lægemiddel, skulde sigte til de herskende Sygdomme, der i Syden plejer at aftage i Oktober. Skytten var et Sindbillede paa den bedste Jagttid i November. Stenbukken, der stiger op paa Klipperne, sigtede til Solens tilsyneladende Stigen i December. Vandmanden med sin Spand betegnede den Regntid, der i de varme Lande indtræder i Januar. Fiskene skulle sigte til Fiskenes Legetid i Februar.

Efter den romerske Poet Manilius have de tolv store Guddomme, hvoraf de seks ere mandlige og de seks kvindelige, delt Herredømmet over de tolv Stjernebilleder i Dyrekredsen imellem sig saaledes: Minerva behersker Vædderen, Venus Tyren, Apollo Tvillingerne, Merkur Krebsen, Jupiter Løven, Ceres Jomfruen, Vulkan Vægten, Mars Skorpionen, Diana Skytten, Vesta Stenbukken, Juno Vandmanden og Neptun Fiskene.

Almindeligt vises de tolv Himmeltegn i Skyerne over Maanedernes Genier. Nogle Kunstnere anbringe dem ved Geniernes Side, andre give enhver Genius Himmeltegnet for sin Maaned i Haanden, andre sætte det paa det Skjold, han holder, eller paa et Alter, han staar ved, og atter andre anbringe det paa et bredt Bælte, som gives ham om Livet.

Ogsaa males Himmeltegnene saa store, at de kunne betragtes som Hovedfigurerne. De fire menneskelige Figurer, som forekomme deriblandt, nemlig Tvillingerne, Jomfruen, Skytten og Vandmanden, fremstilles sysselsatte med saadanne Handlinger, som svare til de Maaneder, enhver af dem betegner; og med Vædderen, Tyren og de øvrige Himmeltegn forener man ofte Børn eller Genier. Til Atributer faar hver Person de Blomster og Frugter, der ere særegne for den Maaned, han forestiller, eller et Redskab, der benyttes i Landbruget, ved hvis Valg man i de tempererede Lande i Europa for det meste retter sig efter Landets Klima. Og da Landhusholdningen indbefatter Agerdyrkning, Engdyrkning, Havedyrkning, Vinavl, Biavl, Silkeavl, Høravl, Faareklipning, Uldarbejde, Kvægavl og Mejeri, Jagt, Fuglefangst, Fiskeri og Skovhugst, saa er Maleren i Stand til at gøre den ene Maaned saa kendelig og saa forskellig fra den anden, som det behøves. Ogsaa kan Kunstneren i Stedet for Genier fremstille de Guder og Gud-

inder, der hersker i Dyrekredsen, og føje et eller andet af deres Kendetegn til hver af dem.

Forts.

Tekniske Meddelelser.

Imiteret Cuivre poli.

Til Anvendelse paa ornerede Rammer, Gibsfigurer Ildtøjsstativer etc., kan man efterligne de moderne irrede messinglignende Genstande paa følgende Maade: Efter et Par Anstrøg med Oljefarve, anlægges Genstanden med almindelig Guldgrund og forsølves med uægte Bladsølv, samt overtrækkes med Guldfernis. Den lasures derefter 1 à 2 Gange med en Blanding af 2 Dele Asfaltlak (Qvick drying black Lakker) og 1 Del oljereven Gummigut, tilsat med lidt Broncetinktur for at tørres og fortyndet med Oljefernis, hvorved Messingfarven fremkommer. Naar Lasurfarven er godt tør, overtrækkes Genstanden atter med Guldfernis og paastryges derefter med en tynd lasurende Matfarve af 3 Dele Laksort og 1 Del ubrændt Terra di Sienna. Saasnart denne Farve er bleven mat, aftørres den med en blød Linnedklud paa alle ophøjede Steder, saaledes at der bliver en jævn Overgang til de mørke irrede Partier.

Vil man paa samme Maade efterligne Kobbergenstande, tillaves Lasurfarven af 1 Del Asfaltlak, 1 Del oljereven Gummigut og 2 Dele oljereven Kraplak, medens der til Matfarven benyttes brændt i Stedet for ubrændt Terra di Sienna.

Til Medlemmerne.

Som det vil være de fleste bekendt, blev der i Begyndelsen af indeværende Sommer nedsat et Udvalg med det Formaal at søge tilvejebragt en ny Fane til vor Forening, idet man i længere Tid har været af den Mening, at den ældre Fane, som Foreningen er i Besiddelse af, paa Grund af sin Alder og sin tarvelige Udstyrelse er ude af Stand til, paa en værdig Maade at repræsentere Foreningen.

Efter at de fornødne Forberedelser ere trufne, tillader undertegnede Udvalg sig nu, i Overbevisning om at det ligger i ethvert Medlems Interesse, at Foreningen ogsaa i sin rent ydre Opræden kan vise sig som det den bør være: den eneste fuldgyldige Repræsentant for Malersvendenes Interesser, at opfordre Malerne til efter Evne at yde en Skærv til Anskaffelsen af en Faget værdig Fane.

Lister til Indsamling af Bidrag, saavel ugentlige som en Gang for alle, kunne faas hos Udvalgets Medlemmer og paa Foreningens Kontor.

Tillige indbyde vi Medlemmerne til en Konkurrence med Hensyn til Skitser til Fanen. Skitserne kunne være saavel til Banner som til Fane og efter Behag tegnede eller udførte i Farve, og maa under et tydeligt Merke (ikke under Navn) være indleverede paa Fagforeningens Kontor senest den 1. Oktober d. A.

I den Forvisning, at Anskaffelsen af en passende Fane er en Sag der i Virkeligheden har en ikke ringe Betydning, opfordre vi endnu en Gang Medlemmerne til at agitere kraftigt herfor, idet vi dog samtidig lægger dem paa Sinde, ikke herover at glemme Agitationen for Foreningen, Arbejdet for at samle saa mange Malere som muligt indenfor vor Organisations Ramme; thi kun lidt baader det os at have en smuk Fane, naar vi ikke har en stærk Forening. Vort Maal bør være: under den Fane vi forhaabenlig vil faa, at samle enhver Maler, som har Interesse for og Kærlighed til sit Fag, samle dem til fælles Virksomhed og til fælles Støtte.

D. 15. Juli, 1888.

Gustav Petersen,	**E. C. Meyer,**
Ryesgade 39, 3. Sal	Matthæusgade 1, 3. S.
Emil Clausen,	**Alfr. Esbensen,**
Saksogade 83, 3. S.	St. Regnegade 15, 4. S.

BEKENDTGØRELSER.

Malernes Fagforening

afholder Møde hver **Torsdag** Aften Kl. 8½ i **„Danas Have“**, Nørrebrogade Nr. 21.

„Fagtidende for Malere“,

udgaar 1 Gang maanedlig og koster for alle Ikkemedlemmer 30 Øre Kvartalet, 10 Øre pr. Nr. Abonnement modtages paa alle Postkontorer samt i **Rømersgade 3, Kælderen K.** Medlemmer af „Malernes Fagforening“ erholder „Fagtidenden“ gratis.

Det udkomne for 1885, 86 og 87, ialt 27 Numre, faas heftet i Omslag for 1 Kr. 50 Øre.

En fuldstændig Vejledning i Opmaaling og Beregning af Flademaal gives i en Række Artikler (gennem 7 Numre) der faas hæftede for 50 Øre.

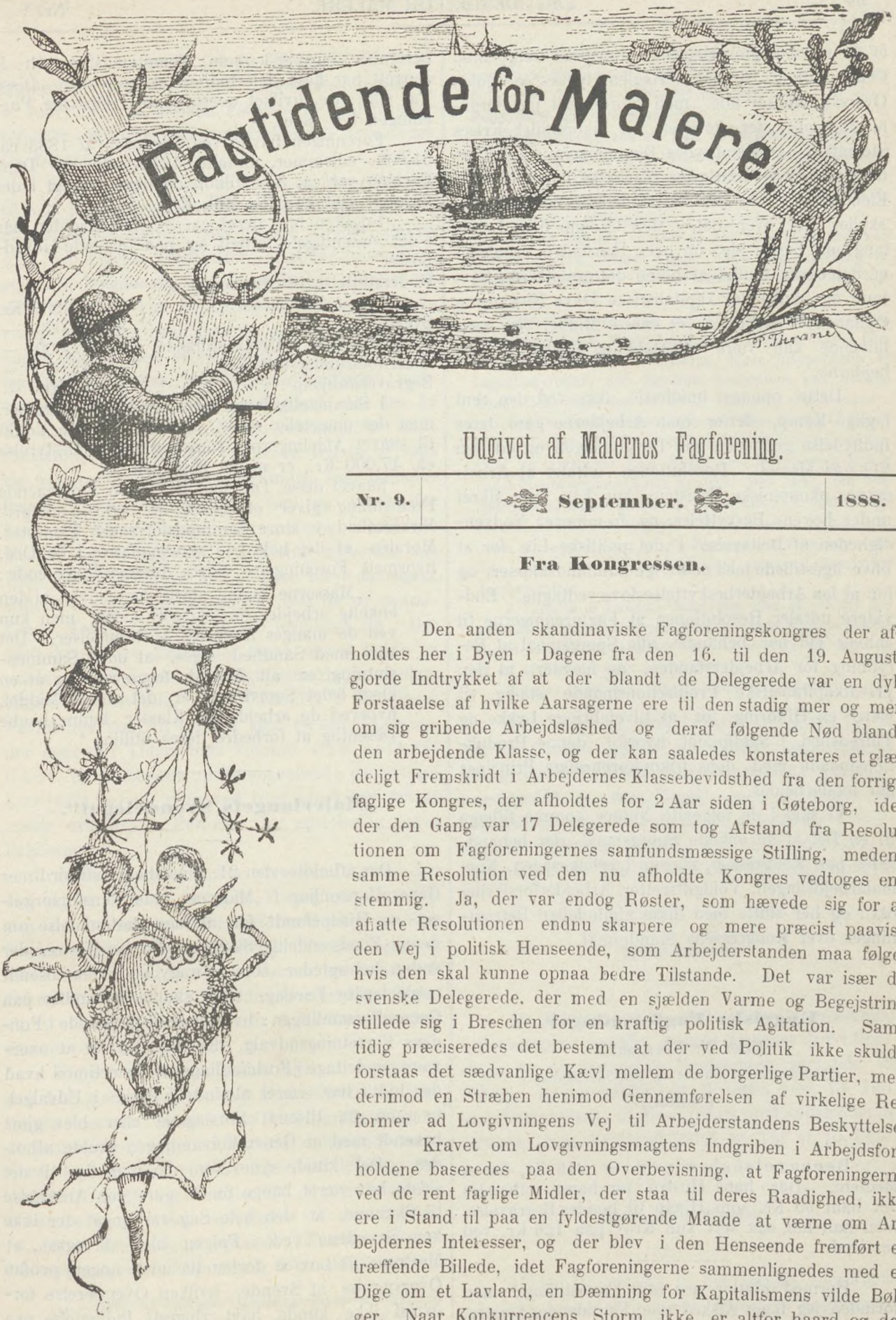
„Malernes Fagforening“s Kontor,

Rømersgade 3, Kælderen, er aabent hver Søgnedags Aften fra Kl. 7—9 for Indbetaling af Kontingent, Indmeldelse af Medlemmer, Anvisning af Arbejde osv.

Formandens Adresse er: Maler L. Gunner, Herluf Trollesgade 16, 4. S. ov. G.

Alle indsendte Artikler maa være forsynede med Navn og Bopæl, til Underretning for Redaktionen.

Redigeret af L. Gunner.
Trykt hos J. Henriksen, Rømersgade 22, København.

Udgivet af Malernes Fagforening.

Nr. 9. | September. | 1888.

Fra Kongressen.

Den anden skandinaviske Fagforeningskongres der afholdtes her i Byen i Dagene fra den 16. til den 19. August, gjorde Indtrykket af at der blandt de Delegerede var en dyb Forstaaelse af hvilke Aarsagerne ere til den stadig mer og mer om sig gribende Arbejdsløshed og deraf følgende Nød blandt den arbejdende Klasse, og der kan saaledes konstateres et glædeligt Fremskridt i Arbejdernes Klassebevidsthed fra den forrige faglige Kongres, der afholdtes for 2 Aar siden i Gøteborg, idet der den Gang var 17 Delegerede som tog Afstand fra Resolutionen om Fagforeningernes samfundsmæssige Stilling, medens samme Resolution ved den nu afholdte Kongres vedtoges enstemmig. Ja, der var endog Røster, som hævede sig for at affatte Resolutionen endnu skarpere og mere præcist paavise den Vej i politisk Henseende, som Arbejderstanden maa følge, hvis den skal kunne opnaa bedre Tilstande. Det var især de svenske Delegerede, der med en sjælden Varme og Begejstring stillede sig i Breschen for en kraftig politisk Agitation. Samtidig præciseredes det bestemt at der ved Politik ikke skulde forstaas det sædvanlige Kævl mellem de borgerlige Partier, men derimod en Stræben henimod Gennemførelsen af virkelige Reformer ad Lovgivningens Vej til Arbejderstandens Beskyttelse.

Kravet om Lovgivningsmagtens Indgriben i Arbejdsforholdene baseredes paa den Overbevisning, at Fagforeningerne ved de rent faglige Midler, der staa til deres Raadighed, ikke ere i Stand til paa en fyldestgørende Maade at værne om Arbejdernes Interesser, og der blev i den Henseende fremført et træffende Billede, idet Fagforeningerne sammenlignedes med et Dige om et Lavland, en Dæmning for Kapitalismens vilde Bølger. Naar Konkurrencens Storm ikke er altfor haard og der

er en stærk Fagforeningsdæmning til at værge mod Gennembrud, vil det i Reglen lykkes at holde Oversvømmelser ude. men skorter det paa Organisation eller der kommer en økonomisk Krises Stormflod, gennembrydes Dæmningen og det arbejdende Proletariat gaar tilgrunde i den Nød og Elendighed, som den kapitalistiske Konkurrence skyller ind over det. Men ligesom flere Lande langsomt hæver sig op over Havfladen, saaledes er det ogsaa muligt at højne det proletariske Lavland og sænke det kapitalistiske Havs Niveau, og Opnaaelsen heraf er det eneste Middel der vedblivende kan være til Held og Lykke for Arbejderne.

Dette opnaas imidlertid ikke ved den rent faglige Kamp, derfor maa Arbejderne gøre deres Indflydelse gældende paa Lovgivningen og ad den Vej naa Maalet. Resolutionen udtaler at Arbejdernes økonomiske Eksistens kun kan være sikret under Lovens Beskyttelse, og fremhæver Nødvendigheden af Deltagelse i det politiske Liv for at blive ligestillede med de øvrige Samfundsklasser, og for at faa Arbejderbeskyttelseslove vedtagne. Endvidere udtaler Resolutionen at Fagforeningerne til enhver Tid bør behandle alle Spørgsmaal af Betydning for Arbejderstanden, og hævder, at den privatkapitalistiske Produktionsmaade stadig vil være en Hindring for at tilvejebringe Lykke og Tilfredshed i Samfundet, hvorfor denne Produktionsmaade med dens frikonkurencelige Principer bør modarbejdes.

Vi skal i de følgende Numre komme tilbage til en Del af de enkelte Spørgsmaal der behandledes paa Kongressen, saasom Lærlingesagen, Normalarbejdsdagen, Voldgiftsretter, Arbejderforsikring osv., og her slutte med disse almindelige Betragtninger over Kongressens Standpunkt.

Engelske Fagforeninger.

Efter N. Neergaard.

(Fagtidende for Smede og Maskinarbejdere.)

(Sluttet.)

Begravelseshjælpen er 216 Kr. for et Medlem. Dør hans Hustru før ham, udbetales der ham 90 Kr. som Hjælp til hendes Begravelse, men han har saa selv kun Krav paa 126 Kr. ved sin Død.

Hermed slutter jeg min Fremstilling; men forinden jeg tager Afsked med Fagtidendes Læsere, vil jeg meddele nogle Tal af Fagforeningens Aarsberetning for 1883, som Forretningsfører Mr. J. Burrett har havt den Godhed at sende mig. Disse Tal ville vise, hvilket overordentligt Opsving Foreningen har taget.

Foreningen havde ved Udgangen af 1883 ca. 51,000 Medlemmer, fordelte i 424 Afdelinger. Dens Formue var ca. 3¼ Million og dens Indtægt i det forløbne Aar ca. 2½ Mill. Kr.

Udgiften har været ca. 2¼ Mill. og den har i det væsentligste fordelt sig paa følgende Hovedposter.

Understøttelse til Strejkende og Arbejdsløse. . . .	ca.	750,000 Kr.
Sygehjælp	-	475,000 —
Understøttelser i Ulykkestilfælde	-	27,000 —
Alderdomsunderstøttelser . , .	-	512,000 —
Begravelseshjælp	-	155,000 —

I Sammenligning med disse uhyre Summer, maa det unægtelig siges, at den samlede Udgift til saavel Afdelingernes som den fælles Bestyrelse ca. 47,000 Kr., er meget beskeden.

Saavel disse Tal som hele den foregaaende Fremstilling giver et Billede af rastløs, energisk Virksomhed i store Samfundsformaals Tjenester. Moralen af det hele kan sammenfattes i de Ord, hvormed Foreningens sidste Aarsberetning ende:

> „Masserne kunne aldrig hæves ved at den enkelte arbejder for sig selv alene, men kun ved de manges forenede Anstrængelser. Det kan med Sandhed siges, at uden Sammenslutning er alt Arbejde forgæves, og at en klogt ledet Samvirken er det eneste Middel, hvorved de arbejdende Klasser kunne haabe væsentlig at forbedre deres Stilling "

„Malerlaugets Svendelegat".

Der afholdtes den 21. August en ekstraordinær Generalforsamling i „Malernes Alderdomsforsørgelses- og Hjælpefond" for at tage Bestemmelse om denne Fonds endelige Skæbne. De faa Mestre, der endnu betragtedes som Bidragydende fik tilsendt nogle trykte Forslag, som skulde behandles paa Generalforsamlingen; hvorimod de 4 Svende i Fondens Forretningsudvalg, der har Ret til at overvære og deltage i Forhandlingerne, tværtimod hvad der hidtil har været almindelig Skik i Udvalget, hverken fik tilsendt Forslagene eller blev gjort bekendt med at Generalforsamlingen skulde afholdes. Det kunde synes som om man lige til det sidste har været bange for at gøre den Anskuelse til Skamme, at den hele Sag var noget der ikke kom Svendene ved. Følgen blev da ogsaa, at Mestrene fik Lov at forhandle uden nogen profan Overværelse af Svende, hvilken Overværelse forøvrigt ikke kunde havt ringeste Indflydelse paa den endelige Afgørelse.

Som man kunde vente, vedtoges Fondens Opløsning, begrundet paa Højesteretsdommen af 4. Juni i Sagen mellem Fonden og Malermester Geismer, og Indbetalingerne til Fonden ophævedes fra Dommens Dato.

Hvad der særlig er værd at lægge Mærke til ved Højesteretsdommen, er den Omstændighed, at den i sine Motiver saa at sige bryder Staven over den private Realisation af Alderdomsforsørgelses-Spørgsmaalet, idet den indirekte udtaler, at man ikke godt kan tænke sig en privat Overenskomst som ikke skulde kunne opsiges paa en eller anden Maade med en vis Tidsfrist. Paa et Grundlag med Opsigelse, vilde Sagen imidlertid nødvendigvis savne alt Hold og Fasthed, thi den fri Konkurrence, med sin haarde økonomiske Eksistenskamp, vilde hurtig tvinge en Del til at søge sig frigjorte fra den Ekstrabeskatning, som Indbetalingen til en saadan Fond var, og kunde der findes en Form, hvorved de en Gang indskrevne Mestre vare tvungne til vedblivende at betale, saa vilde Resultatet blive det, at disse bleve daarligere stillede i Konkurrencekampen, end de ny optrædende Mestre, der ikke havde forpligtet sig. Der vilde kun være begrundet Haab om at holde en saadan Fond oppe ved enigt Samarbejde mellem Mestre og Svende, naar Tilskudet i Svendenes Bevidsthed kom til at staa som en Del af Lønnen, der engang i Tiden vilde komme dem selv til Gode, og endda kun under nogenlunde gunstige Konjunkturer; man ved hvor vanskeligt det er under arbejdsløse Perioder at opretholde selve Prislisten.

Saaledes som Fonden var oprettet, har den vist sig at være et fortvivlet Forsøg paa at lappe paa de bestaaende Arbejderforhold efter umulige Regler, men det er et glædeligt Tidens Tegn, at selv en Del af Fondens Venner ere komne til Erkendelse om, at Alderdomsforsørgelses-Sagen er et Spørgsmaal, der kun kan løses gennem Staten ved Lovgivningen.

Fonden er, som ovenfor sagt, nu opløst, og den har gjort sin Nytte paa forskellig Maade, ikke mindst derved, at den har vist Umuligheden af at gennemføre noget Svendene vedrørende imod deres Interesser eller uden deres Medvirkning. Det direkte Udbytte er imidlertid „Malerlaugets Svendelegat“, der oprettedes af den Kapital, ca. 33000 Kr., som er opsamlet i Fonden. Generalforsamlingen vedtog nemlig følgende Forslag:

„I Tilfælde af Fondens Opløsning anvendes hele dens Kapital til et Legat, hvis Renter, med Fradrag af de fornødne Administrationsudgifter, fordeles i lige Portioner indtil 120 Kroner og ikke under 60 Kroner aarlig til trængende Malersvende, som have fyldt det 55de Aar og indtil den Tid have arbejdet uafbrudt mindst 10 Aar i København eller Frederiksberg.

Fortrinsberettigede ere først de Malersvende, som ved Fondens Opløsning nyde Understøttelse af den som Pensionister, og dernæst de, paa hvis Navn der har været gjort Indbetalinger til Fonden, forsaavidt de iøvrigt opfylde de ovennævnte Betingelser.

Legatet tilstaaes kun for ét Aar ad Gangen, men kan som Regel ikke fratages Nogen, hvem det en Gang er tilstaaet, medmindre hans Forhold væsentlig har forandret sig.

Ingen kan nyde mere end 1 Legatportion ad Gangen. Bestemmelse om hvem Legatet skal tilstaas og om Portionernes Størrelse og Udbetaling, tages inappellabelt af Legatbestyrelsen, der ligeledes bestemmer paa hvilken Maade Bekendtgørelse om ledige Portioner skal foregaa.

Ved Fondens Opløsning udleveres dens Kapital til Malerlaugets Bestyrelse, der overtager Administrationen af Legatet og anbringer dets Midler paa betryggende Maade under Repræsentantskabets Kontrol. Den fører, om fornødent med lønnet Medhjælp, et særskilt, af Laugets øvrige Forhold uafhængigt Regnskab over Legatet, hvilket revideres af de af Lauget valgte Revisorer og fremlægges paa dets aarlige Generalforsamling samt optages i dets trykte Aarsberetning.

I Tilfælde af Laugets Ophævelse eller af, af det frasiger sig Administrationen, overgaar denne til Københavns Magistrat eller, hvis denne ikke vil paatage sig den, da til en af Samme valgt Bestyrelse.

Legatet benævnes „Malerlaugets Svendelegat.“

Som man ser, skal Legatet kun gives for ét Aar ad Gangen ,og der er kommet nogle mindre heldige Ord ind i Bestemmelserne nemlig: „fortrinsberettigede“ og „som Regel“; men vi haabe at Legatbestyrelsen vil komme til at bestaa af hæderlige og upartiske Mænd, der ved Uddelingen af Portionerne vil vide at tage alle retfærdige Hensyn.

Restancer.

Da Medlemstavlen skal ordnes og ophænges i Foreningens Lokale, bringes Lovenes § 8 i Erindring for de resterende Medlemmer, som ikke vil slettes. Restancetiden er 6 Uger, men der kan, ved Henvendelse til Bestyrelsen med undskyldende Grunde, faas Henstand indtil en Tid af 10 Uger.

Den nye Fane.

Under Henvisning til det Opraab, som Faneudvalget udstedte i forrige Numer af Fagtidende, anmode vi Medlemmerne, da det nu kan ansés

for sikkert at Foreningen faar en ny Fane, om at konkurrere med Skitser til samme. Skitserne maa under Mærke være indleverede paa Fagforeningens Kontor senest den 1. Oktober d. A. — Lister til Indsamling af frivillige Bidrag til Fanen, kunne ligeledes faas paa Foreningens Kontor.

Allegoriske Fremstillinger.

(Fortsat.)

De syv Ugedage.

Disse betegner man ved de syv romerske Guder og Gudinder, hvis Navne først blev tillagt Solen, Maanen og de 5 inderste Planeter i vort Solsystem, Jorden ikke medregnet. Romerne opkaldte nemlig Dagene efter de samme Guddomme, og deres Navne ere i de fleste nyere Sprog enten bibeholdte eller ubetydelig forandrede. Ved Apollo, Solens Gud, fremstiller man Søndagen, ved Diana, som ogsaa kaldes Luna, Maanens Gudinde, Mandagen, ved Mars Tirsdagen, ved Merkur Onsdagen, ved Jupiter Torsdagen, ved Venus Fredagen og ved Saturn Lørdagen eller Sabbaten.

Disse syv Gudomme findes paa et gammelt Metal-Mindesmærke, der er dannet som et Skib, og hvor den gamle Saturns Brystbillede eller Lørdagen er den første i Rækken, og Apollos, Dianas og de øvrige Guders Billeder følge efter i Dagenes sædvanlige Orden. Aarsagen hvorfor Lørdagen, Saturns Billede, her er den første af Ugedagene, har man forklaret af den romerske Fest Saturnalierne, hvis Højtideligholdelse medtog en hel Uge, og hvoraf dette Mindesmærke sandsynligvis har været en Fremstilling.

De syv Ugedage fremstilles bedst ved syv Genier, som gives de ovenfor nævnte syv Guders Atributer. Søndagen holder en Sol og Mandagen en Nymaane i Haanden, Tirsdagen gives et Skjold samt Spyd eller Sværd, Onsdagen holder en Merkurstav, Torsdagen en Tordenkile omgiven af Lynild, Fredagen en Myrtekrands og to Pile og Lørdagen en Le. — Mandagen og Fredagen fremstilles helst i Kvindeskikkelser.

De syv Personer er ogsaa, som Sindbillede paa Ugens Kredsløb, blevet fremstillet holdende hinanden i Hænderne og dansende rundt. Søndagen har da Solens Straaler omkring Hovedet eller bærer en takket Krone, Mandagen har Nymaanen paa Hovedet, Tirsdagen er bevæbnet med Hjelm og Panser, Onsdagen bærer en bevinget Merkurhat, Torsdagen har et Ammonshorn (Vædderhorn) i Tindingen (Jupiter blev undertiden forvekslet med den ægyptiske Gud Ammon, der afbildes med Vædderhorn.) Fredagen har en Myrtekrands paa Hovedet og Lørdagen bærer en Le paa Ryggen.

Her i Norden opkaldte man Dagene efter de tilsvarende nordiske Guder. Søndagen og Mandagen efter Solen og Maanen, Tirsdagen efter Tyr, der ligesom Mars var Krigens Gud, Onsdagen efter Odin, Torsdagen efter Tordenguden Thor, Fredagen efter Gudinden Freya, Lørdagen derimod udledes af det islandske laugr, det er vaske, hvilket altsaa vil sige, at Lørdagen var Renselsesdag, hvorimod man i Syden betegnede Sabbaten ved Guldalderens Guddom.

Dagen.

Dagen fremstilles ved Solens Gud Apollo med Straaler omkring Hovedet og et Kogger med Pile paa Ryggen, fordi Pilene oprindelig var Sindbillede paa Solstraalerne, der udskydes fra Solen, som Pilen fra en Bue. Ofte kører Apollo paa en Vogn, der trækkes af fire lyse Heste ved Siden af hverandre.

En tysk Kunstner har fremstillet Dagen ved Apollo som Barn, staaende i Skyerne med Solstraaler omkring Hovedet, i Færd med at afskyde en Pil.

Thorvaldsen har paa sit Basrelief fremstillet Dagen som en svævende Kvinde, der udstrør Blomster, medens et Barn med opløftet Fakkel holder sig ved hendes Skulder.

Forts.

BEKENDTGØRELSER.

Malernes Fagforening

afholder Møde hver **Torsdag** Aften Kl. 8½ i **„Danas Have“**, Nørrebrogade Nr. 21.

„Fagtidende for Malere“,

udgaar 1 Gang maanedlig og koster for alle Ikkemedlemmer 30 Øre Kvartalet, 10 Øre pr. Nr. Abonnement modtages paa alle Postkontorer samt i **Rømersgade 3, Kælderen K.** Medlemmer af „Malernes Fagforening“ erholder „Fagtidenden“ gratis.

Det udkomne for 1885, 86 og 87, ialt 27 Numre, faas heftet i Omslag for 1 Kr. 50 Øre.

En fuldstændig Vejledning i Opmaaling og Beregning af Flademaal gives i en Række Artikler (gennem 7 Numre), der faas hæftede for 50 Øre.

„Malernes Fagforening“s Kontor,

Rømersgade 3, Kælderen, er aabent hver Søgnedags Aften fra Kl. 7—9 for Indbetaling af Kontingent, Indmeldelse af Medlemmer, Anvisning af Arbejde osv.

Formandens Adresse er: Maler L. Gunner, Herluf Trollesgade 16, 4. S. ov. G.

Alle indsendte Artikler maa være forsynede med Navn og Bopæl, til Underretning for Redaktionen.

Redigeret af L. Gunner.

Trykt hos J. Henriksen, Rømersgade 22, København.

Udgivet af Malernes Fagforening.

Nr. 10. | Oktober. | 1888.

Hvor glide vi hen?

Kolleger i Malerfaget! Ofte er der lydt manende Ord til Eder, men aldrig med saa stor Berettigelse som netop nu, da der er Grund til at befrygte, at det vi har kæmpet for i hele den Tid vor Organisation har bestaaet, nemlig vor Prisliste, vil blive tilintetgjort. Fatter I ikke Betydningen af de Udtalelser, der falder omkring paa Arbejdspladserne, særlig de ny Bygninger? Paa flere Steder tilbydes Svendene Beskæftigelse, men ikke til de i Prislisten forudsatte Priser; nej, hvor der i den reviderede Prisliste har fundet Forhøjelse Sted, der erklæres det, at der umulig kan betales saa meget, men man taler ikke om de Steder, som er bleven forringede. Og naar saa en Svend har gaaet arbejdsløs i længere Tid, tænker han at noget er dog bedre end intet, han paatager sig Arbejdet, det bliver udført under Prislisten uden at det er muligt at forhindre dette, hvad enten man har Mesterens Underskrift paa Prislisten eller ej; thi der er jo sket en „fri Overenskomst" mellem Mester og Svend. Men naar Svendene indgaar paa at udføre Arbejdet under Prislisten, er alt Haab ude om at holde den oppe. Det er et tungt Ansvar, der falder paa de Svende, som saaledes lader sig bruge i Konkurrencens Tjeneste til at drive Lønnen ned; men desværre! de holder sig borte fra Organisationen under Paaskud af, at den intet kan udrette og under Henvisning til de daarlige Tider. Ja, i Sandhed! Organisationen kan kun lidet udrette, naar det blot er et Mindretal af Svendene, som tilhører den, og disse har at bekæmpe ikke alene de Mestre, som vil tvinge Prisen nedad, men ogsaa den Del af Svendene, som er behjælpelig dermed. Er det da nødvendigt for at faa Arbejde, at der gaas under Prislisten? Nej, aldeles ikke, der bliver ikke udført mere Malerarbejde for det.

Opførelsen af nye Bygninger vilde ikke blive standset, selv om der skulde betales nogle Kroner mere for Malingen af samme. Fortjenesten ved den lavere Løn gaar endnu i Mesterens Lomme; men indser I ikke hvad Følgen vil blive af de forekommende, heldigvis endnu ikke talrige Prislistebrud? De hæderlige Mestre er nødt til ved deres Overslagsberegninger at lægge en lavere Arbejdsløn til Grund, for at kunne tage Kampen op med deres Konkurrenter, og da er hele den indvundne Fortjeneste gaaet over til Bygherren. Desværre findes der Mestre, som, i blind Iver for at tjene nogle Kroner ved at være de første Prisbrydere, ikke i den indeværende daarlige Periode undser sig for at ødelægge Fagets Stilling, reducere den i Forvejen tarvelige Fortjeneste for Svendene og derved bidrage til det uundgaaelige, at fremelske et endnu værre Smøreri end der allerede nu gaar i Svang. Kammerater, mand Eder op! Overbevis Kollegerne om det fordærvelige Forhold, der kun vil danne Indledningen til et almindeligt Prisfald. Og I, som staar med nogenlunde fast Fortjeneste og ikke tror at blive berørt af Konkurrencens Storme, tænk Eder om og I maa kunne indse, at naar den almindelige Gennemsnitsløn synker, da vil ogsaa Eders Løn med Naturnødvendighed følge efter; thi lige saa vist som Arbejdernes Løn i Almindelighed ikke bestemmes af et enkelt Fag, men maa svinge omkring den Størrelse, som er nødvendig til Livets Ophold og Slægtens Bestaaen, lige saa vist er det, at naar et Fag er sunket ned til Minimet, da vil Virkningen føles af alle Fagets Arbejdere. Dem, der er saaledes stillede, at de erholde den højeste Løn i Faget, kan dog aldrig vente at deres Løn gaar mere end en vis Procent op over den gennemsnitlige Fortjeneste, og naar denne Fortjeneste synker, vil ogsaa Maksimumslønnen i Faget synke. Er der da ingen Redning mulig? Kan man ikke forhindre Malerfagets Synken ned til Ligestillelse med de uslest betalte? Der er kun én Maade, hvorpaa dette kan ske, nemlig naar Svendene ved en kraftig og fast Organisation hjælper de hæderlige Mestre med at byde Smudskonkurrencen Spidsen. Vi har en Forpligtelse dertil overfor de Mestre, der vil betale deres Arbejdere ordentlig, overfor Faget, overfor Arbejderstanden i Almindelighed og overfor os selv. Vaagn op, Kammerater! Indse Eders egen og Fagets Stilling i Øjeblikket og slut Eder til Fagforeningen. Vær med til at opretholde Prislisten; er den end ikke saa god, som den kunde og burde være, saa er den dog for god til at rives i Stykker og kastes i Papirkurven; men netop dette vil blive Følgen, hvis I ikke slutter Eder til Organisationen.

Faglige Voldgiftsretter.

At Arbejdernes almindeligste Vaaben, Strejken, i næsten alle Tilfælde, selv om den føres sejrrigt igennem, er saa kostbar og medfører saa mange Savn for Arbejderne selv, at den i Almindelighed kun bør iværksættes naar alle andre Midler ere forsøgte, maa vel snart antages at være en fastslaaet Kendsgærning. Men se vi tilbage paa de i de senere Aar førte Strejker, maa det dog indrømmes, at en Del af disse, særlig de mindre, sandsynligvis kunde været undgaaede, naar der mellem de stridende Parter havde staaet en Institution, der havde kunnet optræde som dømmende eller mæglende. En Anerkendelse heraf er det, som har bevæget Arbejdere og Arbejdsgivere i enkelte Fag til at oprette Voldgiftsretter bestaaende af Mestre og Svende i det paagældende Fag, som skulde søge at bilægge faglige Stridigheder. Ved Henvendelse til Malerlauget søgte Malernes Fagforening i sin Tid at faa oprettet en saadan Voldgiftsret i vort Fag, et Forsøg der dog mislykkedes, idet Lauget stillede sig fuldkommen afvisende dertil, og d. 31. Marts 1886, værdigede Forslaget følgende lakoniske Svar: „Malerlauget kan ikke erkende Nødvendigheden af Oprettelsen af en faglig Voldgiftsret, og af denne Grund ikke medvirke dertil.“

Foruden disse permanente Voldgiftsrettter, haves ikke faa Eksempler paa, at opstaaede Uenigheder, særlig om Lønforhold eller Længden af Arbejdstiden, ere afgjorte ved Kendelse af Voldgiftskommissioner, nedsatte alene for det foreliggende Tilfælde, og som snart have bestaaet af Mestre og Svende i det paagældende Fag, med en ikke Fagmand, en Øvrighedsperson eller lign. som Opmand, snart udelukkende af Folk udenfor Faget, for hvilke de stridende Parter fremsatte og begrundede deres Paastande, og hvis Kendelse begge vare enige om at underkaste sig.

Alle disse private Voldgiftsretter lide imidlertid alle af den Fejl, at de kun kan virke naar de stridende Parter ere besindige nok til at underkaste sig deres Dom, og det Øjeblik en af Parterne nægter at bøje sig for den afsagte Kendelse, eller aldeles ikke vil lade sin Sag paakende af en saadan Ret, er denne aldeles afmægtig, den mangler enhver Autoritet og er ikke i Besiddelse af nogetsomhelst Magtmiddel, hvorved den kan tvinge de stridende til at anerkende dens Kompetence til at dømme dem imellem. Saa har man Kampen i fuld Gang, og efterhaanden som Kløften mellem Arbejde og Kapital tiltager, efterhaanden som Kampen om Livsopholdet bliver mere og mere forbittret, desto vanskeligere vil Voldgiftsretternes Arbejde blive og tilsidst vil det ganske

umuliggøres, naar der ikke bag dem stilles en Magt, som er stærkere end de kæmpende Parter.

Sikkert er det denne Betragtningsmaade der har foranlediget den skandinaviske Fagforeningskongres til at forlange at Staten skal oprette Voldgiftsretter i de forskellige Fag, at den skal paase at Mægling ved enhver faglig Strid forsøges førend Streike erklæres.

Selv ved saadanne Voldgiftsretter er man naturligvis ikke sikret mod en uretfærdig Dom; selv om Arbejdernes Krav ere berettigede, kan en afsagt Kendelse dog være i Mestrenes Favør, thi den Opmand, som skal træde til i Tilfælde af at Retten ikke kan enes om en Dom, og som er udnævnt af en kapitalistisk Stat, vil vel som oftest være Kapitalist eller Mester, og stemme med sine Standsfæller. I et saadant Tilfælde maa Arbejderne naturligvis tage deres Tilflugt til Magtmidler, og sikkert vil da den offenlige Mening udtale sig saa stærkt til Gunst for dem, at det næppe vil falde dem meget vanskeligt at føre deres Sag til Sejr. Som oftest vil en saadan Voldgiftsret dog være i Stand til at bringe Striden til en mindelig Afgørelse og at dette er til Fordel for det paagældende Fag er indlysende.

Naar der nu spørges om, hvorledes vi skal faa Staten til at gribe ind paa dette Omraade, saa maa dertil svares, at det kun kan ske ved at vi danner en kraftig Organisation, ved at vi slutter os sammen saavel om dette som om mange andre Spørgsmaal. Det maa ske ved at vi danner en Magt, som man er nødt til at tage Hensyn til. Den Dag da enhver Maler forstaar dette, da er vi ogsaa nær ved Løsningen af dette Spørgsmaal.

Skulle vi være enige om at arbejde tor at denne Forstaaelse ikke maa lade vente alt for længe paa sig?

E.

Misopfattelser af Prislisten.

Det har vist sig, at de i Prislisten forekommende Henvisninger til andre Steder undertiden giver Anledning til Misforstaaelser. Saaledes er der forevist os en Regning, hvorpaa der var anført for Afvaskning af oljemalede Vægge, der ikke skulde males, 2½ Øre pr. □ Alen, idet Svenden var gaaet ud fra, at der paa det paagældende Sted i Prislisten stod: „se Loftvaskning Side 20". Nu skulde man tro, at der paa dette Sted umulig kunde tages fejl, da Prisen staar anført umiddelbart efter, nemlig: „Blanke Vægge pr. □ Alen 1½ Øre og matte do. 2 Øre", hvilket vilde være meningsløst, naar der ved Henvisningen til Loftvaskning var ment Priserne. Det er en Selvfølge at der er ment den Behandling, som Væggene skal underkastes og Henvisningen betyder kun en Udeladelse af følgende: „Det smudsige Lag fjærnes og afskylles tilstrækkeligt, saa at Væggene staar klare."

Et andet Sted, som ligeledes er bleven misforstaaet, maaske med mere Berettigelse, er Behandlingen af Fyldingslofter. Det hedder først: „Almindelige plane Lofter at fernisere og stryge med Oljefarve betales som Vægge (se nedenfor)" og derefter: „Lofter inddelte med Lister i Fyldinger betales som Paneler og Døre." Der har nu gjort sig den Opfattelse gældende, at de efterfølgende Priser for Spartling og Slibning kun gjaldt Fyldingslofter, hvorimod plane Lofter ogsaa for dette Arbejdes Vedkommende skulde rette sig efter Vægge. Dette er imidlertid ikke rigtigt. Meningen er at Fernisering og Strygning med Oljefarve paa plane Lofter skal betales som Vægge, hvorimod samme Arbejde paa Fyldings-Lofter skal betales som Paneler og Døre. Sætningen: „At spartle to Gange, slibe. og en Gang Strygning pr. □ Al. 14 Øre", gælder derimod baade for plane og for Fyldingslofter.

Endnu skal vi omtale et Tilfælde, hvor der var gjort Paastand paa, at en Svend skulde slibstryge spartlede Vægge for 2½ Øre, under Henvisning til den Post under „Gamle Paneler og Døre" (Side 14), hvor det hedder: „Forlanges Slibning i Farven, tillægges pr. □ Alen ½ Øre. Selvfølgelig kan denne Post, der kun gælder Slibstrygning af gammelt Panelarbejde, ikke anvendes paa spartlede Vægge. Her er Prisen 6 Øre, nemlig 4 Øre for Afslibningen, paa hvilken Maade denne end sker, og 2 Øre for Strygningen uden Fordrivning.

L. Gunner.

Allegoriske Fremstillinger.

(Fortsat.)

Natten.

Natten maler man med mørkt Gevandt og med et stort Slør. Undertiden besættes enten Sløret eller Gevandtet med Stjerner. Ofte giver man den en Fakkel som den slukker paa Jorden. Fremstilles den kørende, bliver dens Vogn trukken af sorte Heste eller af Natugler. Undertiden flagrer der foran den en Genius, som udgyder Dug af et Kar eller en Kande, eller ogsaa lader man den ryste Drømme, nemlig Fremstillinger af allehaande naturlige og fantastiske Genstande, ud af et Horn.

En tysk Kunstner har fremstillet Natten som et Pigebarn, der kører i Luften i Nærheden af Fuldmaanen paa en Vogn som trækkes af Ugler, støtter Hovedet paa Haanden for at sove, holder denne Haand nogle Valmuekapsler, og har i den anden Arm liggende et Horn af hvilket der falder forskellige Drømmeskikkelser.

Thorvaldsen har, ligesom Dagen, fremstillet Natten som en svævende Kvinde. Hun holder to sovende Børn ind til sit Bryst, og der flyver en Ugle bagved hende.

I Oldtiden gaves Nattens Gudinde i hver Arm et sovende Barn, hvoraf det ene var hvidt og det andet sort; dette kan udtydes paa for-

skellig Maade, men i Almindelighed antager man, at de have skullet forestille Søvnen og Døden, der efter den græske Mythologi ere Nattens Børn.

Carstens har efter en Beskrivelse af Pausanius tegnet Natten i siddende Stilling, indhyllende Søvnen og Døden i sin Kappe, medens Drømmenes fantastiske Skikkelser vise sig i en Klippegrotte ved dens Fødder. Søvnen, der lige oven for Grotten ligger sovende med over hinanden lagte Fødder, holder en Valmuestængel i Haanden; Døden er betegnet med en omvendt Fakkel, som den holder i den ene Haand, medens den hviler Hovedet paa den anden Arm.

Dagens fire Tider.

1. Morgenen. Denne fremstilles ved Morgenrødens Gudinde Aurora, som er klædt i et rødligt Gevandt, har en Stjerne paa Hovedet og en Fakkel i Haanden. Ofte kører hun paa en Vogn, der trækkes af to lyse Heste, som for det meste fremstilles bevingede.

Man fremstiller ogsaa Morgenen i Skikkelse af en Genius, der holder en Fakkel i Haanden og har en Stjerne paa Hovedet. Denne Genius, der betegner Morgenstjernen, kaldtes i Oldtiden Lucifer eller Fosforus, det er Lysbringeren. Ofte flyver den foran Aurora, der da hverken har Stjerne eller Fakkel, men udstrør Roser eller andre Blomster.

2. Middagen. Denne bliver, ligesom Dagen i Almindelighed, fremstillet under Solguden Apollos Billede. Tydeligst er Fremstillingen, naar Apollo som Barn gør Mine til at lade en Pil falde lodret ned, eller i denne Retning afskyder den af sin Bue.

Forts.

Foreningsanliggender.

Den ordinære halvaarlige Generalforsamling afholdes Onsdag d. 10. Oktober Kl. 8 Aften i Rømersgade 22, 1. Sal til Gaden, med følgende Dagsorden:

1. Forhandlingsprotokollen.
2. Beretning om Foreningens Virksomhed i det forløbne Halvaar.
3. Fremlæggelse af Halvaarsregnskabet.
4. Valg af Bestyrelse. Af Bestyrelsen afgaar Formanden L. Gunner, der paa Generalforsamlingen i April betingede sig ikke at ville fungere længere end til Efteraaret, samt følgende Repræsentanter: Rud. Poulsen, Jensen Lind, E. C. Meyer og N. Nilsson; de Repræsentanter der vedblive at fungere ere: J. Jensen, Jens Hansen, E. Knudsen og H. Holm. Af Revisorerne, der for Tiden er Gustav Petersen og Deleuran, afgaar førstnævnte.
5. Valg af 2 Kontrahenter til Bladet „Social-Demokraten“ og 15 Repræsentanter til Forsamlingsbygningen.
6. Forskellige Forslag. Til dette Punkt er indkommet følgende:

„Bestyrelsens Pligt til at ordne Medlemmernes Arbejdsforhold gælder kun for de Arbejder der ere udførte i den Tid Vedkommende har været Medlem af Foreningen“.

Nr. 94, Jens Hansen.

„Fagforeningen ophæver foreløbig sit Arbejdsanvisningskontor. Indbetalingen af Kontingentet sker dels ved Medlemsmøderne og dels paa den i Lovenes § 29 fastsatte Maade. Formandens Løn bestemmes for det kommende Halvaar til 100 Kr.“

Bestyrelsen.

„Ethvert Medlem svarer et maanedligt Kontingent, hvis Størrelse fastsættes paa Budgettet, (se § 35) ikke under 50 Øre om Sommeren og 30 Øre om Vinteren og ikke over 1 Kr. om Sommeren og 40 Øre om Vinteren. Restancetiden sættes til to, men kan ved Henvendelse til Bestyrelsen forlænges til tre Maaneder.“

Nr. 218, Gustav Petersen.

„I „Fagtidende for Malere“ optages der saa ofte som muligt Artikler med en kortfattet med særligt Hensyn til vort Fag udarbejdet Fremstilling af de paa den skandinaviske Fagforeningskongres vedtagne Programpunkter. De vedkommende Numre omdeles saavidt muligt til alle Malersvende i Københavns.“

Nr. 145, Alfred Esbensen.

BEKENDTGØRELSER.

Malernes Fagforening

afholder Møde hver **Onsdag** Aften Kl. 8 i **Rømersgade 22, 1. Sal til Gaden,** Opgang i Gaarden tilhøjre for Porten.

„Fagtidende for Malere“,

udgaar 1 Gang maanedlig og koster for alle Ikkemedlemmer 30 Øre Kvartalet, 10 Øre pr. Nr. Abonnement modtages paa alle Postkontorer samt i **Rømersgade 3, Kælderen K.** Medlemmer af „Malernes Fagforening“ erholder „Fagtidenden“ gratis.

Det udkomne for 1885, 86 og 87, ialt 27 Numre, faas heftet i Omslag for 1 Kr. 50 Øre.

En fuldstændig Vejledning i Opmaaling og Beregning af Flademaal gives i en Række Artikler (gennem 7 Numre), der faas hæftede for 50 Øre.

Redigeret af L. Gunner.

Trykt hos J. Henriksen, Rømersgade 22, København.

Udgivet af Malernes Fagforening.

Nr. 11. | November. | 1888.

Til Medlemmerne.

Naar jeg nu efter gentagen Opfordring har modtaget Valget som Formand for Malernes Fagforening, saa tænker jeg at dette maaske kan forekomme en og anden mærkeligt, idet jeg først havde nægtet at modtage dette Valg, og jeg skal derfor med et Par Ord anføre de Grunde, der i begge Tilfælde har været de bestemmende for mig.

Skal man være Formand for en Fagforening og skal man være det paa en Maade, der har Foreningens Fremgang til Følge, saa er det ikke nok at man gaar til det med Bevidstheden om at ville gøre alt hvad der staar i éns Magt for at udfylde den Plads man har modtaget, man maa tillige være i Besiddelse af ikke saa faa gode Evner og Egenskaber. Jeg tvivler ikke om at være i Besiddelse af den første Betingelse, nemlig god Vilje, ligesaalidt som jeg tror at være Indehaver af den sidste i saa stor Udstrækning som ønskeligt var, og naar saa hertil kommer, at en Formands Stilling vist kun i de færreste Tilfælde kan siges at være misundelsesværdig, og allermindst i et Fag som vort, hvor Begrebet „Solidaritetsfølelsen" maa siges at være noget sparsomt udviklet (jeg fornærmer ingen, naar jeg mener dette om en Del ærede Kolleger), saa er dette hvad der laa i den ene Side af Vægtskaalen og til Tider har tynget denne ned.

Paa den anden Side ansaa jeg det for en Pligt, ikke vedblivende at tilbagevise den Tillid, der fra Medlemmernes Side umiskendelig er vist mig ved ikke saa faa Lejligheder, og samtidig forekom det mig som sandsynligt, at jeg ved at modtage Valget maatte vise de Herrer, der ikke have følt sig opfordrede til at støtte vor Organisation, at selv om man i et givet Øjeblik ved, hvor man skal faa Arbejde i Morgen, saa har man ligefuldt en Pligt, maaske saa meget desto større, til

at støtte de Anstrængelser, der gøres, for ved fælles Optræden at værne den i Forvejen ikke for høje Arbejdsløn mod Angreb fra mindre humane Arbejdsgiveres Side, Angreb, der kun kan tilbagevises ved fælles Optræden fra Svendenes Side; se det er hvad der laa i Vægtskaalens anden Side og som i det afgørende Øjeblik syntes mig at veje den første op.

Det er nu mit Haab, at jeg maatte have set ret, som jeg sagde før: Solidaritetsfølelsen synes hos en Del Kolleger at være lidt sparsomt udviklet, men det udelukker jo ikke, at den ved lidt omhyggelig Pleje vil kunne skyde rask i Vejret og trænge dens væsentligste Hindring Ligegyldigheden noget mere i Baggrunden, til Held ikke alene for Vedkommende selv, men ogsaa for Faget i sin Helhed. Det gælder derfor om for os, der har indset den store Fordel, der ligger i, at Fagforeningen er saa stærk som mulig, at vi aldrig nogensinde lader nogen Lejlighed gaa tabt, hvor vi ere istand til at agitere for Foreningen; vi har jo Eksempler paa hvad enkelte har kunnet udrette, naar de har sat sig dette som Princip, og jeg tror heller ikke at det er saa vanskeligt et Arbejde, jeg føler mig overbevist om, at af 50 Arbejdere er der kun en der har den mærkelige Opfattelse, at det skader ham i økonomisk Henseende at være Fagforeningsmedlem, de 49 har ikke denne Grund; de har, naar man taler med dem, slet ingen; ganske vist opgives der altid en eller anden Grund, men denne er altid af den Beskaffenhed, at den ikke taaler at tages nøjere i Øjesyn, og tilbage bliver kun det, der har hindret dem i at opfylde den Pligt de sikkert har, og ikke mindst mod dem selv, og dette er Ligegyldighed, man lader fem være lige og stoler paa, at lykkes det Fagforeningen at opnaa en lille Fordel, saa er man alligevel Part haver i denne, og kan der ikke opnaas noget, ja, saa tænker man for lidt til at indse, at man netop ved sin passive Holdning selv er den egentlige Skyld. Det er disse Kolleger man bør tale med, og det vil som Regel lykkes at overbevise dem om deres urigtige Stilling; det er ikke min Mening at anbefale Tvang, selv om der gives Tilfælde hvor den kunde øves, thi sikkert er det, at jeg aldrig vilde lade mig tvinge ud eller ind i Foreninger, hvis Formaal stred mod min Overbevisning, og derfor heller ikke ønsker den anvendt paa andre, men at skabe Meningsfæller en Fordel fremfor andre, anser jeg ikke for Tvang mod disse, men en simpel Pligt mod hine, hvorved man hjælper til at bestyrke det gode Sammenhold, og dette vil jeg anbefale.

Lad os tage fat alle som én, jeg føler mig overbevist om, at der kan udrettes meget, naar hver enkelt gør sit, ligesaavist som jeg tror, at det er paa høje Tid, hvis det skal lykkes os at bevare den Prisliste, der af Mestre og Svende i Forening er udarbejdet som passende Norm for vort Arbejde og som begge Parter skulle være lige interesserede i at overholde.

Rudolf Poulsen.

Lidt om Farverne.

(Af J. J. efter forskellige Kilder.)

(Fortsat.)

Kobberfarverne.

Kobberet er et meget benyttet Metal, som Grundstof i forskellige Farvelegemer. Af disse er Kobbervitriol og Spanskgrønt de vigtigste. Der kan dog ogsaa i Glasfabrikationen fremstilles en rød Farve af Kobber, ligesom man kan faa en gul Farve ved Udfældning af Kobberforilte.

De forskellige Farver ere imidlertid meget giftige og skadelige for Sundheden, hvis de ikke benyttes sammen med et Bindemiddel, til Exempel Olie, der gør det vanskeligt for de enkelte Partikler at løsne sig. Kobberfarver bør derfor kun benyttes til Oljefarver, men derved miste de ganske vist noget af den Ildfuldhed, der til Exempel udmærker Schweinfurtergrønt fremfor alle andre grønne Farver.

Spanskgrønt

er et Forbindelsesprodukt af Edikesyre og Kobbertveilte. Tilvirkningen af dette Farvestof har sit Hjem i de vinavlende Distrikter i Sydfrankrig, ikke egentlig som Fabriksdrift, men som Binæring for Vindyrkerne, der næsten alle have hver sin Spanskgrøntkælder. De nødvendige Arbejder udføres næsten udelukkende af Kvinder.

Fremstillingsmaaden ligner meget den, der anvendes ved Tilvirkningen af Blyhvidt; man bringer Edikesyre og Kobber i nødvendig Vexelvirkning ved lagvis at lægge Kobberplade og Vindrueskaller, der befinder sig i Gæring. Vindrueskallerne gære i Begyndelsen for sig selv i dækkede Kar, men naar man mærker at Gæringen og Varmegraden har naaet den rette Højde, lægges Skaller og Kobberstrimler lagvis i Lerkar, og iagttages, at saavel det nederste som øverste Lag bestaar af udpressede Druer. Kobberstrimlerne bliver først hamrede glatte og tætte paa en Ambolt og glødes derefter, saa at de lægges ganske ophedede i Lerkrukkerne, der rummer 30—40 Pd. Kobber. Krukkerne bliver nu løst tildækkede med Straamaatter og overladt til sig selv i 2 –3 Uger. Efter den Tids Forløb er Kobberstrimlerne ved Luftens Indvirkning overtrukne med et Lag af

silkeglinsende Krystaller; de tages ud af Krukkerne, befries fra Vindrueskallerne, dyppes i Vand og opstilles derefter lænede til hinanden paa Brædder i Kælderen. Denne Dypning foretages 6—8 Gange med en Uges Mellemrum, og da der gærne tilsættes lidt Vin til Vandet, kalder Arbejderne disse Dypninger for den første, anden, tredje Vin osv. Under denne Behandling dannes det basiske Salt, Krystalskorpen fortættes og afskrabes tilsidst med Kobberknive. Det Kobber, der bliver tilbage, behandles gentagne Gange paa samme Maade, indtil det endelig bliver for tyndt. Hver Krukke giver omtrent 4—6 Pd. tugtigt Spanskgrønt, der straks sælges til Opkøberne, som gennemælter det med Vand, lægger det i Skindsække og tørrer det i Luften.

I England, Tyskland og flere Steder bruges en anden Fremgangsmaade, der kan siges at være mere praktisk. Man dypper nemlig Kobberblik og Flonelsstykker i Edike, lægger dette i Lag oven paa hver andre. Neddypningen gentages hver tredie Dag indtil Flonellet efter 14 Dages Forløb tages helt bort og Kobberet fra Tid til anden fugtes med Vand alene. Efter 5—6 Ugers Forløb er Kobberblikket færdig til Afskrabning og giver da et Spanskgrønt, der indeholder mere Syre, og derfor ogsaa har en smukkere grøn Farve.

Kobber kan ogsaa afgive Farvemateriel saaledes som det forekommer i Naturen. Malakit, et bekendt Mineral, der navnlig findes i Uralbjergene, bestaar af kulsur Kobberilte og Kobberiltehydrat, har en smuk lysegrøn Farve og kan ved at knuses til Pulver, bruges som Farve; det er imidlertid for dyrt til dette Brug og anvendes derfor væsenligst til Smykker og Nipsgenstande.

Forts.

Allegoriske Fremstillinger.

(Fortsat.)

Dagens fire Tider.

3. Aftenen. Denne fremstilles som en bevinget Genius, der bærer en Stjerne paa Hovedet og vender sin Fakkel mod Jorden. Han betegner Aftenstjærnen og kaldtes af de Gamle Hesperus. Han fremstilles undertiden paa en mørk Hest, ligesom man gav Fosforus en hvid Hest. Saavel Aftenstjernen som Morgenstjernen er, som bekendt, Planeten Venus.

4. Midnatten fremstilles, ligesom Nattens Gudinde Nyx, enten som voksen Kvinde eller som et Pigebarn. Ofte betegnes ogsaa Natten ved Maanens Gudinde Diana, bærende en Nymaane paa Hovedet og kørende i en Tospændervogn. Ogsaa fremstilles den undertiden ved Drømmenes Gud Morfevs, der kendes paa hans Valmuekrans og Drømmehorn.

En tysk Kunstner har benyttet Dagens fire Tider til en Loftdekoration, fremstillet Solens lille Gud og Nattens lille Gudinde ubevingede, Morgenstjernen Fosforus og Aftenstjernen Hesperus bevingede, og ordnet dem efter de fire Verdenshjørner Øst, Syd, Vest og Nord, hvilke man efter Døgnets fire Tider ogsaa benævnede Morgen, Middag, Aften og Midnat.

De Handlinger og Forretninger, der forefalde i det daglige Liv paa Dagens fire Tider, kan give Anledning til mange, saavel alvorlige som livlige og lystige Fremstillinger, der, sete ved Siden af hverandre, kunne tjene til med Tydelighed at betegne Dagens fire Tider.

Dagens og Nattens Timer.

De første fremstilles som tolv Jomfruer, der danse rundt omkring Apollos, Solgudens Vogn; de sidste som tolv Jomfruer, der ved Maanens Skin danne en dansende Kreds omkring Nattens Gudindes Vogn.

Søvnen.

Søvnens Gud Hypnos, der af Mythologerne kaldtes Nattens Søn, havde sit Opholdssted i en mørk Skov, hvor han i en Hule i et Bjerg nød sin Hvile paa Valmuer og andre døsiggørende Urter.

Man fremstiller Søvnen som en sovende Yngling eller Dreng, der er bekranset med Valmuer eller holder Valmuekapsler i Haanden, undertiden støttende sig paa Hovedet af en sovende Løve eller hvilende paa en Løvehud, hvorved man vil betegne, at Søvnen undertvinger alt. Nogle male et Firben ved Siden af ham, begrundet paa et Sagn om, at Firbenet holder Vagt ved den Sovende og vækker ham saasnart der nærmer sig en Slange.

Forts.

Foreningsanliggender.

Onsdagen d. 10. Oktober afholdt Foreningen sin ordinære halvaarlige Generalforsamling. Til Dirigent valgtes Jens Hansen. Efterat Sekretæren havde oplæst Forhandlingsprotokollen, der godkendtes, fik Formanden Ordet for at afgive Beretning om Foreningens Virksomhed i det forløbne Halvaar. Der har været afholdt 14 ordinære Diskussionsmøder, 15 Bestyrelsesmøder, 2 ekstraordinære Generalforsamlinger og 2 offentlige Møder, af hvilke dog det sidste mislykkedes, væsenligst fordi det faldt sammen med et større Møde, hvori den franske Arbejderdelegation deltog.

Som sædvanligt har Foreningens Bistand været benyttet ved Ordningen af forskellige Arbejdsforhold, af hvilke et endnu ikke er afsluttet; dette, der er et Forsøg paa at faa Arbejde udført betydeligt under Prislisten, maa være en alvorlig Paamindelse for Malerne om at erindre, at skal

den Slags Forsøg kunne tilbagevises paa eftertrykkelig Maade, saa gælder det om at enhver føler det som sin Pligt at slutte sig til den Organisation, uden hvilken ingen Prisliste vil kunne holdes.

Skøndt Sommeren ikke har været særlig god for Malerne, er det saa meget desto glædeligere at vi desuagtet har havt en Tilgang i Medlemsantallet.

Beretningen vedtoges enstemmig, ligeledes det halvaarlige Regnskab, hvorefter Valg af Bestyrelse foretoges med følgende Resultat:

Til Formand valgtes Rudolf Poulsen, til Repræsentanter L. Gunner, E. Meyer, E. Clausen og C. Olsen.

Suppleanter bleve Friis og P. Slundt.

Til Revisor valgtes Th. Schrøder og til Suppleant Friis.

Herefter foretoges Valg af 2 Kontrahenter til „Social-Demokraten" og 15 Repræsentanter til Forsamlingsbygningen

Foreningen, der tidligere kun har havt én Kontrahent, havde af Formanden, L. Gunner, modtaget som Gave 3 Andele i „Social-Demokraten" og kunde nu lade sig repræsentere ved to Repræsentanter, hvortil valgtes L. Gunner og Rudolf Poulsen.

Til at repræsentere Foreningen ved Forsamlingsbygningen valgtes foruden Bestyrelsen og Revisorerne tillige Carsten Petersen, L. Petersen, Friis og P. Slundt.

Følgende Forslag, stillede henholdsvis af Jens Hansen, Bestyrelsen og Gustav Petersen, det sidste med Ændringer af Gunner og J. Jensen, vedtoges.

1. „Bestyrelsens Pligt til at ordne Medlemmernes Arbejdsforhold, gælder kun de Arbejder, der ere udførte i den Tid Vedkommende har været Medlem af Foreningen".

2. „Fagforeningen ophæver foreløbig sit Arbejdsanvisningskontor. Indbetalingen af Kontingent sker dels ved Medlemsmøderne og dels paa den i Lovenes § 19 fastsatte Maade. Formandens Løn bestemmes for det kommende Halvaar til 100 Kr."

3. „Ethvert Medlem svarer et ugentligt Kontingent, der fastsættes paa det aarlige Budget. Dog kan der, paa Forslag af Bestyrelsen eller mindst 25 Medlemmer, træffes Bestemmelse om Kontingentets Størrelse ogsaa paa en ekstraordinær Generalforsamling".

Fra Udvalget for de samvirkende Fagforeninger var rettet Forespørgsel om Foreningen vilde deltage i Udgifterne ved Afsendelsen af 2 Delegerede til den internationale Fagforenings-Kongres, der vil blive afholdt i London i Dagene fra den 6te November. Friis ønskede at vide om denne kunde faa Betydning for Malernes Fagforening. J. Jensen paaviste, ved at motivere de Punkter, der skulle drøftes, at enhver Fagforening vilde kunne være godt tjent med at udrede det forholdsvis lille Beløb, der her udkrævedes. Friis kunde herefter stemme for Foreningens Deltagelse, hans Forespørgsel var ikke rettet af Hensyn til det lille Beløb, der fordredes, men kun fordi at Foreningen lettere fandt Tilslutning, naar ethvert Skridt nøje blev overvejet.

Det vedtoges herefter enstemmigt, at Foreningen deltager i nævnte Udgift, hvorpaa Dirigenten hævede Generalforsamlingen.

Bestyrelsen har konstitueret sig med J. Jensen som Næstformand og L. Gunner som Sekretær og bestaar nu af følgende Medlemmer:

Rudolf Poulsen, Formand, J. Jensen, Næstformand og L. Gunner, Sekretær, samt Repræsentanterne Jens Hansen, H. Holm, Emil Knudsen, Emil Clausen og Carl Olsen.

R. P.

Stiftelsesfest.

Foreningens Stiftelsesfest afholdes Tirsdagen den 20. November paa „Søfryd", og vil blive arrangeret paa samme Maade som i Fjor med Fællesmaaltid og Bal à 1 Kr. 75 Øre pr. Deltager. Medlemmerne opfordres til at virke for en saa stor Tilslutning som muligt, for derved at forhøje den festlige Stemning, der altid har præget vore tidligere Stiftelsesfester. Et af vore Medlemmer forfatter i Dagens Anledning en Sang, der vil blive afsunget.

BEKENDTGØRELSER.

Malernes Fagforening

afholder Møde hver **Onsdag** Aften Kl. 8 i **Rømersgade 22, 1. Sal til Gaden,** Opgang i Gaarden tilhøjre for Porten.

Formandens Adresse er: **Rudolf Poulsen, Fredensgade 12, 3. Sal. N.**

„Fagtidende for Malere",

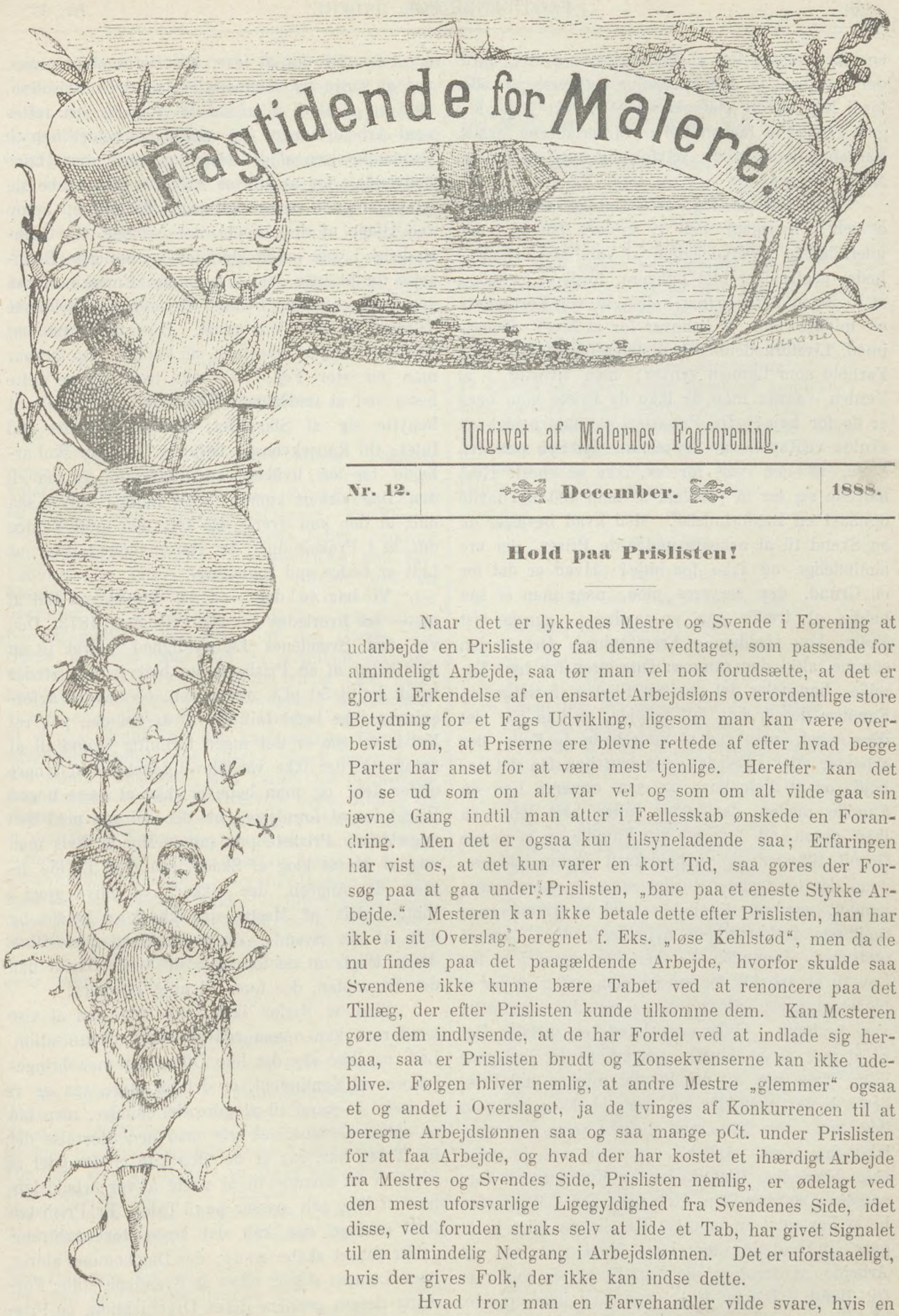
udgaar 1 Gang maanedlig og koster for alle Ikkemedlemmer 30 Øre Kvartalet, 10 Øre pr. Nr. Abonnement modtages paa alle Postkontorer samt hos Formanden, **Fredensgade 12, 3. Sal. N.** Medlemmer af „Malernes Fagforening" erholder „Fagtidenden" gratis.

Det udkomne for 1885, 86 og 87, ialt 27 Numre, faas heftet i Omslag for 1 Kr. 50 Øre.

En fuldstændig Vejledning i Opmaaling og Beregning af Fladernaal gives i en Række Artikler (gennem 7 Numre), der faas hæftede for 50 Øre.

Redigeret af Rudolf Poulsen.

Trykt hos J. Henriksen, Rømersgade 22, København.

Udgivet af Malernes Fagforening.

Nr. 12. December. 1888.

Hold paa Prislisten!

Naar det er lykkedes Mestre og Svende i Forening at udarbejde en Prisliste og faa denne vedtaget, som passende for almindeligt Arbejde, saa tør man vel nok forudsætte, at det er gjort i Erkendelse af en ensartet Arbejdsløns overordentlige store Betydning for et Fags Udvikling, ligesom man kan være overbevist om, at Priserne ere blevne rettede af efter hvad begge Parter har anset for at være mest tjenlige. Herefter kan det jo se ud som om alt var vel og som om alt vilde gaa sin jævne Gang indtil man atter i Fællesskab ønskede en Forandring. Men det er ogsaa kun tilsyneladende saa; Erfaringen har vist os, at det kun varer en kort Tid, saa gøres der Forsøg paa at gaa under Prislisten, „bare paa et eneste Stykke Arbejde." Mesteren kan ikke betale dette efter Prislisten, han har ikke i sit Overslag beregnet f. Eks. „løse Kehlstød", men da de nu findes paa det paagældende Arbejde, hvorfor skulde saa Svendene ikke kunne bære Tabet ved at renoncere paa det Tillæg, der efter Prislisten kunde tilkomme dem. Kan Mesteren gøre dem indlysende, at de har Fordel ved at indlade sig herpaa, saa er Prislisten brudt og Konsekvenserne kan ikke udeblive. Følgen bliver nemlig, at andre Mestre „glemmer" ogsaa et og andet i Overslaget, ja de tvinges af Konkurrencen til at beregne Arbejdslønnen saa og saa mange pCt. under Prislisten for at faa Arbejde, og hvad der har kostet et ihærdigt Arbejde fra Mestres og Svendes Side, Prislisten nemlig, er ødelagt ved den mest uforsvarlige Ligegyldighed fra Svendenes Side, idet disse, ved foruden straks selv at lide et Tab, har givet Signalet til en almindelig Nedgang i Arbejdslønnen. Det er uforstaaeligt, hvis der gives Folk, der ikke kan indse dette.

Hvad tror man en Farvehandler vilde svare, hvis en Mester henvendte sig til ham med en Forespørgsel om at faa

en eller anden Del af Materialierne gratis, fordi der var gjort en fejl Beregning i Overslaget, eller fordi han havde paataget sig et Stykke Arbejde i god Tro til at faa en Del af Materialierne gratis. Farvehandleren vilde selvfølgelig anse en saadan Mester for gal.

Men lad os tage et Eksempel, som angaar os selv; hvornaar har vi kunnet faa blot den allermindste Ubetydelighed af vore Livsfornødenheder gratis eller blot billigere, fordi vi fortæller, at vi ingen Arbejde har, eller at vor Fortjeneste er mindre end vi behøver for at leve? Tværtimod, Livsfornødenhederne stiger omtrent i samme Forhold som Lønnen synker; men hvorfor i al Verden ,værner man da ikke de Priser man har? er de for høje? Da Prislisten var udarbejdet og skulde vedtages, var det almindelige Syn paa den dette, at den var for lav, ikke en eneste Røst hævede sig for at paastaa, at man ved den havde opnaaet en Lønforhøjelse. Men hvad bevæger da en Svend til at arbejde under de Priser, der ere almindelige og ikke for høje? Hvad er det for en Grund, der serveres med, naar man er saa heldig at træffe paa en saadan — ganske vist endnu kun sjælden — Fremtoning? Det er den samme, altid den samme: Omsorgen for hans Familie, han føler det som en Pligt at forsørge sin Familie; der er kun lidt Arbejde, og han har slet ikke noget, men ved at underbyde de Folk, der arbejder efter Prislisten, saa kan han faa det Arbejde en af disse har, og saa ernærer han sin Familie, medens den anden sulter, hvis denne da ikke ogsaa vil forsørge sin Familie og af denne Grund tilbyder sin Arbejdskraft endnu billigere, hvad der temmelig naturligt sker, og saa er Spillet vundet, saa ser Kapitalen med et triumferende Smil paa de kortsynede Arbejdere, der — ved at underbyde hinanden — kun har opnaaet at faa Lov til at arbejde for en Sulteløn, uden at der er blevet et eneste Strøg mere, end der oprindelig var bestemt. Hvis man havde en juridisk Ret til at leve af sit Abejde, saa kunde der ikke godt blive Tale om at arbejde for minhre end Prislisten byder, men det har man jo ikke; kan man ikke leve, saa kan man jo lade være, kan man ikke faa noget Arbejde, saa kan man jo sælge sine borgerlige Rettigheder for Kommunens Forsørgelse, det er den Ret man har. Ved Siden heraf har man en moralsk Ret, ja en Pligt til at gøre alt hvad der staar i ens Magt, for ved sit Arbejde at forsørge sin Familie og sig selv som fri Mand. Denne Pligt kan man ikke opfylde, naar man sælger sin Arbejdskraft under det, der er nødvendigt for at leve, men derimod naar man, ved at slutte sig sammen til en stærk Organisation, altid er parat til at afslaa de Angreb, der rettes mod Arbejdslønnen, og samtidig arbejder hen til Gennemførelsen af de Reformer, der maa blive nødvendige for at enhver Arbejder kan skabe sig en nogenlunde menneskeværdig Tilværelse, netop ved Hjælp af sit Arbejde, det Arbejde, der uomstødelig i sig indeholder den væsentligste Betingelse for at hele det store Samfundsmaskineri kan gaa, men som kun byder Udøveren ét i heldigste Tilfælde tarveligt Udkomme. Husk derfor paa, at skal man kunne leve med sin Familie, saa begaar man en stor Fejl, hvis man tror at gøre dette bedst ved at underbyde hinanden, ved stadig at benytte sig af Slagordet, at Lidt er bedre end Intet; thi Konsekvensen heraf er, at man skal arbejde for en hvilken som helst Løn, og saa vil den Dag sikkert komme, hvor Lønnen bliver saa lille, at den kan overbevise selv den mest Vantro om, at i Praksis duer det Ræsonnement ikke, at Lidt er bedre end Ingenting.

Vi har jo dog — i det mindste en Del af os — set hvorledes det gik Prislisten i 1873. Den var ved Svendenes Ligegyldighed blevet til en Karrikatur af en Prisliste, der blev jo paa Steder betalt indtil 50 pCt. under den, og havde Fagforeningen ikke taget Initiativ til at faa den paa ret Køl igen, saa er der ingen fornuftig Grund til at antage, at der ikke var blevet gaaet endnu dybere under den, og man behøver ikke at være nogen Profet for at forudsige, at det vil gaa med den nugældende Prisliste paa samme Maade, hvis man ikke er blevet klog af Skade, saa man i Tide afviser de Angreb, der sikkert vil blive gjort i Vinter, dels af Mestre der ikke kan betale, og dels af de Svende, der i den Grad misforstaar deres Pligt, at de foretager de første Skridt paa den Skraaplan, der fører til alles Fordærv.

Skal vi derfor ikke være enige om at vise hvad man kan opnaa ved en stærk Organisation. Lad os ikke sky det lille Offer, der maa bringes i Form af Kontingent, er det for stort, saa er vi jo selv i Stand til at gøre det mindre, men lad os aldrig glemme, at selv med den Størrelse det for Tiden har, saa er det dog kun en Brøkdel af hvad vi vil komme til at miste af vor Arbejdsløn, hvis vi ikke selv passer paa i Tide. Er Prislisten først ødelagt, saa kan det koste store Anstrængelser for at skabe en ny; den Dag kommer aldrig, hvor Lønnen stiger, uden at Svendene stiller Fordring derom gennem deres Organisation, og Prislisten kan aldrig brydes uden ved Svendenes egen

Ligegyldighed. Endnu en Gang, lad os huske hvorledes den forrige Prisliste til enhver Tid var i den nøjeste Overensstemmelse med Fagforeningens Styrke, hvorledes den i lang Tid ikke blev anerkendt, idet der ingen Fagforening eksisterede, og hvorledes den paa en Gang kunde betales af Alle, da Svendene endelig sluttede sig sammen. Skulde vi behøve større Bevis for at det ligger i Svendenes egen Haand og kun i deres at opretholde hvad vi har og som sikkert ikke noget humant tænkende Menneske vil finde misundelsesværdigt.

Vor Stiftelsesfest.

Tirsdag d. 20. November afholdt Fagforeningen sin 7-aarige Stiftelsesfest i „Søfryd". Lokalet var festligt smykket med Foreningens Fane og Skjolde samt Guirlander af Grønt. Kl. 9 samledes Deltagerne ved Musikkens Toner omkring det veldækkede Bord. Formanden bød Velkommen og efter Spisningen oplæste han en hjærtelig Hilsen fra „gamle Jakobsen", der desværre ikke kunde deltage, da han maatte ligge paa Hospitalet, som Følge af den Ulykke der ramte ham ved hans Fald fra et Stillads paa Universitetet. J. Jensen holdt en fyndig Tale, hvori han henviste til det lave Standpunkt Malerhaandværket er sunket ned til i London, og paaviste, at vi paa Grund af den kapitalistiske Udvikling ogsaa herhjemme med stærke Skridt nærmer os den samme Tilstand. Med varme Ord opfordrede han Malerne til nøje at overveje deres Stilling og slutte sig sammen til et inderligt Forbund, hvilket er den første Betingelse for at naa en bedre økonomisk Tilværelse. Efterstaaende Sange af A. Esbensen bleve afsungne, hvorefter Dansen begyndte med Liv og Glæde. Under et lille Ophold samledes Deltagerne ved en Bolle Punsch. Først henad Morgenstunden bød man hverandre Farvel med en levende Følelse af at have havt en behagelig Sammenkomst.

* * *

Foreningen.

Mel.: I Flugt gaar Tiden over Livets Bølge.

Et Aar forsvandt igen i Tidens Strømme,
Glem det, og hils frimodig paa det ny!
At stirre blind sig paa en Fortids Drømme.
Er kun for den, hvis Glands er Fædres Ry,
For den, som aldrig selv en Daad har øvet,
Men lever paa en arvet Pengesæk,
For den, som aldrig Livets Vover kløvet,
Naar Søen skummed' over Skudens Dæk.

Men Du, som ejer Vilje til at stride
For egen og for Kammeraters Sag,
For Dig en Plads staar aaben ved vor Side,
Dig byder vi velkommen i vort Lag.
Vid, at i vore Rækker hører hjemme
Enhver, som sætter ind sin hele Id
Og Styrke paa vort fælles Maal at fremme,
Det Maal, som vi har viet al vor Flid.

At rydde os en Vej til bedre Tider,
At sprede Lykke til hvert lille Hjem,
At støtte hver, som Nød og Uret lider,
Og føre dem til fælles Virken frem,
Det er vort Maal, det største, som vi kender,
Gid det maa vække en Begejstringsflod,
Som river alle med sig og som tænder
I alle Hjærter Virkelyst og Mod.

Saa naar vi frem vel til en herlig Sommer
Med Liv og Grøde i hvert Aandedrag.
Et Løvspring atter i vort Samfund kommer,
Som vækker Glæde under hvert et Tag.
Den Sæd, som lagdes ned ved Sang og Tale,
Vil spire frem, hvert ærligt, velment Ord
Vil bære Frugt — vidt over Bjerg og Dale.
Den nye Tid skal prises bøjt i Kor. A. E.

* * *

Maleren.

(I Fagforeningen.)

Mel.: Ved Du en forhærdet Sjæl.

Maleren blev som vi ved
Længe ved lidt „fin" betegnet,
Ej til Arbejdsstanden led
Han at blive regnet,
Langt fra den samlede Arbejderskare
Gik han alene, han yndede bare
Fremfor at hædres igennem sin Færd,
:,: At pynte sig med laante Fjær. :,:

Han sig regnede i Slægt
Med en Mængde Standspersoner,
Folk hvis Navne end har Vægt
Rundt paa — Kunstauktioner.
Rafael, Tizian, Dyck og Murillo.
Rubens (ej Væveren) saa I forstaar jo,
Han fandt det tarveligt blandt slige Mænd,
:,: „Kun" at være Malersvend. :,:

Men en Dag hans Pung var tom,
Hans Humør ad — nok sagt — røget
Tænkte han for Alvor om,
Ej han bedre bøjed'
Hen ad den Vej som de andre de vandred',
Og sine gamle Manerer forandred',
At saa han gjorde, det deraf vi ser,
:,: At han er i Aften her. :,:

Nu han gaar med faste Fjed,
I det store Tog som skrider.
Virkende i Enighed,
Frem mod bedre Tider.
Gid vi maa se ham i kommende Dage,
Plads i den forreste Række at tage,
Gid han hvergang han igen fylder Aar,
:,: Mere frisk og kraftig staar. :,: A. E.

Lidt om Farverne.

(Af J. J. efter forskellige Kilder.)
(Sluttet.)

Schweinfurtergrønt

er, som allerede nævnt, den smukkeste af alle grønne Farver. Navnet kommer af, at denne Farve næsten udelukkende tilvirkes i Byen Schweinfurt i Bayern. Farven fremstilles enten ved at opløse Spanskgrønt i Vand eller Eddike og blande det med en Opløsning af arseniksyrlet Kali eller ogsaa, som det nu er bleven almindeligt, ved at blande Kobbervitriol med arseniksyrlet Kali, hvilket sidste Stof faas ved Kogning af Arseniksyrling med Potaske; Vitriol og Kali maa være i koghed Tilstand, naar de blandes. Efter Blandingen fremkommer en olivengrøn Udfælding (Scheelesgrønt.) Sætter man nu Træeddike eller fri Eddikesyre til den Vædske der staar over Udfældingen (Bundfaldet) og lader det hele afkøles i fuldstændig Ro, indtræder en ny Forvandling. Den første Udfælding synker sammen og bliver krystalliseret; tillige danner der sig grønne Pletter i den og efter nogle Timers Forløb er hele Massen forvandlet til den smukke grønne Forbindelse, der efter at være udvadsket, er Schweinfurtergrønt. Jo langsommere Afkølingen gaar for sig, jo smukkere bliver Farven.

For at faa forskellige lyse og mørke Toner, blandes Farven med Blyhvidt og Chromgult, hvorved der fremkommer Neuwiedergrønt, Wienergrønt, Kejsergrønt, Pappegøjegrønt osv. Da alle disse Farver, paa Grund af deres Indhold af Arseniksyrling, er meget giftige, har man søgt at faa andre grønne Farver, til Eks. ved at blande Kobberilte og Zinkilte eller ved at blande Kobbervitriol med eddikesurt Kali, men ingen af disse Farver naar Schweinfurtergrønt i Ildfuldhed.

Bremerblaat og Bremergrønt er ligeledes Kobberpræparater. Disse to Farver er egentlig begge blaa naar de anvendes i Vand- eller Limfarve. Vil man derimod bruge dem til Oliefarve, antager de efter 24 Timers Forløb en smuk grøn Farve, paa Grund af en Art Sæbedannelse med Bindemidlet.

Da man aldrig bør bruge arseniksyrlede Farver i Lim eller Vand, skal vi give en kort Anvisning paa at prøve om en Farve indeholder dette farlige Giftstof. Man tager et vinkelformet Glasrør og et stort Stykke rent Trækul, paa Kullet lægges lidt af den Farve man vil undersøge. Ved Hjælp af Glasrøret blæser man nu en Gas- eller Spiritusflamme ind i Farven, og Arseniksyrlingen giver sig straks tilkende ved en stærk Hvidløgslugt.

Foreningsanliggender.

I forrige Nummers Referat fra Generalforsamlingen var forglemt i sidste Stykke, at anføre Emil Meyer som Medlem af Bestyrelsen, hvilket herved rettes.

Tekniske Meddelelser.

Oliestrygning af Cementpuds.

Man kan behandle Cementpudsreparationer med fortyndede Syrer, forinden de stryges med Oliefarve. Derved forsvinde i Særdeleshed de lysere Pletter, der hidrøre fra kulsur Kalk, og Cementpudsskallen bliver mere sprød, saaledes at Oliefarven bedre trækker ind. Det anses dog endnu fordelagtigere at behandle saadanne Pletter med Salmiak. Bedst skal det i Luften henfaldende Ammoniaksalt være, som for største Delen har forvandlet sig til dobbelt kulsur Ammoniak. Man behandler den 3 Uger gamle Cementpuds med en Blanding af 2 Kvint Salmiak (Ammoniaksalt) til 1 Pot koldt eller lunket Vand, og har, naar dette er tørt, et ensfarvet Ydre paa Cementpudsen, som tager godt imod Oliefarven og som modstaar Luftens Indvirkning. Vasker man Pletterne med fortyndede Syrer, bør man helst benytte Svovlsyre, da der ved Anvendelse af Saltsyre dannes Klorkalk og ved Anvendelse af Eddike, eddikesur Kalk, hvilke Salte begge suge Fugtighed til sig og saaledes længere forhindre Behandlingen med Oliefarve. Der anbefales ogsaa Anvendelse af stærk fortyndet Vandglas. Med en Blanding af en Del almindelig Vandglas til fire Dele Vand stryges Pletterne over tre Gange hvorefter det fremkomne Alkali fjernes med Vand. Naar Pletterne derefter er tørre behandles de med Oliefarve.

BEKENDTGØRELSER.

Malernes Fagforening

afholder Møde hver **Onsdag** Aften Kl. 8 i **Rømersgade 22, 1. Sal til Gaden,** Opgang i Gaarden tilhøjre for Porten.

Formandens Adresse er: **Rudolf Poulsen, Fredensgade 12, 3. Sal. N.**

„Fagtidende for Malere“,

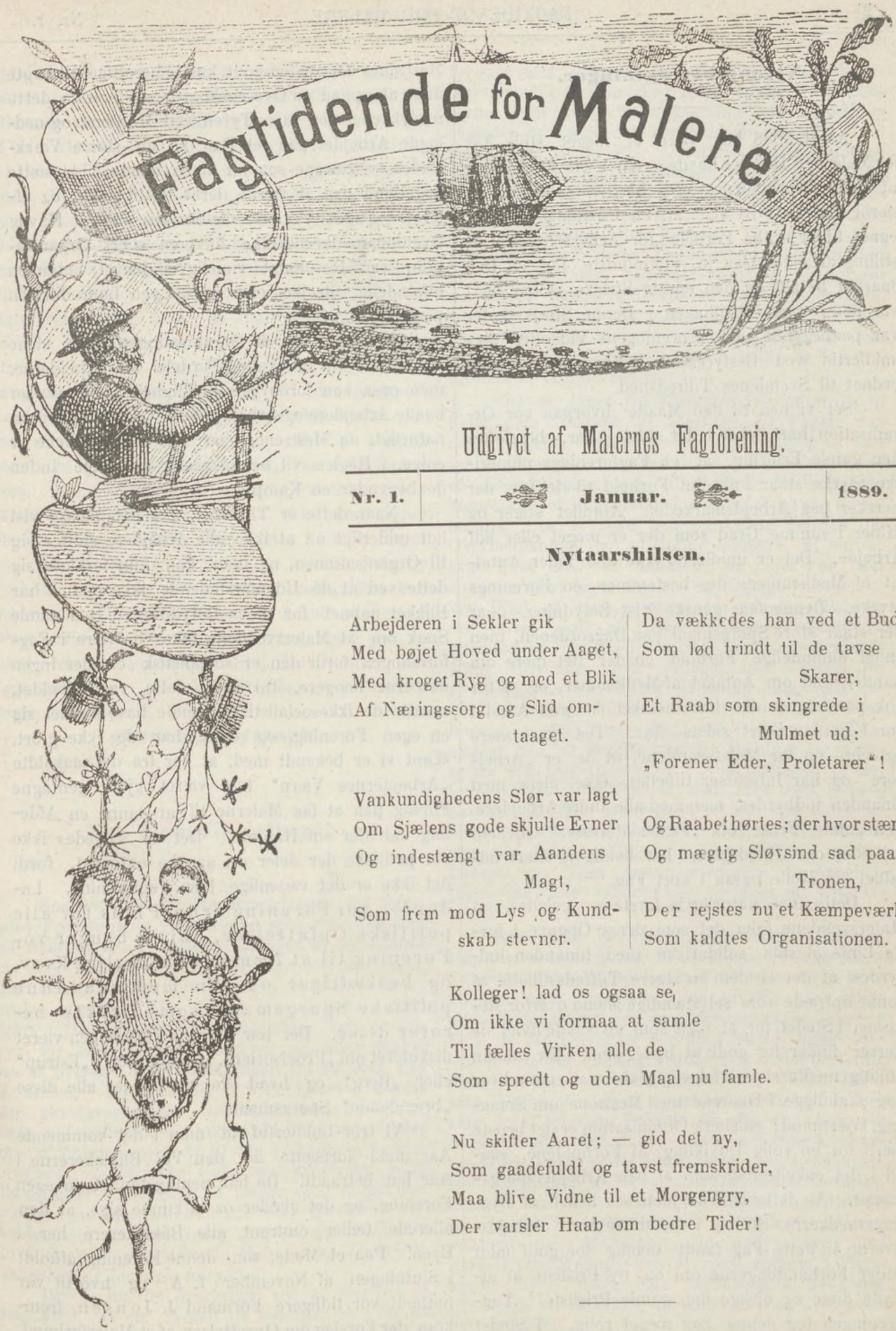
udgaar 1 Gang maanedlig og koster for alle Ikkemedlemmer 30 Øre Kvartalet, 10 Øre pr. Nr. Abonnement modtages paa alle Postkontorer samt hos Formanden, **Fredensgade 12, 3. Sal. N.** Medlemmer af „Malernes Fagforening“ erholder „Fagtidenden“ gratis.

Det udkomne for 1885, 86 og 87, ialt 27 Numre, faas heftet i Omslag for 1 Kr. 50 Øre.

En fuldstændig Vejledning i Opmaaling og Beregning af Flademaal gives i en Række Artikler (gennem 7 Numre), der faas hæftede for 50 Øre.

Redigeret af Rudolf Poulsen.

Trykt hos J. Henriksen, Rømersgade 22, København.

Udgivet af Malernes Fagforening.

Nr. 1. | Januar. | 1889.

Nytaarshilsen.

Arbejderen i Sekler gik
Med bøjet Hoved under Aaget,
Med kroget Ryg og med et Blik
Af Næringssorg og Slid omtaaget.

Vankundighedens Slør var lagt
Om Sjælens gode skjulte Evner
Og indestængt var Aandens Magt,
Som frem mod Lys og Kundskab stevner.

Da vækkedes han ved et Bud,
Som lød trindt til de tavse Skarer,
Et Raab som skingrede i Mulmet ud:
„Forener Eder, Proletarer"!

Og Raabet hørtes; der hvor stærk
Og mægtig Sløvsind sad paa Tronen,
Der rejstes nu et Kæmpeværk,
Som kaldtes Organisationen.

Kolleger! lad os ogsaa se,
Om ikke vi formaa at samle
Til fælles Virken alle de
Som spredt og uden Maal nu famle.

Nu skifter Aaret; — gid det ny,
Som gaadefuldt og tavst fremskrider,
Maa blive Vidne til et Morgengry,
Der varsler Haab om bedre Tider!

Nytaarsbetragtninger.

Aaret 1888 har været et meget stille Aar for Malerne. De, der havde ventet en Forbedring af Arbejdsforholdene, ere blevne skuffede, og særlig har det vist sig, at en Udstilling ikke er egnet til at skabe Fordele for Arbejderne. Udstillingsarbejdet blev jo, idetmindste for en Del, daarligt betalt, og den eneste Strejke vi har havt var netop paa Udstillingen. Denne Strejke, der var paabegyndt uden Foreningens Vidende, blev imidlertid ved Bestyrelsens Mellemkomst hurtigt ordnet til Svendenes Tilfredshed.

Ser vi hen til den Maade hvorpaa vor Organisation har virket i det sidste Aar, bekræftes den gamle Erfaring, at en Fagforenings numeriske Styrke staar i absolut Forhold til det Liv, der hersker paa Arbejdsmarkedet. Antallet stiger og falder i samme Grad som der er meget eller lidt Arbejde. Det er imidlertid ikke alle Tider Antallet af Medlemmer, der bestemmer en Forenings Styrke. Denne faar ganske vist Betydning, naar der staar store Spørgsmaal paa Dagsordenen, men under almindelige Forhold gælder det mere om Aanden end om Antallet af Medlemmer, og vi tør nok paastaa, at der har hersket en god Aand i vor Forening i det sidste Aar. Det gaar mere og mere op for Malersvendene, at de er „Arbejdere“ og har Interesser tilfælles, ikke alene med hinanden indbyrdes, men med alle andre Arbejdere. Den gamle Frase om „Fællesinteresser“ mellem Arbejder og Arbejdsgiver har heldigvis snart udspillet sin Rolle ogsaa i vort Fag.

Dette maa naturligvis forstaas saaledes, at Malersvendene føler det som deres Opgave i første Linie at staa solidariske med hinanden indbyrdes, at det er dem en større Tilfredsstillelse at kunne optræde som selvstændige Mænd overfor Mestrene, i Stedet for at tage som en Naade hvad de Herrer finder for godt at byde dem. En saadan Stilling medfører selvfølgelig ikke, at man hver Dag skal ligge i Haarene med Mestrene om Smaating, tværtimod; en stærk Organisation er det bedste Værn for en rolig Udvikling af Forholdene, saavel i det enkelte Fag som af hele Arbejderspørgsmaalet. At dette er Tilfældet, ses bedst af Bygningssnedkernes Stilling i det sidste Aar. Arbejdsgiverne i dette Fag fandt nemlig for godt midt under Forhandlingerne om en ny Prisliste at afbryde disse og opsige den gamle Prisliste. Fagforeningen tog denne Sag meget rolig. I Stedet for straks at gøre Strejke over hele Linien, hvad Mestrenes Optræden godt kunde berettige til søgte man at opnaa en Overenskomst, og først da dette mislykkedes tog man Tyren ved Hornene og nedlagde Arbejdet paa et Par af de større Værksteder. Mestrene saa nu at Svendene vilde sætte noget ind paa at værne deres Rettigheder, og efter faa Dages Forløb var Striden endt. Havde Bygningssnedkerne ikke havt en stærk Organisation, var Resultatet rimeligvis blevet, enten en almindelig Strejke eller ogsaa en Lønreduktion paa ca. 25 pCt.

Vi ser altsaa, at Organisationen ikke alene er i Stand til at skabe Fordele for Arbejderne, men ogsa kan forebygge Stridigheder, der skader baade Arbejdere og Arbejdsgivere. Dette er ganske naturligt, da Mestrene, naar de ser Svendene er enige, i Reglen vil betænke sig to Gange inden de begynder en Kamp.

Naar dette er Tilfældet, ser det ganske vist lidt underligt ud at ikke alle Arbejdere slutter sig til Organisationen, og man kan kun forklare sig dette ved at de Udenforstaaende ikke endnu har Blikket aabnet for dens Betydning. Den gamle Snak om at Malersvendene ikke vil være i Fagforeningen fordi den er socialistisk er der ingen der tror længere, thi hvis dette var Tilfældet, maatte de ikkesocialistiske Svende have dannet sig en egen Forening, og dette har de ikke gjort, skønt vi er bekendt med, at der fra det saakaldte „Arbejdernes Værn“ har været gjort gentagne Forsøg paa at faa Malerne til at danne en Afdeling indenfor sin Ramme. Det er saaledes ikke det politiske der deler os, ganske naturligt, fordi det ikke er det væsenlige i en Fagforening. Indenfor vor Forening er der Plads for alle politiske Opfattelser, thi vi bruger vor Forening til at fremme vore faglige Krav, og beskæftiger os kun med saadanne politiske Spørgsmaal, som direkte berører disse. Der har aldrig i Foreningen været diskuteret om „Provisorier“, „Gendarmer“, „Estrup“ eller „Berg“ og hvad de nu hedder alle disse „brændende“ Spørgsmaal.

Vi tror imidlertid at man i det kommende Aar maa fortsætte ad den Vej Bliklakererne i Aar har betraadt. De har nemlig dannet en egen Forening, og det glæder os at kunne sige, at den allerede tæller omtrent alle Bliklakerere her i Byen. Paa et Møde, som denne Forening afholdt i Slutningen af November f. A. og hvortil var indbudt vor tidligere Formand J. Jensen, fremkom der Forslag om Oprettelsen af et Malerforbund, der først skulde omfatte København og om mu-

ligt hele Landet. Forbundet skulde for Københavns vedkommende grundes paa Afdelinger, bestaaende at de forskellige Brancher i Faget, som Husmalere, Limfarvearbejdere, Aarere, Skibsmalere, Vogn-, Møbel- og Bliklakererere, der hver havde sit særlige Virkefeldt og egen Administration, men ved Siden heraf en Overledelse bestaaende af Repræsentanter for de forskellige Afdelinger. Vi føler os stærkt tiltalt af denne Tanke, og tror man maa være Bliklakererne taknemlige fordi de har gjort det første Skridt; det gælder nu om at faa de andre Brancher til at følge efter. Det gaar nemlig ikke længere an at blive staaende ved den gammeldags Opfattelse, at en Malersvend skal kunne udføre alt hvad der hører til Faget, thi Udviklingen gaar i en anden Retning og den kan ikke forandres. Trangen til billig og hurtig Produktion har skabt Specialister, og vi kan ikke paa nogen Maade afværge dette. Derfor maa vi tage Sagen som den er og se at finde os tilrette i de ny Forhold, men naar vi alle tager kraftigt fat, kan der ogsaa inden Udgangen af Aaret skabes en Organisation efter ovennævnte Plan, som paa en mere virksom Maade end hidtil kan fremme vort Fags Interesser. Gør vi dette, kan vi i Sandhed ønske hinanden et

glædeligt Nytaar!

For mange Lærlinge?

Spørges der en Næringsdrivende om hvorledes Forretningen gaar, hører man ikke sjældent det Svar at det er usselt; „thi der er for mange om det." Et saadant Svar er, nærmere overtænkt, naar det, hvad der virkelig sker, fremkommer fra næsten alle Fag, ikke alene i Haandværks-, men ogsaa i Handels- og Landbostanden, kun et Udtryk for Overbefolkningstanken, og man ønsker saa at overføre Overbefolkningen fra sit eget Fag til andre. Ihvorvel der i Virkeligheden aldeles ikke eksisterer nogen Overbefolkning, da der er mere end tilstrækkeligt saavel af Livsfornødenheder som af Luksusgenstande til den Folkemængde, der forefindes, og det ikke vilde være vanskeligt, naar alle Kræfter anvendtes, at forøge dem meget betydeligt, saa har den bevidste eller ubevidste Anskuelse om Overbefolkning dog sat sig saa fast i Hovedet paa en Mængde Mennesker, at det er vanskeligt at faa den udryddet.

Der er nu det mærkelige ved en stor Del af disse Folk, at de, skøndt de beklage sig over at Faget er for overfyldt, dog selv bidrage til at overfylde det. Der gives saaledes Mestre, navnlig de saakaldte „mindre Mestre", ikke alene i Malerfaget, men i næsten alle Fag og særlig i Provindserne, som holde flere Lærlinge end Svende og saaledes opdrætte det ene Kuld Svende efter det andet, som straks efter Læretiden kastes ind i den almindelige Kamp om Beskæftigelse. Nu kan det nok være at de Mestre, som saaledes næsten udelukkende arbejde med Drenge, ikke mene at disse efter en kortere eller længere Tids Forløb skal konkurrere med deres Læremester; men det er dog en Selvfølge, naar det viser sig umuligt for den store Masse Udlærte at faa Arbejde som Svende, at der af saa mange som muligt vil blive forsøgt om ikke Selvfuskeriet kan give dem Brødet, og da rammer Slaget selvfølgelig i første Række de mindre Mestre.

Det er langt fra Meningen her at drage til Felts mod Tilgang af Lærlinge til Faget, saa meget mindre, som det vilde være urigtig at forhindre Forældre i at faa deres Børn oplærte ved en Beskæftigelse, der efter deres Mening maa kunne yde et nogenlunde Livsophold, og saa meget mindre som vi ikke kan anerkende Teorien om Overbefolkning, og vi tillige forlange, at enhver skal have Lov at uddanne sig i det Fag, der stemmer med hans Ønsker og Anlæg; men det er vor Pligt at gøre opmærksom paa det Misbrug, der bliver gjort af Lærlinge. Det er nemlig en uomstødelig Sandhed, at det langt overvejende Antal Lærlinge bliver antaget udelukkende for Fortjenestens Skyld, for at skaffe billig Arbejdskraft. I mange Tilfælde betales der intet til Lærlingene i det første Aar; man har endog Eksempler paa, at Mestre forlange Betaling for Tidsspilde ved Oplæringen, og i Almindelighed er Betalingen de efterfølgende Aar ikke over 3 til 5 Kroner om Ugen uden Kost, hvilket ved almindelig Arbejdstid er 3 à 5 Øre i Timen; hvor Mesteren selv har Lærlingene i Kost og Logi, synker Lønnen pr. Time endnu yderligere, da Arbejdstiden saa ofte udstrækkes til langt ud paa Aftenen.

Saa snart en Lærling har været i Lære et Par Aar, er han i Stand til at udføre et ikke ringe Kvantum Arbejde, og kommer saaledes til at konkurrere med Svendene, der umulig kan sælge deres Arbejdskraft for en tilnærmelsesvis lignende Pris, og for yderligere Vindings Skyld, holder Mesteren ofte sin Lærling vedblivende til det bestemte Arbejde, han en Gang er indøvet i, han lærer ikke Faget grundigt, Specialistvæsenet udvikles med deraf følgende Prisfald for den ene Gren af Arbejdet efter den anden. Det er denne Konkurrence fra Lærlingenes Side, som maa bekæmpes. Det nytter ikke at forbyde Antagelsen af Lærlinge, saaledes som det er forsøgt i enkelte Fag; thi ved en systematisk Gennemførelse heraf, vil de opvoksende unge Mennesker, der nødvendigvis maa søge Beskæftigelse, uden at være oplærte i Faget bryde ind i dette som Medhjælpere, hvad der yderligere vil forværre Konkurrencen og avle daarligt Arbejde.

Ogsaa ved Ordningen af Lærlingespørgs-

maalet kommer vi til som eneste Udvej at forlange Indførelsen af en maksimal Arbejdsdag, der svarer til den Arbejdskraft, som er tilstede, samt Forpligtelse til, for de Mestre, der vil holde Lærlinge, at betale disse med en saadan Løn, at de kunne føde og klæde sig ordentlig. Men da, som før omtalt, Mestrene i Reglen kun antager Lærlinge for at skaffe sig billigere Arbejdskraft, vil det nok vise sig nødvendigt at oprette Fagskoler, paa samme Maade som de nuværende Handelsskoler. Man har jo set en Begyndelse i denne Retning ved Skomagernes Fagskole, der erholder Understøttelse af Staten. Og i rigtig Erkendelse af, at Staten og Befolkningen er eller i det mindste burde være ét, maa man indrømme, at da det er Staten, der skal nyde Frugten af en god, faglig Uddannelse af sine Medlemmer, maa den ogsaa yde Betingelser for at denne kan iværksættes. Denne Opfattelse, der heldigvis vinder mere og mere Indpas i Arbejderstanden, fik sit Udtryk paa Fagforeningskongressen ved følgende Resolution:

For at modvirke den om sig gribende Udbytning af unge Menneskers Arbejdskraft, under Skin af, at de ere antagne som Lærlinge, vedtager Kongressen:

1. At det ved Lov fastsættes, at enhver Arbejdsgiver, der antager mindreaarige Mænd eller Kvinder i fast Tjeneste enten som Medhjælper eller Lærlinge, skal sikre disse deres fulde Underhold eller ogsaa et tilstrækkeligt Vederlag derfor.
2. For at fremme den faglige Duelighed, foreslaar Kongressen, at der fra Statens Side oprettes Fagskoler med gratis Adgang for alle Lærlinge.
3. Enhver Lov angaaende Lærlingeforholdene skal indeholde Bestemmelser, der sikrer Arbejderne Indflydelse paa Ordningen.
4. Fagforeningerne bør tilstræbe at forhindre, at Lærlingene benyttes som Konkurrencemiddel af Arbejdsgiverne.
5. I Betragtning af, at Børnenes Opdragelse er af yderste Vigtighed for de kommende Generationers Udvikling, udtaler Kongressen, at Børnearbejdet bør fuldstændig forbydes paa Fabrikker, Værksteder og overhovedet i alle industriellle Etablissementer og Virksomheder, da Børnenes Opdragelse derved forsømmes og de selv udsættes for væsentlige Farer, saavel i legemlig som aandelig Henseende.

For at gennnemføre en saadan Reform, maa der imidlertid rejses en kraftig Bevægelse blandt Arbejderne, og dette er kun muligt gennem en stærk Organisation indenfor de forskellige Fag. Det er nu som altid, hvor der skal opnaas et Gode for Arbejderne, nødvendigt at de selvbevidste Arbejdere gøre deres Indflydelse gældende paa deres Kolleger og vi slutte derfor med den indtrængende Opfordring: Agitér for Fagforeningen!

Malerne i Sverrig.

Som bekendt har vore svenske Fagfæller i de sidste Par Aar gjort store Anstrængelser for at skabe en stærk Organisation. De har nu et Forbund, som tæller 15 Afdelinger med ca. 900 Medlemmer. Afdelingen i Stokholm har, paa et for kort Tid siden afholdt Møde vedtaget, at der til Foraaret skal stilles Fordring om Afskaffelsen af „Slumpakkord", Indførelse af Timeløn som Basis for Arbejdsløn, og Udarbejdelsen af en detailleret Priskurant. Lønnen skal være mindst 40 Øre i Timen og denne skal garanteres ved alt Arbejde. Da det er Hensigten at gennemføre disse Fordringer om nødvendigt ved Strejke, har man anmodet Mestrene om at tage Hensyn til disse Fordringer ved Udarbejdelsen af Overslag over Arbejde, der skal udføres til næste Sommer.

Tekniske Meddelelser.

Holdbar Lim. Den ubehagelige Egenskab ved kogt Lim, at den i kort Tid overgaar i Forraadnelse og derved mister største Delen af sin Bindekraft, bliver slimet og udbreder en modbydelig Stank, gør det nødvendigt at give den en større Holdbarhed ved Tilsætning af en Substans, som dræber Forraadnelsesbakterierne. Det bedste Middel hertil er en Opløsning af en Vægtdel Salicylsyre i 20 Vægtdele varmt Vand. Denne Opløsning tilsættes under Kogningen den i Forvejen i Vand udblødte Lim. Til 2 Pund (1000 Gram) Lim er 10 Gram Salicylsyre opløst i 200 Gram varmt Vand tilstrækkeligt.

BEKENDTGØRELSER.

Malernes Fagforening

afholder Møde hver **Onsdag** Aften Kl. 8 i **Rømersgade 22, 1. Sal til Gaden,** Opgang i Gaarden tilhøjre for Porten.

Formandens Adresse er: **Rudolf Poulsen, Fredensgade 12, 3. Sal. N.**

„Fagtidende for Malere",

udgaar 1 Gang maanedlig og koster for alle Ikkemedlemmer 30 Øre Kvartalet, 10 Øre pr. Nr. Abonnement modtages paa alle Postkontorer samt hos Formanden, **Fredensgade 12, 3. Sal. N.** Medlemmer af „Malernes Fagforening" erholder „Fagtidenden" gratis.

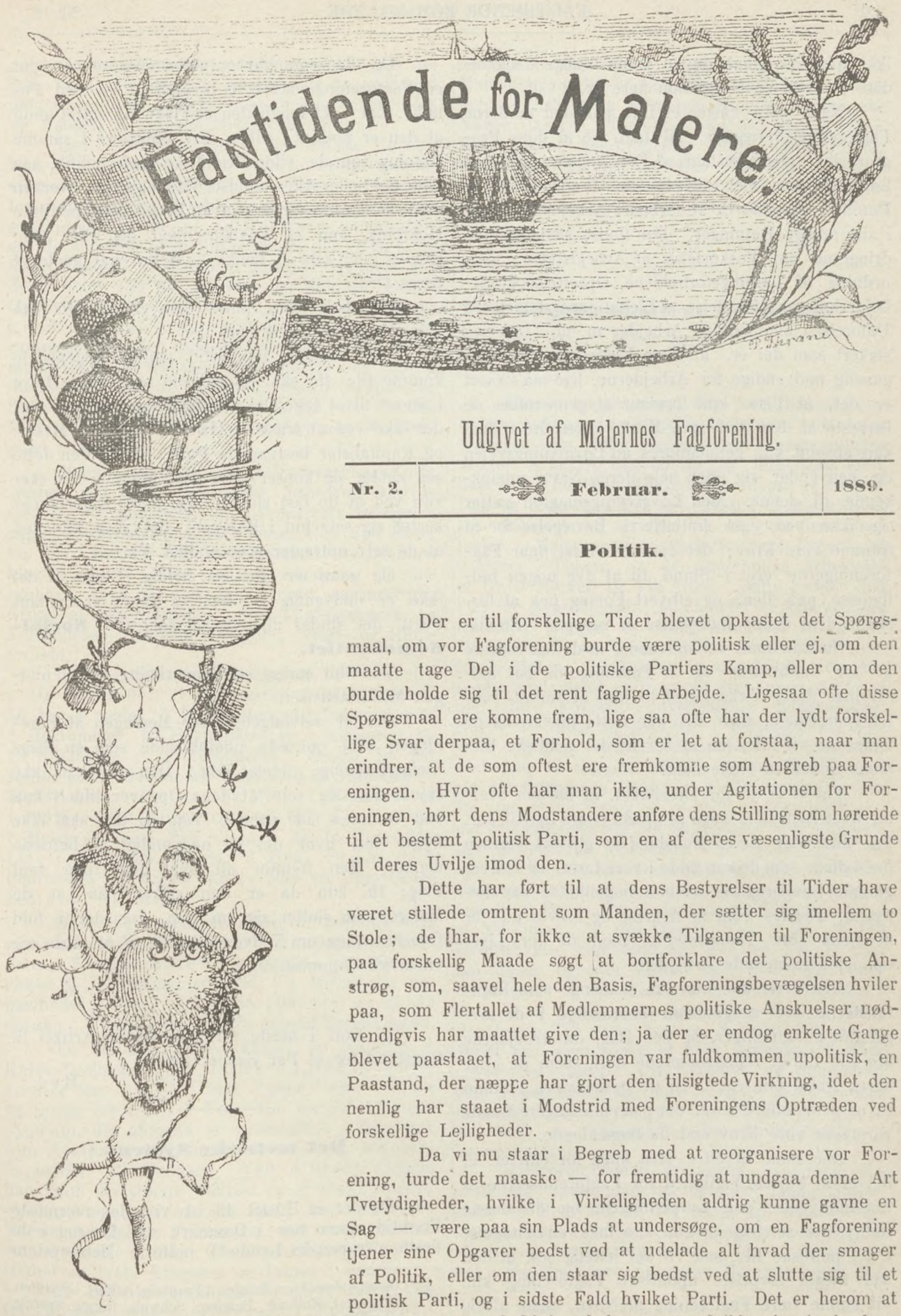
Det udkomne for 1885, 86 og 87, ialt 27 Numre, faas heftet i Omslag for 1 Kr. 50 Øre.

En fuldstændig Vejledning i Opmaaling og Beregning af Flademaal gives i en Række Artikler (gennem 7 Numre), der faas hæftede for 50 Øre.

Aargangen 1888 faas hæftet for 65 Øre.

Redigeret af Rudolf Poulsen.

Trykt hos J. Henriksen, Rømersgade 22, København.

Udgivet af Malernes Fagforening.

Nr. 2. | Februar. | 1889.

Politik.

Der er til forskellige Tider blevet opkastet det Spørgsmaal, om vor Fagforening burde være politisk eller ej, om den maatte tage Del i de politiske Partiers Kamp, eller om den burde holde sig til det rent faglige Arbejde. Ligesaa ofte disse Spørgsmaal ere komne frem, lige saa ofte har der lydt forskellige Svar derpaa, et Forhold, som er let at forstaa, naar man erindrer, at de som oftest ere fremkomne som Angreb paa Foreningen. Hvor ofte har man ikke, under Agitationen for Foreningen, hørt dens Modstandere anføre dens Stilling som hørende til et bestemt politisk Parti, som en af deres væsenligste Grunde til deres Uvilje imod den.

Dette har ført til at dens Bestyrelser til Tider have været stillede omtrent som Manden, der sætter sig imellem to Stole; de har, for ikke at svække Tilgangen til Foreningen, paa forskellig Maade søgt at bortforklare det politiske Anstrøg, som, saavel hele den Basis, Fagforeningsbevægelsen hviler paa, som Flertallet af Medlemmernes politiske Anskuelser nødvendigvis har maattet give den; ja der er endog enkelte Gange blevet paastaaet, at Foreningen var fuldkommen upolitisk, en Paastand, der næppe har gjort den tilsigtede Virkning, idet den nemlig har staaet i Modstrid med Foreningens Optræden ved forskellige Lejligheder.

Da vi nu staar i Begreb med at reorganisere vor Forening, turde det maaske — for fremtidig at undgaa denne Art Tvetydigheder, hvilke i Virkeligheden aldrig kunne gavne en Sag — være paa sin Plads at undersøge, om en Fagforening tjener sine Opgaver bedst ved at udelade alt hvad der smager af Politik, eller om den staar sig bedst ved at slutte sig til et politisk Parti, og i sidste Fald hvilket Parti. Det er herom at jeg i nedenstaaende Linjer skal søge at udvikle mine Anskuelser,

ikke mindst i Haab om at kalde mulige Modstandere frem til en Diskussion herover.

Naar man kaster et Bilk paa den moderne Fagforeningsbevægelse, vil man se at dens Program ikke alene bestaar af Fordringen om idelige Lønforhøjelser, men tillige indeholder en lang Række Punkter, sigtende til at forbedre Arbejdernes Kaar i alle mulige Retninger. Der findes saaledes Fordringerne om Forkortelse af Arbejdstiden, Omordning af Lærlingeforholdene, Oprettelse af Arbejderkamre, Afskaffelse af Licitationssystemet ved Udførelsen af offentlige Arbejder m. m. Lige saa sikkert som det er, at disse Reformer ere uundgaaelig nødvendige for Arbejderne, lige saa sikkert er det, at disse kun formaar at gennemføre de færreste af dem ved egen Kraft, ja enkelte af dem kan absolut kun gennemføres ad Lovgivningsvejen og henvender sig efter hele deres Natur udelukkende til denne. Men Lovgivningsmagten sætter sig ikke ved eget Initiativ i Bevægelse for at fremme vore Krav; det gjør den først naar Fagforeningerne ere i Stand til at øve nogen Indflydelse paa den, og ethvert Forsøg paa at forskaffe dem denne Indflydelse er netop — Politik.

Nu kan man vel indvende, at dette Program er for omfattende og at Foreningerne bør indskrænke deres Virksomhed til kun at omfatte rene Lønspørgsmaal, men selv paa dette indskrænkede Omraade vil man faa at se, at det politiske Element spiller en Rolle med.

Thi vi se jo for Øjeblikket, at næsten overalt hvor Arbejdere søge at opnaa bedre Lønvilkaar, der anvender deres Modstandere ethvert Vaaben imod dem, som de kan finde i vore Love, og enhver gammel Lovparagraf, der blot nogenlunde kan benyttes, trækkes frem af Arkivet og støves af, for at tjene som Tvangsmiddel mod de for Livsopholdet kæmpende Arbejdere.

Men dette kan kun ske saalænge som Kapitalisterne ere saagodtsom eneraadige i de lovgivende Forsamlinger, og den Dag, da Arbejderne ere saa talrigt repræsenterede deri, som de efter deres Antal bør være, vil de ogsaa være i Stand til at gennemføre Love, der paa en heldigere Maade varetager vore Krav end de nugældende.

Det maa herefter staa klart for enhver, at det er af højeste Vigtighed for Fagforeningerne at faa Indflydelse paa Lovgivningen, og da denne Indflydelse selvfølgelig kun kan faas ved Deltagelse i det politiske Liv, saa vil det lettelig ses, at den saa meget lovpriste upolitiske Fagforening kun vil kunne være Fagforening af Navn, men aldrig af Gavn.

Og de, som har opfundet Slagordene: „at en Fagforening maa ikke beskæftige sig med Politik“, har i Virkeligheden slet ikke saa meget imod at den er politisk; vilde den politisere i samme Retning som de, vilde den drive Højrepolitik, saa vilde det heller ikke i mindste Maade genere, hverken dem som først fandt paa at bruge dens politiske Holdning som et Vaaben imod den eller dem, som — uden selv at tænke — i Kor har gentaget deres Ord.

Det hele som piner dem er, at den ikke driver samme Politik som de.

Det vil den imidlertid næppe nogensinde komme til; thi skal Arbejderne nogensinde blive i Stand til at tage Del i Lovgivningsmagten, sker det ikke ved at traske i Hælene paa et af Mestre og Kapitalister bestaaende Parti, hvad enten dette saa kalder sig konservativt eller liberalt; det sker kun ved at de fast sluttede om deres Reformkrav kaster sig selv ind i Kampen, det sker kun ved at de selv optræder som politisk Parti.

Og man er da saa heldig stillet, at det ikke er nødvendig nu først at danne et saadant Parti, det findes allerede og kaldes — **Socialdemokratiet.**

Til Slut endnu en Bemærkning for at undgaa Misforstaaelser.

Det er selvfølgelig ikke Meningen at Foreningen skal optræde udelukkende som en Slags Vælgerforening; aldeles ikke! Den skal kun ikke skjule for sig selv at dens Opgaver tildels kun kan fremmes ad politisk Vej, og den skal ikke frygte for, hvor det er nødvendigt, at betræde denne. Men fremfor alt skal den tone rent Flag; thi kun da er den sikker paa, at de Malere, som slutter sig om den, gør det i fuld Overbevisning om Nødvendigheden af at skabe sig en stærk Organisation.

E.

* * *

Vi skal i næste Nr. gøre denne Artikel til Genstand for et Par Bemærkninger.

Red.

Det metriske System.

Da der er Udsigt til at vi i den nærmeste Fremtid ogsaa her i Danmark vil faa det i de fleste evropæiske Lande *) indførte Metersystem

*) Metersystemet er foruden i Frankrig indført i Spanien, Portugal, Holland, Belgien, Schweiz, Norge, Sverrig, Tyskland, Østrig-Ungarn, Italien, Tyrkiet, Grækenland og desuden i Ægypten, Mexiko, Brasilien og Chili.

antaget som almindeligt gældende Maal, kan det ikke være uden Interesse at gøre sig bekendt med dets Oprindelse, dets Forhold til den danske Alen og Maaden at beregne Meter i Kvadratmaal.

Det besluttedes under den franske Revolution, af Nationalkonventet, at tilvejebringe et Mønstermaal og lægge selve Jordens Størrelse til Grund for dette, hvorfor det blev overdraget til Mathematikerne Delambre og Méchain at udmaale en Meridianbue eller Middagslinie, det er en Linie fra Nordpolen til Sydpolen gaaende igennem alle de Punkter, der paa en Gang har Middag. Denne Opmaaling gav som Resultat, at en Meridiankvadrant, det er en Fjerdedel af hele Meridiancirkelen, altsaa en Linie fra Pol til Ækvator, skulde maale 5,130,740 franske Favne (Toiser) eller 1327½ danske Mile. Dette Maal delte man i 10 Millioner Dele og den saaledes fundne Enhed, der kaldtes Meter blev 1799 ved Lov indført som Mønstermaal i Frankrig.

Skøndt senere foretagne Grademaalinger paa Jorden ved Hjælp af meget forbedrede Instrumenter, har godtgjort, at ovennævnte Beregning angav Jordkvadranten 440 Toiser eller 856 Meter for lille, saa er dog Metersystemet efterhaanden bleven antaget i flere og flere Lande og vil sansynligvis blive det gældende overalt, nærmest paa Grund af dets Inddeling efter Tital-Systemet og Forbindelsen mellem Længde-, Vægt- og Rumforhold.

1 Meter deles i 10 Decimeter, 1 Decimeter i 10 Centimeter, 1 Centimeter i 10 Millimeter. 10 Metre kaldes 1 Dekameter, 10 Dekametre er 1 Hektometer, 10 Hektometre er 1 Kilometer og 10 Kilometre er 1 Myriameter. Omsat til det endnu gældende danske Maal er 1 Myriameter = 15,931 Alen, eller ca. 1⅓ Mil. 1 Kilometer er 1,593 1/10 Alen (noget over en halv Fjerdingvej). 1 Meter er 3,1862 Fod altsaa 1 Al. 14 Tom. 2⅘ Lin., 1 Decimeter er ca. 3 Tom. 10 Lin. og 1 Centimeter er 4,58881 Linier eller en Ubetydelighed over ⅜ Tomme.

Efter at Længdemaalet var bestemt satte man alle andre Maalforhold i Forbindelse med dette. Flademaalet (Jordmaalet) fik til Grundenhed 1 □ Dekameter (100 □ Meter) der benævnedes 1 Are. 1 Hektare (100 Are) er 25,380 danske □ Alen eller ca. 1⅘ danske Tønder Land.

Til Rummaalets Enhed er benyttet 1 Kubik-Decimeter, der kaldes 1 Liter og holder 1,035068 (ca. 1 1/29) danske Potter, eller omtrent en Snaps mere end 1 Pot. Det metriske Vægtsystem, der allerede er gennemført i Danmark som Apothekervægt, har ligesom Literen 1 Kubik-Decimeter til Grundlag. Ved 4 Grader Celsius har Vand sin største Tæthed og er altsaa tungest, og den Vægt som en Liter Vand har ved denne Varmegrad kaldes 1 Kilogram, der er det samme som 2 danske Pund. Grundenheden for Vægtsystemet er 1/1000 Kilogram og kaldes 1 Gram.

De metriske Grundenheder Are, Liter og Gram deles ligesom Meteren i Tiende-, Hundrede og Tusindedele og benævnes da med de latinske Navne Deci-, Centi- og Milli-; ved Mangfoldiggørelse af Grundenheden med Ti, Hundrede, Tusinde og Titusende benyttes de græske Navne Deka-, Hekto-, Kilo- og Myria-. Denne Tiendedels-Inddeling letter i overordenlig Grad Regning med metriske Størrelser, idet de behandles som Decimalbrøker, hvilket er omtrent det samme som Regning med ubenævnte Tal.

(Forts.)

Bygningsmalerne i England.

(Efter Justice.)

Der er næppe noget Fag, hvis Beskæftigelse er saa usikker som Bygningsmalernes. De have saa godt som aldrig stadigt Arbejde, men antages ved et Arbejdes Begyndelse og afskediges igen, naar det er færdigt. Undertiden antages de den ene Dag og afskediges igen den næste; til andre Tider kan Arbejdet dog strække sig ud over flere Maaneder. Malernes Løn varierer fra 4 Pence*) til 9 Pence i Timen, og den sædvanlige Arbejdstid er fra 6 Morgen til 5½ Aften. Dette gælder dog kun for Byarbejderne; paa Landet er Arbejdstiden fra tidlig Morgen til sildig Aften for en Løn af 12 Shilling**) om Ugen. Selv i London kan man træffe Malere, der betales ligesaa daarlig som Arbejdsmænd, hvad man ogsaa vil kunne slutte af den store Forskel i ovennævnte Timebetaling. Nogle af disse Malere ere i Virkeligheden ikke stort dygtigere end Arbejdsmænd. De anvendes sædvanlig til simpelt Arbejde og har kun tilegnet sig det tarveligste Kendskab til Malerhaandværket. De staa under Tilsyn af en faglig uddannet Maler, der da almindelig faar lidt højere Løn. For almindeligt Malerarbejde er Lønnen 7 à 8 Pence pr. Time og for kunstnerisk Dekorationsarbejde 9 Pence. Gennemsnitslønnen kan dog næppe sættes højere end til 7 Pence Timen for en ugentlig Arbejdstid af 50 Timer. I den travle Tid er der en Del Overarbejde, som efter Kl. 9 Aften betales med halvanden og efter Midnat med to Gange Timebetalingen. I den Tid kan en Maler tjene fra 2 til 3 Pund Sterling om Ugen (36—54 Kr.). Men den travle Tid varer kun ca. 3 Maaneder, og en Maler kan højst regne at have Arbejde i 9 Maaneder om Aaret. Om Foraaret og Sommeren gaar Faget bedst, og Maleren tjener gode Penge; men om Vinteren da maa han ad andre Veje se at skaffe sig Udkommet, den almindeligste er Laanekontoret.

Malerprofessionen er meget usund og ofte livsfarlig. Skønt man har opfundet mange Surrogater for Blyhvidt, er dog ingen af dem blevne almindelige, hvorfor Tilfælde af Blyforgiftning af alvorlig Art ingenlunde ere sjeldne. Bedre Indsigt i Sundhedslære og større Renlighed har dog

*) 1 Penny er 7½ Øre.

**) 1 Shilling er 90 Øre.

bedret meget paa dette Forhold. Tidligere var det ikke ualmindeligt at se gamle eller halvgamle Malere, der led af Lamhed i Arme eller Hænder. Nu er et saadant Syn heldigvis sjeldnere, men Blyforgiftningen med alvorlige Følger forekomme dog endnu.

Faren for Liv og Lemmer er ofte meget stor. Vinduerne males ofte udvendig selv paa de højeste Bygninger, staaende i Karmen eller ved Hjælp af en „Vinduesmaskine", d. v. s. en Planke, som støttes af en „Knægt", der er fastgjort i Vinduskarmen og Muren. Det er heller ikke saa sjeldent, at man ser en Maler, støttet af et Reb om Livet, hænge med Hovedet nedad, udover Kanten af et Tag for at male en Gesims. Indvendigt Arbejde er ogsaa tidt forbundet med Fare; f. Eks. paa de høje Trappegange i „Englands statelige Hjem". Her er det ofte vanskeligt at bygge Stillads, og han maa derfor arbejde under meget farefulde Forhold. Kortsagt, man forlanger at en Maler skal arbejde saadanne Steder, hvor ellers kun Fluer kunne færdes. Før den lille Lov om Arbejdsgivernes Ansvarlighed udkom, var Malernes Liv og Lemmer yderligere udsat ved, at Stilladser o. l. ofte vare raadne. Nu derimod er Arbejdsgiveren nød til at sørge for at hans Materiel er i Orden.

(Forts.)

Allegoriske Fremstillinger.

Fortsat.

Drømmen.

Drømmenes Gud Morfevs er en Søn af Søvnen. Han lader, efter en Beskrivelse af Homer, Drømmene stige op fra Søvnens Palads i Underverdenen. Dette Palads har to Porte, den ene af Elfenben og den anden af sort Horn. Gennem den første udgaar de falske og gennem den anden de sande Drømme, de der gaar i Opfyldelse.

Ved sindbilledlig Fremstilling af Morfevs har han over sit sorte Gevandt et hvidt, fordi Drømmene forekomme ikke alene om Natten, men ogsaa i Morgendæmringen, og særlig de sidste holdes for sande. Morfevs fremstilles som en ungdommelig Skikkelse, bevinget eller ubevinget, holdende i Haanden et Overflødighedshorn, hvoraf han udgyder allehaande Genstande, saasom en Kongekrone eller Diadem, et Knippe Pinde med en Økse (Sindbillede hos Romerne paa Øvrighedens Magt), en Lauibærkrans, Penge, Tærninger, Drikkekar, Kostbarheder osv. osv. Ogsaa er det almindeligt at bekranse saavel ham som hans Fader, Søvnen, med Valmuer.

Morfevs har efter Ovids Beretning to Brødre Icelus og Fantasus. I Drømme fremstiller i Almindelighed Morfevs sig for den Sovende i Menneskeskikkelse, Icelus i Dyreskikkelse, medens Fantasus forvandler sig til livløse Ting.

Døden.

I Mythologien er Thanatius, Dødens Gud, en Søn af Natten; han fremstilles som en sort Yngling med udadbøjede Ben, særlig Laarbenene er stærkt buede. Dette skulde henvise til den Mathed, der før Døden indtræder, saaledes at Benene ikke er i Stand til at bære Legemets Vægt.

Døden fremstilles tydeligst ved et stort Menneskeskelet, holdende en Le eller slyngende en Kastepil fra sig.

(Forts.)

Tekniske Meddelelser.

Fugekitning paa bonede Gulve.

Hertil benyttes en Blanding af 6 Dele Gibs, 2 Dele fine Savspaaner og 2 Dele Guldsatinober. Denne Blanding tilsættes en Opløsning af 2 Dele Husblas i 16 Dele Vand.

BEKENDTGØRELSER.

Malernes Fagforening

afholder Møde hver **Onsdag** Aften Kl. 8 i **Rømersgade 22, 1. Sal til Gaden,** Opgang i Gaarden tilhøjre for Porten.

Formandens Adresse er: **Rudolf Poulsen, Fredensgade 12, 3. Sal. N.**

„Fagtidende for Malere",

udgaar 1 Gang maanedlig og koster for alle Ikkemedlemmer 30 Øre Kvartalet, 10 Øre pr. Nr. Abonnement modtages paa alle Postkontorer samt hos Formanden, **Fredensgade 12, 3. Sal. N.** Medlemmer af „Malernes Fagforening" erholder „Fagtidenden" gratis.

Det udkomne for 1885, 86 og 87, ialt 27 Numre, faas heftet i Omslag for 1 Kr. 50 Øre.

En fuldstændig Vejledning i Opmaaling og Beregning af Flademaal gives i en Række Artikler (gennem 7 Numre), der faas hæftede for 50 Øre.

Aargangen 1888 faas hæftet for 65 Øre.

Redigeret af Rudolf Poulsen.

Trykt hos J. Henriksen, Rømersgade 22, København.

Udgivet af Malernes Fagforening.

Nr. 3. Marts. 1889.

Politik.

Under denne Overskrift har en Indsender, Hr. E., i sidste Nr. af „Fagtidenden" anstillet nogle Betragtninger over vor Forenings politiske Stilling, og er kommet til det Resultat, at vi resolut bør erklære os for Socialdemokrater, og slutte os til dette Parti. Han føjer ganske vist til, at Foreningen ikke just skal optræde som en Slags Vælgerforening, den skal blot ikke skjule for sig selv, at dens Opgaver tildels kun kan fremmes ad politisk Vej. Endelig retter Hr. E. den Beskyldning mod Foreningens Bestyrelser, hermed menes formodenlig baade den nuværende og de tidligere Bestyrelser, at de har søgt at bortforklare „det politiske Anstrøg, som, saavel hele den Basis Fagforeningsbevægelsen hviler paa", og han siger yderligere at dette har staaet i Modstrid med Foreningens Optræden ved forskellige Lejligheder.

Vi skal nu ganske kort undersøge Holdbarheden af de fremsatte Paastande og da først den om Fagforeningernes Basis. Den er og har alletider været Modsætningen mellem Svendenes og Mestrenes Interesser i økonomisk Henseende. Svenden har den Interesse at faa saa meget som muligt for sit Arbejde, og Mestrenes Interesser ligger i at betale saa lidt som muligt, for derved at faa mere til sin egen Lomme. Dette er ikke alene Tilfældet i vort Fag, men det gælder overalt hvor Lønarbejderen staar overfor sin Arbejdsgiver. Den, der paastaar det modsatte er enten dum eller taler mod bedre Vidende. Men alt dette har ikke det mindste med Politik at gøre, det er et rent og skært økonomisk Interessespørgsmaal, hvor det gælder om at hver Mand kan finde sin rette Plads. Samtlige Lønarbejderes Plads er i Fagforeningen og kan ikke være andre Steder. Den Arbejder, der tror at gavne sig selv ved at slutte sig til

Organisationer, hvor Arbejdsgiverne fører an, modarbejder sig selv. og det samme gør den, der staar udenfor Fagforeningen. Dette Standpunkt har, saavidt os bekendt, altid været det ledende for vore Bestyrelser, og Foreningens Optræden har ikke været i Strid hermed. Vi har aldrig forlangt af de enkelte Medlemmer at de skulde gaa med til en eller anden bestemt politisk Handling. Derimod har vi bestemt forlangt, at alle vore Medlemmer skal overholde Priskuranten, Arbejdstiden osv., og vi har nedlagt Arbejdet hos de Mestre, der ikke vilde betale efter den gældende Pris. Vi har samlet Penge ind til Støtte for de Medlemmer, der blev nødt til at strejke, og vi har støttet andre Fag under lignende Omstændigheder; men vi har aldrig, som Forening, ofret en eneste Øre til politisk Agitation. Naar vi i de sidste Aar er gaaet med Arbejderpartiet til Grundlovsfest, er det fordi et Flertal hvergang har vedtaget det, men det har aldrig været forbudt anderledestænkende at gaa i „Kongens Have". og er der Flertal for det i Foreningen, saa vil vor Fane ad Aare komme derind, men vi tvivler meget om, at et saadant Flertal kan skaffes tilveje blandt Københavns Malersvende.

Hr. E. foreslaar nu at Foreningen skal slutte sig til Socialdemokratiet, og — naturligvis aabent erkende dette. Han kan dog næppe mene dette alvorligt, thi hvis vi skal slutte os til Socialdemokratiet, maa vi jo antage dets Program i alle dets Konsekvenser, og vi maa forlange, at hvert Medlem, der er eller træder ind i Foreningen, skal anerkende dette Program, og arbejde for dets Gennemførelse. Hvis vi nu stiller et saadant Forlangende, bliver Følgen et af to: enten faar vi kun meget faa Medlemmer eller ogsaa siger mange ja til noget de ikke forstaar, og vi antager ikke at Hr. E. vil gaa med hverken til det ene eller det andet af de to Alternativer. Det maa nemlig erkendes, at det socialistiske Princip endnu staar temmeligt uklart for mange Arbejdere, man gavner ikke Sagen ved at stille Fordringer til Folk, som de ikke forstaar. Derimod vil det gøre Fagforeningsbevægelsen stor Skade, hvis man forlanger en bestemt politisk Trosbekendelse af dens Medlemmer, thi derved bliver det umuligt at samle alle om de Opgaver, der ligger lige for. Alle Malersvende kan til Nød blive enige om at forlange en bestemt Løn for deres Arbejde og en bestemt Arbejdstid. De kan ogsaa allesammen arbejde for at hæve Faget til den størst mulige Fuldkommenhed, men det vil vare et Stykke Tid endnu, inden der skaffes Enighed paa det politiske Omraade. Lad derfor være med at opstille Doktriner, og lad os forene vore Kræfter om de Opgaver vi kan blive enige om at løse. For dem. der har taget deres politiske Standpunkt, er der jo Plads nok i de politiske Foreninger.

Bygningsmalerne i England.

(Efter Justice.)

(Sluttet.)

Til Trods for alle disse Farer eller maaske paa Grund af dem er Maleren en lystig Fætter, der tager Tingene fra den gemytlige Side, i Særdeleshed, naar der er godt at bestille. Han bruger gærne alt, hvad han tjener. Han løser sine Panter hjem, køber sig nye Klæder og anskaffer et eller andet nyt til Hjemmet; men disse nye Sager vil sansynligvis blive „sat ud", naar Arbejdsløsheden indfinder sig. Hans Arbejdes ustadige Karakter er ikke befordrende for Sparsommelighed, dog kan man paa ingen Maade kalde ham ødsel. Vel kan man undertiden sige, at de bruge deres haardt fortjente Penge — thi Malerarbejde er ikke saa let et Arbejde, som mange forestille sig — noget flot; men Forholdene tillade dem ikke at være ekstravagante, og deres Beskæftigelse medfører ofte Udgifter, som ikke kendes i andre Fag. Bygningsmaleren maa f. Eks. ofte tage 10—20 Mil ud paa Landet for at faa Arbejde og maa i den Tid maaske i flere Maaneder føre Husholdning paa to Steder.

Maleren er ikke velset blandt Dagdriverklassen, der betragter ham som et nødvendigt Onde. Det forstyrrer nemlig disse Folks Vaner: at skulle have Haandværkere i Huset, og man beskylder ogsaa Maleren for, at han trækker Arbejdet saa langt ud som muligt. Det var tilgiveligt, om han gjorde det, da han saa havde Beskæftigelse saa meget længere; men det er dog næppe sansyligt, da han i Reglen bliver nøje efterset. En ikke ubetydelig Del Arbejde er Akkordarbejde, men det meste af dette, det saakaldte Udsvedningsarbejde (det vil sige Arbejde, som er bortliciteret paa anden eller tredje Haand), betales saa lavt saa at Fortjenesten ikke er bedre her ved end ved Arbejde paa Dagløn. Der kunde siges meget om det Udsvedningssystem, der hersker i Dekorationsfaget, og som medfører Fuskerarbejde, og at vedkommende maa benytte sig af alle Slags Kneb for at kunde holde en no-

genlunde Ugeløn; men det vilde ligge udenfor Hensigten med denne Skildring, som kun har villet give en ringe Forestilling om det store Bygningsmalerfag, der, skønt det næsten staar uden Organisation, dog tæller indenfor sine Rækker nogle af vor Tids bedst uddannede Lønslaver.

M. K.

Det metriske System.

(Sluttes.)

Vi skal ved et Par Eksempler vise Fremgangsmaaden ved de Beregninger, som Malerne særlig vil komme til at befatte sig med, men først bemærke, at Udtrykket Decimeter i Almindelighed ikke benyttes. 1 Meter deles straks i 100 Centimeter, og f. Eks. 12 Meter 60 Centimeter skrives: M. 12,60 idet man efter Antallet af Meter sætter et Komma og straks derefter tilføjer Antallet af Centimeter.

Eks. 1. Et Loft er 4 Mtr. 75 Cm. (M. 4.75) bredt og 6 M. 25 Cm. (M. 6,25) langt, hvor stort er Kvadratmaalet?

4,75 ×
6,25
2375
950
2850
29,6875 □ M. = 29,7 = $29^{7}/_{10}$ □ Meter.

De to Tal, som multipliceres sammen, kaldes Faktorer; det samme Antal Decimaler (Cifre efter Kommaet), som findes i begge Faktorer, afskæres ved et Komma i det udkomne Produkt. I det anførte Eksempel er der to Decimaler i hver Faktor, altsaa er der i Produktet afskaaret fire Decimaler. Da det imidlertid er unødvendigt at beholde saa mange Decimaler, kan man bortkaste nogle af de sidste; dog maa man, hvis den første af de bortkastede Decimaler med 5 eller derover, forhøje det sidste af de tilbageblevne Cifre med 1. I Eksemplet er 875 bortkastet og 6 derfor forhøjet til 7.

Eks. 2. En Væg er 3 M. 8 Cm. (M. 3,08) høj og 5 M. 83 Cm. (M. 5,83) lang. Søg Fladeindholdet?

Eks. 3. Find Kvadratindholdet af en Diskeplade af 80 Centimeter (M. 0,80) Bredde og 4 M. 16 Cm. (M. 4,16) Længde.

3,08 ×
5,83
924
2464
1540
17,9564 = 18 □ Meter.

0,80 ×
4,16
480
80
320
3,3280 = 3,3 □ Meter.

At det kun giver en ubetydelig Fejl, saaledes at bortkaste de 3 sidste Decimaler kan let ses af følgende Eksempler:

Lad os antage at Loftet i Eks. 1 koster i Arbejdsløn 14 Øre pr. □ Meter hvad koster da hele Loftet?

29,6875 ×
14
415,6250 = $415^{6}/_{10}$ Ø. = Kr. 4,16.

29,7 ×
14
415,8 = $415^{8}/_{10}$ Ø. = K. 4,16.

I Eks. 2 koster en □ Meter 25 Øre. Prisen er da for hele Væggen:

17,9564 ×
25
448,9100 = $448^{9}/_{10}$ = Kr. 4,49.

18 ×
25
450 = Kr. 4,50.

Naar i Eks. 3 en □ Meter koster 70 Øre, vil Prisen for Diskepladen blive følgende:

3,3280 ×
70
232,9600 = $232^{96}/_{100}$ = Kr. 2,33.

3,3 ×
70
231,0 = 2,31.

Vil man ikke gaa med til saa stor en Fejl kan man nøjes med at bortkaste de 2 Decimaler. Resultatet vil da blive:

29,69 ×
14
415,66 = Kr. 4,16.

17,96 ×
25
449,00 = Kr. 4,49.

3,33 ×
70
233,10 = Kr. 2.33.

Endnu staar tilbage at vise Forholdet mellem Kvadrat-Meter og Kvadrat-Alen. Da en Meter er $3,_{1862}$ Fod, saa er 1 □ Meter $10,_{1519}$ □ Fod eller $2,_{5380}$ □ Alen. Dette er $^{38}/_{1000}$ (ca. $^{1}/_{26}$) □ Al. eller næppe en saakaldt „stor Tomme“ over $2^{1}/_{2}$ □ Alen. Regner man, hvad der i Almindelighed sker, 1 Meter til 1 Al. 14 Tommer, faar man ogsaa 1 □ Meter = $2^{1}/_{2}$ Alen, og Prisen pr. □ Meter er derfor tilnærmelsesvis to og en halv Gang saameget som for 1 □ Alen.

Man vil altsaa se, at Gennemførelsen af det metriske System ikke vil foraarsage uoverkommelige Vanskeligheder, men da Omsætningen fra □ Alen til □ Meter dog vil blive et Tab for Svendene af $1^{1}/_{2}$ pCt., og da den vel ogsaa i mange Tilfælde vil fremkalde Misforstaaelser, kan det være rigtigt allerede nu at ruste sig til en Affattelse af Prislisten, som Svendene kan være tjent med, naar Forandringen skal ske; det gælder nemlig ikke blot om at indvinde de $1^{1}/_{2}$ pCt. Tab ved Maalforandringen, men ogsaa de 4 pCt. vi tabte ved Møntforandringen, og som paa Grund af Alderdomsforsørgelsesprojektet ikke blev indvundet ved Prislisterevisionen i 1887, ligesom det maa være vor Opgave at faa de Poster i Prislisten forandrede, hvorover der nu føres saa højlydte Klager.

Det er imidlertid en uomstødelig Sandhed at Prislistens Godhed ved enhver Revision væsentligst beror paa Fagforeningens numeriske Styrke, hvorfor vi opfordre Medlemmerne til at udfolde en kraftig Agitation for Fagforeningen.

Allegoriske Fremstillinger.

Fortsat.

Nogle give denne Rædslernes Konge, hvis Herredømme strækker sig til alt Liv, en Krone paa Hovedet; andre krone ham med Cypresser. Istedetfor at fremstille Døden som en Benrad, maler man den ogsaa som en overmaade afmagret Skikkelse med et mørkt Gevandt. Denne Fremstilling af Døden passer, især naar den skal vises som et frygtelig straffende Væsen; men vil man fremstiller den som en Velgører, som et Væsen, der gør en Ende paa alle Lidelser, vises den som

en Genius med nedad vendt udgaaende Fakkel, førende et Menneske til dets Grav eller siddende ved Siden af en Urne eller et Gravsted.

Naturen.

Denne fremstilles, som alle Tings Ernærer, i Skikkelse af Isis med mange Bryster. Almindeligst fremstilledes hun i Oldtiden med en Sistrum i Haanden og en Lotusblomst paa Hovedet. En Sistrum var en Metalskralle, gennem hvis smalle Blikplade, sammenbøjet som et Bælte, der var stukket tre eller fire tynde Metalstænger. Naar man svingede denne Sistrum, saa gik Stængerne deri frem og tilbage og stødte med deres Knapper paa begge Sider af Instrumentet. Hvad Lotusblomsten angaar, saa er den en Art hvide Vandliljer, der i Henseende til Kapsel og Frø ligner Valmuen, og hvoraf man tidligere skal have bagt Brød.

De tre Naturriger.

Disse fremstiller man almindelig som tre Genier, der ere sysselsatte med Dyr, Planter og Mineralier.

Man kan ogsaa fremstille dem som en Isis, der forneden danner en Herma- eller Terminusstøtte (Grændsepæl), paa hvilken der i ophøjet Arbejde er anbragt Dyr, Planter og Mineralier.

Tydeligst fremstiller man dem ved en Gudinde, der i den ene Arm holder et Overflødighedshorn fuldt af Mineralier, i det andet et lignende Horn fyldt med Blomster og ved hvis Fødder der ses en Løve og et Marsvin.

En Kunstner har fremstillet de tre Naturriger ved tre Kroner, der ere sammensatte af dyriske Dele, Planter og Mineralier, og anbragt disse tre Kroner paa en Mindemedaille til Ære for den store Naturforsker Linné, i Stedet for de tre Kroner, der findes i det svenske Vaaben.

Sjælen.

Denne betegnes ved den unge Psyche med Sommerfuglevinger paa Skuldrene eller blot ved en Sommerfugl, der flyver op fra et Dødningehoved, et Lig, en Urne eller et Gravsted.

Generalforsamling.

Den ordinære Generalforsamling afholdes Onsdag den 3. April Kl. 8 Aften i Foreningens Lokale. Dagsordenen er:

1. Forhandlingsprotokollen.
2. Beretning om Foreningens Virksomhed i det forløbne Halvaar.
3. Regnskabet. Budgettet.
4. Valg af Formand, 4 Repræsentanter og 1 Revisor.
5. Eventuelle Forslag.

Af Bestyrelsen afgaar efter Tur: Formanden Rudolf Poulsen, Repræsentanterne J. Jensen, J. Hansen, H. Holm og Emil Knudsen og af Revisorerne: Deleuran.

Medlemmerne erindres om, at der paa Generalforsamlingen vil blive taget Bestemmelse om Kontingentets Størrelse for det kommende Aar.

* * *

Forslag, som ønskes behandlede paa Generalforsamlingen, maa være indleverede til Formanden senest den 23. Marts.

Da Dagsordenen denne Gang er af mer end almindelig stor Betydning, forventes det at ethvert Medlem vil føle det som Pligt at komme tilstede for ved sin Stemme at bidrage sit til at de Afgørelser, der vil finde Sted og som vil kunne faa den største Betydning for Foreningens Fremtid, maa blive trufne af saa mange af Foreningens Medlemmer som muligt.

For de Kolleger, som endnu ikke ere Medlemmer, men som paa det sidste offentlige Møde talte saa smukt om Nødvendigheden af en Fagforening og som kun hindredes i at være Medlemmer paa Grund af det høje Kontingent, for dem er der nu god Anledning til at indmelde sig for at vise, at det ikke var tomt Mundsvejr de serverede hin Aften, thi er der virkelig Trang til et lavere Kontingent, saa maa det jo ligge i d'Hrr.s Interesse at gribe Lejligheden, her hvor den tilbyder sig.

BEKENDTGØRELSER.

Malernes Fagforening

afholder Møde hver **Onsdag** Aften Kl. 8 i **Rømersgade 22, 1. Sal til Gaden,** Opgang i Gaarden tilhøjre for Porten.

Formandens Adresse er: **Rudolf Poulsen, Fredensgade 12, 3. Sal. N.**

„Fagtidende for Malere“,

udgaar 1 Gang maanedlig og koster for alle Ikkemedlemmer 30 Øre Kvartalet, 10 Øre pr. Nr. Abonnement modtages paa alle Postkontorer samt hos Formanden, **Fredensgade 12, 3. Sal. N.** Medlemmer af „Malernes Fagforening“ erholder „Fagtidenden“ gratis.

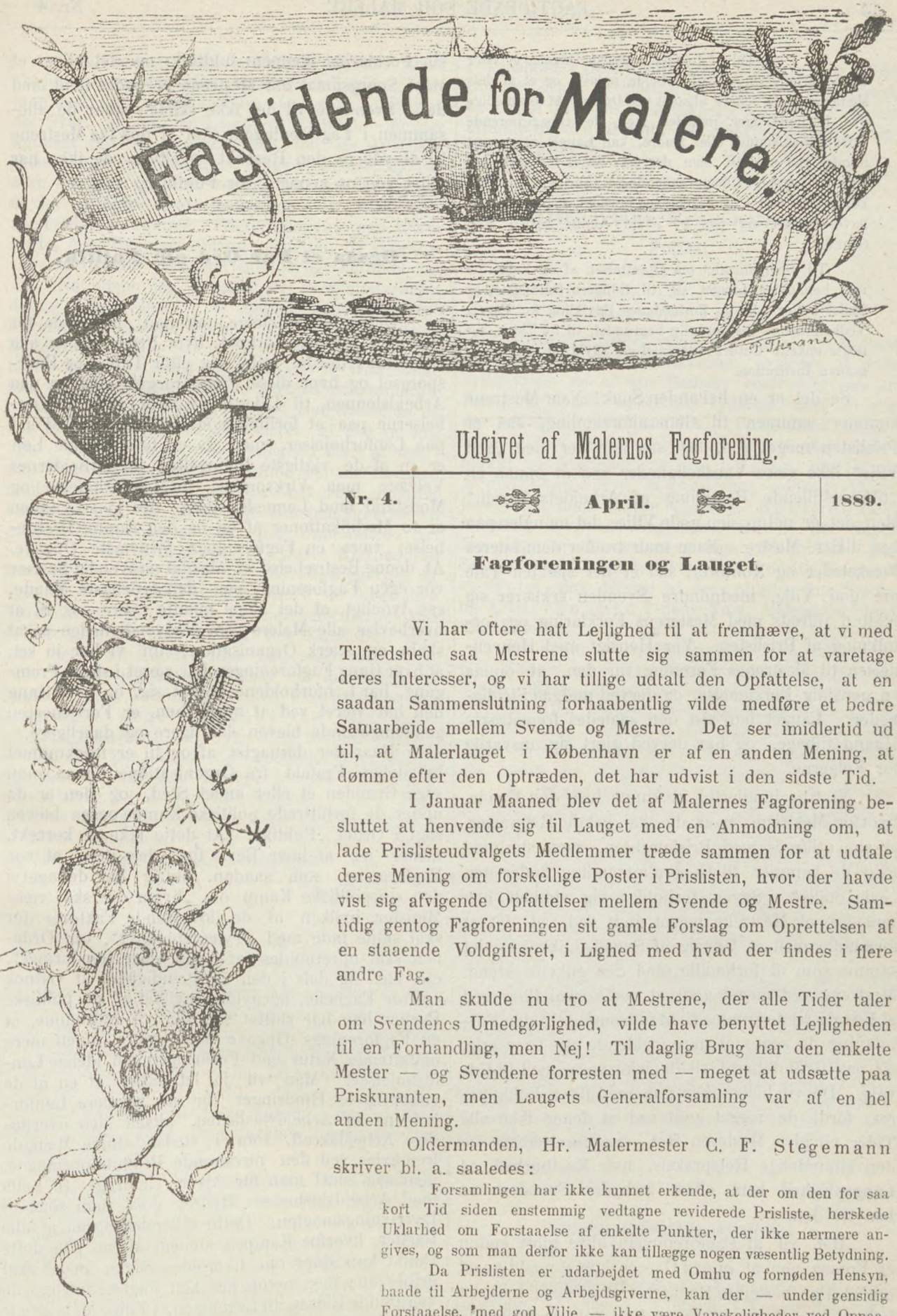
Det udkomne for 1885, 86 og 87, ialt 27 Numre, faas heftet i Omslag for 1 Kr. 50 Øre.

En fuldstændig Vejledning i Opmaaling og Beregning af Flademaal gives i en Række Artikler (gennem 7 Numre), der faas hæftede for 50 Øre.

Aargangen 1888 faas hæftet for 65 Øre.

Redigeret af Rudolf Poulsen.

Trykt hos J. Henriksen, Rømersgade 22, København.

Udgivet af Malernes Fagforening.

Nr. 4.	April.	1889.

Fagforeningen og Lauget.

Vi har oftere haft Lejlighed til at fremhæve, at vi med Tilfredshed saa Mestrene slutte sig sammen for at varetage deres Interesser, og vi har tillige udtalt den Opfattelse, at en saadan Sammenslutning forhaabentlig vilde medføre et bedre Samarbejde mellem Svende og Mestre. Det ser imidlertid ud til, at Malerlauget i København er af en anden Mening, at dømme efter den Optræden, det har udvist i den sidste Tid.

I Januar Maaned blev det af Malernes Fagforening besluttet at henvende sig til Lauget med en Anmodning om, at lade Prislisteudvalgets Medlemmer træde sammen for at udtale deres Mening om forskellige Poster i Prislisten, hvor der havde vist sig afvigende Opfattelser mellem Svende og Mestre. Samtidig gentog Fagforeningen sit gamle Forslag om Oprettelsen af en staaende Voldgiftsret, i Lighed med hvad der findes i flere andre Fag.

Man skulde nu tro at Mestrene, der alle Tider taler om Svendenes Umedgørlighed, vilde have benyttet Lejligheden til en Forhandling, men Nej! Til daglig Brug har den enkelte Mester — og Svendene forresten med — meget at udsætte paa Priskuranten, men Laugets Generalforsamling var af en hel anden Mening.

Oldermanden, Hr. Malermester C. F. Stegemann skriver bl. a. saaledes:

> Forsamlingen har ikke kunnet erkende, at der om den for saa kort Tid siden enstemmig vedtagne reviderede Prisliste, herskede Uklarhed om Forstaaelse af enkelte Punkter, der ikke nærmere angives, og som man derfor ikke kan tillægge nogen væsentlig Betydning.
>
> Da Prislisten er udarbejdet med Omhu og fornøden Hensyn, baade til Arbejderne og Arbejdsgiverne, kan der — under gensidig Forstaaelse, med god Vilje — ikke være Vanskeligheder ved Opnaaelsen af fuldtud tilfredsstillende Beregninger af Arbejdets Værdi.

Det i sin Tid af Lauget nedsatte Udvalg, er efter Tilendebringelsen af sit Arbejde opløst, og et af dets Medlemmer er senere afgaaet ved Døden. At foranledige nye Forhandlinger indledet med de tilbageværende Udvalgsmedlemmer eller Andre, kan Lauget saa meget mindre gaa med til, som det maa anses for ønskeligt, ikke ved hyppige tilbagevendende Forandringer, at fremkalde Uklarhed i de bestaaende Forhold, netop naar de have fæstnet sig paa et i sin Almindelighed godt Grundlag.

Til Spørgsmaalet om Oprettelsen af en Voldgiftsret, henholder Lauget sig til tidligere Udtalelser, og finder heller ikke nu Forholdenes Udvikling for Fagets Vedkommende tilstrækkelig begrundet, til for Tiden, for nogle enkelte Uoverensstemmelsers Skyld, at oprette en saadan Institution.

Se det er en hel anden Snak! Naar Mestrene kommer sammen til Generalforsamling, saa er Prislisten meget god, og saa kan der med „god Vilje" ikke være Vanskeligheder ved at opnaa en „tilfredsstillende Beregning af Arbejdets Værdi." Men det er netop den gode Vilje, det mangler paa hos d'Hrr. Mestre. Naar man træffer dem i deres Værksteder og Kontorer, saa er der sjælden Tale om god Vilje, medmindre Svenden erklærer sig fuldtud tilfreds med Mesterens Forklaring og Fortolkning af Prislisten. Vor Hensigt med Henvendelsen til Mestrenes Forening var den, at opnaa en gensidig Forstaaelse, og derved undgaa Stridigheder. Lauget har vist den saaledes fremstrakte Haand tilbage, og har derved gjort sig ansvarlig for Følgerne.

Vi tror imidlertid at kunne løse den Gaade, hvorfor Mestrene, naar de skal betale Regninger, er saa utilfreds med Priskuranten, men derimod naar de kommer til Generalforsamling finder den „evig dejlig". Sagen forholder sig simpelt hen saaledes, at Mestrene meget godt ved, at det at forhandle med et Udvalg af Svende, ikke er det samme som at forhandle med den enkelte Svend. Mestrene ved meget godt at ved Forhandling med et Udvalg vil de komme til at indrømme, at den Fortolkning de søger at gøre gældende ofte er urigtig, og paa Grund heraf vil de ikke være med til Udvalg. De vil heller ikke gaa med til en Voldgiftsret, fordi de meget godt ved at denne ikke alle Tider vil give Mesteren Ret, saa foretrækker de den almindelige Retspraksis, hvis Kostbarhed og Langvarighed som oftest forbyder Svendene at benytte den.

Der vil af Fagforeningen blive gjort endnu et Forsøg paa at opnaa Overenskomst med Lauget om et Par bestemte Punkter i Prislisten; hvis det heller ikke fører til noget Resultat, er Stillingen klar. Fagforeningen vil da være nødt til at sætte sin Forklaring igennem fuldtud, og det bliver et stort Spørgsmaal om Mestrene er bedre tjent med det. Svendene vil det ikke skade; staar de allesammen i Fagforeningen, skal vi nok faa Mestrene til at yde os den Respekt enkeltvis, de ikke har villet yde os gennem vor Forening.

Ogsaa et Par Ord om Politik.

Det er en Selvfølge, at man, under de for Haanden værende Forhold, hvor Priserne paa alle Livsfornødenheder retter sig efter Tilbud og Efterspørgsel og hvor disse Priser meget influerer paa Arbejdslønnen, til Tider mere maa rette Bestræbelserne paa at forhindre et for stort Prisfald end paa Lønforhøjelser, men da en tidssvarende Løn er en af de vigtigste Betingelser for Arbejdernes Velvære maa Virksomhed for Lønforhøjelse og Modstand mod Lønnedsættelse, der jo i Grunden er to Modifikationer af en og den samme Bestræbelse, være en Fagforenings fornemste Opgave. At denne Bestræbelse er absolut nødvendig beviser vor egen Fagforening paa den tydeligste Maade, saa tydeligt, at det alene maatte være nok til at overbevise alle Malere om Nødvendigheden af at skabe en stærk Organisation; thi vi har jo set, at hver Gang Fagforeningen har været i stærk Fremgang, har Lønforholdene bedret sig, og hver Gang den har været ved at sygne hen, er Fortjenesten gennemgaaende bleven daarligere og daarligere.

Naar der desuagtet af og til er forekommet betydeligt Frafald fra Organisationen maa man søge Grunden et eller andet Sted, og den er da under de forbittrede politiske Kampe ogsaa bleven søgt i Ordet „Politik". At dette ikke er korrekt, mener jeg at have Bevis for, dels deri, at vor Fagforening, som saadan, aldrig har deltaget i den storpolitiske Kamp om „hvem der skal være Minister, hvilken af de lovgivende Faktorer der skal sidde inde med „Tyngdepunktet", om Ordenen skal opretholdes af Politi eller Gendarmer", etc. etc., og dels i den Omstændighed, at vistnok enhver Fagfælle, ligegyldigt hvilket af de politiske Partier han har sluttet sig til, vil indrømme, at en Fagforenings Opgave maa være af en mere omfattende Natur end Fordringen om idelige Lønforhøjelser. Man vil jo let indse, at en af de væsentligste Hindringer for at regulere Lønforholdene er Arbejdsløsheden, altsaa den overflødige Arbejdskraft, som i stedse større Mængde fremavles ved den nuværende Produktionsmaade, men saa snart man for Alvor vil drage til Felts mod Arbejdsløshedens Hydra, maa man søge til Lovgivningsmagten. Dette erkendes ogsaa af alle Partier, hvorfor Kampen mellem disse paa dette Punkt kun staar om hvorledes Sagen bedst skal gribes an; men netop her kan Fagforeningen yde værdifulde Bidrag til Løsningen, i Følge den gamle Sætning, at den véd bedst hvor Skoen trykker, som har den paa.

Men naar det ikke er Politik, der har været Fagforeningens Hæmsko, hvad er det da? Taler man med den enkelte Maler faar man i Reglen det Svar, at det er Ligegyldighed. Er der opnaaet et Gode, kommer der efter de Anstrængelser dette har kostet, en Slags Slappelse, og har man da ikke andet at kæmpe for end Bevarelsen af det opnaaede Gode, finder man det altfor kedsommeligt at komme i Fagforeningen; man bliver borte, faar Restance, bliver udslettet, og Følgerne vil som ovenfor paapeget ufejlbarligt indfinde sig.

Nu mener jeg, at et Middel til at modarbejde denne Ligegyldighed, et Middel, som vi nu ved Foreningens Reorganisation ikke bør lade ude af Betragtning, netop vil være, at Fagforeningen optager fagpolitiske Spørgsmaal til Diskussion. Der findes nok af dem, men Arbejdsløshedsspørgsmaalet er det, der er det mest fremtrædende og saa at sige bestemmer Karakteren af alle de andre. Der er megen Sansynlighed for, at der i den Slags Spørgsmaal vil kunne opnaas Enighed mellem de forskellige politiske Anskuelser indenfor Fagforeningen, og under alle Omstændigheder vil politisk Diskussion af den her omhandlede Art kunne bringe Arbejderne til større Klarhed om hvorledes de bør stille sig ved Rigsdagsvalg og lignende, thi efter at have hørt de forskellige Kandidaters Stilling til Arbejderreformerne kan enhver give sin Stemme til den Kandidat, som han mener vil fremme hans Interesser mest.

Skøndt jeg saaledes anser det for rigtigt, at Fagforeningen befatter sig med Fagpolitik og derigennem søger at indvirke paa Lovgivningsmagten, vil jeg dog bestemt hævde, at den ikke bør blande sig i saadanne storpolitiske Spørgsmaal, som ikke direkte berører Faget eller dets Stilling til Samfundsforholdene. Føler Fagfællerne Trang til ogsaa at tage Del i Løsningen af disse Spørgsmaal er der jo let Adgang dertil gennem de rent politiske Foreninger.

L. G—r.

Malerne i Berlin

vil ogsaa slutte sig til dette Aars Lønbevægelse. I 1886 kæmpede de for at opnaa en Minimalløn af 24 Mk. (21 Kr. 36 Øre), men led et føleligt Nederlag ved Puttkammers Strejkedekret. Denne Gang vil deres Hovedfordring blive en Minimalløn af 30 Mk. (26 Kr. 70 Øre). Malerne er fattet paa at Kampen vil blive haard. Den vil begynde i Juli, naar Byggefagenes Lønkampe er forbi.

Det omtalte Puttkammerske Strejkedekret gaar ud paa, at Foreninger ikke maa organisere sig med det Formaal at gøre Strejke, da der heri skulde være Fare for Statens Bestaaen og den offenlige Orden (!). Derfor maa Arbejderne, naar de vil gøre Strejke i Tyskland, holde deres Møder offenlig og vælge en særlig Lønkommission. Efter de Oplysninger, der foreligger, er der Udsigt til flere store Strejker blandt Bygningshaandværkerne i Tyskland i den tilstundende Sommer, og Tidspunktet synes at være godt valgt, da der overalt er meget Arbejde. Selvfølgelig vil danske Malere afholde sig fra at rejse til Tyskland under disse Omstændigheder.

Allegoriske Fremstillinger.

Fortsat.

De fem Sanser.

Disse fremstilles enten som Børn eller Voksne i Mands- eller Kvindeskikkelser, saaledes at hver sysselsætter én af sine Sanser, sædvanlig paa en behagelig Maade, og kendes tydeligst naar de alle ses ved Siden af hverandre. Undertiden tilføjer man et Dyr, som er bekendt for en eller anden stærkt udviklet Sans, saasom Lossen, paa Grund af dens skarpe Syn, Haren med spidsede Øren, formedelst dens skarpe Hørelse, Sporhunden, for dens udviklede Lugtesans, Bien, der suger Honning af Blomsterne, som Sindbillede paa Smagen, ogsaa undertiden som komisk Kontrast et Svin, paa Grund af dets mindre fine Smag, og Edderkoppen i dens Væv, formedelst dens fine Følelse.

En af de nyere Historiemalere har malet de fem Sanser som fem Nymfer i let flagrende Gevandt. Fremstillingen er saaledes:

1. Den Nymfe, der fremstiller Synet, er i rask Gang, holder i den ene Haand et ovalt Spejl, hvori hun betragter sig selv, og sætter med den anden sin Blomsterkrans tilrette.

2. Hørelsen staar i en dansende Stilling og slaar et Par Cymbeler (Messingbækkener) sammen.

3. Den Nymfe, der fremstiller Lugten, løfter med den ene Haand sit Gevandt op som et Forklæde, hvori hun har nogle Rosengrene, som hun vil fjerne sig med, og holder i den anden Haand en lille Gren med Roser, hvis Duft hun nyder med Velbehag.

4. Smagens Nymfe bærer i den ene Haand en Skaal med velsmagende Frugter, som hun betragter med Attraa, og holder i den anden et Glas Vin.

5. Følelsen bærer paa den venstre Arm en Kurv med Krebs, hvoraf én, ved at tage hende fat med sin Saks i den lille Finger paa den anden Haand, aftvinger hende en synlig Yttring af den Smerte, hun føler.

(Forts.)

Generalforsamlingen.

Foreningen afholdt sin halvaarlige Generalforsamling Onsdag d. 3. April i Forsamlingsbygningens lille Sal, under Ledelse af Emil Knudsen. Forhandlingsbogen oplæstes og godkendtes. Der-

efter afgav Formanden Beretning om Foreningens Virksomhed i Vinterhalvaaret. Der har været afholdt 15 almindelige Medlemsmøder, 18 Bestyrelsesmøder, 2 offentlige Møder, 1 Møde med Specialister i Aaring og 1 Møde med Specialister i Marmorering.

Bestyrelsen har i den forløbne Vinter udfoldet en livlig Agitation, idet den til sine Møder har indbudt en stor Del Malersvende værkstedsvis, for saaledes lettere at lære Stemningen, særlig overfor Organisationsspørgsmaalet, at kende, og dette har bevirket, at vort Medlemsantal er steget omtrent til det dobbelte. Det blev ved disse Møder konstateret, at der af enkelte Svende er arbejdet under Prislisten ved forskellige Arbejder, særligt af Specialister i Aaring og Marmorering, men i de oplyste Tilfælde var Arbejdet allerede fuldført, hvorfor vi ikke kunde gribe ind. De Paagældende indrømmede villigt den store Fejl det er at nedsætte Prisen, da der paa ingen Maade skabes mere Arbejde derved, og man har i de allerfleste Tilfælde erkendt Ligegyldighed for at være den eneste Grund, hvorfor man ikke var Medlem af Foreningen.

Der har været tilstillet Malerlavet en Skrivelse, for ved Samarbejde med dette, at faa fastslaaet en officiel Forklaring af nogle uklare Punkter i Prislisten, og for eventuelt at faa oprettet en Voldgiftsret; men Lavet har stillet sig fuldstændig afvisende hertil. Det ligger ogsaa i Svendenes egen Haand ved en fast Organisation at hævde Prislistens rette Forstaaelse.

Foreningens Virksomhed godkendtes enstemmig, ligeledes aflagdes og godkendtes Regnskabet enstemmig.

Ved Behandlingen af Budgettet fremsattes et Forslag fra Bestyrelsen til Nedsættelse af Kontingentet, saaledes at dette fra 1. April til 1. November bliver 15 Øre om Ugen og i den øvrige Tid af Aaret 10 Øre om Ugen. Dette Forslag, der fremkom for at imødekomme et af forskellige af de i Vinterens Løb indkaldte Svende fremsat Ønske, vedtoges. Ligeledes vedtoges det, at der efter den 1. Juni skal erlægges 1 Kr. i Indskud af nye Medlemmer.

Til Formand valgtes Rudolf Poulsen énstemmig.

Til Repræsentanter: Emil Knudsen, J. Jensen, C. Friis og Deleuran. Supleanter bleve Mørch Jørgensen, Axel Jensen og Gustav Petersen.

Som Revisorer valgtes J. Hansen og som Revisorsupleant H. Holm.

Fra Udvalget for de samvirkende Fagforeninger forelaa der en Skrivelse med Forespørgsel om Malerne, sammen med de øvrige Fagforeninger, vilde lade sig repræsentere ved den internationale Fagforeningskongres, som i Sommer skal afholdes i Paris. Det vedtoges at yde et Tilskud, beregnet efter 10 Øre pr. Medlem.

Efter at Dagsordenen var udtømt, rettede E. Clausen en Opfordring til Medlemmerne om at agitere for Tilslutning til Foreningen, der nu havde sat Kontingentet saa lavt, at ingen Malersvend af den Grund mere kunde holde sig borte.

Bestyrelsen bestaar nu af følgende Medlemmer: Formand Rudolf Poulsen og Repræsentanter E. Clausen, Deleuran, C. Friis, L. Gunner, J. Jensen, E. Knudsen, E. Meyer og Carl Olsen.

Tekniske Meddelelser.

Oliefarve-Anstrøg paa Zink. Det er en Ulempe ved Zinkskilte at Farven er tilbøjelig til at skalle af. Et varigt Anstrøg skal man imidlertid kunne fremstille ved at præparere Zinkpladerne med Saltsyre. Derved dannes Klorzink, hvilket ved Berøring med Luftens Ilt bliver til Zink-oxyd-klorid, der bedækker Zinket med et fuldstændig fastsiddende ydre Overtræk, hvorpaa Fernis eller Oliefarve hæfter lige saa godt som paa Jernplader.

Brevkasse.

Spørgsmaal. Af et Stykke Arbejde kan det meste opmaales, men dog ikke alt. Udbyttet vil ved Akkordberegning blive yderst tarveligt. Kan Mesteren forlange Arbejdet udført i Akkord? Hvormeget kan jeg i modsat Fald forlange pr. Time?

P. P.

Svar: Det hedder i Prislistens almindelige Bestemmelser § 2, at alt Arbejde bør søges udført i Akkord, og hvor dette ikke lader sig gøre maa der ske Aftale forud mellem Mester og Svend. Er en saadan Aftale ikke truffen, kan Mesteren forlange, at alt hvad der kan opmaales efter Prislisten, skal udføres i Akkord; Timelønnen for de Dele af Arbejdet, der ikke kan opmaales, maa bestemmes ved Overenskomst med Mesteren, enten paa Grundlag af Akkordens Udbytte eller af den gængse Dagløn.

BEKENDTGØRELSER.

Malernes Fagforening

afholder Møde hver **Onsdag** Aften Kl. 8 i **Rømersgade 22, 1. Sal til Gaden,** Opgang i Gaarden tilhøjre for Porten.

Formandens Adresse er: **Rudolf Poulsen, Fredensgade 12, 3. Sal. N.**

„Fagtidende for Malere“,

udgaar 1 Gang maanedlig og koster for alle Ikkemedlemmer 30 Øre Kvartalet, 10 Øre pr. Nr Abonnement modtages paa alle Postkontorer samt hos Formanden, **Fredensgade 12, 3. Sal. N.** Medlemmer af „Malernes Fagforening“ erholder „Fagtidenden“ gratis

Det udkomne for 1885, 86 og 87, ialt 27 Numre, faas heftet i Omslag for 1 Kr 50 Øre

En fuldstændig Vejledning i Opmaaling og Beregning af Flademaal gives i en Række Artikler (gennem 7 Numre) der faas hæftede for 50 Øre

Aargangen 1888 faas hæftet for 65 Øre

Redigeret af Rudolf Poulsen.

Trykt hos J. Henriksen, Rømersgade 22, København.

Udgivet af Malernes Fagforening.

Nr. 5. Maj. 1889.

Maksimalarbejdsdagens Betydning.

Saaledes som Arbejdsløsheden i vore Dage optræder, i et Omfang, der i enkelte Fag kun gør det muligt for det halve Antal Arbejdere at finde Beskæftigelse. er det ikke troligt at der findes Mange som tænker sig, at den deraf følgende Nød kan afhjælpes ved den forøvrigt meget prisværdige Indsamling af frivillige Bidrag. At der desuagtet indtil nu ikke er foretaget Skridt til ved en Forandring og Indskrænkning af Arbejdstiden, at hidføre et fornuftigt Forhold mellem Arbejdstid og Arbejdsmængde ligger simpelt hen i at denne Fordring og Forbedring ikke fuldt ud forstaas af alle Arbejdere endnu.

Kapitalen har Fordel af den store Arbejdsløshed, der tvinger Arbejdslønnen ned til et Minimum. Kapitalen har Fordel af at Arbejderen ved en Indskrænkning af Arbejdstiden samtidig tænker sig en Indskrænkning af Arbejdslønnen og derfor hellere, som nu, betragter det som Maalet selv at faa Arbejde uden Hensyn til om Andre har noget.

Derfor bliver Arbejdsløsheden af Mange betragtet som et nødvendigt Onde, som den Enkelte søger saa vidt muligt at undgaa og hvis Offre man maa beklage uden at kunne hjælpe.

Af denne Grund forandres Forholdene ikke, det ene Aar gaar som det andet kommer. den Arbejdsløse haaber at undgaa den næste arbejdsløse Periode og den der har Arbejde stoler paa at dette for ham vil vare evigt; med andre Ord, man finder sig ganske roligt i Forholdene. Den private Godgørenhed i Forening med Kommunens dito, fører med sig, at en hel Del Mennesker fører en kummerlig Tilværelse, kun fordi der ikke med tilbørlig Kraft stilles Fordring om, at enhver Arbejdsdygtig skal kunne leve af sit Arbejde og ogsaa kun af sit Arbejde. En af de Reformer, der vil komme til at danne Overgangsled til fuldt ud humane og retfærdige Samfundsforhold, er udentvivl Indførelsen af en Maksimalarbejdsdag, der ved Lov fastsætter Arbejdstidens Maksimum, saaledes at Arbejdstid og Arbejdsmængde passes af efter hinanden saa vidt det lader sig gøre og altsaa umuliggør Arbejdsløshed under den modbydelige Form hvorunder vi nu kender den.

Denne vigtige Reform bør vi gøre alt for at faa indført,

vi maa begynde med at gøre det klart for Kammerater, at den vil kunne gavne alle. Den kan gavne den, der nu hvert Øjeblik er uden Arbejde, idet den fordeler Arbejdet paa en fornuftigere Maade; den kan gavne den, der nu hører til de heldige ved næsten altid at have Arbejde, og den kan endelig gavne den, der stadig har havt Arbejde, men som under de nuværende Forhold gør klogt i at betragte sin „faste" Plads som mest fast for den Tid der er gaaet, idet han ikke ved om Nøden driver en Arbejdsløs til at underbyde ham og drive ham fra den faste Plads over hvor den Anden stod.

At Indskrænkning af Arbejdstiden skaffer Arbejde til Flere end nu, er ikke noget stort Regnestykke, det kan man meget let faa Alle til at indse; men at den, der nu arbejder med en længere Arbejdsdag kunne undgaa en Reduktion af sin Fortjeneste ved en forkortet Arbejdstid, lyder lige straks noget mere usandsynligt, og gør derfor, at man ved at løbe lidt let hen over denne Side af Sagen ikke mener at kunne reflektere herpaa, og ved at veje sin i Forvejen, trods stadigt Arbejde, ikke for store Løn, kommer til det Resultat, at det vilde være at komme fra Dynen i Halmen. I denne Betragtning støttes man selvfølgelig fra dem, der profiterer ved stort Tilbud af Arbejdskraft. Det er imidlertid ogsaa kun et løseligt Skøn der giver dette Resultat. Hvormed møder man enhver Bestræbelse fra Arbejdernes Side, naar disse søger at opnaa en nok saa lille Lønforbedring? altid med den samme Indvending, Konjunkturerne tillader ikke en Lønforhøjelse, siges der; Arbejderne maa dog være fornuftige og forstaa at deres Arbejdskraft er en Vare hvis Værdi retter sig efter Tilbud og Efterspørgsel. Det er den staaende Indvending, stort Tilbud af Arbejdskraft er lille Løn og Efterspørgsel om Arbejdskraft er større Løn, altsammen uden Hensyn til om Vedkommende kan leve deraf eller ikke; saadan er det, man lader som om dette er fuldstændig rigtigt og ikke kan blive anderledes. Da nu imidlertid Tilbudet af Arbejdskraft bliver større og større og Lønnen altsaa mindre, saa er det dog saa naturligt at Arbejderne søger at fremkalde nogen Efterspørgsel efter Arbejdskraft, det byder jo ligefrem Selvopholdelsesdriften.

Denne Efterspørgsel vil blive en naturlig Følge af en forkortet Arbejdstid, og den vil altsaa blive Midlet til en Lønforbedring. Lad os overveje dette og lad os ikke slaa os til Ro med den „Ret til at leve af sit Arbejde", som nu for Tiden bydes; thi den bestaar i Virkeligheden kun i, at der ikke findes nogen Paragraf, der straffer den der er saa heldig at faa Arbejde, og for den Arbejdsløse er den kun et „Fata-Morgana". Samfundsordningen nu for Tiden giver med den ene Haand denne „Ret", og tager samtidig med den anden Haand Betingelserne for at gøre denne Ret gældende, bort.

At vente en Forbedring uden eget Initiativ vilde være en Taabelighed og vilde vel ogsaa være et lovligt stort Forlangende.

Kun ved at Arbejderne selv stiller Krav herom, kan denne saavelsom enhver anden Forbedring i Arbejdernes Kaar tænkes mulig. Dette har de Arbejdere tilfulde indset, som har sluttet sig til Fagforeningen, hvor det er vort Haab, at alle vi, der faktisk trænger til en Forbedring maatte kunne samles, for i Fællesskab at virke for fælles Interesser, saa sandt som den Enkelte dog sikkert ofte har følt sin Afmagt overfor Forhold, hvor kun Enighed og samlet Optræden kan udrette noget.

Allegoriske Fremstillinger.

Fortsat.

For at forebygge Ensformighed, giver man undertiden Synets Genius en Kikkert, et Forstørrelsesglas eller en Glasprisme; Hørelsens Genius en Metaltriangel, som han slaar paa med en Stang, eller en Klokke, hvorpaa han slaar med en Hammer; Lugtens Genius én eller anden Art stærkt lugtende Blomster eller Urter; Smagens Genius en Skaal med en velsmagende Ret, som han smager paa, og Følelsens Genius lader man med sin Finger røre ved Piggene paa et Dyr eller Tornene paa en eller anden Vækst.

Ofte fremstilles en Sans ved mere end en Person; snart er Fremstillingen komisk, snart alvorlig. Man se her et Exempel derpaa:

1. Synet. Et Pigebarn ser sig i et Forstørrelsesspejl, som en skælmsk lille Dreng holder hen for hende, og hun bliver forskrækket over sin overordentlige Størrelse.

2. Hørelsen. Et Barn vaagner ved Lyden af en Skralde, hvormed et andet Barn skralder ved hans Hoved.

3. Lugten. Et Barn drejer Næsen med Væmmelse bort fra en stinkende Blomst, som et andet Barn har taget af en Blomsterkurv og holder leende hen til det.

4. Smagen. Et Barn bider med en sur Mine i en umoden Frugt, medens et andet Barn rækker det en moden eller sød Frugt af en Frugtkurv.

5. Følelsen. Et Barn bliver brændt af et andet Barn med Nælder, eller et sovende Barn bliver krillet i Næsen med et Aks af et andet Barn.

Imidlertid er disse og andre Fremstillinger af de fem Sanser ikke tydelige nok uden at de alle ses samlede.

Den før anførte Historiemaler har malet de to ædleste Sanser, Synet og Hørelsen, paa ét Maleri, og paa et andet forbundet de tre andre, saaledes:

Synet og Hørelsen ere fremstillede som Børn midt iblandt optiske og musikalske Instrumenter. Det ene Barn ser ind i en Perspektivkasse, det andet blæser paa en lille Trompet og et tredje holder Øret hen til den. Paa det andet Maleri, hvor Lugten, Smagen og Følelsen

ses, er der fremstillet tre Børn i et Køkken, omringet af allehaande spiselige Ting. Det ene Barn holder for Næsen, for ikke at lugte en stinkende Østers, og har staaende ved Siden af sig en Pomadekrukke til at betegne en bedre Lugt; det andet Barn drikker med synlig Begærlighed en Østers af en Skal og det tredje har taget Laaget af en Kurv med Krebs, og føler med Smerte en af Krebsene tage det fat med Saksen i Fingrene.

Man har set de fem Sanser fremstillede ved fem Børn og deres Moder paa et Maleri. Moderen betragter noget Sytøj, som hendes Datter viser hende, hører paa sin Søn, som blæser paa Fløjte, lugter til en Rose, som det tredie Barn holder hen til hende, smager paa et Æble, som hun har bidt af og endnu holder i Haanden, og som det fjerde Barn har givet hende af en Kurv, hvori der ligger flere Æbler, og føler det femte Barn, der sidder paa hendes Skød, at die det ene af hendes Bryster og klapper det andet med Haanden.

Paa følgende Maade er de fem Sanser bleven fremstillet ved tre Personer: En Moder holder i den ene Haand et Spejl, hvori hun ser sig, i den anden Haand holder hun et Ris og har en Kurv med vellugtende Blomster staaende ved Siden af sig. Det ene Barn spiller paa en Skalmeje, medens det andet dier ved hendes Bryst.

Paa følgende Maleri, som kan varieres og beriges paa mange Maader, fornøjer en eneste Person alle sine fem Sanser. En smuk Kvinde sidder paa en Græsbænk, ser sit Ansigt i en forbirindende klar Bæk, som hun har sat Tæerne ned i, føler en behagelig Krillen i den ene Fod af sin lille Hunds slikkende Tunge, hører paa en syngende Fugl, der sidder paa en Gren, som hænger ned over hende fra et nærstaaende Træ, holder i den ene Haand en saftig Frugt, som hun har bidt i og endnu smager paa, og har i den anden en friskplukket Rose, som hun lugter til.

I Stedet for Scener af det almindelige Liv, kan man benytte følgende mythologiske Fremstillinger, i hver af hvilke en af Sanserne er herskende, ved Siden af hverandre.

Narcissus ser sig i Vandet og smiler med Velbehag af sin egen Skikkelse.

Midas hører med inderlig Fornøjelse Pan spille paa Hyrdefløjte, medens Apollo, som har spillet paa sin Lyre, røber Mishag derover.

Psyche lugter en infernalsk Dunst, der stiger op af et Kar, som hun har taget Laaget af, og falder derved i Besvimelse.

Proserpina smager nogle søde Granatkærner i Plutos Have, og Askalaphus staar og lurer paa hende.

Amor føler sig, idet han vil tage Honning af en Bikube, stukken af en Bi, og blæser med en smertefuld Mine paa den saarede Finger.

(Forts.)

Engelske Fagforeninger.

Vi har tidligere efter „Fagtidende for Smede og Maskinarbejdere“ givet en udførlig Fremstilling af de engelske Smede og Maskinarbejderes Organisation og Virkemaade i faglig Henseende, og skal nu, da de engelske Fagforeninger med Hensyn til indre Fasthed og Udbredelse vedblivende kan tjene som Forbilleder for os herhjemme, efter „Fagblad for Snedkere“ meddele en Oversigt over „det engelske Tømrer- og Snedker-Forbund“, saaledes som det har udviklet sig fra dets Stiftelse i 1860 indtil 1886.

Medlemsantal og Indtægter er gaaet fremad efter følgende Skala:

Aarstal	Medlemsantal	Indtægter					
		Sum pr. Medlem (Kontingent)		Totalsum	Indskud	Kapitalrente	Totalsum af Indtægter
		Kr. Øre		Kr.	Kr.	Kr.	Kr.
1860		11. 43		7,092	4,320	306	11,484
1865	618	28. 57		162,270	23,346	1,476	188,766
1870	5,670	37. 59		388,076	18,324	5,418	411,426
1875	10,178	40. 20		606,330	25,776	14,760	655,056
1880	14,917	39. 11		695,358	30,888	21,006	759,114
1886	17,764	52. 06		1,301,544	21,636	16,704	1,371,474
	24,979						

Den ydede Understøttelse til Arbejdsløse, Syge og Gamle er følgende, dels med Hensyn til Summens Størrelse pr. Maaned, dels i Procent til hele Medlemsantallet:

Aarstal	Understøtt. af Arbejdsløse		Understøtt. af Syge		Understøtt. af Gamle	
	Pr. Maaned	Procent af Medlemsantallet	Pr. Maaned	Procent af Medlemsantallet	Pr. Maaned	Procent af Medlemsantallet
1860						
1865	14	0,25	46	0,84	9	0,9
1870	455	4,5	192	1,8	13	0,9
1875	123	0,82	226	1,8	28	0,16
1880	1,126	6,3	402	2,2	167	0,66
1886	1,947	7,8	632	2,5		

(Forts.)

En Malermester.

Under en Sag, der af Foreningen var anlagt mod Malermester O. Petersen, Allégade 24 (paa Medlem Nr. 30 Lysholts Vegne) blev Petersen, ifølge derom nedlagt Paastand dømt til at betale til Lysholt 69 Kr. 66 Øre med 5 pCt. Renter fra Klagens Dato den 22. Novbr. indtil Betaling sker og Sagens Omkostninger med 8 Kr.

Dette Beløb af 69 Kr. 66 Øre havde Lysholt faaet tilgode, idet han, der havde arbejdet paa Dagløn for Petersen, havde undladt at sikre sig den fulde Ugeløn udbetalt hver Uge. Ved Opgøringen og ligeledes i Retten har Petersen ment sig berettiget til at fradrage et Beløb for 1/4 Dag hver Dag, ialt 35,66, idet han har forment at Lysholt har mødt for sent paa sit Arbejde. I Retten har Petersen imidlertid hverken ført Bevis for, at der var aftalt en bestemt Mødetid, lige saalidt som om Lysholdt var mødt til de af Petersen opgivne Tider og Retten har altsaa ikke taget noget Hensyn hertil.

Ved en Exekutionsforretning hos Petersen var denne ikke i Stand til at betale det paadømte Beløb.

Vi kan ikke noksom advare mod at faa saa store Beløb tilgode hos Mestre, hos hvem man ikke har Spor af Garanti for at kunne faa sit Tilgodehavende og særlig er der ingen Anledning til at lade Penge staa, hvor der arbejdes paa Dagløn, der absolut bør opgøres hver Uge.

Til Malerne!

Enhver Malersvend, som ønsker at Prislisten skal overholdes, opfordres indstændig til at indmelde sig i Fagforeningen for at vi i Fællesskab kan værge os mod Angreb, dels fra de Mestres Side, for hvem billig Arbejdskraft er en Livsbetingelse og endnu mere fra de Kollegers Side, der, ved at bryde Prislisten, har givet Bevis paa deres Foragt for de Bestræbelser, der fra Mestres og Svendes Side er gjort, for at tilvejebringe en ensartet Betalingsmaade.

Vi skylder de Mestre, der betaler efter Prislisten, at ingen af deres Kolleger betaler under denne, og vi skylder os selv at paase, at vi ikke kommer ud paa en Skraaplan, der hurtig skal føre os til Forhold som før 1884. Lad os sætte en Ære i at tilhøre en Organisation, uden hvis Styrke enhver Prisliste vil blive brudt, uden Hensyn til hvor lav den er. Lad os huske, at en Prisliste brydes ikke, fordi man finder Priserne i den for høje, men kun fordi man er ligegyldig og lader den første den bedste Stymper gøre Begyndelsen.

Medlemskontingentet, der fastsættes hvert Aar i April, er for Tiden 15 Øre om Ugen og om Vinteren 10 Øre om Ugen. Efter 1. Juni betales ved Indmeldelsen et Indskud af 1 Krone.

Tekniske Meddelelser.

Klæbekit til Metalbogstaver. En god Kit, hvormed man kan klæbe Metal- og Glasbogstaver fast paa Glas, kan erholdes ved at opløse 4 Dele Granharpix og 7 Dele Colophonium i 4 Dele Terpentin. Til Opløsningen sættes 5 Dele Gibs.

Farve til Skoletavler. En saadan Farve erholdes af 8 Gram Schellak, 8 Gr. Parisersort, 1/2 Gr. Pariserblaat, 4 Gr. Umbra, 10 Gr. Siccativ, 70 Gr. Alkohol og 4 Gr. pulveriseret Pimpsten. Farverne og Pimpsten skal rives med Alkoholen, bagefter tilsættes den opløste Schellak og til Slut Siccativen. Det skal desuden være heldigt at tilsætte lidt Kridt og noget venetiansk Terpentin, for at gøre det mindre tilbøjelig til at afskalle. Pimpstenen forhindrer Farven i at blive for glat, saa at Kridtet bedre kan skrive derpaa.

BEKENDTGØRELSER.

Malernes Fagforening

afholder Møde hver **Onsdag** Aften Kl. 8 i **Rømersgade 22, 1. Sal til Gaden.** Opgang i Gaarden tilhøjre for Porten.

Formandens Adresse er: **Rudolf Poulsen, Fredensgade 12, 3. Sal. N.**

„Fagtidende for Malere“,

udgaar 1 Gang maanedlig og koster for alle, Ikkemedlemmer 30 Øre Kvartalet, 10 Øre pr. Nr. Abonnement modtages paa alle Postkontorer samt hos Formanden, **Fredensgade 12, 3. Sal. N.** Medlemmer af „Malernes Fagforening“ erholder „Fagtidenden“ gratis.

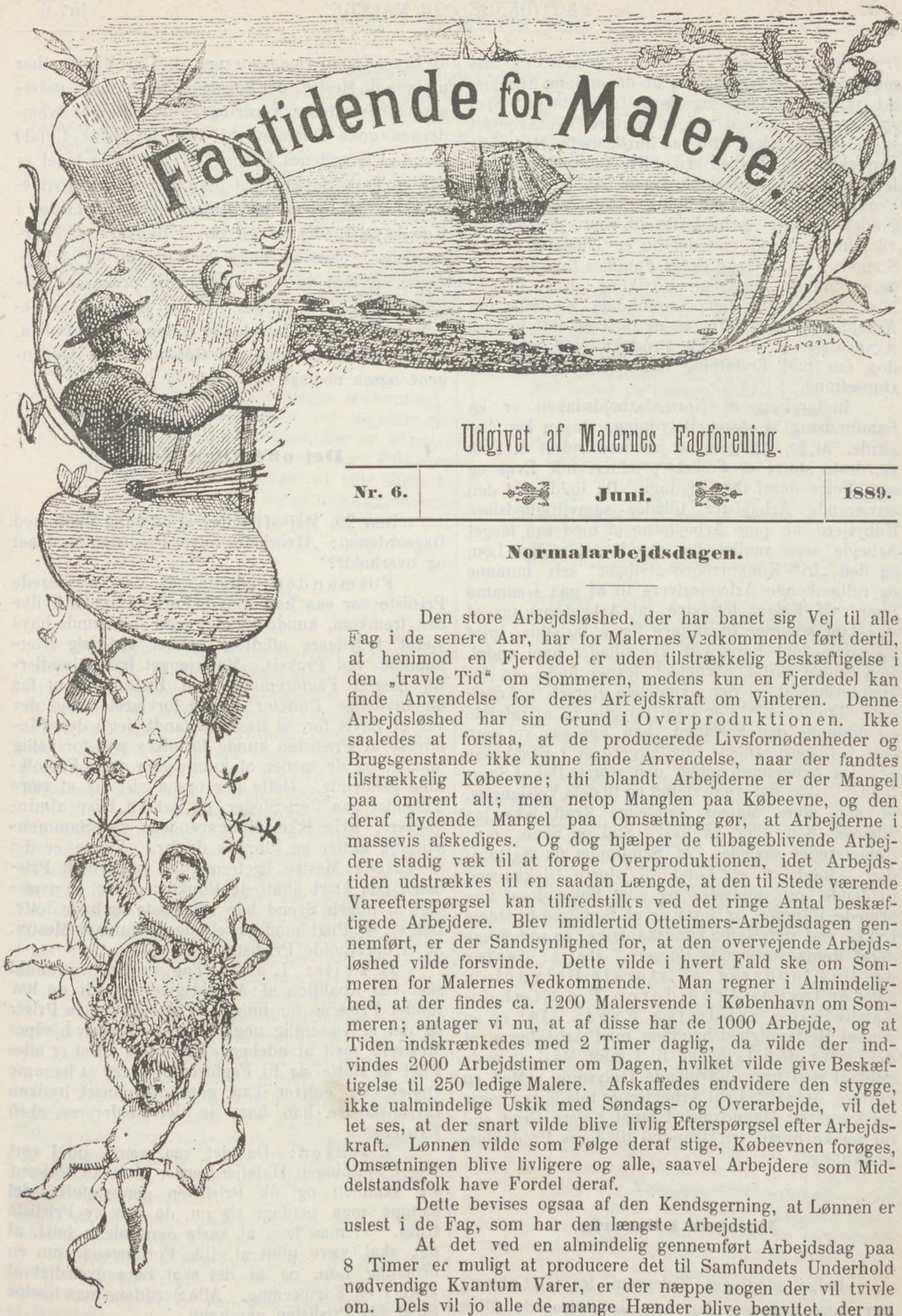
Det udkomne for 1885, 86 og 87, ialt 27 Numre, faas hæftet i Omslag for 1 Kr. 50 Øre.

En fuldstændig Vejledning i Opmaaling og Beredning af Flademaal gives i en Række Artikler (gennem 7 Numre), der faas hæftede for 50 Øre.

Aargangen 1888 faas hæftet for 65 Øre.

Redigeret af Rudolf Poulsen.

Trykt hos J. Henriksen, Rømersgade 22, København.

Udgivet af Malernes Fagforening.

Nr. 6. | Juni. | 1889.

Normalarbejdsdagen.

Den store Arbejdsløshed, der har banet sig Vej til alle Fag i de senere Aar, har for Malernes Vedkommende ført dertil, at henimod en Fjerdedel er uden tilstrækkelig Beskæftigelse i den „travle Tid" om Sommeren, medens kun en Fjerdedel kan finde Anvendelse for deres Arbejdskraft om Vinteren. Denne Arbejdsløshed har sin Grund i Overproduktionen. Ikke saaledes at forstaa, at de producerede Livsfornødenheder og Brugsgenstande ikke kunne finde Anvendelse, naar der fandtes tilstrækkelig Købeevne; thi blandt Arbejderne er der Mangel paa omtrent alt; men netop Manglen paa Købeevne, og den deraf flydende Mangel paa Omsætning gør, at Arbejderne i massevis afskediges. Og dog hjælper de tilbageblivende Arbejdere stadig væk til at forøge Overproduktionen, idet Arbejdstiden udstrækkes til en saadan Længde, at den til Stede værende Vareefterspørgsel kan tilfredstilles ved det ringe Antal beskæftigede Arbejdere. Blev imidlertid Ottetimers-Arbejdsdagen gennemført, er der Sandsynlighed for, at den overvejende Arbejdsløshed vilde forsvinde. Dette vilde i hvert Fald ske om Sommeren for Malernes Vedkommende. Man regner i Almindelighed, at der findes ca. 1200 Malersvende i København om Sommeren; antager vi nu, at af disse har de 1000 Arbejde, og at Tiden indskrænkedes med 2 Timer daglig, da vilde der indvindes 2000 Arbejdstimer om Dagen, hvilket vilde give Beskæftigelse til 250 ledige Malere. Afskaffedes endvidere den stygge, ikke ualmindelige Uskik med Søndags- og Overarbejde, vil det let ses, at der snart vilde blive livlig Efterspørgsel efter Arbejdskraft. Lønnen vilde som Følge deraf stige, Købeevnen forøges, Omsætningen blive livligere og alle, saavel Arbejdere som Middelstandsfolk have Fordel deraf.

Dette bevises ogsaa af den Kendsgerning, at Lønnen er uslest i de Fag, som har den længste Arbejdstid.

At det ved en almindelig gennemført Arbejdsdag paa 8 Timer er muligt at producere det til Samfundets Underhold nødvendige Kvantum Varer, er der næppe nogen der vil tvivle om. Dels vil jo alle de mange Hænder blive benyttet, der nu er uden Beskæftigelse, og som af Konkurrencen bruges til Ned-

trykkelse af Lønnen for de Arbejdende, og dels maa man tage Hensyn til, at da en lang Arbejdstid virker trættende og sløvende baade paa Sjæl og Legeme, saa vil ved en kortere Tid Arbejdet saavel blive bedre, som gaa hurtigere fra Haanden. Produkternes Godhed vil blive forøget ved Indførelsen af Normalarbejdsdagen paa 8 Timer, og Produceringen vil være fuldt tilstrækkelig til Samfundets Behov. Arbejderne vil vinde derved; de vil i højere Grad end det nu er Tilfældet blive i Stand til at varetage deres Families Interesser og deres Stands aandelige Udvikling, hvad der vil blive til Gavn for hele Samfundet; og selv om Arbejdsgiveren maatte nøjes med en lidt mindre Avance paa hvert enkelt Produkt, saa vilde de dog faa fuld Erstatning ved den forøgede Vare-Omsætning.

Indførelsen af Normalarbejdsdagen er en Samfundssag af største Betydning. Ingen kan bestride, at jo dygtigere og jo mere oplyst et Folk er, desto større er Folkets producerende Evne og som Følge deraf dets Rigdom. Da imidlertid den nuværende Arbejdstid tillader samvittighedsløse Udbyttere at pine Arbejderne af med saa meget Arbejde som muligt for den lavest mulige Løn, og den „fri" Konkurrence „tvinger" selv humane og rettænkende Arbejdsgivere til at gaa i samme Spor, vil Følgen let blive, at Arbejderne saa at sige kun kommer til at leve for at arbejde, spise og sove, idet hans Tid ikke tillader ham andet. Den Smule Fritid, Arbejdet levner ham, er for knapt tilmaalt og den evindelige Marsch i Arbejdets Trædemølle gør ham udygtig til at udvikle og uddanne den Forstand, han lige saa vel som sine heldigere stillede Medborgere er i Besiddelse af. Da Arbejderen udgør den største Del af Samfundet, vilde det være rigtigt og til dets Velsignelse, at den store Masses aandelige Kraft ikke laa udyrket hen eller kvaltes i Slid og Slæb, men fremelskedes saaledes, at Samfundet fik Nytte af den. Intet er et Land til større Ulykke end uvidende og uoplyste, og som Følge deraf forarmede Borgere, og intet er et Samfund til større Lykke end oplyste og kundskabsrige, og som Følge deraf fremadstræbende Borgere. Det er derfor en Samfundssag af største Betydning, at der levnes Arbejderen Tid til at uddanne sine aandelige Evner. Det er en simpel Retfærdighedshandling mod Arbejderne, at der gives dem Lejlighed til i fuldt Maal at nyde godt af den fremadskridende Oplysning. Med en kortere Arbejdstid vil Arbejdernes Intelligens vokse og Kunst og Haandværk i langt højere Grad end nu række hinanden Haanden til deres Produkters Forædling.

Malerne i Sverrig.

Ifølge modtaget Telegram fra Gøteborg har vore Kolleger der set sig nødsagede til at nedlægge Arbejdet for at opnaa en Timeløn af 40 Øre i Sommermaanederne. I Stockholm har nu alle de Mestre, der har nogen Betydning, underskrevet Svendenes Fordringer; takket være Arbejdernes gode Sammenhold har Kampens Udfald været i Svendenes Favør. I det hele taget er der en livlig Bevægelse i flere af Sverrigs Provinsbyer for at opnaa bedre Lønvilkaar, saaledes i Sundsvall, Eskilstuna, Upsala og Norkøping. Mere og mere gaar det op for Arbejderne, at skal de ikke fuldstændig prisgives Kapitalens Tryk, saa gælder det for dem om at benytte det eneste Vaaben, der endnu er levnet dem, nemlig Organisationen. I Gøteborg har Lærlingene ogsaa nedlagt Arbejdet.

Det offentlige Møde.

Den 29. Maj afholdtes et offentlig Møde med Dagsordenen: „Hvorledes bliver Prislisten forstaaet og overholdt?"

Formanden udtalte, at den reviderede Prisliste var saa høj, som de Forhold, under hvilke den fremkom, kunde tillade; men den kunde have været tydeligere affattet, hvilket viste sig efterhaanden ved Praksis. Malerlauget havde imidlertid nægtet Fagforeningen sin Bistand til at faa de utydelige Punkter nøjere forklaret, hvad der var et Bevis for, at Mestrene fandt det i deres Interesse at Prislisten kunde fortolkes paa forskellig Maade, og de mener at kunne gøre deres Fortolkning gældende. Dette har ogsaa vist sig at være Tilfældet paa flere Steder, og det vil blive almindeligere, hvis ikke Malersvendene ved Sammenslutning sætter en Stopper derfor. Værre er det at enkelte Mestre ligefrem har underbudt Prislisten paa klart affattede Punkter og det er uværdigt at nogen Svend har villet lade sig byde dette. Det er en Pligt mod os selv og de humane Mestre, at vi opretholde Prislisten.

C. Friis: I andre Fag er Prisbrud altid sket ved Koalition af Arbejdsgivere, fordi de har fundet Priserne for høje. Vi har kun lave Priser og det er væsentlig nogle Svende, der selv hjælper Mestrene med at ødelægge Prislisten. Det er alles Pligt at slutte sig til Fagforeningen for at hæmme Ondet, og enhver kan gøre det uanset hvilken Livsanskuelse han har, da det gælder ens egen Existens.

J. Jensen: Da det saa værst ud i vort Fag i Slutningen Halvfjerdserne, sluttede Malerne sig sammen og fik Prislisten gennemført; det samme maa gentage sig nu, da den ny Prisliste trues. Vi maa lære at kaste den Følelse bort, at det skal være ufint at stille Forlangende om en ordentlig Løn, og at det skal være uværdigt at være i en Fagforening. Alle Svendene maa hjælpe til at faa Prislisten overholdt.

Formanden, Andersen, Fjerdingstad,

V. Nielsen, C. Clausen o. fl. fremførte nogle Eksempler paa, hvorledes man fortolkede og underbød Prislisten, ligesom der nævnedes en Del Navne, saavel paa Mestre som Svende, der ikke loyalt overholdt Prislistens Bestemmelser.

Gunner: Det er under Tiden bleven beklaget, at et Mindretal har maattet bære Byrderne for at holde Lønnen paa et nogenlunde Standpunkt, men det er en Hæder at disse trofaste har kunnet gøre det. De har ogsaa selv haft reelt Udbytte deraf, da Prislisten vilde have været uden Betydning, hvis ogsaa disse havde svigtet Foreningen. De bør i deres egen Interesse agitere ihærdigt paa Arbejdsstederne, og give nye Medlemmer et godt Eksempel ved at møde flittigt til Medlemsmøderne.

Følgende Resolution vedtoges enstemmigt:

„Forsamlingen udtaler sin afgjorte Misbilligelse af den Optræden, der er udvist af enkelte Kolleger lige over for Prislistens Overholdelse, og vedtager at ville slutte sig til Fagforeningen for derigennem at forhindre at der bliver arbejdet under Prislisten."

Fanefesten.

Det Faneudvalg. som forrige Foraar nedsattes for at skaffe Fagforeningen en ny Fane, havde Søndag den 2. Juni arrangeret en Fest, ved hvilken Fanen overleveredes til Foreningen. Kl. 8 samledes Deltagerne i Forsamlingsbygningens Festsal. Foreningens gamle Fane vajede over Indgangsdøren, medens den ny stod opplantet paa Tribunen, dækket af et rødt Klæde.

Efter at Malersvendesangforeningen af 1878, der velvilligt assisterede, havde sunget Arbejdermarschen bød Udvalgets Formand, E. C. Meyer, Forsamlingen Velkommen og gav en Oversigt over den Maade hvorpaa Fanen var bragt til Veje. Der havde været indsamlet frivillige Bidrag, afholdt et Par Festiviteter og desuden af forskellige Medlemmer ydet værdifuld Assistance ved gratis Arbejde. Han vilde takke alle, som havde medvirket til det smukke Resultat. Særlig vilde han takke Jørgen Hansen, der havde malet Fanen gratis, endvidere Emil Clausens Søster, der havde syet den, J. P. Pedersen, som havde modelleret Spydet og flere som havde udført forskellige Arbejder, saasom Inskription og lignende. Idet han lod Sløret falde, udtalte han Ønsket om, at alle Malersvende snart vilde slutte sig trofast om det nye Banner, ligesom i sin Tid den gamle Fane havde samlet de fleste om sig. Leve Frihed, Lighed og Broderskab!

Den afslørede Fane modtoges med en sand Jubel af den talrige Forsamling.

Fanen har Bannerform med rød Dug, omgivet af en blaa Frise. Hoveddekorationen bestaar af en kvindelig Figur, Maleriets Fe, der, omgivet af forskellige faglige Atributer, støtter den højre Haand paa Malernes gamle Skjold. Over Figuren staar „Malernes Fagforening" og underneden paa et Baand, der slynger sig om en Palmegren: „Af Fordom aldrig vi bindes". Den blaa Frise er dekoreret med Renæssance-Ornamenter og forskelligt Værktøj til Malerbrug. I de to nederste Hjørner er malet Masker, forestillende Trældom og Frihed.

Efter Afsløringen afsang Forsamlingen følgende Sang:

For Fanen.

Nu Dækket faldt; — for første Gang vi skuer
Det nye Mærke for vort gamle Fag,
Fra Dugens Purpurgrund i Guldets Luer
Vort Valgsprog varsler Lykke for vor Sag;
Thi den som Fordom ingensinde binder
Som styrter kækt sig ud i Livets Braad,
Med Lethed Vej igennem Mulmet finder
Til Fremtids Lykke og til Fremtids Daad.

Gid den maa vaje, medens Tiden rinder,
I Spidsen for en enig Broderflok!
Naar os den rette Aand i Fylking binder
Saa har af Liv og Kraft vi mer end nok.
Og skrider trygt vi frem ad Retfærds Bane,
I sikker Tro paa egen gode Sag,
Saa kan engang vi plante vel vor Fane
Efter en fuldbragt, herlig Arbejdsdag.

Derefter holdt J. Jensen Festtalen: Det glædede ham at have faaet dette hæderlige Hverv, thi denne Fane var et Fredens og Arbejdets Symbol. Den røde Dug er Tegnet paa Kærlighed, Fred og Broderskabsaand, medens den blaa Frise, der er benyttet for at fremhæve den maleriske Virkning, kan være et Symbol paa vor faste Tro paa Arbejdernes Frigørelse fra Kapitalens Tryk. De enkelte Nationers Flag betyder Afsluttethed og varsler om Krig og Redebonhed til at falde over hverandre; i Modsætning hertil betyder den røde Fane Kærlighed til alle og almindelig Sammenslutning blandt Arbejderne. At en saadan Sammenslutning er nødvendig har vi for nylig faaet et Bevis for i de tyske Bjergværksarbejderes Strejke, de henvendte sig til Kejseren om Støtte, men man gav dem Bly i Stedet for Brød; denne Behandling vil sikkert lære dem at slutte sig sammen om den røde Fane. Lad den nye Fane ogsaa være os en Spore til at arbejde for Massetilslutning til Foreningen, saa vi bliver i Stand til at smede vor egen Lykke. Lad os vise, at af Fordom aldrig vi bindes, selv om Samfundet endnu desværre i næsten alle Forhold er bundet af Fordomme paa mangfoldige Maader. En af de Fordomme, hvorunder Samfundet lider, er den ringere Vurdering af Kvindens end af Mandens Arbejde. Naar Malerne nu har sat en kvindelig Figur paa deres nye Fane, er det et Bevis for at de vil arbejde for Kvindens Ligeberettigelse med Manden, men i dette Arbejde bør Kvinden ogsaa selv tage Del, saavel som i Kampen i Almindelighed for Arbejdets Frigørelse fra Kapitalens Trældom. en Trældom, der omtaager Blikket og spreder Vankundighedens Slør over Sjælens Evner. Denne Trældom er symboliseret ved det ludende, slaviske Hoved i det ene Hjørne forneden af vor nye Fane, medens den Frihed vi tilstræber er fremstillet i

det andet Hjørne, selvbevidst, med et aabent, frejdigt Blik og oprejst Pande. Lad os vise, at vi formaar at tilkæmpe os denne Frihed ved en Massesammenslutning, og paa den Maade gøre vor nye Fane den største Ære. Leve den nye Fane!

Efter rungende Hurraraab afsang Forsamlingen følgende Sang:

For Foreningen.

Dengang vi vor Fagforening danned'
Spredte vi et Vaarpust i vort Fag,
En April, hvor Sommersmilet blandet
Var med Vinterstormens Aandedrag;
Lyste frem bag Natten Taagebanker,
Bragte Bud om en Skærsommerdag,
Hvor at alles Id og alles Tanker
Virkede for en og samme Sag.

Men de spæde Spirer som af Mulde
Lokkedes ved Foraarssolen frem,
Dræbtes snart af Slud og Nattekulde,
Thi kun saare slet vi røgted dem. —
Alt hvad vi med Møje havde bygget
Splittede vor Ligegyldighed,
Og den Mur som skulde os betrygget
Lode sløvt i Grus vi synke ned.

Men til Trods for Regn og Taage atter
Solens Straaler glimte gennem Sky.
Halvvejs delt imellem Graad og Latter
Ung og frisk Naturen staar paany. —
Bør det Syn ej til vort Hjærte tale
Ord, som hvirvler Støvet af vort Sind,
Ord, som vækker manende af Dvale
Hver, som i sin Krog er sovet ind?

Ja, til os ej lyde skal forgæves
Varselsrøsten gennem Vaarens Gry,
Naar for første Gang vor Fane hæves
Rejser vor Forening vi paany;
Af den svundne Tid vi Lære tage,
Undgaa Fortids Fejl, til Fremtids Gavn,
Styre Skuden gennem Modgangs Dage,
Til vi sikkert bringe den i Havn.

Foreningens Formand, Rudolf Poulsen, takkede Faneudvalget; det var et stort Arbejde, det havde havt under de tilstedeværende Forhold. Ligeledes takkede han Jørgen Hansen for det smukke kunstneriske Arbejde. Det er en Ære for Foreningen at tælle Medlemmer, der kan præstere et saa smukt Arbejde. Han haabede at alle Malere vilde følge Hansens Eksempel og vedblivende slutte sig til Foreningen, thi vor Plads er i Fagforeningen enten vi arbejder ved denne eller hin Branche i Faget. Leve Malernes Fagforening!

Efterfølgende Fanemarsch blev sunget firstemmigt af Sangforeningen:

Fanemarsch.

Saa ofte vor Fane os vinker med Lyst
Til Fest eller alvorsfuld Dyst,
Da kaste vi Penslen og ile med Mod
At danne, at danne
En Mur om dens Fod.
:,: Og træffer os Modgangens Dag,
Vil man splitte vort Fag
Og knuse vor Sag,
Og søger man med List eller Vold,
At bryde vort Skjold,
Vort Sammenhold, :,:
Da strander det vel paa vor Broderskabspagt,
Naar trofast om vor Fane vi holde Vagt.

E. C. Meyer takkede paa Udvalgets Vegne og udbragte et Leve for Alfr. Esbensen, der havde forfattet de tre afsungne Sange.

Emil Clausen udbragte et Leve for Jørgen Hansen.

Jørgen Hansen, som fremkaldtes af Forsamlingen, takkede for den Ære der vistes ham for det ydede Arbejde. Han havde med Glæde udført dette Arbejde, thi han ansaa det for enhver Malersvends Pligt at støtte Fagforeningen hvorsomhelst han kunde, til Held for den Enkelte som for hele Faget.

Derefter tog en musikalsk Aftenunderholdning sin Begyndelse og Festen endte med et livligt Bal, der varede til den lyse Morgen.

Tekniske Meddelelser.

Imitation af oxyderet Jern.

Ornerede Genstande behandles først med Oliefarve og lægges derefter an enten med almindelig Guldgrund eller med Kopallak. Naar Anlægget er passende tørt saa at det klæber, børstes Genstandene med tørt Grafitpulver (Kakkelovnspulver), hvorefter man giver et Paastrøg med fortyndet Asfaltlak. Dette aftørres med en blød Linnedklud paa de ophøjede Steder, hvorved Arbejdet faar Udseende af afslidt brun-oxyderet Jern. For Holdbarhedens Skyld kan man til Slut give et Overtræk med Kopallak.

BEKENDTGØRELSER.

Malernes Fagforening

afholder Møde hver **Onsdag** Aften Kl. 8 i **Rømersgade 22, 1. Sal til Gaden.** Opgang i Gaarden tilhøjre for Porten.

Formandens Adresse er: **Rudolf Poulsen, Fredensgade 12, 3. Sal. N.**

„Fagtidende for Malere“,

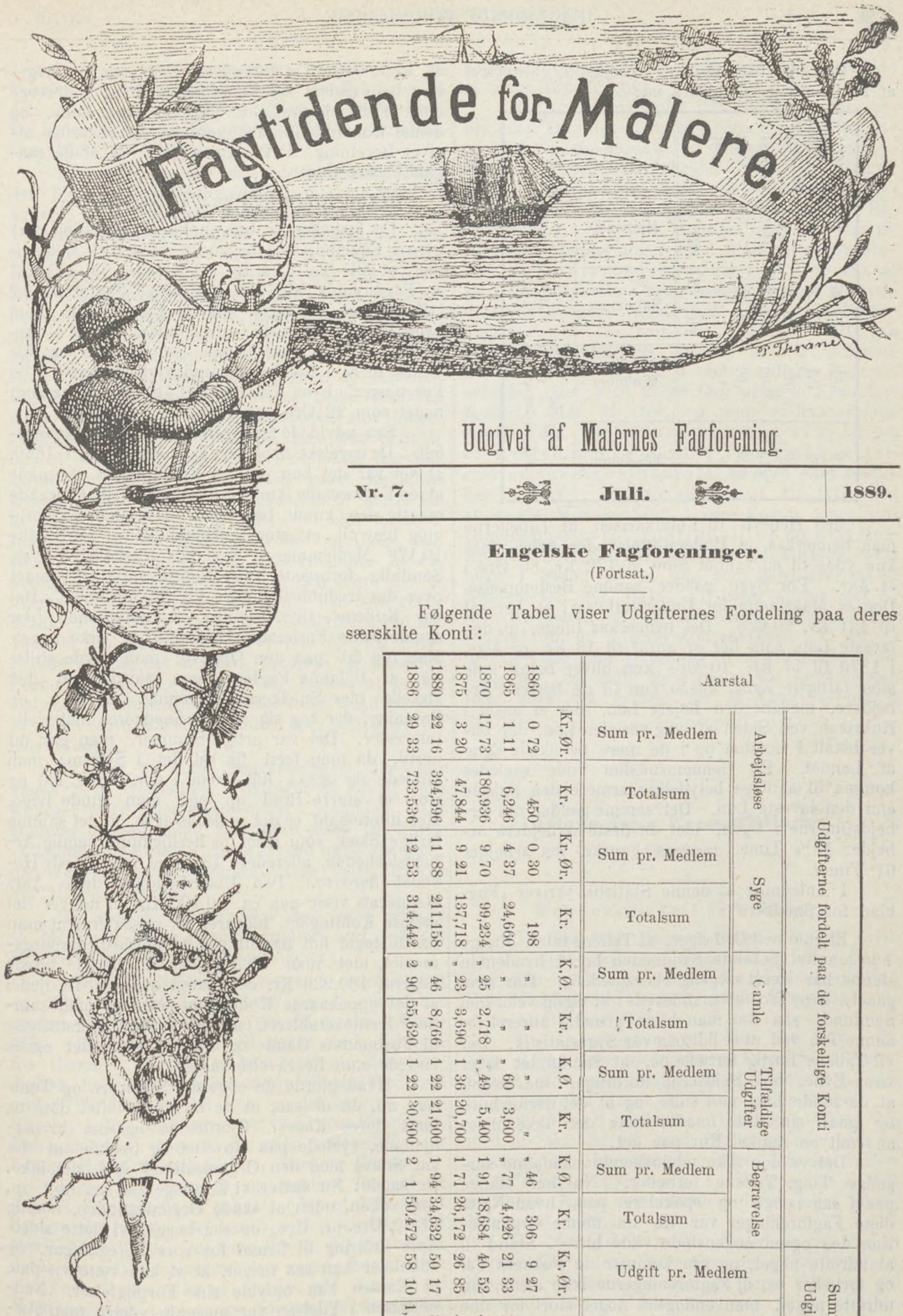
udgaar 1 Gang maanedlig og koster for alle Ikkemedlemmer 30 Øre Kvartalet, 10 Øre pr. Nr. Abonnement modtages paa alle Postkontorer samt hos Formanden, **Fredensgade 12, 3. Sal. N.** Medlemmer af „Malernes Fagforening“ erholder „Fagtidenden“ gratis.

Det udkomne for 1885, 86 og 87, ialt 27 Numre, faas hæftet i Omslag for 1 Kr. 50 Øre.

En fuldstændig Vejledning i Opmaaling og Beredning af Flademaal gives i en Række Artikler (gennem 7 Numre), der faas hæftede for 50 Øre.

Aargangen 1888 faas hæftet for 65 Øre.

Redigeret af Rudolf Poulsen.
Trykt hos J. Henriksen, Rømersgade 22, København.

Udgivet af Malernes Fagforening.

Nr. 7. Juli. 1889.

Engelske Fagforeninger.

(Fortsat.)

Følgende Tabel viser Udgifternes Fordeling paa deres særskilte Konti:

Aarstal	Udgifterne fordelt paa de forskellige Konti												Summa-Udgifter	
	Arbejdsløse			Syge			Gamle			Tilfældige Udgifter			Begravelse					
	Sum pr. Medlem		Totalsum	Sum pr. Medlem		Totalsum	Sum pr. Medlem		Totalsum	Sum pr. Medlem		Totalsum	Sum pr. Medlem		Totalsum	Udgift pr. Medlem		Total-Udgift
	Kr.	Øre.	Kr.	Kr.	Øre.	Kr.	K.	Ø.	Kr.	K.	Ø.	Kr.	K.	Ø.	Kr.	Kr.	Ø.	Kr.
1860	0	72	450	0	30	198	„	„	„	„	60	3,600	„	46	306	9	27	5,706
1865	1	11	6,246	4	37	24,660	„	„	„	1	22	21,600	1	94	34,632	50	17	892,188
1870	17	73	180,936	9	70	99,234	„	25	2,718	„	49	5,400	1	91	18,684	40	52	412,470
1875	3	20	47,844	9	21	137,718	„	23	3,690	1	36	20,700	1	71	26,172	26	85	402,408
1880	22	16	394,596	11	88	211,158	„	46	8,766	1	22	21,600	1	94	34,632	50	17	892,188
1886	29	33	733,536	12	53	314,442	2	90	55,620	1	22	30,600	2	1	50,472	58	10	1,449,306

Den ugentlige Løn og Arbejdstid, garanteret af Forbundet ser saaledes ud:

Aarstal	Løn pr. Uge		Arbejdstimer pr. Uge	
	Minimum	Maksimum	Minimum	Maksimum
	Kr. Øre	Kr. Øre		
1860	"	"	"	"
1865	18 "	31 50	50½	63
1870	17 10	33 86	50½	61¾
1875	18 "	37 80	49	62
1880	18 "	37 37	48½	62
1886	18 "	38 12	48½	61

Med Hensyn til Forstaaelsen af Tabellerne maa bemærkes, at Understøttelse for Arbejdsløse kun ydes til en samlet Sum af 172 Kr. 80 Øre i et Aar. For Syge gælder samme Bestemmelse. Dog er Maksimum for Understøttelse i et Aar sat til 421 Kr. 20 Øre. Det bemærkes tillige, at den laveste Løn, som her er ansat til 18 Kr. pr. Uge, i 1870 til 17 Kr. 10 Øre kun bliver betalt i de aller fattigste Egne, altsaa kun til de færreste Arbejdere, medens den højere Løn, der er ansat i Rubriken ved Siden af, angiver den Løn, der bliver betalt i London og i de mere befolkede Egne af Landet. En Gennemsnitsløn vilde saaledes komme til at ligge betydelig nærmere den højeste end den laveste Løn. Det samme gælder om Arbejdstimerne i Ugen, idet de fleste Arbejdere arbejder 48½ Time, medens ganske faa arbejder 61 Timer.

I Anledning af denne Statistik skriver „Fagblad for Snedkere“:

Et gammelt Ord siger, at Tallene taler. Mange har maattet bekende Sandheden heraf, hvadenten denne har været sørgelig eller glædelig. Har man gaaet i den Tro, at man levede i et rigtig velordnet Samfund, saa kan man blive grundig kureret for denne Tro ved at se lidt paa vor Sygestatistik. Der vil Tallene hurtig fortælle os, at Samfundet lever over Evne, idet Spidserne forbruger saa meget, at de brede Lag maa sulte, og at det derfor hurtig gaar sin Ruin imøde, hvis der ikke bliver anvendt en radikal Kur paa det.

Det er dog ikke udelukkende saadanne sørgelige Ting, Tallene fortæller. Nu har Mange gaaet saa længe og spekuleret paa, hvad Nytte disse Fagforeninger var til, om denne Organisation dog ogsaa nogensinde vilde blive i Stand til at udrette noget, og saa kommer de Pokkers Tal og fortæller os, at Fagforeningerne ikke alene kan udrette noget, men endogsaa noget stort for sine Medlemmer. Og saa er der dette, at man slet ikke har nogen Grund til at tvivle om Rigtigheden af, hvad disse Tal fortæller. Den engelske Regering har nedsat en Kommission til at undersøge disse Forhold for alle Fags Vedkommende, og denne Kommission har gennem sin Sekretær afgivet Beretning til Parlamentet i en af de saakaldte blaa Bøger.

Hvad fortæller saa Tallene os?

De fortæller os om en lille Fagforening derovre i England, som begyndte med 618 Medlemmer, et lille Tal i en By som London — akkurat en Fagforening som vore hjemlige Fagforeninger i København, en rigtig renlivet Fagforening, som hverken befattede sig med Understøttelse af Arbejdsløse, Syge eller Gamle, og kun tog en lille Smule mere i Kontingent end vi herhjemme i de Foreninger, hvor Kontingentet er højst, saadan noget som 22 Øre om Ugen.

Saa udvidede Fagforeningen sit Virksomhedsfelt. De engelske Arbejdere forstod allerede i 1860, at vel var det kun paa et indskrænket Omraade at en Fagforening kunde virke, men dette Omraade maatte den kunde beherske. Den lille Fagforening blev til et stort Forbund, der i 1870 talte 10,178 Medlemmer i Englands forskellige Byer. Samtidig forhøjede man Kontingentet til noget over det tredobbelte, 72 à 73 Øre om Ugen. Det var Kullene til Maskinen, Ammunitionen, der skulde sætte Forbundet i Stand til at virke noget. Man tog fat paa den Opgave, man havde stillet sig, at tildanne Fagforeningen saaledes, at den virkelig blev Snedkernes Forening, d. v. s. en Forening, der tog sig af alle Snedkeres materielle Interesser. Det var artige Summer, man gav ud hertil, da man først fik sat det i System; man famlede sig ogsaa lidt frem i den første Tid og slog et større Brød op end man kunde bage. Ret interessant er det saaledes at se, at det samme farlige Skær, som truer os herhjemme, nemlig Arbejdsløsheden, allerede i 1870 ret frækt rejste Hovedet derovre. Den Underballance dette Aars Regnskab viser paa ca. 29,400 Kroner udover det erlagte Kontingent, hidrører da ogsaa fra, at man havde taget lidt haardt paa Arbejdsløshedsspørgsmaalet, idet man til Arbejdsløse allerede havde udgivet 180.936 Kr. eller langt over en Tredjedel af det oppebaarne Kontingent, medens man samtidig havde etableret en regelmæssig Understøttelse til Forbundets Gamle og Syge ligesom det ogsaa virkede som Begravelseskasse.

Hvad gjorde de engelske Snedkere og Tømrere nu, da de saa, at de havde forløftet dem og tømt deres Kasse? Gjorde de ligesom vi herhjemme, rystede paa Hovedet og tænkte, at det var Snavs med den Organisation? Nej, slet ikke. De sagde: Nu sætter vi Kontingentet saa højt op, som vi kan, uden at skade Organisationen, nemlig til 80 Øre pr. Uge, og saa lægger vi dette sidste Aars Erfaring til Grund for vore Beregningar, og udbetaler kun saa meget, at vi kan være vis paa, at Kassen kan opfylde sine Forpligtelser. Nedsættelsen i Ydelsen var meget betydelig, men Forbundets Medlemmer indsaa at det var nødvendigt. I Femaaret 1870—75 havde Forbundet derfor en

Tilgang af ca. 5000 Medlemmer, til trods for, at Ydelsen i 1875 kun beløb sig til en Fjerdedel af den Sum, der i 1870 blev ydet de Arbejdsløse. En bedre Attest for en sund og stærk Organisation kan ikke godt tænkes.

Forbundet skabte sig en Kassebeholdning, der alene i 1875 forøgedes med over 200,000 Kroner, og denne satte Forbundet i Stand til igen at forhøje Understøttelsen til de Arbejdsløse. Saa høj og ubegrænset blev den dog ikke som i 1870. Ingen kan i et Aar nyde mere end 172 Kr. 80 Øre i Arbejdsløshedsunderstøttelse, det vil sige: Den engelske Arbejder kan, naar han er saa uheldig at blive arbejdsløs, i 3 Maaneder af sin Fagforening faa udbetalt 14 Kroner hver Uge. De store Tal Tabellerne viser for 1880 og 1886 for Udgift til Arbejdsløse er derfor heller ikke saa meget et Bevis for, at der er udbetalt stor Understøttelse til det enkelte Medlem, men kun et Bevis for, at den uhyre Nød, som vi de sidste Aar har kendt herhjemme, ej heller er gaaet Englands Kyster forbi. Vi ser da ogsaa, at til Trods for at Kontingentet atter i 1884—86 blev forhøjet, saa at det nu andrager en Krone om Ugen, saa ender 1886 med en reel Underballance af ca. 80,000 Kr. og naar henses til den Sum, der er indgaaet i Kontingent, en Sum, der ikke gerne skulde overskrides, saa bliver Underballancen ca. 150,000 Kr. i sidste Aar. Vi føle os dog overbeviste om, at det engelske Tømrer- og Snedker-Forbund; nu som i 1870 vil forstaa at bringe Ballance tilveje mellem Indtægter og Udgifter, saa at deres store Kassebeholdning ikke skal tage for stor Skade.

Vi tror at disse Bemærkninger ikke har været helt overflødige. Bidrager de til, at vore Kolleger atter tager Fagtidenden i Haanden, atter studerer de veltalende Tal, indtil disse Tal bliver et flammende Sværd i deres Haand imod alle dem, der ikke kan indse Organisationens Nytte, da er vor Hensigt opnaaet.

Til disse Udtalelser, der har været optaget i „Målarnes Facktidning", knytter vort svenske Broderorgan følgende Bemærkninger:

„Vil man studere den engelske Organisation og ikke vildledes, men lære deraf, maa man studere den med Forstand, det vil sige med **Kritik.** Et Par Forhold vil straks støde Læseren for Hovedet og gøre at han taber sin Selvstændighed, hvis han ikke har desto sikrere Jordbund under Fødderne. Det ene er det enorme Kontingent, 1 Kr. om Ugen, over 4 Kr. om Maaneden. Det andet, den store Skala, efter hvilken der udbetales Hjælp til Arbejdsløse, Syge og Gamle.

Dette hidrører helt og holdent fra, at de engelske Organisationer arbejde efter et helt andet System end noget andet Lands, i det mindste med største Konsekvens. Den Grundtanke, der har baaret deres Organisationsbestræbelser oppe, har været: Fagforeningen skal være **alt** for sine Medlemmer. De øvrige europæiske Arbejdere, som senere ere komne med i Fagforeningsbevægelsen, ere paa dette Omraade heldigere stillede end deres engelske Forgængere, idet de have deres Arbejde at drage Erfaring af.

Vi, som ej leve midt iblandt de engelske Arbejderes Traditioner, have bedre Øje for de Misgreb de have begaaet og kunne lettere undgaa disse. De engelske Arbejdere sige, eller have sagt, at Foreningen er alt for sine Medlemmer; vi derimod, sige det samme med adskillige Begrænsninger. Vi tror saaledes ikke, at selv de stærkeste Fagforeninger ere i Stand til at gennemføre Normalarbejdsdagen. Vi tror ikke at selv de stærkeste Organisationer kunne beskytte deres Medlemmer mod Nød under alle Eventualiteter. Vi tror ikke, at end aldrig saa stærke Organisationer formaa at overflødiggøre Arbejdernes Deltagelse i det politiske Reformarbejde, eller med andre Ord ophæve Klasseforskellen. Men vi tror, og som vi haaber med største Tøje, at Organisationen skal blive en bestemmende Faktor ved Værdsættelsen af vor Arbejdskraft, læmpet efter øvrige Konjunkturer. Vi tror tillige, at vi, ikke ved at samle Millioner ind i vore Kasser, men ved Organisationens Internationalitet og dens Medlemmers Solidaritet ved kritiske Tilfælde, skal blive i Stand til at gaa som Sejrherrer ud af Striden for vor Ret. Vi lærer stedse mer og mer at tænke os Organisationen og dens Virksomhed til de yderste Konsekvenser. Vi ser, at al Udvikling gaar i Retning af størst mulig Storslaaethed, og dette siger os, at vor Organisation maa gøre det samme for at være Forholdene voksen.

(Forts.)

Allegoriske Fremstillinger.

(Fortsat.)

Menneskelivets fire Aldere.

Til disse kan Maleren vælge enten de nyere Tiders eller Oldtidens Sædvaner og efter Behag fremstille onde eller gode Sider af Menneskelivet. Det efterstaaende leverer nogle Eksempler paa dette meget rige Stof.

1. Barndommen. Man ser Børn die, lære at gaa, lege med Dukker, Toppe eller Sæbebobler, ride paa Kæppe, lære Bogstaver og gaa til Skolen med Bøger og Tavle under Armen.

2. Ungdommen. Ynglinge befatte sig med al Slags Sport, med Studering eller øve sig i Kunst og Haandværk. Unge Kvinder udføre Haandarbejde, pynte sig, spille og synge. Man ser unge Mænd og Kvinder danse eller bringe Hymen et Offer.

3. Manddommen. Mændene give Undervisning eller udøve deres almindelige Forretninger. Konerne opamme og opdrage deres Børn og ere sysselsatte med Husholdningen. Nogle prunke med deres Kostbarheder, medens andre pege med Tilfredshed paa deres Børn.

4. Alderdommen. Gamle Mænd tælle og forvare deres Penge, gøre sig latterlige ved at kure til unge Kvinder, sidde lidende med tykke forbundne Ben osv. Gamle Matroner med Briller sidde andægtig læsende, bringe Guder og Helgener adskillige Ofre. Graahaarede Krigere sidde ved deres nedlagte Vaaben og vundne Sejerskranse.

Allegoriske Fremstillinger af de fire Perioder i det menneskelige Liv:

Barndomsalderen fremstilles ved en Muse, som smilende betragter et Barn i Vuggen eller kysser det paa Panden.

Ynglingealderen ved en ung Mand, der forsmaar Venus' Tillokkelse og rækker Minerva Haanden.

Manddomsalderen: En Mand ofrer til Herkules (Tapperheden), til Fortuna (Lykken) eller til Ærens Gudinde, som i den ene Haand holder et Sværd og i den anden en Bog, begge omvundne med Laurbær.

Oldingealderen. En Olding rækker smilende Haanden til Dødens Genius, der staar ved et Gravsted og holder en omvendt Fakkel.

Undertiden forbindes de fire Aarstider med de fire Perioder i Menneskelivet, nemlig Foraaret med Barndommen, Sommeren med Ungdommen, Efteraaret med Manddoms- eller Mandbarhedens Alder og Vinteren med Alderdommen. For Tydeligheds Skyld kan der anbringes fire Hoveder af Guderne, nemlig af Flora, Ceres, Bacchus og Janus, hvilken sidste ogsaa med et gammelt og et ungt Ansigt betegner det gamle og det nye Aar.

Thorvaldsen har forbundet Livets Aldre med Aarets Tider paa fire Basreliefs:

1. Barndommen (Foraaret): En ung Kvinde med nedfaldende Gevandt holder en Blomsterkrans i den ene Haand og tager med den anden imod nogle Blomster, som et større Barn bringer hende, medens et mindre Barn holder en enkelt Blomst op til hende. Hun har en Kurv og Tamburin staaende ved Siden af sig.

2. Ungdommen (Sommeren): En Yngling omfavner en ung Kvinde, der rækker efter en Frugt, som han holder i sin ene Haand. En anden Kvinde, der, liggende paa Knæ, er beskæftiget med at afskære det modne Korn med en Segl (Haand-Le), ser smægtende op efter dem.

3. Manddommen (Efteraaret): Manden med sin Jagthund bag sig, fremstiller sig, hjemkommen fra Jagten med Vildt og Vindruer, for sin Hustru, der sidder med et diende Barn paa Skødet.

4. Alderdommen (Vinteren): En Olding varmer sine Hænder over Gløderne paa en Kulpande, paa hvis Rand der sidder en Kat. En gammel Kone er i Færd med at tænde Olielampen paa Bordet.

Digteren Haller har lignet hele det menneskelige Liv ved en Dag: Ungdommen ved Morgenen, Manddommen ved Middagen, Alderdommen ved Aftenen og Døden ved Natten.

(Forts.)

Fra Udlandet.

I München fordre vore Kolleger indført en Maximalarbejdsdag paa 9 Timer; ligeledes en Indskrænkning eller eventuelt fuldstændig Afskaffelse af Akkordsystemet, Indskrænkning af Søndagsarbejdet og en Minimumsløn af 3 Kr. 56 Øre pr. Dag.

I Berlin besluttedes det paa et Møde, der var besøgt af ca. 1000, at erklære en almindelig Strejke fra den 24. Juni. Der stilledes Fordring om en Minimumsløn af henholdsvis 50 og 40 Øre i Timen. Strejken omfatter ca. 4000 Malere, hvoraf ca. en Fjerdedel har forladt Byen.

I Göteborg vedvarer Strejken uforandret. Vore Kolleger samme Steds har rettet en Appel til os om at komme dem til Hjælp med frivillige Bidrag. I Betragtning af at deres Sag er vor, bør vi efter Evne støtte dem, og bedes Bidrag tilstillet Formanden hver Mødeaften eller Lørdag Aften fra Kl. 8—10 paa Kontoret, Rømersgade 22, Stuen. Indgang fra Hovedtrappen.

Oversigt

over indkomne Bidrag til Fagforeningens ny Fane.

Liste Nr. 1. Niels Hansen, Niels Malmgren, C A Hansen og Brandrup hver 1 Kr. Summa 4 Kr:

Liste Nr. 5. C Andersen, C Holte, Egholm, Th Halle, V Halle, C Andersen, H Andersen, Thelin og Stybe hver 0,50 Øre. Th Lind, J Berner, W Knudsen, A Mejer, Ørn, Ellsø og Bidstrup hver 0,25 Øre og O Hansen 0,10 Øre. Summa 6 Kr. 35 Øre.

Liste Nr. 11. Poul Rasmussen 1 Kr, Joh Christensen, August Hansen, Martin Olsson og Rudolf Poulsen hver 2 Kr. Summa 9 Kr.

Liste Nr. 21. J A Jørgensen, I Lindblad, I V Andersen, A Jensen, M Kluge, C Stjernstrøm, M Thorstensen, A Horndrup, H Vahlin, Chr Kylling, C Holtz, I Hemmingsen, A Mikkelsen, V Nielsen, A Ejlert, Viemann, C Nissen, C Dalgård, E Lundgren, I Bengtson, E Køster, C W Christensen, Emil Jensen, P Slåtorn, O Malmkvist, Berggren, J K Jørgensen, C Hvid, S Nilsson, P Petersen, M Mikkelsen, J Thomsen, Th Thisted, V Beyer, Victor Jensen, G Lynge, C Hansen, H Reddersen, I. M. Knudsen, M Rasmussen, A Sørensen, I L Frercksen, Th Nægler, Martinius Hansen, P Nielsen, Chr Petersen, Bengt Hansen, Riemenschneider, I Forslund, P Normann, H P Nielsen og Stybe hver 0,50 Øre, C A Nielsen 0,35 Øre P Andersen, N Larsen, R Pedersen, N Franck og I Larsen hver 0,25 Øre. Summa 27 Kr 60 Øre.

Liste Nr. 24. P Sivertsen, Julius Christensen og Reinseth hver 1 Kr, B Beck og I M Jensen hver 0,75 Øre, Janus Jensen 0,60 Øre, F Schou, C Madsen, Christoffersen, Stegemann, Chr Møller og S Nielsen hver 0,50 Øre, P M Petersen, V Larsen, I Larsen, Nyborg, Th Jørgensen og P Jørgensen hver 0,35 Øre, Gabrielle og R Petersen hver 0,30 Øre, Bendixen, Blomkvist, Utheine, Pehrson, Carsten Petersen, Hübbers, P Nielsen, P Sørensen og Koch hver 0,25 Øre. Summa 13 Kr 5 Øre.

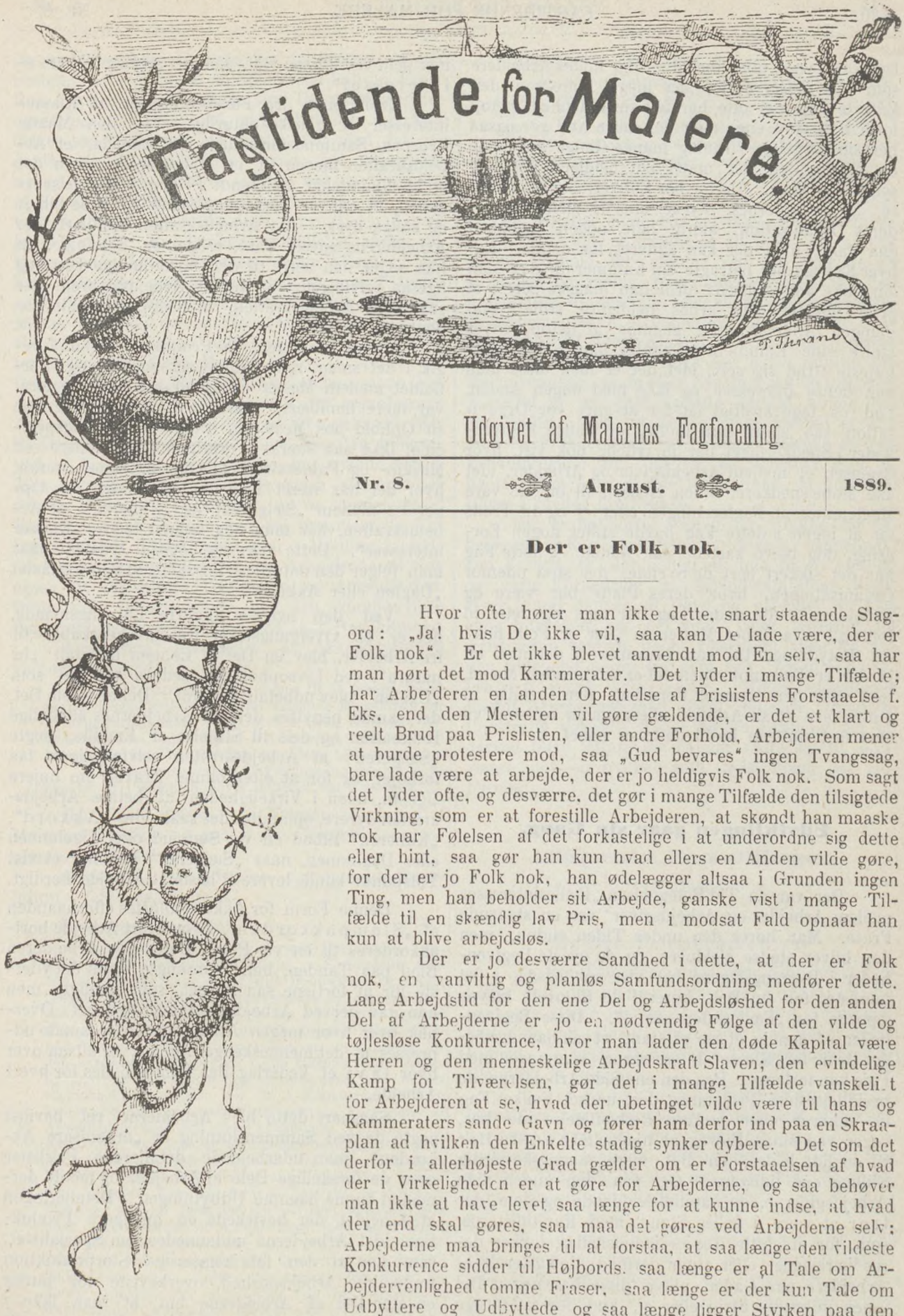
(Forts.)

„Fagtidende for Malere“,

udgaar 1 Gang maanedlig og koster for alle Ikkemedlemmer 30 Øre Kvartalet, 10 Øre pr. Nr. Abonnement modtages paa alle Postkontorer samt hos Formanden, **Fredensgade 12, 3. Sal. N.** Medlemmer af „Malernes Fagforening“ erholder „Fagtidenden“ gratis.

Redigeret af Rudolf Poulsen.

Trykt hos J. Henriksen, Rømersgade 22, København.

Udgivet af Malernes Fagforening.

Nr. 8. August. 1889.

Der er Folk nok.

Hvor ofte hører man ikke dette, snart staaende Slagord: „Ja! hvis De ikke vil, saa kan De lade være, der er Folk nok". Er det ikke blevet anvendt mod En selv, saa har man hørt det mod Kammerater. Det lyder i mange Tilfælde; har Arbejderen en anden Opfattelse af Prislistens Forstaaelse f. Eks. end den Mesteren vil gøre gældende, er det et klart og reelt Brud paa Prislisten, eller andre Forhold, Arbejderen mener at burde protestere mod, saa „Gud bevares" ingen Tvangssag, bare lade være at arbejde, der er jo heldigvis Folk nok. Som sagt det lyder ofte, og desværre, det gør i mange Tilfælde den tilsigtede Virkning, som er at forestille Arbejderen, at skøndt han maaske nok har Følelsen af det forkastelige i at underordne sig dette eller hint, saa gør han kun hvad ellers en Anden vilde gøre, for der er jo Folk nok, han ødelægger altsaa i Grunden ingen Ting, men han beholder sit Arbejde, ganske vist i mange Tilfælde til en skændig lav Pris, men i modsat Fald opnaar han kun at blive arbejdsløs.

Der er jo desværre Sandhed i dette, at der er Folk nok, en vanvittig og planløs Samfundsordning medfører dette. Lang Arbejdstid for den ene Del og Arbejdsløshed for den anden Del af Arbejderne er jo en nødvendig Følge af den vilde og tøjlesløse Konkurrence, hvor man lader den døde Kapital være Herren og den menneskelige Arbejdskraft Slaven; den evindelige Kamp for Tilværelsen, gør det i mange Tilfælde vanskeligt for Arbejderen at se, hvad der ubetinget vilde være til hans og Kammeraters sande Gavn og fører ham derfor ind paa en Skraaplan ad hvilken den Enkelte stadig synker dybere. Det som det derfor i allerhøjeste Grad gælder om er Forstaaelsen af hvad der i Virkeligheden er at gøre for Arbejderne, og saa behøver man ikke at have levet saa længe for at kunne indse, at hvad der end skal gøres, saa maa det gøres ved Arbejderne selv; Arbejderne maa bringes til at forstaa, at saa længe den vildeste Konkurrence sidder til Højbords, saa længe er al Tale om Arbejdervenlighed tomme Fraser, saa længe er der kun Tale om Udbyttere og Udbyttede og saa længe ligger Styrken paa den ene Side i Pengene og paa den anden Side i Solidaritetsfølelsen.

Det kan synes ubegribeligt at der findes Arbejdere som ikke indser dette, saa meget mere som den Enkelte dog vist ofte har følt sin Lidenhed, netop fordi han stod ene; men den bitre Nød gør ogsaa her sin sørgelige Virkning mange Gange gældende og skjuler det, der under lidt heldigere Forhold synes saa klart. Derfor bør Enhver, der kan indse, at Arbejdernes Styrke ene og alene ligger i deres Organisation, aldrig lade nogen Lejlighed gaa tabt, hvor der kan agiteres for denne. Enhver Kollega bør betragte sin Kammerats Sag som sin, ikke være tilfreds fordi han maaske selv i et givet Øjeblik kan synes heldigere stillet end mangen Anden, aldrig glemme at netop ved at støtte sine Kammerater støtter man i den allerhøjeste Grad sig selv, idet det er med disse man har fælles Interesser og ikke med nogen Anden. Lad os tage kraftigt fat for at gøre vor Organisation saa stærk som mulig, de sidste Begivenheder i Snedkerfaget har jo tydelig nok vist, hvor Grænsen er mellem Arbejdsgiver og Arbejder, idet alle Møbelsnedkere, uden Hensyn til om de vare Medlemmer af Fagforeningen eller ej og til Trods for at ingen i dette Fag havde stillet nogen Fordring, dog bleve kastede paa Gaden. I dette Fag har det sikkert lært de Svende, der stod udenfor Organisationen, hvor deres Plads bør være og Arbejdere i alle andre Fag bør tage sig dette til Indtægt, saa taber Mesterens „der er Folk nok" sin Betydning, thi saa besvarer vi det med et, ja der er Folk nok, men det er selvbevidste Mænd, som stille den samme Fordring, den nemlig at kunne leve af sit Arbejde allesammen, og som vil staa fast sluttede indtil dette er naaet.

Udviklingen gaar sin Gang.

Der var en Tid Betegnelsen „Fællesinteresser mellem Arbejder og Arbejdsgiver" var en staaende Frase. Man hører den under Tiden endnu, men den bliver stedse sjeldnere, og de nyeste Begivenheder i Bygningsfagene har vist nok ogsaa, i det mindste for en Del, kureret de til overs blevne Apostle for „Fællesinteresserne". Disse Begivenheder er nemlig et saa eklatant, et saa haandgribeligt Bevis for „Klasse"-Interesserne, som nogen med Føje kan forlange. Paa den ene Side Arbejderne, de besiddelsesløse Proletarer, der, uanset hvilket Fag de tilhører eller hvilken Beskæftigelse de har, søger ved smaa Bidrag at hjælpe Standsfæller til en lidt bedre, en lidt mere menneskeværdig Stilling end tidligere. Og paa den anden Side Arbejdsgiverne, de kapitalbesiddende og dem der tror at være i fælles Stand med Kapitalisterne, som, for at støtte deres Standsfæller, lukker deres Værksteder eller truer dermed; de kaster deres Arbejdere paa Gaden, enten disse har nogen Del i den udbrudte Strid eller ej, kun for at forøge Trangen hos Arbejderne og derved forsøge en hurtigere Afgørelse paa en Strid, som kun kommer dem ved for saa vidt, som det angaar „Klasseinteresser".

Evolutionen fra Fællesinteresser til Klasseinteresser er ganske naturlig. Ved den Maade hvorpaa Samfundsforholdene er ordnede, er Arbejdskraften bleven til en Handelsvare; men det er et almindeligt anerkendt Princip i Handelsverdenen, at enhver Forretningsmand vil købe billigt og sælge dyrt. Da Arbejdskraften imidlertid er Arbejderens eneste Vare, er det en Selvfølge, at han søger den solgt til den højst mulige Pris, og ligesaa selvfølgeligt er det at Arbejdsgiveren, der skal købe Arbejdskraften, vil betale saa lidt for den som muligt.

Under Lavstiden, da Produktionen kun foregik i det smaa, rent haandværksmæssig og Forholdet mellem Mester og Svend som en Følge deraf var mere familiært, saaledes at Svenden fik hele sit Ophold hos Mesteren, traadte Forretningsprincipet ikke saa stærkt i Forgrunden som senere ved Maskin- og Fabriksvæsnets Opsving, men overalt, hvor der har været Tale om Aflønning, om Opgørelse mellem „Sælgeren" og „Køberen" af Arbejdskraften, har man dog kunnet spore „Klasseinteresser". Dette viser sig ogsaa tydeligt naar man følger den naturlige Udvikling af Spørgsmaalet „Dagløn eller Akkord".

Ved den ovenfor berørte Lønningsmaade, der er en Overgangsform fra Livegenskabet til fri Arbejder, blev en Del af Lønnen udbetalt „in natura", ved Livsopholdet, medens en Del som „Ugeløn" blev udbetalt kontant. Denne sidste Del, der skulde benyttes dels til Arbejdernes aandelige Rekreation og dels til Stiftelse af Familie, søgte „Sælgeren" af Arbejdskraften selvfølgelig at faa forhøjet, og for at efterkomme Kravet om højere Ugeløn, uden i Virkeligheden at betale Arbejdskraften dyrere, opfandtes det saakaldte „Akkord". „Køberen" tilbød en vis Sum ud over Ugelønnen eller Daglønnen, naar „Sælgeren" indenfor et vist Tidspunkt kunde levere et bestemt Arbejde færdigt.

Denne Form for Akkord afløstes efterhaanden af „Slumpakkorden", hvor hvert Arbejde bortakkorderes til en vis Pris. Dette gav Arbejderen Blod paa Tanden, han anstrængte sig til det yderste for at fortjene saa meget som muligt, men han gav derved Arbejdsgiveren et tydeligt Overblik over hvor megen Arbejdskraft der kunde udpresses af det menneskelige Legeme, og altsaa over hvor lavt et Vederlag der kunde bydes for hvert Arbejde.

Saasnart dette blev Arbejderne ret bevidst søgte de ved Sammenslutning at „organisere Akkorden", man udarbejdede detaljerede Prislister over de forskellige Dele af Arbejdet og mente dermed at kunne hæmme Udbytningen. Detaljeringen af Arbejdet, der bevirkede en hurtigere Produktion, idet Arbejderne uddannedes som Specialister, samt den af den fabriksmæssige Storproduktion fremkaldte Arbejdsløshed, overbeviste dog hurtig en stor Del af Arbejderne om, at man ikke i Længden ad den Vej kunde holde Prisen paa sin Arbejdskraft i en nogenlunde rimelig Højde, hvor-

for man begyndte at virke for Indførelsen af en bestemt Arbejdstid til en vis fastsat Løn pr. Time Paa den anden Side er en stor Del Arbejdsgivere ogsaa paa det rene med, at Konkurrence ikke kan drives saa vildt, som de ønsker det, med det organiserede Akkordarbejde, hvad der netop for nylig har faaet sit rette Udtryk ved en Udtalelse af Snedkermester Andreas Jensen om, at man var ked af det stadige Vrøvl om disse Prislister. En lignende Udtalelse skete fra Malermester Anton Petersen forrige Efteraar, idet han vilde gøre gældende at det var meget bedre naar hver enkelt Svend akkorderede med sin Mester om hvad han skulde have for sit Arbejde, og ved samme Lejlighed udtalte, at dette var en temmelig almindelig Mening ogsaa i Malerlavet. Der er altsaa for Øjeblikket en Tendens oppe hos Arbejdsgiverne for at komme fra det organiserede Akkordarbejde tilbage enten til Slumpakkord eller til Dagløn; man vil købe Arbejdskraften billigere ved at forhandle om den med den enkelte Svend. Men Arbejderne har heldigvis ogsaa lært at kende deres Klasseinteresser, og de kender saavel Fordelene som Fejlene ved det organiserede Akkordarbejde. Udviklingen gaar i Retning af Indførelse af Dagløn-systemet, og Arbejderne vil vide ogsaa at organisere Daglønnen og Arbejdstiden. Dette viser efterstaaende, paa den skandinaviske Fagforeningskongres i Fjor vedtagne Resolutioner.

Angaaende Afskaffelse af Akkordsystemet vedtoges følgende:

> Da Akkordarbejdet kun tjener til at forøge Arbejdernes Produktivitet og deraf følgende Merudbytte for Driftsherrerne, uden i tilsvarende Grad at forøge Arbejdernes Løn, samt skaber slet Arbejde, udtaler Kongressen sig for Timebetaling, som Basis for Lønarbejdet.
>
> Kongressen beslutter, at Fagforeningerne bør virke hen til, at Ugelønnen bliver udbetalt om Fredagen.

Den sidste Passus er i Teorien anerkendt af Malernes Prisliste og paa mange Værksteder gennemført i Praksis.

Angaaende Arbejdstiden vedtoges en Resolution i følgende Ordlyd:

> Kongressen udtaler:
>
> Da Maskinernes stedse stigende Anvendelse i Industriens og Agerbrugets Tjeneste, i Forbindelse med den nuværende lange Arbejdstid, frembringer og stadig forøger den industrielle Reservearmé og derved fremkalder forøget Konkurrence mellem Arbejderne, hvorved Arbejdslønnen nedtrykkes og Arbejdernes Selvstændighed forringes, ligesom den ogsaa er en Hindring for den aandelige Udvikling og i alle Tilfælde virker skadelig paa Sundheden, idet den korte Hviletid ikke afgiver tilstrækkelig Rekreation for de i Konkurrencekampen anspændte Kræfter, ansér Kongressen en Forkortelse af Arbejdstiden samt Afskaffelse af Søndags-, Helligdags- og Natarbejde, som ikke er samfundsnødvendigt, for en af Arbejdernes vigtigste Opgaver. Da den nuværende Maade at bekæmpe Kapitalisternes Tyranni paa, savner den fornødne Virkning, fordi de partielle og nationale Strejker, der nu føres for Forbedringer af Lønforhold eller for Forkortelse af Arbejdstiden, tabe deres Virkning ved, at Arbejdskøberne enten benytte de Arbejdsløse til at udføre Arbejdet efter deres strejkende Standsfæller eller ogsaa forsyne sig med færdige Varer fra andre Arbejdspladser eller Lande, bør der tilstræbes et internationalt Samarbejde mellem alle organiserede Arbejdere i de forskellige Lande for Indførelsen af en 8 Timers Maksimalarbejdsdag.
>
> Kongressen vedtager:
>
> At der af Udvalget for de samvirkende Fagforeninger nedsættes en Komité til at udarbejde et fuldstændig Lovforslag til en 8 Timers Maksimalarbejdsdag samt til Afskaffelsen af Helligdags- og Natarbejde.
>
> Efterat Lovforslaget har faaet Tilslutning af de skandinaviske Fagforeninger, indsendes det samtidig til de lovgivende Forsamlinger i de tre nordiske Lande.

Det skal ikke ved det foranførte være sagt at Lørforholdet alene har udviklet „Klassebevidstheden". Denne er fremkaldt ad flere Veje og ved mange Forhold, ikke mindst ved den stigende almindelige Oplysning, men maaske særlig ved den besiddende Klasses ofte haanlige og ignorerende Optræden overfor Arbejderne. Man erindre saaledes at et af denne Klasses mest arbejderfjendske Organer i Pressen for nogle Aar siden udtalte om Malersvendene, at de efter Fyraften skulde bruge en Timestid til at gøre Toilette før de kunde gaa paa Gaden, men at de dog ikke forstod at gaa med en Frakke paa; man kunde straks se paa Vedkommende om det var en Arbejder eller ej, hvorfor han helst skulde nøjes med at gaa med Bluse i Stedet for Frakke.

Det er imidlertid ikke nogen Ulykke for Arbejderne at Klassebevidstheden er vakt; tvertimod: kun derved er det muligt at naa til en virkelig og varig Forbedring af Arbejderstandens Kaar. Hver Stand danner sit Parti og arbejder for sine egne Interesser, og det vilde være latterligt om Arbejderne ventede noget væsentligt Gode fra anden Side end netop fra dem selv. Men Udviklingen gaar sin Gang. Klassebevidsheden blandt Arbejderne med deraf følgende Organisationstrang vokser i stedse højere Grad og det vil derved blive lettere for dem at sætte sig til Modværge mod en hvilken som helst Form for Udbytning.

Allegoriske Fremstillinger.

(Fortsat.)

De fire Temperamenter.

De fire Temperamenter eller Sindsbeskaffenheder ere: det sangvinske, det koleriske, det melankolske og det flegmatiske. Heldigvis findes de vel aldrig ublandede hos noget enkelt Individ; de fleste Menneskers Temperament er en Blanding af alle fire.

1. Det sangvinske Temperament kan fremstilles ved et skødesløst klædt ungt Menneske, der er bekrandset med Blomster og holder et Drikkekar i Haanden. Genstande til Tidsfordriv, saasom Tromme, Maske og Tærninger ligge hos ham, og en Sommerfugl siddende paa en Rose ved Siden af ham.

2. Det koleriske Temperament fremstilles som en vred Mand, der lægger Haanden paa Heftet af sit Sværd, eller truer nogen med blottet Vaaben. Ved Siden af ham staar som Atribut en arrig Kalkunhane.

3. Det melankolske Temperament

males som en Mand til Alders med en tungsindig Mine, støttende Hovedet paa Armen, under hvilken der ligger en Dolk og en Strikke. Ved Siden af ham staar et Pengeskrin forsynet med mange Laase. Et Par Flagermus flagre omkring ham.

4. Det flegmatiske Temperament vises ved et Menneske med fedt, oppustet Ansigt, en tyk Mave, en søvnagtig Mine, Nathue paa Hovedet, et forrevet Gevandt paa Legemet, liggende paa en Seng eller en Sofa. Ved Siden af ham ses en Skildpadde.

I det menneskelige Livs fire Perioder ytre disse fire Temperamenter sig paa en meget kendelig Maade; det flegmatiske hos det spæde Barn, der kun dier og sover; det sangvinske hos det letsindige unge Menneske; det koleriske hos den ærgærrige Mand, og det melankolske hos den vrantne og karrige Olding.

I et Foredrag af Erik Bøgh om de fire Temperamenter, karakteriseres disse blandt andet paa følgende Maade:

1. Sangvinikeren er Øjeblikkets Barn, han har ingen Vaner, men er med paa Alt. Han ser lyst paa Livet, og er ustadig i Alt, undtagen i Kærlighed; thi han er bestandig forelsket, og det er kun Genstanden for hans Kærlighed, der idelig veksler. Han er altid i Gæld, men altid begejstret og altid lykkelig.

(Forts.)

Strejken i Gøteborg

er endt, uden at det lykkedes Arbejderne at gennemføre deres Fordringer. Aarsagen ligger dels i mangelfuld Understøttelse og dels i adskillige Kollegers forkerte Syn paa den Solidaritetsfølelse, der altid vil være den egentlige Bærer af enhver Fordrings Gennemførelse. Som bekendt har der jo samtidig i flere svenske Byer været Lønbevægelse, som hver for sig har lagt Beslag paa de respektive Arbejderes Ydeevne, saaledes ogsaa her, hvor Uvejret truede med at bryde løs hvad Dag det skulde være i Form af en Masse-Lock-out. Vore Kolleger i Gøteborg føler dem dog ikke helt fortabte, og vil ved given Lejlighed søge at naa, hvad der ikke lykkedes denne Gang.

Frivillige Bidrag

til Strejken i Gøteborg.

Bernhard Schrøder, Nielsen & Hansens Værksted 16 Kr. 5 Øre, D. f. D. S. Malere 8 Kr. 95 Øre, Lauritz Hansens Værksted 4 Kr. 65 Øre, Oluf Nielsens Svende 2 Kr. 75 Øre, J N Schrøders Værksted 1 Kr. 35 Øre, Rudolf Poulsen 1 Kr. 10 Øre, 4 Svende hos Brandt 2 Kr. 25 Øre, H P Larsen 1 Kr. 25 Øre, Martin Olsson, Poul Rasmussen, Johs Christensen, C Friis, L Gunner, J Jensen, E Knudsen, Deleuran, Viggo Poulsen, P Nielsen og Ludvig Hansen hver 1 Kr., Th Grønborg, O Larsen, Gustav Petersen og Ernst Rasmussen hver 75 Øre, Emil Clausen, Carl Olsen, J A Jørgensen, Jens Hansen, P Slundt, N Nilsson, H Sander, P Slott, S Sjøberg, P Nielsen, W Wiggers og Sabinsky hver 50 Øre, Th Clausen, W Petersen, F Andersen, C O Larsen, H Lund og Lillieberg hver 25 Øre. Tilsammen 59 Kr. 60 Øre, hvorfor kvitteres

Gøteborg $^{20}/_{7}$ 89.

L. Lundgren, Ordf. C. O. Ekman, Kasserer.

Oversigt

over indkomne Bidrag til Fagforeningens ny Fane.

(Fortsat.)

Liste Nr. 3. C M Petersen 1 Kr., Lundin og H Lund hver 0,50 Øre, N Lynggaard, Chr Rasmussen, F Petersen, Schlekter, N Nielsen, V Jensen, C Petersen, P Petersen, O Grønqvist, F Andersen, P Petersen, Th Kolding, F Christensen, C Federholdt og C Christensen hver 0,25 Øre. Summa 5 Kr. 75 Øre.

Liste Nr. 2, 4 og 20. D. f. D. S. Malere 3,20, Anders Jensen 2,50, J Jensen og Gunner hver 2 Kr., V Gjørling 1,70, Deleuran 1,50, A F Jensen og Emil Hansen hver 1,25, Emil Clausen, H Holm, Ludvig Petersen, J Schrader, Carl Hansen, M Kronborg, G Olsen, Jens Madsen, Carl Andersen, G Jørgensen, Th Nielsen, Jens Hansen, C Clausen, Marius Olsen, C J Olsen, C Thomsen, E Knudsen, Alb. Olsen, C Kjær, F Petersen og Th Wenneberg hver 1 Kr., Ewald, N C Olsen, A Poulsen, Dederding, P Jørgensen, C Langkjær, Carsten Petersen, W Lehmann, P Nielsen, N S Olsen, R Meyer, Fritz Paetz og N H Palm hver 0,50 Øre, P W Larsen 0,45 Øre, Paysen, W Meyer, W Stonor, A W Hansen, M N, Christensen og Fr Nielsen hver 0,25 Øre. Summa 45 Kr. 10 Øre.

Fra H Møllers Bygning, Lille Kolbjørnsensgade, ved A Meyer 3 Kr. 50 Øre, Emil Meyer, Nilsson og Norrgren hver 1 Kr. Summa 6 Kr. 50 Øre.

(Forts.)

Rettelse. I Bidragsliste Nr. 1 skal staa Niels Hansen 2 Kr. og Summa 5 Kr.

BEKENDTGØRELSER.

Malernes Fagforening

afholder Møde hver **Onsdag** Aften Kl. 8 i **Rømersgade 22, 1. Sal til Gaden,** Opgang i Gaarden tilhøjre for Porten.

Formandens Adresse er: **Rudolf Poulsen, Fredensgade 12, 3. Sal. N.**

„Fagtidende for Malere",

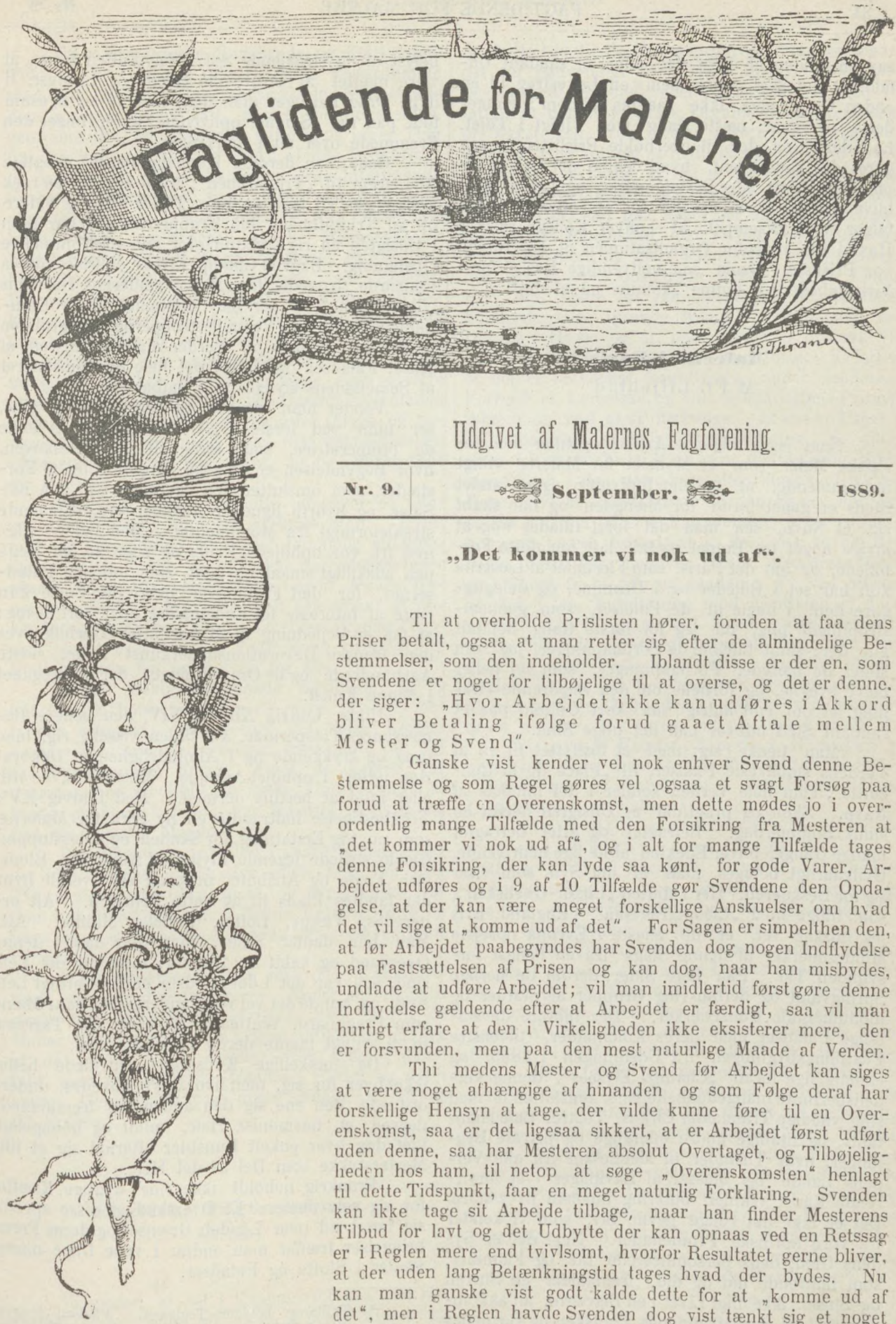
udgaar 1 Gang maanedlig og koster for alle Ikkemedlemmer 30 Øre Kvartalet, 10 Øre pr. Nr. Abonnement modtages paa alle Postkontorer samt hos Formanden, **Fredensgade 12, 3. Sal. N.** Medlemmer af „Malernes Fagforening" erholder „Fagtidenden" gratis.

Det udkomne for 1885, 86 og 87, ialt 27 Numre, faas hæftet i Omslag for 1 Kr. 50 Øre.

En fuldstændig Vejledning i Opmaaling og Beredning af Flademaal gives i en Række Artikler (gennem 7 Numre), der faas hæftede for 50 Øre.

Aargangen 1888 faas hæftet for 65 Øre.

Redigeret af Rudolf Poulsen.
Trykt hos J. Henriksen, Rømersgade 22, København.

Udgivet af Malernes Fagforening.

Nr. 9. | September. | 1889.

„Det kommer vi nok ud af".

Til at overholde Prislisten hører, foruden at faa dens Priser betalt, ogsaa at man retter sig efter de almindelige Bestemmelser, som den indeholder. Iblandt disse er der en, som Svendene er noget for tilbøjelige til at overse, og det er denne, der siger: „Hvor Arbejdet ikke kan udføres i Akkord bliver Betaling ifølge forud gaaet Aftale mellem Mester og Svend".

Ganske vist kender vel nok enhver Svend denne Bestemmelse og som Regel gøres vel ogsaa et svagt Forsøg paa forud at træffe en Overenskomst, men dette mødes jo i overordentlig mange Tilfælde med den Forsikring fra Mesteren at „det kommer vi nok ud af", og i alt for mange Tilfælde tages denne Forsikring, der kan lyde saa kønt, for gode Varer, Arbejdet udføres og i 9 af 10 Tilfælde gør Svendene den Opdagelse, at der kan være meget forskellige Anskuelser om hvad det vil sige at „komme ud af det". For Sagen er simpelthen den, at før Arbejdet paabegyndes har Svenden dog nogen Indflydelse paa Fastsættelsen af Prisen og kan dog, naar han misbydes, undlade at udføre Arbejdet; vil man imidlertid først gøre denne Indflydelse gældende efter at Arbejdet er færdigt, saa vil man hurtigt erfare at den i Virkeligheden ikke eksisterer mere, den er forsvunden, men paa den mest naturlige Maade af Verden.

Thi medens Mester og Svend før Arbejdet kan siges at være noget afhængige af hinanden og som Følge deraf har forskellige Hensyn at tage, der vilde kunne føre til en Overenskomst, saa er det ligesaa sikkert, at er Arbejdet først udført uden denne, saa har Mesteren absolut Overtaget, og Tilbøjeligheden hos ham, til netop at søge „Overenskomsten" henlagt til dette Tidspunkt, faar en meget naturlig Forklaring. Svenden kan ikke tage sit Arbejde tilbage, naar han finder Mesterens Tilbud for lavt og det Udbytte der kan opnaas ved en Retssag er i Reglen mere end tvivlsomt, hvorfor Resultatet gerne bliver, at der uden lang Betænkningstid tages hvad der bydes. Nu kan man ganske vist godt kalde dette for at „komme ud af det", men i Reglen havde Svenden dog vist tænkt sig et noget andet Resultat og man kan da ogsaa jævnlig høre saa En og

saa en Anden af disse sige efter et saadant Udfald, at det skal være dem en Lærestreg til en anden Gang, men ikke saa faa af dem glemmer dette og gaar næste Gang igen villigt i Tøjet. Lad derfor os, der vil overholde Prislisten, ogsaa gøre det konsekvent, hvad enten det drejer sig om dens Priser eller Bestemmelser, og lad os ikke blive trætte af at arbejde for at enhver Kollega følger vort Eksempel, at enhver Kollega rækker Haand til, indenfor Organisationen at opretholde vor Prisliste, denne saa nødvendige Basis for i Virkeligheden at kunne „komme ud af det".

Malerne i Paris.

Af Fr. Liljeblad.

Naar jeg i følgende Artikel opstiller den parisiske Maler som et Mønster for Malere, villigt indrømmende, at enkelte Individer ogsaa andet Steds er gaaet forud for Mængden og har skabt sig et Navn, saa maa det først tillades mig at afvige noget fra Emnet og tale lidt om dette Forbillede, og om det Paris, som Flertallet af Læserne kun har set i Billeder og i Drømme, og delagtiggøre dem i nogle af de Følelser, som gennemstrømmede mig, da jeg for første Gang befandt mig der; samt tale om de Forhaabninger, jeg som Maler da nærede, Forhaabninger, som ej heller bleve svegne, og fortælle om den velgørende Virkning, et om end aldrig saa kort Ophold paa et saadant Sted udøver paa det unge Sind.

Man tænke sig med et forflyttet til en af Verdens smukkeste Pladser, til „Place de la Concorde", som hele Verden kender i det mindste af Navn. Skøn og pragtfuld er Udsigten derfra en smuk Sommerdag. Betragtet og atter betragtet mange Gange, bliver Effekten altid lige henrivende. Uvilkaarligt betages man af det Syn, som viser sig for Beskueren. Her i Midten „Luxor-Obelisken", som tillige med „Cleopatras Naal" i England, hvis jeg husker ret, er de eneste i Evropa oprejste Mindesmærker af denne Slags fra en længst forsvunden Tid. Paa flere Sider derom de herlige Springvand og deromkring Grupper af Statuer og monumentale Kunstværker. Der tilhøjre de statelige Paladser med deres Kolonnader, tilvenstre Udstillingsbygningen fra Udstillingen i 1855, og endelig lige foran „Champs Elysées", denne verdensberømte mangedobbelte Allé, omsluttende med sine vældige Træmasser Cirkus, Teatre, Café chantants, og utallige andre offentlige og private Bygninger, hvor Tusinder af Mennesker fra alle Verdens Lande og Masser af Ekvipager i et forvirrende Kaos vrimler omkring imellem hverandre. Det er ikke det rolige jævne Liv, som vi kender fra vore nordiske Promenader. Nej! det er Sydens Glød, dens personificerede Ild og Flammer, som flimrende hid og did, fremkalder en Surren og Susen, ikke uligt Livet i en Bisværm, alt akkompagneret af Springvandenes Pladsken og Børnenes glade Støjen, og hele dette bevægelige Billede belyst af en straalende Sol. Selv Luften synes at være mættet af struttende Glæde og Livslyst, i dybe Drag indsuger man den, følende sig ligesom født paa ny. Samme oplivende Følelse følger den Fremmede over alt i hans Spor.

Gaar man derefter igennem denne mægtige Allé, frem til „Triumfbuen", hvad der for en rask Fodgænger vil tage en halv Times Tid, og videre op ad Triumfbuens 365 Trappetrin, saa har man i Udsigten en rig Erstatning for den møjsommelige Opstigning. Bagved Champ Elysés og Place de la Concorde tronede før Napoleonidernes Residens „Tuillerierne",*) der blev opbrændt under Kommunens Kamp med Versaillestropperne. Baggrunden af Billedet dannes af Verdensstadens Masser af Huse, Paladser og Kirker, det hele gennemskaaret af Seineflodens slyngende Vandbaand.

Vender man sig saa til den modsatte Side, ser man ved første Øjekast, tilvenstre Avenue de l'Imperatrice, som føres til Boulogneskoven, hvor Begyndelsen er at søge til den Ring af Forstæder, som omslutter den egentlige By paa alle Sider, og hvortil lignende Avenuer føre, udgaaende straaleformigt fra Monumentet. Men lad os stige ned fra vor ophøjede Plads og søge at faa Rede paa adskilligt smaat og godt, som indenfor Paladsernes, for den Fremmede spærrede, Porte kan være af Interesse for Endemaalet med vort Besøg: at faa en Vejledning til et kortfattet Overblik over den franske Dekorationsmalerkunst i det sidste Aarhundrede og de Omvæltninger, der er foregaaet i denne Kunst.

Under Ludvig XIII og XIV, den senere Renæssances Tidsperiode, var Stilen visselig rig, men tung og trykkende og i Almindelighed al Dekorering udført i ophøjet Arbejde. Maleren havde lidt eller intet at bestille dermed. Med Ludvig XV's Tronbestigelse indtraadte en ny Æra for Malerne, som nu tog Erstatning for Skaden og i løssluppen Glæde strøede legende Idyller af Amoriner, Blomster, Fugle og Atributer omkring sig overalt hvor der fandtes Plads til at sætte Penselen. Alt orneredes, Vægge, Lofter, Paneler, Møbler. Alt! Man har dadlet Stile-, man har dadlet denne Overdaad og kaldt det Letsind; men var det Letsind, saa var det i det mindste et elskværdigt Letsind, og kunde det vel være anderledes, naar Mænd som Fragonard, Watteau, Boucher og Tarraval m. fl. villigt laante deres Talenter dertil.

De forskellige Kunstnere arbejdede heller ikke hver for sig, men hvor det behøvedes, underordnede den ene sig den anden, og fremmanede derved et harmonisk Hele, mildt og behageligt, idet dog hver enkelt Kunstner efterlod sig et lille Mesterstykke som Del af det Hele.

Frankrig heholdt ikke sine dygtige Kræfter for sig selv alene. Et Overskud af disse spredte sig langt ud over Landets Grænser og deres Frembringelser træffer man endnu i vore Dage mange Steder i Slotte og Paladser.

*) Tuillerise betyder Teglværk. Pladsen hvorpaa Slottet Tuillerierne blev bygget var tidligere benyttet til Teglværker.

Efter den franske Revolution og Konsulatets Tid, ved Oprettelsen af det første Kejserdømme med sine storslaaede men mislykkede Idéer, skulde den græsk-romerske Stil, renere end nogensinde, genfremstilles, og da duede naturligvis ingen Ting fra den gamle glade Tid. Alt skulde restaureres og omdannes. Kejserdømmets graa intetsigende Farvetone anvendtes med Raseri for med Lim- eller Oljefarve at udslette hvad en hel Tidsretning havde skabt, og hvorved en hel Menneskealder havde glædet sig. Lofterne hvidtedes og Væggene beklædtes i Reglen med brogede, fade Tapeter. Det var ogsaa i denne Tid at Tapetindustrien tog Kæmpeskridt fremad, en Tid, der i den Henseende kun overtræffes af vor nuværende.

Malerier, som skjultes af den uskyldige Limfarve, der dækker uden at ødelægge, vare vel lette at genfremstille i sit oprindelige Udseende og mange gode Ting er atter traadte frem for Dagen og bevaret til vor Tid; men hvad den ubarmhjærtige Oljefarve en Gang har gemt, er og bliver tabt for stedse.

Omkring 1850 begyndte alligevel en Omvæltning indenfor Maleriet at finde Sted. Hvidt med rig Forgyldning var forud temmelig almindeligt; men da Kaféer og offentlige Forlystelsessteder snart i den Henseende toge Luven fra de fornemmes Boliger, begyndte man saa smaat at anvende rigere Farver, først i Forstuer og paa Trapper, senere ogsaa inde i Værelserne, overladende Konkurrencen frit overalt og for alle.

Denne Dekorationsmaade udviklede sig i kunstnerisk Henseende mere og mere, ihvorvel betydelig hæmmet; thi ligesom det sidste Kejserdømme medførte slette Sæder, fremkaldte det ogsaa delvis en slet Smag. Først da Krigen var overstaaet og Republikens friske Vind begyndte at blæse gennem Landet, har Maleriet udviklet sig paa en storartet Maade.

Den Spaadom, at den franske Kunst, efter de lidte Nederlag under den sidste Krig, for lang Tid skulde være tilintetgjort, og den franske Nation som toneangivende i denne Retning være en Saga blot, er, som vi alle ved, totalt bleven gjort til Skamme.

Hvor forbavsedes man ikke da — umiddelbart efter Fredsslutningen — Kunst og Industri straks kom ind i de gamle Spor, hvor hurtig de Huller, som opstod under Krigen, udfyldtes. Mange af de gamle, gode Kræfter vare visselig gaaet tabt, men nye og friske traadte i Stedet og det i mange Henseender paa ingen Maade til Skade for Kunsten.

(Forts.)

Engelske Fagforeninger.

(Sluttet)

Vi indser, at det i England for saa eller saa mange Ti-Aar siden gik an at se med Fortrøstning ned mod Bunden af Organisationens Pengekiste, og sætte Lid til de sammensparede Summer, naar det var nødvendigt at erklære Strejke, ved Arbejdsløshed, Sygdom eller Alderdom — men vi fatter, at den moderne Organisations Fremgang er sikret ved et mindre storartet Program, der dog i og for sig er fuldt tilstrækkeligt for vort Endemaal; vi fatter at det er fornuftigere at lide paa Udholdenheden hos tusend, hundredtusend Kammerater, end paa nogle faa Millioner i Organisationens Pengeskab, idet vi har set, at medens Kapitalen mere og mere samles paa enkelte Hænder, saa vil vore opsparede Midler ved en Kamp med blot nogle faa sammensluttede Kapitalisters hundrede eller tusende Millioner, være som en Draabe i Havet og at, naar denne er opslugt, vil ogsaa vor Strid og vore Sejre være forbi. Vi fatter at det er betydeligt fornuftigere, under saadanne Forhold at fremelske og adle Solidaritetens Princip iblandt os, end at skaffe Penge. At det er klogere at skabe saa stærke Organisationer, at disse giver hver enkelt Medlem tilstrækkelig Modstandskraft i den periodiske eller tilfældige Ulykkes Dage, end at henvise ham til den Skærv han nu og da kan faa af sine Kammerater, anser vi fuldkommen bevist derved, at jo flere der savner Arbejde, desto flere behøver Hjælp, men desto færre er i Stand til at yde en saadan. Vi ved altsaa, at det i en Nutidskamp mod Kapitalen ej duer at sætte Lid til „stærke“ Fonds, men derimod til en fuldendt Organisation og en almindelig, bevidst og medfølende Solidaritet. Endelig har vi opgivet Troen paa Selvhjælpens Ide ogsaa derfor, at paa jo flere Omraader vi splitter vore Kræfter, desto svagere vil de ytre sig paa hvert enkelt.

Vi have af Fortiden lært, i Nutiden at organisere vore Armeer for Fremtidens Sejre. England var et Stadium i den internationale Organisations Udvikling.

Min hidtil uinteresserede Broder, som endnu ikke er med i Organisationen! Dette er hvad vi har lært, hvad vi vil, hvad vi haaber, vi som tænker og derfor kæmper ogsaa for en Organisation hos os. Hvad har Du lært? Hvad tænker og haaber Du?

Burde Du ikke kunne indse, at naar det er gaaet fremad med andre Landes Organisationer, saa at de til Eksempel har kunnet være til en saadan Nytte, som Du har set af Tabellerne i denne Artikel, saa er det alene fordi alle Kammerater, i det mindste de allerfleste, har været med; alene fordi Organisationen har vundet Tilslutning ogsaa blandt saadanne som Du og din Sidekammerat, der ikke har fundet det nødvendigt at være Medlem af Fagets Organisation. Her har Du set bare **et** Eksempel. Det vilde være let at paavise Eksempler i tusendvis paa, hvad der ved Organisation har kunnet udrettes, men ikke et eneste kan berette om Sejr i en Kamp, som begyndtes uden almindelig Sammenslutning. Kan Du vide dette, og dog vedblivende være fremmed for Organisationen?

Korrespondance fra Odense.

Malernes Fagforening i Odense er, som vi alle vide, en Genfødelse af en Forgænger, der ved Svendenes Ligegyldighed var begravet. Saa meget desto glædeligere er det, at disse nu synes at faa Øjnene op for Organisationens Betydning og med Interesse følger den Nyfødte, der nu nærmer sig den Dag, hvor den kan fejre sit første Aars Stiftelsesfest, den 12. November.

Foreningen er kun lille, men har dog alt vist sig i Stand til at forskaffe ikke saa lidt bedre Forhold baade med Hensyn til Arbejdstid og Lønforhold. Saaledes har Indførelsen af den ny Arbejdstid bevirket, at der betales fuld Dagløn en hel Maaned længere end tidligere. Daglønnen var som bekendt her tidligere ved Begyndelsen af September kun 2 Kr. 66 Øre og paa adskillige Værksteder endnu lavere, ligesom unge Svende, udlærte her i Byen, almindeligvis maatte arbejde for en Ugeløn fra 12—16 Kr. uden Hensyn til, at de i mange Tilfælde præsterede lige saa meget Arbejde som Ældre. At Forandringer af disse, saavel som ethvert andet Forhold til Svendenes Gavn, kun kan naaes ved Organisation viser Erfaringen Arbejderne hver Dag, og det ligger derfor i hver Enkelts Interesse at yde det lille Kontingent, som er nødvendigt for Fagforeningen, ligesom hver Enkelt flittigt bør besøge vore Møder, for i Fælletskab at komme til den rette Forstaaelse af vore fælles Interesser.

Vi har endnu Kolleger her i Byen, som betragter vore Bestræbelser med Ligegyldighed, og som mener nok at kunne faa Arbejde uden at opretholde en Fagforening, hvad de vel ogsaa kan og hvad vi ogsaa ville kunne, men vi vilde i saa Tilfælde selvfølgelig tabe al Indflydelse paa og Medbestemmelsesret med Hensyn til de Forhold, hvorunder vi skal arbejde og leve. Mesterne vilde blive eneraadige i saa Fald, og paa Forhaand maa vi jo dog vide hvad det vilde betyde og hvad vi kunne vente, og betegnende i denne Retning er en Udtalelse af Chr. Rasmussen i Overgade, naar han siger: at han gav i Dagløn hvad der passede ham; thi han holdt ikke af det tvungne og bekymrede sig ikke om at det muligvis ikke passede Svendene. At han i denne Teori rækkes en Haand af de fleste Mestre er meget sandsynligt, og Svendene kan kun ved Sammenslutning forhindre at det gennemføres i Praksis.

A. H.

Klatter og Stænk.

Hvad er Meningen? Det er ikke Hensigten med Overskriften „Klatter og Stænk" at stikle til de „Farveklatter paa ferniserede Gulve", som nogle Mestre under Tiden vil liste sig fra at betale for Afskrabningen af, under det Foregivende at Svenden jo selv sætter dem paa; thi vi tro at alle respektable Svende i deres egen og Kollegers Interesse nok skal holde paa den Pris, som tilkommer dem efter Prislisten. Men det er Meningen under denne Rubrik at samle saadanne Smaanotitser, som vel ikke direkte kan siges at berøre Malerfaget, men som dog nok kan have Interesse for Malere.

* * *

En Pariser-Regel. Malerne i Paris har en Regel, som hedder: Renvasket Arbejdstøj hver Mandag og renvaskede Hænder hvert Maaltid. Hvis denne Regel blev fulgt herhjemme, turde sikkert mangen pinefuld Time med „Malerkolik" være undgaaet.

* * *

Hvad er en Kvadrat-Mil? Paa dette Spørgsmaal er Svaret jo let: det er en firkantet Flade, som er en 1 Mil paa hver Side; men man har i Grunden herved ikke faaet noget rigtigt Begreb om Størrelsen alligevel. Vil man derimod undersøge hvorlænge det kan vare at male en □ Mil, kommer man til et forbavsende Resultat. Lad os antage, at der er lagt Gulv paa 1 □ Mil og at dette skal grundes. Da 1 Mil er 12,000 Alen, er 1 □ Mil 144 Millioner □ Alen, hvilket jo er et svimlende Tal. Ved Grunding til 1½ Øre pr □ Alen vil Arbejdslønnen andrage en lille Klatskilling af 2 Millioner og 160 Tusende Kroner. Kan nu en Mand ved dette Arbejde tjene 1200 Kroner om Aaret, skal han bruge 1800 Aar for at faa det færdigt, altsaa et Tidsrum som det, der ligger imellem Kejserne „Augustus den store" og „Napoleon den store". Satte man hele Danmarks halve Million voksne mandlige Befolkning til at grunde Gulvet, kunde det gøres færdigt paa en Sommerdag, hvis man antager at hver Mand gennemsnitlig grunder 288 □ Al. og altsaa tjener en Dagløn af 4 Kr. 32 Øre. Alle Danmarks Malere vilde ved samme Gulv have Arbejde en hel Sommer. — Hvis man tænker sig 1 □ Mil indhegnet med en 3 Alen høj Mur, og denne Mur skal males 4 Gange Oljefarve og aftrækkes med Fuger som Mursten paa begge Sider, saa har man et Stykke Arbejde paa 288,000 □ Alen à 17 Øre pr. Alen. Naar man nu sætter et Aar til 300 Arbejdsdage og regner at en Mand gennemgaaende kan gøre 24 □ Alen færdig pr. Dag, hvad der for 1 Aar vil blive 7200 □ Alen med en Indtægt af 1224 Kr., saa har en Mand nok at gøre i 40 Aar, eller omtrentlig hele den Tid, han kan arbejde som Malersvend.

BEKENDTGØRELSER.

Malernes Fagforening

afholder Møde hver **Onsdag** Aften Kl. 8 i **Rømersgade 22, 1. Sal til Gaden.** Opgang i Gaarden tilhøjre for Porten.

Formandens Adresse er: **Rudolf Poulsen, Fredensgade 12, 3. Sal. N.**

„Fagtidende for Malere",

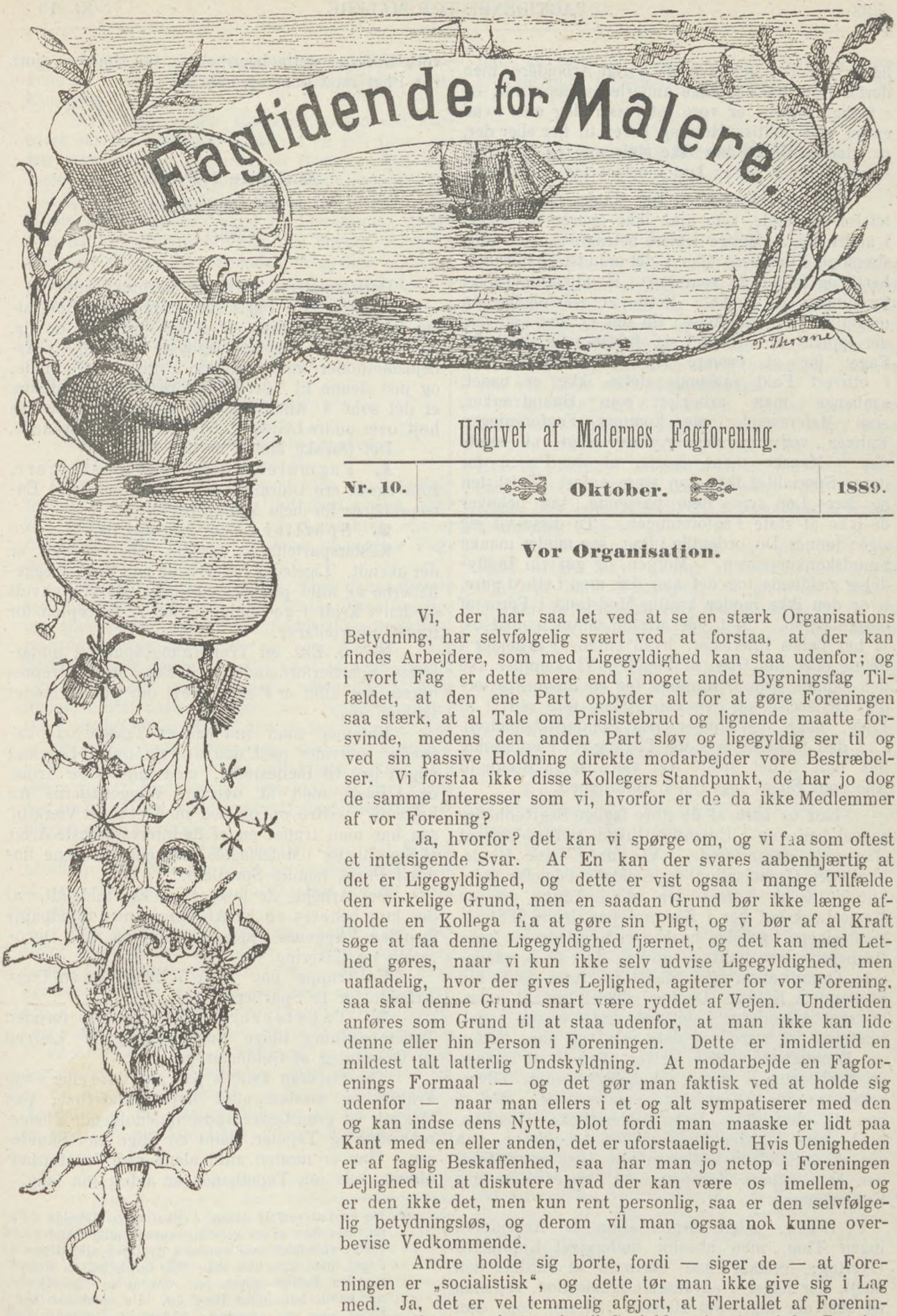
udgaar 1 Gang maanedlig og koster for alle Ikkemedlemmer 30 Øre Kvartalet, 10 Øre pr. Nr. Abonnement modtages paa alle Postkontorer samt hos Formanden, **Fredensgade 12, 3. Sal. N.** Medlemmer af „Malernes Fagforening" erholder „Fagtidenden" gratis.

Det udkomne for 1885, 86 og 87, ialt 27 Numre, faas hæftet i Omslag for 1 Kr. 50 Øre.

En fuldstændig Vejledning i Opmaaling og Beregning af Flademaal gives i en Række Artikler (gennem 7 Numre), der faas hæftede for 50 Øre.

Aargangen 1888 faas hæftet for 65 Øre.

Redigeret af Rudolf Poulsen.
Trykt hos J. Henriksen, Rømersgade 22, København.

Udgivet af Malernes Fagforening.

Nr. 10. Oktober. 1889.

Vor Organisation.

Vi, der har saa let ved at se en stærk Organisations Betydning, har selvfølgelig svært ved at forstaa, at der kan findes Arbejdere, som med Ligegyldighed kan staa udenfor; og i vort Fag er dette mere end i noget andet Bygningsfag Tilfældet, at den ene Part opbyder alt for at gøre Foreningen saa stærk, at al Tale om Prislistebrud og lignende maatte forsvinde, medens den anden Part sløv og ligegyldig ser til og ved sin passive Holdning direkte modarbejder vore Bestræbelser. Vi forstaa ikke disse Kollegers Standpunkt, de har jo dog de samme Interesser som vi, hvorfor er de da ikke Medlemmer af vor Forening?

Ja, hvorfor? det kan vi spørge om, og vi faa som oftest et intetsigende Svar. Af En kan der svares aabenhjærtig at det er Ligegyldighed, og dette er vist ogsaa i mange Tilfælde den virkelige Grund, men en saadan Grund bør ikke længe afholde en Kollega fra at gøre sin Pligt, og vi bør af al Kraft søge at faa denne Ligegyldighed fjærnet, og det kan med Lethed gøres, naar vi kun ikke selv udvise Ligegyldighed, men uafladelig, hvor der gives Lejlighed, agiterer for vor Forening, saa skal denne Grund snart være ryddet af Vejen. Undertiden anføres som Grund til at staa udenfor, at man ikke kan lide denne eller hin Person i Foreningen. Dette er imidlertid en mildest talt latterlig Undskyldning. At modarbejde en Fagforenings Formaal — og det gør man faktisk ved at holde sig udenfor — naar man ellers i et og alt sympatiserer med den og kan indse dens Nytte, blot fordi man maaske er lidt paa Kant med en eller anden, det er uforstaaeligt. Hvis Uenigheden er af faglig Beskaffenhed, saa har man jo netop i Foreningen Lejlighed til at diskutere hvad der kan være os imellem, og er den ikke det, men kun rent personlig, saa er den selvfølgelig betydningsløs, og derom vil man ogsaa nok kunne overbevise Vedkommende.

Andre holde sig borte, fordi — siger de — at Foreningen er „socialistisk“, og dette tør man ikke give sig i Lag med. Ja, det er vel temmelig afgjort, at Flertallet af Foreningens Medlemmer slutter sig til Socialdemokratiet; i den Retning

ligner Malerne heldigvis de øvrige Arbejdere, men derfor udelukkes jo ikke anderledes tænkende, og i faglig Retning er vore Interesser dog ens, hvad enten vi i politisk Retning hører til her eller der, og denne Grund bør ikke staa som en Hindring og er det vist ogsaa kun i meget faa Tilfælde.

Der gør sig hos en Del Malere en Art Finfølelse gældende, som man ikke sporer saa meget i andre Fag. Mange Malere betragte sig som fuldstændige Kunstnere eller i det mindste Aspiranter hertil og tænke da som saa: „Hvad kommer Fagforeningen os ved?“ Dette er selvfølgelig en meget forkert Opfattelse; thi det er dog kun faa, der opnaa at arbejde sig fuldstændig bort fra Faget for at ernære sig som Kunstnere og i ethvert Fald saalænge dette ikke er naaet, saalænge man arbejder som Haandværker, som Malersvend, saa kommer Fagforeningen Enhver ved og det er Ens Pligt at støtte den. Maaske mene Nogle, at da Prisen for deres Specialitet ikke kan være anført i Prislisten og deres Løn synes dem passende, saa behøver de ikke at støte Fagforeningen. Til disse vil jeg sige: lønnes Du ordentlig i Dag, saa møder maake Smudskonkurrencen i Morgen og gør sin Indflydelse gældende, og det kan der med Lethed gøre, hvor den ikke møder kraftig Modstand i Form af Organisation. Slut Jer derfor sammen med os, vi har fælles Interesser, hvad enten vi arbejder i denne eller hin Gren af Faget. Vi kæmper alle den samme Kamp, Kampen for en menneskeværdig Tilværelse, og den kan vi kun føre sejrrig til Ende, naar den hviler pea Solidaritetsfølelsen. Lad den forholdsvis store Tilgang vor Fagforening har haft i det sidste Aar være os en Spore til Alle som En at tage Del i Agitationen.

Lad os lære af de store faglige Begivenheder saavel her som i Udlandet, hvad det vil sige at staa godt organiserede. Vi har i frisk Minde, hvorledes Organisation og Solidaritetsfølelse var i Stand til at lamme den stolte Tanke om en Masse-Lock-out her i Sommer paa Grund af Snedkerstrejken; ligeledes husker vi hvorledes de tyske Grubearbejdere bukkede under, fordi de manglede Organisation og i Stedet for satte deres Lid til Landets Kejser. De har sikkert lært at indse, at skal Arbejderne i det hele taget opnaa noget, saa maa det være ved dem selv, og naar Nøden og Elendigheden igen driver dem til at forsøge en Forbedring i deres beklagelsesværdige Tilværelse, saa vil de sikkert gaa andre Veje. Ser vi hen til den store Dokarbejderstrejke i London, med dens fuldstændige Sejr for Arbejderne, saa ser vi, at Solidaritetsfølelsen hos disse er en Magt, der kan optage Kampen med Pengesækken hos Kapitalisterne.

Derfor, uden Organisation er Arbejderen ingen Ting, men absolut undergivet Kapitalens Overtag; forstaar han derimod at vurdere den Magt, der ligger i en stærk Organisation, saa maa og skal der tages det Hensyn til ham, som han er værd. Lad os hver især gøre sit til at gøre vore Kolleger dette begribeligt, saa har vi gjort vor Pligt mod dem og mod os selv.

P. S.

Malerne i Paris.

Af Fr. Liljeblad.

(Sluttet)

Parisermaleren er ingen Tusindkunstner. *)

Maleriet er i Paris sønderlemmet i Specialfag og hvert af disse er et særskilt Fag for sig, med det bedste og fordelagtigste Værktøj og Arbejdsmethoder, som man har formaaet at udfinde, og just denne til Yderlighed drevne Arbejdsdeling er det som i Almindelighed stiller Pariserne saa højt over andre Landes Arbejdere i samme Branche.

Det franske Maleri er delt i:

1. Fagmalere, det vil sige Anstrygere, som ogsaa ere Glarmestere. Disse ere altid Entreprenører for hele Malerarbejdet.

2. Spartlere, som kun spartle.

Klisterspartelfarve (svensk Spartelfarve) er der ukendt. Ligeledes Fernisering paa Mur. Væggefladerne er altid pudset med Gibs. Halvt Blyhvidt og halvt Kridt i god Linoljefernis er Recepten for fransk Spartelfarve.

Skal f. Eks. en Trappegang spartles, underrettes Spartlerformanden ved Brev fra Entreprenøren, der altid er Fagmaler, om hvor Arbejdet skal udføres.

Kommer man ind paa en Trappe og paatræffer Individer med den øverste Del af Legemet nøgen ned til Bæltestedet, med muskuløse Arme, og i Færd med at overfare Væggefladerne fra højre til venstre op og ned med et plant Værktøj, saa har man truffet en af de interessanteste Arter af Specialister i Malerfaget, som ene og alene findes i Paris, nemlig Spartlere.

Det Arbejde de leverer er saa fuldendt, at der kun behøves en let Afslibning med Sandpapir forinden Væggenes videre Behandling med Dekoration og Lakering.

En Trappe paa 4 á 5 Etager er en Dags Arbejde for to Spartlere.

3. Tapetserere. Disse besørge foruden Tapetopsætning tillige Paastramning af Lærred og Opsætning af Guldlister osv.

Tapetsereren kendes paa sin Bluse eller sorte Frakke og næsten altid høj Cylinderhat; paa Ryggen en grøn Lærredspose indeholdende Klisterrekvisiter og Tapeter, samt en Stige paa Skulderen Han er næsten altid alene ved Tapetopsætningen, selv om Tapetbanen er aldrig saa lang.

*) Da Forfatteren af denne Artikel søgte Arbejde i Paris, blev han af en velvillig sprogkyndig Landsmand varmt anbefalet som særdeles dygtig i alle Grene af Faget, men han blev ikke lidt forbløffet, da Franskmanden høfligt oplyste ham om, at en Tusindkunstner havde han ingen Brug for. De anvendes ikke i Faget, men gaa omkring i Gaderne og forundre Folk med deres Optog.

4. Grovmalere, som stryge Husene udvendigt, uden Stillads, alene ved Hjælp af et Knudetov.

Naar man under sin Gang, nede ved Fortovet ser den svajende Ende af en tyk Line, saa har man Maleren ovenover sit Hoved Med Benene korsvis omsnørede med Læderremme, der ved Knæerne slutte med stærke Kroge samt med Hjælp af en lignende Krog fra Livremmen, fæster han sig ved Knuder anbragt paa Tovet. Saaledes ophængt stryger han Facaden, svingende sig frem og tilbage, idet han sætter sig i Gang ved at støtte Taaspidserne mod Lister og Fremspring.

5. Marmor- og Træmalere der kun befatte sig med Marmorering og Aaring.

6. Liste- og Stregtrækkere, der tillige udføre lettere Dekorationer.

7. Skilte- og Atributmalere.

8. Ornamentsmalere.

9. Frugt- og Blomstermalere.

10. Vognmalere m. fl.

Naar vi nu tillige faar at vide at disse Fagmænd, paa yderst sjældne Undtagelser nær, ikke kan nogen Ting andet end sin Specialitet, saa er det let at fatte hvor højt deres respektive Fagbrancher kunne drives op.

Hvor findes ogsaa andet Steds denne djærve og uforfærdede Elegans, hvor findes disse bøjelige og smækre Former, hvor findes disse brillante, lysende og dog saa milde og rene Farver, hvor findes endelig denne Evne til altid at skabe noget nyt og dermed sætte Verden i Beundring, hvor findes dette saaledes som hos Franskmanden? Intet Steds! Forgæves have andre Nationer søgt at vinde Overtaget over dem; med nye Anstrængelser, nye Idéer er de altid igen rykket op i første Geled, har de altid igen indtaget den Plads der under Tiden ved Omstændighedernes Magt er bleven dem aftvunget.

Hvad er Aarsagen hertil? Jo! det flittige Studium efter Naturen samt en uudtømmelig Kilde af rig Fantasi og et aabent Blik for alt skønt og stort.

Der pynter ingen sig med laante Fjer, der søger den ene ved egen Evne at stræbe forbi den anden paa Kunstnerbanens tornede Vej, og naar det saa endelig er lykkedes ham at arbejde sig op i første Række af anerkendte Dygtigheder, faar han ogsaa selv Lov til at høste Frugterne af sit Arbejde *). Og, i Sandhed, er det ikke taknemmeligt der i Stædernes Stad at arbejde sig op til Kunstnerdygtighed og Frembringelsesevne, thi det man der skaber, tilhører En selv, beskyttet ved Lov og Ambition, og bliver saaledes betalt, at selv de mest sangvinske Naturer kunne føle sig fuldt tilfredsstillede derved.

*) Desværre er det kun ganske enkelte, det kan naa til at høste Frugterne af deres Arbejde. I Paris, ligesaavel som alle andre Steder i den kapitalistiske Verden, maa det aldeles overvældende Flertal afgive en meget høj Procent til Bourgeoisiet. Den franske Arbejders Stilling karakteriseres godt ved den Udtalelse af franske Delegerede paa Pariserkongressen i Sommer, at det franske Bourgeoisi var det værste af alle Bourgeoisier i Verden.

Red.

Allegoriske Fremstillinger.

(Fortsat.)

De fire Temperamenter.

2. Kolerikeren kendes paa to store Knuder over Ørene, har dybtliggende Øjne, fremstaaende Kindben, stridt Haar og buskede Øjenbryn. Han er en født Aristokrat og vil sætte sin Vilje igennem, det koste hvad det vil. Han taaler ikke Modsigelser og lader sig aldrig tyrannisere af andre end sin Kone eller Husholderske.

3. Melankolikeren kendes paa hans langsomme Gang og bøjede Nakke. Hans Næse er som oftest for stor og hans Mine sørgmodig. Han er folkesky, mistænksom og har Hang til at gruble over Johannes Aabenbaring. Har han en Kone, tror han, at enhver Forbigaaende er hendes hemmelige Elsker.

4. Flegmatikeren er altid ved godt Huld. Hans Mave danner en Cirkel, hans Ansigt, Øjne, ja hans Tankegang — ligeledes. Han er hverken revolutionær eller reaktionær; thi da han ikke er en Ven af Bevægelser, er han stræng konservativ.

En berømt tysk Fysiolog nævner forskellige Repræsentanter for de fire Temperamenter:

Sangvinikere ere: Børn og unge Piger, alle Kunstnere, Lapse, Barberer og Lakajer. Blandt Dyrene: Aben, Egernet, Græshoppen, Sang- og Sommerfuglene osv.

Kolerikere: Officerer, Læger, Journalister og Kontorister. — Samtlige Rovdyr, Vædere, Kalkuner, Hvepse og Hajfiske.

Melankolikere: Gamle Jomfruer, Guvernanter, Landsbyskolelærere og alle miskendte Genier. — Grævlingen, Muldvarpen, Flagermusen og Faarekyllingen etc.

Flegmatikere: Spækhøkere, Øltappere, Præster og Proprietærer. — Koen, Skidpadden, Sneglen og den lyksalige Østers.

Fysiognomen Sofus Schack har angivet, at Sangvinikerens Ansigtsprofil er buet udad (konveks), Kolerikerens lodret, Melankolikerens indadbuet (konkav) og Flegmatikerens bølgeformig. En Frenolog har anført at kraftig Puls betyder sangvinsk, hurtig Puls kolerisk, svag Puls melankolsk og langsom Puls flegmatisk Temperament.

Som Allegorier paa Temperamenterne kan ogsaa benyttes livløse Ting. Saaledes kan f. Eks. en Flaske Eau-de-Cologne være Sindbillede paa det sangvinske Temperament; en Klukflaske med Brændevin paa det koleriske; en Flaske Medicin paa det melankolske og en Karaffe med Vand paa det flegmatiske.

(Forts.)

Foreningsanliggender.

Den ordinære halvaarlige Generalforsamling afholdes Onsdagen d. 2. Oktober i Foreningens Mødelokale.

Dagsordenen er:

1. Forhandlingsbogen.
2. Beretning om Foreningens Virksomhed.
3. Det halvaarlige Regnskab.
4. Valg af 4 Repræsentanter til Bestyrelse samt 1 Revisor.
5. Valg af 2 Kontrahenter til „Social-Demokraten" og 15 Repræsentanter til Forsamlingsbygningen.
6. Eventuelle Forslag,

Af Bestyrelsen afgaar efter Tur: L. Gunner, Emil Meyer, Emil Clausen og Carl Olsen; af Revisorerne Th. Schrøder. — L. Gunner ønsker ikke Genvalg. — Ved Prøvevalget er foreslaaet til Bestyrelse: Emil Clausen, Carl Olsen, M. Fjerdingstad, P. Slundt, C. Loldrup, O. Lassen, M. Petersen, Th. Schrøder, Th. Grønborg og H. P. Larsen; til Revisor: L. Gunner og M. Olsen.

Da det er af største Betydning for Foreningens Fremgang, at de Mænd der vælges, blive et Udtryk for et saa stort Antal Medlemmer som muligt, er det ethvert Medlems Pligt at møde, for ved sin Stemme at bidrage hertil.

Fra Udlandet.

I Stockholm har vore Kolleger besluttet at begynde et Produktionsværksted, saasnart en Grundfond, stor 500 Kr., er tilvejebragt, hvad man haaber at naa dels ved Aktier à 10 Kr. og dels ved frivillige Bidrag.

I Berlin er der oprettet et Produktionsværksted, ligeledes ved at Deltagerne tegner sig for Aktier à 5 Mark, dog kan ingen tegne sig for mere end 30 Aktier. Her, som hos Kollegerne i Stockholm, er dette Skridt foretaget for at sikre de Arbejdere et Tilflugtssted, hvem hensynsløse Arbejdsgivere forsøger at udsulte som Følge af deres Arbejde i Arbejdersagens Interesse. Vi vil ønske vore Kolleger, begge Steder, at de lokale Forhold maa være dem mere gunstige end det har vist sig at være Tilfældet hos os.

Brevkasse.

Paa Grund af en Uoverensstemmelse med min Mester, tillader jeg mig at fremsætte følgende Spørgsmaal:

1. Hvad forstaas der ved en Kvistforside?
2. Er jeg pligtig at stryge Kviste med Gesims, men hvorpaa Flunken ikke males, for den under Kvistforsider angivne ringere Pris?
3. Skal jeg male Fals og Kanter med, for den ved Kvister angivne Pris?
4. Hvorfor er Prisen ens for Kviste med 3 og 4 Rammer? K.

Svar: ad 1. Ved Kvistforside forstaas kun hvad der ligger i selve Ordet: Forsiden af Kvisten, altsaa Vinduet og Frontstykket eller Frontspidsen over samme. Dette indses ogsaa let ved den ringe Forskel i Prisen paa Strygning af Kvistforsider og Vinduer udvendig.

ad 2. Nej! Da Udvalget til Prislistens Revision behandlede Spørgsmaalet om Kviste, mente Mestermedlemmerne at Prisen burde nedsættes, men Svendene modsatte sig dette under Henvisning til det farefulde ved at male Flunker og Sidegesimser. Der blev saa som mindre farefuldt fremført „Indtrukne Kviste", det er saadanne, som er trukne ind bag den skraa Taglinje, saaledes at der udenfor Kvisten fremkommer en Plads, hvorpaa man kan staa. I det første Korrekturaftryk af den reviderede Prisliste var indtrukne Kviste ansat til den ringere Pris, men da selv saadanne Kviste kan have temmelig lange Gesimser, hvor Taget er meget skraat, enedes Udvalget om at lade de ringere Priser gælde for „Kvistforsider" og Korrekturen blev rettet dertil. Saasnart man skal om paa Siden af Kvisten, skal denne betales med fuld Pris.

ad 3. Priserne paa den udvendige Side af Vinduer er i hele Prislisten uden Fals og Kanter og saaledes ogsaa for Kviste. Skal Fals og Kanter paa et Fag Vinduer stryges med udvendig Farve, deles Priserne lige mellem indvendig og udvendig Side og der maa altsaa, naar Fals og Kanter paa et Kvistvindue skal stryges med den udvendige Side, gives samme Tillæg, som der i lignende Tilfælde gives for et almindeligt Vindue af samme Slags som Kvistvinduet.

ad 4. Ved 3-rammede Kviste tænkte man i Udvalget paa Kviste med halvandet enkelt Fag Vindue og ved 4-rammede, Kviste med et dobbelt Fag Vindue. Forekommer der Kviste med 4 eller flere Rammer ved Siden af hverandre, er man berettiget til for hver Ramme at tillægge Forskellen mellem 2-rammede og 3-rammede Kviste. Ligeledes er man, hvis der forekommer 10-rammede Kviste, berettiget til at beregne sig et Tillæg, der svarer til Forskellen mellem Kviste med 4 og 6 Rammer.

Spørgsmaal: Hvad er Prisen for Reparation af ferniserede Gulve? Et Medlem.

Svar: Prisen maa fastsættes ved forudgaaet Aftale mellem Mester og Svend. Efter Mængden af det, der skal repareres paa Gulvet er det almindeligt, at Svendene beregner sig ½, ¾ eller 1 Øre pr. □ Alen.

Spørgsmaal: Hvorfor er Væggelister dyrere at stryge anden end første Gang? ××

Svar: Fordi man kun behøver at udspare Listen nøjagtig anden Gang.

Oversigt

over indkomne Bidrag til Fagforeningens ny Fane.

Liste Nr. 9. C. Jørgensen 1 Kr. og J. Hammer 50 Øre. Summa 1 Kr. 50 Øre.

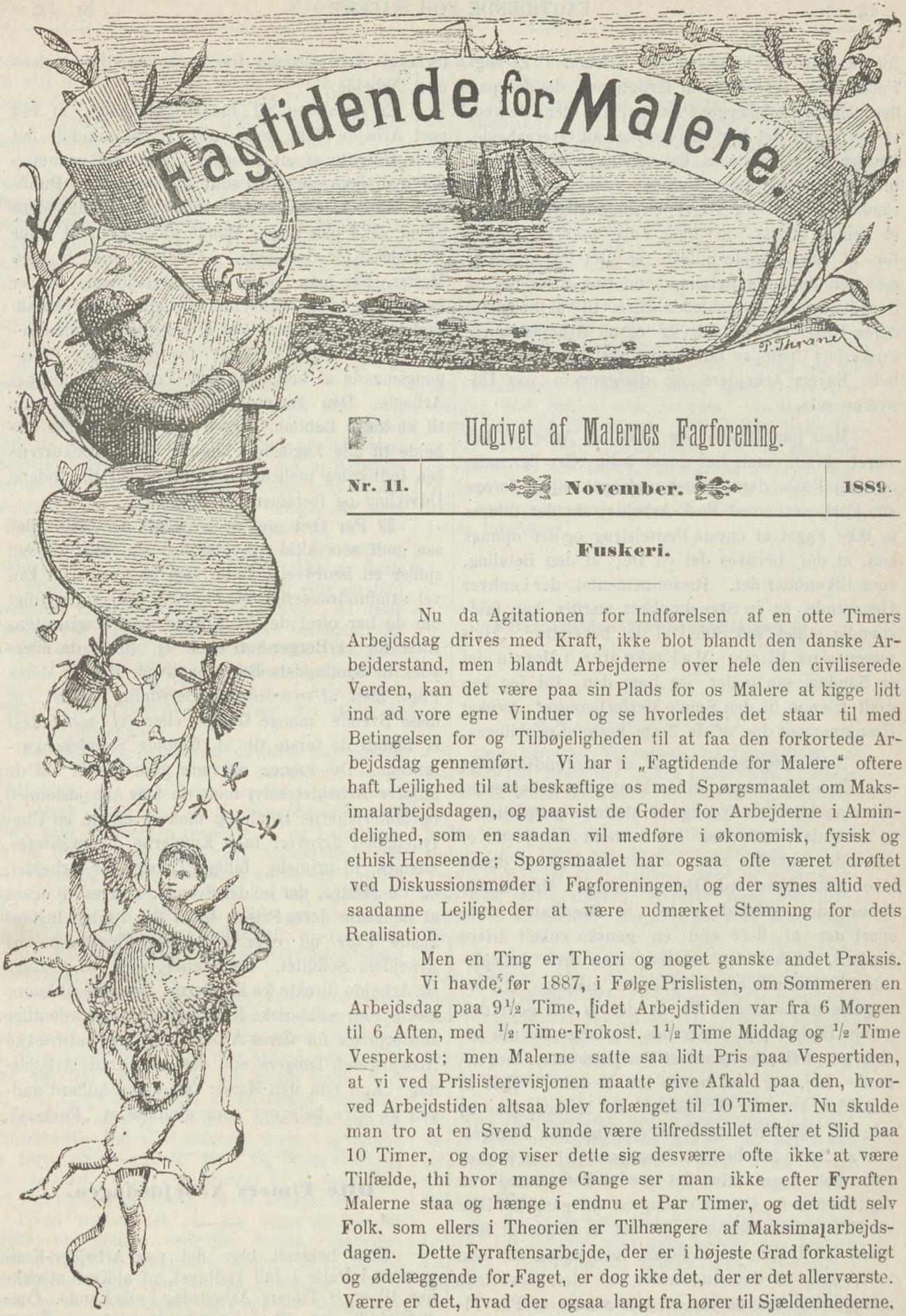
Liste Nr. 12. A. W. Hardt og C. Rohlff hver 1 Kr. J. P. Andersen, L. Christensen, Clemmensen, S. Lauridsen, Nikolaj Jensen, L. Lindahl, J. Eckwald, M. Larsen, N. C., P. R. Petersen, Fischer, Flindt, J. P. Jensen, N. P. Pehrsson, E. A. Hansen, H. P. Poulsen, Th. Steffensen, N. Madsen, S. Velander og E. Rasmussen hver 50 Øre. Summa 12 Kr.

I Fanekassen 1 Kr. 67 Øre.
Restauratør P. Svendsen 15 Kr.
Overskud ved Afholdelse af 4 Fester 98 Kr. 46 Øre.
Ialt Indtægt 246 Kr. 98 Øre. Udgift 222 Kr. 91 Øre.

Fanekomitéen.

„Fagtidende for Malere",
udgaar 1 Gang maanedlig og koster for alle Ikkemedlemmer 30 Øre Kvartalet, 10 Øre pr. Nr. Abonnement modtages paa alle Postkontorer samt hos Formanden, **Fredensgade 12, 3. Sal. N.** Medlemmer af „Malernes Fagforening" erholder „Fagtidenden" gratis.

Redigeret af Rudolf Poulsen.
Trykt hos J. Henriksen, Rømersgade 22, København.

Udgivet af Malernes Fagforening.

Nr. 11. November. 1889.

Fuskeri.

Nu da Agitationen for Indførelsen af en otte Timers Arbejdsdag drives med Kraft, ikke blot blandt den danske Arbejderstand, men blandt Arbejderne over hele den civiliserede Verden, kan det være paa sin Plads for os Malere at kigge lidt ind ad vore egne Vinduer og se hvorledes det staar til med Betingelsen for og Tilbøjeligheden til at faa den forkortede Arbejdsdag gennemført. Vi har i „Fagtidende for Malere" oftere haft Lejlighed til at beskæftige os med Spørgsmaalet om Maksimalarbejdsdagen, og paavist de Goder for Arbejderne i Almindelighed, som en saadan vil medføre i økonomisk, fysisk og ethisk Henseende; Spørgsmaalet har ogsaa ofte været drøftet ved Diskussionsmøder i Fagforeningen, og der synes altid ved saadanne Lejligheder at være udmærket Stemning for dets Realisation.

Men en Ting er Theori og noget ganske andet Praksis. Vi havde før 1887, i Følge Prislisten, om Sommeren en Arbejdsdag paa 9½ Time, idet Arbejdstiden var fra 6 Morgen til 6 Aften, med ½ Time Frokost. 1½ Time Middag og ½ Time Vesperkost; men Malerne satte saa lidt Pris paa Vespertiden, at vi ved Prislisterevisjonen maatte give Afkald paa den, hvorved Arbejdstiden altsaa blev forlænget til 10 Timer. Nu skulde man tro at en Svend kunde være tilfredsstillet efter et Slid paa 10 Timer, og dog viser dette sig desværre ofte ikke at være Tilfælde, thi hvor mange Gange ser man ikke efter Fyraften Malerne staa og hænge i endnu et Par Timer, og det tidt selv Folk, som ellers i Theorien er Tilhængere af Maksimalarbejdsdagen. Dette Fyraftensarbejde, der er i højeste Grad forkasteligt og ødelæggende for Faget, er dog ikke det, der er det allerværste. Værre er det, hvad der ogsaa langt fra hører til Sjældenhederne, at Svendene efter Fyraften gaar hen et andet Sted og arbejder

for sig selv til langt ud ad Aftenen. Et sligt Fuskeri kan ikke noksom fordømmes, da det paa flere Maader ødelægger Priserne, ikke alene derved, at det, hvad det har tilfælles med alt Overarbejde, forøger de arbejdsløses Tal og altsaa konkurrerer mellem Arbejderne indbyrdes; men især ved at sænke Niveauet for Faget i Almindelighed. Det er nemlig faktisk, at naar Folk tyer til Svende for at faa Arbejde udført, er det for at slippe med en billigere Betaling end hos Mestrene, og Svendene tvinger saaledes disse til at nedsætte deres Priser og selvfølgelig ogsaa Arbejdslønnen. Fuskeriets Ulæmper falder uomtvistelig tilbage paa hele Fagets Arbejdere og derigennem paa Udøverne selv.

Man paaberaabe sig ikke at Arbejdet har været skralt, man har gaaet ledig eller lignende, og som Følge deraf været nødsaget til at forøge sin Fortjeneste ved Fusk-Arbejde; thi der tilføres jo ikke Faget et eneste Penselstrøg og der opnaas kun, at der berøves det en Del af den Betaling, som tilkommer det. Ræsonnementet, der i enhver Henseende er en Skruebrækker værdig, kan fuldstændig stilles ved Siden af det bekendte: „Hvis nogen siger til mig: Mal mig den i Morgen det er Søndag, saa maler jeg ham den, thi jeg kan godt trænge til den Smule Merfortjeneste", hvilket Ræsonnement dog af de fleste bestemt misbilliges.

Nødvendigheden af at se samfundsmæssigt paa Forholdene maa stilles klart for Arbejderne; det maa blive en tydelig og almindelig Opfattelse, at naar der fastsættes en bestemt Arbejdstid er det i den enkeltes som i alles Interesse, at denne ikke udstrækkes ved Hjemmefuskeri. Man skulde synes det selvindlysende, at Resultatet, saasnart der af flere end en ganske enkelt drives Fuskeri, bliver det samme, som hvis Arbejdstiden i Almindelighed forlænges, nemlig en Forringelse af Lønnen. Vi kender jo saa godt den gamle Historie, at der stilles Forlangende om Afslag paa Priserne saasnart Fortjenesten er nogenlunde høj, og det baade for de enkelte Dele af Arbejdet, som for Arbejdet i sin Helhed, ikke at tale om den Virkning Fuskeriet har paa Forøgelsen af Arbejdsløsheden. Spørgsmaalet om Fuskeriet maa tages alvorligt med i Betragtning ved Agitationen for Ottetimersdagen; thi gaar det ikke op for alle Arbejdere, at det er skadeligt ikke alene for Udøverens Kolleger, men ogsaa for ham selv, saa vil Gennemførelsen af den forkortede Arbejdsdag kun betyde, at der vindes et Par Timer til yderligere Fuskeri, det vil kun være at forlægge Arbejdsstedet fra Mesterens til Svendens eget Arbejde.

En og anden vil maaske indvende, at ved eget Arbejde faar man dog i det mindste det fulde Udbytte af sit Arbejde. Men det er netop det man ikke gør; thi, som før bemærket, Publikum lader kun Fuskeriet udføre for Billighedens Skyld, ikke paa nogen Maade af Hensyn til eller Medfølelse for Svendene. Arbejder man hos en Mester, bør man passe den Arbejdstid, der er fastsat, og saa virke for at denne bliver betalt saaledes at man kan leve et ordentligt menneskeligt Liv derved, i Stedet for den falske Fremgangsmaade at bøde paa usle Priser ved forøget Arbejde. Den kortere Arbejdstid sigter jo netop til at hæve Lønnen, derved at den skaffer Arbejde til alle Fagfæller, hindrer altsaa Konkurrencen indbyrdes mellem disse, levner Tid til aandelig Udvikling og fremmer Solidariteten.

Et Par Ord om de Svende, der altid eller saa godt som altid arbejder for sig selv, altsaa spiller en bedrøvelig Rolle som Mestre. Det kan vel samfundsmæssigt set omtrent være ligegyldigt om de har ofret de 56 Kroner paa Magistratens Alter for et Borgerskab eller ej, naar de ellers yder til Samfundets Bestaaen hvad der er deres Pligt, men af overordenlig Betydning er det, at disse Svende mange Gange eller vel som oftest er blandt de første til at fremme Smudskonkurrencen. De mener at være godt tjente, da de udfører Arbejdet selv, naar de faar Arbejdslønnen og Materialierne betalt og maaske endda en Ubetydelighed derover, men Kunderne demoraliseres, vænnes til urimelig billige Takster for Arbejdet, og de Mestre, der holder Svende, tvinges til ogsaa at nedsætte deres Priser, hvad der i sidste Instans baade gaar ud over Svendenes Fortjeneste og Arbejdets Soliditet. De Svende, som vil paatage sig Arbejde direkte fra Kunderne, bør, for at kunne gælde som solidariske Kammerater, tage ordentlige Mesterpriser for deres Arbejde, og ikke udstrække Arbejdstiden længere end den normerede Arbejdsdag. Kun paa den Maade kan deres Adfærd undgaa at blive betegnet som almindeligt „Fuskeri".

Otte Timers Arbejdsdagen.

Som bekendt blev det paa Arbejder-Kongressen i Paris i Juli vedtaget, af al Kraft at virke hen til en 8 Timers Arbedsdag i alle Lande. Omendskøndt der alt i Fagtidende gentagne Gange har været paavist, hvor nødvendig og heldbrin-

gende denne Reforms Realisation vilde være, tør man vist dristig forudsætte at den hører til dem, hvorom der maa tales ofte, førend dens Betydning bliver forstaaet tilfulde af Befolkningen i Almindelighed og af Arbejderne i Særdeleshed.

At der findes Arbejdere, og maaske særlig blandt dem, der ere nogenlunde forskaanede for Arbejdsløshed, som i alt Fald ser paa en Indskrænkning af Arbejdstiden med Ligegyldighed og maaske endog med Uvilje, kan vi vist godt slaa fast, ligesom at det vil være nødvendigt, at i al Fald det aldeles overvejende Flertal af Arbejdere har gennemtænkt og forstaaet netop Reformens absolute Nødvendighed før det vil være muligt at søge den gennemført. Af Hensyn hertil maatte det maaske være mig tilladt at fremføre et Par Bemærkninger om dette Spørgsmaal.

Et Bevis for at Arbejderne vilde være godt tjente med en Forkortelse af Arbejdstiden, afgiver netop de Godtfolk, der profiterer af den lange Arbejdstid. For disse gælder det om at Arbejdstiden er saa lang som mulig; thi det betyder Arbejdsløshed for saa mange som muligt, og som en Følge deraf et Tilbud af Arbejdskraft saa billigt som muligt, saa billigt, at den der udfører Arbejdet i alt for mange Tilfælde ikke en Gang er i Stand til at forskaffe sig og sine en blot nogenlunde menneskeværdig Tilværelse. At dette forholder sig rigtigt lader sig ikke benægte, det kan Enhver se; det er et Forhold der ikke gaar for sig i Hemmelighed, og derfor rejses ganske naturligt Kravet om en Forandring af Arbejderne, og det er en let Sag at sige, hvor det vil møde den værste Modstand.

En forkortet Arbejdstid vil levne Arbejderne mere Tid til at tænke end det nu mange Gange er Tilfældet, og de vil som en Følge deraf med langt større Kraft end nu forlange deres Ret til at leve som Mennesker respekteret, og Erfaringen maa vel tilstrækkelig have vist, at saalænge der ingen Fordring stilles, saalænge gøres der absolut ingen Ting for at komme bort fra en Samfundsordning, der paa den ene Side gør det til et Kunststykke at undgaa at dø af Sult, medens man paa den anden Side kan svælge i Overdaadighed i alle mulige Retninger.

Den uforholdsmæssig lange Arbejdstid slider Arbejderen op længe før Tiden, den skaber en Reservearmé af Arbejdsløse, der blive benyttede som Skræmmebillede, naar den Arbejdende kunde ønske sig lidt Frihed eller lidt bedre Løn; kort sagt, den lange Arbejdstid er en meget væsentlig Aarsag til de sørgelige Forhold, hvorunder en stor og uundværlig Del af Samfundet lever, og denne maa først og fremmest være sig Spørgsmaalets Alvor bevidst, maa alle bringes til at indse her er et Punkt, det vil lønne sig at arbejde for.

Hvad nytter det, at jeg søger at faa mit Arbejde nogenlunde ordentlig betalt, saalænge Sulten driver min arbejdsløse Kollega til at tilbyde sig billigere. Alle taler om de „daarlige Tider"; overalt høres dette Raab, og i alt for mange Tilfælde bliver man staaende herved og venter og haaber at bedre Forhold skal indtræde, uden at tænke over hvad det er der skaber disse daarlige Tider, og hvorledes de skal forsvinde for at give Plads for bedre. Og dog ligger Svaret herpaa saa snublende nær. De daarlige Tider for Arbejderne er et Resultat af den elendige Samfundsordning, der borttager Betingelserne for at leve af sit Arbejde for en stor Del Mennesker, medens en anden Del bogstaveligt maa slide sig op for at leve; med andre Ord, Systemet bør forandres, Arbejdstiden bør staa i et passende Forhold til Arbejdsmængden, først da kan der blive Tale om at leve af sit Arbejde. Skal vi sætte os ned og vente paa at dette vil finde Sted, eller skal vi tage en Haand med i Hanke? jeg tror det sidste. Lad os mindes Dr. Jacobys berømte Ord: at Oprettelsen af den mindste Arbejderforening vil for den kommende Kulturhistoriker have større Betydning end Slaget ved Sadowa. Lad os tage denne Sandhed til Indtægt, lad os ikke hvile før vi har belært vore Lidelsesfæller om, at kun ved os selv vil vi naa bedre Vilkaar, og at Vejen hertil gaar igennem Sammenslutning og Solidaritet, hvor Fællesinteressen bliver Maalet for den enkeltes Interesser.

P. S.

Allegoriske Fremstillinger.

(Fortsat.)

De fire Elementer.

Den kemiske Videnskab har godtgjort, at Materien (alt hvad der findes i Universet) bestaar af et vist Antal Elementer (Grundstoffer), der dels ere Metalloider og dels Metaller. Af saadanne findes der ca. 70, men i Oldtiden fremsatte Aristoteles sin Lære om de fire Elementer: Jord, Vand, Luft og Ild, hvilken Lære holdt sig gennem hele Middelalderen, hvorfor man ser disse saakaldte Elementer fremstillede paa allegoriske Malerier.

1. Jorden, som allevegne er bedækket med Frugter, Dyr og Stæder, har en Historiemaler i Tyskland efter Oldtidens Maade fremstillet ved Jordgudinden Rhea eller Cybele, der har et Overflødighedshorn med Blomster, Aks og Frugter i Armen, bærer en Murkrone paa Hovedet, og staar ved Siden af en Løve.

2. Vandet har han fremstillet ved en Najade (Kildenymfe), der er bekrandset med Siv, sætter Tæerne i Vandet og bærer paa Skulderen en Urne, hvoraf der vælder en Kilde frem. I den anden Haand holder hun en Aare og et Garn fuldt af Fisk.

3. Luften har han fremstillet ved Juno, Luftens Regentinde, som man kender paa hendes Paafugl. Gevandtet og Haaret synes at flagre i Luften.

4. Ilden har han betegnet ved en Vesta, der bærer et stort Kar med Ild og har liggende noget Brænde ved Siden af sig.

Disse fire Gudinders Gevandter sigte ogsaa hver især til Betegnelsen af et Element. Jorden bærer en gul Underklædning, der naar den ned til Fødderne; Vandet har et sørgrønt Gevandt, Luften et blaat Gevandt, der svæver den om Skuldrene, og Ilden er iført en rød Kjole.

Paa et enkelt Maleri har samme Kunstner fremstillet Jorden eller Rhea omgiven af de tre andre Elementer i Skikkelse af smaa Genier. Gudinden med Murkronen paa Hovedet og Løven ved Siden udryster sit Frugthorn paa Jorden; den ene Genius hælder Vand paa de udrystede Frugter; den anden varmer hendes Haand ved et Kar med Ild, som han holder under den; den tredje kommer flyvende ned og blæser Luft i Ilden.

(Forts.)

Generalforsamlingen.

Den ordinære halvaarlige Generalforsamling afholdtes i Foreningens Mødelokale, Onsdag den 2. Oktober under Jens Hansens Ledelse. Efter Oplæsning og Godkendelse af Forhandlingsbogen afgav Formanden Beretning om Foreningens Virksomhed. Der har, foruden Generalforsamlingen i April, været afholdt 1 offentlig Møde, 17 Medlemsmøder og 20 Bestyrelsesmøder. Den Agitation, der paabegyndtes forrige Halvaar ved Indkaldelse af enkelte Værksteders Svende, har været fortsat, og Resultatet har været en Tilgang af over 200 Medlemmer, saaledes at over Halvdelen af Malersvendene nu staar organiserede. Endvidere er der ordnet ikke faa Misligheder; dels har flere Mestre, som tidligere har haft for Skik at ville akkordere med deres Svende om Arbejdets Udførelse under Prisen, særlig ved „løse Kehlstød", forpligtet sig til at undlade denne Trafik og betale Prisen fuldt ud, dels har man bevæget nogle, som har givet en ringere Dagløn i Stedet for Akkord, til at forandre denne Fremgangsmaade. I et Par Tilfælde er Mestre ved Sagsanlæggelse bleven tilpligtet at betale Svendenes Tilgodehavende. Der har været foretaget Indsamling af frivillige Bidrag, dels til Hjælp ved andre Fags Lønkampe og dels til Understøttelse af et Par trængende Medlemmer, og endvidere har Foreningen som bekendt fra Faneudvalget faaet overleveret et nyt pragtfuldt Banner. Foreningens Virksomhed godkendtes enstemmig. Dette var ligeledes Tilfældet med Halvaarsregnskabet, som viste en betydelig Fremgang i Kassebeholdningen.

Til Bestyrelsesmedlemmer valgtes Emil Clausen, Carl Olsen, Fjerdingstad og P. Slundt. Til Supleanter Th. Schrøder, Loldrup og O. Lassen. Som Revisor valgtes L. Gunner, og som Revisorsupleant Marius Olsen.

Som Kontrahenter ved Bladet „Social-Demokraten valgtes Rudolf Poulsen og L. Gunner, og som Repræsentanter ved Forsamlingsbygningen hele Bestyrelsen samt Revisorer og Supleanter.

Bestyrelsen bestaar nu af Rudolf Poulsen som Formand, Emil Knudsen som Næstformand, Emil Clausen som Sekretær, samt J. Jensen, Friis, Deleuran, C. Olsen, Fjerdingstad og P. Slundt.

Revisorer ere Jens Hansen og L. Gunner.

Efter Generalforsamlingens Slutning rettede J. A. Blomquist en Opfordring til vedblivende ihærdig Agitation for Foreningen. Hvis hvert Medlem skaffer et Medlem til, har vi alle Københavns Malere organiserede.

Stiftelsesfest.

I Lighed med de foregaaende Aar, vil Foreningens 8-Aars Stiftelsesdag den 20. November blive mindet ved en Festivitet, bestaaende af Fællesmaaltid med paafølgende Bal. Billetter á 1 Kr. 75 Øre pr. Deltager faas hos Formanden. Medlemmer med Damer kunne ogsaa deltage i Ballet alene à 50 Øre pr. Deltager. Man bedes tegne sig snarest, da Tilslutningen vil være bestemmende for hvilket Lokale vi skal benytte. Vi opfordre til livlig Deltagelse til denne Fest, der altid har været i Stand til at forskaffe Deltagerne en behagelig Aften.

BEKENDTGØRELSER.

Malernes Fagforening

afholder Møde hver **Onsdag** Aften Kl. 8 i **Rømersgade 22, 1. Sal til Gaden.** Opgang i Gaarden tilhøjre for Porten.

Formandens Adresse er: **Rudolf Poulsen, Fredensgade 12, 3. Sal. N.**

Formanden er hver Lørdag Aften fra Kl. 8—10 tilstede paa Foreningens Kontor, Rømersgade 22, Stuen, hvor Kontingent og Indmeldelser modtages.

„Fagtidende for Malere",

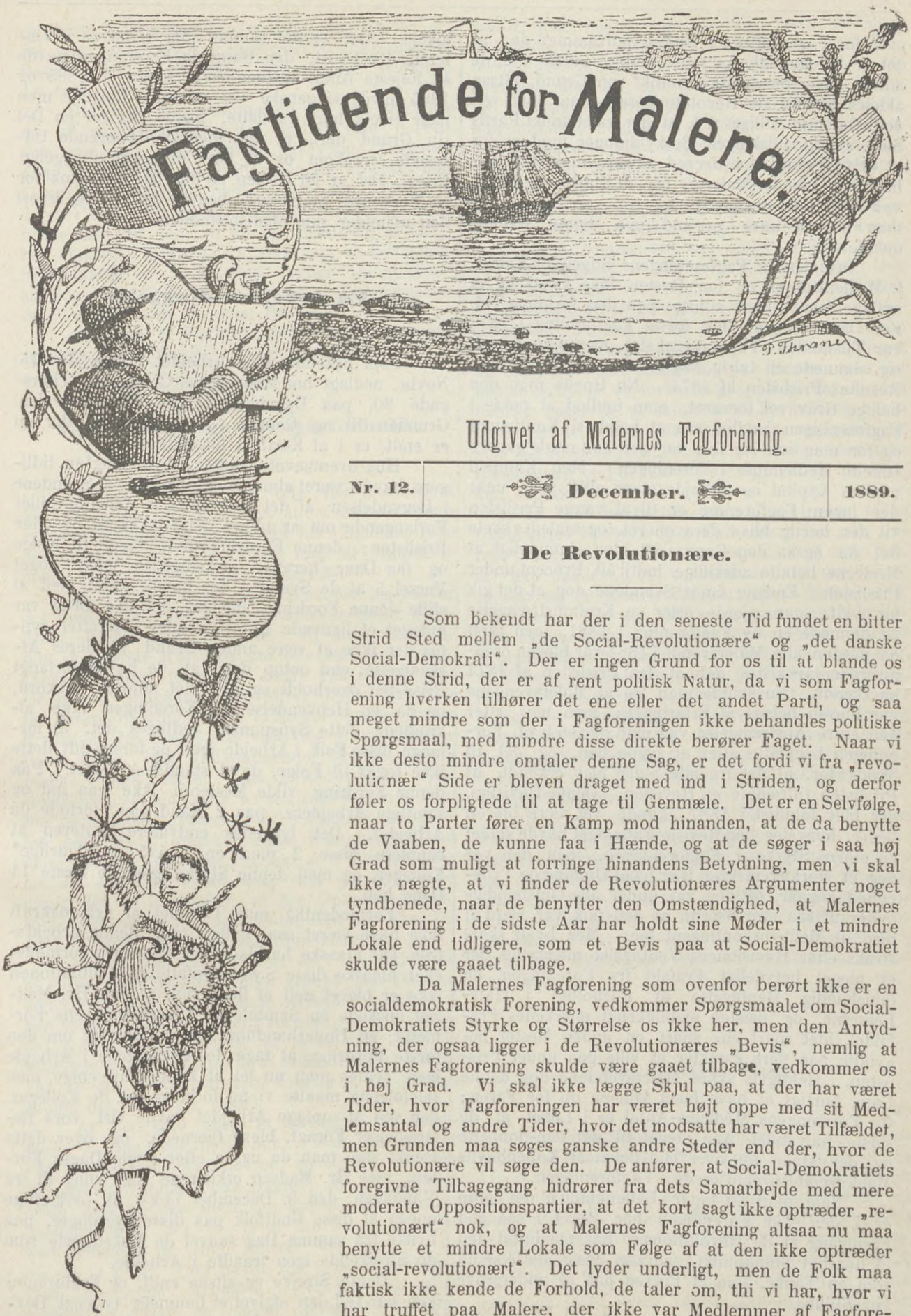
udgaar 1 Gang maanedlig og koster for alle Ikkemedlemmer 30 Øre Kvartalet, 10 Øre pr. Nr. Abonnement modtages hos Formanden, **Fredensgade 12, 3. Sal. N.** Medlemmer af „Malernes Fagforening" erholder „Fagtidenden" gratis.

Det udkomne for 1885, 86 og 87, ialt 27 Numre, faas hæftet i Omslag for 1 Kr. 50 Øre.

En fuldstændig Vejledning i Opmaaling og Beregning af Flademaal gives i en Række Artikler (gennem 7 Numre), der faas hæftede for 50 Øre.

Aargangen 1888 faas hæftet for 65 Øre.

Redigeret af Rudolf Poulsen.
Trykt hos J. Henriksen, Rømersgade 22, København.

Udgivet af Malernes Fagforening.

Nr. 12. December. 1889.

De Revolutionære.

Som bekendt har der i den seneste Tid fundet en bitter Strid Sted mellem „de Social-Revolutionære“ og „det danske Social-Demokrati“. Der er ingen Grund for os til at blande os i denne Strid, der er af rent politisk Natur, da vi som Fagforening hverken tilhører det ene eller det andet Parti, og saa meget mindre som der i Fagforeningen ikke behandles politiske Spørgsmaal, med mindre disse direkte berører Faget. Naar vi ikke desto mindre omtaler denne Sag, er det fordi vi fra „revolutionær“ Side er bleven draget med ind i Striden, og derfor føler os forpligtede til at tage til Genmæle. Det er en Selvfølge, naar to Parter fører en Kamp mod hinanden, at de da benytte de Vaaben, de kunne faa i Hænde, og at de søger i saa høj Grad som muligt at forringe hinandens Betydning, men vi skal ikke nægte, at vi finder de Revolutionæres Argumenter noget tyndbenede, naar de benytter den Omstændighed, at Malernes Fagforening i de sidste Aar har holdt sine Møder i et mindre Lokale end tidligere, som et Bevis paa at Social-Demokratiet skulde være gaaet tilbage.

Da Malernes Fagforening som ovenfor berørt ikke er en socialdemokratisk Forening, vedkommer Spørgsmaalet om Social-Demokratiets Styrke og Størrelse os ikke her, men den Antydning, der ogsaa ligger i de Revolutionæres „Bevis“, nemlig at Malernes Fagforening skulde være gaaet tilbage, vedkommer os i høj Grad. Vi skal ikke lægge Skjul paa, at der har været Tider, hvor Fagforeningen har været højt oppe med sit Medlemsantal og andre Tider, hvor det modsatte har været Tilfældet, men Grunden maa søges ganske andre Steder end der, hvor de Revolutionære vil søge den. De anfører, at Social-Demokratiets foregivne Tilbagegang hidrører fra dets Samarbejde med mere moderate Oppositionspartier, at det kort sagt ikke optræder „revolutionært“ nok, og at Malernes Fagforening altsaa nu maa benytte et mindre Lokale som Følge af at den ikke optræder „social-revolutionært“. Det lyder underligt, men de Folk maa faktisk ikke kende de Forhold, de taler om, thi vi har, hvor vi har truffet paa Malere, der ikke var Medlemmer af Fagforeningen, aldrig hørt dem angive denne Grund til deres Stilling

over for Foreningen; i Reglen indrømmer de, at det er Ligegyldighed, men under Tiden har de anført „den socialistiske Politik" som Grund, altsaa aldeles modsat de Revolutionære. Naar man ved dette og man tillige ved, at der fra et andet Partis Side stadig udslynges Beskyldninger mod os for at drive Politik, for derved at skræmme dets Tilhængere blandt Malerne fra at slutte sig til os, saa ser det unægtelig ud som en Tanke, at man nu vil have os ind paa denne skræmmende Vej.

Grunden til Fagforeningens Stigen og Falden i Medlemsantal er for Resten ikke vanskelig at opdage, naar vi ser tilbage paa den forløbne Tid. Før Dannelsen af den første Fagforening i 1873 var Tilstanden i Faget meget sløj, men man oppede sig, dannede en talrig Fagforening og naaede som Resultat Prislisten af 1874. Nu troede man den hellige Grav vel forvaret, man undlod at møde i Fagforeningen, undlod saa at betale sit Kontingent og før man saa sig for, var der kun nogle ganske enkelte Medlemmer i Foreningen. Men Kampen mellem Kapital og Arbejde staar altid paa, naar der ingen Fagforening er til at værge Prislisten vil den hurtig blive desavoueret, og saaledes skete det da ogsaa den Gang, det blev almindeligt at Mestrene betalte adskillige, indtil 50, Procent under Prislisten. Endelig fandt Svendene dog at det gik for vidt, man gjorde atter en Kraftanstrængelse og dannede en ny Fagforening i 1881, men først da næsten alle Malersvende i 1884 var bleven organiserede, lykkedes det at faa Prislisten af 1874 anerkendt. Nu skulde man tro at Malersvendene var bleven belært af Erfaringen; men nej; efter den store Anstrængelse var man bleven træt, Foreningen begyndte atter at sygne hen, og det til Trods for, at det fra alle Sider blev erkendt, at Prislisten tiltrængte en Revision. Denne Revision, der blev fuldført i 1887, kunde vel være bleven bedre, hvis der bag Revisionsudvalget havde staaet en større Styrke i Fagforeningen, men den var dog et stort Fremskridt især hvad Omfang og Tydelighed angaar, og den var under alle Omstændigheder af saa stor Værdi, at den nok var værd at ofre sit Medlemskontingent for. Men hvad sker! straks efter Revisionens Vedtagelse mærkedes der et meget betydeligt Frafald fra Foreningen, en fuldstændig Gentagelse af Forholdet i Halvfjerserne, og næsten øjeblikkeligt mærkedes Frafaldet, idet snart en, snart en anden Mester begyndte paa flere Punkter at ville gaa under Prislisten. Heldigvis synes Malersvendene dog denne Gang hurtigt at have faaet Øjnene op for Faren; thi Foreningens Medlems-Antal er i Løbet af de sidste halvandet Aar steget til det fem-dobbelte og der staar nu over Halvdelen af Københavns Malersvende organiserede i Fagforeningen.

Naar man nu tager i Betænkning at det netop er i den Tid Foreningen har været i saa god Fremgang at de Revolutionære har paaduttet den et daarligt Standpunkt, saa kan ogsaa dette se ud som en Tanke, som et Forsøg paa at undergrave vor Stilling.

Endnu kun en Bemærkning om vort Mødelokale. Det er det samme som vi havde i Vinteren 1883—84, den Gang da Foreningen havde sit højeste Antal Medlemmer; senere i 1885 og 1886 havde vi ganske vist et større Lokale, men naar vi gik bort fra dette, havde det for en Del sin Grund deri, at det, med sit daværende Udseende, forekom os at have et noget uhyggeligt Præg. Det er for Resten en daarlig Maalestok for en Forenings Størrelse at benytte det Lokale, hvori den afholder sine Medlemsmøder.

En Arbejdsnedlæggelse.

Som bekendt, blev Arbejdet Fredag den 15. Novbr. nedlagt hos Malermester C. Madsen, Thorsgade 30, paa Bygningerne paa Blegdamsvejen. Grunden til og Gangen i denne Strejke, der nu er endt, er i al Korthed følgende:

Hos ovennævnte Mester, hvor Dagløn tidligere havde været almindeligt, blev der af Svendene i Begyndelsen af det paagældende Arbejde stillet Forlangende om ar udføre dette i Akkord og efter Prislisten; denne Fordring blev taget til Følge og faa Dage herefter afskedigedes uden noget Varsel 5 af de Svende, der havde været med at stille denne Fordring, medens der lige forud var antaget et lignende Antal Svende. Herefter syntes der ikke at være anden Grund til deres Afskedigelse. end netop den. at de havde forlangt Prislisten overholdt og Arbejdet udført i Akkord, og da en Henvendelse fra Foreningen ikke afkræftede dette Synspunkt, vedtoges det, at forlange disse Folk i Arbejde igen og forsaavidt dette ikke toges til Følge, da at standse Arbejdet. Paa denne Fordring vilde Mesteren ikke gaa ind og samtlige Arbejdere. paa 2 Mand nær, forlode da Arbejdet. Det lykkedes endvidere Mesteren at supplere disse 2 med en 4 á 5 „medgørlige" Kolleger, og med denne Styrke gled de første 14 Dage hen.

Formodentlig maa Tilbudet af Arbejdskraft ikke have været saa livligt, som denne arbejdsløse Tid maaske har ladet En og Anden formode, eller maaske disse Syvs Opfattelse af Situationen ikke er blevet delt af flere, nok er det, Hr. Madsen ønskede en Samtale med Fagforeningens Formand; en Underhandling kom i Gang og om den første Fordring, at tage de Afskedigede i Arbejde igen syntes man nu let at kunne blive enige, men selvfølgelig maatte vi nu forlange, at de Kolleger. der ved at optage Arbejdet havde vist vore Bestræbelser Foragt, bleve fjærnede, og over dette Punkt slap man da ogsaa efter nogle Dages Forløb, idet Hr. Madsen erklærede sig villig til fra Mandagen den 9. December ikke at beskæftige nogen af disse Godtfolk paa disse Bygninger, paa hvilke fra samme Dag saavel de Afskedigede som de Strejkende igen traadte i Arbejde.

Denne Strejke er altsaa endt, og Fagforeningen har ved den afgivet et temmelig tydeligt Bevis for hvor Svendenes Interesser ere bedst sikkrede,

og hvor lidet misundelsesværdigt den Fordel er, der kan opnaas ved at modarbejde sine Kollegers Bestræbelser, naar disse gaa ud paa at værne det fælles Vel.

Gid dette maa komme til at staa klart for de af vore Kolleger, der endnu staa udenfor, som mer eller mindre ligegyldige Tilskuere naar vi er i Ilden, og bringe dem til at ryste den Ligegyldighed af, der nu forhindrer dem i at finde deres Plads. Og de Syv, hvis Navne vi ikke skal forglemme, for dem vil denne Afslutning af Strejken sikkert i lange Tider staa som et Bevis for, hvor daarligt det i Grunden lønner sig at modarbejde sine Kolleger, og at det i Virkeligheden er at arbejde paa sin egen Ruin.

At ingen af Fagforeningens Medlemmer har arbejdet under Strejken, er en Selvfølge.

Ejendommelige Arbejdsforhold.

Dette Punkt har saa ofte været Genstand for Diskussion i vor Forening, at det maaske kunne synes overflødigt at omtale det her i Bladet. Ikke destomindre skal jeg tillade mig at fremsætte nogle Betragtninger i saa Henseende.

De ejendommelige Arbejdsforhold bestaa for det meste deri, at Kolleger arbejde under Prislisten, direkte eller indirekte. Af disse forekommer den første ikke nær saa ofte som den sidste, ganske naturligt fordi den bedre kan ses og derfor lettere undgaas; den bliver derfor ikke nær saa farlig, hvorimod den indirekte gaaen under Prislisten, der meget ofte viser sig i all rhøjeste Grad farlig, idet Vedkommende for det første mange Gange overser dens Tilstedeværelse eller stoler paa, at den ikke er saa iøjnefaldende som saa og saamange Procent under Prislisten og derfor benyttes i maaske større Udstrækning end mange tror. Om disse Forhold er i Tiltagen eller om det altid har været saa, skal jeg lade være usagt, det er jo rimeligt, at den Opmærksomhed, som Fagforeningen i den senere Tid har skænket disse Tilfælde, gør dem saa iøjnefaldende.

Der er hos ikke saa Faa en Tilbøjelighed til at slutte egne Akkorder eller arbejde paa Dagløn, endskøndt det paagældende Arbejde meget godt kan udføres i Akkord efter Prislisten, og dog skulde det synes saa indlysende, at hvor dette tilbydes Svenden, gøres det kun fordi vedkommende Mester kan se en Fordel derved, hvorfor i al Verden skulde det vel ellers være?

At det ikke gøres af Kærlighed til Arbejderne er dog saa indlysende. Man har ganske vist engang hørt fortælle om en Mester, der fik sit Arbejde udført paa Dagløn, at han absolut vilde give 50 Øre mere om Dagen end der blev forlangt, men det er jo af den Slags Ting der kan fortælles, og som Enhver kan tro, hvis de vil, og i hvert Fald havde det været mere korrekt at betale Arbejdet i Akkord og efter Prislisten. Naar en Mester forlanger Arbejdet udført paa Dagløn, og samtidig, som en Slags Gengæld, lover Svenden Arbejde for hele Vinteren, saa maatte heri ligge et godt Bevis for Svenden, for at han om Sommeren skal betale for at faa Vinterarbejde, og ved lidt Eftertanke kan han ikke undgaa at se dette. Naar en Mester betaler Akkord paa Strygearbejdet, og saa holder en Stab af „gamle Folk" til at tage Lakering, Mattering, Limfarven, Fernisering af Gulve osv. for en lille Dagløn, saa kan man med Rettte kalde dette for ejendommelige Arbejdsforhold, der kunde have noget komisk ved sig, naar ikke det netop var saa sørgeligt, at der gives Kolleger, der i den Grad mangler Selvstændighed, at de sammen med deres Arbejdsgiver gør alt for at kuldkaste de Bestræbelser, der fra anden Side gøres for at holde en blot nogenlunde Løn oppe. Véd disse Kolleger da ikke, at deres Arbejden paa Dagløn paa det bedste Arbejde er forkasteligt? Jeg tror Jo; thi hvorfor søger de at skjule deres Forhold og hvorfor søger de, naar dette ikke lader sig gøre, at give det Udseende af, at de i Virkeligheden ikke tjener mere end de faar? Naturligvis fordi de ikke kan staa for en Kritik.

Vi skal imidlertid ikke blive trætte af at trevle disse Forhold op; Foreningen har alt udrettet meget i den Retning, og den vil nok vide at være paa sin Post vedblivende, det skylder vi os selv og de Mestre, der kan og vil betale efter Prislisten. Og det skulde da være sært om det ikke skulde lykkes at rydde disse „ejendommelige Arbejdsforhold", der er en Skam for vort Fag, af Vejen. Naar hvert enkelt Medlem gør sin Pligt, føler det som om det hele afhang af hans Arbejden for Tilslutning til Foreningen, saa er jeg overbevist om, at det vil lykkes at samle alle Kolleger til fælles Kamp for det Maal, som alle Arbejdere maa have fælles, nemlig en menneskeværdig Tilværelse.

Det er naturligvis ikke Meningen ved disse Par Linjer at udtale Dødsdommen over alt Daglønsarbejde, men kun erindre om, at saalænge vi har Akkordsystemet, saalænge vi har en Prisliste, saalænge har vi ogsaa en Pligt til at holde os samme efterrettelig op kun benytte Dagløn, hvor Arbejdets Natur kræver dette; thi ellers er Arbejde paa Dagløn det samme som Arbejde under Prislisten.

P. S.

Vor Stiftelsesfest.

En Stiftelsesdag er i Foreningslivet det samme som en Fødselsdag i Privatlivet, en Mærkepæl paa Livets Vej, ved hvilken man standser et Øjeblik og ser tilbage paa det svundne Aars Glæder og Genvordigheder. En saadan Dag ønsker man gærne at højtideligholde sammen med Venner og Bekendte, Folk om hvem man ved, at de interesserer sig for Ens Ve og Vel og ere villige til at staa En bi med Raad og Daad under Livets Kampe. Hvert Aar,

naar Malernes Fagforening har fejret sin Stiftelsesdag ved en Fest, har man set de samme kendte Ansigter; der har stadig mødt en lille trofast Gruppe, der her, som ved alle Lejligheder, har dannet Fagforeningens Garde, og naar denne Gruppe i Aar var bleven betydelig forøget, kan man deri kun se en Afspejling af Foreningens glædelige Fremgang i den senere Tid.

Stiftelsesfesten afholdtes i Aar i Forsamlingsbygningens Festsal, der var smykket med Foreningens Faner og Skjolde. Deltagerne samledes Kl. 9 i vort Mødelokale, hvorfra der marscheredes i Procession ind i Salen. Formanden bød Velkommen og erindrede om, at vi her var hjemme i vort eget Hus. Efter Bordet holdt J. Jensen Festtalen: Han havde forrige Aar manet Damerne til at agitere for Foreningen, da Stiftelsesfesterne derved vilde blive fornøjeligere. Han saa i Fagforeningens Fremgang og i den større Tilslutning til Festen et Bevis for, at hans Opfordring var taget til Følge, men der maatte vedblivende agiteres. Vi kan nu dekorere Salen med to Faner, det betyder ikke at vi ere splittede i to Lejre, men at der er tilført Foreningen nyt Blod. Den Enighed, der hersker ved vore Sammenkomster skal vi føre ud i det daglige Liv, det vil ogsaa agitere for os, og jo flere der er om at trække Læsset, desto lettere bliver det; thi de enkeltes Kræfter ere for svage til at skabe sunde og fornuftige Tilstande, men det er let at løfte i Flok. De Mistroende bør man lægge paa Sinde at se hen til Arbejderbevægelsen overalt i den civiliserede Verden; alle Vegne kommer man til den Overbevisning, at kun ved Organisation kan der naas noget Godt for Arbejderne. Han haaber at det samme vil gaa op for alle Malerne, og at vi næste Gang kan møde dobbelt saa talrigt til vor Stiftelsesfest. Der er desværre mange, som nu ikke har Raad til at deltage, men ved fast Sammenslutning vil det være muligt i høj Grad at forbedre vor Tilværelse. Dette er vort Maal. Leve Malernes Fagforening!

Derpaa afsang man følgende af et Medlem forfattet Sang:

Mel.: Den jævne, simple Arbejdsmand.

Naar dine Kræfter ej slaar til
I Kamp for Ret til Livet,
Cg efter Hjælp Du søge vil,
Saa husk hvad der er givet,
Saa husk, at Musen søger ej
Hos Katten Hjælp i Nøden,
Fordi det var den sikre Vej,
Der vilde bringe Døden.

Af denne Sandhed kan Du sé,
At Støtte kun man finder,
Hvor fælles Maal er Vel og Ve
Og derfor sammenbinder.
Paa denne Basis vil vi naa
At hæve vor Forening,
Til udenfor der kun vil staa
Kolleger uden Mening.

Det Maal er stort, kan vi det naa,
Vil vi det kunne magte?
Jo, sikkert, hvis vi husker paa,
At vi skal eftertragte
At sprede Lys til dem, der tror,
Vi Intet har at haabe,
Erindre om, at man bli'r stor
I Enighedens Kaabe.

Saa lad os give ved vor Fest
Et Løfte paa vor Ære,
At, hvor vi gavner Sagen bedst,
Der skal vi altid være;
At aldrig komme skal den Dag,
Hvor nogen af os svigter,
Men bære frem vor gode Sag
Og huske vore Pligter.

Rudolf Poulsen.

Efter et Leve for Sangens Forfatter, tog Dansen sin Begyndelse. Senere paa Aftenen samledes Deltagerne ved et Glas Punsch, ved hvilket der udbragtes Leve for Formanden, for Kvinden og for J. Jensen, og først Kl. 4 sluttede denne særdeles vellykkede Fest, ved hvilken den hjerteligste Stemning havde hersket.

Julefest.

Foreningen agter at arrangere en Julefest, bestaaende af Juletræ for Børnene og paafølgende Bal for de Voksne, Mandag den 20. December i Rømersgade 22, Festsalen. Lister til Paategning ere fremlagte i Mødelokalet hver Onsdag, paa Kontoret hver Lørdag Aften fra 8—10 og hos følgende Medlemmer, hvor tillige Gaver til Juletræet modtages: M. Deleuran, Slotsgade 6, Cigarhandelen, Gustav Petersen, Fredensgade 19, Kjld. og Emil Clausen, Saxogade 83, 2. Sal. Billetpriserne ere for Voksne 50 Øre og for Børn 20 Øre.

Vi føler os overbeviste om, at denne Fest, der er den første af denne Art vi afholder, vil finde Sympathi hos Medlemmerne, og at disse vil vise denne ved kraftig Tilslutning.

BEKENTDGØRELSER.

Malernes Fagforening

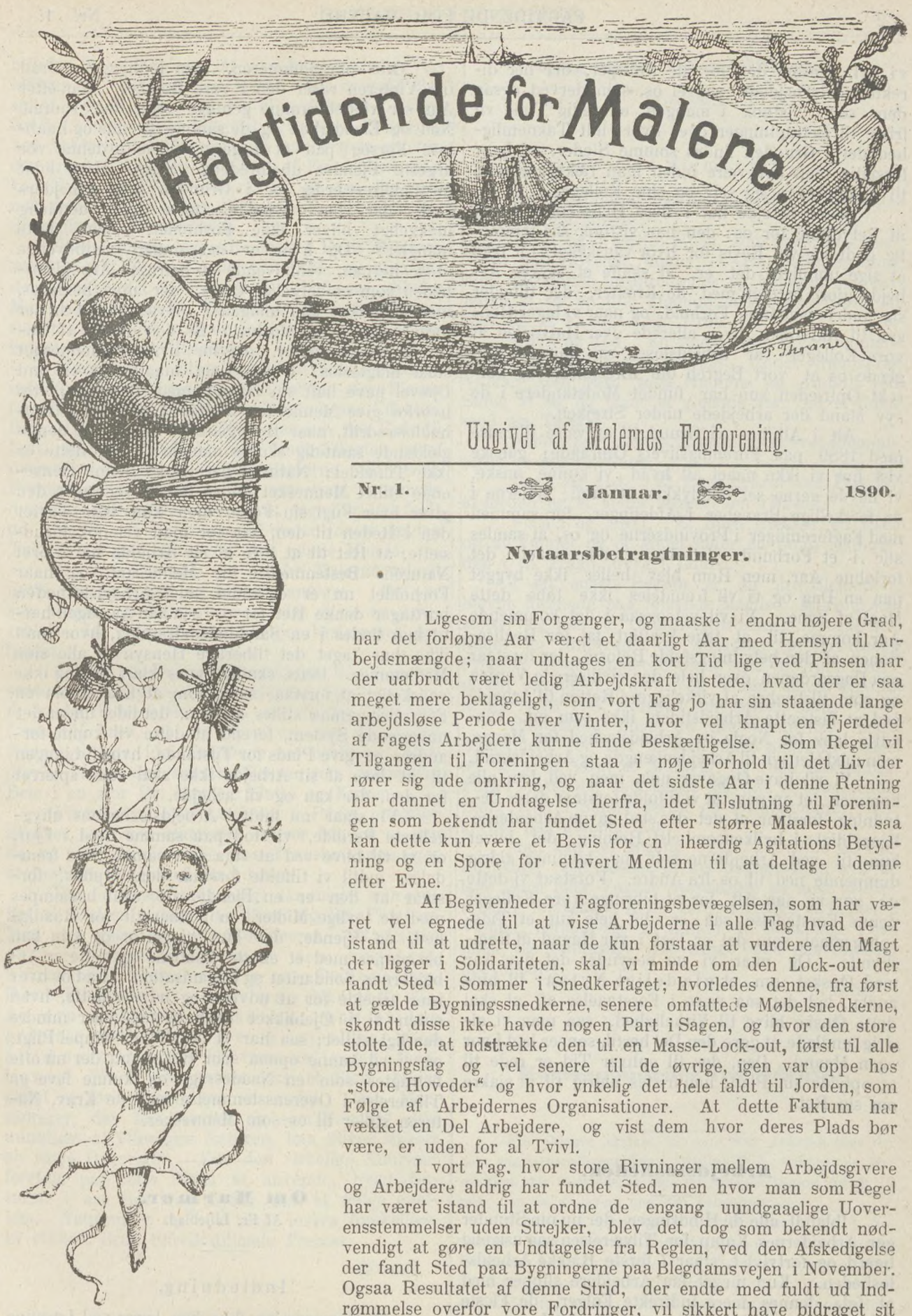
afholder Møde hver **Onsdag** Aften Kl. 8 i **Rømersgade 22, 1. Sal til Gaden.** Opgang i Gaarden tilhøjre for Porten.

„Fagtidende for Malere“,

udgaar 1 Gang maanedlig og koster for alle Ikkemedlemmer 30 Øre Kvartalet, 10 Øre pr. Nr. Abonnement modtages hos Formanden, **Fredensgade 12, 3. Sal. N.** Medlemmer af „Malernes Fagforening“ erholder „Fagtidenden“ gratis.

Det udkomne for 1885, 86 og 87, ialt 27 Numre, faas hæftet i Omslag for 1 Kr. 50 Øre.

Redigeret af Rudolf Poulsen.
Trykt hos J. Henriksen, Rømersgade 22, København.

Udgivet af Malernes Fagforening.

Nr. 1. | Januar. | 1890.

Nytaarsbetragtninger.

Ligesom sin Forgænger, og maaske i endnu højere Grad, har det forløbne Aar været et daarligt Aar med Hensyn til Arbejdsmængde; naar undtages en kort Tid lige ved Pinsen har der uafbrudt været ledig Arbejdskraft tilstede, hvad der er saa meget mere beklageligt, som vort Fag jo har sin staaende lange arbejdsløse Periode hver Vinter, hvor vel knapt en Fjerdedel af Fagets Arbejdere kunne finde Beskæftigelse. Som Regel vil Tilgangen til Foreningen staa i nøje Forhold til det Liv der rører sig ude omkring, og naar det sidste Aar i denne Retning har dannet en Undtagelse herfra, idet Tilslutning til Foreningen som bekendt har fundet Sted efter større Maalestok, saa kan dette kun være et Bevis for en ihærdig Agitations Betydning og en Spore for ethvert Medlem til at deltage i denne efter Evne.

Af Begivenheder i Fagforeningsbevægelsen, som har været vel egnede til at vise Arbejderne i alle Fag hvad de er istand til at udrette, naar de kun forstaar at vurdere den Magt der ligger i Solidariteten, skal vi minde om den Lock-out der fandt Sted i Sommer i Snedkerfaget; hvorledes denne, fra først at gælde Bygningssnedkerne, senere omfattede Møbelsnedkerne, skøndt disse ikke havde nogen Part i Sagen, og hvor den store stolte Ide, at udstrække den til en Masse-Lock-out, først til alle Bygningsfag og vel senere til de øvrige, igen var oppe hos „store Hoveder" og hvor ynkelig det hele faldt til Jorden, som Følge af Arbejdernes Organisationer. At dette Faktum har vækket en Del Arbejdere, og vist dem hvor deres Plads bør være, er uden for al Tvivl.

I vort Fag, hvor store Rivninger mellem Arbejdsgivere og Arbejdere aldrig har fundet Sted, men hvor man som Regel har været istand til at ordne de engang uundgaaelige Uoverensstemmelser uden Strejker, blev det dog som bekendt nødvendigt at gøre en Undtagelse fra Reglen, ved den Afskedigelse der fandt Sted paa Bygningerne paa Blegdamsvejen i November. Ogsaa Resultatet af denne Strid, der endte med fuldt ud Indrømmelse overfor vore Fordringer, vil sikkert have bidraget sit til at vise hidtil ligegyldige Kolleger hvem vi er og hvad

vi vil, ligesom det, for de Kolleger, der her direkte modarbejdede saavel os, som derved ogsaa dem selv, vistnok i mangen en ledig Time vil friste til Betragtninger over hvor lidt Taknemlighed der i Grunden findes somme Steder, og hvor forsigtig man bør være inden man rækker Haand til at ødelægge sig selv og sine Kolleger.

Denne Strejke har i flere Henseender været af Betydning for os: den har vistnok saa temmelig godt afgivet Bevis for hvor vanskeligt, for ikke at sige umuligt, det er, at skaffe et Stykke Arbejde gjort færdigt med de Kræfter, der tilbyder sig under saadanne Forhold, og naar vi tager Hensyn til Aarstiden, hvor allerede over Halvdelen af vore Kolleger var arbejdsløse, saa kan det kun glæde os at vort Begreb om Æresfølelse og korrekt Optræden kun har fundet Modstandere i de syv Mand der arbejdede under Strejken.

Alt i Alt har vi Grund til at være tilfredse med 1889 paa Foreningslivets Omraade; ganske vist har vi ikke naaet alt hvad vi kunne ønske, vi havde gerne set det lykkes at samle Malerne i de forskellige Brancher i Afdelinger, for sammen med Fagforeninger i Provindserne og os, at samles alle i et Forbund; det har vi ikke naaet i det forløbne Aar, men Rom blev heller ikke bygget paa en Dag og vi vil fremdeles ikke tabe dette Maal af Syne. Vi vil vel ogsaa i det kommende Aar komme til at tage kraftigt fat for Realisationen af den betydningsfulde Reform, der nu staar paa Dagsordenen over hele den civiliserede Verden og som tilstræber at virkeliggøre Retten til Arbejde ved at fastsætte Arbejdstiden, ikke som nu, vanvittig lang for Nogle og Arbejdsløshed for Mange, men med Hensyn til Arbejdsmængde og Arbejdskraft.

Vi vil have Opgaver nok, men ved dem alle kommer det an paa, at vi tilfulde forstaar deres Betydning, forstaar at det der skal gavne Arbejderne ligegyldigt i hvilkensomhelst Retning, det bliver kun til ved Arbejderne selv og kommer aldrig dumpende ned til os fra Andre. Forstaar vi dette og gør vi saa Alt for at bibringe vore Kolleger denne Forstaaelse, saa er det hele kun et Tidsspørgsmaal, som det er lagt i vor Haand at fremskynde. Og naar vi nu begynder det nye Aar med Ønsket om et glædeligt Nytaar til hinanden, lad det saa være i Forstaaelse af, at skal dette Ønske blive til Virkelighed, saa maa vi aldrig undlade at gøre den Del hertil, som er lagt i vor egen Haand. Den, der til enhver Tid er rede til at opfylde sin Pligt, han fristes aldrig til at sjakre om sin Ret.

Arbejdsløsheden.

Iblandt alle de Hindringer, der nu om Stunder gør Arbejdernes Kamp for Tilværelsen saa usigelig haard og fortvivlet, staar i første Række Arbejdsløsheden. Kun meget faa Arbejdere slipper med at føle dennes mere indirekte Følger, de Fleste rammer den direkte, og der er absolut Ingen, der kan føle sig sikret mod dens Besøg.

Ofte om Sommeren, men i uhyggelig Grad om Vinteren raser den i vore Rækker. Aar efter Aar ser vi det samme gentage sig; den samme Nød og Elendighed og de samme rørende og haabløse Forsøg paa at læge og udslette denne vor argeste Fjendes uhelbredelige Saar. Hvor lidet misundelsesværdig er i Grunden den Arbejders Lod, der har Arbejde, men hvor uendelig ulykkeligt bliver ikke Forholdet, naar dette mangler? Og hvor er det muligt vedblivende at se herpaa, vedblivende at betragte Arbejdsløsheden som et sørgeligt Onde, der maa beklages, men som ikke kan undgaas? Hvad er det da der foraarsager Arbejdsløshed? Er den da en af Naturens Bestemmelser, overfor hvilken Mennesket staar magtesløs? I saa Fald maatte jo en ond Djævel have haft sin Haand med i Spillet; thi hvorfor give Mennesket en stærkt udviklet Selvopholdelsesdrift, naar Betingelserne for at gøre denne gældende samtidig skulde mangle? Nej, dette er ikke Tilfældet; Naturen har ikke i denne Henseende stillet Mennesket under Dyret, og naar den giver hver Fugl sin Føde, men kun ikke kaster den i Reden til den, saa tør man vel nok forudsætte, at Ret til at leve af sit Arbejde har været Naturens Bestemmelse for Mennesket, og naar Forholdet nu er et andet, idet Arbejdsløsheden borttager denne Ret for os, saa kan Aarsagen hertil kun findes i en Samfundsindretning, hvor man ikke har taget det tilbørlige Hensyn til alle sine Medlemmer. Dette skulde synes klart nok og ikke vanskeligt at forstaa, saavelsom at Kravet om en Forandring maa stilles af dem, der lider under det nuværende System, førend at dette vil kunne forandres og give Plads for Tilstande, hvor Adgangen til at leve af sit Arbejde ikke skal være spærret for den, der kan og vil arbejde.

Vi staar nu midt i Arbejdsløshedens uhyggeligste Periode, vi stod paa samme Sted i Fjor, og vi vil blive ved at staa paa samme Sted fremdeles, indtil vi tilfulde forstaar dens Ophav, forstaar at den er en Fjende, der skal bekæmpes med de lovlige Midler, som staar til vor Raadighed, en Fjende, der kun viger for og kun kan bekæmpes med et eneste Vaaben, og dette er Arbejdernes Solidaritet og Organisation. Lad os hver især arbejde for at udvikle og udvide dette, hvad enten vi i Øjeblikket føler os mer eller mindre daarligt stillet; saa har vi opfyldt en simpel Pligt, og vi vil kunne opnaa som Ret, hvad der nu ofte betragtes som en Naadessag, og kunne leve en Tilværelse i Overensstemmelse med de Krav, Naturen stiller til os som Mennesker.

Om Marmor.

Af Fr. Liljeblad.

Indledning.

At Marmorering ikke kan læres ved Læsning alene er jo en Selvfølge. Der maa naturlige For-

billeder og tillige saa at sige haandgribelig Vejledning til, om der skal kunne naas et godt Resultat. De Regler, der vil blive fremsat i denne Artikel, maa ogsaa kun betragtes som Fingerpeg ved Studering af Marmor, da naturligvis enhver, der erhverver sig en vis Grad af Færdighed, selv kan skabe sig Manér. Forøvrigt vil der dog vistnok findes et og andet af Interesse, selv for øvede Specialister i Marmorering.

Marmorering begyndte man i Paris at udøve som særskilt Fag omkring Aar 1825, og man har der udviklet det til Mesterskab. Tidligere udførtes Marmoreringen kun i Kvadersten af smaa Dimensioner, hvad der kostede megen Tid og gav Arbejdet et gnasket Udseende.

Marmoret er altfor rigt til at kunne rummes indenfor trange Grænser. Det fordrer store Flader for ret at kunne udvikle sin Rigdom paa Effekter. Begyndelsen med store Sten, naaende fra Gulv til Loft, gjordes 1836 og man fandt Effekten heraf overraskende god. Vanskelighederne ved denne Fremgangsmaade ansaas dog saa store, at kun de dygtigste Specialister vovede at tage Skridtet fuldt ud. Nu er det anderledes og der er yderst sjælden Tale om at gaa tilbage til den gamle Maade.

Mærkværdig nok var det fra Malerne selv at dette Forslag udgik og hurtigt antoges. Det er saa meget mærkeligere, som det ellers er Arkitekten, der i de mindste Detaljer bestemmer Arbejdet.

Skøndt en Del af de smukkeste Marmorarter, saasom Gul Sienna, Breche violette, Serancolin m. fl. endnu findes i Handelen, ere de dog udartede i saa høj Grad, at der ikke er stort andet end Navnet tilbage, idet Bruddene ere udtømte. Heldigvis findes der smukke Prøver som dekorative Dele i en stor Del Muséer, Slotte og Kirker.

Fortrinsvis ejer Louvren i Paris prægtige Stykker, og her staar det enhver frit for at øve sig og gøre Studier, eller som Franskmanden siger at møblere sit Hoved med Ideer.

Det er ogsaa nødvendigt saa meget som muligt at studere Naturen og tillære sig dens Finesser. Men den maa dog ofte modificeres. „Naturen er altid mesterlig, men tro kopieret, undertiden uanvendelig som Dekoration. Dens Kontraster vover man ikke at dadle, de ere undertiden skønne, undertiden grimme, oftest bizarre og løjerlige, men altid selvstændige og vanskelige at efterligne.“ Hvad der passer paa et Sted, bliver grimt og forstyrrende paa et andet. Den Marmorerer, der blot sætter sig som Formaal altid minutiøst at efterligne Naturen, han bliver sikkert en ringe Dekoratør. Kun den virkelige Kunstner forstaar paa rette Plads at anvende, hvad Naturen i saa rigt Maal byder ham at vælge imellem. Naturen er rig nok til at levere forskellige, til ethvert Brug tilfredsstillende Former.

(Forts.)

Allegoriske Fremstillinger.

(Fortsat.)

De fire Elementer.

Paa to Malerier har han anbragt Elementerne paa følgende Maade:

Jord og Vand. Rhea, som Barn med Murkrone paa Hovedet, holder et Overflødighedshorn med allehaande Jordprodukter og har staaende ved Siden af sig en lille Flodgud, der har trukken en Fisk op af Vandet i sin Urne.

Luft og Ild. En lille Zephyr med Sommerfuglevinger flyver efter en Fugl. Under ham staar Vulkan som Barn med Hammer og Ambolt ved Siden af sig og tager et gloende Jern ud af Ilden med sin Tang.

Parvis har samme Kunstner varieret Elementerne endnu en Gang.

Jord og Ild. Et Barn graver raa Erts op af Jorden og et andet lægger den i Ilden.

Vand og Luft. Et Barn trækker en Fisk op af Vandet og et andet lader en Fugl, fastbunden i en Traad, flyve i Luften.

I en eneste Person er de fire Elementer blevne forenede paa følgende Maade. En Gudinde støtter sig paa et Overflødighedshorn, hvoraf der falder en Murkrone og adskillige af Jordens Frugter, holder under den ene Arm en Urne, hvoraf der strømmer Vand, og i den anden Haand et Kar med Ild, hvorpaa hun blæser Luft.

Undertiden blive de fire Elementer alene fremstillede ved Dyr, hvortil man plejer at vælge en Løve, en Ørn, et Marsvin og den fabelagtige Fugl Føniks, der selv sætter sig paa et brændende Baal, eller i Stedet derfor en Ildsalamander, der kryber paa gloende Kul.

Man kan selvfølgelig ogsaa fremstille de fire Elementer ved Scener af det daglige Liv, ved at lade Børn eller Voksne sysselsætte sig med at forarbejde forskellige Arter Jord, foretage Arbejder i Vandet, betjene sig af Luften til forskellige Formaal, og frembringe eller bruge Ilden paa forskellige Maader.

(Forts.)

Korrespondance fra Odense.

Fra Odense skrives til os: Som bekendt blev der paa vor Generalforsamling i Oktober f. A. vedtaget en Resolution, der tilsigtede at søge vor Prisliste frigjort for de 10 pCt., den nu er lavere end den københavnske.

I Henhold hertil tilsendte Fagforeningen den 1. November Bestyrelsen for Mesterforeningen en Skrivelse med Meddelelse om, at vi i Løbet af Vinteren ønskede en Forhandling paa ovennævnte Grundlag, og at vi tillige ønskede at arbejde for, at faa Akkordsystemet benyttet i større Grad end hidtil. Men hvad sker? Paa denne vor Henvendelse indløb der til os fra Mesterforeningen en Skrivelse af 1.

December, hvor det meddeltes, at Mestrene paa et den 28. November afholdt Møde havde vedtaget at svare, at de fuldtud samstemmede med os i at Prislisten var uheldigt affattet, og at de betragtededen for annulleret for Fremtiden.

Dette Svar er jo tydeligt nok. At de har fundet Prislisten uheldig affattet og ikke mere vil anerkende den taler tydeligt nok for, at den trods sine Mangler dog har været betydeligt bedre for Svendene end de gamle Forhold, som man nu vil føre os tilbage i, og hvor Svendenes Medbestemmelsesret ikke existerede, men hvor Mesteren alene var den, der bestemte vor Løn. Kan være at d'Hrr. tror Svendenes Solidaritetsfølelse svækket; i saa Fald vil de sikkert blive skuffede, herfor borger den Fremgang vor Forening har haft i det forløbne Aar. Den Fordel vi engang har opnaaet gennem vor Organisation, den har vi en Pligt til at værge. Intet skulde vi hellere ønske, end at dette lod sig gøre ad fredelig Vej, og denne vil vi forsøge inden vi griber til andre Midler.

Og det vil sikkert lykkes os at faa Prislisten respekteret; det er jo da foreløbig kun Mesterforeningen der vil knibe udenom, og den tæller vel egentlig kun det færreste Antal af de Mestre, der har underskrevet Prislisten. Vi bør imidlertid være paa vor Post og søge at afslaa de første Angreb, og i saa frisk Minde staar endnu de tidligere Forhold, at vistnok ingen ærekær Kollega ønsker sig tilbage til disse. Kan vi ikke gaa frem, tilbage vil vi ikke. Vi vil nu afvente Resultatet af fredelige Forsøg paa idetmindste at beholde Prislisten, som vi har haft den i det sidste Aar, og hvis dette mislykkes, stole paa at den kammeratlige Aand imellem vore Kolleger skal vise sig stærk nok til at forsvare, hvad man forsøger at berøve os.

A. H.

Klatter og Stænk.

Tungnemhed. Det hænder under Tiden at en og anden Mester kan have svært ondt ved Forstaaelsen af Prislisten, i Særdeleshed paa de enkelte Punkter, hvor den ved Revisionen blev en Smule forhøjet. Et særlig kildent Sted er „løse Kehlstød". Saaledes kunde en Mester i Fjor Efteraar paa ingen Maade finde ud af, at der var løse Kehlstød paa en Bygning, han malede, fordi ikke hele Listen var kehlet løst og bagefter paasat, men en Del af Listen kehlet i Rammetræet og en Del løst kehlet og paasat ovenpaa samme. Da Fagforeningen imidlertid saa sent fik Forholdet at vide, at Arbejdet omtrent var færdigt, og Svendene, der desværre ikke var Medlemmer, hellere vilde afse den Merfortjeneste, der tilkom dem, end vente paa deres Overskud under en maaske langvarig Proces, maatte man den Gang lade Sagen falde.

* * *

Letnemhed. Samme Mester havde i dette Efteraar en Bygning med lignende Lister og vilde heller ikke paa denne betale for „løse Kehlstød". Men nu arbejdede der Fagforeningsmedlemmer paa Bygningen, hvorfor man hurtigt kunde tage sig af Sagen. Først gjorde Mesteren Indsigelse mod Listerne, men da han hørte, at Svendene var villige til, om saa skulde være, at nedlægge Arbejdet paa Spørgsmaalet, erklærede han hurtigt, at naar det skulde forstaas som „løse Kehlstød", vilde han selvfølgelig betale efter Prislisten, og Fagforeningen skulde for Fremtiden ikke faa Grund til at beskæftige sig med ham.

* * *

For gammel og for ung. I sin Tid var der to Svende, der arbejdede hos en Mester uden at faa „løse Kehlstød" betalt. De var selvfølgelig ikke i Fagforeningen. Da man fik Forholdet at vide, blev det urigtige i deres Opførsel foreholdt dem, og man spurgte dem om Grunden dertil. Den ene var for gammel til at kunne stille Fordringer, han havde Familie at forsørge og Mesteren havde lovet ham Vinterarbejde, naar han vilde udføre Arbejdet billigere end den normerede Pris. Den anden var for ung, havde en gammel Moder at forsørge og var ogsaa lovet Vinterarbejde. Saasnart de imidlertid var bleven færdige med Arbejdet, blev de afskedigede, hvad der vel var den væsentligste Aarsag til, at de villigt indrømmede det forkerte i deres Optræden.

Moral: Mesteren beholder dig kun saalænge han har Brug for dig, gør derfor altid din Ret gældende, hvor Du arbejder. Modtager Du én Gang et uværdigt Tilbud, kan Du næste Gang vente et endnu uværdigere.

* * *

Afviseres Nytte. Det er en bekendt Sag, at Publikum kun meget nødigt respekterer de Afvisere, som stilles ud ved Facadearbejde o. lign. En Indsender til „Politiken" har taget sig for at undersøge dette Forhold lidt nøjere. Fra sit Vindue, lige overfor hvilket der var udstillet Afvisere, talte han i Løbet af et Kvarter 564 Forbigaaende, hvoraf der var 5, siger og skriver fem, som respekterede Afviserne, alle de øvrige gik enten under eller hoppede over dem. Af de fem var tre unge Damer, som gik over paa den anden Side af Gaden, for at bese et Modehandlerindevindue, den fjerde var en ældre Herre, der steg op i en forbikørende Sporvogn, og den femte var — en Hund.

BEKENDTGØRELSER.

Malernes Fagforening

afholder Møde hver **Onsdag** Aften Kl. 8 i **Rømersgade 22, 1. Sal til Gaden.** Opgang i Gaarden tilhøjre for Porten.

Formandens Adresse er: **Rudolf Poulsen, Fredensgade 12, 3. Sal. N.**

Formanden er hver Lørdag Aften fra Kl. 8—10 tilstede paa Foreningens Kontor, Rømersgade 22, Stuen, hvor Kontingent og Indmeldelser modtages.

„Fagtidende for Malere",

udgaar 1 Gang maanedlig og koster for alle Ikkemedlemmer 30 Øre Kvartalet, 10 Øre pr. Nr. Abonnement modtages hos Formanden, **Fredensgade 12, 3. Sal. N.** Medlemmer af „Malernes Fagforening" erholder „Fagtidenden" gratis.

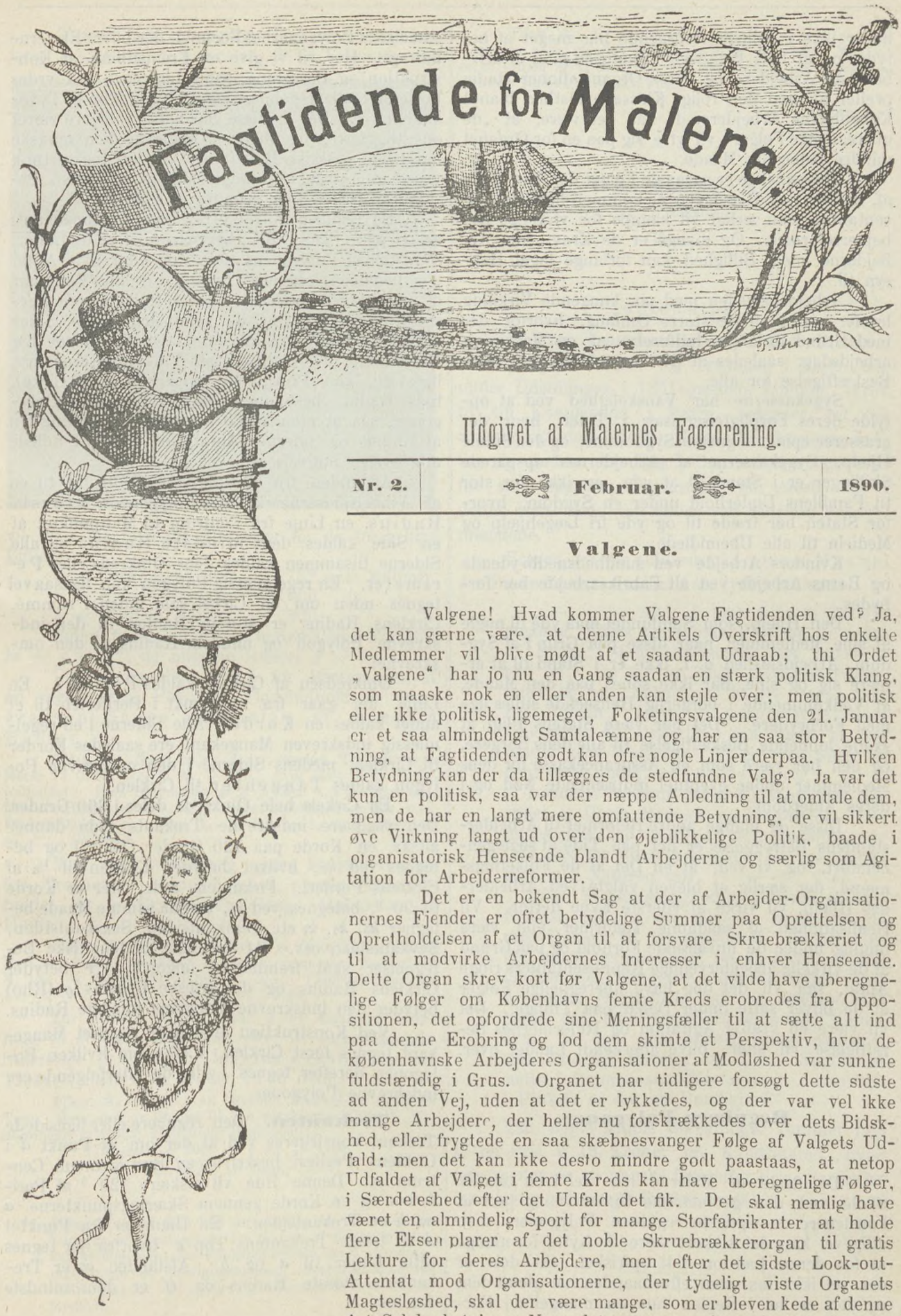
Det udkomne for 1885, 86 og 87, ialt 27 Numre, faas hæftet i Omslag for 1 Kr. 50 Øre.

En fuldstændig Vejledning i Opmaaling og Beregning af Flademaal gives i en Række Artikler (gennem 7 Numre), der faas hæftede for 50 Øre.

Aargangene 1888 og 1889 faas hæftede à 65 Øre.

Redigeret af Rudolf Poulsen.

Trykt hos J. Henriksen, Rømersgade 22, København.

Udgivet af Malernes Fagforening.

Nr. 2. | Februar. | 1890.

Valgene.

Valgene! Hvad kommer Valgene Fagtidenden ved? Ja, det kan gærne være, at denne Artikels Overskrift hos enkelte Medlemmer vil blive mødt af et saadant Udraab; thi Ordet „Valgene" har jo nu en Gang saadan en stærk politisk Klang, som maaske nok en eller anden kan stejle over; men politisk eller ikke politisk, ligemeget, Folketingsvalgene den 21. Januar er et saa almindeligt Samtaleæmne og har en saa stor Betydning, at Fagtidenden godt kan ofre nogle Linjer derpaa. Hvilken Betydning kan der da tillægges de stedfundne Valg? Ja var det kun en politisk, saa var der næppe Anledning til at omtale dem, men de har en langt mere omfattende Betydning, de vil sikkert øve Virkning langt ud over den øjeblikkelige Politik, baade i organisatorisk Henseende blandt Arbejderne og særlig som Agitation for Arbejderreformer.

Det er en bekendt Sag at der af Arbejder-Organisationernes Fjender er ofret betydelige Summer paa Oprettelsen og Opretholdelsen af et Organ til at forsvare Skruebrækkeriet og til at modvirke Arbejdernes Interesser i enhver Henseende. Dette Organ skrev kort før Valgene, at det vilde have uberegnelige Følger om Københavns femte Kreds erobredes fra Oppositionen, det opfordrede sine Meningsfæller til at sætte alt ind paa denne Erobring og lod dem skimte et Perspektiv, hvor de københavnske Arbejderes Organisationer af Modløshed var sunkne fuldstændig i Grus. Organet har tidligere forsøgt dette sidste ad anden Vej, uden at det er lykkedes, og der var vel ikke mange Arbejdere, der heller nu forskrækkedes over dets Bidskhed, eller frygtede en saa skæbnesvanger Følge af Valgets Udfald; men det kan ikke desto mindre godt paastaas, at netop Udfaldet af Valget i femte Kreds kan have uberegnelige Følger, i Særdeleshed efter det Udfald det fik. Det skal nemlig have været en almindelig Sport for mange Storfabrikanter at holde flere Eksemplarer af det noble Skruebrækkerorgan til gratis Lekture for deres Arbejdere, men efter det sidste Lock-out-Attentat mod Organisationerne, der tydeligt viste Organets Magtesløshed, skal der være mange, som er bleven kede af denne Art Selvbeskatning. Naar det nu ogsaa viser sig, at Organet

heller ikke i politisk Henseende har meget at betyde, og at dets fanatiske Fremfusen mod de selvbevidste Arbejdere og deres Organisationer stadig preller af mod den rolige Klassebevidsthed blandt Københavns Arbejdere, da kan det være, at „de uberegnelige Følger" vil ytre sig paa en for Organet mindre behagelig Maade.

Uberegnelige er ogsaa de Følger der kan flyde af, at der paa Rigsdagen er kommen flere Repræsentanter, som ærligt vil kæmpe for virkelige Arbejderreformer. Og mange er de Krav, som Arbejderne med Billighed kan forlange taget Hensyn til.

Arbejdsløsheden med sin knugende Virkning breder sig i stedse større Omfang, hvorfor der med Grund forlanges Indførelse af en Maksimalarbejdsdag, saaledes at der nogenlunde kan blive Beskæftigelse for alle.

Sygekasserne har Vanskelighed ved at opfylde deres Forpligtelser især i Tider, hvor der grasserer epidemilignende Sygdomme, og den Smule Hjælp, Sygekasserne af Arbejdernes opsparede Skillinger er i Stand til at yde, er ikke for stor til Familiens Underhold under en Sygdom, hvorfor Staten bør træde til og yde fri Lægehjælp og Medicin til alle Ubemidlede.

Kvinders Arbejde ved sundhedsnedbrydende og Børns Arbejde ved alt Fabriksarbejde bør forbydes.

Den Hjælp, som Samfundet maa yde til nogle af sine Medlemmer, naar disse paa Grund af Sygdom, Arbejdsløshed o. l. ikke er i Stand til at ernære sig og sine, bør ikke sones paa den Maade, at Vedkommende i borgerlig Henseende stilles lige med Forbrydere. Det bør være Statens Pligt at skaffe lønnende Beskæftigelse til alle dens Borgere, og den bør være som en Assurancekasse for dens Medlemmer under eventuel indtrædende Nød og i deres Alderdom.

Disse og mange andre Reformer til Arbejderstandens Betryggelse er det paa Tide at søge gennemført, og vi ved, at en Del af de Folketingsmænd, der særlig er bleven valgte ved Arbejdernes Hjælp, vil virke af yderste Evne derfor. Vil Realisationen af saadanne Reformer end være umulig under de nuværende Forhold og paa Grund af de virkelig arbejdervenlige Repræsentanters ringe Antal, saa vil det dog have uberegnelige Følger at de bliver satte under Debat paa Thinge. Det vil være en kraftig Agitation og Reformernes Berettigelse vil snart blive anerkendt Landet over.

Regulære Polygoner.

De fleste af Malerne har vel i en teknisk Skole ved den geometriske Undervisning lært at konstruere de vigtigste regulære Polygoner, men alligevel kan det sikkert være til Nytte for mange at faa denne Lærdom lidt opfrisket, thi dels er der vel ikke faa, som efterhaanden har glemt den, og dels er det i Reglen kun en mangelfuld Forstaaelse af Polygonernes Forhold, der bliver Eleverne bibragt. Her vil vi give en Fremstilling af Konstruktion og Beregning, samt Linjernes indbyrdes Forhold i alle regelmæssige Polygoner op til Tyvekanten. En Del af disse har aldrig tidligere været offentliggjorte, og ihvorvel nogle af dem maaske har ringe praktisk Betydning, vil det dog vistnok være interessant for nogle Malere at være i Besiddelse af den hele Samling.

En regulær Polygon (regelmæssig Mangekant) er en plan Flade, der begrænses af rette Linjer, som kaldes Polygonens Sider, og efter hvis Antal den benævnes regulær Trekant, Firkant, Femkant osv. Alle Siderne i en regulær Polygon ere ligestore og alle de af de sammenstødende Sider dannede Vinkler ere ligestore. Da Afstandene fra Midtpunktet ud til hver af Vinkelspidserne ere ligestore, kan Polygonen indskrives i en Cirkel, hvis Radius bestemmer ethvert Forhold i Polygonen, saa at man kun behøver at kende Længden af Radius og Sidernes Antal, for deraf at udlede alle øvrige Størrelser.

Afstanden fra Midtpunktet (Centrum) til en af Vinkelspidserne kaldes Polygonens **største Radius**, en Linje fra Centrum til Midtpunktet af en Side kaldes dens **mindste Radius** og alle Siderne tilsammen kaldes dens Omkreds eller **Perimeter**. En regelmæssig Polygon kan ligesaavel tegnes uden om en Cirkel som inden i samme. Cirklens Radius er største Radius til den indskrevne Polygon og mindste Radius til den omskrevne.

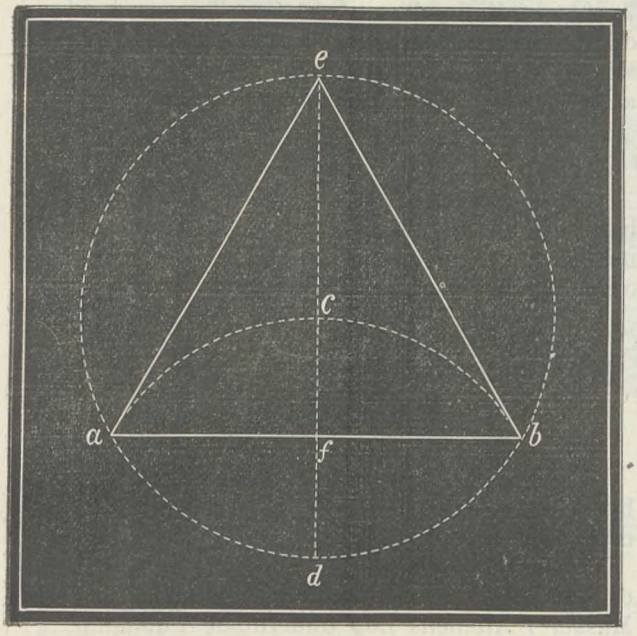
Omkredsen af Cirklen kaldes **Periferi**. En Linje, der gaar fra et Punkt i Periferien til et andet kaldes en **Korde**. Alle Siderne i en regelmæssig indskreven Mangekant ere saaledes Korder til Cirklen, medens Siderne i den omskrevne Polygon kaldes **Tangenter** til Cirklen.

En Cirkels hele Omkreds deles i 360 Grader. Den regulære indskrevne Trekants Side danner altsaa en Korde paa 120 Grader (120 °) og betegnes ved k_3, hvilket betyder Korden til $^1/_3$ af Cirklens Periferi. Firkantens Side, der er Korde til 90 °, betegnes ved k_4, og paa samme Maade betegner k_5, k_6, k_7 etc. Femkantsiden, Sekskantsiden, Syvkantsiden osv. Af de andre matematiske Betegnelser skal fremhæves følgende: r betyder Cirklens Radius og det græske Bogstav ϱ (Rho) betyder den indskrevne Polygons mindste Radius.

Ved Konstruktion af enhver regelret Mangekant tegnes først Cirklen, i eller om hvilken Polygonen derefter tegnes. Alle de efterfølgende ere indskrevne Polygoner.

Trekanten. Den regulære eller ligesidede Trekant konstrueres ved at der om et Punkt d i Cirklens Periferi beskrives en Bue igennem Centrum c. Denne Bue vil afskære 120 ° af Periferien og en Korde gennem Skæringspunkterne a og b er Trekantsiden. En Diameter fra Punktet d vil træffe Trekantens Top e hvorfra der tegnes rette Linjer til a og b. Afstanden ce er Trekantens største Radius og ef er dens mindste Radius.

Tegner man en regulær Trekant i en Cirkel, hvis Radius er 1 Meter (ca. 38¼ Tomme), saa

vil man faa følgende Størrelser for de forskellige Linjer:

s = Trekantens Side = 1732,05081 Millimtr.
r = Største Radius = 1000 —
ϱ = Mindste Radius = 500 —

Siden findes efter den matematiske Formel: $k_3 = r\sqrt{3}$ *) og mindste Radius $\varrho = {}^1/_2\, r$.

Den almindelige Regel for Beregningen af en regelmæssig Polygons Fladeindhold er Omkredsen Gange Halvdelen af mindste Radius.

Eks. 1. Naar Siden i en regelret Trekant er 1 Meter 73 Centimeter (1 M. 73 Cm.), hvor stort er da Fladeindholdet? Hele Omkredsen er 3 × Mtr. 1,73 = Mtr. 5,19. Mindste Radius er Mtr. 0,50, hvoraf Halvdelen er Mtr. 0,25. Fladeindholdet er altsaa 5,19 × 0,25 = 1,2975 □ Metr. = ca. $1^3/_{10}$ □ Meter.

Man kan selvfølgelig ogsaa benytte Reglen for Trekanter i Almindelighed, nemlig Fladeindholdet er lig Grundlinjen Gange Halvdelen af Højden.

Eks. 2. I forrige Eksempel er Grundlinjen (Siden) M. 1,73 Højden (Summen af største og mindste Radius) er M. 1,50 og Halvdelen deraf M. 0,75. Fladeindholdet er 1,73 × 0,75 = 1,2975 = ca. $1^3/_{10}$ □ Metr.

Da enhver Linje staar i et bestemt Forhold til Radius, kan man efter de foranstaaende Størrelser beregne alle Linjerne i enhver regelret Trekant, naar man kender en af dem.

Eks. 3. Siden i en ligesidet Trekant er 4 Al. 15 Tom. Hvor stor er Radius til den omskrevne Cirkel? Beregningen sker som almindelig Reguladetri:

1732,05081 — 1000 — 4 Al. 15 Tom.

ca. 2 Al. 16 Tom.

*) Skøndt det vel ikke kan forudsættes at matematiske Formler er forstaaelige for mange af Medlemmerne, har vi dog ment for Fuldstændigheds Skyld at maatte tage nogle af de vigtigste med. Forøvrigt staar de uafhængigt af det øvrige og vil saaledes ikke kunne forstyrre.

Eks. 4. Hvor stor er mindste Radius i en regulær Trekant, naar største Radius er 5 Al. 18 Tom? Man vil se at Linjen *cf* er halv saa stor som Linjen *ce*, altsaa er mindste Radius 2 Al. 21 Tom.

(Forts.)

Om Marmor.

Af Fr. Liljeblad.

(Forts.)

Indledning.

Et Brev, som den udmærkede Maler Bissiaux, den dygtigste Marmor- og Træmaler i Paris, der under Udstillingen i 1851 gæstede London, skrev til sin Kompagnon i Paris, betegner ret det Standpunkt den franske Marmorist den Gang indtog og endnu den Dag i Dag indtager lige over for sine engelske Fagbrødre, de eneste der i denne Henseende kan stilles ved Siden af Franskmændene.

Brevet, der var publiceret i Journal Manuel de Peintures samme Aar, lyder saaledes:

„ — — — Ak! I maa sitre af Skræk; staalsæt Eders patriotiske Følelser og rødm af Blusel. Engelskmændene ere stærkere end vi. De ere os langt overlegne i Marmorering og Træaaring. Vi ere slagne over hele Linjen. Have vi i saa mange andre Produkter et Austerlitz, saa have vi her fundet vort Waterloo. Vi ere ved Siden af dem intet andet end simple Elever.

Londons berømte Maler Kersahw har udstillet et Dusin Marmor- og Træprøver. Der findes ikke, lad os tilstaa det, berømmende Ord nok for disse Arbejder. De ere smukkere end Naturen selv. — — —

Efter at Retfærdigheden saaledes er sket Fyldest, lad os da tale om hans Arbejde med Hensyn til det praktiske. Er det muligt haandværksmæssigt set at levere et saa fuldkomment Arbejde? Ihvorvel udført med overlegen Dygtighed, kan et saadant Arbejde dog ikke fremstilles efter stor Maalestok, da det vilde blive 3 Gange saa dyrt som naturligt Marmor og Træ. Smukt at sætte i Ramme som Mesterværk. Anvendt i Praksis er det en Umulighed."

Ved nogle simple Beregninger kommer han til en Pris af 18 Kroner pr. Kvadratalen, hvad han mener er en ganske forsvarlig Pris, der heller ikke rigtig vil smage Englænderne.

(Forts.)

Allegoriske Fremstillinger.

(Fortsat.)

De fem Verdensdele.

Disse fremstilles som kvindelige Figurer. Evropa har Minervas Buste staaende ved Siden af sig, eller bærer en Hjælm, der er prydet med Sfinks's Billede. Rundt om hende ser man saadanne Instrumenter og Maskiner, som ere opfundne eller fuldkommengjorte i denne Verdensdel. Ofte anbringer man tillige en Hest, hvilket Dyr bruges i Evropa til Rejser, er et Sindbillede paa Tapperheden, og helliget Mars, Roms Skytsgud. Endnu kendeligere gøres Gudinden ved et Skjold hvorpaa der findes en Fremstilling af det græske mytologiske Sagn om Prinsesse Evropa, der føres over Havet af en Tyr og skal have givet Verdensdelen sit Navn. Asien kender man paa sin østerlandske Turban, sin Halvmaane, det Ottomanske Riges Vaaben, samt paa en Kamel, Asiens almindeligste Rejse- og Lastdyr. Hun har ogsaa undertiden en Bue i Haanden og et Pilekogger paa Ryggen. Nogle tilføje endnu et Røgelsekar, fordi Virakken vokser i det asiatiske Land Arabien. Afrika er nøgen og sort, og har som Atributer ved Siden af sig enten en Efefant, en Krokodille eller en Løve, samt Flodguden Nil, der tydeligst kendes paa hans bedækkede Hovede. Amerika bærer et Hovedsmykke og et Forklæde af Fjer, har ved Siden af sig nogle af Landets Vækster, hvoriblandt Ananasen er den kendeligste, samt nogle amerikanske Dyr almindeligvis den lille Ananasfugl, Kolibrien og den store Grib, Kondoren. Nogle have ogsaa valgt den amerikanske Krokodille, Kaimanen eller den sydamerikanske Tiger, Jaguaren. Negerslaveriet i Amerika er bleven fremstillet ved, at man har lagt Lænker ved Gudindens Fødder. Man har ogsaa fremstillet hende med en Aare i Haanden og siddende paa Agterenden af et Skib, hvilket skulde betyde, at denne Verdensdel allevegne er omgivet af Havet. Australien er tatoveret og har i Haanden en Bumerang, et halvmaaneformet Kastevaaben af Træ, som benyttes af de Indfødte paa Australlandet, samt har som Atribut ved Siden af sig siddende en Kænguruh eller et andet australsk Dyr.

De fem Verdensdele kunne ogsaa personificeres ved de fem Menneskeracer. Europa ved den kaukasiske (hvide) Race, Asien ved den mongolske (gule), Afrika ved den ætiopiske (sorte), Amerika ved den amerikanske (røde) og Australien ved den malajiske (brune) Race.

(Forts.)

Fra Udlandet.

I Hull, England, har Malerne en Timeløn af 52 Øre, i Leeds og Bradford 55 Øre og i London 59—63 Øre.

* * *

I Magdeburg opstiller vore Kolleger følgende Fordringer: en 9 Timers Arbejdsdag (fra 7—6), en Minimalløn af 40 Øre Timen, om Lørdagen og paa Dagene forud for større Festdage slutter Arbejdet Kl. 5. Om Akkord- og Overarbejde tages senere Beslutning.

Den 1. Maj er almindelig Fridag.

* * *

De amerikanske Maleres Forbund har i det forløbne Aar haft en Tilvækst af ikke mindre end 54 nye Foreninger, foruden en Reorganisation af 5 Foreninger.

Forbundet tæller nu i alt 119 Afdelinger.

Maskerade.

Foreningen afholder Tirsdagen den 25. Februar fra 8—5 sin store aarlige Maskerade i Rømersgade 22, Festsalen.

Foruden et stort og originalt Optog: „Med den brede Pensel" vil forskellige komiske Masker i Aftenens Løb uunderholde Publikum.

Billetpriserne ere: en Herredeltager 1 Kr., en Damedeltager 75 Øre, en Tilskuer 50 Øre, Børn 25 Øre. Billetter faas ved Foreningens Møder og om Lørdagen paa Kontoret samt hos følgende Medlemmer: Rudolf Poulsen, Fredensgade 12, M. Deleuran, Slotsgade 6, Kjld., Gustav Petersen, Fredensgade 19, Kjld. og E. Clausen, Saxogade 83, 2. Sal.

Festudvalget.

BEKENDTGØRELSER.

Malernes Fagforening

afholder Møde hver **Onsdag** Aften Kl. 8 i **Rømersgade 22, 1. Sal til Gaden.** Opgang i Gaarden tilhøjre for Porten.

Formandens Adresse er: **Rudolf Poulsen, Fredensgade 12, 3. Sal. N.**

Formanden er hver Lørdag Aften fra Kl. 8—10 tilstede paa Foreningens Kontor, Rømersgade 22, Stuen, hvor Kontingent og Indmeldelser modtages.

„Fagtidende for Malere",

udgaar 1 Gang maanedlig og koster for alle Ikkemedlemmer 30 Øre Kvartalet, 10 Øre pr. Nr. Abonnement modtages hos Formanden, **Fredensgade 12, 3. Sal. N.** Medlemmer af „Malernes Fagforening" erholder „Fagtidenden" gratis.

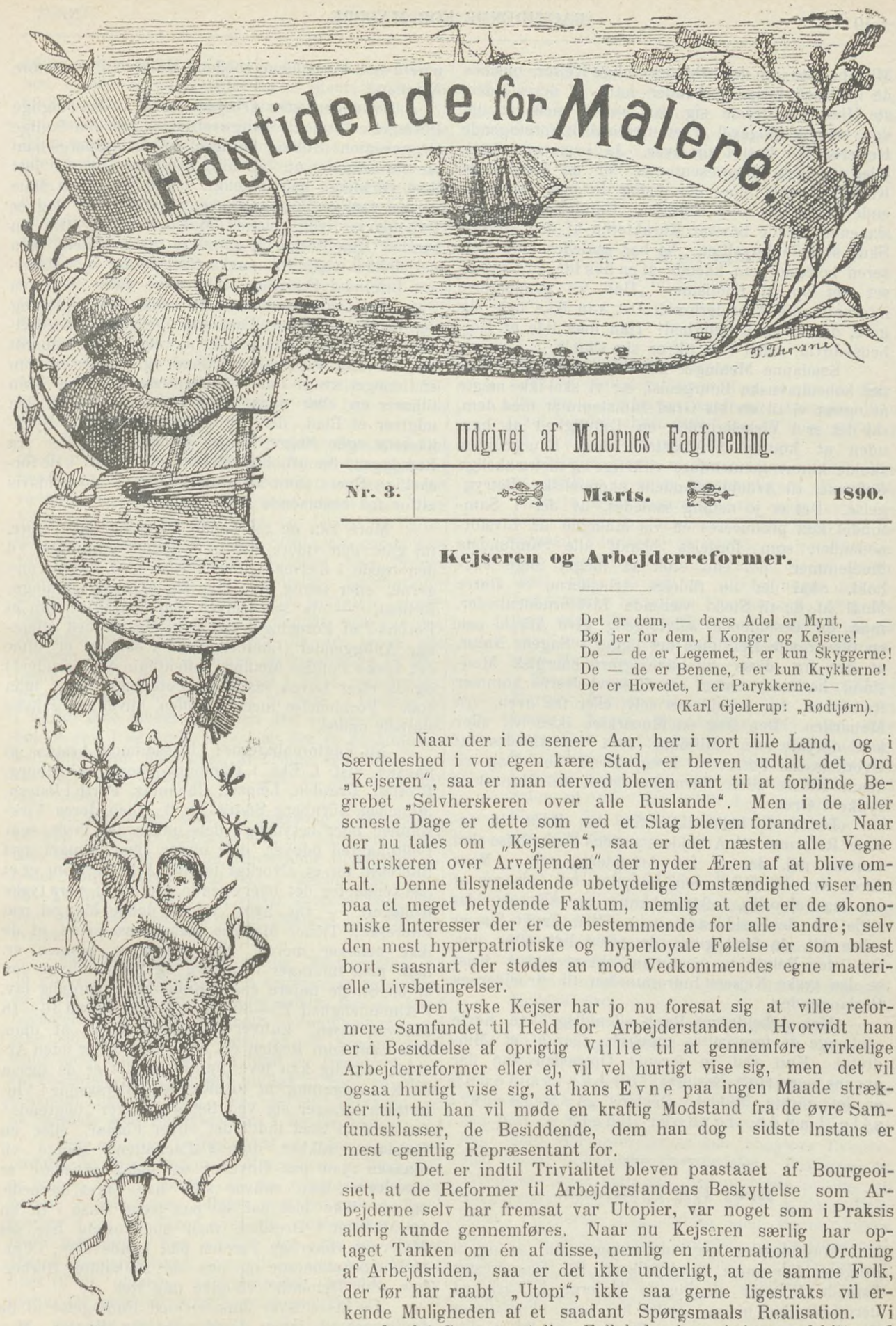
Det udkomne for 1885, 86 og 87, ialt 27 Numre, faas hæftet i Omslag for 1 Kr. 50 Øre.

En fuldstændig Vejledning i Opmaaling og Beregning af Flademaal gives i en Række Artikler (gennem 7 Numre), der faas hæftede for 50 Øre.

Aargangene 1888 og 1889 faas hæftede à 65 Øre.

Redigeret af Rudolf Poulsen.

Trykt hos J. Henriksen, Rømersgade 22, København.

Udgivet af Malernes Fagforening.

Nr. 3. Marts. 1890.

Kejseren og Arbejderreformer.

Det er dem, — deres Adel er Mynt, — —
Bøj jer for dem, I Konger og Kejsere!
De — de er Legemet, I er kun Skyggerne!
De — de er Benene, I er kun Krykkerne!
De er Hovedet, I er Parykkerne. —

(Karl Gjellerup: „Rødtjørn).

Naar der i de senere Aar, her i vort lille Land, og i Særdeleshed i vor egen kære Stad, er bleven udtalt det Ord „Kejseren", saa er man derved bleven vant til at forbinde Begrebet „Selvherskeren over alle Ruslande". Men i de aller seneste Dage er dette som ved et Slag bleven forandret. Naar der nu tales om „Kejseren", saa er det næsten alle Vegne „Herskeren over Arvefjenden" der nyder Æren af at blive omtalt. Denne tilsyneladende ubetydelige Omstændighed viser hen paa et meget betydende Faktum, nemlig at det er de økonomiske Interesser der er de bestemmende for alle andre; selv den mest hyperpatriotiske og hyperloyale Følelse er som blæst bort, saasnart der stødes an mod Vedkommendes egne materielle Livsbetingelser.

Den tyske Kejser har jo nu foresat sig at ville reformere Samfundet til Held for Arbejderstanden. Hvorvidt han er i Besiddelse af oprigtig Villie til at gennemføre virkelige Arbejderreformer eller ej, vil vel hurtigt vise sig, men det vil ogsaa hurtigt vise sig, at hans Evne paa ingen Maade strækker til, thi han vil møde en kraftig Modstand fra de øvre Samfundsklasser, de Besiddende, dem han dog i sidste Instans er mest egentlig Repræsentant for.

Det er indtil Trivialitet bleven paastaaet af Bourgeoisiet, at de Reformer til Arbejderstandens Beskyttelse som Arbejderne selv har fremsat var Utopier, var noget som i Praksis aldrig kunde gennemføres. Naar nu Kejseren særlig har optaget Tanken om én af disse, nemlig en international Ordning af Arbejdstiden, saa er det ikke underligt, at de samme Folk, der før har raabt „Utopi", ikke saa gerne ligestraks vil erkende Muligheden af et saadant Spørgsmaals Realisation. Vi ser da det Særsyn, at disse Folk lader deres Aviser med bittersød

Mine berette om den arbejdervenlige Kejser, medens de i Virkeligheden forbander ham af deres inderste Hjærte og trøste sig saa smaat med, at det dog vistnok alligevel er et urealisabelt Foretagende Kejseren har kastet sig over. Ja, i private Samtaler mellem Repræsentanter for de besiddende Klasser. fremkommer der endog de mest nærgaaende Udtalelser mod Kejseren, Udtalelser, der paa slaaende Maade beviser Karakteren af den altid til Skue stillede Loyalitet. Vi har saaledes hørt Kejseren betegne som lidende af en fiks Idé, der grænser tæt op til Idiotisme: „Han vil gennemføre internationale Arbejderlove! Det kan ikke lade sig gøre, det er en Umulighed! Han maa lide af Højhedsvanvid, siden han tiltror sig sligt!"

Saadanne Meninger kommer til Orde blandt det københavnske Bourgeoisi, og vi skal ikke nægte at ogsaa vi til en vis Grad samstemmer med dem, thi det er i Virkeligheden en Umulighed at han, uden at komme i Modstrid med Bourgeoisiet, skulde kunne gennemføre virkelige og tilstrækkelige Reformer til Arbejderstandens økonomiske Betryggelse. Det er jo nemlig saaledes, at der i Samfundet kun produceres en vis Mængde af Livsfornødender, som fordeles blandt alle Samfundets Medlemmer, om end efter et meget ulige Forhold. Skal der nu tildeles Arbejderne et større Maal af de til Stede værende Livsfornødenheder, maa de Besiddende selvfølgelig give Afkald paa en tilsvarende Del; men det ligger i Sagens Natur, at der fra disse vil blive gjort energisk Modstand herimod, enten saa Bestræbelserne kommer fra neden, fra Arbejderne selv, eller fra oven, fra Monarken. Den Dag da Monarkiet ikke vil eller kan opfylde sin Mission, som opretholdes af Overklassens Forret til Livsgoderne, den Dag vil denne Klasse uden Barmhjærtighed se Monarkiet synke i Grus.

Det er da heller ikke fra den Kant de sociale Reformer til Arbejderstandens Beskyttelse skal ventes; nej, det er fra Arbejderne selv. Naar deres Krav er blevne saa højlydte og ledsages af en saa alvorlig, eftertrykkelig og klassebevidst Vilje, at de Besiddende maa nære Frygt for at miste Alt, da først giver de efter lidt efter lidt. Og i den Belysning maa man sikkert ogsaa helst se den tyske Kejsers Indrømmelser til Arbejdernes Forlangender.

Men Arbejdernes Raab vil aldrig blive hørte saalænge de fremsættes enkeltvis, eller af et Mindretal. Kun ved en forenet Optræden kan der opnaas noget stort Resultat. Organisationen er det eneste Middel. Derfor: „Arbejdere i alle Lande, forener Eder!"

Brev fra Tyskland.

Fagtidenden har i den senere Tid, af og til, bragt et Par smaa, sandsynligvis fra Dagspressen hentede Notitser angaaende Malerne i Tyskland, deres Strejker m. m. Dette har bragt Forfatteren til disse Linier paa den Tanke, at det muligt kunne interessere Fagtidendens Læsere at høre lidt nøjere om Forholdene mellem Malerne i vort store Naboland.

Hvad den, som arbejder med i den faglige Bevægelse først vil spørge efter, er vel den faglige Organisations Stilling hernede, og dette Spørgsmaal er temmelig let at besvare, selv om Svaret just ikke vil klinge helt lysteligt. Thi lystelig at skue er den faglige Bevægelse, som i andre Fag dog er forholdsvis livlig, blandt Malerne ikke Om en samlet Organisation af samtlige tyske Malere, kan der, takket være Bismarcks Socialistlov og Malernes Letsind i Forening, ikke være Tale. Kun en Syge- og Understøttelseskasse kaldet „Vereinigung der deutschen Maler, Lackierer, Vergolder, Anstreicher und verwandten Berufzweige" er udbredt over en større Del af Tyskland og danner et, om end meget svagt Baand mellem de Kolleger som tilhører en eller anden Fagforening, idet at den udgiver et Blad, der foruden at behandle Sygekassens egne Sager, tillige bringer Referater fra Rigsdagen, fra afholdte Møder for Malere i de forskellige Byer, samt Beretninger fra de forholdsvis altfor faa bestaaende Fagforeninger.

Mere kan og tør denne Forening ikke gøre, thi gaar den videre end til Sygeunderstøttelsen, vil den træde i nærmere Forbindelse med Fagforeningerne, eller mulig selv give sig af med Lønningsforhold, — ja saa bliver den betragtet som et Forbund af Foreninger der give sig af med offentlige Anliggender (Lønforholdene i et Fag er efter det tyske Polities Mening „offentlige Anliggender") og da efter Loven saadanne Foreninger ikke maa staa i Forbindelse med hinanden, bliver den ganske simpelt opløst.

Nu Fagforeningerne! Ja saadanne bestaar jo ganske vist f. Eks. i Hamburg-Altona, Altenburg, Breslau, Dresden, Leipzig, Chemnitz, Fürth i Baiern, München, Nürnberg, Stettin m. fl., men deres Virksomhed lider betydeligt, dels under det Tryk som Politimagten udøver, dels under den Mangel paa Interesse for et alvorligt fagligt Arbejde som er et Særkende for det overvejende Flertal af vore tyske Kolleger. — Og hvori ligger denne Mangel paa Interesse? Tjener Malerne maaske saameget, at de ikke behøver mere? Nej, desværre, Lønnen er, naar man undtager Hamburg og Berlin, hvor den er en Smule højere end i København, sørgelig lav, i Almindelighed 25—30 Pf. i Timen, altsaa 16—18 Mk. om Ugen. Enhver vil kunne indse, at man, hvis man som Reglen er, om Vinteren er uden Arbejde, umulig kan leve heraf, og det er da ogsaa en Kendsgærning, at tusinder af Malersvende i Vintertiden ernærer sig ved Betleri, drager „fægtende" fra Stad til Stad indtil det bliver Foraar, eller en Gendarm stikker dem i Cachotten. Mange vil maaske ryste paa Hovedet og mene at dette er overdrevet, men enhver som har været hernede, og som ikke blot har set paa pæne Huse i Berlin og Malerier i Dresden, men som ogsaa har set Malernes vinterlige Færden paa Landevejen, i Forplejningsstationerne og paa de saakaldte Herberger „Zur Heimath" vil give mig Ret.

De store Byer danner, med Undtagelse af de fornævnte to, ingen Undtagelse fra Reglen. Man saa f. Eks. Malerne i München, en By, hvor der

stilles meget store Fordringer til en Malers Dueligh-ed, i dette Foraar strejke for at opnaa en Dagløn af 3,60 Mk. Som oftest strejker man imidlertid løs, naar Forholdene ere blevne aldeles utaalelige, uden nogen Fagforening eller anden Organisation, eller hvis man giver sig Tid til at oprette en saadan, uden at denne, hvortil der i Reglen betales et latterlig ringe Kontingent, har opnaaet den fornødne Fasthed. Maaske lykkes det at overrumple Mestrene og at fremtvinge bedre Forhold, maaske tabes Strejken, men i begge Tilfælde er det som oftest forbi med Fagforeningen. Har man opnaaet hvad man vil, ja saa lader man 5 og 7 være lige indtil de gamle Forhold paany indtræder, og har man tabt, — ja saa duer det hele Fagforeningsvæsen ikke for en sur Sild. Naturligvis gives ogsaa Fagforeninger, som fører en mere stabil Tilværelse, men altfor ofte mangler det paa Diciplin mellem Medlemmerne.

Som f. Eks. i Køln, hvor sidste Foraar en Del Medlemmer, imod Bestyrelsens Anordning og imod hvad de selv paa deres Generalforsamling havde vedtaget, egenmægtig nedlagde Arbejdet paa flere Værksteder 3 Uger for tidligt, og derved rev samtlige Kølner-Kolleger ind i en Strid, som endnu ikke var tilstrækkeligt forberedt. Strejken blev iøvrigt vundet, men deri var de ubesindige Brushoveder sandelig ikke Skyld. Hvad nu den saakaldte „store" Berlinerstrejke sidste Sommer angaar, saa var den ubetinget en Fiasko og forløb, da det trods alle Anstrængelser ikke lykkedes at frembringe en føleligere Mangel paa Arbejdskraft i Byen, resultatløs. Aarsagen hertil er ikke svær at fatte. Lønnen er i Berlin ikke meget høj, men den er dog betydelig højere end i de andre Byer, og det er en Umulighed, efter min Anskuelse, at bringe den højere op, saalænge disse befinder sig paa et saa sørgeligt lavt Niveau.

Et Menneske, som i Braunzweig f. Eks. tjener 18 Mk. om Ugen betragter det, da han som Regel ikke tager Hensyn til de derværende Livsfornødenheder, som glimrende, at han i Berlin kan tjene 25—27 Mk. om Ugen, og rejser sporenstrengs derhen, naar han hører at der er Mangel paa Malersvende.

Saaledes opstaar en stadig Tilstrømning til de Par Byer, hvor der tjenes nogenlunde ordentligt, og dette Forhold vil ikke forandres førend Lønbevægelsen bliver drevet mere i Sammenhæng og efter en fast Plan, saaledes at de Steder, som staar med den laveste Løn først og fremmest faar en Forhøjelse, der gør det muligt at føre en menneskelig Tilværelse der. Saa falder Aarsagen til at optræde som Skruebrækker i Berlin bort.

Den gunstige Lejlighed til at rejse en mere omfattende Organisation i Malerfaget i Tyskland er næppe fjærn, thi en af de værste Hindringer herfor, Socialistloven, udløber som bekendt i September d. A. og bliver efter alle Solemærker ikke mere forlænget. Saa gælder det om der findes Mænd blandt Malerne, som vil og kan tage Initiativet til et alvorligt organisatorisk Arbejde, men herom tør man vel ikke nære nogen Tvivl.

Hermed vil jeg slutte disse Bemærkninger over hvad der med Hensyn til Malernes faglige Organisation først springer en Dansk i Øjnene. Skulde det have interesseret En eller Aanden, skal jeg i senere Breve behandle andre Sider af Fagets Stilling hernede, som f. Eks. Mestrenes Organisationer, Lærlingevæsnet m. m

Med venlig Hilsen

E.

Om Marmor.

Af Fr. Liljeblad.

(Forts.)

Bissiaux fortsætter derpaa:

„Hovedresultatet bliver dog at vi ere Englænderne overlegne; saafremt Arbejdet ikke skal betales uhørt dyrt. ere de ude af Stand til at konkurrere med os.

Saaledes kunne vi være rolige, vi ere ikke at beklage overfor Englænderne. Forgæves vilde vi ogsaa anstrænge os, hvis vort Arbejde skulde betales som Kunst, men lad os forsøge yderligere at udvikle os ved Studier. Lad England glæde sig over at eje et Aristokrati, rigt nok til at tillade nogle enkelte Dekoratører at udføre Kunstarbejde. Vi andre maa være Haandværkere i vort demokratiske Land, men lad os i det mindste være udmærkede Haandværkere. — —

Fra et kunstnerisk Synspunkt er Kersahws Marmor Mesterværk. Som Fag er det en Løgn. Nogen Ligestillelse kan der ikke være Tale om mellem os og Englænderne. I kunstnerisk Henseende ligge de over os, i faglig kunne de aldeles ikke stilles ved Siden af os. De vilde hos os blive vore Elever. Vi arbejde seksten Gange saa hurtigt som dem.

Almindelige Regler.

Af Værktøj, som en Marmorerer helst maa være i Besiddelse af, skal her nævnes:

Palet med Paletstikker og Paletkniv.
Indstrygningspensler.
Et Par mindre og en større Marmorérpensel.
Spidspensler.
En Tospidspensel og en Trespidspensel.
En Dupningspensel.
Fordrivere.

Anm. Paletstikkeren eller Paletkoppen maa være saa stor at Dupningspenslen med Lethed gaar ned deri og den maa mindst være et Par Tommer høj. Som Marmorérpensler kan benyttes Lyoner- eller slebne hollandske Børstpensler. Tospidsen og Trespidsen laver man selv ved at binde to eller tre Spidspensler omkring et Skaft af ca. ½ Tom. Tykkelse. Penslerne maa, fyldte med Farve, kunne holde Spids og ikke blive duppede. Som Dupningspensel benyttes en rund Pariser Grævlingehaars Pensel, eller i Mangel heraf en almindelig lige afskaaren sleben Halvanstryger.

Et Samfundsbillede.

(Af Rudolf Poulsen.)

Mel.: Ja, var jeg den vingede Sanger, jeg tror.

Naar Vinteren rigtigt for Alvor ta'er fat
Og Solen sig gemmer bag Skyen,
Saa kommer for Fattigmand Rædselens Nat —
Han bliver tilovers i Byen;
Thi mægtig sig breder, lig Epidemi,
En Herre langt værre end Døden
Og Dørene lukkes for Fattigmand i —
Der spærres for Retten til Føden.

Den Herre er Arbejdsløsheden, og Gæst
Den bliver i fattigste Hytte,
Der fører den op til en sørgelig Fest
Og mærker for Livstid sit Bytte,
Der piner den skaanselsløst Gammel som Ung,
Til Hensyn der slet ikke kendes,
Den Fattiges Lod gør den dobbelt saa tung —
Glem aldrig hvorfra den os sendes!

De Mærker den sætter, dem glemmer Du ej,
Men ofte Du oversér Grunden,
Skøndt aaben den ligger, sé der paa Din Vej:
Et Samfund saa raaddent i Bunden,
Et Samfund saa usselt at flittigste Mand
Saa ofte maa staa som en Tigger,
Et Samfund der glemmer sin Arbejderstand
Til under af Nøden den ligger.

Kun her findes Grunden til uforskyldt Nød,
O! Samfund, Du Ansvar maa bære;
Thi Retten til ærligt at tjene sit Brød
Den holder Du ikke i Ære.
Du glemmer at hævde det vigtige Bud:
„At Føden i Reden ej kastes",
Fra Retten til Arbejde lukkes vi ud
Mens haanligt vor Fattigdom lastes.

For længe vi taalte og fandt os heri,
Vi tav hvor vi Ret skulde fordre,
Naar Samfundets Goder vor Dør gik forbi
Saa følte vi „højeste" Ordre.
Ja, Livet blev levet i Armod og Nød
Paa Løftet om glimrende Rente,
Den Fattige skulde i Abrahams Skød
Revance saa rigelig hente.

Men nu vaagner Blikket hos Arbejdets Mand,
Nu føles der Vindpust i Sejlet,
Vi kræver af Samfundet Ret for vor Stand,
Vi sér nu hvor haardt det har fejlet.
Systemet, der nægtede Tusinder Brød,
Mens Andre det Hele blev givet,
Skal ej leve længer', vi fordrer dets Død,
Vi kræver vor Part alt i Livet.

Generalforsamling.

Onsdag den 9. April Kl. 8 afholdes Foreningens halvaarlige ordinære Generalforsamling med følgende Dagsorden: 1. Forhandlingsbogen. 2. Beretning om Foreningens Virksomhed i det forløbne Halvaar. 3. Regnskabet, Budgettet. 4. Valg af Formand, 4 Repræsentanter og 1 Revisor. 5. Forskellige Forslag.

Af Bestyrelsen afgaar efter Tur: Formanden Rudolf Poulsen og Repræsentanterne Emil Knudsen, J. Jensen, C. Friis og Deleuran samt Revisor Jens Hansen.

Forslag, der ønskes behandlet paa Generalforsamlingen maa indleveres skriftligt til Bestyrelsen mindst 10 Dage før samme.

Offentligt Møde.

Torsdag den 27. Marts Kl. 8½ afholdes i Rømersgade 22, Festsalen, et stort offentligt Møde for alle Malere, saavel Arbejdsgivere som Arbejdere. Dagsordenen: 8-Timers Arbejdsdagen og Demonstrationen den 1ste Maj, indledes med et Foredrag af J. Jensen.

Bestyrelsen for Malerlauget vil blive skriftligt indbudt.

Af Hensyn til den overordentlige store Betydning som Arbejdstidens Forkortelse ville kunne faa for alle Fagets Udøvere, forventes det at Alle ville give Møde.

BEKENDTGØRELSER.

Malernes Fagforening

afholder Møde hver **Onsdag** Aften Kl. 8 i **Rømersgade 22, 1. Sal til Gaden.** Opgang i Gaarden tilhøjre for Porten.

Formandens Adresse er: **Rudolf Poulsen, Fredensgade 12, 3. Sal. N.**

Formanden er hver Lørdag Aften fra Kl. 8—10 tilstede paa Foreningens Kontor, Rømersgade 22, Stuen, hvor Kontingent og Indmeldelser modtages.

„Fagtidende for Malere",

udgaar 1 Gang maanedlig og koster for alle Ikkemedlemmer 30 Øre Kvartalet, 10 Øre pr. Nr. Abonnement modtages hos Formanden, **Fredensgade 12, 3. Sal. N.** Medlemmer af „Malernes Fagforening" erholder „Fagtidenden" gratis.

Det udkomne for 1885, 86 og 87, ialt 27 Numre, faas hæftet i Omslag for 1 Kr. 50 Øre.

En fuldstændig Vejledning i Opmaaling og Beregning af Flademaal gives i en Række Artikler (gennem 7 Numre), der faas hæftede for 50 Øre.

Aargangene 1888 og 1889 faas hæftede à 65 Øre.

Redigeret af Rudolf Poulsen.

Trykt hos J. Henriksen, Rømersgade 22, København.

Udgivet af Malernes Fagforening.

Nr. 4. | April. | 1890.

8-Timers Arbejdsdagen.

Foredrag af J. Jensen

ved det offentlige Møde for Malere den 27. Marts.

Mine Herrer! Først maa jeg takke Dem for det talrige Møde, det er mig en Borgen for, at der mellem mine Kolleger er Interesse for det Spørgsmaal, hvorom vi skal forhandle i Aften. Spørgsmaalet om en 8-Timers Arbejdsdag er ikke længere et fagligt nationalt, men et internationalt Spørgsmaal. Det staar paa Dagsordenen i alle Fag i alle civiliserede Lande. Det har naturligvis Interesse baade for Arbejdere og Arbejdsgivere og derfor maa jeg beklage, at Lavets Bestyrelse ikke har modtaget vor Indbydelse.

Jeg skal først gøre den Bemærkning, at Indførelsen af en 8-Timers Arbejdsdag ikke i egenlig Forstand er en socialistisk Reform. Den vil nemlig ikke indskrænke den fri Konkurrence eller afskaffe Privatejendommen til Produktionsmidlerne, der maa betegnes som Socialdemokratiets Hovedfordringer. Jeg bemærker udtrykkelig dette overfor de Kolleger, som maatte mene, at Tiden ikke er moden til Gennemførelsen af det socialistiske Samfund. Kravet om Indførelsen af en 8-Timers Arbejdsdag er principielt af samme Betydning som det Krav, der for en Snes Aar siden herhjemme gennemførte 10-Timersdagen. Denne Reform medførte ikke nogen Forstyrrelse i de gældende Produktionsforhold. Den medførte blot, at Arbejderne fik noget mere i Løn, og at Arbejdsløsheden formindskedes noget.

De to Hovedspørgsmaal, der maa stilles og besvares naar Talen er om en Forkortelse af Arbejdstiden er:

1) Er man i Stand til med den indskrænkede Arbejdstid at levere det Arbejde, der kræves til Samfundets naturlige Udvikling.
2) Vil Arbejderne med den forkortede Arbejdstid kunne tjene saameget, at de med deres Familie kan leve deraf.

Til Besvarelse af det første Spørgsmaal skal jeg blot henvise til, at der bestandig gaar et betydeligt Antal af vore Kolleger uden Beskæftigelse, og det samme er Tilfældet i alle andre Fag. Jeg har fra de Aar jeg som Formand for Malernes Fag-

forening passede Arbejdsanvisningskontoret faktiske Beviser for, at naar man undtager en 8 Dages Tid før Pindse saa var der bestandig et langt større Tilbud af Arbejdskraft end der var Efterspørgsel, og jeg gør mig næppe skyldig i Overdrivelse, naar jeg siger, at mindst en Femtedel af vore Kolleger er uden Arbejde hele Aaret. Dette maa naturligvis ikke forstaas saaledes, at det er de samme Mennesker, der „spadserer" hele Aaret igennem. Nej, Arbejdsløsheden i Sommermaanederne fremkommer derved, at snart En og snart en Anden maa gaa nogle Uger mellem hver Gang han finder Beskæftigelse.

Der er saaledes ikke den mindste Grund til at frygte for Mangel paa Arbejdskraft fordi Arbejdstiden indskrænkes til 8 Timer.

For Mestrene kan det ganske vist se ud som en Fordel, at der er mange ledige Kræfter paa Markedet, hvorved det gøres muligt, at levere et hvilket som helst Stykke Arbejde færdig i en meget kort Tid. Men Fordelen er kun tilsyneladende, thi det er indlysende at naar et stort Antal Samfundsborgere er uden Arbejde, saa mangler disse Evnen til at købe noget. Dette virker hæmmende paa Produktionen og kommer ogsaa til at berøre Haandværksmestrene. Naar saaledes Malersvendene og andre Arbejdere paa Grund af Arbejdsløshed mangler Penge til at købe Kød hos Slagteren, Brød hos Bageren og Klæder hos Skræderen, saa er det indlysende, at disse Folk ikke tjener saa de faar Raad til at lade udføre Malerarbejde, og det gaar igen ud over Malermestrene. Endelig skal jeg nævne, at den megen Arbejdsløshed udelukkende er Skyld i det „Fuskeri", som nu finder Sted og hvorved Priserne nedsættes baade for Mestre og Svende. Det ligger jo i selve Sagens Natur, at naar Svenden ikke kan finde Beskæftigelse hos en Mester, saa tvinger Nøden ham til at udføre Arbejde for Husværter og andre, og at disse benytter sig af hans Nød til at trykke Priserne har vi daglig de sørgeligste Eksempler paa. Derimod kan man være sikker paa, at kun ganske enkelte vilde indlade sig paa alle de Ubehageligheder, der er forbunden med Fuskeri, naar Arbejdstiden bliver saaledes indrettet at alle kan finde Beskæftigelse hos en Mester.

Jeg tror saaledes at have godtgjort, at vi meget godt kan overkomme det Arbejde der skal udføres med en forkortet Arbejdstid, og jeg er sikker paa at baade Mestre og Svende vil staa sig derved.

Vi kommer nu til Spørgsmaalet om Fortjenesten. Mange paastaar, at en forkortet Arbejdstid giver en mindre Løn. Hvis dette forholdt sig rigtigt, maatte Lønnen jo være lavere nu end i den Tid da det var almindeligt, ikke alene i vort men i alle andre Fag, at arbejde 12—14 Timer i Døgnet. Dette er imidlertid ikke Tilfældet. Lønnen er relativt højere i alle Fag, ogsaa i vort, men ganske vist Livsfornødenhederne, Føden, Boligen og Klæderne er ogsaa steget i Pris, ligesom Arbejderstandens Krav til Livsnydelser er steget.

Man kan snarest sige, at Lønnen staar i omvendt Forhold til Arbejdstidens Længde. Ser man saaledes hen til Provins- eller Landarbejdernes Forhold, saa har disse en betydelig længere Arbejdstid end Arbejderne her i København, men deres Løn er betydelig mindre. Grunden hertil er simpelthen den, at Livsfornødenhederne paa disse Steder er billigere end her. Vi kan gaa til Udlandet. I England er Arbejdstiden i de sidste 25 Aar indskænket med 10 Timer ugentlig medens Lønnen samtidig er steget med 5 à 6 Kr. ugentlig. Arbejdslønnen er i det hele taget højere i England end til Eksempel i Tyskland, skønt Arbejdstiden gennemgaaende er længere i det sidste Land. Grunden hertil er, at den engelske Arbejder har flere Fornødenheder end den tyske. Spørgsmaalet om Arbejdslønnens Størrelse er nemlig afhængig af hvor meget der gennemsnitlig fordres for at Arbejderen kan leve og opføde sine Børn saaledes, at de som nye Arbejdere kan træde i hans Sted.

Det er imidlertid indlysende, at de Arbejdsløses Antal bidrager væsenligt til at bestemme hvormange Livsfornødenheder Arbejderne kan faa tilfredsstillet. — Arbejdslønnens Størrelse —. Disse tvinges nemlig ofte af Sulten til at tilbyde sig for en lavere Løn end almindeligt, idet de maa ræsonnere som saa, at tørt Brød er dog bedre end ingen Ting. Derved bliver det stedse vanskeligere at holde Lønnen paa en nogenlunde normal Højde saalænge den nuværende lange Arbejdstid bibeholdes, og det vil være i alle Arbejderes velforstaaede Interesse at forlange 8-Timers Arbejdsdagen gennemført.

Foruden den lange Arbejdstid bidrager Maskinerne selvfølgelig ogsaa til at fremkalde Arbejdsløshed, og selv om Maskinerne endnu ikke direkte har grebet ind i vort Fag, føler vi dog indirekte Virkningerne. De voksne mandlige Arbejdere er jo næsten gjort overflødige i enkelte Fag, hvor Maskiner, Kvinder og Børn er traadt i deres Sted, og hvad er da naturligere end at Mændene søger til de Fag, hvor Maskinen endnu ikke dominerer. Derfor er Tilgangen af Lærlinge saa overmaade stor til Malerfaget, og den Omstændighed, at Akkordarbejdet har medført en betydelig Arbejdsdeling, Specialisering af Faget gør det let at trænge ind i det, naar man kan stryge lidt med en Pensel.

Hvis vi derfor ikke vil se os selv, vore Koner og Børn lide under Arbejdsløshedens Kvaler, bør vi energisk tage fat, for at der kan blive Arbejde til alle, og det kan der, idet mindste i den første Tid, naar Arbejdstiden i alle Fag indskrænkes til 8 Timer, der naturligvis ikke maa betragtes som Maal, men som Middel til at skaffe Arbejderklassen en berettiget Stilling i Samfundet.

Spørger man nu: hvilken Indflydelse vil en forkortet Arbejdstid og den dermed i Forbindelse staaende Forhøjelse af Lønnen have paa Produktionen? er Svaret meget let, thi selv om Arbejdslønnen gennemgaaende blev forhøjet med 20 pCt., saa vilde dette jo ikke betyde andet end at Arbej-

derne kunde købe saamange flere Livsfornødenheder, hvilket igen vil bevirke en Forøgelse af Produktionen og Kapitalisterne vil paa den Maade tjene lige saa mange Penge som før.

En af de største Fordele ved en Forkortelse af Arbejdstiden er, at det skaber bedre Betingelser for Udviklingen af Arbejdernes fysiske og aandelige Velvære. Det er en almindelig anerkendt Opfattelse, at Arbejderklassen er fysisk svagere nu end tidligere. Grunden hertil ligger i den forcerte Arbejdsmaade. Ved Hjælp af en gennemført Arbejdsdeling udføres der nu langt mere Arbejde i den samme Tid som tidligere. Akkordarbejdet har bidraget mægtigt til Udviklingen af dette Forhold. Vi ved jo fra det daglige Liv, hvorledes Malerne er delt i Strygere, Aarere, Marmorerere, Dekoratører og mange flere Specialiteter. Derved bliver Arbejdet langt mere ensformigt, sløvende og trættende end det var i gamle Dage, hvor en Malersvend maatte beskæftige sig med alle Fagets Brancher. Vi er ganske vist ikke mere saa udsatte for den bekendte Blykolik nu som tidligere fordi Mestrene sér deres Fordel ved at bruge Zinkhvidt, men ikke desto mindre er Sygeligheden og Dødeligheden meget stor blandt Malerne, hvad der bl. a. fremgaar af, at der for nogle Aar siden i København af ca. 1200 Malersvende kun fandtes 44 over 55 Aar.

Den forcerte Arbejdsmaade medfører Overanstrængelse, Nervøsitet og gør derved Arbejderen mere disponibel for Sygdomme som Lunge- og Brystsyge. Forældrenes Svaghed gaar igen i Børnene og man ser desværre altfor ofte Eksempler paa at Arbejdernes Børn er smaa krattløse, blodfattige Stakler, en Følge af at deres Forældre er bleven overanstrængt ved Arbejde og kun er i Stand til at give dem tarvelig ofte utilstrækkelig Føde. Vore Læger kan tale med om dette Forhold, og der findes heller ikke saa faa, jeg skal blot nævne Distriktlæge Sleisner og Dr. Cold, som har gjort opmærksom paa at saadanne Sygdomme, der er en Følge af lang Arbejdstid og daarlig Ernæring, er i stærk Tiltagen. Samtidig er det værd at lægge Mærke til, at Farsoter som Kolera, Kopper og Pest bliver mere sjældent. Grunden hertil ligger i, at der fra det Offentliges Side gøres store Anstrængelser for at fjærne Faren for disse Sygdomme, der er lige saa farlig for den rige Kapitalist og hans Familie som for Arbejderen. Arbejdernes specielle Sygdomme maa disse selv tage sig af, thi for dem har Arbejdsgiveren ingen Interesse. Falder en Arbejder fra, er der straks to til at udfylde hans Plads, og de koster ikke noget at skaffe tilveje, saaledes som en Hest eller en Maskine, derfor er Kapitalisten langt mere nænsom overfor sin Hest end overfor sine Arbejdere.

Ogsaa for Udviklingen af Arbejdernes aandelige Evner spiller den kortere Arbejdstid en Rolle. Alle er vel enige om, at vi arbejder for at leve og ikke omvendt; men naar dette erkendes, maa vi ogsaa sørge for, at Arbejderne kommer til at leve som Mennesker og ikke som Dyr, der deler deres Tid mellem at arbejde, spise og sove. Det er imidlertid afgjort, at naar et Menneske begynder sin Dagsgjerning om Morgenen Kl. 5, paa hvilket Tidspunkt de fleste maa forlade Hjemmet for at være tidsnok paa Arbejdspladsen, og først kommer hjem Kl. 7—8 om Aftenen, saa er der liden eller ingen Tid eller Lyst til at beskæftige sig med andre Ting, og Familielivet er kun et tomt Ord for de fleste Arbejdere. Skaffer man dem derimod fri fra om Aftenen Kl. 5, saa vil der være Tid for de Unge til at besøge Skolen eller Sportspladsen, hvorved baade Aanden og Musklerne kan udvikles. Der tilbydes nu overordentlig let Adgang til at erhverve sig Kunskaber, men Arbejderne mangler Tid. Paa samme Maade gaar det med Sporten, alle er enige om, at det trættende, ensformige Arbejde i vore Dage kræver, at Arbejderne faar Lejlighed til at røre Lemmerne ved Beskæftigelser, der adskiller sig fra Arbejdet og Midlerne hertil er Spadsereture, Gymnastik, Boldtspil, Roening og andre Legemsøvelser, derved kommer Aandedrætsorganerne i hurtigere Funktion, Musklerne udvikler sig mere harmonisk. Sandsen for Skønhed vækkes. Kort sagt, Livet bliver rigere for den enkelte. De ældre Arbejdere kan ved den kortere Arbejdstid faa Lejlighed til at beskæftige sig med deres Hjem, deres Hustruer og Børn. Hjemmet bliver derved, ikke som nu, det Sted, hvor man blot spiser og sover, men virkelig det Sted, hvor man med Glæde opholder sig, og ved Syslen med Ting, der ligger uden for Arbejdet, skaber sig Lyst og Kræfter til at tage fat paa den daglige Gerning. Der bliver ogsaa Tid til at samles med Kammerater og drøfte de fælles Interesser, uden at dette, som nu, skal gøre et Skaar i den nødvendige Hviletid.

Af disse Grunde har Arbejderne over hele Verden skrevet paa deres Fane:

8-Timer Arbejde,
8-Timer Frihed og
8-Timer Hvile.

Det er det store Maal, der skal naas. Ved de sidste internationale Kongresser af Arbejderrepræsentanter, saavel i London som i Paris, hvor Arbejdere for hele Verden var repræsenteret, og hvor jeg havde den Ære at repræsentere Københavns Fagforeninger, var der fuldstændig Enighed om denne Sag, og det besluttedes at søge Lovgivningsmagten for at faa vedtaget Love, der sikrer Arbejderen mod at blive udbyttet længere end 8 Timer daglig. Endvidere vedtoges det, at Fordringen skal stilles samtidig i alle Lande, fordi Industrien er international. Rigtigheden af dette Synspunkt bekræftes af den Konference, den tyske Kejser i disse Dage lader afholde i Berlin, netop for at tilvejebringe en ensartet Beskyttelse for Arbejderne i alle Lande. At Konferencen ikke endnu har taget 8-Timers-Spørgsmaalet op, er en Opfordring mere til Arbejderne om at tage kraftig fat paa denne Sag.

Den 1ste Maj er bestemt til almindelig Fridag. Paa denne Dag vil alle Arbejdere hele Verden over standse Arbejdet og samles ved store Møder for at vedtage Henvendelse til Lovgivningsmagten om at indskrænke Arbejdstiden ved Lov. Og er vi blot tilstrækkeligt mange paa denne Dag,

vil det gaa Magthaverne, som Skipperen der ser Uvejret i Horisonten, de vil tage Reb i Sejlene, og gøre Indrømmelser for ikke at kuldsejle.

Jeg haaber derfor, at alle Malere, som vil Arbejdsløsheden til Livs, som ønsker deres egen, deres Børns og Hustruers Sundhed bevaret, som ønsker, at Arbejderne skal gaa frem i Kunskab og Dannelse, og derved skabe dem en værdig Stilling i Samfundet, vil møde under Fanerne d. 1ste Maj. Det er ikke nogen Revolution vi tilsigter, men kun en fredelig, bestemt Tilkendegivelse af, at vi som Mennesker kræver Ret til at leve som Mennesker.

Offentligt Møde.

Til det offentlige Møde, som afholtes den 27de Marts i Rømersgade 22, Festsalen, havde der indfundet sig en meget talrig Forsamling af Malere. Formanden bød Velkommen og oplæste det Svar, som Malerlavets Bestyrelse havde givet paa Fagforeningens Indbydelse om at komme til Stede og deltage i Forhandlingen om „Otte-Timersdagen og Demonstrationen den 1ste Maj". Svaret lød paa, at Spørgsmaalet var alt for vigtigt og krævede en altfor indgaaende Overvejelse til at man kunde behandle det paa et saadant Møde, hvorfor Bestyrelsen ikke kunde deltage. Ogsaa Fagforeningen betragtede Spørgsmaalet som overordentlig vigtigt, men netop derfor var det, vi ville drøfte det paa Mødet og han haabede ogsaa, at dette nok skulde faa Interesse uden Mestrenes Deltagelse.

Formanden valgtes til Dirigent.

J. Jensen indledede med et klart og indgaaende Foredrag, der lønnedes med rigeligt Bifald. Foredraget er gengivet foran i Bladet.

Gunner erindrede om den smukke, ældgamle Skik at ride Maj i By. Det var en Fest, som Befolkningen havde holdt i Ære for den tilstundende lyse Aarstid. Naar Arbejderne nu over alt vil holde Festdag den 1ste Maj, er det som et Varsel om en bedre Fremtidssommer, der skal indtræde, naar Arbejdstiden er afpasset efter Arbejdskraften. At Lønnen vil stige ved forkortet Arbejdstid er hævet over al Tvivl, men selv om dette ikke blev Tilfældet, var Arbejderstanden dog bedst tjent med en kortere Arbejdstid, thi det er en Selvfølge, at det den store Skare Arbejdsløse nu lever af, er frembragt af dem der arbejder. Bliver der Beskæftigelse for Alle, behøves det ikke at afgive en vis Del af Produktionen til Ikke-Arbejdende.

J. Jensen betragtede det Bifald hans Foredrag havde vundet, som en Tilslutning til hans Udtalelser, og som et Bevis paa, at man ønskede at deltage i Demonstrationen den 1ste Maj. Ingen behøver jo heller at nære Frygt for Deltagelse, thi de fleste Mestre vil selv have Fordel af forkortet Arbejdstid, derved, at deres personlige Arbejde stiger i Værdi.

L. Nielsen ønskede, at der endnu kunde afholdes et Par Møder om Sagen og opfordrede til at agitere Mand og Mand imellem.

Emil Knudsen. Vi maa af al Magt kaste os over Spørgsmaalet om Arbejdstidens Indskrænkning, thi vi ved af Erfaring, at Lønnen meget hurtigt steg, da vor Arbejdstid tidligere blev indskrænket. Vover man, saa vinder man, og holder vi Alle op den 1ste Maj, vil denne Enighed give os Mod til at stille vore Fordringer.

Formanden haabede, at der endnu skulde blive afholdt et Møde om Sagen. Hvis man har Ret til at leve bør man sætte noget ind paa at naa Betingelserne derfor, og dertil maa i første Række regnes en forkortet Arbejdstid. Man maa undres over, at Bevidstheden herom har været saa længe om at arbejde sig frem.

Følgende Resolution sattes under Afstemning og vedtoges enstemmigt:

„Forsamlingen anerkender fuldt ud Betydningen af en 8 Timers Arbejdsdag fastsat ved Lov, og vedtager, at den 1ste Maj skal være en almindelig Fridag for alle Fagets Arbejdere."

J. Jensen takkede for den Enstemmighed, hvormed Resulotionen var vedtaget, og lagde Alle paa Sinde at udføre Beslutningen, samt agitere blandt Kammeraterne for at slutte sig til Demonstrationen. Et Leve som han udbragte for et godt Resultat for Arbejderne af den paabegyndte Agitation, besvaredes af Forsamlingen med et Leve for J. Jensen.

Formanden opfordrede Ikkemedlemmer til at indmelde sig i Fagforeningen og Fjerdingstad udtalte, at et godt Samarbejde mellem Mestre og Svende kun kunde opnaas ved en god og stærk Organisation.

BEKENDTGØRELSER.

Malernes Fagforening

afholder Møde hver **Onsdag** Aften Kl. 8 i **Rømersgade 22, 1. Sal til Gaden.** Opgang i Gaarden tilhøjre for Porten.

Formandens Adresse er: **Rudolf Poulsen, Fredensgade 12, 3. Sal. N.**

Formanden er hver Lørdag Aften fra Kl. 8—10 tilstede paa Foreningens Kontor, Rømersgade 22, Stuen, hvor Kontingent og Indmeldelser modtages.

„Fagtidende for Malere",

udgaar 1 Gang maanedlig og koster for alle Ikkemedlemmer 30 Øre Kvartalet, 10 Øre pr. Nr. Abonnement modtages hos Formanden, **Fredensgade 12, 3. Sal. N.** Medlemmer af „Malernes Fagforening" erholder „Fagtidenden" gratis.

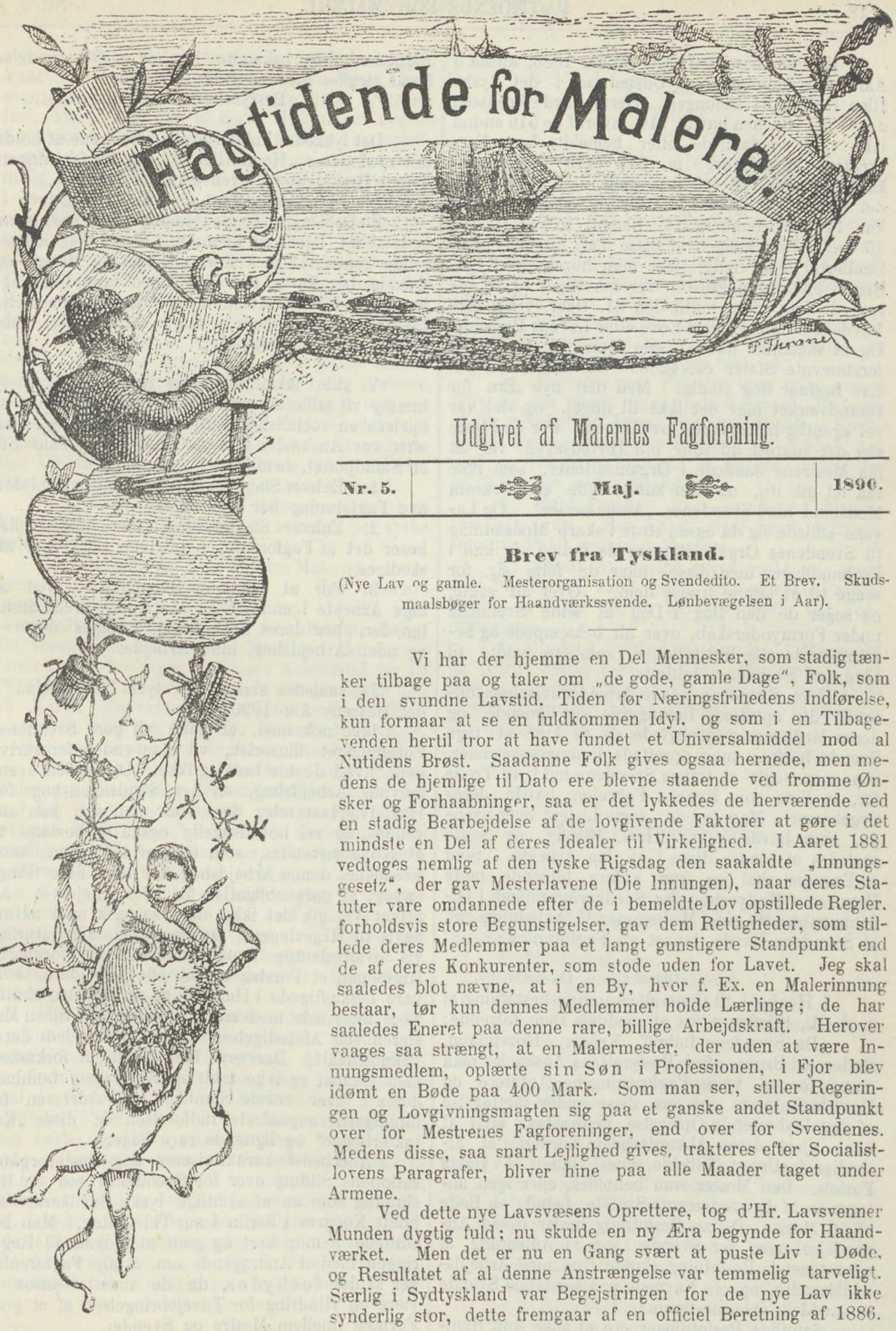
Det udkomne for 1885, 86 og 87, ialt 27 Numre, faas hæftet i Omslag for 1 Kr. 50 Øre.

En fuldstændig Vejledning i Opmaaling og Beregning af Flademaal gives i en Række Artikler (gennem 7 Numre), der faas hæftede for 50 Øre.

Aargangene 1888 og 1889 faas hæftede à 65 Øre.

Redigeret af Rudolf Poulsen.

Trykt hos J. Henriksen, Rømersgade 22, København.

Udgivet af Malernes Fagforening.

Nr. 5. | Maj. | 1896.

Brev fra Tyskland.

(Nye Lav og gamle. Mesterorganisation og Svendedito. Et Brev. Skudsmaalsbøger for Haandværkssvende. Lønbevægelsen i Aar).

Vi har der hjemme en Del Mennesker, som stadig tænker tilbage paa og taler om „de gode, gamle Dage", Folk, som i den svundne Lavstid. Tiden før Næringsfrihedens Indførelse, kun formaar at se en fuldkommen Idyl. og som i en Tilbagevenden hertil tror at have fundet et Universalmiddel mod al Nutidens Brøst. Saadanne Folk gives ogsaa hernede, men medens de hjemlige til Dato ere blevne staaende ved fromme Ønsker og Forhaabninger, saa er det lykkedes de herværende ved en stadig Bearbejdelse af de lovgivende Faktorer at gøre i det mindste en Del af deres Idealer til Virkelighed. I Aaret 1881 vedtoges nemlig af den tyske Rigsdag den saakaldte „Innungsgesetz", der gav Mesterlavene (Die Innungen), naar deres Statuter vare omdannede efter de i bemeldte Lov opstillede Regler. forholdsvis store Begunstigelser, gav dem Rettigheder, som stillede deres Medlemmer paa et langt gunstigere Standpunkt end de af deres Konkurenter, som stode uden for Lavet. Jeg skal saaledes blot nævne, at i en By, hvor f. Ex. en Malerinnung bestaar, tør kun dennes Medlemmer holde Lærlinge; de har saaledes Eneret paa denne rare, billige Arbejdskraft. Herover vaages saa strængt, at en Malermester, der uden at være Innungsmedlem, oplærte sin Søn i Professionen, i Fjor blev idømt en Bøde paa 400 Mark. Som man ser, stiller Regeringen og Lovgivningsmagten sig paa et ganske andet Standpunkt over for Mestrenes Fagforeninger, end over for Svendenes. Medens disse, saa snart Lejlighed gives, trakteres efter Socialistlovens Paragrafer, bliver hine paa alle Maader taget under Armene.

Ved dette nye Lavsvæsens Oprettere, tog d'Hr. Lavsvenner Munden dygtig fuld; nu skulde en ny Æra begynde for Haandværket. Men det er nu en Gang svært at puste Liv i Døde, og Resultatet af al denne Anstrængelse var temmelig tarveligt. Særlig i Sydtyskland var Begejstringen for de nye Lav ikke synderlig stor, dette fremgaar af en officiel Beretning af 1886.

Herefter bestod d. 1ste Januar 1886, altsaa 5 Aar efter Innungslovens Udstedelse i det tyske Rige i alt 9184 Innungen. Heraf havde Preussen de 6184. Sachen havde 716, hvoraf de 516 endnu ikke vare omdannede efter bemeldte Lovs Forskrifter; Meklenburg m. 547 (419 ikke omd.) Braunschweig 126 (98 ikke omd.) I Syden saa det endnu traurigere ud. Bayern havde saaledes kun 142, Würtemberg 14, Baden 16 og Hessen 15 Lav. Betydningen af disse Tal forstaar man imidlertid først rigtig, naar man hører, at Regeringen efter Innungsloven var berettiget til at opløse de Lav, som indtil den 31. Dcbr. 1885 ikke havde omdannet deres Love efter Lovens Bydende. Og af saadanne havde, som man vil se, de 4 førstnævnte Stater ca. 4280. Imidlertid, en Del Lav bestaar dog stadig. Med den nye Ærа for Haandværket blev det ikke til noget, og det var vel egentlig heller ikke Hovedsagen. For de Fleste saa det snarest ud som om Hovedsagen var at faa Mestrene samlede i Organisationer, som ikke saa let gik itu, og som kunde yde en virksom Modstand mod Svendenes „Anmasselser". Og Lavene stillede sig da ogsaa strax i skarp Modsætning til Svendenes Organisationer; de indlod sig kun i Forhandlinger med disse, naar de følte sig for svage til at kunne trodse dem. Over alt søgte, og søger de den Dag i Dag at stille Svendene under Formynderskab, over alt bekæmpede og bekæmper de alle Institutioner, som ere kaldte til Live ved Svendenes Initiativ.

Hvor Svendene havde Arbeidsanvisningskontorer, der oprettede Innungerne sig lignende, og deres Medlemmer forpligtede sig til kun at tage Svende herfra; man oprettede Innungssygekasser, som man søgte at tvinge Svendene ind i, til Trods for, at disse som Regel i Forvejen havde deres Sygekasser. Man lavede „sorte Lister" over Svende, som havde vakt d'Hrrs. Mishag, og søgte saaledes at hindre disse i at faa Arbejde. Som et Exempel skal jeg kun anføre følgende nette Brev, som Bestyrelsen for Snedkerforeningen i Oldenburg sendte sine Medlemmer i Anledning af, at Svendene havde dannet en Fagforening;

Oldenburg, d. 11. Sptbr. 86.

I Henhold til Generalforsamlingsbeslutning af 9. d. M., tillader vi os at meddele Dem følgende:

„Da Svendene Imhoff, Krüger, Horstmann, Røder og Bruns, efter Bestyrelsens Anskuelse maa anses for at være Fagforeningens Anførere og Hovedagitatorer, saa ere disse under Iagttagelse af den lovbestemte Opsigelse, henholdsvis efter at have gjort deres Akkordarbejde færdigt, at afskedige i ethvert Tilfælde senest inden 4 Ugers Forløb. Den Mester som beholder, eller igen antager en af de ovennævnte Svende, betaler en Bøde af 50 Mark. Denne Beslutning finder ogsaa Anvendelse over for Svende, som i Anledning af ovenstaaende Beslutning skulde true med Arbejdsnedlæggelse, og ere Navnene paa saadanne Svende at meddele Overmesteren."

Samtlige Beslutninger ere at anse som Hemmelighed og tør Svendene under ingen Omstændigheder gøres bekendte hermed. Overtrædelse heraf straffes med en Bøde af 5 Mark.

Bestyrelsen for Snedkerlavet.

Det lykkedes imidlertid ikke Mestrene at holde tæt med deres „Hemmelighed", og Fagforeningen kom i Besiddelse af ovenstaaende Skrivelse.

Eller et Exempel fra de allersidste Dage:

En Del Slagtersvende i Hamborg, der ere blevne kede af det, lige som hjemme, i deres Fag existerende „patriarkalske" Forhold mellem Mestre og Svende, har for et Par Uger siden dannet en Fagforening. I denne Anledning skriver den „Deutsche Fleischerzeitung", som er Organ for samtlige tyske Slagterinnunger, følgende:

Vi vide ikke, hvorledes Hamborgs Slagterinnung vil stille sig over for dette Forsøg paa at opelske en socialistisk Giftplante i vort Fag, men efter vor Anskuelse kan der kun være Tale om et Standpunkt, nemlig:

1. Enhver Slagtersvend, som indtræder i den nye Fagforening bør afskediges.
2. Enhver Slagtersvend, som holder eller læser det af Fagforeningen udgivne Blad, bør afskediges.
3. For at saadanne Svende ikke, ved at tage Arbejde i andre Byer skal kunne brede Smitten der, bør deres Arbejdsbog fratages dem — og uden Arbejdsbog, intet Arbejde.

Ja, saaledes skriver et tysk Innungsblad i det Herrens Aar 1890!

Ikke nok med, at man vil gøre Svendenes Foreningsret illusorisk, vil man endog foreskrive dem, hvad de tør læse og ikke. Og nu den ovennævnte Arbejdsbog, en Art Skudsmaalsbog for Haandværkssvende, der, som man ser, kan anvendes, og vel hovedsagelig ogsaa er bestemt til at skulle anvendes, som et skarpt Vaaben imod Svendene, denne Arbejdsbog har man flere Gange forsøgt at gøre obligatisk for alle Arbejdere. Ad privat Vej gik det ikke, naa, saa gik man naturligvis til Regeringen. Denne stillede sig naturligvis overordentlig imødekommende og forelagde Rigsdagen et Forslag om at alle Arbejdere, som vare beskæftigede i Haandværk og Industri, skulde være forsynede med en Arbejdsbog, i hvilken Mesteren ved Afskedigelsen kunde skrive dem deres „Skudsmaal". Desværre blev Forslaget forkastet; men Haabet er ikke tabt og Rigsdagen bombarderes i hver eneste Samling med Adressen fra Innungerne angaaende Indførelsen af disse „Karakterbøger" og lignende rare Sager.

Allerbedst karakteriseres dog Mesterorganisationens Stilling over for Svendenes ved en Beslutning som en af samtlige tyske Snedkerlav afholdt Kongres i Berlin i sin Tid vedtog. Man besluttede nemlig kort og godt at indgaa til Regeringen med et Andragende om, at alle Fagforeninger skulde forbydes, da de maatte anses at være en Hindring for Tilvejebringelsen af et godt Forhold imellem Mestre og Svende.

Naa, ja, kan man ikke overbevise sin Mod-

stander, saa er det jo unægtelig det behageligste, naar man uden videre slaar ham ihjel! Som man ser, har Lavene udfoldet en livlig Virksomhed, kun imod den af deres Medlemmer drevne Smudskonkurence har de ikke foretaget sig nogetsomhelst, og det skulde dog synes at ligge temmelig nær for Folk, som vil hæve Haandværket. I en By, hvor jeg i denne Vinter har arbejdet, blev Malerarbejdet ved en Musæumsbygning udbudt i Licitation, og kunde kun Innungsmestre deltage i denne. Der indkom 6 Tilbud; de 4 var imellem 5,800 Mark og 7,000 Mark. Det næstbilligste var paa 5,000 Mark og det billigste var — 2,400 Mark. At Arbejdet kun ved en udstrakt Anvendelse af Lærlinge o. l. kunde leveres for denne Pris, det vidste enhver Mester, og i Krogene skumlede de lystig derover, men at de i Forening kunde og burde optræde imod et Medlem, der tillod sig sligt, — det faldt ingen ind. Og her havde de ikke den sædvanlige Undskyldning, at det var de udenfor Lavet staaende Mestre, som trykkede Priserne ned!

Som man ser, er det ikke synderlig store Velsignelser, at Lavsvæsenet bringer de tyske Arbejdere!

Hvad Lønbevægelsen mellem Malerne i indeværende Foraar angaar, saa er den allerede længst i Gang, der strejkes snart overalt, men som sædvanlig uden Plan og uden Sammenhæng. De første paa Pletten var Malerne i Hannover-Linden; de forlanger 9 Timers Arbejdstid og 40 Pf. i Timen. De befinder sig i Strejke siden den 15. Marts. Endvidere er Arbejdet nedlagt i Bremerhaven med saa temmelig lignende Fordringer. I Hamburg bryder en almindelig Strejke rimeligvis ud den 1. April. *) Foreløbig søger Skibsmalerne at fremtvinge en Lønforhøjelse, hvad der er i høj Grad nødvendig, da man med en Timeløn paa 37 Pf. umulig kan leve nogenlunde ordentlig der. Skibsværftsejerne vil derimod genindføre Akkordarbejdet og erklærer at kunde faa Svende nok fra Danmark, hvad forhaabentlig vil vise sig at være en Fejltagelse. De øvrige Malere i Hamburg har en Timeløn paa 48 Pf., hvilken de vil have bragt op til 52 Pf. Endvidere kan Strejke ventes i Magdeburg, München, Gera m. fl. Byer.

Det bør derfor fraraades enhver, som ikke i pekuniær Henseende er nogenlunde velstillet, i dette Foraar at rejse til Tyskland, da Forholdene for Fremmede, især naar de, som Tilfældet er med de fleste danske Haandværkere, kun ere slet bevandret i det tyske Sprog, i Aar maa betragtes som særlig uheldige. Man risikerer meget let at falde i Hænderne paa en Skruebrækkerhverver, og har man først begyndt at arbejde, kan man, naar ikke forud anden fast Overenskomst er truffen, i bedste Fald først efter 3 Ugers Forløb forlade Arbejdet (Kundigungsparagrafen i den tyske „Reichsgewerbeordnung.) Og i denne Tid kan man skade sine Kolleger ganske betydeligt.

E.

*) Som bekendt er ovennævnte Strejke udbrudt.

Om Marmor.

Af Fr. Liljeblad.

(Forts.)

Efterstaaende almindelige Regler maa nøjagtig følges om man vil vente sig et godt Resultat.

1. Læg fint revne Farver op paa Paletten i Rækkefølge fra hvidt til sort gennem de forskællige Nuancer, der skal benyttes. Tag kun Terpentin med nogle Draaber Tørrelse i Paletkoppen; aldrig Olie- eller Lakfernis.

2. Indstrygningsfarven tillaves af frisk og ren Farve, optyndes med halvt Linoliefernis og halvt Terpentin, samt stryges tørt ud.

3. Farverne paa Paletten maa være rene, fine og saa meget fortyndede med Oliefernis at de med Lethed kunne tages paa Penslens Spids. Tykke Farver forstyrrer Penslen og fylder den med en overflødig Mængde af Farver, hvad der er til Hinder ved Arbejdet.

4. Hold Paletten ren og hver Farve for sig ren. Ren Palet giver rent Marmor, smudsig Palet smudsigt Marmor.

5. Første Anlægning gøres raskt og svagt med fuld Pensel, samt tynde, rene og kolde Farver. Mørke og tykke Farver blive grumsede ved Fordrivningen.

6. Undgaa Stivhed og Knuder i Marmoret og „tegn“ aldrig med Penslen. Alle mulige Former kan findes i Marmorets Sturktur, med Undtagelse af Knuder, og skulde de en Gang paatræffes, saa undgaa dem — de ere ækle.

(Forts.)

Generalforsamling.

Foreningens ordinære halvaarlige Generalforsamling afholdtes Onsdag den 9. April med følgende Dagsorden:

1. Forhandlingsbogen.
2. Beretning om Virksomheden.
3. Regnskabet. Budgettet.
4. Valg af Formand, 4 Repræsentanter og 1 Revisor.
5. Forskjellige Forslag, a) Agitation i Provindserne, b) Foreningens Andel i „Demokraten“, c) Medlemmers Begravelse, og d) Ændringer til Lovenes §§ 1 og 15 (2. Behandling).

Fjerdingstad dirigerede.

ad. 1) Forhandlingsbogen oplæstes og godkendtes.

ad. 2) Beretningen om Foreningens Virksomhed i det forløbne Halvaar godkendtes.

ad. 3) Det reviderede Regnskab, der forelaa trykt, godkendtes og Budgetforslag for det kommende Aar vedtoges.

ad. 4) Til Formand genvalgtes Rudolf Poulsen og til Repræsentanter M. Olsen, J. Jensen, C. Friis og Joh. Christensen. Supleanter bleve: P. Slott, Carl Larsen og S.

Høegh. Til Revisor valgtes Emil Knudsen, Supleant Mads Nielsen.

ad. 5) a) Det vedtoges paa Bestyrelsens Forslag at bevilge indtil 100 Kr. til Agitation i Provindserne. b) Paa Forslag af L. Gunner vedtoges det at søge Foreningens Andel i „Demokraten", stor 100 Kr., omsat i Andele i „Social-Demokraten". c) Det vedtoges at lade Medlemmers Dødsfald og Begravelse avertere 1 Gang, ligeledes at lade Foreningen repræsentere ved 1 Repræsentant og Fanen ved Begravelsen, alt under Forudsætning af at der i Tide om denne gøres Anmeldelse til Formanden. d) De ved en tidligere extraordinær Generalforsamling vedtagne Ændringer godkendtes.

Bestyrelsen har senere konstitueret sig med Carl Olsen som Næstformand og Fjerdingstad som Sekretær og bestaar nu af følgende Medlemmer: Formand Rudolf Poulsen, Næstformand Carl Olsen, Sekretær Fjerdingstad og Repræsentanterne Emil Clausen, P. Slundt, J. Jensen, C. Friis, M. Olsen og Joh. Christensen.

Malerstrejken i Odense er endt med fuldstændig Sejr for vore Kolleger, idet Mestrene allerede efter 3 Dages Forløb godkendte de opstillede Fordringer, der gik ud paa følgende: Prisliste lig Kjøbenhavns, Timeløn forhøjet fra 30 til 33 Øre, Løntarif for Lærlinges Arbeidskraft, hvor disse sættes i Akkord sammen med Svendene, en Grænse for Byarbejdet og udenfor denne et Tillæg af 16 pCt.

Foreningen, der har havt en forholdsvis stor Tilslutning i den seneste Tid, er nu indordnet under Fællesorganisationen i Odense og deltog i Demonstrationen den 1. Maj.

Vi ønsker vore Kolleger til Lykke med den vundne Sejr og haaber, at den Enighed, der har bragt dem denne, vedblivende maa blive bevaret og vurderet som Arbejdernes eneste, men mægtige Vaaben i Kampen for en menneskeværdig Tilværelse.

Till

organiserade måleriarbetare i Sverige och utlandet,

samt till de arbetareorganisationer, hvilkas medlemmar på ett eller annat sätt hafva beröring med målare!

En s. k. målaremästare härstädes vid namn Lars Erik Lundqvist fattade för en tid sedan det beslutet, att han ovilkorligen skulle söka nedgöra arbetarnes organisation genom att låta sina arbetare förbinda sig „att ej med något förbund göra gemensam sak". Detta handlingssätt har af Stockholms måleriarbetara blifvit efter förtjenst bedömt vid ett offentligt möte härstädes. Men äfven beslöts vid nämda möte, att de arbetare, som hos ofvannämnde Lundqvist underskrifvit nämnda förbindelse och icke inom en viss tid gjort sig till medlemmar af vårt förbund skulle offentligen brännmärkas såsom förrädare och likställas med strejkbrytare.

Den lemnade fristen är nu slut, men ännu stå icke mindre än 32 personer kvar utom vår organisation af de 41, som undertecknat förbindelsen. De må nu erhålla sin förtjenta lön genom att rekommenderas åt alla organiserade arbetare såsom icke värdiga namnet kamrater och således icke heller värdiga att arbeta tillsammans med fria arbetare, som icke sålt sin frihet och sin organisation.

Den snygga förteckningen följer här i den ordning, de själfva skrifvit sina namn på förbindelsen:

B. Lundberg. E. G. Rothman. C. E. Norström.
A. Welcher. F. Nyström. F. Oskar Olofsson.
L. Welcher. Ax. Sundström. Aug. Gustafsson.
W. Göransson. Th. Blomdahl. C. F. Ahlberg.
J. O. Larsson. Robert Andersson. Björn Robert Stjernström.
Karl Eklund. C. Jansson. K. S. Karlén.
C. Johansson. K. Rosander. A. Eriksson,
A. Larsson. John Andersson. C. G. A. Lind.
Fr. Norgren. P. A. Sundström. A. Lundin.
J. Eriksson. Alf. Jönsson. I. F. Ahnström.
B. Andersson. F. E. Pettersson.

Stockholm i April 1890.

Svenska Måleriarbetareförbundets hufvudafdelning.

BEKENDTGØRELSER.

Malernes Fagforening

afholder Møde hver **Onsdag** Aften Kl. 8 i **Rømersgade 22, 1. Sal til Gaden.** Opgang i Gaarden tilhøjre for Porten.

Formandens Adresse er: **Rudolf Poulsen, Fredensgade 12, 3. Sal. N.**

Formanden er hver Lørdag Aften fra Kl. 8—10 tilstede paa Foreningens Kontor, Rømersgade 22, Stuen, hvor Kontingent og Indmeldelser modtages.

„Fagtidende for Malere",

udgaar 1 Gang maanedlig og koster for alle Ikkemedlemmer 30 Øre Kvartalet, 10 Øre pr. Nr. Abonnement modtages hos Formanden, **Fredensgade 12, 3. Sal. N.** Medlemmer af „Malernes Fagforening" erholder „Fagtidenden" gratis.

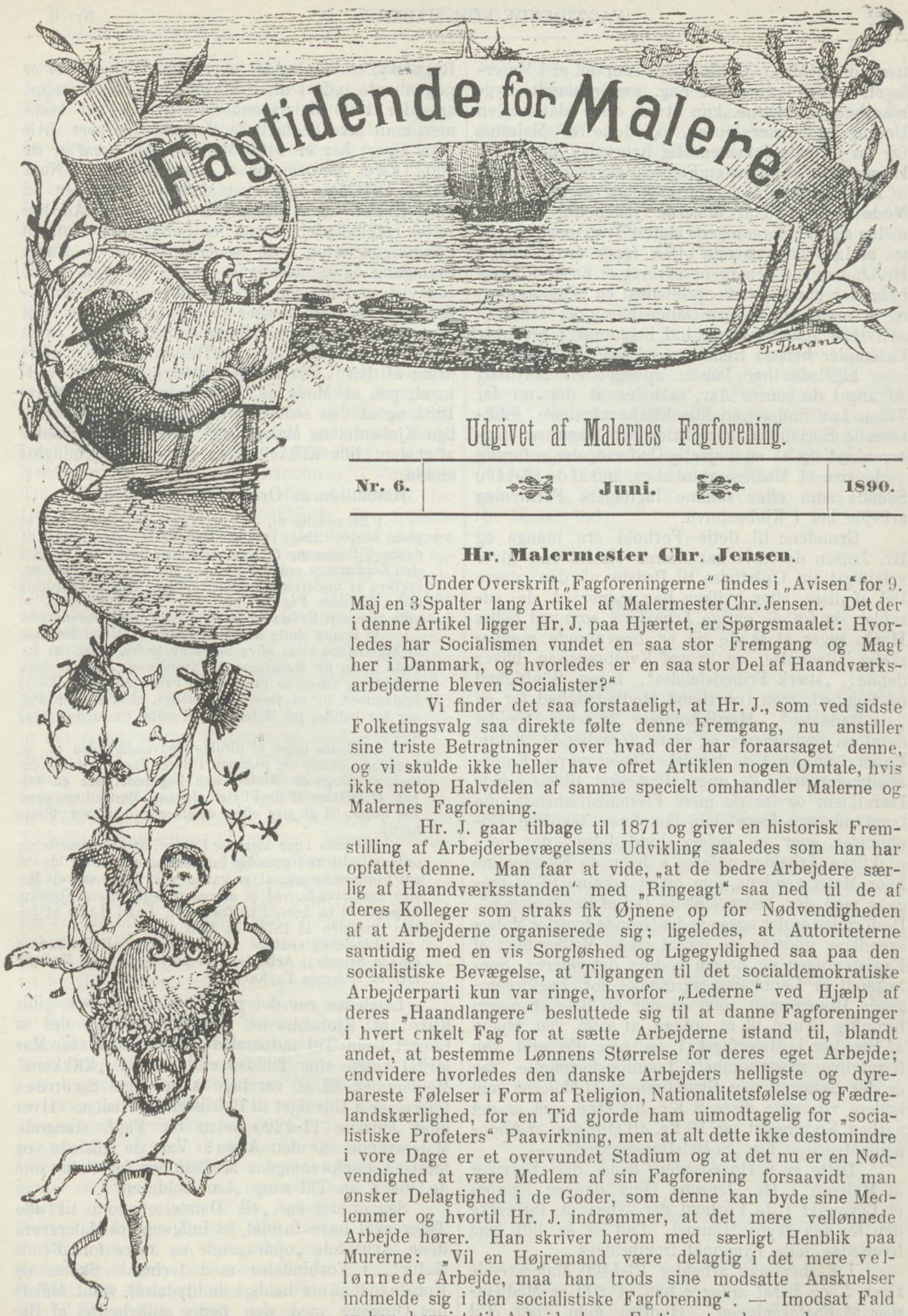
Det udkomne for 1885, 86 og 87, ialt 27 Numre, faas hæftet i Omslag for 1 Kr. 50 Øre.

En fuldstændig Vejledning i Opmaaling og Beregning af Flademaal gives i en Række Artikler (gennem 7 Numre), der faas hæftede for 50 Øre.

Aargangene 1888 og 1889 faas hæftede à 65 Øre.

Redigeret af Rudolf Poulsen.

Trykt hos J. Henriksen, Rømersgade 22, København.

Udgivet af Malernes Fagforening.

Nr. 6. Juni. 1890.

Hr. Malermester Chr. Jensen.

Under Overskrift „Fagforeningerne" findes i „Avisen" for 9. Maj en 3 Spalter lang Artikel af Malermester Chr. Jensen. Det der i denne Artikel ligger Hr. J. paa Hjærtet, er Spørgsmaalet: Hvorledes har Socialismen vundet en saa stor Fremgang og Magt her i Danmark, og hvorledes er en saa stor Del af Haandværksarbejderne bleven Socialister?"

Vi finder det saa forstaaeligt, at Hr. J., som ved sidste Folketingsvalg saa direkte følte denne Fremgang, nu anstiller sine triste Betragtninger over hvad der har foraarsaget denne, og vi skulde ikke heller have ofret Artiklen nogen Omtale, hvis ikke netop Halvdelen af samme specielt omhandler Malerne og Malernes Fagforening.

Hr. J. gaar tilbage til 1871 og giver en historisk Fremstilling af Arbejderbevægelsens Udvikling saaledes som han har opfattet denne. Man faar at vide, „at de bedre Arbejdere særlig af Haandværksstanden" med „Ringeagt" saa ned til de af deres Kolleger som straks fik Øjnene op for Nødvendigheden af at Arbejderne organiserede sig; ligeledes, at Autoriteterne samtidig med en vis Sorgløshed og Ligegyldighed saa paa den socialistiske Bevægelse, at Tilgangen til det socialdemokratiske Arbejderparti kun var ringe, hvorfor „Lederne" ved Hjælp af deres „Haandlangere" besluttede sig til at danne Fagforeninger i hvert enkelt Fag for at sætte Arbejderne istand til, blandt andet, at bestemme Lønnens Størrelse for deres eget Arbejde; endvidere hvorledes den danske Arbejders helligste og dyrebareste Følelser i Form af Religion, Nationalitetsfølelse og Fædrelandskærlighed, for en Tid gjorde ham uimodtagelig for „socialistiske Profeters" Paavirkning, men at alt dette ikke destomindre i vore Dage er et overvundet Stadium og at det nu er en Nødvendighed at være Medlem af sin Fagforening forsaavidt man ønsker Delagtighed i de Goder, som denne kan byde sine Medlemmer og hvortil Hr. J. indrømmer, at det mere vellønnede Arbejde hører. Han skriver herom med særligt Henblik paa Murerne: „Vil en Højremand være delagtig i det mere vellønnede Arbejde, maa han trods sine modsatte Anskuelser indmelde sig i den socialistiske Fagforening". — Imodsat Fald er han henvist til Arbejde hvor Fortjenesten kun andrager om-

trent det Halve. Og saaledes som det er i Murerfaget, er det i de andre Fag, særlig blandt Bygningshaandværkerne, kun et af disse danner en Undtagelse, mener Jensen, og dette er Malerne. Og nu fortælles omstændelig hvorledes det første Forsøg paa at danne en Fagforening blandt Malere, af disse mødtes med Ringeagt, og at det første Møde endte med at Malerne „istedetfor at indmelde sig i Fagforeningen i sluttet Trop marscherede ud af Lokalet syngende „Den tapre Landsoldat". Hr. J. har saa senere observeret et næste Forsøg, hvor der ganske vist oprettedes en Fagforening, og at man „siden flere Gange har gjort Tilløb til at tvinge Malersvendene ind i samme"; bestemte Eksempler herpaa fremføres selvfølgelig ikke.

Ligeledes har Jensen opdaget en betydelig Afgang i de senere Aar, saaledes at der nu for Tiden kun findes „en lille Klikke af mere fuldtroende Socialister, som kalde sig Malernes Fagforening" og at en nøjagtig Undersøgelse antagelig vilde vise et Medlemsantal af ca. 200 af de 13-1400 Svende som efter samme Iagttagers Formening arbejde her i Kjøbenhavn.

Grundene til dette Forhold ere mange og Hr. Jensen der selv har været Malersvend giver velvilligst sin Opfattelse til Bedste af den større Del af disse, efter hvilken han mener at de adskiller sig fra de øvrige Arbejdere, som ved fælles Hjælp søger at skaffe sig en nogenlunde menneskelig Tilværelse, og hvoraf Kvintessensen bliver denne: „stærk Frihedsfølelse", ingen Sünftighed og Sejghed, men tværtimod Modtagelighed for en „vis Dannelse". Hertil kommer „at selve Arbejdet er af en opdragende og mere forædlende Natur. Undervisningen i de tekniske Skoler og paa Kunstakademiet, hvor de unge Mennesker tildels i hele Læretiden, og for de mere Fremadstræbende ofte langt ud over Læretiden, faa deres tekniske Uddannelse, øver en heldig Indflydelse; de mere praktiske Arbejder udføres i beboede Ejendomme hvor Malersvendene som oftest komme til at omgaas med den bedre stillede Del af Befolkningen". Desforuden er der ogsaa andre Grunde hvorfor Malersvendene undslaa sig for at være Medlemmer af Fagforeningen og herom hedder det videre: „Som bekendt er Lønningsspørgsmaalet for Fagforeningerne Hovedsagen, men da der nu ikke er nogen fornuftig Grund til at antage, at man ved Hjælp af Strejker i Malerfaget i en nær Fremtid kan fremtvinge nogensomhelst Lønningsforhøjelse, saa er der ogsaa af den Grund mange af Malerne som hellere vil spare disse 8 Kr. 50 Øre som er det aarlige Kontingent og 10 Kr. 40 Øre som er Abonnementsprisen for „Social-Demokraten". —

Dette er i Hovedsagen hvad der bevirker at Malerne i Hr. Jensens Øjne danner ligesom et Lyspunkt i de Forhold der synes at formørke den før saa skyfri Himmel. Lad os se lidt paa hvorledes dette Lyspunkt frembringes.

I Kjøbenhavn arbejder 13-1400 Malersvende siger J. og heraf antager han at 200 er Medlemmer af Fagforeningen. Hvorfra mon disse Tal hentes? Vi mangler ganske vist Statistik med Hensyn til Antallet af Arbejdere, men et simpelt Regnestykke vil dog let overbevise Enhver der er nogenlunde inde i disse Forhold, om at her næppe arbejder 1000 Malersvende; i ethvert Fald kommer man ikke de faktiske Forhold fjærnere hvis man siger: her er 1400 Malersvende, heraf er de 200 ikke Medlemmer af Fagforeningen. Naar Hr. J. endvidere mener at Malernes Fagf. er en „lille Klikke" og at „Afgangen i de senere Aar har været ret betydelig" saa er Sandheden den, at Foreningen netop i de senere Aar er i stadig Fremgang og sandsynligvis stadig vil gaa frem, saa vist som det mer og mer gaar op for Arbejderne at deres Interesser varetages bedst af dem selv. Vi skal i denne Sammenhæng tillade os at erindre om at hosstaaende Resolution paa Opfordring af den „lille Klikke" enstemmigt blev vedtaget, paa et Møde af Malermestre, den 31. Marts 1884 og at den senere vandt Tilslutning hos samtlige Kjøbenhavns Malermestre, selvfølgelig i Følelse af at den „lille Klikke" ikke var saa betydningløs endda.

Resolutionens Ordlyd var som følger:

> I Erkendelse af, at vort Fag i de senere Aar er gaaet meget tilbage i mange Henseender, og vidende, at denne Tilbagegang fornemmelig maa have sin Grund i den Konkurence enkelte Mestre i vort Fag har tilladt sig, erklære vi undertegnede Malermestre, ifølge Opfordring fra „Malernes Fagforening" ved dens Bestyrelse, at ville gøre vort Bedste for at faa disse Forhold forandrede.
>
> Vi kunne slutte os til Bestyrelsens Udtalelser om at Forholdene vilde blive betydelig bedre, naar en laveste Norm for Betalingen af Svendenes Arbejde blev fastsat, og anser de Priser, som Prislisten af 1873—74 bestemmer, for at være saa rimelige, at ikke lavere Priser bør betales for Malerarbejde, som er ordentligt udført.
>
> Ligeledes indse vi tilfulde Nødvendigheden af, at Svendene slutter sig sammen i deres Forening for eventuelt at tvinge de Mestre, som begrundet paa en forkert Opfattelse af de Pligter, de som Mestre have overfor Faget, til at give efter, og tilsiger dem vor Støtte hertil.
>
> Det maa ligge klart for Enhver, at Arbejdspriserne ordnes bedst ved gensidig Imødekommenhed, og da vi ere overbeviste om, at vi gavne vort Fag, saavel Mestre som Svende, ved at akceptere Bestyrelsens Forslag, forpligte vi os herved til fra 1ste Juni 1884 at betale Prislisten af 1873—74 fuldt ud.
>
> Ligeledes vedtage vi, saavidt muligt, kun at antage Svende i Arbejde, som bevise at være Medlemmer af Malernes Fagforening-

Ligeledes var det paa Forslag af den „lille Klike" at Kjøbenhavns Malersvende ved det af Lauget i sin Tid indvarslede Møde, med stor Majoritet valgte sine Tillidsmænd blandt „Klikkens" Medlemmer, til at varetage samtlige Svendes Interesser i Udvalget til Prislistens Revision. Hvormon Jensens 11-1200 uden for Fagf. staaende Malersvende var den Aften? Var de tilstede og foretrak Fagforeningens Medlemmer for Folk som de, der i sin Tid sang „Landsoldaten"?

Saa er der en „vis Dannelse" som til alle Tider skal have fundet let Indgang hos Malersvendene, Arbejdets „opdragende og mere forædlende Natur", i Forbindelse med technisk Skoles og Kunstakademiets heldige Indflydelse, samt Malernes Omgang med den bedre stillede Del af Befolkningen og endelig Foreningens aarlige Kontingent. Nu tvivler vi ingenlunde om at en vis Dan-

nelse kan have fundet let Indgang hos adskillige Malersvende og at Hr. I. selvfølgelig taler af egen Erfaring i dette Tilfælde, men vi tvivler om og vilde meget beklage hvis denne Dannelse skulde bevirke at ret mange derfor troede sig hævet over Arbejderstanden og af denne Grund følte deres Interesser bedst varetagne af Kapitalister f. Ex. Med Hensyn til Arbejdets opdragende og forædlende Natur, da er jo desværre Forholdet dette, at mer end Halvdelen af en Lærlings Læretid i Reglen anvendes til at haandtere en Trækvogn og Resten til at udføre den Slags Arbejde som Mesteren tjener bedst paa ham ved, at ingen af disse Dele virker opdragende eller forædlende vil selv Folk uden for Faget kunne forstaa. Det Arbejde der kunne have ovennævnte Indflydelse betales i mange Tilfælde daarligst eller kræver i ethvert Fald speciel Dygtighed og Routine og overlades af denne Grund saa godt som aldrig Lærlinge eller unge Svende. Ligeoverfor denne Kendsgærning vil et Par Aftentimer, i Vinterens Tid, paa technisk Institut eller Akademiet for Lærlingen og for de forholdsvis faa Svende der ere saa vel situerede, at de kunne besøge disse Anstalter maaske endogsaa om Dagen for en Tid, næppe i mange Tilfælde bevirke at Vedkommende forglemmer at han er Arbejder og har en Arbejders Interesser, der i økonomisk Henseende ikke adskiller sig fra andre Fags Arbejdere. Vi tillader os ligeledes at betvivle at Malerens Berøring med „den bedre stillede Del af Befolkningen" skulde være særlig skikket til at bibringe ham en, fra andre Arbejdere, forskellig Opfattelse af det mærkværdige Princip paa hvilket Samfundet hviler; vi antager tvertimod at denne Berøring ofte har givet den tænkende Arbejder Anledning til at opdage den egentlige Grund til sin og Families, trods ihærdigt Arbejde dog i mange Tilfælde, kummerlige Tilværelse. Lønspørgsmaalet er Hovedsagen for Fagforeningen, men der er ingen fornuftig Grund til at antage at en Lønforhøjelse i en nær Fremtid kan fremtvinges og derfor er der mange Malere som hellere vil spare det aarlige Kontingent til Foreningen, hedder det. Jensen har Ret naar han siger at Lønspørgsmaalet er Hovedsagen, men han glemmer, at foruden at søge Lønnen forhøjet, er det ogsaa nødvendigt at Foreningen til enhver Tid er istand til at opretholde de en Gang fastsatte Lønsatser og eventuelt fremtvinge disse respecteret af de Mestere som begrundet paa en forkert Opfattelse o. s. v. se ovenstaaende Resolution. Dette kan Foreningen naturligvis ikke magte naar den ingen Medlemmer har og det vil derfor være en mærkværdig Økonomi der lærer Malersvenden at **spare** Kontingentet til Foreningen, thi han vil i saa Fald kun opnaa at levere det af til Arbejdsgiveren med Renter og Rentes Rente. Det aarlige Kontingent til Fagforeningen er, som enhver, der vil søge sine Oplysninger paa rette Sted, maatte vide **6 Kr. 70 Øre** og ikke som Hr. J. fortæller 8 Kr. 50 Øre. Man kunde maaske af denne iøjnefaldende Uoverensstemmelse med Facta, fristes til at vurdere Hr. Jensens øvrige Oplysninger og Angivelser. Det er os saaledes ikke heller bekendt at Abonnement paa „Social Demokraten" er en Følge af at være Fagforeningsmedlem og naar det anføres af Hr. J. i denne Sammenhæng saa er dette maaske rent tilfældig eller kun beregnet for „Avisen"s Læsere. Vi vilde imidlertid oprigtigt ønske at Hr. Jensens Artikel havde set Dagens Lys i et Blad der blev noget mere læst af Malere, idet vi føler os overbeviste om at den i og for sig er den bedste Anbefaling for Fagforeningen og at de fleste af de Kolleger der endnu staa udenfor Foreningen efter at have læst denne snarest muligt vilde vise at de ikke tilhørte den „større Del" som Hr. Jensen tror at charakterisere. Hvis Hr. Jensens Grunde var de rigtige, hvorfor i al Verden danner da ikke de Folk, der i sin Tid sang „Den tapre Landsoldat" i Forbindelse med de „1200" Malersvende der staa uden for Fagforeningen, en egen Fagforening under „Arbejdernes Værn" eller hvorfor er de ikke Medlemmer af „Værnet" allerede forlænge siden? Der vilde jo være deres Plads. Er den Tanke aldrig faldet Hr. Jensen ind?

Om Marmor.

Af Fr. Liljeblad.

(Forts.)

7. Aarerne lægges helst i samme Retning og fordrives godt i Anlægningen. Effektaarer og Sprækker kunne gaa i hvilken som helst Retning.

8. Spar paa de haarde Aarer! For mange af disse gør Arbejdet tungt og klumpet. Rigt med svage, i Bunden vel fordrevne Aarer, forstyrrer derimod ikke; tvertimod, de gøre godt.

9. Varier med Stenstykkernes Størrelse. Læg store og smaa imellem hverandre, Mellemrummene ligeledes forskellige, dels finere, dels bredere. Er Anlægningen fra først af bleven ensformig og Stenstykkerne lige store, fordres baade Møje og Talent for at forbedre den.

10. Mange Aarer og stærke Farver krymper Rummet sammen. Lette Aarer og lyse Farver udvider det.

11. Anlægningen gøres let og behændigt. dels med den yderste Spids af Penslen, dels med fuldt Tryk. Man erholder derved Nuancer i Aarernes Farve og Form.

12. Tag ofte nye Farver, men stadig kun paa Spidsen af Penslen. De gamle arbejdes efter hverandre op i Roden af Penslen, som derefter ved fuldt Tryk afgiver hele sit Indhold, saa at man paa en nem Maade erholder smukke Farveeffekter.

13. Udfør aldrig det kraftigste i et Parti paa Midten af en Fylding, men før det heller ud mod en af Kanterne. Partier midt paa Fyldingen uden Berørelse med Kanten ser ud som Skjolder og gør Overfladen bulet.

14. Lav aldrig mere end ét Parti paa samme Fylding. Det kan i Stedet for faa saa meget større Omfang.

15. En enkelt Fylding taaler mere Kraft og Djærvhed i Udførelsen, end hvor der findes flere paa samme Væg.

16. Hvad der bliver godt ved første Anlægning, rører man ikke mere ved.

17. De lyse eller hvide Aarer i Marmor hvor saadanne forekomme og som paalægges sidst, kunne, smagfuldt isatte, betydeligt forbedre et mindre godt Underarbejde. De bør altid brydes med én med Bunden harmonerende Tone, for det meste med gult.

18. Afpas Arbejdet efter Stedet, hvor det anbringes. Snævre og lave Værelser etc. fordre lyse og rolige Farver. I aabne og store Rum samt udvendigt taales der mere Styrke i Behandlingen.

19. Friser og andre Biting holdes rolige for bedre at lade Fyldingen fremtræde som det hovedsagelige.

20. Al Marmorering kan udføres enten paa tør eller vaad Grund. Den vaade Grund er dog at foretrække for de fleste Marmorarter, da Arbejdet er lettere at udføre og bliver blødere end ad den tørre Vej.

Efter disse Regler skal man altsaa gjøre Anlægningen svag og derefter isætte kraftigere Effektaarer. En anden Manér er at gøre Anlægningen kraftig og siden lasure med lyse Farver, saaledes at Underlaget mildnet skinner igjennem.

Marmormaleriets Alfa og Omega kan indbefattes i tynde og rene Farver, samt let Haand og Pensel.

De enkelte Marmorarters Udførelse.

Efterstaaende 21 Marmorarter ere de almindeligste.

1. **Hvidt Marmor,** Carraraisk Marmor fra Carrara i Italien.

Paa Paletten oplægges Hvidt, Lysokker og Sort, hvoraf der tillaves to graa Toner, en lysere og en mørkere.

Bunden indstryges med rent hvidt eller svagt brudt med sort. Skal Farven brydes for at naa en vis harmonisk Effekt, kan den brydes med hvad som helst.

Aarerne ikastes blødt og let med den lyse Tone og derimellem isættes en Slags Dupning med to Pensler paa en Gang, idet man holder dem i Skaftenderne mellem Tommel- og Pegefingeren og slænger dem let imod den marmorerede Flade. Med den mørke Farve isættes Effekter her og der efter Behag. Efter at denne Anlægning har sat sig lidt fordrives Arbejdet, fortrinsvis paa tværs, og Marmoret er færdigt.

Aarerne kunne ogsaa lægges i meget haardt, og efter at de ere tørre lasures med hvidt og fordrives, men dette er vanskeligere.

2. **Gul Sienna** fra Sienna i Italien. Det er en af de mest anvendelige Marmorarter paa Grund af sin friske og livlige Kolorit. Det harmonerer godt med alle andre Arter.

Som Marmorerfarver paa Paletten benyttes: Hvidt, Lysokker, Zinnober, Casselerbrunt, Blaat og Sort.

Indstrygningsfarven tillaves tynd og flydende af hvidt, brudt med Lysokker, og om man vil tillige med lidt Chromgult og Mønnie.

Aarerne ikastes blødt fra mildt graat eller blaat til gult, brunt og rødt o. s. v. Naar Anlægningen har sat sig fordrives den godt i alle Retninger og tørres. Siden lasures meget tyndt hist og her, efter Smag, med Lysokker. Stenstykker og Aarer skærpes hvor det anses nødvendigt og det hele fordrives.

Der findes ingen hvide Aarer i dette Marmor.

(Forts.)

BEKENDTGØRELSER.

Folkefesten den 5. Juni.

I Lighed med de foregaaende Aar har Malernes Fagforening vedtaget at deltage i Arbejderpartiets Fest paa Nørrefælled Torsdagen den 5. Juni. Samlingspladsen er paa Nørreboulevard Kl. 1, hvor Foreningens Faner er tilstede. Det forventes at alle Kolleger ville deltage.

Malernes Fagforening

afholder Møde hver **Onsdag** Aften Kl. 8 i **Rømersgade 22, 1. Sal til Gaden.** Opgang i Gaarden tilhøjre for Porten.

Formandens Adresse er: **Rudolf Poulsen, Fredensgade 12, 3. Sal. N.**

Formanden er hver Lørdag Aften fra Kl. 8—10 tilstede paa Foreningens Kontor, Rømersgade 22, Stuen, hvor Kontingent og Indmeldelser modtages.

„Fagtidende for Malere",

udgaar 1 Gang maanedlig og koster for alle Ikkemedlemmer 30 Øre Kvartalet, 10 Øre pr. Nr. Abonnement modtages hos Formanden, **Fredensgade 12, 3. Sal. N.** Medlemmer af „Malernes Fagforening" erholder „Fagtidenden" gratis.

Det udkomne for 1885, 86 og 87, ialt 27 Numre, faas hæftet i Omslag for 1 Kr. 50 Øre.

En fuldstændig Vejledning i Opmaaling og Beregning af Flademaal gives i en Række Artikler (gennem 7 Numre), der faas hæftede for 50 Øre.

Aargangene 1888 og 1889 faas hæftede à 65 Øre.

Redigeret af Rudolf Poulsen.

Trykt hos J. Henriksen, Rømersgade 22, København.

Udgivet af Malernes Fagforening.

Nr. 7.	Juli.	1890.

Agitation i Provinserne.

Som bekendt vedtoges det, ved sidste Generalforsamling, at lade foretage en Agitationsrejse til de større Provinsbyer. Tanken om Oprettelsen af et Forbund for Malere i Danmark, der flere Gange har været diskuteret i Foreningen, var atter traadt i Forgrunden, og Hensigten med Rejsen var da ogsaa at vække Interessen for dette Spørgsmaal blandt vore Kolleger i Provinserne. Den Tilgang vor egen Forening i den senere Tid har kunnet glæde sig ved, sammenholdt med den Bevægelse, der i et Par Provinsbyer har givet sig Udslag i Oprettelsen af Fagforeninger, lod formode, at en Del af vore Kolleger stod i Begreb med at ryste den Sorgløshed og Ligegyldighed af sig, som hidindtil har ladet dem staa som passive Tilskuere der, hvor deres Kolleger ofrede Tid og Kræfter for ved Sammenslutning at danne et Værn mod altfor hensynsløs Udbytning.

Naar hertil føjes Erkendelsen af, at de Vilkaar Arbejderne lever under, uden Hensyn til Byens Navn, nødvendigvis maa opfordre til den højeste Grad af Sammenhold, da ligger det nær at antage, at det øjeblikkelige Udbytte af Rejsen kan forekomme En og Anden noget tyndt, og vi skal derfor erindre om, at det Frø, der lægges i Dag, ikke kan høstes i Morgen.

Rejsen der foretoges af Formanden, Rudolf Poulsen, omfattede følgende 5 Byer, nemlig: Aalborg, Randers, Aarhus, Horsens og Odense og paa hvert af disse Steder afholdtes der et Møde, hvortil Adgangen var aaben for samtlige Kolleger. I Aalborg, hvormed Begyndelsen gjordes, var der alt for en Maaneds Tid siden dannet en Forening ved eget Initiativ, en Forening, der trods sin Ungdom, talte saa godt som alle Kolleger indenfor sin Ramme (26 af ca. 30). Formandens Foredrag om Organisation i Almindelighed modtoges med Bifald, og Tanken om et Forbund for „alle Malere" vandt udelt Sympathi; i det Hele taget sporede man her fuld Forstaaelse af Organisation som Livsbetingelse. I Randers var Forholdet øjensynligt anderledes. Af de derværende ca. 40 Kolleger havde kun et lille Tal givet Møde og fra det største Værksted, nemlig

„Scandia", havde af 25 Mand kun 1 vist sin Interesse ved at give Møde, om de øvrige, der paa ingen Maade maatte regnes blandt en Fagforenings Modstandere, oplystes det, at Grunden til deres Udeblivelse maatte søges i en Art Frygt, og naar der ses hen til „Scandias" Optræden overfor organiserede Smede, der efter Sigende ikke kan finde Beskjæftigelse samme Sted, saa forklares denne Frygt, selv om man ikke kan godkende den. Af de Mødte erkendtes det da ogsaa, at Sammenslutning var en Nødvendighed, ligesom man lovede at Mødet ikke skulde vise sig resultatløst, idet man vilde arbejde for at naa, hvad der ikke var lykkedes den Aften. Herfra gik Turen til Aarhus. Skøndt det her var en af en Provinsbys store Dage, det store Olufsmarked afholdtes nemlig, havde ikke destomindre vore Kolleger givet meget talrigt Møde, og efter en livlig Diskussion, hvorunder det fra alle Sider betonedes som nødvendigt, at Malerne saavelsom alle andre Fags Arbejdere bedst selv varetager deres Interesser, naar man føler sig solidariske med hinanden, vedtoges det enstemmigt at danne en Fagforening og valgtes der straks et Udvalg til at foretage det fornødne. Ved en noget senere foretaget skriftlig Afstemning sluttede 31 Kolleger sig til den nydannede Forening. I Horsens skulde der, efter forskellige Oplysninger, særligt herske daarlige Vilkaar og det bekræftede sig da ogsaa ved Mødet at disse Meddelelser var rigtige. Malerfaget i Horsens repræsenteres ved nogle og tredive „Mestre" 10 à 11 Svende og et halvt Hundrede Læredrenge. Af Svendene arbejdede Halvdelen paa Landet og kunde som saadan ikke komme tilstede og af de øvrige var ikke engang alle mødte, hvorfor det ikke den Aften lykkedes at udrette noget stort; imidlertid erkendte de Mødte, at saadan som Forholdene udviklede sig i Horsens vilde det særligt være nødvendigt, at Svendene fik Haand i Hanke med for at værne deres Velfærd, som her i højeste Grad, stod paa Spil. De vilde derfor love, at denne Sammenkomst skulde blive Basis for et ihærdigt Arbejde, for ved Organisation at naa frem til heldigere Forhold. Med dette Løfte forlodes Jylland og Afslutningen paa Rejsen fandt Sted i Odense. Her bestaar, som vi ved, en Fagforening og en godt organiseret Fagforening, udenfor hvilken der kun staar 1 à 2 af de ca. 30 Kolleger, der for Tiden findes i Odense. Ved Mødet, der var meget talrigt besøgt, var Stemningen fortrinlig, man følte, at man var blandt Kolleger, der forstod at vurdere Betydningen af Sammenhold, noget der er let forklarligt i Odense, hvor Fagforeningen bevislig har skaffet forholdsvis store Fordele for Svendene; som bekendt skyldes det denne, at Arbejdet betales efter Priser lig dem i København o. s. v.

Som sagt Udbyttet af Rejsen kan man ikke fuldt ud bedømme straks, det vil først efter nogen Tids Forløb ret være i Stand til at vise sig, men nogen Grund kan man vel nok have til at tro, at det ikke har været spildt Arbejde, men at det Frø, der er nedlagt, vil spire frem, og gjennem en Fællesorganisation for alle Malere i Danmark vokse sig stor og stærk og blive i Stand til at værne alle Kollegers Interesser, hvad enten vi lever i den ene eller anden By i Landet.

Grundpiller.

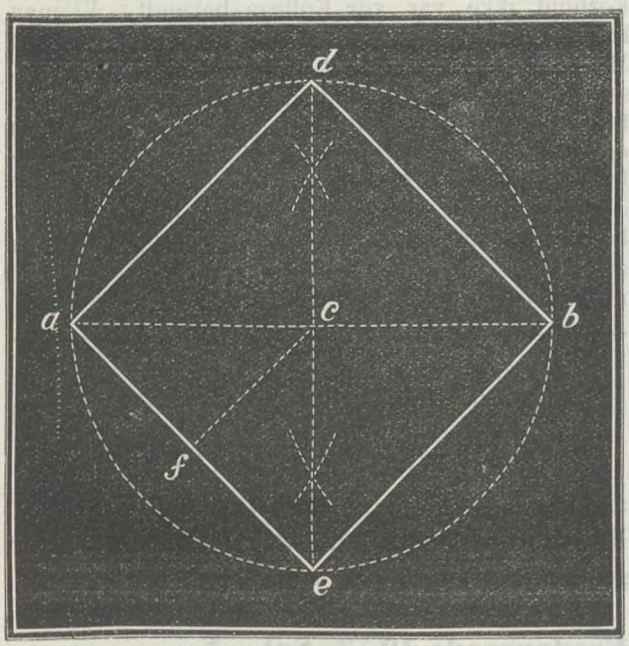
Det er i den nyeste Tid bleven forundt „en Murmester" at gøre en stor videnskabelig Opdagelse paa Sociologiens (Samfundsvidenskabens) Omraade, og han har ikke villet sætte sit Lys under en Skæppe, men ladet dets Straaler flimre ud over „Nationaltidendes" fortørrede Blade. Det er Murerstrejken som har sat hans Opdagelsestalent i Virksomhed, og han har fundet, at denne Strejke er rettet mod Samfundets Grundpiller. Da Murersvendenes Fordringer gaar ud paa en kortere Arbejdstid, for at hæmme Arbejdsløsheden en Del, saa er det altsaa givet, at en lang Arbejdstid med deraf flydende Arbejdsløshed, lav Løn, Sult, Nød og Elendighed er det nuværende Samfunds Grundpiller. Murermesteren har, sagtens imod sin Vilje, ikke været saa helt langt fra at ramme Sømmet paa Hovedet, men naar han benytter sin Opdagelse til at gøre et Angreb paa Organisationens Virkning for en Forbedring af Arbejdernes Kaar ved Indskrænkning af Arbejdstiden, saa vil han sikkert kun finde Sympathi hos dem, i hvis personlige Interesse det ligger at holde Arbejderne under økonomisk Tryk. Det Skræmmebillede af omstyrtede Samfunds-Grundpiller og socialistiske Tilstande, som „en Murermester" opstiller, vil ingen Arbejder forskrækkes over; tværtimod, det vil og maa meget mere opildne til at virke ihærdigt for Fjærnelsen af de Grundpiller der ere Bærere af den økonomiske Nødstilstand. Og hvorfor skulde Arbejderne vel forskrækkes? Naar Mestrene aabent og ærligt erklærer, at den Samfundsform der fremkommer, naar Arbejdsløsheden er jaget paa Porten, den er socialistisk, saa kan Arbejderne ikke gøre noget bedre, end med fuld Fortrøstning kaste sig i Socialismens Arme og virke for dens hurtigst mulige Gennemførelse. En anden „Mester" har noget tidligere i „Nationaltidende" omtalt Socialismen som en Sygdom i Samfundet, man maatte gøre alt for at fjærne; han bemærkede, at det vilde være en daarlig Læge, der i Stedet for at helbrede, lod sig nøje med at udskælde Patienten, fordi denne har paadraget sig Sygdommen. Denne Bemærkning vilde være meget træffende og fuldstændig rigtig, hvis Socialismen virkelig var en Samfundssygdom. Men det er netop det, den ikke er. Samfundet er ganske vist sygt, men Sygdommen bestaar i Mangel paa Evne til at skaffe vellønnet Beskæftigelse til alle Samfundets Medlemmer, dens Navn er Arbejdsløshed og i Overensstemmelse med „en Murermester"s Anskuelse vil Socialismen udrydde Arbejdsløsheden. Om den er i Stand dertil eller ikke, derom er det selvfølgelig berettiget at diskutere, men den Omstændighed, at Lægemidlet er ubehageligt for det syge Samfund, gør det ikke

forsvarligt at kaste det ud af Vinduet. Det er tvertimod uforsvarligt ikke at benytte Lægemidlet, naar man ikke kender noget andet og bedre, og at man ikke gør det, derpaa tyder vel nok den Omstændighed at Magthaverne nu mange Steder ikke alene anbefaler at kurere det syge Samfund ved at indgive det nogle faa Draaber af Socialismen, men ogsaa allerede har gjort nogle Forsøg derpaa.

Regulære Polygoner.

(Fortsat).

Firkanten. Den regelrette Firkant (Kvadratet) konstrueres paa følgende Maade: Man drager to Diametre *ab* og *de* lodrette paa hinanden og forener derefter deres Endepunkter med

rette Linjer, hvorved Firkanten opstaar. (Den første Diameter *ab* tegnes gennem Centrum c. Med en Passeraabning, der er større end Radius, tegnes om Punkterne *a* og *b* smaa Buer som skære hinanden. En Linje igennem de saaledes fremkomne Skæringspunkter er en Diameter *d*, der staar lodret paa den første.)

Linjen *ac* (Cirklens Radius) er Firkantens største Radius og Linjen *fc* er dens mindste Radius.

Siden, som er Korde til 90 Grader, findes efter Formlen $k_1 = r\sqrt{2}$. Mindste Radius, der i den regelmæssige Firkant er halvt saa stor som Siden, findes efter Formlen $\varrho = r|_2\sqrt{2}$.

Tegnes Firkanten i en Cirkel af samme Størrelse som den, der forudsattes ved Trekanten, nemlig med en Radius af 1 Meter, vil Linjerne udtrykte i Millimeter blive:

s = Firkantens Side = 1414,21356 Millimtr.
ϱ = Mindste Radius = 707,10678 —
r = Største Radius = 1000 —

Kvadratindholdet kan findes paa forskellige Maader: 1) ved at multiplicere Siden med sig selv; 2) ved at multiplicere Omkredsen med Halvdelen af mindste Radius; 3) ved at multiplicere Diameteren med Radius. (Det vil kunne ses paa Figuren, at man ved at flytte Trekanten *ecb* op paa Linjen *ad* og Trekanten *ace* op paa Linjen *db* erholder et Rektangel, det er en langagtig retviklet Firkant med Diameteren *ab* som Grundlinje og Radius *dc* som Højde).

Eks. 1. Sidelængden af et kvadratisk Gulv er 8 Al. 10 Tom. Hvor stort er Kvadratindholdet?

8 Al. 10 Tom.
8 — 10 — ×
64 — „ —
3 — 8 —
3 — 8 — +
„ — 4 —
70 — 20 — = 70⅝ □ Alen *).

Eks. 2. Søg Fladeindholdet i et Kvadrat, hvis mindste Radius er 2 Al. 4 Tom.? — Siden, der er dobbelt saa stor som mindste Radius, er 4 Al. 8″, og Omkredsen altsaa 4 × 4 Al. 8″ = 17 Al. 8″. Halvdelen af mindste Radius er 1 Al. 2″. Fladeindholdet er altsaa 17 Al. 8″ × 1 Al. 2″ = ca. 18¾ □ Al.

Eks. 3. Hvor stort er Fladeindholdet af en regelret Firkant, naar Radius til den omskrevne Cirkel er 1 Meter? — Naar Radius er 1 Mtr., saa er Diameteren (Kvadratets Diagonal) 2 Metre. Fladeindholdet (Diameter × Radius) er 2 × 1 = 2 □ Meter.

Eks. 4. Hvor stor er Siden i et Kvadrat, hvis halve Diagonal (største Radius) er 6 Alen? (Linjernes indbyrdes Forhold beregnes efter de foranstaaende Størrelser.)

1000 — 1414,21356 — 6 Al.

6
1000) 8485,28136
8,48528 Al.
8 Al. 11,64672 Tom.
8 Al. 11 Tom. 7,76064 Lin.
Ca. 8 Al. 11 Tom. 7¾ Lin.

Af det sidste Eksempel ses det, hvorledes man forvandler Alen, udtrykt ved Decimalbrøk, til Tommer og Linier. De beregnede fulde Alen bliver staaende nemlig 8 Al., men Brøken 0,48528 Al. multipliceres med 24 og der afskæres i det fremkomne Produkt ligesaa mange Decimaler, som der findes i Faktoren, nemlig fem. 0,48528 Alen er altsaa 11,64672 Tom. hvoraf de 11 er hele Tom. Brøken 0,64672 Tom. forvandles til Linier ved at multiplicere med 12 og atter afskære fem Decimaler, hvilket giver som Resultat 7,76064 Linier.

En Decimalbrøk kan forkortes ved ligefrem at bortkaste nogle Decimaler, men saafremt den første af de bortkastede Decimaler er 5 eller derover, forhøjes den sidste af de tilbageblevne med 1. Tallet 7,76064 Lin. kan saaledes underkastes følgende Forkortninger: 7,7606, 7,761, 7,76 og 7,8 Linier. (Forts.)

---

*) Se nærmere Forklaring angaaende „Krydsregning“ i Fagtidenden for Januar 1887.

Om Marmor.

Af Fr. Liljeblad.

(Forts.)

3. Brêche violette. Et italiensk Marmor. En af de rigeste og mest eftersøgte Arter. Graat Marmor, faldende i violet og brunt. Brêche-Marmor eller Brud-Marmor vil sige saadanne Arter, der ser ud som de vare sammensatte af smaa Skaar.

Paa Paletten benyttes Hvidt. Lysokker, Zinnober, Lakrødt, Caselerbrunt og Sort.

Bundfarve; brudt Perlefarve.

Rig Anlægning med Trespids eller enkelt Pensel efter Behag med graat, hvori der lidt efter lidt blandes rødt, Casselerbrunt eller sort. Efter Fordrivningen, hvorved der maa iagttages at Stenenes Kanter ikke blive grumsede, lader man Arbejdet tørres. Siden lasures der med hvidt og sort efter Behag, samt iduppes og isættes Farve med enkelt Pensel efter Smag.

De hvide Aarer findes kun i de mørkerøde Skjolder, som, uafhængig af Stenenes Struktur (de enkelte Stenstykkers Sammensætningsmaade) sparsomt anvendes.

4. Brêche africaine. Samme Art som den foregaaende men mørkere, kraftigere og brillantere. Den giver Marmoristen Anledning til, som Franskmændene siger, „at benytte hele sin Palet".

4. Serancolin fra Val d'or, i Nærheden af Byen Serancolin ved Foden af Pyrenæerne, samt fra Cararra og Sierra Verra i Italien. Lyst, klart Brêche-Marmor med graa Bund samt rød, rødbrun og rødgul Ornering.

Palet: Hvidt, Lysokker, Zinnober, Dodenkopf, Casselerbrunt og Sort.

Bundfarve: Perlefarve eller hvidt, svagt brudt med rødt og sort.

Begynd altid at „kaste" rigeligt med graa Aarer, djærvt og uden Frygt for at gøre for meget. Læg derefter blegrøde og rødgule Aarer i og langs med de graa, samt endelig mørkere rødt og brunt, hvorefter der fordrives godt i alle Retninger.

Efter at Anlægningen er tør, lasures der med graat og rødgult, samt isættes lyse og mørke Effekter efter Behag.

Denne Marmorart med saa rig Farvepragt, er ikke, som mange andre Brêscher, særdeles velegnet til sin Struktur. Aarer og Stenstykker ligge oftest i lunefuld Uorden ved Siden af hverandre, hvorved den ene Sten eller Aare ofte ligesom hindrer nærliggende Partier i at slippe frem. Derved giver denne Marmorart Maleren rig Anledning til ved sit Talent at lege med Naturen.

5. Vert de mer. Fra Polcheverra og Genna i Italien. Mørkegrønt Marmor med sort Bund.

Paa Paletten anbringes Hvidt, Lysokker, Engelsk Rødt, Grønt og Sort.

Bunden er sort med istrøede Skjolder af brændt Terra di Sienna.

Af Palettens Farver tillaves en dæmpet graagrøn Farve, hvormed Bunden med Trespids og Dupningspensel rigeligt overlægges med Aarer. Farven holdes i Begyndelsen mørk, hvorefter der Lag efter Lag tilsættes hvidt og Aarerne lægges i uregelmæssige og brudte Former, hvorpaa der fordrives vel i alle Retninger.

Indagte Sten findes der ikke i dette Marmor.

Efter at Anlægningen er tørret lasures der flot med tynd Farve af blaat og brændt Terra di Sienna, og Aarerne opfriskes med brillantere Farve, omtrent op imod hvidt.

(Forts.)

Klatter og Stænk.

Var han Skruebrækker? Efter et Rygte skal et Medlem af Fagforeningen være set at arbejde sammen paa Façadearbejde med en af de syv Strejkebrydere fra Madsens Bygning paa Blegdamsvejen sidste Efteraar. Hvis Rygtet har haft Ret, haaber vi at vedkommende „Hædersmands" Forhold ikke var vor Kollega bekendt. Vi maa have disse noble Herrer i Erindring! Hvis en Mand paa Grund af Sult stjæler et kvart Rugbrød, ses der jo med Koldblodighed paa at han modtager sin Straf; skal da den gaa frank og fri om og betragtes som Kammerat, der ikke alene stjæler Brødet ud af Munden paa Kolleger, som hævde deres Ret efter Prislisten, men tillige søger at ødelægge de iforvejen temmelig daarlige Vilkaar af alle Fagfæller. Ingen Kammeratskab med Strejkebryderne!

BEKENDTGØRELSER.

Malernes Fagforening

afholder Møde hver **Onsdag** Aften Kl. 8 i **Rømersgade 22, 1. Sal til Gaden.** Opgang i Gaarden tilhøjre for Porten.

Formandens Adresse er: **Rudolf Poulsen, Fredensgade 12, 3. Sal. N.**

Formanden er hver Lørdag Aften fra Kl. 8—10 tilstede paa Foreningens Kontor, Rømersgade 22, Stuen, hvor Kontingent og Indmeldelser modtages.

„Fagtidende for Malere",

udgaar 1 Gang maanedlig og koster for alle Ikkemedlemmer 30 Øre Kvartalet, 10 Øre pr. Nr. Abonnement modtages hos Formanden, **Fredensgade 12, 3. Sal. N.** Medlemmer af „Malernes Fagforening" erholder „Fagtidenden" gratis.

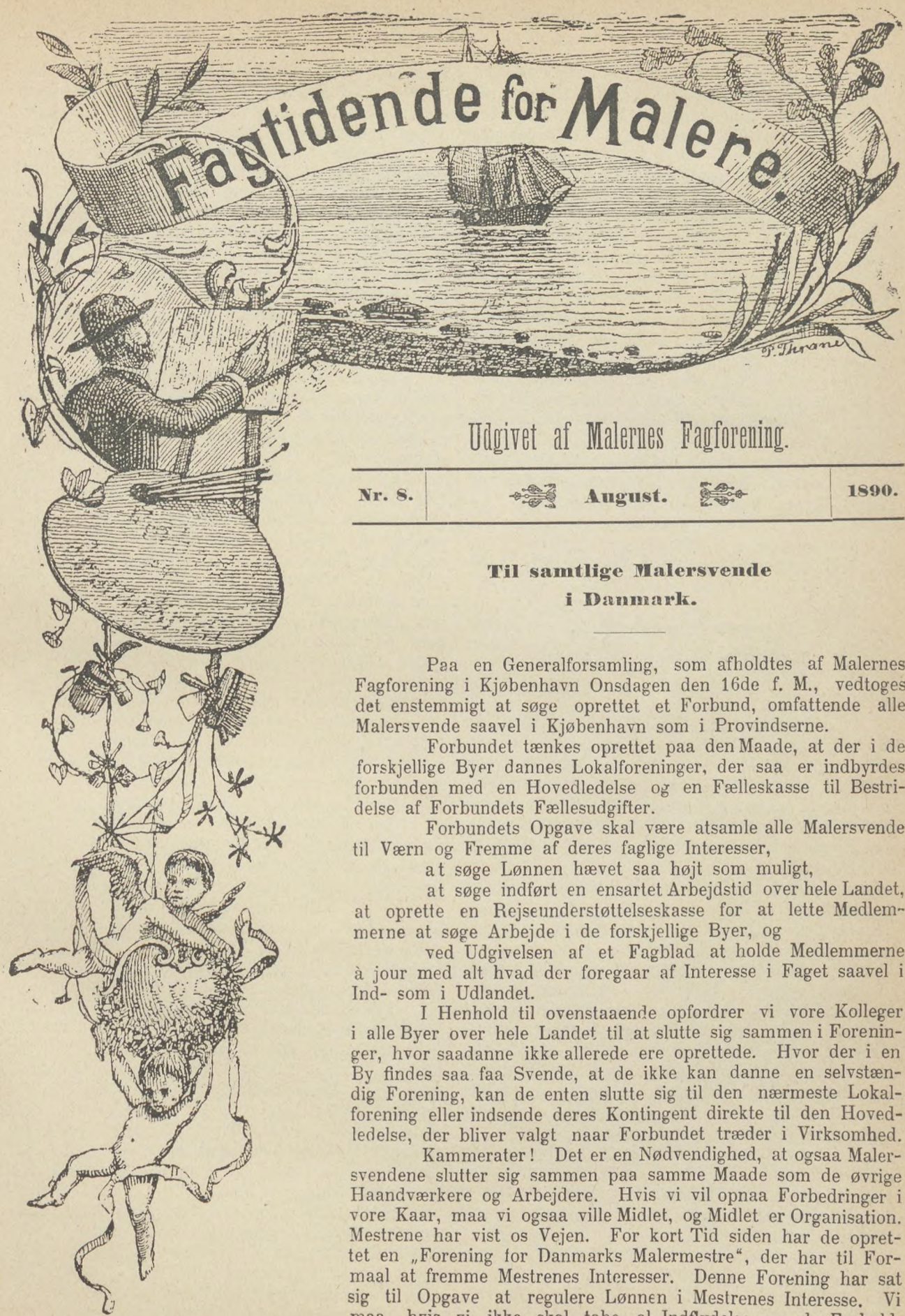
Det udkomne for 1885, 86 og 87, ialt 27 Numre, faas hæftet i Omslag for 1 Kr. 50 Øre.

En fuldstændig Vejledning i Opmaaling og Beregning af Flademaal gives i en Række Artikler (gennem 7 Numre), der faas hæftede for 50 Øre.

Aargangene 1888 og 1889 faas hæftede à 65 Øre.

Redigeret af Rudolf Poulsen.

Trykt hos J. Henriksen, Rømersgade 22, København.

Udgivet af Malernes Fagforening.

Nr. 8. August. 1890.

Til samtlige Malersvende i Danmark.

Paa en Generalforsamling, som afholdtes af Malernes Fagforening i Kjøbenhavn Onsdagen den 16de f. M., vedtoges det enstemmigt at søge oprettet et Forbund, omfattende alle Malersvende saavel i Kjøbenhavn som i Provindserne.

Forbundet tænkes oprettet paa den Maade, at der i de forskjellige Byer dannes Lokalforeninger, der saa er indbyrdes forbunden med en Hovedledelse og en Fælleskasse til Bestridelse af Forbundets Fællesudgifter.

Forbundets Opgave skal være atsamle alle Malersvende til Værn og Fremme af deres faglige Interesser,

at søge Lønnen hævet saa højt som muligt,

at søge indført en ensartet Arbejdstid over hele Landet,

at oprette en Rejseunderstøttelseskasse for at lette Medlemmerne at søge Arbejde i de forskjellige Byer, og

ved Udgivelsen af et Fagblad at holde Medlemmerne à jour med alt hvad der foregaar af Interesse i Faget saavel i Ind- som i Udlandet.

I Henhold til ovenstaaende opfordrer vi vore Kolleger i alle Byer over hele Landet til at slutte sig sammen i Foreninger, hvor saadanne ikke allerede ere oprettede. Hvor der i en By findes saa faa Svende, at de ikke kan danne en selvstændig Forening, kan de enten slutte sig til den nærmeste Lokalforening eller indsende deres Kontingent direkte til den Hovedledelse, der bliver valgt naar Forbundet træder i Virksomhed.

Kammerater! Det er en Nødvendighed, at ogsaa Malersvendene slutter sig sammen paa samme Maade som de øvrige Haandværkere og Arbejdere. Hvis vi vil opnaa Forbedringer i vore Kaar, maa vi ogsaa ville Midlet, og Midlet er Organisation. Mestrene har vist os Vejen. For kort Tid siden har de oprettet en „Forening for Danmarks Malermestre“, der har til Formaal at fremme Mestrenes Interesser. Denne Forening har sat sig til Opgave at regulere Lønnen i Mestrenes Interesse. Vi maa, hvis vi ikke skal tabe al Indflydelse paa de Forhold, hvorunder vi arbejder, søge at danne en Modvægt mod Mestre-

nes Sammenslutning, og det kan kun skee ved Oprettelsen af et almindeligt dansk Malerforbund, omfattende alle Malersvende i hele Landet, uden Hensyn til om de arbejder i Byerne eller paa Landet.

Der findes allerede Foreninger i Kjøbenhavn, Helsingør, Odense, Aalborg og Aarhus. De andre Byer maa snarest følge efter, saaledes at Forbundet kan træde i Kraft allerede i Efteraaret. Hvis Tanken vinder fornøden Tilslutning, er det Hensigten at sammenkalde et Delegeretmøde i Løbet af den nærmeste Tid, hvor Forbundet skal konstitueres. Alle Oplysninger vedrørende Oprettelsen af Lokalforeninger samt om den Maade, hvorpaa Forbundet tænker at løse sin Opgave, erholdes ved skriftlig eller mundtlig Henvendelse til Rudolf Poulsen, Formand for Malernes Fagforening i Kjøbenhavn, Adresse, Fredensgade Nr. 12, 3die Sal. N.

I Haab om, at vore Kolleger over hele Landet vil optage dette Spørgsmaal med Kraft og Energi, tegner vi med kammeratlig Hilsen

Bestyrelsen
for
Malernes Fagforening i Kjøbenhavn.

Brev fra Tydskland.

Lønbevægelsen i Aar.

Forsommeren har her i Tydskland været en Tid saa fuld af Strejker som ingensinde før, og ikke mindst for Malerne. Man har paa en Gang strejket i Øst og Vest, og dette har naturligvis ikke været uden Indflydelse paa Resultatet af dette Aars Lønbevægelse. Den Form for Strejker som hjemme hidtil har været anvendt, nemlig at de Strejkende alle faar Understøttelse udbetalt og rolig spadserer om indtil Strejken er endt, kjendes ikke hernede, dertil er Pengemidlerne som Regel for smaa, som Regel rejser ca. $^3/_4$ af de Strejkende bort og søger Arbejde i andre Byer og derved indskrænkes Antallet af dem som maa understøttes ganske betydelig. Naar der imidlertid som Tilfældet var i Aar saa at sige overalt strejkes saa er det en egen Sag hermed. Endel Strejker føres endnu, d. v. s. af Navn, thi de som før Pinsen ikke vare afgjorte, maa sikkert nu, da den flauere Tid er indtraadt, betragtes som tabte. I efterfølgende Linier skal jeg ganske kort berette Gangen i de til nu endte Strejker.

1. Braunzweig. Her førte Lønbevægelsen ikke til Strejke. Da Svendenes Organisation var temmelig svag, og Mestrene bevilligede en Del af de opstillede Fordringer, besluttede man for iaar at nøjes hermed.

2. Bremerhaven. Her nedlagdes Arbejdet den 24de Marts af 60 Mand. Fordringerne vare 9 Timers Arbejdstid og 45 Pf. i Timeløn m. m. Til Middag samme Dag havde Mestrene udenfor Lauget indrømmet dette og hos disse gjenoptoges Arbejdet næste Dag. Om Aftenen den 25de søgte ogsaa Malerlauget at knytte Underhandlinger med Fagforeningen og da disse endte med at Lauget underskrev den ny Pristarif gjenoptoges Arbejdet den 27de.

3. Breslau. Fordringerne her vare: Lønforhøjelse paa 35 pCt. og 10 Timers Arbejdstid. Da Mestrene kun vilde give 20 pCt. Lønforhøjelse under Bibeholdelse af den 11 Timers Arbejdstid, nedlagdes Arbejdet den 7de April. Den 8de Maj gjenoptoges Arbejdet efter at Mestrene havde indvilliget i den 10 Timers Arbejdstid og 20 pCt. Lønforhøjelse.

4. Gera. Arbejdet nedlagdes her i Begyndelsen af Maj Maaned. Udfaldet af Strejken er mig imidlertid ubekjendt.

5. Freiburg i B. Arbejdet nedlagdes sidst i Marts. Efter at Mestrene havde indrømmet en Forkortelse af Arbejdstiden paa en Time og en lille Lønforhøjelse gjenoptoges Arbejdet i Slutningen af Maj.

6. Hannover. Arbejdet nedlagdes den 8de Marts. Fordringerne vare: Afskaffelse af Akkordarbejdet, 9 Timers Arbejdstid og en Timeløn paa 40 Pf. Mestrene vægrede sig ved at indgaa paa disse Fordringer, som de sagde, af lutter Omhu for Svendene. Disse tjente, mente d'Hrr. i en Skrivelse til Lønkommissionen, saa udmærket paa Akkordarbejdet at det var Synd at berøve dem det; naar de arbejdede 1 Time længere, saa tjente de saameget mere, og derfor kunde man (som man seer, ligeledes af Omsorg for Svendenes Pengepung) heller ikke gaa ind paa en Forkortelse af Arbejdstiden. Da indtil Pinsen kun 56 Mestre (af 304) havde underskrevet Pristarifen og Tilgangen af Arbejdskraft udefra var stor maatte Strejken den 1ste Juni opgives som tabt.

7. Hamborg. Strejken her var den største og tillige den interessanteste iaar. Efter at Svendene i omtrent et Fjerdingaar havde underhandlet med Lauget om en ny Pristarif, hvis Hovedpunkter vare den 9 Timers Arbejdstid og en Timeløn paa 54 Pf. erklærede Lauget kategorisk ikke paa nogen Maade at ville indgaa herpaa. Den 10de April nedlagdes derfor Arbejdet af ca. 2000 Svende, af hvilke omtrent Halvparten afrejste. Samtidig forhøjedes Lønfordringen til 60 Pf. i Timen.

For at støtte deres Kolleger i Hamborg nedlagde 8 Dage senere Malerne i Altona Arbejdet med de samme Fordringer som i H.; tiltrods for deres ugunstige Stilling. Dette var meget smukt, men fra et Fornuftstandpunkt set, vanvittigt, thi de Strejkendes Antal var 400 og Fagforeningens Formue — 30 Mk. (Tredive Mark.) Da hertil kom at Politimyndighederne blandede sig i Sagen og ikke alene forbød alle offentlige Malerforsamlinger, men endogsaa forbød Fagforeningens Medlemsmøder (Altona har preussisk Jurisdiktion) saavelsom alle Indsamlinger til Fordel for de Strejkende, maatte Ardejdet efter 14 Dages Forløb gjenoptages. I Hamborg gik Strejken godt trods alle Chikanerier fra Politiets Side. Det regnede med Husundersøgelser hos Bestyrelsesmedlemmerne, Arrestationer af Strejkende og Beslaglæggelse af Regnskabsbøger o. l. Imidlertid bevilligede den

ene Mester efter den anden. Da kom den 1ste Maj, og med den den store Masselockout i saa at sige alle Fag. De Udelukkedes Antal steg til over 15000, og Malerstrejken traadte i Baggrunden herfor.

I Ly af den store Arbejdsgiverkoalition brød største Parten af de Mestre som havde underskrevet Pristarifen deres Ord. Hertil kom at Murerne og Tømrerne nedlagde Arbejdet, hvad der betydelig forringede Arbejdsmængden i Malerfaget. Tilgangen af Arbejdskraft, som hidtil ikke havde været stor, steg efter Pinsen uhyre, især leverede Berlin en Masse Skruebrækkere. Under disse Omstændigheder maatte Strejken den 25de Juni erklæres for tabt. Hamburgerne selv havde holdt sig udmærket; Antallet af Frafaldne var meget ringe; som Kuriositet skal bemærkes, at den første af disse var — Fagforeningens daværende Formand, Domy! Mestrene udnytter for Tiden deres Sejr paa bedste Maade ved Hjælp af „sorte Lister."

8. Itzehoe. Her vilde Innung'en gjenindføre den 11 Timers Arbejdstid; Forsøget strandede dog paa Svendenes enige Optræden.

9. Kiel. Strejken begyndte her den 1ste April og vedvarer endnu. — Det samme gjælder

10. Leipzig hvor Strejken begyndte i Midten af Juni.

11. Magdeburg. Arbejdet nedlagdes den 28de April af 433 Mand; heraf afrejste i den første Uge ca. 300 — Strejkens Udfald er mig endnu ikke bekjendt; den antog efter et Par Ugers Forløb, grundet paa den stærke Tilgang udefra mere Karakteren af en Lockout og maa sandsynligvis betragtes som tabt.

12. Mühlhausen i Thüringen. Her sattes de Strejkende under Anklage for Kontraktbrud, fordi at de nedlagde Arbejdet uden at iagttage den lovbestemte Opsigelsesfrist (Kündigung). Er endnu ikke afgjort.

— Endvidere fandt mindre betydelige Arbejdsnedlæggelser Sted i Rostock, Goslar, Wernigerode, Apolda, Altenburg m. fl. Byer. Disse vare dog alle uden væsenligere Interesse.

Naar saa mange Strejker ere endte med Tab for Svendene, er Aarsagen hertil ikke mindst deri at søge, at Malersvendenes Organisationer ere nye og løse — Mestrenes derimod fast sammensluttede. — Mestrene har her tidligere end Svendene indset Nytten af en god Organisation. Svendenes aarelange Ligegyldighed har baaret den Frugt som man kunde vente, og al Begejstring har ikke kunnet afvende Følgerne deraf. Thi man bygger kun en fast Organisation ved langt og enigt Samarbejde; alene at raabe Hurra for den gode Sag er ikke tilstrækkeligt hertil. Maatte Kollegerne i Danmark tage Lære heraf! E.

Fra Amerika.

Fra vor Kollega P. Thrane, der nu har opholdt sig i Amerika i 3 Aar, har Redaktionen modtaget Følgende:

Mange Gange har jeg tænkt at ville fortælle „Fagtidende for Malere" lidt om de amerikanske Forhold, men opsat det Gang efter Gang.

Et fremmed Lands Forhold ere vanskelige at forstaa, selv om man lever under dem, og jeg kunde som ærlig Mand ikke fortælle gamle Kolleger, hvad jeg ikke var sikker paa var sandfærdigt, og naar jeg nu fortæller, er det ikke fordi jeg mener at jeg nu forstaar Alt eller har den rigtige Opfattelse af hvad der foregaar her, men fordi jeg tror at jeg nu har indhøstet saamange Frfaringer at jeg kan undgaa de Skjær hvorpaa saa mange ere strandede og som gjør at Efterretninger herfra lyde saa højst forskjellige alt efter Meddelerens tilfældige Oplevelser eller tilfældige gode eller daarlige „Lykke" den første Tid han har været her.

Først naar en Mand er Sproget saavidt mægtigt at det ikke lægger ham Hindringer i Vejen, kan han søge Oplysninger paa rette Sted og finde paalidelige og upartiske Svar paa de Ting han har Interesse for.

Arbejderne ere organiserede her, men ikke saa godt som de burde være, de tilhøre forskjellige Foreninger som ikke altid arbejde mod samme Maal, idet politiske Spørgsmaal og andre mindre vægtige end disse, som Totalafholdhedsspørgsmaalet og lignende, skiller dem ad. Da her ere saamange forskjellige Nationaliteter, og hver Nationalitet som mener sig stærk nok dertil opretter selvstændige Foreninger, saa er det vanskeligt for en Mand der kun har Kjendskab til sit Fødelands Sprog (og dette Fødeland træffer at være lille og ubekjendt) at finde Plads i en Organisation, han maa derfor slutte sig til en af de større Grupper, som derved bliver større, derved ere Tydskerne komne til at staa mest enige og bedst organiserede, dels fordi de i sproglig Henseende danne det største Kontingent og dels fordi de fra Hjemmet af i højere Grad end de andre ere opdragne til Organisation.

Amerikanerne har hidtil skudt de socialistiske Ideer fra sig, kun faa tænker sig igjennem det Væv af Ondskab og Løgn hvori Arbejdernes Fjender her, som allevegne, gjennem deres betalte Presse indhyller de fremskridtsvenlige Ideer.

Indtil de seneste Aar har Storborgerpressen fortalt og skrevet saa mange Gange at der ingen Forskjel var paa Anarkisme og Socialisme (Anarkisme vidste man paa Forhaand var ensbetydende med Blod og Bomber) og her som overalt har Arbejderne været for villige til at tro Folk med modsatte Interesser.

Deres Fagorganisationer ere dog i de senere Aar begyndt at komme med, de have set sig nødsagede til at forandre Programmet, de indseer at der maa mere til end Fagforeninger, som jo egentlig er at betragte som en ufuldkommen Stopper for Nedsættelse af Arbejdslønnen, og som saadan ikke kan tage Fremtidens Kamp op mod Kapitalvælden. Hvad der i denne Henseende kan siges om Arbejderne i sin Helhed passer naturligvis ogsaa paa Malerne, man kan lede længe efter en Maler som har et fast Syn paa Tidens store Spørgsmaal. Alt i Alt har den amerikanske Arbejder

hidtil ført en menneskelig Tilværelse, men jeg tror at Tiden, for at han ogsaa faaer Kapitalens Tryk at føle, er nær og da er det min Overbevisning at hans Ideer ikke vil være længe om at tage fat der, hvor den gamle Verdens Arbejdere har kjøbt dyre Erfaringer, og det er mit Haab at Amerika vil ikke være længe om at komme i Spidsen for Bevægelsen.

De Fagforeninger mellem Malerne jeg kjender mest til, tilhøre Organisationen Arbejdets Riddere (the knights of labor*); denne Organisation rummer i sig alle Slags Arbejderforeninger og er trods sit temmelig gode Program en konservativ og gammeldags Fremtoning, og synger vistnok paa sit sidste Vers, den optager baade Mestre og Svende; de Mestre som ere i Foreningen maa kun beskæftige Foreningsmedlemmer og maa betale den af Foreningen fastsatte Løn. Foreningen virker tillige som Anvisningskontor.

I Fagforeningen bliver valgt en Mand som har det Hverv at eftersee alle Værksteder og har Fuldmagt til at tage Foreningens Medlemmer fra deres Arbejde paa de Pladser, hvor han finder noget i Uorden. Denne Mand kan til Eksp. gaa rundt paa Værksteder og Udbetalingspladser Lørdag Aften og tælle Pengene, Medlemmerne faa udbetalt; hvis det opdages at noget Medlem arbejder under den fastsatte Løn, maa han betale en stor Mulkt og kan i Gjentagelsestilfælde slettes.

Naar Nogen ønsker at optages i Foreningen, maa han først betale et Indskud af 5 Dollars, og der bliver afstemt om han er værdig til at optages; er dette ikke Tilfældet bliver de 5 Dollars tilbagebetalt, men findes Vedkommende at være „all right" maa han gaa igjennem en Del Ceremonier og bliver kun Tid efter anden indviet i Foreningens Hemmeligheder, men har sine Kjendetegn og Feltraab, som Uindviede ikke forstaar, dette gjør blandt andre Ting det unødvendigt at spørge en nys ankommen Svend om han er Medlem af Fagforeningen, man veed det naar han har svaret paa et ganske almindeligt Spørgsmaal, hvor han er henne. Da jeg antager at et kort Uddrag af en saadan Forenings Love vil interessere Fagtidendens Læsere, vil jeg i Korthed antyde de mest karakteristiske:

— Arbejder en Svend under den fastsatte Dagløn eller længere end den fastsatte Arbejdstid for den samme Dagløn, maa han betale en stor Bøde eller blive exkluderet, veed et andet Medlem at saadant finder Sted og ikke melder det maa han betale 5 Dollars i Mulkt.

— Aaring, Skiltemaling, Tapetsering og Dekoration maa antages i Akkord, alt andet Arbejde skal udføres i Dagløn, Overtrædelse heraf straffes med en Mulkt, stor 10 Dollars første Gang, 20 Dollars 2den Gang og 3die Gang Mulkt og Udslettelse.

— Møder nogen Svend om Morgenen paa Værkstedet eller Arbejdspladsen tidligere end 10 Minutter før den fastsatte Arbejdstid begynder, maa han betale 1 Dollars i Mulkt.

— Berusende Drikke maa ikke nydes i Mødelokalerne, møder nogen beruset, sættes han ud.

— Mulkterede Medlemmer bliver betragtet som om han stod Summen til Restance.

— Et Medlem kan staa til Restance indtil 3 Maaneder, men saalænge han staar mere end 1 Maaned til Restance har han ingen Stemmeret i vigtige Sager.

Denne Forening anerkjender kun en Lærling for hver Mester eller Firma og kun naar Lærlingen er under 16 Aar ved Begyndelsen af Læretiden og ikke længere end til hans fyldte 21de Aar.

Søndagsarbejde og Overarbejde betales dobbelt.

(Forts.)

BEKENDTGØRELSER.

Malernes Fagforening

afholder Møde hver **Onsdag** Aften Kl. 8 i **Rømersgade 22, 1. Sal til Gaden.** Opgang i Gaarden tilhøjre for Porten.

Formandens Adresse er: **Rudolf Poulsen, Fredensgade 12. 3. Sal. N.**

Formanden er hver Lørdag Aften fra Kl. 8—10 tilstede paa Foreningens Kontor, Rømersgade 22, Stuen, hvor Kontingent og Indmeldelser modtages.

„Fagtidende for Malere",

udgaar 1 Gang maanedlig og koster for alle Ikkemedlemmer 30 Øre Kvartalet, 10 Øre pr. Nr. Abonnement modtages hos Formanden, **Fredensgade 12, 3. Sal. N.** Medlemmer af „Malernes Fagforening" erholder „Fagtidenden" gratis.

Det udkomne for 1885, 86 og 87, ialt 27 Numre, faa hæftet i Omslag for 1 Kr. 50 Øre.

En fuldstændig Vejledning i Opmaaling og Beregning af Flademaal gives i en Række Artikler (gennem 7 Numre), der faas hæftede for 50 Øre.

Aargangene 1888 og 1889 faas hæftede à 65 Øre.

Redigeret af Rudolf Poulsen.

* Trykt hos J. Henriksen, Rømersgade 22, København.

Udgivet af Malernes Fagforening.

Nr. 9. | September. | 1890.

Organisationens Betydning.

Organisationen er den Dæmning, som Arbejderne overalt i de fremskredne Kulturlande har rejst mod Kapitalens overmægtige Angreb. Trods alle Forfølgelser og Forhindringer som lægges den i Vejen udvikler den sig stedse stærkere og fastere, saaledes at Modstanderne, der i Begyndelsen haanede og foragtede enhver Arbejderforening, nu allerede i betydelig Grad maa respektere dens Magt, dermed være ikke sagt at Forfølgelserne nu ere mindre end tidligere, tvertimod, det synes i den senere Tid som Kapitalisterne agter at benytte det samme Middel overfor Arbejderne for at tilintetgøre deres Organisationer. I de større Industribyer se vi den ene „Ring“ og Arbejdskjøberforening stiftes efter den anden, ja den reaktionære Presse sender endog sine Repræsentanter fra det ene Land til det andet for at studere disse Foreninger, hvor de ere længst fremme; de gaar endog saavidt, at medens de selv organiserer sig søger de samtidig at bevæge de herskende Myndigheder til at forbyde os det samme og strængt straffe enhver der paataler Arbejdernes Ret. Hvor taabelig er dog ikke denne Modstand; som om der virkelig gaves Folk der kunne standse Tidens aandelige Bevægelse, der kunne slaa tilbage de Menneskeheden engang tilkæmpede Sandheder; men det lykkes dem heller ikke; hverken ved Vold eller glimrende Løfter lade Arbejderne sig forlokke. Ingen Magt er istand til at standse en Bevægelse. en Udvikling der har sin Rod i Menneneskes ædleste Følelse, Solidaritetsfølelsen. Dette at skabe sunde og fornuftige Livsbetingelser for os alle, at skabe et Samfund hvor den ene ikke lever paa den andens Bekostning, men hvor alle arbejder for at produksere det mest mulige til fælles Glæde og Nytte. Hver lille Arbejderforening der stiftes, hvert større nationalt eller internationalt Møde Arbejderne af deres smaa Midler lader afholde, er et Led i den mægtige Kæde der truer Kapitalen og fører os sikkert, Skridt for Skridt, ud af denne elendige paa gamle Fordomme hvilende Samfundsorden, i hvilken ethvert tænkende Menneske er nær ved at kvæles. Bestandig aabnes Øjnene paa flere og flere, saa at de se hvor deres Plads er. Om Kapitalen end organiserer sig nok saa meget opnaar den dog i det højeste

kun at forhale Tidens store Spørgsmaal en Smule, thi vi har af Naturen Magten paa vor Side naar vi kun forstaa at benytte den, idet nemlig Alt, uden Arbejde øjeblikkelig vilde gaa til Grunde. Om Alverdens Kapitalister med deres Pengesække pludselig forsvandt fra Jorden, der vilde i Virkeligheden ingen Ting være sket, ingen Forandring foregaa. Kapital uden Arbejde er kun en død Genstand uden Spor af nogen som helst Værdi.

Naar vi i disse Dage staar i Begreb med at oprette et Malerforbund, at danne en Forening der omfatter ikke alene Kjøbenhavns, men alle Danmarks Malere, lad os da hver især, ved ivrig Agitation lægge al den Kraft og Energi i denne Sag, som vi formaar, og huske at netop ved at udvide Organisationen udad til i det Store, ved at vore Fordringer blive saa meget som mulig bekendte Landet over, netop derved styrker vi ogsaa vor Forening her, saaledes at det ikke vil vare længe før vi staa som en fast Organisation istand til paa ethvert Punkt at kunne tage Kampen op med Arbejdskjøbernes Vilkaarlighed, og varetage vore Interesser saaledes at naar vi næste Gang igen tager fat paa en større Opgave, vi da maa kunne udvide vor Virksomhed til ikke alene at staa sammensluttede med Kollegaer her i Landet, men ogsaa udover vore Grændser, at vi maa bidrage vort til at knytte det Solidaritetsbaand fastere sammen, der tilsidst skal omslynge Proletarer i alle Lande.

P. Slott.

Fra Amerika.

(Sluttet).

Som Læserne seer er der enkelte ganske betegnende Punkter og der bliver omhyggeligt vaaget over at de blive overholdte.

Lønnen er i New York fastsat til 3½ Doll. om Dagen for 9 Timers Arbejde, der begyndes Kl. 7, holdes Middag fra 12—1 og Fyraften Kl. 5. Frokosten maa spises før man gaar paa Arbejde, man møder præsis, passer sit Arbejde i Arbejdstiden og holdes op paa Klokkeslaget. Da Mestrene i Reglen ere saa, at 5 Minuter for sent om Morgenen kan føre til Afskedigelse eller ialfald Arbejdsløshed den Dag, følger det af sig selv at han forgæves vil lede om en Svend der vil arbejde 5 Minutter længere end den sædvanlige Tid.

Her ere mange som ikke tilhøre nogen Forening og de fleste af dem arbejder under den fastsatte Pris hos Mestre, som ikke vil have Fagforenings Medlemmer, en stor Del af disse Mestre arbejde kun med „Greenhorns", det er Folk som lige ere komne hertil og hvis Ukyndighed i Sproget og Maaden at arbejde paa, tvinge dem til at tage hvad de kan faa i Løn, deres egne Landsmænd kan bruge dem, men give i Reglen kun halv Løn, fuld Løn kan naturligvis ingen give til dem strax og uden saadanne Mestre, vilde det være umuligt for de fleste at faa begyndt her.

Om Marmor.

Af Fr. Liljeblad.

(Forts.)

6. Portor, det er Guldbærende Marmor, saaledes kaldt paa Grund af dets klare guldfarvede Aarer. Et italiensk Marmor fra Spezzia og Genua. Sort Marmor med gul og gulbrun Ornering. (Der findes ogsaa en anden Art af samme Navn, med graa Bund og askefarvede Aarer, men den er mindre eftersøgt).

Følgende Farver lægges op paa Paletten: Hvidt, Lysokker, Zinnober, Brændt Terra di Sienna, Umbra og Sort.

Bunden: rent sort.

Begynd med at anlægge brede Flammer med meget tynd graa Farve og fordriv dem godt. Læg saa derimellem Aarer med skarpe Kanter og Kniks af Umbra og gult, hvorpaa der lidt efter lidt isættes Aarene klarere og klarere Farver indtil ren Guldtone. Derefter lægges der lidt Rosafarve paa hist og her for at afkøle Aarerne, og tilsidst ikastes fine hvide Aarer efter Smag.

7. Vert antique. Bleggrønt Marmor med indlagte Sten, ikke Aarer. Bresche-Mormor som sjældent forekommer.

Palet: Hvidt, Lysokker, Rødt, Grønt og Sort.

Bunden, graagrøn af hvidt, grønt, sort og rødt.

Tillav to Farver, en lysere og en mørkere i Bundens Tone. Dup hermed i Partier og isæt større Sten først med den lyse og saa med den mørke Farve, og slutteligt hist og her, men sparsomt, med rent sort og tillige med en Farve lysere en Bunden.

Hold fuld Pensel ved Stenenes Paalægning, ellers blive Kanterne ikke rene og skarpe.

8. Breche Savoyarde. Italiensk Marmor. Varm graa Farve, faldende i rosa.

Paa Paletten opsættes Hvidt, Gult, Rødt og Sort.

Som Bundfarve benyttes varm lys Stenfarve af hvidt, gult, rødt og sort.

Arbejdet udføres som ved den foregaaende Art. Aarer mangler. Hold fuld Pensel.

9. Brêche Caroline. Varmt gult Marmor, ellers som foregaaende men rigere, samt med iblandede graa og skære Sten.

Palet: Hvidt, Gult, Rødt og Sort.

Bunden meget lys af hvidt, rødt og sort.

Stenene ere rundere end i de to foregaaende Arter. Aarer mangle. Man maa holde fuld Pensel.

10. Brêche Médou. Mørkt rødgraat Marmor.

Palet: Hvidt, Rødt og Sort.

Bunden rødgraa af samme Farver.

Behandlingsmaaden er den samme som ved de foregaaende Arter. Ingen Aarer; fuld Pensel.

11. Vert Campan. Et fransk Marmor

fra Campandalen i Nærheden af Bagnères-de-Bigorre, Graagrønt Kjædemarmor med brune Skjolder.

Man lægger Hvidt, Grønt, Dodenkopf og Sort op paa Paletten.

Bunden er smudsig graagrøn. Den besættes tæt i vaade Farver med større og mindre hvide og røde Prikker. Hertil tages i Penslen, hvidt, rødt og grønt uden at blandes eller fordrives.

Af sort, grønt og rødt tillaves en smudsig Tonfarve hvormed hele Overfladen ikjædes med større og mindre Mellemrum, først lysere og derefter mørkere. Dette Arbejde maa, naar det er færdigt, have et Udseende som om man havde dyppet et Næt i Farve og flere Gange skødesløst slængt det imod det glatte Ydre. Efter at denne Anlægning er tørret lasures der med samme Farve efter Behag, hvorpaa mørkere, dybrøde Stene og vilde uregelmæssige hvide Aarer isættes og altsammen fordrives godt.

Fra samme Marmorbrud brydes en anden Art kaldet Vert-vert. Ogsaa Kjædemarmor, men mildere i Farven og uden røde Sten.

12. Griotte d'Italie. Mørkt rødbrunt italiensk Marmor.

Paa Paletten oplægges: Hvidt, Zinnober, Italienskrødt og Sort.

Bunden er mørkebrun af Italienskrødt og sort. Den overfyldes med lysere Sten af Italienskrødt og hist og her nogle Effekter med Zinnober. Lad dette tørres. Lasur saa med rent sort og læg imellem Stenene haarfine nætagtige graa og hvide Aarer, samt isæt graa Effekter paa tværs.

13. Jaune Antique. Gul Marmor med fine i alle Retninger gaaende Sprækker.

Paa Paletten sættes Hvidt, Lysdokker, Engelskrødt og Sort.

Bunden indstryges med en lys Rosafarve af nævnte fire Farver.

Sprækkerne kan enten tegnes vaadt i vaadt med en Farvestift eller ogsaa males paa tør Grund med en Spidspensel med varm rødbrun Farve. Siden isættes varmere gule Skjolder mellem Sprækkerne. Dette Marmor passer kun til smaa Fyldinger og lignende.

14. Saint Anne. Fransk Marmor. Graat med hvide Aarer.

Paa Paletten: Hvidt og Sort.

Bunden mørk graa.

Lasures i Flammer med lysere graat eller hvidt og fordrives, hvorpaa der med rent hvidt isættes uregelmæssige zigzagagtige Aarer uden egentlig Sammenhæng mellem disse, og deriblandt smaa Nudler og Prikker, samt fordrives.

Til alle ovenfor anførte Marmorarter kan i større eller mindre Grad anvendes Dupningspensel, men dog kun som Hjælperedskab, ikke som hovedsageligt Værktøj.

De efterfølgende Arter kan betegnes som egentligt Dupningsmarmor.

15. Napoléon. Lyst fransk Marmor med varm Sandstensfarve.

Man anbringer Hvidt, brændt Umbra, Caselerbrunt, Sort og Blaat paa Paletten.

Indstrygningsfarven tillaves af hvidt og brændt Umbra. Der dyppes med en mørkere Farve i samme Tone med Tilsætning af noget sort eller blaat. Derefter trækkes der sparsomt med Penselen agatlignende Aarer og isættes fine Sprækker hvorimellem Stenene lasures. Sluttelig duppes der fint, hvor man finder det passende, med Caselerbrunt og der isættes hvide Effekter.

(Forts.)

Allegoriske Fremstillinger.

(Forts.)

De fire Tidsaldere.

1. Guldalderen. Saturnus, der efter det mytologiske Sagn herskede i Guldalderen, viser sig i Skyerne, og ser med Velbehag paa den uskyldige Menneskeslægt, der, enten nøgen eller bekranset og omgjordet med Vindrueblade og Myrtegrene, vandrer om i et smukt Landskab under Træer, hvoraf en og anden plukke Frugter, imellem Blomster, hvoraf der bindes Kranse, og imellem Kvæg- og Gedehjorde, hvoraf man drikker Mælken. Træerne bære paa en Gang baade Blomster, halvmodne og fuldmodne Frugter. Vinrankerne dynge sig omkring de nærmeste Træer eller vokse henad Jorden. Nogle spise Druerne, andre trykker Saften deraf i store Muslingeskaller og Sneglehuse, og atter andre tage Honning af de hule Træstammer. Af alle disse Gaver fra Guderne bringe Menneskene deres Velgørere Ofre, enten paa et Alter af Grønsvær eller paa en stor hellig Sten. Man synger, danser og blæser paa Rørfløjter. Børn og Voksne lege med vilde Dyr og vilde og tamme Dyr lege med hverandre. En Olding paa over hundrede Aar døer smilende, omringet af sine Børn, Børnebørn og Børnebørns Børn.

2. Sølvalderen. Jupiter viser sig i Skyerne. Lynilden er slaaet ned i et Træ. Menneskene lære at kende Ilden og vedligeholde den med Brændeved. Man opgraver og smelter Ertser, smeder Jern og pløjer Jorden, Man slagter Dyr for Guderne, spiser deres stegte Kjød og klæder sig i deres Skind. Dyrene selv forfølge og fortære hinanden. Man anlægger Landsbyer, skifter Agrene og fordeler Ejendommen imellem sig.

3. Ertsalderen. Mars farer ned fra Himlen paa en Vogn. Man bygger Fæstninger og tilhugger Skibe. Man klipper Faarene, spinder deres Uld og bærer Klæder deraf. Varer udvexles mod Guld. Man ser Krøblinger og Syge paa deres Sotteleje. Herrer tugter deres Slaver og lægger tunge Byrder paa dem. Nationerne drage ud med Køller, Slynger, Stridsøkser, Pile og Buer og føre Krig med hverandre.

4. Jernalderen. En slangehaaret Furie flyver over Jorden og ryster sin Fakkel. Krigere i Harnisk bortføre Kvinder med Vold, og dræbe ubevæbnede Mænd. Fangne Fjender og smaa Børn blive slagtede til Offer for Guderne. En Kone

holder en Giftskaal, medens hendes Stedsøn døer under skrækkelige Konvulsioner. Tyve opbrække Laase og gjøre Indbrud i Huse, Stalde og Lader. En Dommer, siddende paa en Stol. modtager med den ene Haand en Pengepung der hemmelig stikkes til ham, og giver med den anden en Betjent et Vink om, at han skal bortjage en grædende Kvinde med to Børn. Astræa har lagt sin Vægtskaal sammen og farer bedrøvet til Himlen.

Af disse og flere lignende Fortællinger af Digterne er der paa forskellig Maade givet Fremstillinger af de fire Tidsaldere, idet Kunstnerne har valgt hvad de bedst har kunnet forene til smukke Billeder.

De tre Hovedreligioner.

Kristendommen har til Atributer et Kors, et Bæger og en Bog. Paa Bindet af Bogen staar de græske Bogstaver X. P. (Chi og Rho) der danne begge Begyndelsesbogstaverne i Navnet Kristus.

Jødedommen kjendes paa Mose Tavler, Stav og Slør for Ansigtet.

Muhamedanismen lægger sit Spærd paa en Bog, nemlig paa Alkoranen, der er bleven indført ved Sværdet. Hun har om Hovedet et Klæde, hvorpaa der er anbragt det ottomanske Riges Vaaben, en Halvmaane.

Af disse tre Religioner har en Kunstner dannet en smuk Gruppe.

Tolerancen.

Denne bedækker tre Børn, som har den kristne, den jødiske og den muhamedanske Religions Atributer i Hænderne, med et Skjold, hvorpaa man seer Solen, der staar op og skinner ens for alle Religionssekter. Naar der fremstilles en Helt, som bedækker Folk af forskellig Tro med sit Skjold, saa anbringer man hans Riges Vaaben paa samme.

Forsynet.

Forsynet holder i Haanden et Scepter, paa Spidsen af hvilket der staar et Øje.

Lejligheden.

Denne fremstilles i kvindelig Skikkelse, for det meste løbende. Vinden synes at tage saaledes fat i hendes Haar, at hendes Nakke bliver bar og det staar hende ud over Ansigtet, dog uden at bedække det. Paa Fødderne er hun bevinget. Undertiden støtter hun Haanden paa et Hjul. Sindbilledet paa Hurtigheden.

(Forts.)

Delegeretmøde.

Lørdag den 1. og Søndag den 2. Novmbr. afholdes i København et Delegeretmøde for Malere, hvor Forslag om Oprettelsen af et Forbund for Malere i Danmark vil blive behandlet. Vi tillade os, til dette Møde, at opfordre de alt bestaaende Fagforeninger i vort Fag til at lade sig repræsentere, ligesom vi indstændig opfordre Kolleger i Byer, hvor man endnu ikke har organiseret sig, til at foretage dette Skridt saa vidt muligt før Mødet for eventuelt at kunne blive repræsenteret paa samme. Forslag som ønskes behandlet paa Mødet saavel som alle Forespørgsler dette vedrørende bedes senest 10 Dage forinden Mødets Afholdelse tilstillet Formanden for Malernes Fagforening i København under Adresse: Rudolf Poulsen, Fredensgade 12, 3. Sal. N.

I Haab om kraftig Tilslutning tegner.

Med kollegial Hilsen
Bestyrelsen
for Malernes Fagf. København.

BEKENDTGØRELSER.

Generalforsamling.

Foreningens ordinære halvaarlige Generalforsamling afholdes Onsdag den 8de Oktober i Rømersgade 22. 1. Sal.

Forslag som ønskes behandlede paa denne, maa indgives til Bestyrelsen senest 10 Dage forinden.

Malernes Fagforening

afholder Møde hver **Onsdag** Aften Kl 8 i **Rømersgade 22, 1. Sal til Gaden.** Opgang i Gaarden tilhøjre for Porten

Formandens Adresse er: **Rudolf Poulsen, Fredensgade 12, 3. Sal. N.**

Formanden er hver Lørdag Aften fra Kl. 8—10 tilstede paa Foreningens Kontor, Rømersgade 22, Stuen, hvor Kontingent og Indmeldelser modtages

„Fagtidende for Malere“,

udgaar 1 Gang maanedlig og koster for alle Ikkemedlemmer 30 Øre Kvartalet, 10 Øre pr. Nr. Abonnement modtages hos Formanden, **Fredensgade 12, 3. Sal. N.** Medlemmer af „Malernes Fagforening“ erholder „Fagtidenden“ gratis.

Det udkomne for 1885, 86 og 87, ialt 27 Numre, faas hæftet i Omslag for 1 Kr. 50 Øre.

En fuldstændig Vejledning i Opmaaling og Beregning af Flademaal gives i en Række Artikler (gennem 7 Numre), der faas hæftede for 50 Øre.

Aargangene 1888 og 1889 faas hæftede à 65 Øre.

Redigeret af Rudolf Poulsen.

Trykt hos J. Henriksen, Rømersgade 22, København.

Udgivet af Malernes Fagforening.

Nr. 10. | Oktober. | 1890.

Arbejdsnedlæggelser.

Saasnart Arbejderne havde lært at indse, at man foruden at have Retten til at arbejde, tillige har Ret til at kunne leve af sit Arbejde, opstod den nuværende Kamp mellem Kapital og Arbejde. Arbejderne traadte frem og fordrede at indtage den Plads i Samfundet som kan tilkomme dem der frembringer alle Værdier, fordrede et rimeligt Udbytte af sit Arbejde saaledes at de kunne ernære sig og sine paa en nogenlunde menneskeværdig Maade; fordrede den Lettelse i Udførelsen af Arbejdet som er mulig i Følge den videnskabelige Højde hvortil Menneskeheden allerede nu er naaet; fordrede den uforholdsmæssige lange Arbejdstid hvorved han sløves i saavel aandelig som legemlig Henseende, forkortet. Med andre Ord, man vilde i Erkjendelse af den Menneskene af Naturen givne Ret, ikke længere lade sig behandle som et Trældyr, der kun skulde være bestemt til Slid hele Livet igennem, for dem der havde forstaaet at tilrane sig Magten og hvis hele Arbejde bestaar i at kunne beherske Produktionsmidlerne indenfor deres Ramme.

Men disse naturlige og som man skulde synes meget beskedne Fordringer møder ikke desto mindre den største Modstand. Svaret lyder overalt: De der ikke ere tilfredse i deres Virksomhed kan forlade den, og desværre er Forholdene jo af den Beskaffenhed at Sult ofte tvinger Arbejderen til at antage de mest urimelige Betingelser fra Arbejdskjøberens Side, ja i et og alt fuldkommen underkaste sig hans Villie, men stundom hænder det ogsaa at Brutaliteten kan faa Bægeret til at flyde over og Arbejderne benytter da det sidste Middel for at forbedre deres elendige Kaar, nemlig Striken. De standser Arbejdet. Nu er det ret karakteristisk pludselig at se Arbejdskjøberne græde Krokodilletaarer over den frygtelige Elendighed som de hjerteløse „Førere“ ved saadanne Lejligheder styrter Arbejderne i. Ja ikke nok hermed, de hyler op om den store Skade, om de kolossale Tab Samfundet lider fordi de selv har tvungen Arbejderen til at standse Produktionen. Dette lyder virkelig højst tragikomisk. Men vi kaster disse Paastande tilbage paa vore Modstandere, paa dem passer de bedre. Hvem er det der kaster den Fattige i yderlig Elendighed, ved at lade Jordens

rige Afgrøde raadne op paa Marken, „fordi det ikke kan betale sig at faa den hjem"? Hvem er det der aarlig ødelægger og nedtramper store Kornmarker for at kunne afholde militære Øvelser? (Omkostningerne for ødelagte Agerbrugsprodukter under en Feltmanøvre i 1876 mellem Chemnitz og Leipzig som kun varede nogle faa Dage, udgjorde saaledes 300,000 Mark. Aug-Bebel: Kvinden i Fort. Nut. og Fremt.) Hvormegen Nød kunde ikke være afhjulpet derfor? Eller er det maaske os der standser Produktionen ved at holde Landets Børn fangne til den vanvittige Militarisme, eller ved at beskæftige Masser af Mennesker ved Fabrikation af Kanoner og Geværer i Stedet for samfundsnyttigt Arbejde. Eller er det maaske Arbejderne der fremkalder Krigene med deres Rædsler og Ødelæggelser og Standsning af Produktioner i den videst mulige Udstrækning? Nej! og atter Nej, vore Modstandere er det der opretholder slige Tilstande i Haab om vedblivende at kunne holde sig ved Magten, dem er det der forøger Nøden og Elendigheden hos Arbejderen og kalder det en Forbrydelse naar Arbejderne se sig nødsaget til at benytte dette Vaaben i den Kamp de ere tvungne til at leve i.

Det er ikke Meningen med disse Linier at opstille et Forsvar for Strejker, men kun at bevise at naar Arbejderne maa anvende dette Middel da er „Brøden" langt mindre end den vore Modstandere daglig gjør sig skyldig i. Da Strejker selvfølgelig i alle Tilfælde ikke er til Gavn for Samfundet er det vor Opgave saavidt mulig at forhindre deres Udbrud, dette kan udelukkende ske ved en kraftig Organisation. Naar vi alle staa fast sammensluttet om vore bestemte Fordringer maa Kapitalen tilsidst bøje sig, men den stoler endnu for meget paa at Arbejderne ikke er naaet til den fuldkomne Klassebevidsthed.

Ogsaa med dette for Øje er det at vi nu søger oprettet et Malerforbund, søger at samle Kolegaer hele Landet over, idet vi tror at Malerne ude i Provindserne nu maa have faaet Øjnene op for de mange Uretfærdigheder Kapitalisterne gjør sig skyldig i. De maa have lært at forstaa at skal Arbejderne kjæmpe sig frem til bedre Livsvilkaaar paa den fredelige og rolige Maade som vi alle ønsker, kan det kun ske ved en fast Sammenslutning, ved at vi alle som en tager rask fat.

P. Slott.

Om Marmor.

Af Fr. Liljeblad

(Sluttes.)

---

16. Henriette. Fransk Marmor. Halvmørkt, gulbrunt, faldende i det graa.

Paa Paletten benyttes Hvidt, Lysokker, Casselerbrunt og Sort.

Bundfarven er Sandstensfarve af Hvidt, sort, rødt og gult. Der duppes med Bundfarven, tilsat med Casselerbrunt, saaledes at der af Bunden bliver staaende ormeagtige Strimer hist og her. Lignende Strimer isættes med mørkere Farve og begge Slags omkantes med en lys Farve af hvidt og Lysokker, med hvilken Farve man ogsaa hist og her kan duppe paa de mørkeste Steder. Hvide Aarer isættes sparsomt paa tværs.

17. Cerf-Fontain forekommer i Frankrig og Italien. Rødgraat Marmor.

Palet: Hvidt, Gult, Rødt og Sort.

Bunden lysgraa. Man dupper med graat, mørkere end Grunden, samt slæber Penslen hist og her saaledes at der dannes Partier. Dupper derefter med graat, blandet med rødt og gult idet man lader graa Partier staa. Efter at Arbejdet er tørt, opfriskes og mildnes Anlægningen, der lasures, hvor det er nødvendigt, med samme Farver, og hvide Aarer isættes djærvt tilligemed muslingeagtigt vredne graa Sten.

18. Granit. Graa eller rød.

Paa Paletten anbringes Hvidt, Rødt, Grønt og Sort.

Den stærkt brudte graa Bund duppes først overalt med sort, derefter overalt med hvidt, og yderligere men sparsomt med grønt og rødt. Der isættes nu større og mindre Sten med dæmpet rød eller graa Farve, alt efter den Nuance man vil give Stenen. Males paa tør Grund.

19. Porfyr. Fra lyst rødt til næsten sort.

Palet: Hvidt, Gult, Rødt, Grønt og Sort.

Bundfarven tillaves efter Smag og Ønske fra lyst rødgraat til sort. Dupningen udføres med sort paa lys Grund og omvendt; graa og grønne Farver give en behagelig Farvetone men anvendes sparsomt. Sidst iduppes der fint med lys brillant Farve. Forøvrigt samme Manér som ved Granit. Udførelsen sker paa tør Grund.

20. Kolmaardsmarmor. Fra Kolmaarden og Claestorp. Graa-grønt Marmor.

Palet: Hvidt, Lysokker, Rødt, Casselerbrunt, Grønt og Sort.

Bunden lysgraat. Der duppes med en dæmpet graagrøn Farve, idet man lader Partier af Bunden staa hist og her, hvilke siden udarbejdes til Effekter. Er første Anlægning bleven for grøn eller for varm, iduppes der en blaagrøn mørkere Tone hist og her efter Behag.

21. Rance. Brungraat Marmor fra Hainaut i Frankrig.

Paa Palletten oplægges Hvidt, Lysokker, Engelskrødt, Umbra, Casselerbrunt og Sort

Stærk brudt graa Bundfarve. Kan marmoreres vaadt eller tørt efter Behag. Dupningspenselen dyppes her og der i Farverne uden at de blandes, og føres dels stødende, dels trækkende og drejende hid og did over Overfladen, for paa denne Maade at fremkalde de for dette Marmor ejendommelige bizarre Effekter, idet der paasees at Partier af Bunden hist og her vedblivende staa rene. Arbejdet maa nu tørres, hvorefter der lasures og duppes, samt isættes de lyse Aarer i alle Retninger efter Behag.

Som Slutning paa denne Artikel skal der endnu en Gang paamindes om rene og tynde Farver; samt erindres om, at ovenstaaende Regler kun ere at betragte som Fingerpeg ved Studier efter Naturen.

Allegoriske Fremstillinger.

(Forts.)

Lykken.

Lykkens Gudinde Fortuna staar bevinget med Foden paa en Kugle og har et Overflødighedshorn i Armen. Kuglen betyder efter nogles Mening, Verden, over hvilken Lykken har Herredømmet; men i Reglen bliver den betragtet som Symbol paa Lykkens Ubestandighed.

Hos de Gamle var Fortuna eller Tyche en Datter af Oceanus, det er det ubestandige Hav, en Egenskab man tillagde det, fordi det bringer Menneskene baade Lykke og Ulykke. Saavel i Grækenland som i Italien var der, for Lykken under adskillige Binavne og Skikkelser, oprettet en Mængde Templer. I Rom havde ogsaa Ulykken et Alter for sig selv, og i Antium dyrkede man begge Gudinderne samlede. Athenienserne skildrede deres Gudinde for Lykken, Tyche, uden Vinger som en Skytsgudinde, der bestandig vilde forblive hos dem. Det samme gjorde ogsaa Romerne efter dem.

Overflødigheden eller Frugtbarheden.

Abundantia eller Copia fremstilles som en Gudinde med fyldig Barm, holdende i Haanden et Overflødighedshorn med Markfrugter og Havefrugter, hvoraf hun har udstrøet nogle paa Jorden. Dette Horn kaldes efter denne Gudinde Overflødighedshorn eller cornu copiæ.

Rigdommen.

Plutus, Rigdommens Gud, fremstilles under Tiden af Digterne blind og haltende naar han kommer og med Vinger paa Fødderne naar han gaar. Ofte bærer Sejrens Gudinde, ofte ogsaa Lykkens Gudinde ham paa Armen. Han er en Søn af den flittige Landmand Jasion og Agerdyrkningens Gudinde Ceres. Alle disse Omstændigheder har allegorisk Betydning til Rigdommen. Malerne give ham et Overflødighedshorn med Penge eller en fyldt Pengepose i Haanden.

Fattigdommen.

Penia, Gudinden for Fattigdommen, fremstilles mager, med indfaldent men ikke hæsligt Ansigt, i forslidte og forrevne Klæder, med en Vandringsstav og med Haanden udstrakt som om hun betlede. Hun er en Datter af Luxuria, Overdaadighedens Gudinde.

Plato fortæller følgende allegoriske Historie om hende. Penia gik en Gang ind i Jupiters Have, hvor Guderne havde højtideligholdt Venus' Fødselsfest, for at se, om hun kunde faa noget af den Mad, der blev taget af Bordet. Her fandt hun Overflodens og Overmaalets Gud, Porus, der havde beruset sig i Nektar. Hun greb derfor Lejligheden til for stedse at forbinde sig med ham, lagde sig hos ham og lod ham slutte hende i sine Arme. Følgen deraf var, at hun blev frugtsommelig og fødte Begærlighedernes Gud Cupido.

Ædelstenenes Farver.

Det franske Blad „Magasin pittoresque", hvorefter nedenstaaende Fortegnelse er taget, skriver: „Denne Liste, der vel er lang, men dog ukomplet, er ordnet alfabetisk uden Hensyn til videnskabelig Klassifikation. Saaledes véd man f. Eks. at Chalcedonens Varieteter: Carneol, Sarden, Heliotrop, Chrysopras, Onyx o. s. v. alle ere Agater. Hensigten er heller ikke at give en Anvisning til at kende Ædelstenene ved Hjælp af deres Farver".

Adular: grønlig, hvid, spillende i Regnbuens Farver.

Agat, almindelig: som oftest lys graalig, aaret med forskellige Nuancer (plantestribet, skumbølget, prikket, mørkskyet, smudsplettet osv.)

Agat, løvefarvet: gul, smaaplettet.

Agat, baandstribet: lyse og lige Striber paa mørk Grund.

Agat, hellig: rødaaret.

Alabandin: campecherød, rødgulbrun.

Amethyst: ren violet.

Aqvamarin (søgrøn Beryl): blaalig grøn.

Asterie (Asbest, falsk Opal): hovedsagelig blaa eller blaalig.

Aventurin: rødlig brun Bund med guldglinsende Smaakorn.

Beryl: grønlig blaa, undertiden vandklar eller gul.

Boort: graalig hvid eller sortagtig.

Cacholong (uigennemsigtig Chalcedon): graa, mælkefarvet.

Carneol: hvid, plettet, aaret, drypstenslignende, kirsebærrød.

Chalcedon: mælkefarvet, blaalig, taaget.

Chrysoberyl og Cymophan: grønlig gul og blaalig.

Chrysolith: grønlig gul, æblegrøn.

Chrysopras: graagrøn eller bleggrøn.

Diallag, smaragdfarvet: græsgrøn med perlegraat Reflekslys.

Diamant: vandklar med ejendommelig Glans, stærk lysbrydende.

Epidot: pistaciegrøn eller olivengrøn.
Euclas: grøn himmelblaa.
Girasol (Solstén): blaalig, hvid med gulligt Reflekslys.
Granat, almindelig: sortagtig rød.
Granat, syrisk: violetagtig rød.
Heliotrop (prikket Agat): mørk grøn, prikket med Rosafarve.
Hematit (Blodædelsten): dyb rød.
Hyacinth: orangeagtig rød.
Hyalith (glasglinsende Opal): vandklar.
Hydrophan (gennemsigtig i Vand): smudsig hvid, graalig. brunlig, gullig eller grønlig
Iris: varierende i Regnbuefarver.
Jade: bleggrøn og olivengrøn.
Jargon eller Zircon: hvid, gullig, grønlig.
Jaspis: i Reglen grøn, men ogsaa rød, gul, blaa, violet, brun og sort.
Labrador: graa Grund i forskellige Nuancer, hvidlige Aarer.
Lapis lazuli (Lasursten): blaa, ofte oversaaet med guldglinsende Svovlkiskorn.
Malachit, trævledannet: smaragdgrøn.
Malachit, fast eller vorteagtig: forskellige Nuancer af grønt.
Oeil de chat (Katteøje, Agat): vekslende Farver efter forskelligt Lys, med changerende koncentriske Aarer.
Olivin: lys olivengrøn.
Onyx: forskelligtfarvede skiftende Lag.
Onicoli eller Nicolo: brun Bund med et blaaligt hvidt Baand.
Opal: mælkehvid og blaalig Bund, reflekterende alle Regnbuens Farver.
Peridot: pæregrøn eller olivengrøn.
Pras: mat smaragdgrøn.
Pseudopras, haard: gennemsigtig grøn.
Rubin: ren rød.
Saphir: ren blaa.
Sarden: orange eller brunlig.
Sardonyx: Onyx med talrige Lag.
Smaragd: ren grøn.
Topas: ren gul.
Turmalin: rød Bund med olieagtig Glans
Tyrkis: himmelblaa, undertiden grønlig blaa eller spansk grøn.
Variolit: grøn Bund, graaplettet.
Vermeil: karmoisinrød, blandet med orange eller gult.

Generalforsamling.

Onsdag den 8. Oktober Kl. 8½ afholder Foreningen sin ordinære halvaarlige Generalforsamling med følgende Dagsorden:

1. Forhandlingsbogen. 2. Beretning om Foreningens Virksomhed. 3. Det halvaarlige Regnskab. 4. Valg af 4 Repræsenter og 1 Revisor, samt 2 Kontrahenter til Social-Demokraten og 15 Repræsentanter til Forsamlingsbygningen. 5. Forskellige Forslag. a. Vedrørende Delegeretmødet den 1. og 2. November. b. Vedrørende Salgsprisen for Prislisten.

Da Dagsordenen saaledes er af større Betydning og Beslutning tages uden Hensyn til de mødtes Antal, opfordrer vi indstændig alle Medlemmer til at give Møde.

Bestyrelsen.

Ny Fagforening.

Vore Kolleger i Varde har paa et Møde den 17. September stiftet en Fagforening, hvori samtlige der i Byen arbejdende Malersvende har indmeldt sig.

Vi haaber at Eksemplet maa blive efterfulgt i en nær Fremtid i de Byer, hvor Malerne indtil nu synes at være blinde for de Pligter man har til selv at varetage sine Interesser.

BEKENDTGØRELSER.

Malernes Fagforening

afholder Møde hver **Onsdag** Aften Kl. 8 i **Rømersgade 22, 1. Sal til Gaden.** Opgang i Gaarden tilhøjre for Porten.

Formandens Adresse er: **Rudolf Poulsen, Fredensgade 12, 3. Sal. N.**

Formanden er hver Lørdag Aften fra Kl. 8—10 tilstede paa Foreningens Kontor, Rømersgade 22, Stuen, hvor Kontingent og Indmeldelser modtages.

„Fagtidende for Malere“,
udgaar 1 Gang maanedlig og koster for alle Ikkemedlemmer 30 Øre Kvartalet, 10 Øre pr. Nr. Abonnement modtages hos Formanden, **Fredensgade 12, 3. Sal. N.** Medlemmer af „Malernes Fagforening“ erholder „Fagtidenden“ gratis.

Det udkomne for 1885, 86 og 87, ialt 27 Numre, faas hæftet i Omslag for 1 Kr. 50 Øre.

En fuldstændig Vejledning i Opmaaling og Beregning af Flademaal gives i en Række Artikler (gennem 7 Numre), der faas hæftede for 50 Øre.

Aargangene 1888 og 1889 faas hæftede à 65 Øre.

Redigeret af Rudolf Poulsen.
Trykt hos J. Henriksen, Rømersgade 22, København.

Udgivet af Malernes Fagforening.

Nr. 11. | November. | 1890.

Det 1ste Delegeretmøde for Malere.

At det nuværende økonomiske System gør det vanskeligt, og for en stor Del Arbejdere, ligefrem umuligt at leve en blot nogenlunde menneskelig Tilværelse, er hævet over al Tvivl; men ligesaa sikkert er det, at ingen Forandring til det Bedre vil blive mulig saafremt Arbejderne lade Fem være lige og vedblivende tror deres Interesser varetagne af Andre end dem selv. Derfor er det et glædeligt Faktum at det Dag for Dag bliver Arbejderne mere indlysende at det maa være dem selv, der tager egen Sag i Haand, for ved den mest fuldkomne Organisation at danne en Magt, der skal tages Hensyn til.

At Bevidstheden herom ogsaa er oppe blandt Malerne, fremgik tydeligt af den Aand der raadede paa vort 1ste Delegeretmøde, om hvis Forhandlinger vi bringer nedenstaaende Referat:

Formanden for Malernes Fagforening i København, Rudolf Poulsen, aabnede Mødet, bød samtlige Delegerede Velkommen og udtalte Haabet om at det maatte lykkes at naa et, for alle Malere, heldigt Resultat af de forestaaende Forhandlinger.

Samtlige Mandater fandtes at være i Orden og viste at i alt 7 Foreninger vare repræsenterede ved følgende Medlemmer: P. Bollerup, Varde, C. Christensen og Mellerup, Aalborg, I. Andersen, Aarhus, A. Hansen, Odense, E. V. Petersen og C. Hansen, Helsingør, Aug. Jacobsen, Blikkenslagernes Fagf. Kjøbenhavn. Rudolf Poulsen, P. Claussen, P. Slott, I. Jensen, I. Fjerdingstad, P. Slundt, Joh. Christensen, C. Olsen og M. Olsen, Malernes Fagf. i København.

Til Ordstyrere valgtes: Rudolf Poulsen, København og I. Andersen, Aarhus og til Sekretær P. Slott, København. Andet Møde Kl. 1½. Ordstyrer Rudolf Poulsen oplæste Dagsordenen som var: 1. Forslag om Oprettelsen af et Forbund for Malere i Danmark. 2. Behandling af Udkast til Love for Malerforbundet i Danmark. 3. Valg af Hovedbestyrelse. 4. Fastsættelse af Sekretærens Løn og 5. Forskellige Forslag.

Ad 1. Af Malernes Fagforening i København var stillet følgende Forslag:

I Erkendelse af, at Organisationen er Arbejdernes bedste Middel til at værne om og forbedre deres økonomiske Stilling, og overbeviste om, at Organisationen vil vinde forøget Styrke, naar de til enhver Tid bestaaende Fagforeninger i hele Landet slutte sig sammen, vedtager Delegeretmødet at oprette et Forbund for Malere i Danmark, med Tilslutning af samtlige for Tiden bestaaende Foreninger i vort Fag.

Rudolf Poulsen gav kort Forslaget sin bedste Anbefaling idet han gjorde opmærksom paa, at Arbejdskøberne i dette Spørgsmaal vare komne foran os, idet de havde oprettet en Organisation for hele Landet, hvad der kun yderligere maatte være os en Spore til saa hurtigt som mulig at søge det forsømte indhentet.

Emil Claussen: Oprettelsen af et Forbund er af største Betydning, det er glædeligt at vi nu er rykket Sagens Realisation saa nær.

P. Bollerup Varde kunde slutte sig til de foregaaende Talere og bragte paa sin Forenings Vegne en Tak til Malernes Fagforening i København for den Virksomhed den havde udfoldet.

A. Hansen, Odense følte sig overbevist om, at lang Diskussion om dette Spørgsmaal vilde være unødvendig, da det sikkert for enhver ved dette Møde stod klart, at et Forbund vilde gavne alle Malere.

Carl Olsen, der ligeledes anbefalede Forslaget, betonede at en saadan Organisation foruden at gavne os tillige havde sin store Betydning for hele Arbejderstanden.

I. Jensen vilde gøre opmærksom paa, at vi ved at lægge Grunden til en Fællesorganisation samtidig paatager os store Forpligtelser ikke alene her i København, som staar med den største Forening, men ogsaa Provinserne vilde faa sit Arbejde; thi nu vilde det særlig gælde om at faa vore Kolleger med overalt. Vi mangler endnu en Masse Byer, og før vi har dem alle, bør vi ikke gøre os store Illusioner. Taleren vilde hermed give Forslaget sin bedste Anbefaling.

Fjerdingstad sluttede sig hertil og vilde tillægge en livlig Korrespondance mellem de forskellige Afdelinger og Hovedbestyrelsen stor Betydning.

Aug. Jacobsen, Bliklakerernes Fagf. København, betragtede Oprettelsen af et Forbund som saa selvfølgeligt, men ansaa det for heldigt, om man først satte sig lidt ind i de Love hvorunder det skulde virke.

Chr. Hansen sluttede sig til Fjerdingstads Udtalelser, idet han ligeledes anbefalede Forslaget.

I. Hansen, Aarhus, kunde paa sin Forenings Vegne anbefale Forslaget, idet denne enstemmigt havde vedtaget at slutte sig til Forbundet og vilde kun sige til Jacobsen at fordi vi vedtog Forslaget havde vi jo ikke bundet os til Udkastet til Lovene.

Efter at endnu flere Talere gentagende havde haft Ordet for Tilslutning til Forslaget vedtoges dette enstemmigt.

Herefter gik man over til Punkt 2 paa Dagsordenen. Ordstyreren gjorde opmærksom paa, at Malernes Fagforening, for at lette Delegeretmødet Arbejdet, havde ladet et Udvalg udarbejde et Udkast til Love og det vilde nu blive Mødets Sag at foretage de eventuelle Ændringer i samme, som maatte findes at være nødvendige.

Efter nedenstaaende Diskussion om § 1 vedtoges denne enstemmigt efter et Par Ændringer og lyder som følger:

§ 1. Formaalet er:

a. at samle alle Malersvende i hele Landet til et Forbund med Hovedbestyrelse i Kjøbenhavn,
b. at værne om og befordre sine Medlemmers faglige og økonomiske Interesser.

Dette Formaal søges opnaaet ved:

1. at søge oprettet Afdelinger af Forbundet i Byer og paa Landet hvor saadanne ikke findes,
2. at udgive et Fagblad, hvor alt vedrørende Faget kan komme til Medlemmernes Kundskab,
3. at faa indført en Minimumsløn for alt Maler- og Lakererarbejde og i det Hele søge Lønnen hævet saa højt som muligt efter Tidsforholdene.
4. at søge oprettet Arbejdsanvisningskontorer for Malere,
5. at søge statistiske Oplysninger angaaende Løn-, Lærlinge- og Arbejdsforholdene i Faget.
6. at danne et Fond til Understøttelse ved eventuelle Arbejdsnedlæggelser.
7. at søge oprettet en Voldgiftsret til Bilæggelse af Tvistspørgsmaal mellem Arbejdsgiver og Arbejder,
8. at søge indført en 8-Timers Arbejdsdag. Afskaffelse af Søndags-, Nat- og Overarbejde.

Paragrafens 2 første Punkter gav ikke Anledning til Diskussion. Om de andre Punkter udtalte

I. Jensen: Det var tænkt, at Malere paa Landet kunde staa som Medlemmer af nærmeste Lokalforening. Paa sidste Snedkerkongres var Spørgsmaalet rejst om en Sammenslutning af alle Fagblade, for at udgive dem under Et, hvorved selvfølgelig flere Fordele kunde opnaas; muligvis kunne vi ogsaa slutte os hertil, men der foreligger endnu ikke noget bestemt Forslag. Det gaar mere og mere op for Arbejderne at Akkordarbejdet er uheldigt og ikke har bragt os nogen væsentlig Fordel, derfor beskæftiger man sig ogsaa i alle Fag med at komme ind paa en anden Betalingsmaade. Skal Voldgifsretter have nogen Betydning for Arbejderne maa der bag disse staa stærke Organisationer; i modsat Fald bliver Voldgiftsretten ikke respekteret. Taleren vilde istedetfor det fremmede Ord „Maximalarbejdsdag" hellere anbefale at benytte „8 Timers Arbejdsdag", da man ved det tydeligere udtrykker sin Fordring.

Emil Claussen betragtede Udgivelsen af et selvstændig Fagblad som værende af stor Betydning saavelsom Arbejdsanvisningskontorer og Arbejdsstatistik.

I. Andersen, Aarhus, oplyste at man i Aarhus havde tænkt at søge Akkord indført, hvad

der imidlertid ikke var blevet gennemført, og det var nu Talerens Opfattelse at der ikke var tabt noget herved.

Carl Olsen antog nok at en Sammenslutning af alle Fagblade kunde gavne de mindre Foreninger, men troede dog at det foreløbig vilde være rigtigere at udgive Bladene hver for sig. Endskøndt det maaske kan siges, at Realisationen af Anvisningskontorer, Rejsekasser og Voldgiftsretter ligger lidt fjernt boi vi ikke destomindre have disse Punkter paa vort Program.

Marius Olsen vilde anbefale at stryge det Punkt der i Udkastet omhandlede Rejsekasser, da denne Opgaves Løsning sikkert vilde blive os for svær.

Fjerdingstad saa et godt Agitationsmiddel i et Fagblad og vilde særlig anbefale dette som selvstændigt Blad for det enkelte Fag. Arbejdsanvisningskontorer faar først Betydning hvor Organisationen tæller alle Fagets Medlemmer.

A. Hansen, Odense, mente at Diskussion vilde blive lettere naar hvert enkelt Punkt blev behandlet for sig. I Odense, hvor man arbejdede efter Akkord troede Taleren ikke det vilde støde paa større Vanskeligheder for at ændre denne Betalingsmaade til Dagløn.

I. Andersen, Aarhus, vilde anbefale at man arbejdede hen til Afskaffelsen af Søndagsarbejdet.

J. Jensen maatte gøre opmærksom paa at et Fagblad der udgaar maanedlig ikke kan være saa virksomt et Agitationsmiddel. som et der udgaar ugentlig. Det er ikke heldigt at betragte sig selv som et særligt Parti i Arbejderbevægelsen, det har ogsaa sin Interesse at kende de andre Fag lidt.

Bollerup, Varde, kunde ønske, da vort Formaal var at oprette Afdelinger i hele Landet, at Punkt 1 affattedes saaledes at der nævntes baade Byerne og Landet.

Petersen, Helsingør, ansaa det forbunden med Vanskeligheder at afskaffe Akkordarbejdet for Skibsarbejde.

Chr. Hansen, Helsingør, ønskede Akkordarbejdet afskaffet, da dette kun bidrager til at forøge Arbejdsløsheden.

Fjerdingstad sluttede sig hertil, saavel som til Afskaffelse af Søndagsarbejdet, der saa godt som altid var unødvendigt.

Jacobsen ansaa Akkordarbejde for nødvendigt i Bliklakereriet, da den Dagløn der bydes her er altfor ringe.

J. Jensen: vi maa indse at vi har andre Opgaver end at berige Arbejdskøberne og det gør vi ved lang Arbejdstid, samtidig med at vi opslider os selv. I England kender man ikke Søndagsarbejde. De engelske Arbejdere arbejde næsten alle paa Timeløn og giver sikkert ikke Afkald herpaa. Paa vort Program maa findes Fordringer om forkortet Arbejdstid, højere Løn og Søndagsarbejdets Afskaffelse selv om vi i Øjeblikket ikke ere i Stand til at gennemføre samme.

Johs Christensen: vi kan ikke være Banebrydere paa saa store Opgaver som Akkordarbejdets Indførelse og lign., her maa de større Fag gaa forud. I Foreninger paa faa Medlemmer kan man ikke oprette Anvisningskontor, men maa søge Oplysninger hos vedkommende Formand.

C. Hansen stillede Forslag om Oprettelsen af en Syge- og Assurancekasse for Malere, men tog Forslaget tilbage, da J. Jensen betonede at denne Opgave laa over vore Kræfter og maatte blive Lovgivningens Sag, der ogsaa beskæftigede sig med Forslag i denne Retning. Da Diskussionen var udtømt udtalte Delegeretmødet enstemmigt sin principielle Tilslutning til Akkordarbejdets Afskaffelse.

III. Møde Kl. 4¾. Ordstyrer J. Andersen.

Fortsættelse af Lovenes Behandling.

I § 2 havde Udvalget ansat Kontingentet til 25 Øre maanedligt pr. Medlem, hvad der efter nedenstaaende Diskussion vedtoges ændret til 5 Øre ugentligt, hvorefter §'en lyder som følger:

§ 2. Midlerne til disse Formaals Fremme tilvejebringes ved, at der indbetales 5 Øre ugentlig af hvert Medlems ydede Kontingent. Kontingentet indbetales til Sekretæren den 1ste i hver Maaned for den forløbne Maaned; ingen Restancer maa finde Sted.

Jacobsen kunde godt gaa med til de foreslaaede 25 Øre maanedligt, men ønskede hellere Kontingentet beregnet ugentlig.

Christensen, Aalborg saa nogen Vanskelighed i at gaa med til 25 Øre maanedlig og støttedes heri af Mollerup, ligeledes fra Aalborg.

Ordstyreren mente det maaske vilde blive nødvendigt at give en Frist for Restancer, da dette jo var Kotume i de lokale Foreninger og som Følge deraf let kunne føre til Vanskeligheder. Det foreslaaede Kontingent af 25 Øre maanedlig fandt Taleren passende.

Hansen, Odense, kunde slutte sig til Ordstyrerens Betragtninger.

Rudolf Poulsen vilde gøre opmærksom paa Ordlyden af §'en, hvori der udtrykkelig siges „af det ydede Kontingent" og som Følge heraf vilde man ikke støde paa Vanskeligheder ved Indbetalingen af Kontingentet til Forbundet.

C. Hansen sluttede sig til Udvalgets Forslag om 25 Øre.

J. Jensen troede ikke man kunde nøjes med lavere Kontingent end som af Udvalget foreslaaet og bad erindre hvilke store Fordele der bydes for dette Kontingent. Vi maa lægge Hovedvægten paa at have en stor i Stedet for flere smaa Kasser.

Bollerup, Varde sluttede sig hertil. Foreningen i Varde betaler samme Kontingent som i København.

Slundt anbefaler ligeledes Udvalgets Forslag.

Carl Olsen kunde ønske at Medlemskontingentet i de forskellige Foreninger var ens, hvad der maatte siges at være mest naturligt.

Herefter foretoges Afstemning med det ovenfor nævnte Resultat og uden videre Diskussion vedtoges følgende af J. Jensen stillede Forslag om en ny § 3, saalydende:

§ 3. Under en af Hovedbestyrelsen anerkendt Arbejdsnedlæggelse, kan der for et Tidsrum af indtil 8 Uger udskrives et extra Kontingent af indtil 25 Øre ugentlig pr. Medlem. Forslag om endnu højere Kontingent kan vedtages ved en Af-

stemning i de respektive Afdelinger og er gældende naar mindst 3/4 af Forbundets Medlemmer har stemt derfor.

Til § 4 gjordes en nødvendig Tilføjelse som Følge af en foregaaende §, hvorefter samme vedtoges som af Udvalget foreslaaet, saalydende:

§ 4. Alle af Malere og Lakerere bestaaende Fagforeninger kan indordnes under Forbundet; i Byer hvor der findes færre end 5 Malersvende, kan disse af deres Midte vælge en til at korrespondere med Hovedbestyrelsen og ved denne Kollega indsende Maanedskontingentet, hvorefter Fagbladet vil blive tilsendt Afdelingen.

I Arbejdsløsheds samt Sygdomstilfælde saavelsom ved Indkaldelse til Militærtjeneste ere Medlemmerne kontingentfri.

Herefter sluttede Ordstyreren Mødet og ansatte næste Møde til 2. Novbr., Form. Kl. 10.

IV. Møde 2. Novbr., Kl. 10. Ordstyrer Rudolf Poulsen.

Efter en mindre Diskussion om hvilken Benævnelse der kunde siges at være den heldigste og mest passende, af Formand, Sekretær eller Forretningsfører, vedtoges enstemmigt Udvalgets Forslag til § 5, der lyder saaledes:

§ 5. Til Delegeretmødet, som er den højeste Myndighed i alle Forbundets Anliggender, sender hver Afdeling paa indtil 100 Medlemmer en Delegeret, og større Afdelinger en Delegeret for hver 100 Medlemmer. De Delegerede maa være forsynede med Mandater og have alle lige Stemmeret. Forslag, som foreligger til Delegeretmødets Behandling, vedtages eller forkastes ved almindelig Stemmeflerhed. Sekretæren giver en Oversigt over Forbundets Virksomhed i det forløbne Aar, samt aflægger Regnskabet i revideret Stand; endvidere tages Bestemmelse om Tiden og Stedet for Afholdelsen af næste Delegeretmøde. Forslag som indeholde Ændringer til Forbundets Love, og som ønskes behandlede paa Delegeretmødet, maa indsendes til Hovedbestyrelsen senest en Maaned før Delegeretmødets Afholdelse. Ethvert Medlem af Hovedbestyrelsen, der ikke er valgt til Delegeret for nogen af Afdelingerne, skal deltage i Delegeretmødet, men kan ikke deltage i Afstemningen over Forbundets Virksomhed.

Under Behandlingen af Forslaget til § 6 udtalte J. Jensen at det var upraktisk at lade Bestyrelsen bestaa af Medlemmer fra de forskellige Byer. Bestyrelsen maa fungere fra Delegeretmøde til Delegeretmøde, uafhængigt af de Forandringer der foretages i de forskellige Foreningers Bestyrelsesvalg.

Jacobsen fandt det rigtig ved Valg til Bestyrelse at tage Hensyn til de forskellige Afdelinger der til enhver Tid maatte bestaa heri København.

Efter at forskellige Talere endnu havde haft Ordet til Forslaget, stilledes der af Bollerup Forslag om en Tilføjelse der omhandler Valgmaaden for Hovedbestyrelsen. Denne Tilføjelse saavelsom §'en i sin Helhed vedtoges enstemmigt, hvorefter sammes Ordlyd er:

§ 6. Hovedbestyrelsen skal have Sæde i Kjøbenhavn; den bestaar af en Sekretær, en Vicesekretær og 3 Repræsentanter. Samtidig vælges 2 Suppleanter. Delegeretmødet bestemmer Sekretærens og de øvrige Bestyrelsesmedlemmers Funktionstid. Gjenvalg kan finde Sted. Sekretæren vælges direkte af Delegeretmødet, Valget af Bestyrelsen skal foregaa ved skriftlig Afstemning.

§ 7 vedtoges uden Diskussion, med den Ændring, at hver Afdeling i København vælger en Revisor, og lyder herefter:

§ 7. Til at revidere orbu ndets kvartaarlige Regnskab vælger de københavnske Afdelinger hver 1 Revisor; samtidig vælges 1 Suppleant. Revisorerne underskrve efter endt Revision Regnskaberne medNavns Underskrift eller indgive Revisions-Betænkninger til Hovedbestyrelsen, som maa fremlægge disse paa Delegeretmødet. Revisorerne afgaa skiftevis og kunne ikke umiddelbart genvælges.

Udvalgets ors ag til § 8 vedtoges uden Diskussion, saalydende:

§ 8. Sekretæren besørger den daglige Ledelse af Forbundets Virksomhed og redigerer Fagbladet under Hovedbestyrelsens Medvirkning og Kontrol og er sammen med denne ansvarlig for Bladets Ledelse overfor Delegeretmødet; tillige fører han Forbundets Regnskab saavel over Indtægt og Udgift som over eventuelle indkomne frivillige Bidrag, hvilket Regnskab fremlægges paa Forbundsbestyrelsens Kvartalsmøde i revideret Stand, senest en Maaned efter det sidst forløbne Kvartal; desuden fremlægges Bøgerne for Bestyrelsen hver Maaned; udebliver han dermed eller er Regnskabet i Uorden kan Bestyrelsen straks suspendere ham ved en Majoritetsbeslutning. Sekretæren har at føre en Kassebog der nøjagtig angiver enhver Indtægt og Udgift med vedføjet Dato, der viser naar disse ere modtagne eller afholdte. Sekretæren maa ikke have en større Kassebeholdning end 50 Kr., det øvrige af Forbundets Midler indsættes i et af den samlede Bestyrelse antaget Pengeinstitut. Ingen Penge kan hæves af Sekretæren uden efter skriflig Anvisning af 2 Repræsentanter. Sekretæren skal i alle vigtige Sager lade sin Handlemaade bestemme af Bestyrelsen; hans Løn fastsættes paa Delegeretmødet.

Ligeledes vedtoges uden Diskussion Udvalgets Forslag til §§ 9 og 10, saalydende:

§ 9. Vicesekretæren fører Forhandlingsbogen og overtager Sekretærens Arbejde under dennes lovlige Forfald; hans Vederlag herfor bestemmes af Bestyrelsen.

§ 10. Naar Arbejdsforholdene i en By er af saadan Beskaffenhed at en Arbejdsnedlæggelse synes nødvendig, da skal den lokale Forenings Bestyrelse, forinden Nedlæggelse sker, forelægge Sagen for Hovedbestyrelsen for i Samraad med denne at bestemme om Arbejdsnedlæggelse skal finde Sted. Strejkeunderstøttelsens Størrelse bestemmes af Hovedbestyrelsen efter Indstilling af den paagældende lokale Forenings Bestyrelse. Undtagen fra disse Regler er Arbejdsnedlæggelser der resultere af pludselige Betalingsstandsninger. For at Hovedbestyrelsen bestandig kan have Over-

blik over Forbundets Stilling, udsender den hver Maaned Schemaer til de forskellige Lokalforeninger, som disse da ere forpligtede til at udfylde og tilbagesende senest 8 Dage efter Modtagelsen. Disse Beretninger samarbejdes af Hovedbestyrelsen og omsendes til de forskellige Lokalforeninger hvert Kvartal.

Udvalgets Forslag til § 11 vedtoges uforandret saalydende:

§ 11. Naar et Medlem af Forbundet rejser fra en By til en anden har samme inden 3 Dage at henvende sig til vedkommende Forenings Formand eller Bys Korrespondent, som da giver Underretning om alt vedrørende Arbejdsforholdene der paa Pladsen; et saadant Medlem optages i den stedlige Forening uden Indskud.

Hansen, Odense, savnede i §'en en Bestemmelse for det Tilfælde at et Medlem stod til Restance i den By han sidst forlod; kunde det ikke være rigtigt at lade denne Restance opkræve i den Afdeling hvor der søgtes Optagelse.

Clausen sluttede sig hertil.

Jacobsen ansaa det ogsaa for rigtigt at Restancerne betaltes, men disse maatte i saa Fald tilstilles den Afdeling hvor de skrev sig fra.

Fjerdingstad fandt det mindre væsentlig hvilken Forening der fik Restancen godtgjort, da det jo gik til fælles Formaal,

Rudolf Poulsen troede nok at Praxis vilde blive, at den, der ikke betalte sin Restance hvor den oprindelig hørte til, heller ikke vilde gøre det noget andet Sted, og det vilde derfor blive den paagældende Kasserers Sag at forlange Indskud, hvor der viste sig Restance.

Carl Olsen kunde slutte sig hertil og vilde anbefale at man arbejdede hen til at Kontingent, Medlemsbøger og Afstempling blev ens over hele Landet.

J. Jensen: Rejseunderstøttelsen, som vi igaar forkastede, vilde have været et godt Middel til at inddrive Restancen. I England er Kontingentet ens overalt i de forskellige Forbund, hvad der maa siges at være Idealet for god Organisation. Er Lønnen vel lidt større her end andre Steder i Landet, saa staar sikkert ogsaa Udgifterne i Forhold hertil.

Lovene i sin Helhed vedtoges herefter enstemmig.

Næste Punkt paa Dagsordenen var Valg af Hovedbestyrelse, der foretoges med følgende Resultat:

Til Sekretær valgtes Rudolf Poulsen og til Repræsentanter Carl Olsen, Emil Clausen, Aug. Jacobsen og ved Omvalg mellem I. Jensen og P. Slott, førstnævnte. Supleanter bleve P. Slott og P. Slundt.

V. Møde Kl. 2½. Ordstyrer I. Andersen.

Punkt 4. Fastsættelse af Sekretærens Løn. Efter nogen Diskussion hvorunder der fremkom 3 Forslag: henholdsvis paa 200 Kr., 300 Kr. aarlig og 20 Kr. maanedlig vedtoges sidstnævnte Forslag.

Punkt 5. Forskellige Forslag.

A. Hansen, Odense, stillede og motiverede et Forslag om „at de respektive Fagforeninger saa vidt muligt foretager en Agitation i de omliggende Provinsbyer. Efter at forskellige Talere havde udtalt deres Tilslutning til Forslaget, vedtoges dette enstemmigt. Det vedtoges enstemmigt, at tage ad notam en Henstilling fra Claussen om, at arbejde hen til Indførelsen overalt af det i den københavnske Malernes Fagforening brugelige Bog- og Mærkesystem.

Fra Malerm. Nygaard, Jylland forelaa en Skrivelse, hvori det henstilledes at søge „Fuskeriet" hæmmet ved hos samtlige Farvehandlere at søge Prisen for Materialet forhøjet med indtil 100 pCt. naar dette solgtes til Ikkemalere.

Mødet udtalte hertil enstemmigt:

„Da Delegeretmødet ikke anser det for muligt at realisere den Tanke der gaar gennem Skrivelsen, gaar det over til næste Punnkt paa Dagsordenen.

Paa Forslag af Christensen vedtoges det at lade Mødets Forhandlinger offenliggøres i „Fagtidenden".

Det vedtoges at afholde det 2. Delegeretmøde i Aarhus i Novbr. 1891. Rejsen for de Delegerede afholdes af Forbundet. Hermed var Dagsordenen udtømt og Mødet hævedes af Ordstyreren med Tak for det gode Samarbejde og med et af kraftige Hurra besvaret Leve for Malerforbundet i Danmark.

Kampen for Opnaaelsen af en kortere Arbejdstid.

Af Geo. E. Mc. Meill's Værk „Arbejderbevægelsen i Amerika" hidsættes følgende Uddrag, som giver en Fremstilling af de amerikanske Arbejderes Bestræbelser, for at indføre Titimersarbejdsdagen:

Omtrent i Aaret 1830 begyndte Bevægelsen i Ny-England. Det var Skibsbyggerne, der aabnede Bevægelsen. Titimersspørgsmaalet begyndte i Maj 1832 at udbrede sig til en Del Byer langs Kysten. I New-Bedford nedlagde henved 600 Arbejdere Arbejdet og holdt daglige Møder; de havde lejet Byens Udraaber til at bekendtgøre Møderne. I Købmændenes og Rhedernes Øjne var denne Bevægelse naturligvis en ulovlig Handling, det var „at kontrollere Individets Frihed". De forsamlede sig i Boston (Maj 1832) og jamrede over de „saa godt betalte" Arbejdsslavers „Utaknemlighed". 106 Firmaer underskrev en vidtløftig Resolution, i hvilken det bl. a. hed: „Vi vil ikke beskæftige Arbejdere, som for Tide tilhører slige Foreninger; vi vil heller ikke give Arbejde til nogen Haandværksmester, der beskæftiger Arbejdere, som har forpligtet sig til kun at arbejde i 10 Timer etc. Disse Mestre blev altsaa simpelt hen boycottede. Udbytternes Indflydelse var stor nok til at standse Bevægelsen, hvad de øjeblikkelige Resultater angaar. Men selve Organisationen led ingen Skade; tværtimod voksede den i Medlemsantal. Bostoner Arbejdernes Uheld i 1832, i Forening med Købmændenes Trusler om at bringe Sammensværgelsesloven i Anvendelse,

var en Hindring for Titimers Bevægelsen, og først i Aarene 1836—1837 lykkedes det Skibs-Reparations-Arbejderne i Boston at gennemføre den forkortede Arbejdsdag, medens Titimers Arbejdsdagen først i 1840 blev indført i selve Skibsrhederierne. I Aaret 1835 nedlagde Stenhuggerne og Beslagsmedene i New-York Arbejdet, for at opnaa en Lønforhøjelse. I Paterson, N.-Y., blev der strejket for at opnaa en kortere Arbejdstid. I mange Byer organiserede Udbytterne sig og vægrede sig ved at beskæftige Arbejdere, som var Medlemmer af Fagforeningerne, de erklærede rent ud, at Arbejderne ikke skulde faa Midler, til gensidig at understøtte hverandre. I Aaret 1836 tabte Tømrerne i New-York en Strejke, som ligeledes gjaldt en kortere Arbejdstid. Den besiddende Klasse jublede, thi den betragtede Strejken som Ufornuftens Herredømme, og at Strejken slog fejl, var Udbytterne et Bevis paa, at Fornuften havde sejret.

En almindelig Strejke i samme Øjemed i Filadelfia førte til en lille Indskrænkning i Arbejdstiden og til en bedre Organisation i forskellige Fag. De paa Marineværftet i Washington beskæftigede Arbejdere henvendte sig paa samme Tid til Regeringen med Begæring om, at faa Arbejdsdagen forkortet, men maatte med uforrettet Sag vende tilbage til Arbejdet. I Baltimore vedtog Fagforeningerne et Andragende til Kongressen, for at bevæge den til at indføre Titimers Arbejdsdagen paa alle offenlige Arbejdpladser og Værksteder. Andragendet blev vel den 21de Marts 1836 indbragt i Kongressen, men blev efter en kort Debat henlagt, d. v. s. kastet i Papirkurven.

Bevægelsen udbredte sig efterhaanden til alle Fag. At nævne dem alle er næsten umuligt. Og at Bevægelsen har maattet være ret livlig, ses af den Kendsgærning, at det i Aaret 1836 i New-York og Filadelfia under en Strejke blandt Havnearbejderne synes at være kommet til en Opstand, idet den daværende Mayor (Borgmester) kaldte Militsen til Vaaben og truede de Strejkende med at skyde paa dem.

Organisations-Agitationen for Titimers-Arbejdsdagen opnaaede endelig en saadan Styrke, at de forenede Staters Præsident, Martin Van Buren, udstedte en Proklamation, i hvilken han fastsatte Titimers Arbejdsdagen for alle Regerings Arbejdere og Funktionærer paa Marinens Værfter. Skønt Proklamationen kun kom Regeringens Arbejdere til Gode, saa blev den Dag af alle organiserede Arbejdere hilset som en Opmuntring, til med fornyet Mod at stræbe videre paa den indslaaede Vej. Bevægelsen vandt Fodfæste i mange af Staten New-Yorks og Ny-Englands Fabrikbyer og de organiserede Fags Tal formerede sig i den Grad, at Bevægelsen udvidede sig til Ohio. I Aaret 1841 godkendte et Skibsbyggerfirma i Bath, Me., Titimerssystemet, og i 1843, efter at den offenlige Stemning ved Massemøder var vunden for Sagen, blev Titimersdagen ogsaa indført for Reparaturarbejdernes Vedkommende. Til samme Tid begyndte ogsaa den Fordring at gøre sig gældende, som nu for Tiden stilles af saa at sige alle organiserede Arbejdere i hele Verden, — nemlig denne:

8 Timers Arbejde, 8 Timers Søvn og 8 Timers Frihed.

(„S. D.")

Formandens Adresse er: **Rudolf Poulsen, Fredensgade 12. 3. Sal. N.**

Redigeret af Rudolf Poulsen.
Trykt hos J. Henriksen, Rømersgade 22, København.

Udgivet af Malernes Fagforening.

Nr. 12. | December. | 1890.

Efter Prislisten?

Idealet af en Prisliste, er naturligvis, for den der skal arbejde efter samme, at den indeholder saa gode Lønsatser som muligt og at disse ere affattede saa tydeligt, at ingen Misforstaaelser kan finde Sted. Opfylder vor Prisliste disse to Betingelser? Den gør det ikke; vi har i sin Tid forsøgt, ved en Henvendelse til Lavet, at faa fjernet en mindre heldig Ordlyd af forskellige Poster uden dog at opnaa andet end et Afslag fra Lavet, motiveret derhen, at Prislisten let kunde forstaas naar der kun var „god Vilje" tilstede, og der staar derfor kun tilbage for os, at organisere denne „gode Vilje" saafremt vi da ønsker at beholde Prislisten i nogenlunde antagelig Stand.

En af de Poster hvor der bliver Brug for den gode Vilje er den der omhandler Glat Aaring og som i Prislisten er affattet saaledes: „Glat Åring (skumret og kæmmet uden Speil eller Aarer) af Gulve, Køkkenindretninger eller Lignende."

Hvad menes nu her med „eller Lignende"? Den ene gaar ud fra, at der ikke kan være Tale om at skumre nogetsomhelst saafremt der ikke i det paagældende Arbejde findes en slaaende Lighed med et Gulv eller en Køkkenindretning. Den Anden synes maaske at en Flagstang ligner et Pindsvin og vil af denne Grund med største Fornøjelse skumre Alt hvad det skal være. Begge Betragtninger ere fejlagtige, men den sidste er selvfølgelig den skadeligste, idet den aabner en Bagdør for den vildeste Konkurrence, forringer Arbejdsmængden og sænker Niveauet for „Malerarbejde" i en betænkelig Grad. Spørgsmaalet er altsaa; Hvad er Skumrearbejde og hvor kan det anvendes? Ved Skumring forstod man i Prislisteudvalget: Strygning med Lasurfarve og Kæmning med en Kam, og blev det udtrykkeligt fremhævet, at man ikke ved dette Arbejde skulle benytte flere Kamme som f. Ex. Gummikamme, idet det var saa langt fra at Karakteren i Træsorten skulle fremstilles.

Naar der i Prislisten foruden Prisen paa Skumring tillige anføres: „af Gulve, Køkkenindretninger eller Lignende" saa fremgaar heraf naturligvis, at dette Arbejde ikke er at anvende paa Alt uden Undtagelse, — thi i modsat Fald vilde man simpelthen slet ikke have anført noget som Eksempel, men i Lighed med Aaring f.

Ex. kun fastsat Prisen — men maa holdes indenfor visse Grændser som altsaa antydes, idet der ved „eller Lignende“ skal forstaaes: Arbejde der kan klassificeres med Gulve og Køkkenindretninger.

Nu er det imidlertid en Kendsgerning at man snart her snart der har udført Skumrearbejdet saa at det i Virkeligheden blev Aarearbejde, og fra at anvende det i Køkkenet er kommet ind i Entreen hvor Dørene har maattet holde for, indtil man endelig havnede i Værelserne, hvor, til en Begyndelse Lysningerne er kommet ind under Begrebet „eller Lignende“ og det vilde selvfølgelig kun være et Tidsspørgsmaal naar Dørene ogsaa skulle skumres, hvis man ikke fra Fagforeningens Side søgte at faa lidt System i Galskaben.

Thi andet er det dog ikke. Det er dog meningsløst af Svendene, at række Haand til deres egen og de respektable Mesteres Undergang, fordi der maaske findes Mestre, hvis eneste Betingelse for at faa Arbejde i det hele taget, er den, at udføre samme til saa lave Priser at det enten skal gøres ved Hjælp af „lav Arbejdsløn“ eller paa Bekostning af Arbejdets Udførelse. I begge Tilfælde graver man paa sin egen Grav. Vi ere derfor fast bestemte paa at skride ind hvor man ikke skulle kunne „forstaa Prislisten“ og gør derfor, da Aaring i Særdeleshed udføres ved Specialister, opmærksom paa hosstaaende Erklæring, som vi haaber vil blive taget til Følge af enhver der maatte beskæftige sig med Arbejde i denne Branche.

Paa Opfordring af Malernes Fagforening erklære vi undertegnede Malere, der beskæftige os med Aaring som Specialitet, at vi i Fremtiden, i Overensstemmelse med Prislisten, ville gøre vort til at der ikke udføres saakaldet Skumring paa Døre og Paneler udenfor Køkkener, Spiskamre eller Klosetter.

P. Petersen, N. Nilsson, C. Jørgensen, Jul. Jensen,
M. Larsen, A. Andersen, Emil Knudsen,
L. Sjøberg, Ludv. Hertz, Carsten Petersen.

Brev fra Tyskland.

En Lock-out. — Socialistlov og Foreningslov. — Af et Fabrikantblad. — Arbejderkonference i Berlin.

Sommerens Liv og Sommerens Travlhed er hendød, og med dem Uroen i Malerfaget.

De sidste Efterdønninger af Sommerens hidsige Lønkamp er forsvundne, og alt ser saa roligt ud, som om de tyske Malere aldrig havde kendt til Strejker. Men denne Ro er kun tilsyneladende, er kun en Vaabenstilstand; en Fred kan og vil ikke indtræde saalænge Malerne hernede lever under saa slette Forhold som Tilfældet nu er.

Som bekendt tager Modet og Selvfølelsen hos Malermestrene til i samme Forhold som Dagene tager af; i Malerinnungerne i Dessau og Wernigerode steg Stemningen endog saa højt, at Mestrene fordrede Svendenes Udtrædelse af Fagforeningen. Da Svendene ikke følte sig foranledigede til at lystre denne Ordre, etableredes den 1. Oktober en almindelig Lock-out, hvoraf d'Hrr. Malermestre jo kan have megen Fornøjelse — saa længe det er Vinter!

Den 1. Oktober sov som bekendt Socialistloven salig hen; Regeringen lod den imidlertid ikke fare, uden paa Forhaand at have Erstatning for den. Denne Erstatning synes man at have fundet i de forskellige Foreningslove.

Jeg siger med Vilje „forskellige“, thi i det enige Tyskland eksisterer der med Hensyn til Foreningsvæsenet ingen ensartet Lovgivning! saa at sige hver Forbundsstat, den være nok saa lille, har sin egen Forenings- og Forsamlingslov, den ene mere reaktionær end den anden.

De fleste stammer fra Tiden efter 1848, da Reaktionen efter at have redet Martsstormene af, „regulerede“ Forenings- og Forsamlingsfriheden. — Og som Fædrene var, blev Barnet.

I Henhold til disse prægtige Love opløstes i afvigte Oktober Maaned i Sachsen 5 Møder, en Vælgerforening og en Sangforening.

Endvidere blev en Fagforenings Stiftelsesfest og Oprettelsen af et Indbetalingssted for den tyske Cigarsortererforening i Leipzig forbudte.

I Henhold til den bajerske Foreningslov opløstes et Møde af Skomagerne i München.

I Preussen opløstes 3 Møder henholdsvis i Berlin, Rixdorf og Magdeburg.

Endvidere 3 Bjærgværksarbejderforsamlinger i Saarrevieret.

Og endelig opløstes i Baden et Møde i Niefern.

Som man ser, minder dette stærkt om de skønneste Dage under Socialistloven. Til Tider kan dog den velvise Øvrighed, selv med saadanne Love, løbe sig en Stage i Livet. Dette var nylig Tilfældet i Wiesbaden, hvor for kort Tid siden 6 Fagforeninger lukkedes af Politiet. Samtidig sattes deres Bestyrelser under Anklage. Efter Politiets Mening skulde Foreningerne have overtraadt Foreningsloven ved at have forfulgt andre (politiske) Øjemed, end de i deres Statuter angivne.

Anklageakterne præsterede i Kvantitet det mest mulige, med Kvaliteten derimod var det ikke synderligt bevendt.

Enkelte Beviser sloge stærkt over i det komiske; saaledes anførtes det f. Ex. som belastende, at Foreningerne havde indtaget en fjendtlig Holdning overfor Mesterlavene — Landretten i W. kunde imidlertid med sin bedste Vilje ikke finde Spor af Politik i Foreningernes Virksomhed og ophævede Politiforbudet — Bestyrelserne bleve frikendte og Sagens Omkostninger paalagdes Statskassen.

Ved Siden af denne offentlige Krig imod Arbejderorganisationen gaar den private, sat i Scene af Mester- og Fabrikantforeninger, en Krig som berører den enkelte Arbejder næsten følelige end Politi og Lovgivning formaar det.

Stemningen i Kapitalistkredse overfor Arbejderne karakteriseres ret drastisk ved en Passus i en Artikel over Arbejderbeskyttelseslovgivningen som de tydske Industridrivendes Centralforbunds Sekretær Hr. Büeck for nogle Uger siden skrev i

„Mittheilungen des Zentralverbandes deutscher Industrieller". Han skrev: „En skrækkelig Fremtid gaa vi imøde, naar man ikke snart slaar ind paa andre Veje og gør det tydeligt for Arbejderen, at han, født som Knægt, ogsaa har at tilbringe sit Liv som en saadan. Endvidere erklærer Hr. B. at Arbejderen slet ingen Ret har til at fordre en bestemt Løn; for den der gives ham, maa han derimod vise sig højst taknemlig.

Det er Ord som det vel er værd at huske, naar der prædikes om Harmoni mellem Kapital og Arbejde, om Interessefællesskab mellem Mestre og Svende.

Arbejdernes Svar paa saadanne Udgydelser kan kun bestaa i et: i en forøget Virksomhed for en stærkere og fastere Organisation. At de tydske Arbejdere fuldtud forstaar dette, derom vidner en Indbydelse til en Konference af Lederne af de tydske faglige Organisationer, der er udgaaet fra det tydske Metalarbejderforbund.

Konferencen finder Sted i Berlin og skal hovedsagelig forberede en snævrere Sammenslutning af de forskellige Fag. E.

Vor Stiftelsesfest.

I Lighed med forrige Aar afholdtes Stiftelsesfesten i Forsamlingsbygningen. Kl. 9 samledes Deltagerne i vort Mødelokale, hvorfra man i Procession marscherede ind i den med Foreningens Faner og Skjolde smykkede Festsal og tog Plads om de veldækkede Borde og efter at Formanden havde budt Velkommen, fordybede sig i „det rent materialistiske".

Efter Bordet blev følgende af R. P. i Dagens Anledning forfattede Sang afsungen:

Vor Forening skal i Aften mindes —
Ni Aarsdagen kalder os til Fest.
Vi har lært, at skal der fremad vindes
Sker det dog ved vor Forening bedst;
Kun naar den vi holde højt i Live
Kan vi frem til bedre Forhold naa,
Kun ved den, kan aldrig udeblive
Dagen, hvor vi som en Stormagt staa.

Ja, den kommer, thi vor Kamp er ærlig
Og fortjener Støtte af hver Mand,
Som har følt hvor mødig og besværlig
Livet leves nu af fjerde Stand.
Vi vil have bort, de Skyggesider,
Der er Følge af Udbytteri,
Det skal bringes til at ingen lider
Under Kapitalens Tyranni.

I vor Midte maa vi derfor samle
Hver Kollega, Ingen mangle maa,
Vi har Plads for Unge som for Gamle,
Sig dem det, som udenfor nu staa,
Sig det gælder fælles Interesser,
Gælder Ret for Alle og Enhver!
Husk dem paa: let Byrden overlæsser
Hvis de glemmer: deres Plads er her.

Der maa Intet skille os i Dele —
Enkeltvis at staa, det duer ej.
Vi skal staa som Magt, som samlet Hele —
Til det Maal der gives kun en Vej;
Vi maa vække dem, der synes blinde
Og som Sløjhed endnu stikker i,
Lære dem at se, hvad de kan vinde
Naar vi blot vil staa hinanden bi.

Fremad da! den Dag skal aldrig komme
Hvor vi svigted' Kammeraters Sag,
Det er Løftet, — og ej Ord kun tomme —
Som hver god Kollega gi'er i Dag.
Det er vort Farvel, nu Aaret svinder;
Lad os trøstigt hilse da det Ny.
Frem bestandigt, frem indtil vi vinder
For vor Sag, en Styrke i hver By.

R. P.

J. Jensen holdt herefter Festtalen, hvori han særlig mindede om Foreningens store Fremgang i det forløbne Aar, saavel her i København, som i Særdeleshed ved Oprettelsen af Forbundet, der allerede repræsenterede 6 Byer, men naar vi næste Gang afholder Stiftelsesfest, vil dette Antal sikkert have fordoblet sig. Leve Malernes Fagforening!

Klaussen udbragte en Skaal for Kvinden.

Efter at nedenstaaende, ligeledes af et Medlem forfattet, Sang var afsungen tog Dansen sin Begyndelse.

Med Ord jeg vil, skønt jeg ej er Skjald,
Et Billede forsøge tegne
Af Malerne, som i deres Kald
Til Hverdagsbrug de sig begegne.
Dog, kære Sønner af den „skønne Kunst",
I her vil søge Eders Færd omsonst:
Jeg synge vil om dem som til
„Kristoffers" Venner vil sig regne.

Naar „Uniformen" ved Gry vi har
Paa Raden faaet og skal „grunde",
Vi grunder paa — ja den Sag er klar —
Om „Samfundssagerne" er sunde.
Igennem lange Tider gik vi spredt
Og uden Sans for „Solidaritet,
Det er forbi, ej mere vi
Vil for vor Mester staa som Hunde.

Og mens det „strygende" for os gaar
Og mens vi kitte og vi slibe,
Tro ej at Tankerne stille staar.
Nej, hvordan ud af Armods Knibe
Man bedst udfrie kan den fjerde Stand,
Se, derpaa tænker just saa mangen Mand.
Samlet i Flok lykkes det nok
Naar hver Mand blot det vil begribe.

Først da i Faget alt „Fuskeri"
Man vente kan til Døre at sætte;
Men for at hæmme det Sjuskeri,
Hvorfor „Akkord" faar Skyld med Rette,
I Hævd vi holde vil den gamle Skik
At den en Bøde paa en Omgang fik
Som ved sit Værk viste sig stærk
I „Helligdage" flinkt at sætte.

Men bort med Grublen; i denne Stund
Vi Glæden fast vil holde fangen.
Vor Fagforening af Hjærtens Grund
Vi yde vil vor Pris i Sangen.
Tilladt i Aften nu det være skal
At sætte her blandt brave Venners Tal
For fælles Sag en Helligdag:
Vi med vor Dame ta'er Omgangen!

Eozelos.

Senere paa Aftenen serveredes Punch, ved hvilken herskede en særdeles munter Stemning, der holdtes Taler for Fagforeningen, for Forbundet, for Socialismen, for Formanden og J. Jensen.

Med meget Bifald modtoges efterstaaende Sang af R. P.

Der er en Mester, — behøves Navn?
Nej, sagtens maa I ham vel kende;
Thi han har gjort vor Forening Gavn
Med sit Besyv om Malersvende.
I husker hvad han i „Avisen" skrev:
Om hvordan Fagforeningerne drev
Sit fæle Spil, ja, fæle Spil
Med Alle — minus Malersvende.

Se dette Forhold kan synes sært,
Saalænge til man finder Grunden.
Men Mester faldt det slet ikke svært,
Han kender Sagerne fra Bunden;
Han skrev jo: Tingen den er simpelthen,
Hos Maleren har altid Dannelsen
Let fundet Bund, og er en Grund
Der værner ham mod Socialismen.

At være „zünftig" og være sej'
Var aldrig Malersvendens Styrke.
Og Kameratskab, aa Jøsses nej;
Nej Kunst, min Ven, det kan han dyrke,
Se hvad han laver er forædlende,
Og hvad ser han i Ejendommene?
Kun pæne Mænd, ser der vor Svend
Hvad skal han saa med Fagforeningen?

Nej „Kontingentet" kan spares alt,
De Penge kan anvendes bedre.
Det siger Mester er ej saa galt,
Og derfor vil han Svenden hædre,
Han ønsker gærne: Alle maatte se
At Malersvenden staar saa hvid som Sne,
Ej mindste Gnist af Socialist,
Og ej en Gang i Fagforening.

Se det er Reglen, undtages maa,
Er heldigvis dog Mesters Mening,
„En lille Klikke", kun ganske Faa,
Som kalder sig for Fagforening.
Men denne Klikke, hvorom han har talt,
Vil vokse op og rumme i sig Alt,
Det føler vi, og stemmer i:
Et Leve for vor Fagforening!

R. P.

Ved Festen indløb fra Medlemmer, der for Tiden arbejde i Udlandet. følgende Telegram, for hvilket det paalagdes Formanden at bringe en Tak og Genhilsen paa samtlige Deltageres Vegne.

Dresden, 20. Novbr. 90.
„I Dagens Anledning vore hjerteligste Lykønsninger".
Kollegial Hilsen
Gustav Olsen, Niels Olsen,
Anders Jensen, Conradsen.

Først Kl. 5 sluttede denne særdeles vellykkede Fest, hvor helt igennem havde hersket den ypperligste Stemning.

Generalforsamling.

Foreningens ordinære halvaarlige Generalforsamling afholdtes 8. Oktober med følgende Dagsorden:

1. Forhandlingsbogen. 2. Beretning om Virksomheden. 3. Halvaarsregnskabet. 4. Valg af 4 Repræsentanter og 1 Revisor, samt 2 Kontrahenter og 15 Repræsentanter til Forsamlingsbygningen. 5. Forslag. a. Vedrørende Delegeretmødet og b. Vedrørende Prislisten.

Gunner dirigerede. Forhandlingsbogen oplæstes og godkendtes, hvorefter Formanden afgav Beretning om Foreningens Virksomhed, der enstemmig godkendtes. Regnskabet, der viste en jævn Fremgang godkendtes ligeledes enstemmig. Til Bestyrelse genvalgtes Fjerdingstad, E. Claussen, Slundt og Carl Olsen. Supleanter blev Hans Larsen, C. Winther og M. Lorentsen. Til Kontrahenter genvalgtes Formanden og Gunner og til Repræsentanter ved Forsamlingsbygningen Bestyrelsen, Revisorer og Supleanter.

Fra Bestyrelsen var stillet Forslag om at bevilge en Sum af indtil 150 Kr. i Anledning af Delegeretmødet. Forslaget vedtoges enstemmigt. Fra Bestyrelsen var ligeledes stillet Forslag om at forhøje Prisen for Prislisten til 1 Kr. for Ikkemedlemmer, hertil stilledes af L. Gunner et Ændringsforslag, hvorefter Prisen sættes til 2 Kr. for Ikkemedlemmer. Gunners Ændring vedtoges.

Da Dagsordenen var udtømt, opfordrede E. Claussen Medlemmerne til energisk at arbejde for Tilslutning til Foreningen.

Bestyrelsen har senere konstitueret sig med Carl Olsen som Næstformand og P. Slott som Sekretær og bestaar nu af følgende Medlemmer: Formand Rudolf Poulsen. Næstformand Carl Olsen, Sekretær P. Slott og Repræsentanterne J. Jensen, Joh. Christensen, E. Claussen, Fjerdingstad, Slundt og Marius Olsen.

Revisorer ere Jens Hansen og i Stedet for M. Nielsen, der har nedlagt sit Mandat er indtraadt Rohlff.

Ny Fagforening.

Møbelmalerne afholdt sin konstituerende Generalforsamling Torsdag den 27. Novbr., hvor der foretoges Valg af Bestyrelse og vedtoges Love for Foreningen. Det var paa et tidligere Møde vedtaget at oprette en Fagforening, ligesom et Udvalg var nedsat for at udarbejde Udkast til Love. Ved Generalforsamlingen, der var talrig besøgt, indmeldte samtlige Tilstedeværende sig. Til Formand valgtes enstemmigt Chr. Petersen, Slotsgade 17, 4 Sal og til Kasserer L. Sørensen, Saxogade 90, 1. Sal.

BEKENDTGØRELSER.

„Malerforbundet i Danmark".

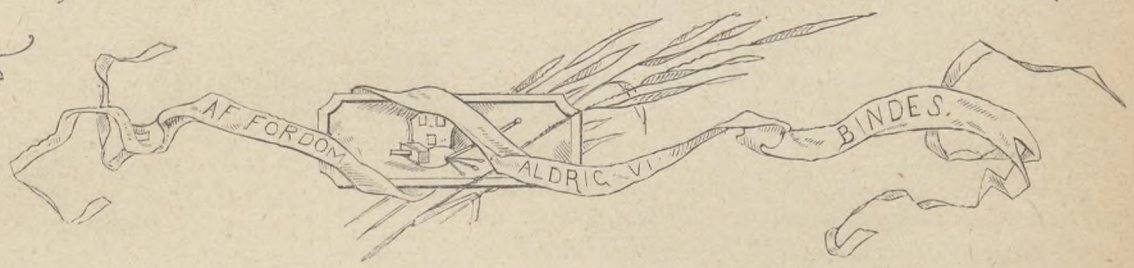
Alle Sager Forbundet vedrørende bedes adresserede til Sekretæren, **Rudolf Poulsen, Fredensgade 12, 3. Sal.** København N.

Fortegnelse over Formændene i Forbundets forskellige Afdelinger:

København,	Malernes Fagf., Rudolf Poulsen, Fredensg. 12, 3. S.
do.	Bliklakerer — Aug. Jacobsen, Godthaabsvej 11 B.
do.	Møbelmaler — Chr. Petersen, Slotsgade 17, 4. S.
Helsingør,	Chr. Hansen, Strandgade 59, 2. Sal.
Odense,	A. Hansen, Dannebrogsgade 33, 2. Sal.
Aalborg,	Hans Jørgensen, Niels Ebbesensgade 10.
Aarhus,	J. Andersen, Frederiks Allé 132, 2. Sal.
Varde,	J. Bollerup.

Redigeret af Rudolf Poulsen.
Trykt hos J. Henriksen, Rømersgade 22, København.

Fagtidende for Malere.

Udgivet af Malerforbundet i Danmark.

Nr. 1.	Januar.	1891.

Glædeligt Nytaar!

Et glædeligt Nytaar! ej klinger det galt —
Men Arbejdsløsheden sig breder,
Og Hjemmet staar fattigt, Du mangler snart Alt —
Om Arbejd, forgæves Du leder.
Men Ønsket skal vække og huske os paa,
At det vi nu søger forgæves,
Det er kun vor Ret, som vi sagtens kan faa —
I Fællesskab skal den blot kræves.
Den Sandhed bekræftes hver eneste Dag,
Den kastes ej mere i Dækket —
Kolleger! slut sammen, det gælder et Tag,
Det gælder hver Mand at faa vækket,
Det gælder at rejse en Hær som forstaar
At Maalet for os er det samme.
I By eller Land, hvor Kollega Du gaar
Din Plads er i „Forbundet"s Ramme.
Og Du som seer til, mens vi andre ta'r fat,
Tror Du, Dig garderet mod Sorgen —
Husk, let kan det komme, og komme saa brat
Det kendte: „Kom ikke i Morgen"
Hvor er Garantien for at det ej sker?
Den findes nok næppe hos Mange —
Bagefter. forsilde maaske Du indser:
Af Sløvheden lod Du Dig fange.
Se Grunden er lagt og vi bygge nu maa,
Vort Forbund vi fremad skal bære,
Om Broderskabsfanen vi alle bør staa
Det byder vor Pligt og vor Ære.
Saa kommer et glædeligt Nytaar vel nok,
Naar Tiden vi selv vil fremskynde.
Kolleger! slut sammen, vi løfter i Flok,
Vi glædeligt Nytaar begynde.

R. P.

Vor Fagtidende.

Med dette Numer præsenterer „Fagtidende for Malere" sig som udgivet af „Malerforbundet i Danmark" og ganske naturligt vender Tanken sig mod den Tid, der er forløbet siden Bladet for første Gang — Octbr. 1885 — udkom, udgivet af Malernes Fagforening i Kjøbenhavn.

Det vilde føre for vidt, at komme ind paa vidtløftige Reflektioner, over hvad Bladet i den forløbne Tid har været for os, og Maaden hvorpaa det til enhver Tid har søgt at løse sit Formaal og den Opgave, det, som Organ for vore faglige og økonomiske Interesser, har haft. Der skal derfor kun i Korthed mindes om, at det til Stadighed har indeholdt Artikler, der i agitatorisk og organisatorisk Henseende, ikke mindst har faaet Værd derved, at de har været byggede fornemlig paa den Erfaring disses Forfattere i deres daglige Virksomhed, som Arbejdere, har haft saa rig Lejlighed til at gøre. I rent faglig Retning har Fagbladet indeholdt tekniske Meddelelser og praktiske Vink, der har kunnet være til Belæring og Nytte for os i Udførelsen af vort daglige Arbejde. Ligeledes med Hensyn til Opmaaling, en Række Artikler med Eksempler, en Vejledning i denne, for Malerne saa absolut nødvendige, Kundskab. Tillige har Bladet til enhver Tid holdt Læserne a jour med de Begivender paa Fagforeningslivets Omraade, der har fundet Sted saavel her som i Provindserne og Udlandet; desforuden staaet aabent for Debat og Spørgsmaal af faglig Natur o. s. fr.

Alt i alt har Bladet til enhver Tid søgt at skabe et Sammenknytningspunkt imellem Malerne, og helt ubeskedent er det i altfald næppe, naar man tillægger det en Del af Æren for, at Malerne, særligt i de senere Aar, ligesom synes at være vækkede til fuld Erkendelse af, at de har fælles Interesser og at de har Pligt til i Fællesskab at forsvare disse. Under alle Omstændigheder var det ikke for ingen Ting, at der herskede Enstemmighed paa Delegeretmødet for at udgive et Fagblad og det tør vel dristigt forudsættes, at har Bladet gjort sin Nytte i ovennævnte Retning tidligere, saa vil det selvfølgeligt i endnu højere Grad blive i Stand til det for Eftertiden, hvor det vil komme til i større Udstrækning at virke for at skabe en eneste stor og stærk Organisation af alle Malere i hele Landet.

Med Ønsket om at dette vil lykkes i en ikke altfor fjærn Fremtid og med en Tak til enhver der i den forløbne Tid har støttet Bladet, paaregnes denne Støtte vedblivende, at maatte blive Bladet til Del.

Red.

Røveri?

Paa et Hvalfangerskib, som for en Del Aar siden indefrøs ved Øen Spitzbergen, vilde der, efter en foretagen Beregning, sandsynligvis blive Mangel paa Levnetsmidler, før man næste Sommer atter kunde komme fri af Isen. Man maatte derfor afknappe Rationerne i Tide for ikke henad Foraaret ligefrem at dø af Sult. Da der var gaaet en Tid af Vinteren viste det sig ved et fornyet Eftersyn af Forraadet, at dette trods den anvendte Sparsommelighed var svundet ind i en foruroligende Grad, hvorfor man yderligere maatte indskrænke sit Forbrug. Dels som Følge af den stadige Mangel og dels paa Grund af Kulden begyndte Besætningen at lide af Skørbug, og Skibets Forraad af Citroner, der benyttes af de arktiske Søfarende mod denne Sygdom, var paa langt nær ikke tilstrækkelig til en virksom Bekæmpelse af Sygdommen. Mærkværdigt nok var der en af Besætningen som forblev fuldkommen rask og uden Spor af Tegn paa Afkræftelse. Dette vakte Mistanke blandt de øvrige og det viste sig ved en Undersøgelse at han havde skaffet sig Adgang til Forraadskamret og bortstjaalet en Mængde Levnetsmidler og Citroner, hvormed han gjorde sig til Gode paa de andres Bekostning.

Denne lille Historie danner en ypperlig Illustration til et Forhold som finder Sted i vort Fag, et Forhold der træder særlig grelt frem paa denne Aarstid. Den Omstændighed at der er permanent Mangel paa Arbejdsmængde, hvilken Mangel vilde finde sin naturlige Afhjælpning ved lovmæssig Indførelse af en gennemgaaende kortere Arbejdstid, skal vi her se bort fra og blot paapege et Misforhold, som man skulde synes Humanitetsfølelsen blandt Kollegerne maatte kunne afhjælpe uden store Vanskeligheder fra Mestrenes Side. Paa denne Aarstid skorter det jo særlig paa Arbejde for Malerne. Mestrene afskediger den overflødige Arbejdskraft, og hertil kan der under de nuværende Tilstande fornuftigvis intet være at sige. Men medens de fyrede Svende løber fra Dør til Dør for at søge Arbejde, og med det Resultat at blive afvist med et medlidende Smil, saa er der en stor Del af de tilbageblevne som udviser deres Kollegialitet ved at skaffe flere af med Beskæftigelse ved at sørge for at der stadig bliver noget som de absolut maa gøre om Søndagen, en Trafik der dog i Reglen udelukkende er baseret paa Vedkommendes eget kære Velbefindende.

Naar man læser om den foran omtalte Hvalfanger, oprøres man over hans Hjærteløshed. Og dog, hvor stor er Forskjellen egentlig mellem ham og den Malersvend, der uden Blusel er med til at ødelæggge Eksistensen for sine ledige Kolleger, ved at „hugge" til sig selv alt hvad han formaar, ogsaa paa de Dage der skulde være almindelige Fridage?

Men I, der lider under denne Trafik! I, hvis Tal stedse forøges! Hvorfor seer I rolig paa dette Forhold, som dog uden stor Vanskelighed kunde afskaffes? Det er sikkert kun et saa lille Mindretal af Malerne der er saa lidt besjælet af Kammeratskabsfølelse, at dette Mindretal absolut maa kunne besejres ved energisk Protest mod dets Fremgangsmaade og eventuelt ved at vise det den Ringeagt hvortil det ærligt gjør sig fortjent. Men desværre, der er Sløjhed og Ligegyldighed i dette som i saamange andre Spørgsmaal hvor det gælder Arbejderstandens eget Vel. Kolleger! Er I ikke til at ryste op af Eders Søvn? Kan I ikke samles om et saa ringe, men dog saa betydningsfuldt Formaal som dette: „Bort med Søndagsarbejdet!"

Arbejde og „Løn".

Har Du ikke ofte naar Du ved Ugens Slutning modtog din Løn og begav Dig hjem, — hjem til din lille tarvelige Bolig derude i de store Arbejderkvarterer hvor den ene Kaserne taarner sig op ved Siden af den anden, hvor Naturens rige og skønne Farvepragt er lukket ude, hvor Fattigdom og „Magistratsbesparelse", men tillige Hygge og Properhed over det Du kan kalde dit eget, lyser ud af hver en Krog, har Du da ikke ofte tænkt, hvor uretfærdig er dog ikke dette Samfunds Goder fordelte? Paa den ene Side Arbejde og Fattigdom, paa den anden Leddiggang og Rigdom. Har Du ikke tænkt over, hvorledes det dog kan være, at medens Kapitalisten vaager over sine Maskiner og sine Heste, paaser at de passes, at de ingen Skade lider, spørger ingen Dig om Du kan leve af din „Løn", om Du kan ernære Dig og din Familie paa en menneskeværdig Maade, om Du ikke opslides før den Tid Na-

turen har bestemmet Dig til at forlade dette, ved en elendig Samfundsordning, uudholdelige Opholdssted. Har Du ikke tænkt over alt dette? Ethvert bevidst Menneske, hvis Plads her er at arbejde, som ikke er kommen til Verden med en Pengesæk, føler Vanskeligheden eller Umuligheden af sine Fornødenheders Tilfredsstillelse; hvor bittert er dog ikke dette altid at arbejde uden at kunne forskaffe sig det aller nødvendigste, at maatte give Afkald paa alle de Nydelser, alle de Behageligheder Naturen i Forening med vort Arbejde i saa rigt Maal har tildelt Menneskeheden. Kampen for Tilværelsen antager Dag for Dag uhyggeligere Former, at kunne leve af sine Hænders Gerning er næsten umulig, ja, det er et Spørgsmaal om ikke Oldtidens Trælle var langt lykkeligere end Nutidens moderne Lønslaver, trods det at Samfundsrigdommene tiltager, trods det at vi er i Besiddelse af saa uhyre meget til at forskønne Livet med; men hvad vi har forud for hine elendige Proletarer, er det, at vi har faaet Øjnene op for de utallige Uretfærdigheder der udøves mod os, har faaet Øjnene op for at vi har Ret til at leve som Mennesker, at vi ikke ere af Naturen fødte Trælle, hvad vore Modstandere holder saa meget af at fortælle os; vi vil forhindre at man skal kunne forøge en Sum Penge uden ved eget Arbejde; vi vil ikke vedblivende lade Kapitalisten bestemme Prisen for vor Arbejdskraft, men i Lighed med andre der sælger Varer forlange hvad der tilkommer os, vi er ikke i Tvivl om at det er langt mere end hvad der ydes os nu.

Men der kan ikke gives mere, raaber vore Modstandere; skal Arbejderne have større Løn standses Produktionen, skal f. Ex. Malerne have mere for at stryge en Væg, lader Folk ikke Væggene male, de har ikke Raad dertil. Hvorfra ved nu Arbejdskøberne — da Lønnen jo dog adskillige Gange er bragt lidt tilvejrs — at vi nu staa ved Kulminationspunktet, at nu kan der ikke være Tale om at gaa videre? Men hvis denne Forudsætning nu ogsaa var rigtig, hvad var da mere naturligt end at Kapitalen afgav en Del af sine Procenter til Arbejderne, da disse sulter, medens hine svælger i Overflod? men Forudsætningen er selvfølgelig gal og Sandheden er den at Kapitalistens Tale altid har lydt saaledes, saasnart Arbejderen talte om større Løn for sit Ar ejde. Nej! Produktionen hæmmes ikke engang, langt mindre standses fordi Lønnen drives i Vejret, tvertimod ved den derved forøgede Købeevne hos det store Flertal af Folket stiger Produktionen. Hvor uendelig meget vilde Arbejderne ikke øjeblikkeligt anskaffe sig naar de saa sig i Stand dertil, de mangler alt. Jo mere Kapitalen koncentreres paa enkelte Hænder, des vanskeligere vil Tilbud og Efterspørgsel staa i Forhold til hinanden, og omvendt.

Det ejendommelige ved den nuværende Samfundsordning er dog dette, at den har rodet sig ind i saa fortvivlede Tilstande at Sikkerhed og Lykke er absolut udelukket. Alle Klasser befinder sig i en fuldstændig kronisk Bekymringstilstand; den planløse Produktion som Kapitalismen i sin umættelige Begær har skabt, har fremkaldt saa vilde og unaturlige Forhold, at selv den mægtigste Kapitalist aldrig kan være sikker, Kriser, ofte opstaaet ved Overproduktionen, styrter snart en snart en anden, og — midt i Overproduktionen sulter Masserne. Midt i denne grænseløse Forvirring, hvori vort nuværende Samfund befinder sig, men hvor Arbejderne allerede skuer ud i en lykkeligere Fremtid, hvilke Midler har Magthaverne da anvendt for at komme de ulykkelige i Samfundet til Hjælp, da de ikke kunde give højere Løn og dog vilde give det Udseende af at være den retfærdige Hersker? de har bygget Fattiganstalter og Tugthuse og det gjør de den Dag i Dag, og naar de saa en enkelt Gang skulde gøre noget meget godt, lavede de Love til at beskatte vore vigtigste Nærings og Nydelsesmidler, desuden holder de sine staaende Hære, der hvert Øjeblik er parate til at rykke mod hinanden, hvis vi raaber for højt om Brød og imens — haaber de — glemmer Folket sin store Opgave.

Men det gjør vi nu alligevel ikke! Har Du ikke tænkt over alt dette? Jo, men saa handl dog derefter! Gaa hen og indmeld dig i den Organisation som Du tror vil varetage Dine Interesser og Du er vel ikke længer i Tvivl om hvor det er, tag Din Kammerat med som maaske endnu er vankelmodig; staa ikke længer som den ligegyldige Tilskuer, der tror det gaar nok Ham foruden. Thi jo flere vi tager fat paa det store Arbejde: Menneskehedens Befrielse fra Kapitalens Tyranni, desto hurtigere kommer vi over denne Periode, der er saa uudholdelig, ikke alene fordi den kun skaber Fattigdom og Sorger overalt, men ogsaa fordi den øver Tryk paa vor Overbevisning og ofte tvinger os til at gjøre anderledes end vi tænker.

P. Slott.

Kinesisk Tusch.

(Efter Dr. N. Witte ved E.)

Der gives Ting som benyttes af alle og enhver, men om hvis Oprindelse og Fremstillingsmaade, de fleste Mennesker dog ingen Anelse har. Til disse hører det kinesiske Tusch.

Hvem har ikke tidt, og med Fornøjelse benyttet denne, den fortrinligste af alle Vandfarver, der i sig forener alle de gode Egenskaber, som man kan forlange af en Akvarelfarve, dyb Tone, Finhed, Dækkekraft, og Ægthed overfor Lys og Fugtighed? Vi vide forlængst, at Kineserne fabrikere deres Tusch af Lampesod, men med Hensyn til Maaden, hvorpaa dette skete var os indtil for ganske kort siden intet bekendt, og det er da heller ingensinde lykkedes Evropæerne at frembringe et Produkt, der var det kinesiske jævnbyrdigt. Under disse Omstændigheder turde et Par Notitser over Tuschfabrikationen hos Kineserne maaske gøre Regning paa lidt Interesse. Kina besidder som bekjendt en stor teknisk Literatur, en Literatur, som efterhaanden ved Orientalisternes Arbejder er bleven os tilgængelig. Et saadant Værk skylde vi følgende Notitser.

Efter Angivelse af kinesiske Historieskrivere, blev Tuschet opfundet af Tin-Tscheng, der levede under Hoang-Ti's (2557—2597 før Chr.) Regering; dog skal Fabrikationen af Tusch i Stangform først være kommet i Brug i det 3die Aarhundrede før Chr. Den bedste Tusch kom paa denne Tid fra Provindsen Kvangsi.

I det 7de Aarh. efter Chr. blev Tuschfabrikationen stillet under Statskontrol og fra Regeringens Side ansattes Embedsmænd, til at føre Opsyn dermed. I det 10de Aarh. levede Li-Tsching-Koueï, en Fabrikant hvis Produkter til den Dag i Dag ere uovertrufne i Fortrinlighed; omtrent 100 Aar senere vandt Tschang-You sig Berømmelse ved sin „Dragetusch".

Hver af disse Fabrikanter, saavel som deres mindre berømte Efterfølgere opfandt nye Fremgangsmaader i Fremstillingen af deres Produkter, men alle bevarede de deres Opfindelser som en Hemmelighed. De fleste Forandringer foretoges med Raamaterialet, Soden; alt hvad brændbart var, fra Grantræ og til Rinoceroshorn blev prøvet! Hovedsagen var at finde en Sod som foruden at være dyb sort tillige var i Besiddelse af den størst mulige Blødhed. Den allerfineste Sod, skal i sig selv besidde den Moskuslugt som er karakteristisk for Tuschet, og som ved de ordinære Sorter frembringes ved Tilsætning af Moskus.

Foruden Sod anvendtes til Tider ogsaa et andet Pigment, nemlig den sorte Farve som udvandtes af en Fisk ved Navn Van-heï-Yu. Beskrivelsen af dette Dyr sætter det udenfor al Tvivl at Blæksprutten hermed er ment; det omtalte Farvestof er altsaa Sepia. Navnlig brugte man at blande ringe Kvantiteter heraf imellem Soden, og dette bidrog til at give Tuschet en behagelig brunlig-varm Tone.

(Fortsætt.)

Ny Fagforeninger for Malere.

I Hillerød afholdtes, efter Indbydelse af Forbundsafdelingen i Helsingør, et Møde for Malere, Søndag den 30. Novbr. Formanden Chr. Hansen var kommet tilstede, og paaviste i et indledende Foredrag, hvor nødvendigt det var for Arbejderne at staa organiserede. Han omtalte dernæst det nys afholdte Delegeretmøde, hvor Grundstenen til en Fællesorganisation for Malerne var lagt, og til hvis Styrke det nu maatte være hver ærekær Kollegas Pligt at bidrage sit.

Efter at adskillige Kolleger havde haft Ordet, i Tilslutning til Indlederen, vedtoges det enstemmigt at oprette en Fagforening, for hvilken der samme Aften valgtes Bestyrelse. Foreningen har anmeldt sin Tilslutning til Malerforbundet, der altsaa nu har faaet en Tilvækst af 2 Afdelinger siden Delegeretmødet blev afholdt.

Fra Afdelingen i Aarhus har vi modtaget Meddelelse om, at denne, Søndag den 21. Decbr. har afholdt et Møde for Malere i Viborg, der gav det heldige Resultat, at vore Kolleger der, enstemmigt vedtoge Oprettelsen af en Fagforening, for hvilken der samtidig valgtes Bestyrelse.

I Randers afholdtes samme Dag, ligeledes paa Foranstaltning af Afdelingen i Aarhus, et Møde, paa hvilket det enstemmigt vedtoges at oprette en Fagforening, ligesom et Udvalg blev nedsat for at udarbejde Udkast til Love m. v.

Idet vi bringer Afdelingerne i Helsingør og Aarhus en Tak for deres Virksomhed og samtidig bringer de nydannede Foreninger vor Lykønskning, føler vi os forvissede om, at de Byer, der endnu staa uden Organisation, vil lade det her givne Eksempel være dem en Spore til, saa hurtigt som muligt, at indhente det forsømte.

Rettelse. I Artiklen i forrige Nr. „Efter Prislisten" var ved en Forglemmelse udeladt blandt Resolutionens Underskrifter: Th. Frederiksen.

BEKENDTGØRELSER.

„Malerforbundet i Danmark".

Alle Sager Forbundet og Fagtidende vedrørende bedes adrseserede til Sekretæren, **Rudolf Poulsen, Fredensgade 12, 3. Sal.** København N.

Fortegnelse over Formændene i Forbundets forskellige Afdelinger:

København,	Malernes Fagf.,	Rudolf Poulsen, Fredensg. 12, 3. S.
do.	Bliklakerer —	Aug. Jacobsen, Godthaabsvej 11 B.
do.	Møbelmaler —	Chr. Petersen, Slotsgade 17, 4. S.
Hillerød,		Chr. Jørgensen, Frederiksborg Nyhuse.
Helsingør,		Chr. Hansen, Strandgade 59, 2. Sal.
Odense,		A. Hansen, Dannebrogsgade 33, 2. Sal.
Aalborg,		Hans Jørgensen, Niels Ebbesensgade 10.
Aarhus,		J. Andersen, Frederiks Allé 132, 2. Sal.
Varde,		P. Bollerup. Smedegade.

Malernes Fagforening i København afholder Medlemsmøde hver Onsdag Aften Kl. 8 i Rømersgade 22, 1. Sal. Foreningens Kontor, som er samme Steds i Stuen, er aabent hver Lørdag Aften fra Kl. 8 - 10. Indmeldelser og Kontingent modtages begge Steder.

Redigeret af Rudolf Poulsen.
Trykt hos J. Henriksen, Rømersgade 22, København.

FAGTIDENDE FOR MALERE.

AF FORDOM ALDRIG VI BINDES.

Februar. | Udgivet af Malerforbundet i Danmark. | 1891.

Agitation — Organisation.

Er der en Tid af Aaret, der specielt maa kunne vække til Eftertanke og bidrage til at klare Forstaaelsen af den lidet misundelsesværdige, ja rent ud elendige Stilling, den nuværende Samfundsordning tildeler os Arbejdere, ja, da maa det udentvivl være den forhaandenværende. Midt i Vinteren staar vi nu. Flere Maaneders Arbejdsløshed paa Bagen og solide Udsigter for at gaa et ligneende Tidsrum i Møde, af samme Beskaffenhed, gælder for det overvældende Flertal, medens Mindretallet, de Faa, de i Øjeblikket heldige, lige akkurat „lønnes“ til Dagen og Vejen.

Saadan er Stillingen, saadan var den og saadan vil den alle Dage blive, indtil det engang maa lykkes at gøre Arbejderne i sin Helhed klare over, at den er Mennesket uværdig og som saadan maa og skal forandres.

Der gives vel næppe en eneste, uden at den Tanke maa være falden ham ind, at som det er kan det ikke blive ved at gaa, og de fleste har vel ogsaa haabet og troet, at en Forandring til det Bedre maatte komme; men mange, altfor mange, har aldrig drevet det videre end til Tankeeksperimentet og desværre, det alene gennemfører ingen Reformer, det alene rykker os ikke et Hanefjed ud af den Fornedrelsens Sump, i hvilken en stor og nyttig Del af Samfundets Medlemmer ligesom sidder fast.

Skal vi op af den, saa skal det ske ved os selv; maatte dog Erfaringen snart tilstrækkelig have vist os, hvor simpelt dette Regnestykke er. Hvem andre, i al Verden, skulde bringe os op? Dem, der har øjeblikkelig Fordel af vor Stilling? Saa naiv, at tænke sig denne Mulighed, kan dog vel ingen være; det tør vel nok forudsættes. At tro, og vente paa, at man nok kommer op alligevel, blot man bliver siddende ganske rolig, vil vel nok være mindst lige saa taabeligt.

Nej her skal mere til, her skal fuld Forstaaelse af Situationen, her gælder det fælles Interesser og her gælder det at samle de enkelte om det store og fælles Maal; Virkeliggørelsen af Retten til Arbejde og det dermed følgende Krav paa at kunne føre en menneskeværdig Tilværelse. Og det kan ikke siges for tidt, Midlet hertil ligger i Arbejdernes Organisation. Jo mere fuldkommen vi skaber denne jo nærmere kommer vi Maalet og omvendt jo mere den forsømmes, des mere fjærner vi os fra dette.

Der er i vort Fag sket prisværdige Anstrængelser for at gøre noget i Retning af god Organisation, og Dannelsen af Malerforbundet er i saa Henseende et godt Bevis for, at Arbejdet ikke har været forgæves. Naar hertil kommer de siden den Tid nydannede Afdelinger, saa er Resultatet for saa vidt godt, som det tyder paa at Malerne, noget mere end tidligere, indse, at de har Interesser, der maa og skal varetages i Fællesskab. Men der er dog langt frem endnu, der udfordres et stort Stykke Arbejde af enhver især, og dette Arbejde er Agitation.

Her har vi alle en Pligt, der ikke maa forsømmes, men som vi daglig maa erindre os selv om. Enhver af os maa være Agitator, det er vi i Stand til alle, uden noget Hensyn. Aldrig forsømme, at belære hidtil ligegyldige Kolleger om, hvor stor en Indflydelse vi i Virkeligheden kan have paa vor egen Stilling, naar vi opfatter den rigtig og handler derefter; men hvor stort et Ansvar, for stort til at klære, vi i Virkeligheden paatager os ved vedblivende at lade fem være lige.

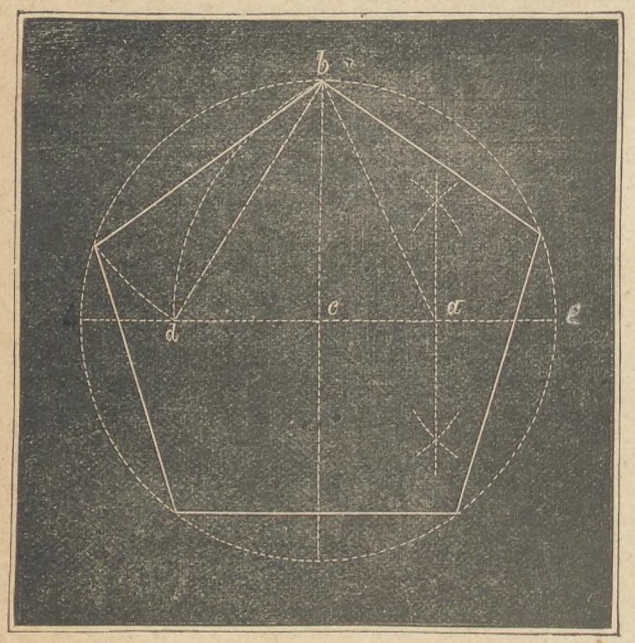
Nu føler selv den Ligegyldigste, at der maa være noget galt. Nu udnytter Kapitalen Arbejds-

løsheden saa yderligt den formaar, til vor Skade, lad os da saa i det mindste prøve, om Arbejdsløsheden ikke skulde være i Stand til at aabne Øjnene paa de indifferente. Lad fra nu af ingen Dag gaa hen uden ihærdig Agitation, saa hæver vi os sikkert op til den Plads, vi kan gøre Fordring paa.

Regulære Polygoner.

(Fortsat.)

Femkanten. Ved Konstruktion af den regelmæssige Femkant drages først to Tværlinier lodret paa hinanden (paa samme Maade som ved Firkanten), Radius *ce* deles i to ligestore Dele, fra sammes Midtpunkt *a* beskrives Cirkelbuen *bd* med Passeraabning *ab*; den rette Linie *bd* er Femkantens Side.

Femkantsiden, der er Korde til 72 Grader, beregnes efter den matematiske Formel $k_5 = r/_2 \sqrt{10 \div 2\sqrt{5}}$

Som almindelig Regel for mindste Radius i alle regelmæssige Polygoner gælder Formlen $\varrho = r/_2 \sqrt{4 \div (s/r)^2}$; det bliver for Femkantens Vedkommende $\varrho = r/_4 \sqrt{6+2\sqrt{5}}$

Er Femkanten tegnet i en Cirkel med Radius=1 Meter bliver Linierne:

s = Femkantens Side = 1175,$_{57050}$ Millimeter.
ϱ = Mindste Radius = 809,$_{01699}$ —
r = Største Radius = 1000 —

Eks. 1. Hvor stort er Fladeindholdet af en femkantet Bordflade, hvis største Radius er 1 Meter? Da Siden er Mtr. 1,$_{17557}$, saa er Omkredsen Mtr. 5,$_{87785}$, Halvdelen af mindste Radius er Mtr. 0,$_{40451}$. Fladeindholdet er altsaa 2,$_{37765}$ □ Mtr. = ca. $2^4/_{10}$ □ Meter.

Ved praktisk Regning vil der, naar Metersystemet en Gang bliver indført, kun blive Tale om at regne med Meter og Centimeter. Da 1175,$_{57050}$ Millimeter med Bortkastelse af Brøk er 1 Meter 18 Centimeter, og 809,$_{01699}$ Millimeter er 81 Centimeter, saa vil Udregningen i Eksemplet blive $1{,}_{18} \times 5 \times 0{,}_{81} \times {}^1/_2 = 2{,}_{3895} = 2^1/_{10}$ □ Meter.

Eks. 2. Hvor stor er Siden i Femkanten, naar største Radius er 1 Al. $14^1/_4$ Tom.?

1000 — 1175,$_{57050}$ — 1 Al. $14^1/_4$ Tom.

1175,$_{57050}$ Al.
685,$_{74946}$ — +
12,$_{24553}$ —
1000) 1873,$_{56549}$
1,$_{87357}$ —
Ca. 1 Al. 21 Tom.

Multiplikationen med 1 Al. $14^1/_4$ Tom. er her udført i tre Dele. Første Led af Produktet (1175,$_{57050}$ Al.) er fremkommet ved Multiplikation med 1 Al. Andet Led (685,$_{74946}$) ved Multiplikation med 14 Tom. og Division med 24. Tredje Led (12,$_{24553}$) ved Multiplikation med $^1/_4$ Tom. og Division med 24.

Eks. 3. Hvor stort er Flademaalet af en Femkant, hvis Sider er 2 Al. 8 Tom.? (Da Fladeindholdet er Perimeter Gange Halvdelen af mindste Radius, maa man først beregne Længden af mindste Radius.)

1175,$_{57050}$ — 809,$_{01699}$ — 2 Al. 8 Tom.
$2^1/_3$
1175,$_{57050}$) 1887,$_{70631}$
1,$_{60578}$ Al. = mindste Radius.
0,$_{80289}$ Al.
Ca. 19 Tom. = den halve m. Rad.
2 Al. 8" × 5 = 11 Al. 16" = Omkredsen (Perimeter).

11 Al. 16 Tom. ×
„ — 19 —
8 — 17 —
„ — 13 — +
9 — 6 — = $9^1/_4$ □ Alen.

(Fortsættes.)

Kinesisk Tusch.

Efter Dr. N. Witte ved E.)

(Fortsat.)

Cheu-Ki-Souen, en fremragende Tuschfabrikant i det 14. Aarhundrede, udmærkede sig derved, at han ikke som sine Kolleger holdt sin Fremgangsmaade hemmelig, men endog skrev en Bog herover, som han udgav, til Gavn og Glæde for sine Medborgere. Endskøndt den os foreliggende Oversættelse paa mange Steder er utydelig, saa er den dog interessant nok til, i Udtog at gengives.

Som Raamateriale til Frembringelse af Soden anvender vor Autor en fed Olie, som han udvinder af Frøene af „Bryandra cordata"; desudenbrænder han ogsaa Hampefrø. Olien underkastes en forberedende Behandling, idet den koges sammen

med Rødtræ, Sandeltræ, Mandler og Oppopanaxkorn; efter at være afkølet og siet kommer Olien paa Flasker og lagres.

Soden fremstilles derved, at Olien efter endt Aflagring fyldes i smaa Lerskaale, som hver forsynes med en Væge. Disse „Lamper" stilles paa Teglsten, som ligger i flade, med Vand fyldte Kar; over hver Lampe hænger en, indvendig glasseret Lertragt og i denne afsætter Soden sig. Lamperne staar i Vand for at Olien stadig kan holde sig kold; den kolde Olie leverer nemlig den bedste Sod.

Hele denne Proces gaar for sig i et tæt tillukket Rum, selv Vinduer og Døre ere tilklistrede med Papir for at forhindre Lufttræk.

Hver Time bliver Tragtene vekslede og Vægerne pudsede; den afsatte Sod viskes af med en Pennefjer og kommer i Papiræsker, som hænges op under Loftet.

Af denne Sod, blandet med Lim, laves Tuschet; vor Hjemmelsmand anbefaler til 10 Dele Sod 4½ Del Husblas og ½ Del Skindlim; hertil sættes endnu et Afkog af forskellige Planter, samt lidt Kamfer. Dette Afkog skal sandsynligvis bidrage til at gøre Limen haard, og dets Virkning beror formodentlig paa Tilstedeværelsen af Garvesyre i de dertil anvendte Planter.

Hermed er Blandingen færdig; den bliver nu siet, og derpaa æltes den i Kugler, som efter at være bundne ind i Tøjstykker, lægges i Porcellænskrukker og opvarmes i et Vandbad. Naar Kuglerne ere lunkne, stødes de i Timevis i store Stenmortere. Er endelig den hele sorte Masse fuldkommen jævn og fri for Korn, bliver den formet til Stave; disse presses i Træforme og stivner her.

Vi overspringe nu de vidtløftige Forskrifter til Tuschstængernes Forgyldning og Udsmykning og gaar over til den sidste Manipulation: Stængernes Tørring; denne gaar saaledes for sig: Stængerne vikles enkeltvis i Papir og lægges lagvis i Kasser. Mellemrummene mellem Stængerne fyldes med Risstraaaske, som er velsigtet og fuldkommen tør. Asken veksles flere Gange daglig, og i et Par Dage tørres Stængerne. De renses da med en stiv Børste for vedhængende Askepartiker, og til Slut, efter at være fugtede med en Klud, poleres de med en Agatsten.

Denne Tørringsmaade er yderst sindrig. Den beror paa den vandabsorberende Virkning af den paa Kaliumkarbonat rige Aske, og gør det muligt i kort Tid at tørre Tuschet uden Anvendelse af Varme. En langsom Tørring vilde opløse Limen og saaledes bringe Tuschet i Forraadnelse.

Af ovenstaaende Skildring fremgaar, at det kinesiske Tusch ikke skylder sjældne, i Evropa manglende Raastoffer sine fortrinlige Egenskaber; disse beror kun paa den overordentlige Omhu i Behandlingsmaaden. I Anvendelsen af Lim ligger en Forskel fra de hos os benyttede Metoder, som alle anvender Gummi eller andre i koldt Vand opløselige Bindemidler.

Det vilde sikkert være Anstrængelsen værd at forsøge paa lignende Maade hos os at fremstille et Tusch, der er det kinesiske jævnbyrdigt; saa meget mere, som man, hvis det lykkes, ved Anvendelsen af andre passende Pigmenter paa samme Vis vil være i Stand til at frembringe alle andre Akvarelfarver, med den samme Finhed og de samme gode Egenskaber, som udmærker det kineske Tusch.

Allegoriske Fremstillinger.

(Fortsat.)

Friheden.

Denne holder i Haanden en Stav, hvorpaa der hænger en frygisk Hue, som man hos Romerne gav Slaverne, naar de fik deres Frihed. Staven har man valgt i Anledning af, at de romerske Slaver ved deres Frigivelse fik et Slag, med en Stav. Man kan ogsaa lægge en sønderbrudt Lænke for Frihedsgudindens Fødder, og give hende en Palmegren i Haanden.

Trældommen.

Denne fremstilles som en Kvinde med afskaaret Haar og et højt opkiltret Gevandt. Desuden lægger man et Aag ved Siden af hende, eller lader hende holde det i Haanden eller bære det paa Skuldrene. I Stedet for Aaget kan hun ogsaa have en Lænke liggende hos sig eller holde den i Haanden.

Rygtet.

Fama er bevinget og har en Trompet i Haanden eller holder den for Munden.

Paa nogle Skuemønter hænger der ved Trompeten et lille firkantet Gevandt, paa hvilket der ved ét eller to latinske Ord forklares hvad det er Fama udbasunerer i Verden: et Hjælpemiddel hvormed Kunstneren paa en let Maade har udtrykt det, han vilde fremstille. Det latinske Sprog har man betjent sig af, fordi dette var kendt over hele det lærte Evropa, ingensinde forandrer sig saaledes som de levende Sprog og desuden er et af de korteste og fyndigste Sprog, der gives.

Sejren.

Viktoria er bevinget, holder en Palmegren og en Laurbærkrans i Hænderne, og har et Trofæ, en fuldstændig Vaabenrustning, staaende ved Siden af sig. Ofte giver man Sejrsgudinden en Stav i Haanden, paa hvilken der hænger et lille Trofæ. Naar Sejrens Hastighed skal betegnes, kører hun undertiden i en Vogn, der trækkes af bevingede Heste, og naar flere Sejrvindinger skal fremstilles, lægger man for hendes Fødder nogle Skjolde, hvorpaa de overvundne Folkeslag ere betegnede, f. Eks. „de Germanis", „de Gillis", „de Italis", „de Hispanis", (Germanner, Galler, Italienere, Spaniere) osv.

En Sejr til Søs fremstilles ved at Gudinden holder en Palmegren og en Krone, der er besat med Forstavne af Skibe.

Skal Indtagelsen af en Stad betegnes, saa holder hun en Murkrone tilligemed Palmegrenen i Haanden. Er der erobret flere Stæder, anbringes flere Murkroner enten hængende paa Grenene af et Laurbærtræ, eller saaledes, at der igennem dem er stukket Laurbærgrene, som forneden er sammenflettede.

Forsvaret eller Undsætningen af en Stad betegnes ved, at Gudinden i Haanden holder en Græskrone, helst flettet af det saakaldte Hundegræs. Romerne belønnede nemlig den, der havde forsvaret eller undsat en belejret By, med en saadan Krone, der galdt for et af de hæderligste Ærestegn.

(Fortsættes.)

Systematisk Ordning af Farverne.

(Af Eozelos.)

De fleste Malere har vistnok ved en eller anden Lejlighed forsøgt at sætte Farverne i System, ordne dem i Rækkefølge fra hvidt til sort gennem alle Nuancer; men man har kun naaet et meget daarligt Resultat, fordi man manglede et bestemt ordnende Princip.

Den franske Kemiker Chevreul har i et Værk, der udkom 1839 og ledsagedes af farvetrykte Tavler, ordnet et Antal af 14,420 Farvenuancer.

Farverne rødt, rødorange, orange, gulorange, gult, gulgrønt, grønt, blaagrønt, blaat, blaaviolet, violet, og rødviolet ordnede han saaledes, at der kom 6 gradvise Overgange af hver af de her nævnte Farvetoner. Hver af de saaledes fremkomne 72 Farvetoner schatterede han gradvis, dels gennem lyse og dels gennem mørke Schatteringer, indtil hvidt paa den ene Side og sort paa den anden. Alle disse Schatteringer, som han kaldte „rene Farver" dæmpedes nu atter ved gradvis Tilsætning af sort.

Det er imidlertid indlysende, at der maa være noget forkert ved et System, hvor man, efter at have schatteret en Farve med sort, vil dæmpe den, gør den mere „dus", ved yderligere at tilsætte sort, og Fejlen skyldtes Chevreuls Ukendskab til Farvernes egentlige Natur.

Først i den senere Tid (1881) er der af Bruno Kolbe bleven udarbejdet et fuldstændigt System paa Grundlag af det forøgede Kendskab, man har faaet til Farverne ved Undersøgelser af Solstraalernes Bølgebevægelser og deres Lysbrydning i Spektroskopet.

Forinden vi gaar over til at beskrive Kolbes System, skal vi gøre Rede for Solspektrets Farver.

Formørker man et Værelse med et Vindesskud, hvori der findes et Hul, hvorigennem der kan falde et lille Bundt Solstraaler, og opfanger man disse paa en hvid Skærm efter at de har passeret et trekantet Glasprisma, vil man faa alle Regnbuens Farver afsatte efter hinanden som et smalt Baand i et Spektrum. (Se Fagtidende for Malere: Maj 1887.)

Det hvide Lys bestaar nemlig af en Mængde Straaler af forskellig Brydbarhed; de mindst brydbare er de røde, de mest brydbare de violette.

Naar vi taler om en Lysstraale, er dette egentlig et fejlagtigt Udtryk, thi Lyset forplanter sig ved en svingende, bølgeformig Bevægelse i den hele Verdensrummet opfyldende Æther. Det burde derfor i Stedet for Lysstraale hellere hedde Ætherbølge. Ligesom en Lydfornemmelse er afhængig af Lydbølgens Hastighed (Bølgebrede), Kraft (Amplitude) og de ledsagende Overtoner, ved hvilke tre Størrelser, Tonens Højde, Styrke og Klangfarve (ejendommelige Klang) er bestemt, saaledes er ogsaa enhver Farve afhængig af Ætherbølgens Bølgebrede, Amplitude og den Hovedbølgen ledsagende større eller mindre Mængde ufarvet Lys. Disse tre Forhold ved Ætherbølgen bestemmer Farvens Tone (Plads i Spektret eller Regnbuen), dens Lysstyrke (Schattering) og dens Mætningsgrad (Dæmpningsgrad eller Renhed).

(Fortsættes.)

Ny Afdeling af Forbundet.

Fra Foreningen i Viborg er anmeldt Tilslutning til Forbundet.

BEKENDTGØRELSER.

„Malerforbundet i Danmark".

Alle Sager Forbundet og Fagtidende vedrørende bedes adrseserede til Sekretæren, **Rudolf Poulsen, Fredensgade 12, 3 Sal** København N

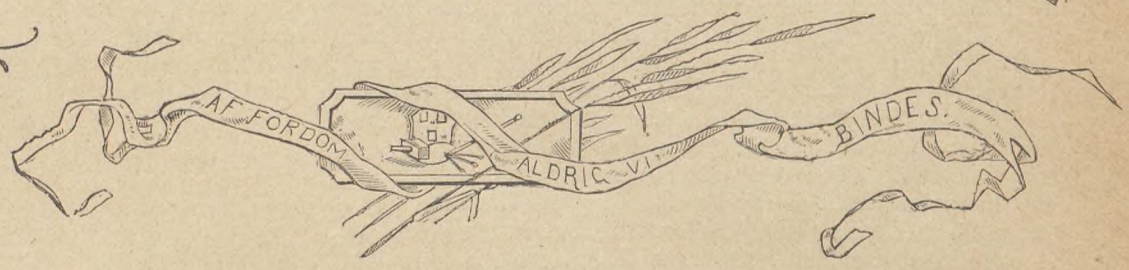
Fortegnelse over Formændene i Forbundets forskellige Afdelinger:

København,	Malernes Fagf.,	Rudolf Poulsen, Fredensg. 12, 3. S.
do.	Bliklakerer —	Aug. Jacobsen, Godthaabsvej 11 B.
do.	Møbelmaler —	Chr. Petersen, Slotsgade 17, 4. S.
Hillerød,		Chr. Jørgensen, Frederiksborg N huse.
Helsingør,		Chr. Hansen, Strandgade 59, 2. Sal.
Odense,		A Hansen, Dannebrogsgade 33, 2. Sal.
Aalborg,		Hans Jørgensen, Niels Ebbesensgade 10.
Viborg,		S. Lauritzen, Mathiasgade 18.
Aarhus,		J. Andersen, Frederiks Allé 132, 2. Sal.
Varde,		P. Bollerup. Smedegade.

Malernes Fagforening i København afholder Medlemsmøde hver Onsdag Aften Kl. 8 i Rømersgade 22, 1 Sal. Foreningens Kontor, som er samme Steds i Stuen, er aabent hver Lørdag Aften fra Kl. 8 10. Indmeldelser og Kontingent modtages begge Steder.

Redgeret af Rudolf Poulsen.
Trykt hos J. Henriksen, Rømersgade 22, København.

FAGTIDENDE FOR MALERE.

Marts. | Udgivet af Malerforbundet i Danmark. | 1891.

Arbejdsløsheden.

Den stedse stigende Arbejdsløshed, der umuliggør et stort Antal af Samfundets Medlemmer at føre en blot nogenlunde menneskeværdig Tilværelse, er en af den nuværende Samfundsordnings sørgelige Følger. Man kunde vel derfor vente, at ethvert rettænkende Menneske med Foragt vilde vende sig fra denne planløse Ordning, hvis Bestaaen er betinget af saa megen uforskyldt Nød og Elendighed. Og dog møder Arbejdet for Menneskehedens Fremskridt den allerstørste Modstand, en Modstand, der bestemmes af Vedkommendes Synspunkt, og som i Hovedsagen kan deles i direkte og indirekte Modstand.

Til den første hører selvfølgelig de Godtfolk, der profiterer af Arbejdsløsheden og som derfor betragter denne som en Livsbetingelse for dem. Hos dem frembringer Tanken om en hvilkensomhelst Arbejderreform en sand Rædsel, der i Perspectiv lader dem se et Attentat mod Pengesækken, som de for enhver Pris maa og skal afværge. At vente sig noget i vor Favør fra den Kant vilde derfor være en Taabelighed. De ere den selvbevidste Arbejders erklærede Modstandere, som ved deres „Undtagelseslove“ eller „Arbejdervenlighed“ kun har et og det samme, blot i Formen forskelligt, Formaal. nemlig: at søge forhindret en Forbedring i Arbejdernes Levevilkaar. At overvinde denne Modstand vil være en Nødvendighed, for at opnaa Arbejdernes Medbestemmelsesret ved planmæssig Ordning af de Forhold, hvorunder vi skal leve.

Til vore indirekte Modstandere hører, udenfor den egentlige Arbejderstand, en Del Medborgere, der i og for sig nok kunde unde os en lidt bedre Tilværelse, men hos hvem nedarvet Fordom i Forbindelse med snævert Syn paa de faktiske Forhold i saa høj Grad gør sig gælde, at det hindrer dem i resolut at stille sig paa vor Side, selv i et saa beskedent Forlangende, som en Afhjælpning af Arbejdsløsheden ved en Indskrænkning af Arbejdstiden, og da Arbejdsløsheden ikke direkte berører dem, og under alle Omstændigheder ikke paa den Maade, at de personligt føler Virkningen af samme, saa vil deres Arbejdervenlighed som Regel indskrænke sig til, at de beklage vor Stilling uden nogensinde at gøre noget for at forbedre denne. De gør dog imidlertid den Nytte, at de bidrager til at gøre Arbejderne det saa meget mere forstaaeligt, at disse kun har sig selv at stole paa; absolut kun sig selv.

Saa kommer endnu en Modstand, der er saa meget mere unaturlig, som den udøves af Standsfæller, af Kolleger, der i overordentlig mange, ja i de fleste Tilfælde selv maa lide under Arbejdsløsheden. Hvorledes? vil man spørge, skulde den, der har prøvet Arbejdsløsheden, der netop Dag efter Dag har løbet omkring for at finde Beskæftigelse, kunne være en Modstander af at faa det, som han søger.

Nej, heri ligger Modstanden selvfølgelig ikke; men Erfaringen maatte vel dog nu snart tilstrækkelig tydelig have vist, at Arbejdsløsheden tiltager, at den ikke søges afhjulpet af dem, der profiterer ved den og at den kun kan tænkes afhjulpet ved at stille Arbejdstiden i Forhold Arbejdsmængden, et Forhold, der ikke vil komme i Stand af sig selv. Men heraf følger, at vi, der lider under Arbejdsløsheden, maa kræve Reformer hvorved den afhjælpes.

Skal dette Krav stilles, saa det faar Betydning, saa nytter det selvfølgelig ikke, at den enkelte Mand stiller det, men her maa alle med. Her gælder det, at skabe en Organisation i det enkelte Fag og i alle Fag saa fuldkommen som mulig; thi da kan der først blive Tale om at faa Ørelyd for berettigede Fordringer i det Hele taget.

Men her er det imidlertid, at mangen Kollega udøver sin unaturlige Modstand mod Gennemførelsen af Reformer i egen og Kollegers Interesser, og ved sin Ligegyldighed forhaler Tidspunktet for, selv den mindste Forandring til det bedre. Det kan være, at han i de fleste Tilfælde ikke gør sig tilstrækkelig klar over sin Pligtforsømmelse, men Virkningen bliver jo derfor den samme, og det kunde vel synes, at den ene Vinters Arbejdsløshed større end den andens, maatte være tilstrækkelig til, at vække selv den mest flegmatiske, og mane til Eftertanke.

Det være nu som det vil, Ligegyldigheden for eller Mangel paa Omtanke, saa bør disse Kolleger tilhøre os. Det maa kunde gøres dem indlysende, hvor nødvendigt for os alle det vil være, at faa hæmmet Arbejdsløsheden og at der hertil kræves, i allerførste Linie, en fast Sammenslutning af os alle. Med andre Ord: den Modstand som, indirekte og unaturligt, repræsenteres ved adskilige Kollegers „væren lige glad", maa bort.

Det maa komme dertil, at enhver Kollega betragter det som Æressag og Pligt, at gøre sit til, at de Bestræbelser, der nu i ethvert Fag udfoldes for at skabe heldigere Forhold, kunne faa det bedst mulige Udfald.

Maatte Arbejdsløsheden, med sin Nød og Elendighed, kunde bidrage hertil, saa naar vi nok at se den fjærnet, og Retten til Arbejde virkeliggjort.

P. S.

Bog- og Mærkesystemet.

Som bekendt vedtoges det paa vort Delegeretmøde, at søge indført overalt i Forbundets Afdelinger, det i Malernes Fagforening i København benyttede System: „Medlemsbog, hvori Kontingentet kvitteres ved indklæbede Mærker". Blandt dette Systems mange Fordele er der et Par, som jeg kunde ønske at paapege, idet jeg formener, at disse har sin store Betydning.

I Forbundets Love § 11 tilstaas der Medlemmerne Ret til, uden Indskud at optages i den stedlige Afdeling, men det er selvfølgelig underforstaaet at man i saa Fald kan legitimere sig, som havende Medlemsret. Nu er det jo imidlertid saaledes, at denne Legitimation, der, som Regel i Provinserne, kun bestaar i en løs Kvittering for Medlemskontingentet, i de fleste Tilfælde bliver meget skødesløst behandlet og ikke mindst naar Vedkommende staar i Begreb med at forlade sin Afdeling for at rejse til en anden By og derfor som oftest slet ikke er tilstede, naar den skulde bruges. Den er borte og med den Retten til Indmeldelse uden Indskud.

Anderledes med Medlemsbogen, den vil blive gemt, den vilde gælde overalt, og paa den vilde man fortsætte sin Indbetaling i enhver Afdeling og med den vilde man til enhver Tid kunne legitimere sig, foruden at den i alle Retninger giver den bedste Kontrol for Forbundet i sin Helhed.

Samtidig vilde man afskære en Del ærede Kolleger Lysten til, ved Hjælp af nu brugelige Medlemskort, at vise deres Medlemsret, saa til denne og saa til hin Forening, idet disse Kort som Regel kun viser, at Vedkommende har været indmeldt, men Medlemsbogen vilde vise i hvor lang Tid Vedkommende har opfyldt sin Pligt, og den kunde som Følge deraf blive noget mere end en smuk Skal foruden Kærne.

Idet jeg har gjort disse Bemærkninger, har jeg anset det for heldigt at erindre om Delegeretmødets Vedtagelse, og haaber jeg at de forskellige Afdelinger i den nærmeste Tid vil tage Spørgsmaalet op til Debat og meddele Hovedbestyrelsen Resultatet, saa Tanken maaske i en nær Fremtid kunne løses.

A. H.

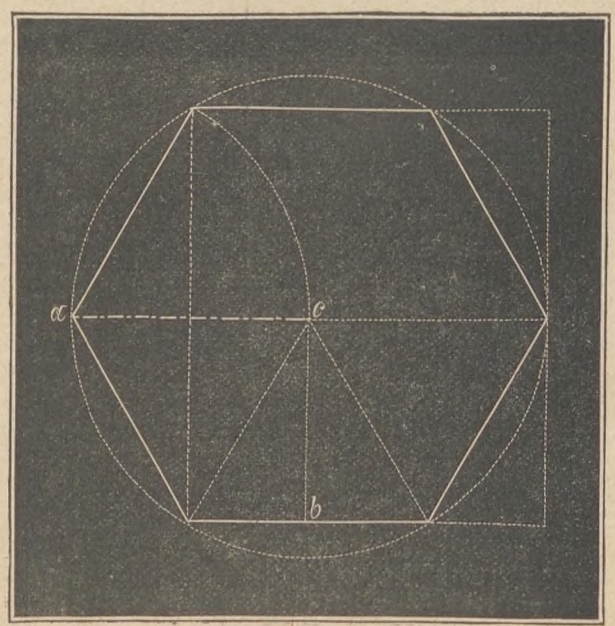
* * *

Det er selvfølgeligt at Hovedbestyrelsen i et og alt kan slutte sig til den ærede Indsender, saa meget mere, som Systymet i alle Retninger, har vist sig fortrinligt i den Række af Aar, det har været benyttet her i Malernes Fagforening, og vi benytter derfor Lejligheden til at supplere Hr. A. H. i hans Opfordring til de respektive Afdelinger, idet vi samtidig gør opmærksom paa, at Systemet er antaget, foruden i Møbelmalernes Fagforening her, ogsaa i Afdelingerne i Hillerød og Varde, hvor man har været meget tilfreds med samme.

[Regulære] Polygoner.

(Fortsat.)

Sekskanten. Radius *ac* lader sig føre seks Gange rundt i Cirklen og er altsaa Siden til den indskrevne regelmæssige Sekskant. Mindste Radius

bc er det samme som Halvdelen af den regelmæssige Trekants Side

Formlen for Sekskantens Side (Korden til 60°) er $k_6 = r$. Formlen for mindste Radius er $\varrho = r/_2\sqrt{3}$.

Ved en Figur, hvis Radius er 1 Meter, vil Linierne have følgende Længder:

ϱ = Mindste Radius = $866,_{02540}$ Millimeter.
r = Største Radius = 1000 —
s = Sekskantssiden = 1000 —

Man vil af Figuren se, at Sekskanten kan forvandles til et Rektangel, ved at flytte de to smaa Trekanter ved a over til den modsatte Side af Figuren. Rektanglets Grundlinie er 1½ Gang største Radius og dets Højde er to Gange mindste Radius.

Eks. 1. Find Flademaalet af en regelret Sekskant, hvis største Radius er 1 Meter. — 1½ Gang største Radius er altsaa 1 Meter 50 Centimeter, og da ϱ er 866 Millimeter, er den dobbelte mindste Radius 1 Meter 73 Centimeter. Fladeindholdet er $1_{50} \times 1_{73} = 2,_{5950} = 2,_6 = 2^6/_{10}$ □ Meter.

Eks. 2. Udregn samme Opgave efter den almindelige Regel for regulære Polygoner*). — Hele Omkredsen er 6 Meter, den halve mindste Radius 43 Centimeter og Fladeindholdet altsaa $6,_{00} \times 0,_{43} = 2^6/_{10}$ □ Meter.

De overflødige Decimaler er i begge Eksempler bortkastede.

(Fortsættes.)

Allegoriske Fremstillinger.

(Fortsat.)

Æren.

Undertiden holder Æren i Hænderne nogle Laurbærkranse, Tegn paa Sejren; undertiden holder den i den ene Haand et Sværd, omvundet med Laurbær, og i den anden Haand en Bog, ligeledes omvunden med Laurbær; og saa har den undertiden en Stjernekrans paa Hovedet.

Glæden.

Lætitia fremstilles baade bevinget og ubevinget med en leende Mine og med et Scepter, hvorpaa der sidder et Hoved, der er bedækket med en Kappe, ved hvilken der hænger lange Øren med Bjælder i Undertiden bærer hun ogsaa en Krans med Roser paa Hovedet.

Men ofte fremstilles Glæden ogsaa som en Genius, der bærer et lignende Scepter som Lætitia. Denne Genius kaldes i det latinske Sprog Jocus, det er Skemt. Scepteret han bærer, hedder ligeledes Jocus, paa Fransk Marotte.

Ungdommen.

Ungdommen fremstilles ved den unge Hebe, Gudernes Mundskænkinde. Hun krones med Roser eller Foraarsblomster og skænker rødfarvet Nektar, den Drik, der giver Guderne en evig Ungdom, af et Drikkekar i et Bæger.

Skønheden.

Venus, Skønhedens Gudinde. I Haanden holder hun Prisen for Skønheden, det Guldæble, som Prins Paris har tilkendt hende. De romerske Digtere tillægge alt det Skønne Navn af Venus.

Yndigheden.

Denne fremstilles ved Gratierne Aglaia, Thalia og Euphrosyne (Selskabelig Lyst, Glæde og Munterhed, betyder ogsaa naar de gaa med hverandre i Hænderne, Hengivenhed, Venskab og Velvillie). Gratierne ledsage Venus, det vil sige: Skønhed maa være forbunden med Ynde. Ogsaa betyder Ordet Gratiæ det samme som Indtagenhed. Dem, man har villet forestille venlige, har man undertiden givet Gratierne til Selskab.

(Fortsættes.)

*) Se „Fagtidende for Malere" Februar 1890.

Systematisk Ordning af Farverne.

(Af Eozelos.)

(Fortsat.)

Farvens Tone fremkommer, som ovenfor sagt, i Solspektret ved Lysets mindre eller større Brydbarhed; men Brydbarheden er afhængig af Ætherbølgens Svingningshastighed. Man har beregnet at en Ætherdel, der er paavirket af det Lys, som svarer til Karminets Farve, udfører 437 Billioner Svingninger i et Sekund.

For at faa et Begreb om denne Størrelse, bemærker vi, at der i 33,000 Aar indeholdes lidt over en Billion Sekunder, saa at det karminrøde Lys i et Sekund udfører lige saa mange Svingninger, som der findes Sekunder i en Tid af henved 14 Millioner Aar.

Efter som Brydbarheden stiger, stiger ogsaa Svingningstallet. Det gule Lys, der svarer til Kromgult (nevtralt Blykromat) udfører 509 Billioner Svingninger i Sekundet, og det yderste violette har et Svingningstal paa 763.

Men Svingningshastigheden staar i omvendt Forhold til Ætherbølgens Bredde. En Strækning paa 1mm (Millimeter, noget mindre end ½ Linie) indeholder saaledes 1456 Bølgebreder af de karminrøde Straaler og hver Bølgebrede vil da være $^{6867}/_{10,000,000}$ Millimeter. Man udtrykker Bølgebreden ved Tallet 6867, idet der underforstaas, at det er 10 Milliontedele af Millimeter. Det kromgule Lys har en Bølgebrede = 5890 og det yderste violette en Bølgebrede = 3967. Bølgebreden for det yderste røde Lys i Solspektret = 7605, medens Lyset fra de glødende Dampe af Metallet Rubidium, der er det mørkeste røde Lys, man kender, har en Bølgebrede = 7950.

Ligesom der er en gradvis Overgang fra den ene Farve til den anden gennem hele Spektret eller Regnbuen, saaledes kan man tænke sig en gradvis Overgang fra det yderste violette tilbage til det yderste røde gennem en Række Farvetoner, som man har kaldt Purpurfarverne. Derved er der dannet en fuldstændig Farvekreds.

Det er paa denne Omstændighed Kolbe har bygget sit System, idet han har ordnet alle de spektrale, fuldt mættede eller fuldstændig farvefyldige Farver, i en Cirkel, som kaldes Farvecirklen.

Vi bliver imidlertid nødt til, for en lettere Forstaaelse, at gøre endnu en Afstikker fra vort egentlige Emne.

Det er en bekendt Sag, at et Farvestof ved at blandes mekanisk med et andet, ofte modtager en Nuance, som egentlig er uafhængig af det iblandede Stof. Tilsættes der saaledes sort til Kromgult, bliver Farven ikke alene mørkere men tillige grønlig. Pariserblaat bliver ved Tilsætning af hvidt ligeledes grønlig, foruden at blive lysere. Blandes rødt med blagrønt bliver Blandingsfarven graalig og desuden mørkere end man kunde vente det, af de to blandede Farvestoffers Lysning at dømme.

Man kan derfor ikke ved en naturlig systematisk Ordning af Farverne lægge mekaniske Blandinger af forskellige Farvestoffer til Grund; Ordningen maa være baseret paa selve Farvefornemmelsen i Øjet.

Vil man saaledes f. Eks. danne en kontinuerlig (gradvis) Overgang fra Kromgult til sort, maa de Schatteringer, der fremkommer se ud som om de i stedse højere Grad bliver beskyggede indtil den gule Farve forsvinder i fuldstændig Mørke.

Til Opnaaelse heraf benyttede Kolbe en saakaldt Farvemaaler eller Kronometer, en Omdrejningsmaskine, hvis væsentligste Del er en afstumpet Kegle, der kan sættes i hurtig Omdrejning om sin Akse. Paa denne Kegle anbringes der Hylstre eller Kapper af Kartonpapir, som bemales paa forskellig Maade.

Deles Over- og Underkanten af et saadant Hylster i 4 lige store Dele og forbindes Delingspunkterne zigzagformet, vil man faa 8 Trekanter, hvoraf de 4 vender Spidsen nedad og de andre 4 opad.

Males nu de med Spidsen nedad vendte Trekanter kromgule og de andre sorte og Keglestubben sættes i Rotation, saa ses der en gradvis Overgang fra kromgult til sort.

Det kromgule Farvestof indsuger nemlig alle Lysstraaler med Undtagelse af de gule, det sorte indsuger alle Lysstraaler, og da Omdrejningen er saa hurtig, at Øjet ikke kan opfatte Trekanterne, men kun de fra Hylstret tilbagekastede Lysstraaler, har man en jævn Overgang fra kromgult Lys til sort.

Paa denne Maade kan man erholde Schatteringer fra det spektrale gule til hvidt, ved at male det ene Sæt Trekanter gule og det andet hvide.

Bemales det ene Sæt Trekanter med hvidt og det andet med sort, faas ved Rotation en kontinuerlig Overgang fra hvidt til sort gennem alle rene graa Schatteringer. Den Farve, der findes i Midten og i hvilken der indgaar halvt hvidt og halvt sort, kaldes nevtralt graat. Herfra tilbagekastes alle Lysstraalernes Farver med hvidt Lys, men kun i saa ringe Mængde, som om Papiret var halvt belyst.

Stirrer man vedholdende paa en lille Lap Papir, der er malet med en rød Farve og anbragt paa hvid Grund, og man derefter pludselig borttager Papirlappen, vil Øjet, som er trættet af den røde Farve, se en blaagrøn Plet paa den hvide Grund.

(Fortsættes.)

BEKENDTGØRELSER.

„Malerforbundet i Danmark".

Alle Sager Forbundet og Fagtidende vedrørende bedes adrseserede til Sekretæren, **Rudolf Poulsen, Fredensgade 12, 3. Sal.** København N.

Fortegnelse over Formændene i Forbundets forskellige Afdelinger:

København,	Malernes Fagf., Rudolf Poulsen, Fredensg. 12, 3. S.
do.	Bliklakerer — Aug. Jacobsen, Godthaabsvej 11 B.
do.	Møbelmaler — L. Sørensen, Saxogade 90, 2. S.
Hillerød,	Chr. Jørgensen, Frederiksborg Nyhuse.
Helsingør,	Chr. Hansen, Strandgade 59, 2. Sal.
Odense,	A Hansen, Dannebrogsgade 33, 2. Sal.
Aalborg,	Hans Jørgensen, Niels Ebbesensgade 10.
Viborg,	S. Lauritzen, Mathiasgade 18.
Aarhus,	J. Andersen, Frederiks Allé 132, 2. Sal.
Varde,	P. Bollerup. Smedegade.

D'Hrr. Afdelingsformænd,

der mulig kunne have et Par Eksemplarer af Fagtidende for Januar tilovers, bedes lade disse returnere.

Malernes Fagforening i København afholder Medlemsmøde hver Onsdag Aften Kl. 8 i Rømersgade 22, 1 Sal. Foreningens Kontor, som er samme Steds i Stuen, er aabent hver Lørdag Aften fra Kl. 8 10. Indmeldelser og Kontingent modtages begge Steder.

Foreningens halvaarlige Generalforsamling afholdes Onsdag den 8. April, Forslag, der ønskes behandlede paa denne, maa indleveres 10 Dage forinden til Bestyrelsen.

Af Hensyn til Aarsregnskabets Afslutning og Medlemstavlens Revision bedes eventuelle Restancer indbetalt i Løbet af denne Maaned (§ 8).

Redigeret af Rudolf Poulsen.

Trykt hos J. Henriksen, Rømersgade 22, København.

Fagtidende for Malere.

April. | Udgivet af Malerforbundet i Danmark. | 1891.

Specialitet.

Enhver opmærksom Iagttager af Udviklingen paa den industrielle Arbejdsvirksomheds Omraade, vil ikke have undgaaet at lægge Mærke til den voldsomme Forandring denne paa en forholdsvis kort Tid gennemgaar.

Hvor mange Haandværksfag, der for ikke længe siden var i deres Blomstringsperiode, er nu ikke ved den kapitalistiske Produktionsmaade og dennes tiltanede Ejendomsret over Maskinerne, der burde tilhøre Samfundet, gaaet fu'dstændig til Grunde. Disse Arbejdere og deres Efterkommere er i Stedet for at være Haandværkere, der beskæftiger dem med et bestemt Fag, som dog kunde være sammensat af mange enkelte Dele, og ved hvilket de ikke alene var i Stand til at ernære dem nogenlunde, men som ogsaa frembød en Virksomhed, hvormed ofte kunde lægges en mangesidet Dygtighed for Dagen, og saaledes bidrage til at fremskynde Menneskene til skarpere Tænkere og derved nyttigere Medlemmer af Samfundet —, de er bleven en Del af den Maskine, de er sat til at passe, de er nu Arbejdets Slaver.

Hvad dette vil sige, gør vi, der endnu er forskaanet for Maskiner — i Sandhed, det er trist at maatte sige „forskaanet" for et Produktionsmiddel, der kunde komme hele Menneskeheden til Gode, samfundsmæssigt anvendt — os vanskelig noget fyldestgørende Begreb om. Intet er mere i Strid med den menneskelige Organismes Funktioner end et ensformigt aandsnedtrykkende Arbejde i Forbindelse med en uforholdsmæssig lang Arbejdstid.

For et tænkende Menneske er det uudholdeligt vedblivende at beskæftige sig med et Arbejde, der ikke ogsaa samtidig fordrer hans Tankers Koncentrering ved samme Virksomhed.

Nationaløkonomen Adam Smith siger herom: „De fleste Mennesker maa nødvendigvis udvikle deres Aand ved det daglige Arbejde, som er lagt paa dem. Et Menneske, der aldrig bestiller andet end at gøre den samme Bevægelse om igen, har ingen Lejlighed til at øve sin Forstand. Han bliver i Regelen saa sløv og uvidende som en menneskelig Skabning overhovedet kan blive. Under et saadan Livs Ensformighed forkrøbles hans Aand og hans Legemsenergi svækkes saa, at hans Kræfter ikke kan vedblive at være skikkede til nyttigt Arbejde, undtagen netop til den lille Funktion, som han har at udføre. Denne Dueligheed, som han lægger for Dagen i sin bestemte Arbejdsdel; viser sig altsaa at være erhvervet paa hans sociale Dueligheds Bekostning."

Kan man saa undre sig over at i mange Fag fortrinsvis anvendes indskrænkede og uoplyste Mennesker, der som Regel er mere paapasselige. Arbejdets Deling er engang bleven kaldt et Snigmord paa Folkene.

Kan vi Malere nu lægge Hænderne i Skødet og sige: „Ja, det er selvfølgelig beklageligt, men heldigvis er det dog ikke saadan fat i vort Fag, vi har i hvert Fald ingen Maskiner at trækkes med."

Kolleger! Vær overbevist om vi skal nok komme med, hvis vi ikke i Tide siger Stop, vi er allerede langt i den Retning, Arbejdets Deling er i fuld Gang ogsaa i vort Fag, om vi end ikke har nogen særlig kompliserede Maskiner, saa er det klart, at den Virkning disse efterlader i andre Fag, selvfølgelig ogsaa spores hos os og det i en meget betydeligere Grad.

Det bevirker først en forøget Tilstrømning af Arbejdskraft til de Fag, der endnu synes ikke at være direkte berørt af den kapitalistiske Produktionsmaade, og dette har naturligvis atter til Følge, at der indenfor disse opstaar en endnu vildere Konkurrence, hvor det gælder om at

arbejde godt og hurtig til lavest mulige Pris for at kunne leve, og fra den enkeltes Standpunkt set er hertil ikke noget at sige, Selvopholdelsesdriften byder det simpelt hen. Dette vil vi vist alle have følt, kun søger vi ikke altid at finde Aarsagen hertil; men det er nødvendigt for at afhjælpe eller forbedre et Onde, at man er klar over, hvor dette har sin Rod.

Naturligvis kan vi ikke standse den nuværende Produktionsmaade, den vil temmelig ugenert af vore Handlinger fuldbyrde sig, indtil den har udspillet sin Rolle og vil blive afløst af en anden Maade at tilfredsstille Samfundets Forbrug paa, men vi kan betydelig lette Vægten af disse trykkende Forhold, i vort Fag i Særdeleshed, der som allerede sagt, endnu ikke direkte er berørt af Maskintekniken, og det kan vi gøre ved at gennemføre en ensartet Betalingsmaade, i alle Specialiteter, der helst maa hvile paa Akkordsystemets Grundsætninger saalænge vi anerkender dette System.

Naar Fagforeningen derfor attter har taget Initiativ til at sammenkalde Kolleger, der specielt beskæftiger sig med Marmorering og Dekoration, dem, der hidtil har staaet temmelig uorganiserede og arbejdet under uheldige Forhold, saa er det med den Overbevisning, at ikke alene disse Kolleger forlængst maa have indset Faren i vedblivende at bevæge sig paa et Skraaplan, hvor man nu allerede forlænge har befundet sig, men ogsaa at det er en absolut Nødvendighed, da det ellers vil være aldeles umuligt at fastholde de Priser, man ved et langvarigt, møjsommeligt Arbejde har opnaaet for Fagets øvrige Arbejde og som vist ingen vil paastaa kan taale at reduceres, hvis man overhovedet skal kunne ernære sig som Maler, selv om man er saa heldig at være beskæftiget Aarets største Del.

Vi kan derfor ikke vedblivende staa som Folk, der ikke kender hinanden, der tror ikke at have noget med hinanden at bestille, fordi vi beskæftiger os ved dette eller hint, men vi maa indse, at det ene ikke er simplere end det andet, men alt lige nødvendigt.

Naar vi se bort fra denne egoistiske Fintfølenhed, der saa stærkt hærger vort Fag, vil vi have gjort et stort Arbejde mod yderligere Deling og Adsplittelse og lagt et vægtigt Baand paa Konkurrencen, saaledes at vor Pensel ikke bliver en Maskine og vi et Led af samme hvorved vi give Kapitalen Vind i Sejlene.

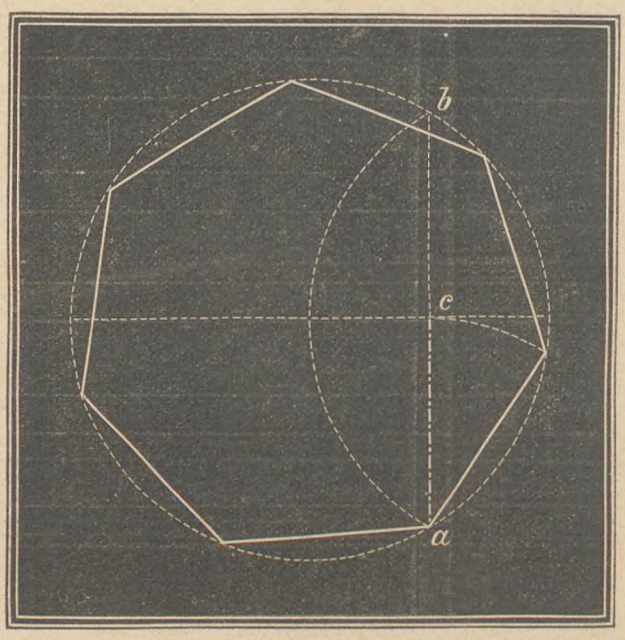
P. Slott.

Regulære Polygoner.

(Fortsat.)

Syvkanten. Den regulære Trekants Side *ab* søges; det halve heraf *ac*, der er det samme som mindste Radius i Sekskanten, benyttes som Syvkantens Side.

Denne Konstruktion er ikke aldeles geometrisk nøjagtig; dog ved al Tegning vil Fejlen ikke kunne spores.

Syvkantsiden er Korde til $51^3/_7$ Grader af Cirkellinjen.

I en Figur, hvis Radius er 1 Meter, vil Linierne være:

s = Syvkantens Side = 867,76748 Millimeter.
ϱ = Mindste Radius = 900,96887 —
r = Største Radius = 1000 —

I en Sekskant, hvis største Radius er 1 Meter, er mindste Radius 866,02540 Millimeter. Naar denne benyttes som Syvkantside, hvad der er forudsat i ovenstaaende Konstruktion, vil Siden altsaa blive 1,74208 Millimeter (ca. $1^3/_4$ mm) for lille. Dette er dog kun ca. $^1/_{500}$ af hele Sidens Længde og altsaa uden praktisk Betydning. I hosstaaende Figur, hvis Radius er $^1/_{20}$ Alen (1 Decimaltomme), er Fejlen kun en Trediedel af et Menneskehaars Tykkelse.

Eks. 1. Hvor stor er Siden i en regelret Syvkant naar Diametren til den omskrevne Cirkel er $^1/_{10}$ Alen? — Radius er altsaa $^1/_{20}$ Alen og Siden findes ved følgende Beregning:

$$\frac{1000 - 867{,}76748 - {}^1/_{20} \text{ Alen.}}{0{,}04339 \text{ Alen.}}$$

$1^a\ 0{,}496''' = 1$ Tom. $^1/_2$ Lin.

Eks. 2. Hvor meget er Siden for kort i hosstaaende Figur, hvis Radius er $^1/_{20}$ Alen, og hvor Halvdelen af Trekantsiden er benyttet som Syvkantside?

$$\frac{1000 - 1{,}74208 - {}^1/_{20} \text{ Alen}}{0{,}000087 \text{ Alen}}$$

$0{,}02508''' = {}^{25}/_{1000} = {}^1/_{40}$ Lin.

Eks. 3. En Syvkants største Radius er 1 Meter. Søg Fladeindholdet. Beregningen udføres med hele Centimeter.

Den hele Omkreds = 7 × Mtr. 0,87 = Mtr. 6,09.
Den halve m. Radius = $^1/_2$ × Mtr. 0,90 = Mtr. 0,45.
Fladeindholdet = 6,09 × 0,45 = 2,74 = $2^3/_4$ □ Meter.

Udtrykt i Grader, Minuter og Sekunder er en Syvendedel af Cirkellinien 51° 25' 42,86", men Halvdelen af Trekantsiden er kun Korde til 51° 19' 4,12" og altsaa 6' 38,74" for lille. Ved at føre denne 7 Gange rundt i Cirkelen vil Fejlen summere sig op til 46' 31,18" eller lidt over $^3/_4$ Grad.

(Forsættes.)

Allegoriske Fremstillinger.

(Fortsat.)

Vittigheden.

Et ungt Menneske med skælmske Øjne og en leende Mine, holder i den ene Haand en Jokusstav, fordi Vittigheden i Regelen er skæmtefuld; i den anden Haand holder han en Kastepil, som han er i Færd med at slynge fra sig, fordi Vittigheden ofte er satirisk og saarer som en Pil; ved Siden af ham ligger der en Sfinks, hvilket henviser til, at Vittigheden i ældre Tider bestod i at fremsætte og løse Gaader.

Den fremstilles ogsaa i Klovndragt og med lange Øren; paa Hovedet bærer den en Narrehue med Øren, i hvilke der hænger Bjælder.

Klogskaben.

Klogskabens Gudinde holder et ovalt Metalspejl, hvis Stang er omslynget af en Slange, Kendetegnet paa Snedigheden. I Spejlet ser hun, hvad der foregaar bag hende, hvilket sigter til, at den kloge slutter det tilkommende af det forbigangne.

Statsklogskaben.

Denne holder, foruden Spejlet og Slangen, tillige et Ror, Sindbilledet paa Regeringen i en Stat, i Haanden.

Erfaringen.

Denne fremstilles som en gammelagtig Matrone, der i den ene Haand holder en Probernaal og i den anden en med nogle Streger betegnet Probersten, ved hvilken hun erfarer de ædle Metallers Værdi.

Ved at fremstille Kunstens Gud, støttende sig til denne Gudindes Skuldre har en Kunstner udtrykt den Tanke: Kunst er bygget paa Erfaring.

Visdommen.

Minerva er Visdommens Gudinde. Hun fremstilles mere eller mindre bevæbnet og med det slangehaarede Medusahoved enten paa Brystharnisket eller paa Skjoldet. Ved Siden af hende staar for det meste en Ugle, Sindbilledet paa Aarvaagenhed og Grantseende. Ofte har hun tillige Sfinks's Billede paa sin Hjælm, eller en Sfinks staaende ved Siden af sig.

Den gamle Digter Afranius siger om Visdommen, at den er avlet af Erfaringen og født af Hukommelsen.

Retfærdigheden.

Retfærdigheden fremstilles ved Gudinden Themis eller Astræa med Sværd og Vægtskaal. De gamle skildrer hende med skarptseende Øjne, men de nyere have ofte malet hende med et Bind for Øjnene, fordi ingen Persons Anseelse er gældende hos hende. Denne Tanke har ogsaa været udtrykt derved, at hun har staaet med ubedækkede Øjne, i den ene Vægtskaal haft liggende en Krone og et Scepter, i den anden en Hyrdestav, en Haandlé og et Plovjern, og begge Skaalene har staaet lige.

Satirisk kan Retfærdigheden fremstilles saaledes: Den har lagt Vægtskaalen sammen, skjuler sit Sværd og er ved at falde i Søvn paa Lovbogen. Eller Retfærdigheden sidder med et Bind for Øjnene, gribende efter en tung Pengepung, som rækkes hende af en rig Mand; ved hendes Fødder ligger kostbare Gaver; bag ved hende staar der en fattig Kone med bønlig Mine, holdende en ringe Gave frem, men denne bliver afvist af Gudindens Tjener.

(Fortsættes.)

Systematisk Ordning af Farverne.

(Af Eozelos.)

(Fortsat.)

Er Papirstumpen malet med gult, vil Efterbilledet vise sig blaat. Den Farve, hvormed Efterbilledet viser sig, kaldes den oprindelige Farves Kontrastfarve eller Komplementærfarve. (Fagtid. f. M. Maj 1887).

Males Hylsterets Trekanter paa Farvemaaleren med to Kontrastfarver f. Eks. rødt og blaagrønt, vil der fremkomme en jævn Overgang fra den ene til den anden gennem nevtralt graat, som vil danne Midtpunktet, der hvor de to Farver er til Stede i lige store Mængder. De tilbagekastede Straaler fra to komplementære Farver fremkalder nemlig ogsaa, naar de blandes paa Øjets Nethinde, en Fornemmelse af hvidt Lys, der dog kun har halv Lysvirkning, efter som der jo mangler en Del Straaler i det fuldstændige Lys.

Vi skal her indskyde en Bemærkning om Forskellen mellem den mekaniske Blanding af to tilnærmelsesvis komplementært farvede Stoffer og den fysiologiske Blanding paa Øjets Nethinde af de tilbagekastede Lysstraaler fra disse Stoffer. Lad os vælge Guldokker og Ultramaringrønt, to almindelig kendte Farvestoffer, der staa nogenlunde som Kontrastfarver overfor hinanden.

Blandes disse sammen til Maling, vil Blandingen blive meget mørk og skiden; blandes deres Straaler derimod i Øjet ved Tilbagekastning fra Farvemaaleren, vil de vise sig med en lys graalig Farve.

Aarsagen hertil er let at angive. Guldokker tilbagekaster de rødliggule Straaler, Ultramaringrønt de grønligblaa, men er Stofferne sammenblandede mekanisk, vil Guldokkeret indsuge nogle af Straalerne fra det ultramaringrønne og omvendt, saaledes at der altsaa bliver unddraget Øjet en større Del Lysstraaler, og Blandingen maa vise sig mørk; fra Farvemaaleren derimod vil baade de okkergule og de ultramaringrønne Straaler naa Øjet, saa at dette modtager en forøget Lysmængde og Blandingen viser sig lys. I første Tilfælde kalder man Farven for en Subtraktionsfarve, i sidste en Additionsfarve.

Som ovenfor berørt kan man paa Farvemaaleren fremstille alle Overgange fra en Farve til dens Komplementærfarve gennem nevtralt graat; det vil altsaa sige at hver af de to Farver gradvis bliver mere og mere graa, umættet, dæmpet, uren, indtil den gaar over i rent graat.

Da det imidlertid ikke er let at faa to fuldstændig komplementære Farvestoffer, vil man lettere og mere direkte kunne fremstille de umættede Farver i kontinuerlig Overgang paa følgende Maade: Det ene Sæt Trekanter paa Farvemaalerens Hylster males med den Farve, f. Eks. Kromgul, hvis dæmpede Overgange man ønsker fremstillet, og af det andet Sæt Trekanter males hver anden hvid og hver anden sort; ved at sætte Kromometret i Bevægelse erholdes en jævn Overgang fra kromgult til nevtralt graat.

Det er muligt paa Farvemaaleren at fremstille den gradvise Overgang mellem to hinanden nær liggende spektrale Farvetoner saaledes, som den viser sig i Solspektret, altsaa fuldt mættet og med fuldstændig Farvefylde; males Trekanterne med Zinnober og Kromgult faas en jævn Overgang gennem orange. Ligger Farverne derimod hinanden fjernere uden endnu at være komplementære, viser Overgangen umættede Nuancer af de mellemliggende Toner.

Vi omtalte foran i denne Artikel, at i Følge Ætherbølgernes Natur var enhver Farvenuance bestemt ved dens Tone, Schattering og Mætningsgrad, altsaa ved tre Størrelser. Det er derfor muligt at samle alle tænkelige Nuancer i et System af tre Dimensioner.

Man har valgt Kuglen som den heldigste Form.

(Fortsættes.)

Arbejdsnedlæggelse.

I Følge Telegram af 1. April fra Afdelingen i Aalborg er Arbejdet dersteds nedlagt. Nærmere Underretning er ikke indløben.

Ny Afdeling af Malerforbundet.

Malernes Fagforening i Randers har anmeldt Tilslutning til Forbundet.

I Nyborg har, ifølge Meddelelse fra Afdelingen i Odense og paa dennes Initiativ, været afholdt et Møde for samtlige Kolleger. Da der imidlertid for Tiden kun findes 4 Svende i Byen, altsaa for faa til at danne en Afdeling, valgtes foreløbig Hr. A. Andersen, Tvedes Vej Nr. 1 til at korrespondere med Forbundet.

BEKENDTGØRELSER.

„Malerforbundet i Danmark".

Alle Sager Forbundet og Fagtidende vedrørende bedes adrseserede til Sekretæren, **Rudolf Poulsen, Fredensgade 12, 3. Sal.** København N.

Hovedbestyrelsen afholder ordinært Møde den 2den Fredag i hver Maaned.

Fortegnelse over Formændene i Forbundets forskellige Afdelinger:

København,	Malernes Fagf.,	Rudolf Poulsen, Fredensg. 12, 3. S.
do.	Bliklakerer —	Aug. Jacobsen, Godthaabsvej 11 B.
do.	Møbelmaler —	L. Sørensen, Saxogade 90, 2. S.
Hillerød,	Chr. Jørgensen,	Frederiksborg Nyhuse.
Helsingør,	Chr. Hansen,	Strandgade 59, 2. Sal.
Odense,	A Hansen,	Dannebrogsgade 33, 2. Sal.
Aalborg,	Chr. Christensen,	Skipper Clementsgade 12.
Viborg,	S. Lauritzen,	Mathiasgade 18.
Aarhus,	J. Andersen,	Frederiks Allé 132, 2. Sal.
Randers,	A. N. Knudsen,	Kirkegaardsstræde 14.
Varde,	P. Bollerup.	Smedegade.

Malernes Fagforening i København afholder Medlemsmøde hver Onsdag Aften Kl. 8½ i Rømersgade 22, 1 Sal. Foreningens Kontor, som er samme Steds i Stuen, er aabent hver Lørdag Aften fra Kl. 8—10. Indmeldelser og Kontingent modtages begge Steder.

Foreningens halvaarlige Generalforsamling afholdes Onsdag den 8. April Kl. 8½ i Rømersgade 22, St. (den lille Sal), med følgende Dagsorden:

1. Forhandlingsbogen. 2. Beretning om Foreningens Virksomhed. 3. Regnskabet og Budgettet. 4. Valg af Formand, 4 Repræsentanter og en Revisor. 5. Eventuelle Forslag.

Af Bestyrelsen afgaar efter Tur Formanden Rudolf Poulsen og Repræsentanterne P. Slott, Marius Olsen, J Jensen og Joh. Christensen samt Revisor C. Rohlff.

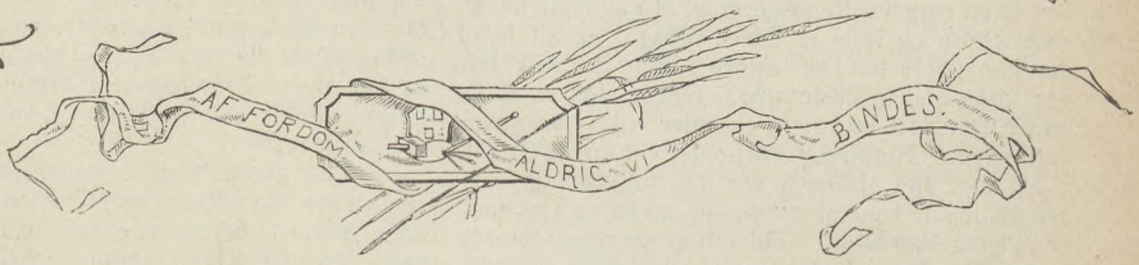
Joh. Christensen ønsker ikke at modtage Genvalg. Foreslaaede ere: til Formand Rudolf Poulsen, til Repræsentanter P. Slott, E. Carlsen, M. Olsen, Vald. Nielsen, Hans Larsen, David Jensen og J. Jensen.

Da Dagsordenen er af største Betydning, forventes det at Medlemmerne give talrigt Møde.

Redigeret af Rudolf Poulsen.

Trykt hos J. Henriksen, Rømersgade 22, København.

FAGTIDENDE FOR MALERE.

Maj. | Udgivet af Malerforbundet i Danmark. | 1891.

Skal Mestrene bestemme vor Løn?

Sidste Sommer oprettedes der en Forening under Navn af „Fællesforeningen af Danmarks Malermestre"; den har hidtil ført en temmelig ubemærket Tilværelse, hvad væsenligst maa tilskrives dens Ungdom, men hvis man deraf drager den Slutning, at Foreningen er uden Betydning tager man storligen fejl. Foreningens Formaal er baade mangeartede og gennemgribende for vort Fag, saa vi gør Ret i, i Tide at faa Klarhed over den Betydning den kan faa overfor Svendene.

Vi gengiver først Indholdet af den offentliggjorte Protokol, der lyder saaledes:

Lærlingens Undervisning og Uddannelse.

Til Oplæring i Malerfaget bør ialmindelighed ikke antages nogen Dreng forinden Afgangen fra Skolen og efter Konfirmationen, i 14 à 15 Aars Alderen. Til Antagelse bør søges Drenge, der røbe kjendeligt Anlæg for Tegning og dertil fornemme Lyst til Uddannelse i Faget, og som forpligte sig til efter Læretidens Udløb at udføre Svendeprøve. Læretidens Varighed formenes passende fastsat til ikke under 4 eller over 5 Aar. Foruden den Mestrene efter Lærlingeloven paabudne Pligt, at give Lærlingene Adgang til en teknisk Skole, bør de ligeledes tilstedes Adgang til en Fagskole i 1 à 2 af de sidste Læreaar i de tre Maaneder December, Januar og Februar, ellet, hvor ingen af disse Skoler findes, bør Mestrene ved personlig Ledelse bidrage til, at der gives en teknisk, theoretisk og praktisk Undervisning, der kan føre til Opnaaelsen af en betryggende Duelighedsgrad for Udførelsen af Svendeprøven. Lærlinge, der ere fratraadte tidligere Pladser, maa ikke antages paany af nogen Mester, uden at der foreligger skriftlig Erklæring fra hans tidligere Foresatte om, at Fratrædelsen er skeet efter gensidig Overenskomst, og at denne ikke skyldes Uredelighed, slet moralsk Vandel, Uduelighed og lignende berettigede Aarsager.

Fagskolerne.

Fagskolers Oprettelse søges der virket hen til med alle til Raadighed staaende Midler. Til Opnaaelsen heraf søges offentlig Understøttelse, saavel af Staten som Kommuner og Sogneraadene. Det anbefales fortrinsvis at knytte Fagskolerne til de tekniske Skoler, og hvor dette maatte vise sig ugjørligt, da at oprette dem under dygtige Fagmænds Ledelse efter et approberet Reglement og med fornøden Kontrol. Undervisningstiden maa altid være i Vintermaanederne. I mindre Byer og paa Landet, hvor der ingen Skoler findes, maa det paahvile Mestrene at give Lærlingene Adgang til at frekventere den nærmeste Bys Skole i de sidste Læreaar (se Resolutionen ovenfor).

Svendeforholdenes Ordning.

Ingen Svend bør antages uden at kunne præstere Bevis for at have udført Prøve eller at være udlært i Faget i mindst 4 Aars Læretid. Paa Arbejdsstedet paasees Svendenes moralske Indflydelse paa de dem undergivne Lærlinge. Ingen Svend bør antages eller forblive i Arbejdet, som under en partiel eller almindelig Strejke er Medlem af en socialistisk Fagforening eller med Pengebidrag og anden Virksomhed støtter eller forleder sine Medarbejdere til Agitation mod Arbejdsgiveren. Gensidige Meddelelser om saadanne Arbejderes Forhold skeer gennem Fællesforeningens særlige Bestyrelsers Formand.

Lønningsvilkaarenes Regulering.

Arbejdslønnen skal rette sig efter et udført Arbejdes Værdi og betales efter Akkord, beregnet efter en af begge Parter ved gensidig Overenskomst vedtagen Prisliste med procentvis Tillæg eller Fradrag efter de stedlige Forhold, hvilken saavidt mulig bør være ene for hele Landet, forsaavidt dette kan gjennemføres. Hvor Akkord ikke kan bestemmes, betales med den Gennemsnitsløn, som fremkommer ved det øvrige Arbejdes Opgørelse, beregnet efter den dertil anvendte Tid. Lønnen betales ugentlig paa en bestemt Dag som à Konto eller Forskud svarende til Arbejdsdagens Antal. Akkordens Overskud udbetales efter det samlede Arbejdes Fuldendelse og Opgørelse. Svendene have for hvert Arbejdes Afslutning at fremlægge et efter nøjagtig Opmaaling affattet Regnskab, stemmende med den vedtagne Prisliste. Ved uberettiget at standse eller forlade Arbejdet have de forbrudt den Løn, det ufuldendte Arbejde eventuelt vilde kunde give i Overskud.

Betingelser for Erhvervelsen af Borgerskab.

I alle Fag har den lette og frie Adgang til Erhvervelsen af Borgerskab medført en stor Tilgang af Medlemmer, der drive Næring uden at være i Besiddelse af de Evner, der kræves af faglærte, praktisk uddannede Haandværkere, hvorved disses Existens yderligere trues ved tiltagende hensynsløs Konkurrence, til Skade for den faglige Udvikling og Fremgang. En Forandring i Næringsloven, hvorved der stilles som Betingelse for Opnaaelsen af Ret til at erhverve

Borgerskab, at den Paagældende skal have udført Duelig-heds- eller Svendeprøve og have fyldt det 25de Aar, og forinden for egen Regning kun maa arbejde for private Folk i Dagløn og uden at tillægge Materialier, tør antages at ville bidrage til en bedre Ordning af Forholdene, der iøvrigt ventes varetagne af den af Regeringen til Næringslovens Revision nedsatte Kommission.

Med Hensyn til det første Punkt er vi enig med de Herrer Mestre om, at der bør gøres noget alvorligt for en bedre Uddannelse af vore Lærlinge. Det er en sørgelig Kendsgerning, at Fagdygtigheden i det Store og Hele er gaaet tilbage, og alt hvad der kan gøres for at ændre dette Forhold har vor fuldstændige Tilslutning. Særlig tror vi at de under Punkt 2 nævnte Fagskoler vil virke gavnligt i denne Retning. Forholdet er nemlig det, at en stor Del Mestre i vor Tid fuldstændig savner Betingelserne for at kunne uddanne Lærlinge paa deres Værksted. Thi enten mangler de selv nødvendig Duelighed i Faget, eller ogsaa er deres Arbejde af den Beskaffenhed at Lærlingen i Læretiden daarlig naar til at kunne „stryge" ordentligt, langt mindre at kunne præstere et præsentabelt Stykke „Aare"- eller „Marmorerer"-Arbejde.

Vi kan ogsaa godt stille os sympathetiske overfor Programmets sidste Punkt om, at kun dygtige faglærte Folk burde være Mestre, men vi nærer unægtelig en stille Tvivl om, hvorvidt det lader sig gennemføre i vor kapitalistiske Konkurrence-Periode. Dog det skal vi ved en senere Lejlighed komme tilbage til.

Det der nærmest interesserer os for Øjeblikket er den Stilling Mestrene vil indtage overfor Svendene og deres Løn, og her stikker det kapitalistiske Hovmod straks Hestehoven frem. Hvad siger man til Eksempel om en Sætning som den, at „ingen Svend bør antages eller forblive i Arbejde som under en partiel Strejke er Medlem af en socialistisk Fagforening eller med Pengebidrag og anden Virksomhed støtter eller forleder sine Medarbejdere til Agitation mod Arbejdsgiveren". Sproget er lidt knudret men Meningen er saamænd god nok. Den betyder simpelt hen, at Mestrene vil have Lov til at være i deres Forening, medens de samtidig tager sig Ret til at bestemme ikke alene i hvilken Forening Svendene maa være, men ogsaa hvortil de maa bruge deres egne Penge. Skal vi ikke være enige om, at det er Tyranni af reneste Vand.

Guderne maa vide hvad Mestrene vilde sige, hvis Malerforbundet vedtog, at for Fremtiden maatte ingen Svende arbejde hos Mestre, som var Højremænd, eller som havde givet Penge til „Garderhøjfortet" eller lignende „patriotiske" Formaal! Jeg tænker de vilde anse os for gale, ligesom alle Kapitalistpressens Skriblere vilde udstøde et Hyl af Harme over det forfærdelige Fagforenings-Tyranni, der ikke tillod Mestrene at have hvilken politisk Overbevisning de vilde, eller være i de Foreninger og udgive deres Penge til hvad de selv fandt for godt. Ordet „socialistisk" er imidlertid sat i Forbindelse med Fagforening for at pynte lidt op paa den brutale Tankegang, der gaar igennem hele Stykket, og som uden denne pikante Tilsætning vilde være selv Malermestre for usmagelig. Thi Hensigten er ligefrem at forbyde Svendene at slutte sig sammen og i ethvert Fald at gøre deres Sammenslutning virkningsløs. Dette havde man det bedste Bevis paa, da vore Kolleger i Aalborg for kort Tid siden søgte en Forhandling med Mestrene om lidt Forandring i Priserne. De nægtede rent ud at forhandle med Fagforeningen, og erklærede tilsidst, at Svendene først kunde komme i Arbejde, naar de havde udmeldt sig af denne. Det lykkedes ikke Mestrene at føre deres Krig igennem takket være det gode Sammenhold mellem Svendene, men „man mercht die Absicht!"

I det næste Stykke staar, at Arbejdslønnen skal rette sig efter Arbejdets Værdi og betales efter Akkord, beregnet efter en af begge Parter ved gensidig Overenskomst vedtagen Prisliste. Ogsaa her bevæger de gode Mestre sig ude i det Blaa, jeg gad nok set den, der er i Stand til at fastsætte Værdien af Malerarbejde under de nuværende Forhold saa Svendene faar hvad der med Rette tilkommer dem. Den næste Sætning om, at Prislisten skal betales med procentvis Tillæg eller Fradrag efter de stedlige Forhold giver dog nogen Oplysning paa Gaaden, idet man deraf faar Meningen, at Arbejdslønnen skal rette sig efter hvad det koster at leve paa de forskellige Steder i Landet; om det kan lykkes Mestrene at faa tilvejebragt fuldstændig Ensartethed for hele Landet bliver et andet Spørgsmaal.

Holder vi nu fast paa Mestrenes Bestemmelse om, at Prislisten skal vedtages af begge Parter, saa bør man vel ogsaa gaa ud paa, at den skal overholdes, men det forbyder Mestrene selv, thi naar der bliver partiel Strejke fordi en eller anden af Mestrene ikke overholder Prislisten. saa skal Mestrene være forpligtet til at foretage Lock-out i Henhold til deres oven for citerede Vedtagelse, og saa gaar Prislisten i Vasken. Resultatet deraf bliver, at Mestrene alene efter eget Forgodtbefindende fastsætter Lønnen, og vil Svendene ikke finde sig heri saa skal de sulte.

En saadan Udvikling kan og vil vi ikke finde os i, og vi behøver det heller ikke. Det beror paa os selv om vi skal have nogen Indflydelse paa de Forhold hvorunder vi arbejder, og Midlet hertil er Sammenslutning. Staa alle Malersvende over hele Landet indenfor Malerforbundets Rammer, og holder fast ved de Beslutninger der tages, saa er Mestrene nødt til at tage Hensyn til os. De har selv vist os Vejen, er det godt for Mestrene at staa samlede, maa det samme være Tilfældet for Svendene, og jeg raader derfor mine Kammerater over hele Landet til snarest mulig at slutte sig til Malerforbundet i Danmark. Vi skal leve af vort Arbejde, og det gaar ikke an at vi lader andre bestemme Lønnen paa vor eneste Vare — vor Arbejdskraft, thi saa bliver Sulten tilsidst vor eneste Løn.

Jack.

Lønbevægelsen i Provinserne.

Hvor Arbejderne staa uden Organisation og som Følge deraf uden Indflydelse paa de Forhold, hvorunder de arbejde, der gives selvfølgelig frit Spillerum for den planløse Konkurrence, hvis Udslag for vort Vedkommende faar sit Udtryk i lang Arbejdsdag og lav Arbejdsløn.

Vort Forbunds første Opgave maatte derfor absolut blive at søge tilvejebragt en Regulering og Forbedring i vore Provinskollegers Arbejdsforhold, her hvor man jo netop for de fleste Steders Vedkommende havde manglet den saa nødvendige Organisation. Kunde det nu end have været klogt at give Forbundet Tid til at fæstne sig, saa kan man ikke destomindre godt forstaa, at vore Kolleger har hastet med at komme ind i ordnede Forhold saa hurtigt som muligt. Trangen hertil og Tilliden til Organisationens Magt har været lige stor, deres beskedne Fordringer, i Forbindelse med en ganske vist umotiveret Tro paa at finde Medgørlighed hos d'Hrr. Mestre, har for dem været det bestemmende og fremskyndet det Arbejde, der dog maatte blive absolut nødvendigt ad Aare.

I Aalborg, hvor en større Mester betalte en Ugeløn af ca. 20 Kr., forsøgtes det saaledes ved Forhandling at gennemføre en Minimumsløn af 20 Kr., for Overarbejde en Timeløn af 40 Øre og for Søndagsarbejde en Dagløn af 4 Kr. Paa et Fællesmøde af Mestre og Svende modereredes Fordringen af Svendene til 18 Kr. for de 3 første Maaneder efter Læretiden og Mestrene udbade sig 8 Dages Betænkningstid, der skulde blive efterfulgt af et skriftligt Svar til Afdelingen.

Da dette Svar imidlertid udeblev, rettedes der af de enkelte Svende en Forespørgsel til de respektive Mestre, om de vilde akceptere Fordringerne, hvad der blev besvaret benægtende. Mestrene vilde nu lave 3 Lønklasser, henholdsvis paa 16, 18 og 20 Kr., men for øvrigt ikke have noget med Fagforeningen at gøre. Efter dette lidt flotte Svar blev Arbejdet øjeblikkelig nedlagt den 1. April af samtlige Afdelingens ca. 40 Medlemmer.

Ihvorvel denne Beslutning i Følge Forbundets Love var forhastet, og vi i denne Sammenhæng maa indskærpe Afdelingerne nøje at overholde de vedtagne Bestemmelser, saa maa det indrømmes, at Mestrenes Optræden var vel egnet til at fremkalde Konflikten og vække Sympathi for vore Kolleger i Aalborg.

Ved Malernes Fagforenings Generalforsamling i København den 8. April herskede der saaledes Enstemmighed for at yde Støtte af yderste Evne, ligesom det vedtoges at yde denne med et Beløb af 200 Kr. ugentlig. Fra de øvrige Afdelinger blev der og vilde der selvfølgelig ogsaa blive gjort alt for at bringe Hjælp, og saa temmelig fortrøstningsfuldt kunde man derfor imødese Udfaldet af denne vort Forbunds første Strejke, saa meget mere, som Sammenholdet mellem de Strejkende var udmærket og ikke kunde svækkes ved et Par uden for Afdelingen staaende Skruebrækkeres Optræden.

Imidlertid var det underhaanden kommet til Afdelingens Kundskab, at enkelte Mestre havde ladet sig forlyde med, at det Hele vistnok lod sig ordne, naar en Tilnærmelse fra Svendenes Side fandt Sted, og da Stillingen, for Mestrenes Vedkommende lod antage, at disse Udtalelser havde noget paa sig, var man godmodige nok til, til Trods for hvad der var gaaet forud, at indbyde d'Hrr. til en Sammenkomst, hvor de ikke gav Møde, men sendte hosstaaende Erklæring:

> „Som Svar paa Deres Indbydelse meddeles Dem herved: At vi undlade at give personligt Møde er kun begrundet i, at vi paa ingen som helst Maade vil have noget med Fagforeningen at gøre, og for at undgaa unyttige Forhandlinger meddeles Dem herved vor bestemte Mening: d'Hrr. Malersvende ophæver Strejken og hver for sig vender tilbage til Arbejdet igen paa de gamle Vilkaar."

Efter denne Erklæring, hvor Dumhed og Hovmod ligesom lyser ud af hver Linie, stod der jo kun tilbage at lade Tiden vise hvem der først maatte blive kede af Situationen, som let kunde bedres for Svendene, af hvilke en Del selvfølgelig kunde forlade Byen, medens Forbundet naturligvis med Lethed kunde understøtte de øvrige, saa længe det skulde være.

Efter et Par Dages Forløb kom imidlertid „tilfældigvis" Mesterforeningens Formand, tilligemed et Par andre Mestre, sammen med Afdelingens Formand, og her kom det til en Forklaring, hvor Mestrene erklærede, at ville betale 18 og 20 Kr., ligesom de heller ikke havde noget mod Fagforeningen.

Ved et Møde Dagen efter sendte Mestrene Bud efter 2 Repræsentanter for Svendene, med hvilke Betingelserne for Arbejdets Genoptagelse forhandledes og bestemtes i Henhold til Svendenes Fordringer: 18 og 20 Kr., idet Mestrenes Forslag om en 3die Lønklasse paa 16 Kr. af disse blev frafaldet.

Hermed var vor første Strejke forbi og Organisationens Betydning havde staaet sin Prøve. Som et Kuriosum kan vi ikke nægte os den Fornøjelse efter „Nordjyllands Arbejderblad" at gengive nedenfor et Par „Assistenter"s umiskendelige Forbavselse over, at støde paa saa lidt Taknemmelighed hos en Mester, hvem man hjælper under Strejken:

> „Undertegnede, der under Malerstrejken assisterede Hr. Malermester Benzen, finder Anledning til at fremdrage hans Adfærd mod os for Offentligheden.
>
> Thi efter at vi havde faaet et akkorderet Stykke Arbejde udført, underrettede han os hverken om, hvorvidt vi skulde holde op med at arbejde for ham eller paabegynde noget nyt, og vort Tilgodehavende fik vi først om Lørdagen, 1½ Dag efter at vi var færdige.
>
> Det kan næsten af Hr. Benzens Opførsel se ud til, at han kun havde Brug for os, saa længe det kneb, for bag efter at holde os for Nar.
>
> Aalborg, d. 14. April 1891.
>
> G. Hein, Maler, Elev af Kunstakademiet. Karl Stender, Maler.

Erfaringen vil forhaabentlig have lært d'Hrr. at Utak er Verdens Løn, og at den Hjælp, der

tilbydes under Strejker, ikke engang staar i høj Kurs hos d'Hrr. Mestre, i hvilken Retning Hr. Benzen altsaa heller ikke synes at danne nogen Undtagelse.

(Forsættes.)

Korrespondance fra Odense.

Tirsdag den 24. Marts afholdtes her et offentligt Møde for Malere, der var særlig godt besøgt og hvor blandt andet et Spørgsmaal af speciel Interesse blev behandlet. Ved et større Byggeforetagende her er nemlig ikke mindre end 17 Malermestre interesserede. Blandt disse er der en, der indtil Dato stadig har nægtet at underskrive vor Prisliste. Som Følge heraf har vi anset det for vor Pligt dels mod os selv og dels mod de øvrige 16 Mestre, der har underskrevet Prislisten, at bidrage vort til at Mestrene stilles lige i Konkurrencen hvad Arbejdslønnen angaar, og blev der derfor paa Mødet, specielt med ovennævnte Byggeforetagende for Øje, enstemmigt vedtaget hosstaaende Resolutioner:

1. Forsamlingen vedtager: ikke at arbejde sammen paa Bygningen med Kolleger, der ikke ere Medlemmer af Fagforeningen, og
2. Intet Medlem af Fagforeningen vil arbejde paa Bygningen for Mestre, som ikke have underskrevet Prislisten.

Da det er Foreningens Agt konsekvent at gennemføre denne Vedtagelse, om fornødent ved Arbejdsstandsning, har Bestyrelsen henvendt sig til Mesterforeningens Bestyrelse med Anmodning om Assistance, idet vi gaar ud fra, at denne vil blive os ydet saa vist som det i lige saa høj Grad ligger i d'Hrr. Mestres Interesse som i vor, at der sættes en Grændse for den planløse Konkurrences skadelige Følger for Faget i al Almindelighed.

Som ret betegnende skal jeg anføre, at en Mester, der ved adskillige Lejligheder har tilkendegivet, at han ingen Notits tog af Fagforeningen, dog forleden fandt sig foranlediget til at rette en Opfordring til en nyantagen Kollega om at indmelde sig i Fagforeningen, da han (Mesteren) ikke ønskede at have noget Vrøvl med denne.

Kun Svendenes gode Sammenhold og solidariske Optræden kan det være, der i dette, som i alle andre Tilfælde, bringer d'Hrr. Mestre til at forstaa, at vi er en Faetor, som det er klogt at regne med.

Gid de af vore Kolleger, der endnu ere kortsynede nok til at staa udenfor vor Organisation, ret snart maatte faa Øjnene op for det samme, og kunde disse Linier bidrage hertil, skulde ingen glæde sig mere end

A. H.

Strejke i Aarhus.

I Aarhus har det siden den 22. April været nødvendigt at nedlægge Arbejdet hos adskillige Mestre for at opnaa Underskrift paa de til Mestrene stillede Fordringer. Herved er det lykkedes at faa Halvparten af de Mestre, der beskæftige Svende, til at underskrive, og Resten vil sandsynligvis følge efter, forudsat at de Kolleger, der endnu staa udenfor Organisationen, maatte kunne faa Øjnene op for, hvor nødvendigt det er endelig engang at vise Solidaritetsfølelse, saa meget mere som det her gælder hver enkelts Interesser. For Tiden er Arbejdet kun standset hos en Mester, men det er selvfølgelig vor Agt ogsaa at gennemføre vore Fordringer hos de øvrige. I Anledning af Strejken betales foreløbig et ugentlig ekstra Kontingent af 15 Øre, der fra de forskellige Afdelinger bedes indbetalt til Sekretæren snarest muligt.

Ny Afdeling af Forbundet.

Ved et Møde i Holbæk den 10. Maj, hvor Sekretæren var til Stede, blev der med Tilslutning af samtlige derværende Kolleger oprettet en Afdeling af Malerforbundet, for hvilken der samtidig valgtes Bestyrelse. Til Formand valgtes C. Lorentzen.

BEKENDTGØRELSER.

„Malerforbundet i Danmark".

Alle Sager Forbundet og Fagtidende vedrørende bedes adresserede til Sekretæren, **Rudolf Poulsen, Fredensgade 12, 3. Sal.** København N.

Hovedbestyrelsen afholder ordinært Møde den 2den Fredag i hver Maaned.

Fortegnelse over Formændene i Forbundets forskellige Afdelinger:

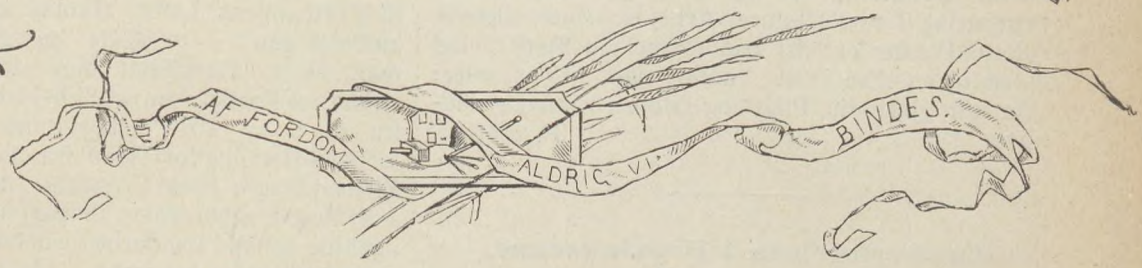
København,	Malernes Fagf.,	Rudolf Poulsen, Fredensg. 12, 3. S.
do.	Bliklakerer —	Aug. Jacobsen, Godthaabsvej 11 B.
do.	Møbelmaler —	L. Sørensen, Saxogade 90, 2. S.
Hillerød,		Chr. Jørgensen, Frederiksborg Nyhuse.
Helsingør,		Chr. Hansen, Strandgade 59, 2. Sal.
Holbæk,		C. Lorentzen, Studiestræde.
Odense,		L. Larsen, Læseforeningen, Torvet.
Aalborg,		Chr. Christensen, Skipper Clementsgade 12.
Viborg,		S. Lauritzen, Mathiasgade 18.
Aarhus,		J. Andersen, Frederiks Allé 132, 2. Sal.
Randers,		A. N. Knudsen, Th. Borupsstræde 11.
Varde,		P. Bollerup. Grydergade.

Malernes Fagforening i København afholder Medlemsmøde hver Onsdag Aften Kl. 8½ i Rømersgade 22, 1. Sal. Foreningens Kontor, som er samme Steds i Stuen, er aabent hver Lørdag Aften fra Kl. 8—10. Indmeldelser og Kontingent modtages begge Steder.

Redigeret af Rudolf Poulsen.

Trykt hos J. Henriksen, Rømersgade 22, København.

Fagtidende for Malere.

Juni. | Udgivet af Malerforbundet i Danmark. | 1891.

Vor Pligt.

Naar man ved Overenskomst mellem Arbejder og Arbejdsgiver har opnaaet at faa fastsat bestemte Priser for et Fags Arbejde, skulde det synes den letteste Ting af Verden at overholde disse, indtil de erstattes af andre. Det kan næppe tænkes, at Mestrene skulde finde paa at betale mere end de ved denne Overenskomst har forpligtet sig til, det modsatte kunde derimod være Tilfældet, men her maa de øjeblikkelig støde paa Modstand hos Svendene. Det kan paa den anden Side heller ikke være muligt, at Svendene skulde arbejde for mindre end de kan tilkomme, snarere vil der forlanges mere, men der skal Mestrene nok passe paa.

Altsaa, man staar her overfor gensidige Forpligtelser. som ingen af Parterne kan løbe fra, med andre Ord: man skulde tro at Prislisten altid nøjagtig blev overholdt. Og dog bliver vor Prisliste ikke overholdt.

Saa utroligt det end lyder, er det dog en bitter Kendsgerning, at enkelte Malere arbejder under Prislisten.

Udenforstaaende vil sikkert forundret spørge: „Hvorledes er det da muligt, at der findes Folk, som vil arbejde for lavere Betaling end den de ganske rolig kan gøre Fordring paa?“ Ja, der gives Kolleger, der af pur Uvidenhed og Ukendskab til alt Faget vedrørende arbejde aldeles blindt og ikke kan se nogen Fare i den Fart med hvilken de ruller ned ad Skraaplanen medtagende os andre. Der gives ogsaa nogle, som for at opnaa en øjeblikkelig Fordel — en Fordel, der altid viser sig at være dyrt købt — trodser alt.

Skal vi nu vedblivende se til, medens den Slags Folk skader os? Er der Spor af Grund for os til i nogen som helst Retning at være overbærende, at se igennem Fingre? Aldeles ikke! Vi bør her være paa vor Post til det yderste, ved enhver Lejlighed søge at belære de første om deres ukollegiale Optræden og hvortil den fører, de andre vil vi nøjes med at vise vor dybeste Ringeagt, og vi skal se begge Steder vil det nytte — det vil sige naar ethvert Fagforeningsmedlem tager Del i Arbejdet.

Det er godt at vore Navne findes paa Medlemstavlen, at vi betaler Kontingent præcis, men det er ikke nok, der fordres langt mere af et Fagforeningsmedlem, der hviler en moralsk Pligt paa hver enkelt til af yderste Evne at arbejde for Organisationens Fremgang og Styrke, fordi det er den eneste Mulighed for at man i Fremtiden vil kunne leve af sit Arbejde.

At vor Forening skal tælle alle, derfor arbejder vi, men den skulde ogsaa helst kun tælle Folk, der er paa deres Post; naar vi derfor agiterer for Foreningen, er det ikke nok at faa indmeldt saa mange som mulig. Vil nogen gaa den modsatte Vej af os, lad dem saa blive, hvor de er, vil man arbejde under Prislisten, maa man hellere staa udenfor Foreningen, thi det skader vor Agitation at have saadanne Folk i vor Midte.

Foreningen er den Maalestok, efter hvilken vi kan stille vore Fordringer, er den stærk d. v. s. er alle Malere naaet til at forstaa, at hver enkelt for sig kun er et viljeløst Redskab i Kapitalens Hænder, medens vi naar alle staa som én, ere en Magt, hvem ingen trodser — fordi ingen har Fordel deraf — da først kan vi udrette noget, men er vi ikke gennemtrængt af den Følelse, saa nytter det kun lidt om Foreningen tæller nok saa mange Medlemmer.

I den sidste Tid er der arbejdet ganske ihærdigt i vor Forening, der er i Vinterens Løb afholdt et større Antal Møder end nogensinde tidligere. Har det nyttet? Ganske vist har en Del indmeldt sig, vel ogsaa fordi der paa enkelte Arbejds-

pladser er agiteret temmelig energisk, men den største Del af disse Folk vil igen forsvinde saa snart de er paa en anden Arbejdsplads. Det gælder derfor om, at vi alle kan og vil agitere, saa vil vore Kolleger efterhaanden indse det fordelagtige i at slutte sig sammen — i Stedet for at modarbejde os og derved støtte den fælles Fjende.

Lad os da benytte den kommende Tid til en fortsat Agitation, lad os gribe an med samme Begejstring for det store Arbejde, som allerede i dette Foraar er vist paa forskellige Steder, lad os sætte en Ære i at kunne sige til os selv: „Du har gjort din Pligt" og Lønnen vil ikke udeblive.

P. Slott.

Lønbevægelsen i Provindserne.

(Fortsat.)

I Hillerød er vi ogsaa naaet et Skridt fremad; her var Forholdet tidligere dette, at Timelønnen, der selvfølgelig bestemtes af vedkommende Mester, almindeligvis var fra 25—27 Øre, vel ogsaa lavere naar det lod sig gøre. Arbejdstidens Længde naturligvis i Overensstemmelse hermed, det vil sige saa lang som mulig, men under alle Omstændigheder til Kl. 7 om Aftenen hvor Aarstiden tillod det.

God Grund til at søge en Forbedring var derfor tilstede og med Arbejdernes sædvanlige Beskedenhed formulerede Afdelingen sin Fordring i Forslaget om en Timeløn af 30 Øre og en Arbejdsdag fra 6—6. Under Forventning af, at denne „Fordring" næppe kunde falde nogen humant tænkende Arbejdsgiver for Brystet, rettedes allerærbødigst en Indbydelse til d'Hrr. Mettre til et Møde, hvor man samlede kunde drøfte Spørgsmaalet. Aftenen til Mødet kom og — Mestrene blev borte. Ikke saa meget som en Meddelelse herom fandt de det Umagen værd at sende. Efter at Svendene havde ventet en Stund fik de underhaanden at vide „at man var blevet enige om ikke at give Møde" og Stemningen var herefter overvejende for at besvare denne Haan med en øjeblikkelig Arbejdsstandsning, hvad man kun undlod af Hensyn til Forbundets Love; derimod tilkaldtes Sekretæren, der kom tilstede næste Aften og i Mesterforeningens Formand fandt en yderst imødekommende Personlighed, der paa Forespørgsel, om Mestrene ikke ønskede Forhandling, hvad vi under Henvisning til d'Hrr.s Stilling til Svendenes Indbydelse den foregaaende Aften maatte tvivle om, erklærede sig overbevist om at en Forhandling meget godt kunde komme i Stand og lovede i Henhold hertil at ville indbyde Mestrene til et Møde en af de første Dage. Forøvrigt fik man det Indtryk af Hr. Formandens Udtalelse, at Grunden til Mestrenes Udebliven fra Svendenes Møde godt kunde være dikteret af en ganske vist vidtdreven Beskedenhed. Forholdet var nemlig paa daværende Tidspunkt dette: at det største Flertal af Svendene arbejdede paa 2 Fabrikker, til hvis Indehavere der ikke var udgaaet nogen Indbydelse til Mødet. Dette var maaske en Fejl fra Svendenes Side, men kunde ogsaa godt være en Hensynsfuldhed der blev vist „Malermestrene". At vi selvfølgelig under alle Betingelser, naar Forholdet mellem Mestre og Svende var ordnet, vilde føle det som vor Pligt at gennemføre det paa disse to Steder, er en given Ting.

Imidlertid, Mestrenes Møde blev i Henhold til Formandens Løfte afholdt og saa underligt kan det gaa — to Sjæle og en Tanke — som man siger. Resultatet blev et Forslag fra Mestrene, et Forslag om at Arbejdstiden skulde være fra 6—6 = 10½ Arbejdstime à 30 Øre, med forhøjet Betaling for Tiden fra 9—6 og Helligdages Eftermiddage; hvor Svendene faar Kost og Logi hos Mesteren beregner denne sig herfor 8 Kr. ugentlig og ved Landarbejde betaler Mesteren Svendens Logi et af Stederne. Ligeledes forbyder Forslaget Svendene under visse Forbehold det saakaldte „Fuskeri". Som man ser er Mestrenes Forslag saa temmeligt lig Svendenes og disse kunde have sparet sig at foretage nogetsomhelst Skridt for at fremsætte dette, naar de blot kunde have set nogle faa Dage ind i Fremtiden og set den Motivering hvormed Mestrene fremsætter deres Forslag. Den lyder nemlig saaledes:

> „Undertegnede Malermestre foreslaa herved, uden nogen Paavirkning, men af ren Interesse og for at opnaa de, saavel for Svendene som for Mestrene heldigste Arbejdsvilkaar, følgende":

Da der nu af visse Aarsager ikke kan ses i Fremtiden, men Erfaringen derimod saa ofte har vist at det kun saa yderst sjældent gaar „uden nogen Paavirkning" saa gør man naturligvis klogt i ikke at lade sig dupere af det Held Afdelingen i Hillerød i dette Tilfælde blev Genstand for, og af den Grund lade Fem være lige, men vedblivende arbejde paa at gøre sin Organisation saa stærk som muligt.

Mestrenes Forslag slutter med en Henstilling til Svendene der lyder saaledes:

> „Af Agtelse og Interesse for Faget og for at beskytte Mestre og Svende mod at forulæmpes i deres Erhverv, henstilles til Svendene ikke at arbejde sammen, hverken paa Fabrik eller hos Mestre, med Folk som ikke ere Fagmænd i Professionen".

Det er af den Slags Henstillinger, som selvfølgelig ikke kan faa nogen reel Betydning, og naar vi gjengiver den her, da er det kun fordi den tydeligt nok viser at de bestaaende Samfundsforholds Elendighed knuger saavel Mesteren som Svenden, til Fordel for „Kapitalen" selvfølgelig, men i Kampen mod dennes Tryk er denne Henstilling kun lig det Halmstraa der gribes efter af den Druknende. Lad os have Agtelse for vort Fag og lad os sætte en Stolthed i at have lært et Fag, naar vi ved Hjælp af dette kan føre en menneskeværdig Tilværelse, men lad os endelig forstaa, at naar det desværre i saa mange Tilfælde umuliggøres os, saa maa Grunden søges ganske andre Steder.

I Varde, hvor der hidindtil var arbejdet efter de allerusleste Betingelser, 6½ Dag à 11½—12

Timer for en Løn der varrierede fra 6—10 Kr., er der nu ogsaa uden Sværdslag opnaaet en, omend kun lille, Forbedring. Ligesom i den forannævnte Afdeling vare Mestrene indbudte til et Møde for ved Forhandling at søge ordnede Forhold, og ligesom der, bleve Mestrene ogsaa her borte. Da imidlertid Flertallet af Svendene arbejde paa et Værksted og der for Tiden kun er Svende i Arbejde hos 2 Mestre, fremsatte man underhaanden sine Fordringer ligeoverfor disse, der gik ind paa samme, hvorefter der nu betales en Minimums-Timeløn af 25 Øre og for Søndags- og Overarbejde en Timeløn af 40 Øre, Arbejdsdagen fastsattes til 11 Timer.

Det er ikke overdrevent heldige Vilkaar vore Kolleger her havde opnaaet, men naar de lokale Forhold tages i Betragtning, er det dog faktisk et Fremskridt, som vi med Tiden kunne udvide.

(Fortsættes.)

Benyt Lejligheden.

Der gives i denne Tid, hveranden Onsdag, i Malernes Fagf. i Kbhvn. praktisk Vejledning i Opmaaling og Regningers Affattelse. Vi opfordrer i Henhold hertil ærede Kolleger, der endnu kunne have lidt at lære paa dette Omraade, til heraf at tage Anledning til at indhente det forsømte.

Det er et Faktum at adskillige Kolleger tillægge Opmaaling en saa underordnet Betydning, at de overlade denne til Mesteren, som i denne Retning ofte viser sig yderst velvillig og sparer Svenden baade for Opmaaling og Regningsskriveri ved selv at regne det Hele ud og meddele Svenden Resultatet. Det er ogsaa et Faktum at dette Forhold i mange Tilfælde er en Følge af Svendens Mangel paa nødvendig Kendskab til Opmaaling, men ikke destomindre er det i alle Tilfælde forkasteligt og da ogsaa absolut stridende mod al fornuftig Forretningsgang. Thi hvilken Sælger vilde overlade til Køberen at veje eller maale Varen op? Ingen naturligvis! Det er da ogsaa kun et simpelt Regnestykke, at næst efter at kunne udføre et Stykke Arbejde, maa man være i Stand til selv at opmaale det, for derefter at kunne bestemme dets Værdi, hvis man da vil være sikker paa at faa denne betalt. Vi kunne derfor ikke noksom tilraade vore Kolleger at benytte sig af den tilbudte Lejlighed, idet vi gøre opmærksom paa at det er en utilgivelig Ligegyldighed at lade denne gaa uanvendt hen, en Ligegyldighed der temmelig sikkert vil blive dyr at betale.

Systematisk Ordning af Farverne.

(Af Eozelos.)

(Fortsat.)

Bruno-Kolbe gaar ud fra den før omtalte Farvecirkel, der tænkes som et Snit gennem Kuglens Ækvator og paa hvis Omkreds alle Spektrets Farver samt Purpurfarverne er anbragt saaledes at Kontrastfarverne ligger lige over for hverandre. Derved faar neutralt graat sin Plads i Centrum, og Radierne i Cirkelen kommer til at indeholde alle Mætningsgrader af de spektrale Farver. Paa den ene af Kuglens Poler anbringes hvidt og paa den anden sort, saa at alle de rene graa Schatteringer fra hvidt til sort faar deres Plads paa Kuglens Akse. Alle lyse Schatteringer af de spektralt mættede Farver faar Plads paa Kuglens Overflade mellem Ækvator og den hvide Pol og alle mørke Schatteringer paa den modsatte Halvkugle. Hvis man nu drager en Meridianlinie, det er en Linie fra Pol til Pol gennem en bestemt Farve, f. Ex. kromgult, vil man paa denne Meridian have afsat alle Schatteringer fra hvidt til sort gennem den kromgule Farve. Paa en Ellipselinie fra den ene Pol til den anden gennem en bestemt umættet Nuance i Farvecirkelen, har man ligeledes alle Schatteringer af vedkommende Nuance afsat. Alle de Farver, der befinder sig paa Kuglens Overflade kaldes mættede eller rene Farver, medens alle dem der findes under Overfladen er umættede og det i desto højere Grad jo nærmere de ligger ved Centrum.

Vi er altsaa i Stand til at kunne ordne alle Farvenuancer i et bestemt System, nemlig Farvekuglen og skal nu nærmere undersøge deres Plads i dette.

Vi tager først Farvecirkelen og ordner paa denne alle de spektrale Farver.

Bruno Kolbe afsatte Farverne fra rødt med Bølgebrede = 6561 (Zinnober) til det komplementære blaagrønne med Bølgebrede = 4923 paa den ene Halvcirkel saaledes at alle mellemliggende Toner gennem orange, gult og grønt fik Plads i ligefremt Forhold til deres Bølgebrede. Derefter afsatte han de øvrige Toner cyanblaat, ultramarinblaat, violet og purpur, saaledes at hver enkelt Farve kom til at ligge lige over for sin Komplementærfarve. Ved denne Fremgangsmaade blev Farverne ulige fordelt paa Cirkelen, men enhver vil ogsaa have lagt Mærke til at det samme er Tilfælde i Regnbuen, hvor nogle Farver breder over et større Fladerum end andre.

(Fortsættes.)

Allegoriske Fremstillinger.

(Fortsat.)

Den straffende Retfærdighed.

Denne er Nemesis. Paa Hovedet har hun en Krone eller et Diadem, i den ene Haand en Økse og en Svøbe, den anden lægger hun paa et stort Hjul, Sindbilledet paa Hurtigheden, eller ogsaa sætter hun Foden paa et mindre Hjul. Nogle giver hende tillige Vinger.

Krigen.

Denne fremstilles som Bellona, bevæbnet med Hjelm, Panser og Sværd og holdende en brændende Fakkel i Haanden. Ofte fremstilles ogsaa Krigen ved Mars, kendelig paa hans Vaabenrustning og en Ulv, eller kørende paa en Vogn, der styres af Bellona.

Freden.

Denne fremstilles som en Gudinde, Irene, der har en Oliegren i Haanden. Ofte sætter hun Foden paa en Rustning, eller holder en Fakkel, hvormed hun antænder en Stabel Vaaben. Undertiden fremstilles hun, i det hun lukker Janustemplet. Ogsaa er en Hjelm, som er overspundet med Edderkoppevæv, et Sindbillede paa en lang Fred.

(Fortsættes.)

Klatter og Stænk.

Oliemaleriets Alder. Kunsten at male med Oliefarve bragtes først i almindelig Brug af den flanderske Maler Jan van Eyck 1410, i det han benyttede en Opskrift derom fra det 12. Aarhundrede af Munken Theophile. Jan van Eyck opfandt tillige Tørringspræparater.

* * *

Københavnske Malere i forrige Aarhundrede. I Følge Adresseavisen for 8. Januar 1766 fandtes der i København 25 Malermestre i Aaret 1727, 37 i 1743, 36 i 1756, 45 i 1764, og 47 Mestre, 35 Svende og 45 Drenge i 1765.

* * *

Marmorarternes Antal. Der skal ialt forefindes 772 kendte Arter og Variationer af Marmor. Da enhver større Plade af en bestemt Art kan fremvise mangfoldige Former, kan man selvfølgelig, ved at dele saadanne Plader i smaa Stykker, erholde forskellige Prøver i Millionvis.

Strejke i Aarhus.

17 Mestre har indtil nu underskrevet paa Svendenes Fordringer. Paa enkelte Værksteder, hvor dette ikke er Tilfældet, arbejde udelukkende Kolleger, der endnu ikke have faaet Øjet op for, hvor nødvendig Arbejdernes Sammenslutning og fælles Optræden er, og som derfor vanskeliggøre og trække i Langdrag Gennemførelsen af vore Fordringer paa disse Steder. Det er imidlertid at haabe, at det maa lykkes Afdelingen i Aarhus at gøre disse Kolleger deres hidtidige fejlagtige Optræden indlysende.

Saa længe indtil dette sker, bør Kolleger, der søge Arbejde i Aarhus, forinden henvende sig til Afdelingens Formand om Oplysninger Forholdet vedrørende.

5. Juni.

I Lighed med foregaaende Aar afholder Arbejderpartiet paa denne Dag sin aarlige Mønstringsfest. I Henhold til sidste Generalforsamlings Vedtagelse opfordre vi alle vore Kolleger til at samles under Foreningens Faner, for i saa stort Antal som muligt at slutte sig til denne Fest.

Vi samles i Aar i St. Ravnsborgs Have, hvor Fanerne komme tilstede Kl. 12½, for derfra at marschere til Festtogets Samlingsplads.

Vi anser det for givet, at vort Arrangement med i Aar at henlægge Samlingsstedet til Ravnsborgs smukke skyggefulde Have vil vinde Bifald og bidrage til at alle møde her, i Stedet for at støde til Toget paa forskellige Steder. Foreningens Plads i Festtoget blev ved Lodtrækningen Nr. 7.

Bestyrelsen
for
Malernes Fagforening.

BEKENDTGØRELSER.

„Malerforbundet i Danmark".

Alle Sager Forbundet og Fagtidende vedrørende bedes adresserede til Sekretæren, **Rudolf Poulsen, Fredensgade 12, 3. Sal.** København N.

Hovedbestyrelsen afholder ordinært Møde den 2den Fredag i hver Maaned.

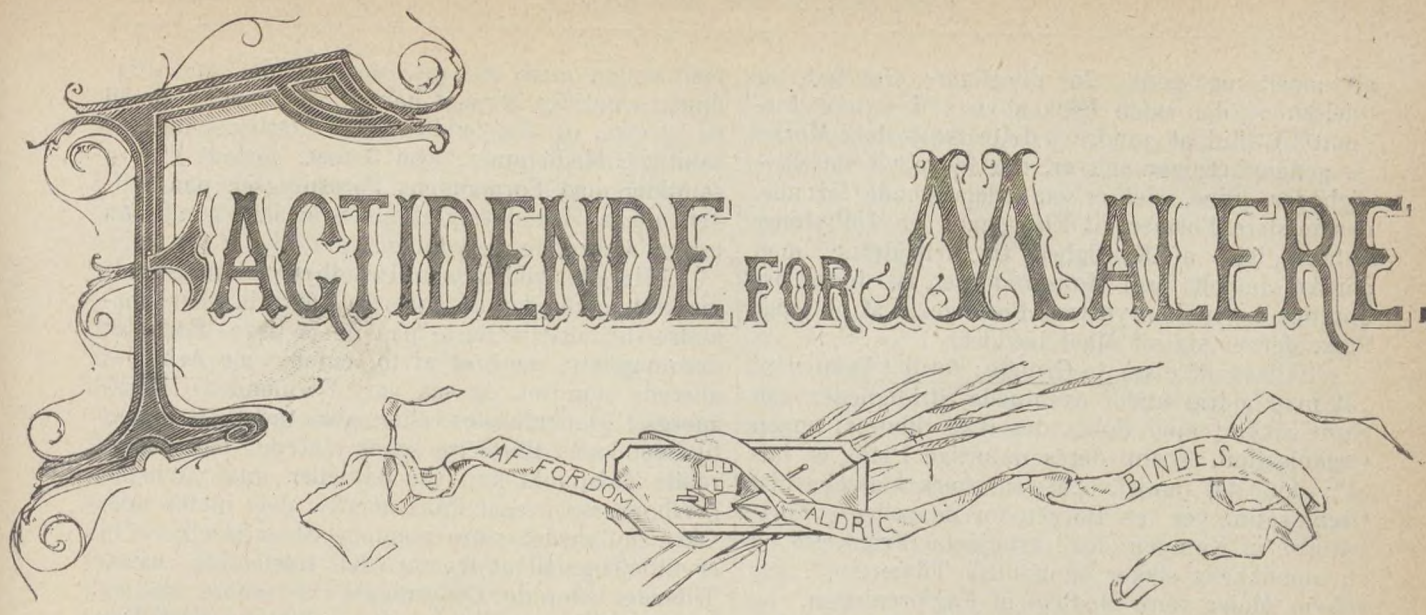
Fortegnelse over Formændene i Forbundets forskellige Afdelinger:

København,	Malernes Fagf., Rudolf Poulsen, Fredensg. 12, 3. S.
do.	Bliklakerer — Aug. Jacobsen, Godthaabsvej 11 B.
do.	Møbelmaler — L. Sørensen, Saxogade 90, 2. S.
Hillerød,	Chr. Jørgensen, Frederiksborg Nyhuse.
Helsingør,	Chr. Hansen, Strandgade 59, 2. Sal.
Holbæk,	C. Lorentzen, Studiestræde.
Odense,	L. Larsen, Læseforeningen, Torvet.
Aalborg,	Chr. Christensen, Skipper Clementsgade 12.
Aarhus,	J. Andersen, Frederiks Allé 132, 2. Sal.
Randers,	A. N. Knudsen, Th. Borupsstræde 11.
Varde,	P. Bollerup. Grydergade.

Malernes Fagforening i København afholder Medlemsmøde hver Onsdag Aften Kl. 8½ i Rømersgade 22, 1. Sal. Foreningens Kontor, som er samme Steds i Stuen, er aabent hver Lørdag Aften fra Kl. 8—10. Indmeldelser og Kontingent modtages begge Steder.

Redigeret af Rudolf Poulsen.

Trykt hos J. Henriksen, Rømersgade 22, København.

Juli. | Udgivet af Malerforbundet i Danmark. | 1891.

Organisationen.

Det hænder undertiden, saavel i politiske som økonomiske Kampe, at enkelte Personer forlader deres Kampfæller og træder over i Modstandernes Rækker. En saadan Handling dikteres ofte af mange forskellige Aarsager, men anses som Regel altid i den offentlige Mening for at være højst foragtelig, og det med Rette.

Nu har vore Modstandere ganske snedigt fundet paa at betegne Folk, der begaa en saadan Slyngelstreg, som overordentlig agtværdige Personer. — Dem med Hædersnavnet. — Ikke sandt, fra deres Standpunkt højst fiffigt; dog paa den Limpind fanges næppe mange Fugle; kun er det Skade, de Godtfolk er altid saa lidet konsekvente i deres Optræden.

Den samme Handling, som i dette Tilfælde roses til Skyerne, straffes i en anden, set fra denne Side af Sagen i Realiteten ganske den samme, med Døden, f. Eks. i Krigen. Hvilken Forskel! Her gælder en anden Moral.

Med den kapitalistiske Produktionsmaades Begyndelse er indtraadt en permanent Kamp mellem Arbejde og Kapital, Arbejder og Arbejdskøber. En bitter Kamp! Millioner af Mennesker kæmpe for det nødvendigste, for Brødet. En Kamp, i hvilken Arbejderne i alle Lande mere og mere føler sig som Brødre, og hvor Kapitalisterne i alle Lande blæser Nationaliteten og Fædrelandskærligheden et Stykke. En Kamp, der efterhaanden som Udviklingen skrider frem river alle med, ingen kan unddrage sig den, man nødes uvilkaarlig til at tage Parti.

Tilbage er altsaa kun at vælge den Plads, hvor man mener at høre hjemme og med Iver at arbejde for den Sag, man anser for den rette, aldrig svigte den Fane, under hvilken man lovede sig selv at kæmpe, naar ikke klare, uimodsigelige naturlige Grunde har bragt ens Overbevisning i modsat Retning.

Denne Kamp er som sagt vedvarende og vil ikke ophøre før Kapitalherredømmets Magt er brudt og alt samfundsnødvendigt Arbejde ophøjet til at indtage den Stilling, det i Følge sin Natur som eneste Værdifrembringer der staar til Menneskenes Raadighed, bør indtage.

Men der gives endnu Arbejdere — ligegyldige Mennesker —, der ikke vil se udenfor deres snevre Virkekreds og derfor kun mærker denne Kamp, naar det kommer til aabenlyse Arbejdsnedlæggelser, og først da indtager deres Standpunkt — for eller imod deres Kolleger.

For at værge sig mod denne systematiske Udbytning af Mennesker mod Mennesker, slutter Arbejderne sig sammen i Foreninger.

Det samme gør Kapitalisterne.

Det synes altsaa at være Tidens naturlige Udvikling.

Men naar det er saa, hvorfor saa tøve? Hvorfor saa ikke straks, naar man fra Barndommen — selv denne har den moderne Produktionsmaade frarøvet Arbejderne — træder ind i den Verden, hvor man kun har sig selv at stole paa, slutte sig til dem, man tror varetager ens Interesser bedst, og ikke vente til man staar over for Tilfælde, hvor Forholdene har tilspidset sig saaledes, at man tvinges til at gaa til en af Siderne, thi da kan det maaske under Tiden falde vanskeligt at vælge det rette.

I vor Tid er saa godt som ingen uafhængige, alle føler mere eller mindre den nuværende sociale Ordnings Byrder.

Bekymring og Utilfredshed plager enhver, der med Længsel skuer efter den i Fremtidens Skød slumrende Aand.

Jo hurtigere Organisation foregaar, saavel blandt Arbejderne som Kapitalisterne, des hurtigere komme vi over disse Tilstande, der ligesom skulde kvæle

alt ædelt og godt. Jo mægtigere Solidaritetsfølelsen — den uden hvilken vi vilde være fordømt til altid at vandre i dette trøstesløse Mørke — gennemtrænger enhver, des færre vil de Stridigheder blive, der er saa ødelæggende for alle, des mildere Former vil Klassehad og Udbytning antage, ikke af Kærlighed til Arbejderne, men ganske simpelt fordi Modstanderne vil indse det unyttige i den hensynsløse Forfølgelse af et enigt Folk, der er sig sit Maal bevidst.

Altsaa af disse to Grunde: for det første den, „at man aldrig under eventuelle Stridigheder kan regne sikkert med Folk, der ikke tilhører nogen Organisation, skønt deres naturlige Plads er hos os"; for det andet, „at en stærk klassebevidst Organisation er en Borgen for en roligere Fortsættelse af Kampen for Arbejdets Frigørelse og en øjeblikkelig sikker økonomisk Tilværelse", bør enhver Maler være Medlem af Fagforeningen, og ethvert Medlem bør ved aldrig at trættes i Agitationen bidrage sit hertil.

P. Slott.

Lønbevægelsen i Provindserne.

(Fortsat).

At der intetsomhelst Uheld skulde indtræffe under denne Bevægelse for at opnaa bedre Vilkaar, vilde vel være for meget forlangt, naar man tager i Betragtning at vor Organisation for de allerfleste Afdelingers Vedkommende er saa meget ung. Som Regel vil det være Hasard at danne en Forening i Dag for at strejke i Morgen. Det er vel ikke uhørt at dette har kunnet gaa godt, men Erfaringen har dog for ofte vist at Klogskaben byder stor Forsigtighed og Vurdering af sine Kræfter for ikke blindt at kaste sig ind i en saadan Kamp, og under alle Betingelser maa man dog først og sidst iagtage og overholde de Bestemmelser, der ere trufne for at opnaa det bedst mulige Resultat og uden hvilke en Fællesorganisation umuligt kan leve og arbejde.

I Viborg har vore Kolleger overset dette. Med en knapt 3 Maaneder gammel Organisation og med Trang til at opnaa en Forbedring i Vilkaar, har man troet at være i Besiddelse af det nødvendige for at kunne klare sig. Med Hovedbestyrelsens Billigelse blev der indledet Forhandling med d'Hr. Mestre i Viborg om Lønforholdene og Arbejdstiden, og det saa et Øjeblik ud, som der ud af denne Forhandling skulde komme et for begge Parter tilfredsstillende Resultat, idet der fra begge Sider gjordes Indrømmelser og Svendene paa de væsentligste Punkter opnaaede hvad de forlangte, ifølge Afdelingsformandens Indberetninger. Det maatte herefter forbause, at der kun faa Dage efter fra samme kom Meddelelse om at d'Hr. Mestre nu gik fra deres Ord og at man i den Anledning søgte om Hovedbestyrelsens Billigelse til at faa Ordningen opretholdt ved Strejke, men endnu mere forbausende var det at Afdelingen samtidig hermed havde gjort alt klar til en Strejke, og det endda saa eftertrykkeligt at samtlige Medlemmer, paa 3 nær, forlod Viborg samtidig med Formandens Forespørgsel, paa hvilken altsaa Hovedbestyrelsens Svar ikke kunde faa nogen afgørende Betydning.

Herefter vilde altsaa Hovedbestyrelsens Standpunkt hverken kunne gøre fra eller til, eller forandre det allerfjærneste paa de factiske Forhold, der nu maatte være et af to, enten v a r Arbejdet allerede standset, og saa var Formandens Forespørgsel jo meningsløs, eller ogsaa maatte Grunden til Svendenes Bortrejse søges i at der paa daværende Tidspunkt kun var lidt eller intet Arbejde i Viborg, og i saa Fald maatte det under alle Omstændigheder være meningsløst at strejke. Vi er tilbøjelige til at tro at det sidste har været Tilfældet efter de Oplysninger vi senere underhaanden have skaffet os, og eftersom adskillige Henvendelser til Formanden af denne ere forblevne ubesvarede, den sidste endog returneret som Følge af at samme imidlertid havde forladt Stillingen og var rejst her til Byen uden her at have fundet sig foranlediget til at give Hovedbestyrelsen nogen nærmere Forklaring. Da der ikke heller fra andre Kolleger i Viborg er givet nogetsomhelst Livstegn fra Afdelingen, er denne selvfølgelig udslettet af Malerforbundet.

I H o l b æ k har man for i Aar nøjedes med en lille Regulering af Lønforholdene. Hos Flertallet af Mestrene her betaltes pr. Dag 3 Kr., kun hos 3 Mestre var Daglønnen 2 Kr. 67 Øre. Dette Misforhold er ved Forhandling rettet til at samtlige Mestre nu ere indgaaede paa at betale 3 Kr. De to vare ligestraks villige hertil, den tredie havde lidt Betænkeligheder, som det imidlertid lykkedes ham at overvinde.

(Fortsættes.)

Korrespondance fra Stockholm.

Om den faglige Bevægelse blandt vore Kolleger i Stockholm skrives til os følgende:

Alt i længere Tid har her bestaaet en Fagforening, som stadig har arbejdet paa at forbedre Arbejdernes økonomiske Stilling. I flere Aar var dette Arbejde tildels frugtesløst, idet en stor Del Arbejdere kun opholdt sig her, saa længe der fandtes Arbejde for dem, og saa tilbragte Resten af Aaret, Vinteren, i deres Hjem paa Landet eller de mindre Byer, hvor Udgiften til Livsopholdet er mindre.

Disse, om Foraaret ankommende og om Efteraaret tilbagevendende Kolleger var det aldeles umuligt at faa ind i Fagforeningen. De begærede kun saa meget for deres Arbejde, at de, medens dette varede, lige akkurat kunde eksistere og faa saa meget til overs, at Udgiften til Tilbagerejsen kunde afholdes.

Heraf fulgte selvfølgelig, at Mestrene betalte det mindst mulige, en Uge saa og en anden saa, alt som der var Tilgang af Arbejdere.

Indseende, at det under disse Forhold vilde blive umuligt at opnaa nogen som helst Forbedring, besluttede Foreningen at oprette et Malerforbund for hele Sverige, for derigennem at samle alle Kolleger i en fælles Organisation.

I Henhold hertil udsendtes en Agitator, hvem det lykkedes at oprette 22 Afdelinger, af hvilke de 15 endnu bestaa, hvorimod de øvrige ere uddøde.

For to Aar siden lykkedes det Afdelingen her gennem partielle Strejker at faa Lønspørgsmaalet ordnet, saaledes at Arbejdslønnen fastsattes til 40 Øre pr. Time med 10 Timers Arbejdsdag i Maanederne April—September og 35 Øre pr. Time med 6 Timers Arbejdsdag den øvrige Tid af Aaret, ligesom Akkordpriserne bestemtes i Forhold hertil.

Disse Bestemmelser er det siden lykkedes Afdelingen at opretholde, til Trods for Mestrenes mange Forsøg paa at fravige samme.

Det meste Arbejde her udføres i Timeløn, medens Akkord udelukkende finder Sted paa ny Bygninger.

Længe er der agiteret for helt at komme bort fra Akkord, da dette System i særlig Grad øger Arbejdsløsheden, uden at dette endnu er lykkedes, grundet paa, at der endnu findes mange, der holde paa Akkordarbejdets Bibeholdelse og Timelønssystemet ogsaa kan have sine Ulemper.

I flere Provins-Afdelinger er der, dels ved Strejker, opnaaet en Forhøjelse af Lønnen og en formindsket Arbejdstid. Dog mangler der endnu meget inden Arbejdslønnen, hele Landet over, kommer til at staa forholdsvis paa samme Niveau.

— er.

Vundet Retssag.

Som det vil være Medlemmer af Malernes Fagf. i Købhvn. bekendt har der verseret en Sag for Retten, hvis nærmere Omstændigheder er følgende.

Iblandt andet Arbejde havde Medlem Hierwagen vasket nogle Facader, der ved Regningens Opgør gav Anledning til et Tvistspørgsmaal, i det Mesteren, Fritz Holm, forlangte Vinduerne trukket fra Facadens Maal.

Da Hierwagen ikke kunde gaa med til denne Betragtning, henvendte han sig i Fagforeningen, der maatte give ham Medhold eftersom det er Koutume, naar man vasker en Facade, da ikke alene at vaske Muren, men selvfølgelig hvad der kan siges at høre til denne, saasom Tag og Nedløbsrender, Vinduer o. s. fr., og faa samme betalt. Da imidlertid en skriftlig Henvendelse fra Foreningens Formand til Mesteren viste sig frugteløs, blev det nødvendigt at lade Spørgsmaalet afgøre ved Retten, der i sin den 20. Juni afsagte Dom giver vor Betragtning Medhold og „kender for Ret“. at Mesteren bør betale det paastaaede Beløb med 5% fra 11. August 1890 til Betaling sker og Sagens Omkostninger med 5 Kr. 56 Øre.

Vi finder heraf Anledning til at erindre Medlemmerne om Nødvendigheden af, ved Tvistspørgsmaal, at henvende sig til Foreningen og ikke finde sig i den første den bedste Fortolkning af hvorledes dette eller hint skal forstaas, hvad enten det motiveres med at Vedkommende „ikke plejer at betale saadant Arbejde“ eller ej.

Vi har saa ofte ønsket en faglig Voldgiftsret men ikke kunnet faa Mestrene med, lad os da saa idetmindste benytte den „Ret“ vi har; naar Mindelighed ikke kan afgøre Sagen.

Fra Odense.

Afdelingen i Odense foretog Søndag den 31. Maj en Udflugt pr. Vogn for Medlemmer med Damer. Kl. 8½ gik Turen til Geels-Kro, hvor Frokosten indtoges, og derfra til det endelige Maal. Klinten ved Kærteminde. Af medbragte Madkurve indtoges her et Fællesmaaltid, hvorefter en i Dagens Anledning forfattet, og med stort Bifald modtaget, Sang blev afsunget.

Kl. 4 kørtes herfra til Munkebo Bakke, hvor et Par af Deltagerne besørgede Musikken, til hvilken man fik sig en lystig Svingom til Kl. 9. Inden Hjemturen talte Afdelingens nys afgaaede Formand, A. Hansen, der motiverede Sandheden af det gamle Ord: „Enighed gør stærk“ og sluttede med et Leve for Fanen, den under hvilken Foreningen var gaaet frem med faste og sikre Skridt, og som derfor enhver Kollega burde sætte en Ære i at møde under. Efter et Leve for Taleren, og efter at endnu et Par Talere havde haft Ordet, satte man sig i Bevægelse hjemefter og naaede Odense Kl. 12, efter at have været begunstiget af det skønneste Vejr paa hele Turen og med Bevidstheden om, at have tilbragt en i alle Henseender vellykket Dag.

Ny Afdelingsfane.

Fredag den 5. Juni indviede Afdelingen i Aalborg sin ny og smukke Fane. Formanden indledede Højtideligheden, i det han kortelig fremhævede Fanens Betydning for Afdelingen og udtalte Haabet om, at den til enhver Tid maatte være i Stand til at samle samtlige Kolleger om sig og bevare den Solidaritetsfølelse, af hvilken det i saa uendelig høj Grad afhænger, om vi i det Hele taget skal kunne bevare vor Medbestem-

melsesret over de Forhold, hvorunder vi skulle leve og arbejde. Taleren henviste i saa Henseende til de forholdsvis gode Resultater, Afdelingen til Trods for sin korte Bestaaen, alt havde opnaaet.

Herefter talte Journalist Sabro i et udførligt Foredrag om Arbejderbevægelsen i det store og hele. Havde Malerne end hidtil for en Del holdt sig noget tilbage, saa syntes det som om Turen nu var kommen til dem, at ogsaa de for Alvor vilde være et Led i Kampen for Arbejdernes Frigørelse.

Med Musik og sammen med 2 andre ny Faner marscheredes derefter gennem Byen til Samlingspladsen for samtlige i Arbejderfesten deltagende Foreninger.

Ny Afdeling af Malerforbundet.

Søndag den 5. Juli afholdtes, efter Indbydelse af Afdelingen i Varde, et Møde for Malerne i Esbjerg, der havde mødt fuldtallig. Formanden for Afdelingen i Varde, P. Bollerup, indledede Diskussionen og paaviste i sit Foredrag, hvor nødvendigt det var for Arbejderne at slutte sig sammen, for ved fælles Hjælp at varetage fælles Interesser, og opfordrede herefter Kollegerne i Esbjerg til at oprette en Afdeling af Malerforbundet i Danmark.

Efter at flere Kolleger havde haft Ordet, alle i Tilslutning til Indlederen, vedtoges det enstemmigt at oprette en Fagforening og indmelde denne under Forbundet. Bestyrelse for den nydannede Forening valgtes samtidig, og har denne allerede anmeldt sin Tilslutning til Forbundet.

Udflugt til Frederiksborg.

Malernes Fagforening i København arrangerer Søndag den 12. Juli en Udflugt til Frederiksborg for Medlemmer med Damer.

Prisen pr. Deltager er 1 Kr. 75 Øre, Børn det halve. Herfor beregnes Jærnbanebilletten og Adgangen til Frederiksborg Slot. Listen til Paategning sluttes Onsdag den 8. Juli. Afgangen fra København finder Sted Søndag Morgen Kl. $7^3/_4$ fra Nordbanestationen.

Strejken i Aarhus hævet.

I Følge modtaget Telegram fra Afdelingen i Aarhus, er der ved Forhandling opnaaet tilfredsstillende Resultat for Svendenes Vedkommende og Strejken som Følge heraf sluttet. Nærmere Oplysninger vil følge i næste Nr. af Fagtidende.

* * *

Til Strejken i Aalborg er indkommet i frivillige Bidrag: Malernes Fagf., Kbhvn., 200 Kr., Møbelmalernes Fagf. do. 4 Kr. 75 Øre, Bliklakerernes Fagf. 2 Kr. 75 Øre, Afdelingen i Hillerød 4 Kr. 50 Øre, do. i Helsingør 10 Kr., do. i Randers 6 Kr. og do. i Varde 2 Kr. 5 Øre. Ialt 230 Kr. 5 Øre.

Hvorfor kvitteres
Hans Jørgensen, Kasserer
for Afdelingen i Aalborg.

Klatter og Stænk.

Legemers Fald. Det Rum, et Legeme gennemløber ved at falde, forholder sig som Kvadradet af den dertil anvendte Tid. (Et Tals Kvadrat er det samme, som Tallet multipliceret med sig selv. Kvadratet af 3 skrives 3^2 og læses 3 i anden Potens; $3^2 = 3 \times 3 = 9$. Kvadratet af 5 er 25, hvilket skrives $5^2 = 25$. $7^2 = 7 \times 7 = 49$.) Naar der ikke tages Hensyn til Luftens Modstand under Faldet, vil Legemet i et Sekund falde $15^5/_8$ Fod, i to Sekunder vil det falde $15^5/_8 \times 2^2 = 15^5/_8 \times 4 = 62^1/_2$ Fod, i fire Sekunder $15^5/_8 \times 4^2 = 250$ Fod. Tænker man sig et Par Malersvende falde ned, ved at flytte et af Ambrosiussens Patentstilladser, fra en Højde af 24 Alen, vil det vare ca. $1^3/_4$ Sekundt før de naar Jorden, thi hvis man regner $15^5/_8$ Fod for at være 7 Al. 20 Tom., vil man finde at 7 Al. 20 Tom. $\times 1^3/_4 \times 1^3/_4 = 23$ Al. $23^3/_4$ Tom. Fra Rundetaarns Gesims, der er 111 Fod over Jorden, vil det, ligeledes uden Hensyntagen til Luftmodstanden, vare ca. $2^2/_3$ Sekund med at falde ned, thi $15^5/_8 \times 2^2/_3 \times 2^2/_3 = 111^1/_9$ Fod.

BEKENDTGØRELSER.

„Malerforbundet i Danmark".

Alle Sager Forbundet og Fagtidende vedrørende bedes adresserede til Sekretæren, **Rudolf Poulsen, Fredensgade 12, 3. Sal.** København N.

Hovedbestyrelsen afholder ordinært Møde den 2den Fredag i hver Maaned.

Fortegnelse over Formændene i Forbundets forskellige Afdelinger:

København,	Malernes Fagf., Rudolf Poulsen, Fredensg. 12, 3. S.
do.	Bliklakerer — Aug. Jacobsen, Godthaabsvej 11 B.
do.	Møbelmaler — Rudolf Nielsen, Skytteg. 9 A, 2. S.
Hillerød,	Chr. Jørgensen, Frederiksborg Nyhuse.
Helsingør,	Chr. Hansen, Strandgade 59, 2. Sal.
Holbæk,	C. Lorentzen, Studiestræde.
Odense,	L. Larsen, Frederiksgade 11, St.
Aalborg,	Chr. Christensen, Skipper Clementsgade 12.
Aarhus,	J. Andersen, Frederiks Allé 132, 2. Sal.
Randers,	A. N. Knudsen, Th. Borupsstræde 11.
Varde,	P. Bollerup. Grydergade.
Esbjerg,	S. Rasmussen, Kongensgade 12.

Malernes Fagforening i København afholder Medlemsmøde hver Onsdag Aften Kl. $8^1/_2$ i Rømersgade 22, 1. Sal. Foreningens Kontor, som er samme Steds i Stuen, er aabent hver Lørdag Aften fra Kl. 8—10. Indmeldelser og Kontingent modtages begge Steder.

Redigeret af Rudolf Poulsen.

Trykt hos J. Henriksen, Rømersgade 22, København.

FAGTIDENDE FOR MALERE.

August. | Udgivet af Malerforbundet i Danmark. | 1891.

Lønbevægelsen i Provindserne.

(Fortsat).

Strejken i Aarhus. Allerede i December forrige Aar blev der i Afdelingen i Aarhus nedsat et Udvalg, hvis Opgave skulde være at søge en Forhandling med d'Hr. Mestre om en Regulering og Forbedring af Arbejds- og Lønforholdene, hvorom der tilstilledes Mesterforeningens Formand en Meddelelse. En Maanedstid herefter henvendte denne sig privat til Udvalget og anmodede om en ny Skrivelse, hvori det ønskedes nøjagtigt præciseret, hvorledes Udvalget havde tænkt sig en eventuel Ordning bragt tilveje. Skulde Svendenes Fordringer gaa i Retning af højere Løn eller lignende, da var det Formandens Mening at dette ikke kunde forventes bevilliget.

Nu ligger det i Sagens Natur, at naar Svendene ønsker en Regulering af de Vilkaar hvorunder de arbejde, saa er det selvfølgeligt at denne maa gaa i Retning af en Forandring til det bedre; det modsatte kan dog vel ikke med Billighed forlanges, og Udvalget motiverede derfor, uden Hensyn til Formandens Udtalelse, sine Fordringer i følgende Punkter: Minimalløn af 33 Øre pr. Time, 45 Øre for Søndags- og Overarbejde, samt 55 Øre for Natarbejde pr. Time; Arbejdsdagen forkortet med ½ Time og Udbetalingen henlagt til Fredagen.

Disse Punkter, der i en Skrivelse blev tilstillet Mesterforeningen, blev paa dennes Generalforsamling behandlet, ligesom et Udvalg nedsattes til at forhandle med Fagforeningen. De forberedende Skridt var altsaa hermed truffet fra begge Sider, og fra Svendenes Side afventede man nu med beundringsværdig Taalmodighed at modtage et Svar fra Mesterudvalget, og først da der var hengaaet ca. 2 Maaneder uden at dette var indløbet, blev Ventetiden anset for tilstrækkelig og et Møde for samtlige Malersvende indvarsledes til den 25. Marts.

Det kan være, at dette Møde har bragt Udvalget i Tanke om Betimeligheden af at give Svendene et Svar, nok er det, ved Mødets Begyndelse ankom dette, der gik ud paa, at Mestrene ikke saa sig i Stand til at gaa ind paa Svendenes Forslag af Hensyn til „de daarlige Conjuncturer", at man ansaa Akkordbetaling for den heldigste Form, og at det under de „nuværende Forhold" maa anses for rettest, „at Mestre og Svende paa de forskellige Værksteder enes om en bestemt Pris".

Som man ser, var dette Svar et reelt Afslag paa Svendenes Anmodning om Forhandling, og det kan kun forundre at d'Hr. har behøvet ca. 2 Maaneder for at affatte samme, da dets Indhold jo factisk kun er et Sidestykke til Indholdet af de fleste Mesterudvalgs Svar. Hvor kender man ikke godt Fremføringen af de „daarlige Conjuncturer" som Grund til at Mestrene ikke ser sig i Stand til o. s. v., og hvor ofte har man ikke hørt „Akkord" fremsat som Idealet, det der giver den dygtige og flittige Svend et større Vederlag end den uduelige og dovne, og endelig Tilsidesættelsen af Svendenes Organisation ved at paapege som „rettest" at Svendene enkeltvis „enes" med deres respective Mestre om Prisen.

Hvad nu det første angaar med de „daarlige Conjuncturer", saa maa vel snart hvert Barn have lagt Mærke til, at disse altid er tilstede, naar Svendene taler om Forbedring, og at det vilde være haabløst at vente til Mestrene fandt Conjuncturerne gode, idet der i det hele taget aldrig bliver tale om gode Conjuncturer, uden som overstaaet Stadium. At fremstille Akkord som heldigere end Timebetaling, med den ovenfor givne Motivering, er en Limpind, for hvilken Svendene heldigvis mere og mere faar Øjnene op, saavist

som Akkord netop i særlig Grad er skikket til at tvinge Arbejdslønnen ned, og det vilde derfor være meningsløst om Arbejderne gik med til at indføre denne Beregningsmaade, hvor de indtil Dato har været forskaanet for samme. Og endelig viser Erfaringen os hver Dag, hvor nødvendigt det netop er, at Svendens Sag tales gennem hans Organisation og at den Enighed der gennem denne kan opnaas med Mestrene, er af betydelig mere Værdi, end naar den enkelte Svend „enes" med Mesteren om Arbejdslønnen, og det ikke alene for Svenden, men for den Sags Skyld for Mesteren ogsaa. Naar de „nuværende Forhold" i Mestrenes Skrivelse fremføres som medvirkende til at ansé Organisationen for unødvendig, saa behøves der vist ingen Motivering for at paastaa, at de „nuværende Forhold" tvertimod er af den Beskaffenhed, at Organisationen vel ingensinde kunde tænkes at være mere nødvendig end netop nu, hvor vild og planløs Konkurrence kun kan bringe Arbejderen fra Dynen og i Halmen, hvis han glemmer den Magt der ligger netop i Organisationen.

Af disse Grunde maatte vi selvfølgelig finde Mestrenes Svar daarligt motiveret, og da de opstillede Punkter maatte siges at være holdte indenfor yderst beskedne Grænser, besluttedes det endnu at gøre et Forsøg paa at ordne Spørgsmaalet i Mindelighed ved underhaanden at faa Mestrenes Underskrift paa Svendenes Forslag, og først da dette ogsaa var mislykket, blev det med Hovedbestyrelsens Godkendelse vedtaget, at gennemføre Fordringerne eventuelt ved partiel Strejke. Denne Beslutning hjalp, for saa vidt som nu 4 Mestre straks underskrev medens Arbejdet den 22. April til en Begyndelse nedlagdes hos flere Mestre, indtil det paa denne Maade lykkedes at faa over Halvdelen af de Mestre med, som i det hele taget beskæftige Svende. Saavidt vare vi komne efter 7 Ugers Strejke, og det kan kun tilskrives indifferente Kollegers Mangel paa Solidaritetsfølelse at vi ikke forlængst var naaet videre og at Udsigterne til en endelig Slutning syntes at ligge langt ude.

Imidlertid vare vi fast besluttede paa at holde ud, og da ogsaa af Hensyn til de Mestre, der vare indgaaede paa vore Fordringer, og det traf os derfor selvfølgelig ikke ubelejligt, da en af de større Mestre, paa dette Stadium følte sig interesseret i at faa Ende paa Striden i sin Helhed og derfor forespurgte Afdelingens Bestyrelse om denne var villig til en Forhandling med et eventuelt Udvalg af Mestre, noget der forøvrigt neppe behøver at spørges om, idet det modsatte vistnok er uhørt indenfor Arbejderbevægelsen, hvor Strejke aldrig ønskes, men kun benyttes naar al Forhandling strander. Da Bestyrelsen havde givet et bekræftende Svar paa vedkommende Mesters Forespørgsel, afholdt Mesterforeningen et Møde 20. Juni, hvor et Udvalg nedsattes for at forhandle med Fagforeningens Bestyrelse om Betingelserne for Strejkens Slutning.

I et Fællesudvalgsmøde den. 25. Juni enedes man da saa om den fremtidige Ordning, idet Svendene paa Mestrenes Forslag gik med til en Nedsættelse af Timelønnen for Over- og Natarbejde med 5 Øre, og Bestemmelsen om at samtlige Lønsatser ikke skulle gælde for Svende under 20 Aar og for ældre ikke fuldt arbejdsdygtige Svende, og efter at denne Overenskomst var tiltraadt af Mesterforeningen, hævedes Strejken den 3. Juli efter at have varet i 10 Uger.

Herefter er Forholdene i Aarhus saaledes: I Tiden fra 1. April til 1. Oktober er den ordinære Arbejdsdag fra 6 Morgen til 6 Aften med 2 Timers Spisetid, i Marts og Oktober fra 7—5 med 1½ Time Spisetid, og i de øvrige 4 Maaneder fra 8—4 med 1 Time Middag; Overarbejdstimer er Tiden fra den ordinære Arbejdsdag og til Kl. 10, og Natarbejde efter Kl. 10. Timelønnen er: 33 Øre, Søndags- og Overarbejde betales med 40 Øre og Natarbejde med 50 Øre pr. Time.

Alt i Alt har vi opnaaet følgende reelle Fordele: Arbejdsdagen forkortet med ½ Time, Ugelønnen forhøjet med ca. 2 Kr., Søndags-, Over- og Natarbejde forhøjet med ca. 33%, Udbetalingen henlagt til Fredagen, og hvad der er af særlig Betydning, Mestrenes Anerkendelse af Svendenes Organisation, som en Faktor der maa regnes med. Dette sidste er af saa meget større Betydning, som d'Hr. i Begyndelsen af Bevægelsen, i deres Svar til Svendenes Udvalg mente det „rettest" at Svendene enkeltvis „enedes" med de respektive Mestre, og nu til Slutning dog kommer til den modsatte Erkendelse og ved deres Henvendelse til Fagforeningen for at faa Forholdene ordnede. finder dette at være det „retteste" hvad det selvfølgelig ogsaa er.

Skade kun at der har skullet en Strejke til for at bibringe d'Hr. Mestre det rette Syn paa Sagen; thi havde de haft dette for 3 Maaneder siden, saa havde denne jo været undgaaet og Mestrene kunde vel nok have haft mindst lige saa stor Fordel heraf som vi; men forhaabentlig vil denne Strid, vi nu har ført i Aarhus kunne øve en heldig Indflydelse trindt om paa Steder, hvor man indtil nu har været i Tvivl om hvad Organisation egentlig er og specielt vil vi haabe dette for de Kollegers Vedkommende, som paa nært Hold har set paa denne og paa Strejken paa samme Maade som Koen ser paa den rødmalede Port.

Fagmøde i Aarhus.

Søndag den 12. Juli afholdtes i Aarhus, efter Indbydelse af den derværende Afdeling, et forholdsvis godt besøgt Møde for Malerne i Jylland, hvor særlig Aalborg- og Randers-Afdelingerne havde givet talrigt Møde.

Efter at der var budt de fremmede Kolleger Velkommen og udtalt Ønsket om et godt Resultat af Mødets Forhandlinger, sattes nedenstaaende, af Fagforeningen i Aarhus indbragte, Punkter under Diskussion:

1. Organisation.
2. Akkord eller Timeløn.

Efter at flere, saavel af de stedlige som fremmede Kolleger, havde haft Ordet til første Punkt, for at betone Nødvendigheden af en ihærdig Agitation for at samle alle Malere indenfor Organisationen, vedtoges efterstaaende Resolution enstemmigt:

„Idet man erkender, at der kun ved Organisation kan opnaas bedre Arbejdsvilkaar, vedtager de forsamlede Kolleger at sætte al Kraft ind paa at faa dannet Fagforeninger i de Byer, hvor der endnu ikke findes saadanne."

Punkt 2 fremkaldte ligeledes en livlig Diskussion, under hvilken de forskellige Talere var enige om at Timeløn maatte anses for den heldigste Betalingsmaade.

Der indbragtes og vedtoges enstemmigt følgende Resolution:

„De ved Fagmødet forsamlede Kolleger anser Timebetalingen som det heldigste og vedtager at tilbagevise ethvert Forsøg paa at indføre Akkord i Faget."

Efter et med livlige Hurraraab besvaret Leve Malerforbundet i Danmark, hævede Dirigenten, med en Tak til samtlige Deltagere, det vellykkede Møde.

Systematisk Ordning af Farverne.

(Af Eozelos.)

(Sluttet.)

Da Farverne deler sig naturligt i to Hovedgrupper, de varme og de kolde Farver, af hvilke den ene Gruppe samler sig om orange og den anden om cyanblaat, og Grænsen mellem dem ligger i purpur paa den ene Side og i grønt paa den anden, saa deler Kolbe Farvecirkelen i to Halvdele, ved en Diameter gennem purpur og grønt og regner nu Endepunktet af denne Diameter ved den purpur Side for 0 Grad.

De spektrale Farver er derefter fordelte saaledes: rød-purpur fra 0°—15°, rødt 15°—45°, orange 45°—120°, gult 120°—150°, gulgrønt 150°—170°, grønt 170°—190°, blaagrønt 190°—225°, cyanblaat 225°—295°, ultramarin 295°—325°, violet 325°—340° og purpurviolet 340°—360°.

Overgangen mellem Farvetonerne er selvfølgelig gradvis, saaledes at de her nævnte Farver kun danner Hovedgrupper.

Til Orientering anføres, at Karmin med Bølgebrede 6867 findes paa 15°, Zinnober med Bølgebrede 6562 paa 31°, Kromgult (nevtralt Blykromat) med Bølgebrede 5890 paa 105°, Zinkgult (Zinkkromat) med Bølgebrede 5660 paa 130°, Schweinfurthergrønt med Bølgebrede 5210 paa 180° og Ultramarinblaat (O. V. Nr. 1694) med Bølgebrede 4470 paa 323°.

Ved foruden de her nævnte Farvestoffer at anvende Snehvidt (rent Zinkilte) og Nevtralsort, kan man ved Hjælp af Kolbes Farvemaaler frembringe omtrent alle mulige Farvenuancer.

Man inddeler Farvekuglen som en Globus med Meridianlinjer og Parallelkredse. Ækvator deles altsaa i 360 Længdegrader, idet vi gaar ud fra purpur som Nulpunkt, og Parallekredsene eller Bredegraderne regnes positive mod den hvide Pol fra 0° til + 90° og negative mod den sorte Pol fra 0° til ÷ 90°. Radius sættes = 1, saaledes at den kan deles i Hundrededele, idet Centrum er = 0,00 og en Nuance paa Kuglens Overflade = 1,00.

Forestillede man sig nu, at der laa en Farvenuance paa hver af Længde- og Bredegraderne samt paa hver Hundrededel af Radierne, havde man et Antal af ialt 6,444,210 Farver; men skøndt man selvfølgelig maa tænke sig, at en Farve varierer gennem utallige Overgange, viser det sig dog at det menneskelige Øje ikke er i Stand til at opfatte saa smaa Forandringer i Farven, som det nævnte Antal Farvenuancer maatte forudsætte.

Dr. A. Lehmann har beregnet det hele Antal for Øjet synlige spektralt mættede Farvetoner til ialt 214. Disse fordele sig paa Farvecirkelen saaledes som efterstaaende Tabel viser:

Farvegruppens Navn.	Plads paa Farvecirkelen.	Antal Grader.	Middelafstand i Grader mellem Farvetonerne.	Antal Farvetoner.
Rødpurpur	0° — 15°	15	1°,88	8
Rødt	15° — 45°	30	2°,73	11
Orange	45° — 120°	75	1°,70	44
Gult	120° — 150°	30	1°,67	18
Gulgrønt	150° — 170°	20	2°,00	10
Grønt	170° — 190°	20	3°,33	6
Blaagrønt	190° — 225°	35	3°,18	11
Cyanblaat	225° — 295°	70	1°,59	44
Ultramarin	295° — 325°	30	0°,91	33
Violet	325° — 340°	15	0°,83	18
Purpurviolet	340° — 360°	20	1°,82	11

Som man ser er Fordelingen ujævn, idet Farverne ligger hverandre nærmest ved blaat og gult, og fjærnest ved rødt og grønt. Det vil med andre Ord sige, at Øjet er mere modtagelig for Forskellighed i blaa og gule Farvetoner end for en saadan i røde og grønne.

Middelafstanden mellem de enkelte Toner er angivet for hver Gruppe, men selvfølgelig vokser eller aftager Afstanden jævnt; den er mindst ved violet omkring 333°, vokser derfra gennem purpur og rødt til den naar sit Maksimum i ildrødt ved 40°, aftager efterhaanden til gulorange omkring 100°, tiltager til grønt ved 180° og aftager da atter til violet.

Ved forskellige Forsøg fandt Chevreul at i en Række af 40 Schatteringer fra hvidt til sort gennem en mættet Farvetone, ligger disse hverandre saa nær, at Øjet næppe kan skælne

Forskellen. Han schatterede derfor sine Farver saaledes, at der i Rækken fra hvidt til sort kom 10 lyse og 9 mørke Schatteringer foruden den schatterede Farve; hele Rækken med de to Yderfarver hvidt og sort bestod altsaa af 22 Schatteringer.

Vil vi derfor, i Lighed med de mættede Farvetoners Antal om Kuglens Ækvator, afsætte Schatteringerne paa Meridianerne, saaledes at Forskellen netop er mærkelig, kan vi passende anbringe en Schattering paa hver femte Grad; derved erholdes 17 lyse og 17 mørke Schatteringer foruden den schatterede Farvetone paa 0° samt hvidt og sort i Polerne.

For at kunne bestemme Antallet af de umættede Farver, betragte vi Overgangen fra hvidt til sort, idet vi erindrer at Radius er delt i Hundrededele. Afsætter vi en Schattering paa hver femte Hundrededel faa vi 19 lyse og 19 mørke graa Schatteringer foruden det nevtrale graa i Kuglens Gentrum og foruden Aksens Endepunkter hvidt og sort.

Men en hvilken som helst Farvetone paa Kuglens Overflade kan ligesom hvidt og sort dæmpes med 19 Overgange eller Mætningsgrader fra vedkommende Tone til nevtralt graat.

Efter disse Beregninger skulde saa det hele Antal for Øjet synlige Farvenuancer være 149,841; men selv dette Antal er for stort, thi man vil let indse, at de stærkt dæmpede Mætningsgrader omkring Kuglens Centrum ligger hverandre saa nær, at Øjet ikke kan skelne endog blot et tilnærmelsesvis saa betydeligt Antal som ude ved Ækvator.

Det samme bliver Tilfældet med Schatteringerne baade for de mættede og de umættede Nuancers Vedkommende; efterhaanden som man nærmer sig Polerne, ligger Meridianerne hverandre for nær til at man skulde kunne se Forskel paa de enkelte ved Siden af hinanden liggende Toners Schattering. Man vil vistnok højst kunne anslaa alle Farvenuancer til et halvt Hundredetusende.

Vi har nu altsaa en fuldstændig systematisk Ordning af alle tænkelige Farver og skal kun til Slutning fremhæve en af Bruno Kolbe foreslaaet systematisk Navngivning af Farverne, den saakaldte „numeriske Farvenomenklatur". Efter denne nævnes først Farvetonen, derefter Mætningsgraden og sidst Schatteringen.

Farvetonen (f) angives ganske simpelt ved Gradeantallet paa Ækvator, idet man gaar ud fra Nulpunktet i Purpurfarverne, den varierer fra 0° til 360°.

Mætningsgraden (r = Radius) angives ud fra Kuglens Centrum og varierer fra $0{,}_{00}$ til $1{,}_{00}$.

Schatteringen (s) angives ved Gradeantallet paa Meridianen; de lyse Schatteringer varierer fra 0° til + 90°, de mørke fra 0° til ÷ 90°.

Angives der nu en Nuance: $F = 45^0{,}0{,}_{70}$, + 20°, saa betyder det altsaa en Farve, hvis Farvetone er 45°, Mætningsgrad = $0{,}_{70}$ og Schattering = + 20, med andre Ord en Nuance mellem rødt og orange, der er dæmpet med $^3/_{10}$ graat og schatteret med $^2/_9$ hvidt. Angives Nuancen: $F = 160^0{,}1{,}_{00}$, ÷ 45°, det er: $f = 160^0$, $r = 1{,}_{00}$, s = ÷ 45° og man har en fuldt mættet olivengrøn Farve, hvis Plads er i Midten af de gulgrønne Farvetoner og som er schatteret med halvtsort.

De i Kugleaksen liggende graa Farver foreslaas kaldte + r eller ÷ r, da for dem alle f er ubestemt og s = + 90°, de kan altsaa betragtes som Mætningsgrader af hvidt og sort. Udtrykket F = + $0{,}_{50}$ r betegner da en Farve, som ligger midt imellem hvidt og nevtralt graat.

Det skal endnu yderligere bemærkes at vi overalt i denne Artikel ved Navnet Farvetone har betegnet Farvens Variationer efter Lysstraalernes Bølgebrede, altsaa dens Plads i Regnbuen eller paa Farvekuglens Ækvator; ved Mætningsgrad er overalt betegnet Variationen fra graat til den rene Farvetone, saa at jo mere den er dæmpet, gjort dus eller skiden, desto mere umættet siges den at være, ved Schattering er forstaaet den Lysstyrke hvormed Farven fremtræder. Navnet Nuance er efter Kolbes Forslag anvendt til at betegne en nøjagtig bestemt ved sin Farvetone, Mætningsgrad og Schattering given Farve.

Ny Afdeling af Malerforbundet.

Vore Kolleger i Vejle har oprettet en Fagforening og indmeldt denne under „Malerforbundet i Danmark", der altsaa nu tæller ialt 13 Afdelinger.

BEKENDTGØRELSER.

„Malerforbundet i Danmark".

Alle Sager Forbundet og Fagtidende vedrørende bedes adresserede til Sekretæren, **Rudolf Poulsen, Fredensgade 12, 3. Sal.** København N.

Hovedbestyrelsen afholder ordinært Møde den 2den Fredag i hver Maaned.

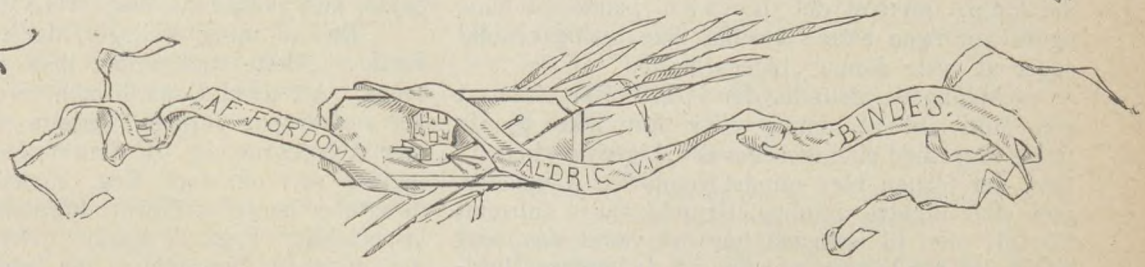
Fortegnelse over Formændene i Forbundets forskellige Afdelinger:

København,	Malernes Fagf., Rudolf Poulsen, Fredensg. 12, 3. S.
do.	Bliklakerer — Aug. Jacobsen, Godthaabsvej 11 B.
do.	Møbelmaler — Rudolf Nielsen, Skytteg. 9 A, 2. S.
Hillerød,	Chr. Jørgensen, Frederiksborg Nyhuse.
Helsingør,	Chr. Hansen, Strandgade 59, 2. Sal.
Holbæk,	C. Lorentzen, Studiestræde.
Odense,	L. Larsen, Frederiksgade 11, St.
Aalborg,	Chr. Christensen, Skipper Clementsgade 12.
Aarhus,	J. Andersen, Frederiks Allé 132, 2. Sal.
Randers,	A. N. Knudsen, Th. Borupsstræde 11.
Varde,	P. Bollerup. Grydergade.
Esbjerg,	S. Madsen, Kirkegade 8.
Vejle,	O. Olsen, Gl. Havn 26, 1. Sal.

Malernes Fagforening i København afholder Medlemsmøde hver Onsdag Aften Kl. 8½ i Rømersgade 22, 1. Sal. Foreningens Kontor, som er samme Steds i Stuen, er aabent hver Lørdag Aften fra Kl. 8—10. Indmeldelser og Kontingent modtages begge Steder.

Redigeret af Rudolf Poulsen.
Trykt hos J. Henriksen, Rømersgade 22, København.

FAGTIDENDE FOR MALERE.

September. | **Udgivet af Malerforbundet i Danmark.** | **1891.**

Bort med Ligegyldigheden.

At Ligegyldighed i al Almindelighed er en meget uheldig Egenskab er vel saa nogenlunde Alle enige om, men naar den bliver saa stærkt udviklet, at den direkte og aabenbart skader ikke blot den Paagældende selv, men ogsaa andre, da turde det ikke være for tidligt om man søgte at komme bort fra den Tendens, der desværre synes at være tilstede hos ikke saa faa Kolleger og som gaar ud paa, til en vis Grad, at undskylde denne Egenskab.

At denne Tendens er tilstede, fremgaar tydeligt nok af den Frejdighed, hvormed de Paagældende indrømme og blotte deres Ligegyldighed, selv i de Tilfælde hvor de maa indrømme, at den er Skyld i Pligtforsømmelse af den Art, at vi alle maa lide derunder.

Spørg for Ex. ti af de Kolleger, der staa udenfor Fagforeningen, om Grunden hertil, om den bunder i en fra vor modsat Opfattelse af Organisationens Nytte, om de ikke kunne indse at de nuværende Forhold med Styrke kræver den største Agtpaagivenhed fra Arbejdernes Side, hvis da ikke de i Forvejen kun alt for elendige Vilkaar, hvorunder vi leve, end yderligere skulle forværres. Spørg dem ad og de ni vil svare: „Vi indse det altsammen fuldt vel, hver Dag beviser os jo om Sandheden heraf, men — vor Ligegyldighed har været stærk nok til at hindre os i, resolut at stille os paa den Plads, hvor forlængst hver selvbevidst og ærekær Kollega burde staa". — Ja, det er i Virkeligheden Svaret, og hvor det tages for gode Varer, uden at Vedkommende gøres opmærksom paa det nedværdigende og uforsvarlige i at udvise Ligegyldighed, der gør vi os til Medskyldige i denne og spænde Ben for os selv.

Det gælder derfor om i første Linie at vi alle gør os det klart hvad Ligegyldigheden egenlig er; thi saa vil næppe nogen længere se paa den med de Øjne som nu.

Vi ere ikke tjente med, at en eneste Kollega forsømmer sin Pligt og ser til hvor vi ofre Tid og Kræfter til fælles Bedste, og vi maa kunne lægge saa megen Alvor i vor Agitation, at ialfald ikke en eneste mere vil indtage denne Stilling af Ligegyldighed. Livet er for kort og Kampen for Tilværelsen for haard til at blot en eneste Arbejder tør udvise Ligegyldighed. Hvis den Ligegyldighed der nu florerer, istedetfor gradvis at medføre sit skæbnesvangre Resultat, lod dette følge noget mere umiddelbart, da vilde man sikkert vurdere Ligegyldigheden efter en anden Skala, da vilde den umotiverede Overbærenhed med det samme falde bort. Naar man nu indrømmer sin Pligtforsømmelse som værende Udslag af Ligegyldighed, saa kan denne kun være mulig som Følge af, at man ikke tilstrækkeligt har overtænkt og har været for kortsynet til, at beregne Følgerne i sin fulde Udstrækning. Lad os tænke os, at en Mand fra 4. Sal vil gaa ned paa Gaden og af ren „Ligegyldighed" gaar paa Hovedet ud af Vinduet istedetfor paa Benene ned ad Trapperne. Vilde vi saa tro paa denne Ligegyldighed? Vist næppe. Manden maatte i vore Øjne være gal. Og hvorfor? Fordi han i modsat Fald maatte være saa nogenlunde bekendt med Følgerne af en saadan Luftfart og derfor naturligvis vilde have undgaaet den. Og kunde vi have forhindret ham i hans Gerning, saa vilde vel Enhver have gjort det. Men hvis denne samme Mand af „Ligegyldighed" undlader at gøre, hvad der under de nuværende Forhold kan gøres for eget og Kammeraters Velfærd, saa tror vi ham, naar han siger at han har ladet sig lede af Ligegyldighed, og ikke alene tror ham, men vi finder det slet ikke graverende. Hvad Mening er der heri.

Har Manden været gal i det første Tilfælde, saa handler han da saa vist langtfra klogt i det sidste. Har vi en juridisk Pligt i det første Tilfælde, til saafremt det staar i vor Magt, at forhindre ham i at foretage sig et Skridt som man paa Forhaand ved kan blive hans Ulykke, saa har vi under alle Omstændigheder en moralsk Pligt i sidste Tilfælde til at gøre det samme, saa meget mere som vi her ikke alene ved at det kan, men at det bliver baade til hans og til vor egen Skade om han ikke hurtigst mulig søger at ryste denne „Ligegyldighed" af sig.

Af alle de Grunde, der i Tiden er fremsat som Motiv til at denne eller hin ikke gjorde fælles Sag med sine Kolleger er „Ligegyldigheden" den, der forhen blev mindst fremført. Alle andre, mer eller mindre umulige, Grunde var i absolut Flertal; men til Gengæld har det været den, der har holdt sig længst og efter at de andres Holdbarhed forlængst er gaaet i Vasken, throner denne nu, som den dominerende. Og Aarsagen hertil er lige for Haanden. Der er blevet tænkt for lidt over den, men nu maa den lægge Beslag paa vor Opmærksomhed, og ligesom den sunde Fornuft har fortrængt de øvrige, saaledes vil det ogsaa lykkes at fortrænge denne og det ligger i betydelig Grad i vor egen Haand at fremskynde det Tidspunkt, da ingen ærekær Kollega mer vil vedkende sig at være i Besiddelse af blot det svageste Gran af Ligegyldighed, som skulle kunne skade egne og Kammeraters Interesser.

Husk derfor, naar Ligegyldigheden anføres som Grund, saa tør vi ikke lade fem være lige; thi den er vor Fjende, som vi har moralsk Forpligtelse til at bekæmpe og derfor bør Parolen lyde: „Bort med Ligegyldigheden".

Retten til Arbejdet.

Kun alene Arbejdet, det fysiske som det aandelige, højner Menneskehedens Kulturniveau.

Kun Arbejdet har tilvejebragt de umaadelige Samfundsrigdomme et lille Mindretal — der aldrig har arbejdet — har forstaat at tage i Besiddelse.

Har vi alle Ret til at arbejde?

Fødes nogle med særlige Privilegier til dette fremfor andre?

Er det i Følge Love som ej Mennesker kan forandre, at Arbejdsløsheden breder sig?

Med den kapitalistiske Produktionsmaade er Retten til at arbejde frarøvet Arbejderne, idet denne som Stordrift fordrer Anvendelse af kostbare Produktionsmidler, som den enkelte ikke kan anskaffe sig og som derfor nødvendigvis burde tilhøre Samfundet. Maskinerne sparer Arbejdskraft og intet er da mere naturligt end at Arbejdstiden forkortes efterhaanden som disse forbedres, og Brugen deraf tiltager; men selvfølgelig er dette i Modstrid med hele vor nuværende Systems Indhold, og sker kun ved Arbejdernes eget Initiativ.

Maaske, vilde nogen udbryde: „Det er dog formeget at paastaa, at Retten til at arbejde er os frataget. Ingen er jo udelukkede fra at deltage i Konkurancen.

Nuvel. Lad Tilhængerne af denne ægte Storborgerfrase, da et Øjeblik have den Fornøjelse at være umodsagt, og vi vil for en Gangs Skyld betragte et Par Begivenheder fra Storpolitikens Omraade — som kan supleres med mange — der saa slaaende beviser, at Retten til at arbejde, kun gælder saa langt vore Modstandere vil.

De af mine Kolleger, der muligvis vil indvende: „Dette vedkommer ikke Fagf." skal jeg svare. Alt hvad Kapitalismen foretager sig, om det end er paa Jordens fjerneste Afkrog, vedkommer Arbejderne, og fra dem danner vi ingen Undtagelse, selv om vort Fag, maaske endnu ikke direkte er berørt af Storproduktionen (Se Artiklen: „Specialitet" Fagt. f. April). Den sidste Rest af den Stolthed, hvormed vi for længe har betragtet os — faglig set — som staaende over alle andre Arbejdere, tør vel nu snart haabes at være forsvunden.

For ca. et Aar siden skulde forskellige Industrigrene i de nordamerikanske Fristater beskyttes mod den stærke Indførsel af Produkter fra Europa. D. v. s. amerikanske Kapitalister vilde tjene nogle af de Penge, der nu gik i deres europæiske Kollegers Lommer. Regeringen i Washington vedtog da den saakaldte Mac Kinley Lov, der lagde en betydelig forøget Told paa en Mængde Indførselsartikler fra Europa. Naturligvis havde dette til Følge, at Fabriksvirksomheder, der hovedsagelig havde deres Marked paa Amerika, dels hæmmedes, dels standsedes, idet disse, for vedblivende at producere, maatte sælge deres Varer saameget billigere som Toldforhøjelsen androg, hvad der maaske var ensbetydende med at fortsætte uden Udbytte, og saa dum er ingen Kapitalist. Arbejdernes Løn var i Forvejen saa lille, at her intet kunde fradrages og tilbage var da kun dette ene: at afskedige dem.

I Østafrika har Portugal nogle Kolonier som England ønskede at eje. Dette førte til en Strid, der har varet et Par Aars Tid og en af Følgerne blev denne, at engelske Kapitalister opsagde de i portugisiske Handelshuse og Fabriker staaende engelske Penge; nødvendigvis maatte dette medføre, at disse Virksomheders Drift standsedes, hvorved en Mængde Arbejdere kastes paa Gaden.

Saaledes drives Spil med Arbejderne.

Mens amerikanske Kapitalister tager Brødet af Munden paa Hundrede og atter Hundrede af fattige Arbejdere i Europa, der var taknemmelige for blot at faa Lov til at fortsætte deres elendige Tilværelse i de larmende og smudsige Fabriker, sidder Englands Pengebaroner paa Londons Børs, og dikterer Arbejdsløshed med deraf følgende Elendighed og Savn over atter andre — Mennesker de aldrig har kendt eller set, ja selv de uskyldige Børn rammer Ulykken.

Men er vi da ikke snart ved Enden af dette forbandede System, der rolig tillader saadanne Forhold?

I disse Dage har Arbejderne afholdt Kon-

gres i Bryssel. Repræsentanter for Verdensproletariatet var her forsamlet for at fastsætte en enig bestemt Optræden af alle Landes Arbejdere i Kampen for Retten til Arbejdet. Men skal disse Beslutninger ikke være tomme Slag i Luften, maa der, stærkere end nogensinde tidligere, arbejdes for Organisationens Fremgang, der endnu lader meget tilbage at ønske, og desværre vort Fag hører ikke til de længst fremmelige, om end vi med Henblik paa det sidste Aars Virksomhed vel ikke har nogen særlig Grund til at klage.

Bestandig ruller Udviklingen Billeder frem for os, det ene mørkere og uhyggeligere end det andet; tilsidst maa dog vel Øjnene aabnes, selv paa dem, der nok saa meget er hildet i gamle Fordomme.

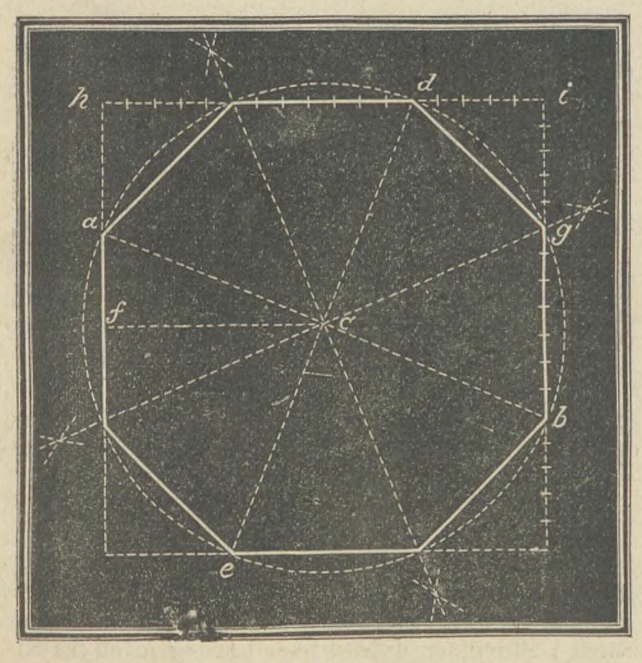
Kast Blikket over Verden og se: Naturen øser Rigdom over Mennesker. Saa stræb da at faa Del i denne.

P. Slott.

Regulære Polygoner.

(Fortsat.)

Ottekanten. Ved at halvere hver af de Dele, hvori Cirkelens Omkreds deles, for at tegne en regelmæssig Mangekant, kan der beskrives en Polygon af det dobbelte Antal Sider. Vil man saaledes tegne en Ottekant, drages først vinkelret paa hinanden to Diametre f. Eks. *ab* og *ed*, hvilke vilde bestemme en indskreven regelmæssig Firkant; derefter halveres hver af de rette Vinkler

ved Centrum, hvorved Cirkelens Omkreds deles i 8 ligestore Dele og Ottekanten konstrueres nu ved at forbinde de saaledes fremkomne fire Diametres Endepunkter med rette Linjer.

Vinklerne halveres derved, at der om hver af de to første Diametres Skæringspunkter med Cirkellinjen, beskrives med samme Passeraabning smaa Buer, der skære hinanden; gennem de saaledes fremkomne Kryds drages Vinklernes Delingslinjer.

Ottekantens Side, der er Korde til 45 Grader, beregnes efter den matematiske Formel $k_8 = r\sqrt{2 \div \sqrt{2}}$ og mindste Radius *fc* beregnes efter Formlen $\varrho = r/2\sqrt{2 + \sqrt{2}}$.

Linjerne vil i en Figur, hvor den omskrevne Cirkels Radius er 1 Meter, have følgende Længder:

s = Ottekantens Side = 765,36686 Millimeter.
ϱ = Mindste Radius = 923,87953 —
r = Største Radius = 1000 —

Eks. 1. Hvor meget maaler en ottekantet Bordplade i Kvadratmaal naar dens største Radius er 1 Meter og Beregningen sker med hele Centimeter?

Hele Omkredsen = 8 × M. 0,77 = M. 6,16 = 6 M. 16 Cntm.
D.halvem. Radius = 1/2 × M. 0,92 = M. 0,46 = 46 Cntm.
Kvadratmaalet = 6,16 × 0,46 = 2,8336 = 2 4/5 □ Meter.

Eks. 2. Et Gulv har Form som en regelret Ottekant, hvis Side er 3 Al. 12 Tom. Hvor meget koster dette Gulv i Arbejdsløn at grunde, kitte Fuger, spartle 2 Gange og stryge 3 Gange Oliefarve?

Gulvets Omkreds = 8 × 3 1/2 Al. = 28 Al.
Mindste Radius findes saaledes:

765,36686 — 923,87953 — 3 1/2 Al.
3 1/2

765,36686) 3233,57836
4,22487 Al.

4 Al. 5,39688 Tom.

Halvdelen af mindste Radius = 1/2 × 4 Al. 5,39688 T. = 2 Al. 2 7/10 Tom.

Gulvets Fladeindhold = 28 Al. × 2 Al. 2 7/10 Tom. = c. 59 1/4 □ Al.

Arbejdslønnen er for ovenstaaende Behandlingsmaade 16 Øre pr. □ Al. og Prisen for hele Gulvet:

1 □ Al. — 16 Øre — 59 1/4 □ Al.
9 Kr. 48 Øre.

En Ottekant kan ogsaa konstrueres derved, at man tegner et Kvadrat, deler hver af dettes Sider i 17 lige store Dele og forbinder det femte Delingspunkt fra Enden af en Side med det tilsvarende Punkt paa Kvadratets tilstødende Side.

Denne Methode benyttes ofte ved perspektiviske Projektioner, men den giver ikke noget nøjagtigt Resultat.

Tegnes nemlig Kvadratet af en saadan Størrelse, at dets Side *hi* bliver lig med den dobbelte mindste Radius i den Ottekant, hvis største Radius var 1000 Millimeter, saa vil de 7 midterste Dele *gb* af Kvadratets Side være 760,84197 Millimeter, hvilket er 4,52489 mm for lidt. Den skraa Linje *dg*, der afskærer Kvadratets Hjørner, vil blive 768,56645 mm eller 3,19959 mm for stor.

Ved alle regelmæssige Polygoner af et lige Antal Sider (Sekskanten, Ottekanten, Tikanten osv.) vil det i Praksis være lettest at finde Halvdelen af mindste Radius ved at maale Afstanden mellem to lige over for hinanden liggende Sider og beregne Fjerdedelen af denne Afstand.

Som det vil ses af Figuren, kan Fladeindholdet i Ottekanten ogsaa beregnes ved først at udmaale det før omtalte omgivende Kvadrat og herfra drage de 4 afskaarne Hjørner. Disse Hjør-

ner vil tilsammen danne et mindre Kvadrat, hvis Side er lig med Ottekantens Side.

Eks. 3. Beregn paa denne Maade det i Eks. 2 nævnte Gulv.

Da Afstanden mellem to lige over for hinanden værende Vægge er ca. 8 Al. 11 Tom. og Siden af det Kvadrat, der dannes af de afskaarne Hjørner 3 Al. 12 Tom., findes Fladeindholdet ved følgende Beregning:

8 Al. 11 Tom. ×	3 Al. 12 Tom. ×	71 Al. 13 Tom.
8 — 11 —	3 — 12 —	12 — 6 —
64 Al. „ Tom.	9 Al. „ Tom.	59 Al. 7 Tom.
3 — 16 —	1 — 12 —	
3 — 16 — +	1 — 12 — +	= 59¼ □ A.
„ — 5 —	„ — 6 —	
71 Al. 13 Tom.	12 Al. 6 Tom.	

(Fortsættes.)

Lidt Ornamentik.

Af Fr. Liljeblad.

Ornamentet, som i sine simpleste Former, Bølgelinjen, Cirkelen, Kvadratet og disses Sammensætninger, Snirkelen, Fletningen, Mæanderslyngningen (den saakaldte Alagrek) m. fl., allerede fandtes hos Ægypterne, har siden den Tid i Aartusendernes Løb, hos forskellige Folk og til forskellige Tider, lidt efter lidt udviklet sig og antaget bestemt Skikkelse, i Begyndelsen efter Folkenes Religionskultus, Sæder og Skikke, og senere, da Ornamentet var bleven en Nødvendighed, udviklet sig efter tilfældige Smagsretninger.

Ægypterne forsømte, saa vidt man ved, deres private Boliger, hvilke de kun ansaa som foreløbige Herberger. Derimod anvendtes der Pragt og Soliditet paa deres evige Boliger, Gravene, samt paa Templerne, og det er i Gravkamrene i de 5000 Aar gamle Pyramider ved Memfis at man har genfundet de ældste Spor af Maleri.

Deres Kunst var hovedsagelig symbolsk og fremstillede tilligemed Menneskefigurer og Dyr ogsaa Papyrus- og Lotusblomster, der er Grundelementet hvorfra det ægyptiske Ornament er udgaaet, samt Solen, Skarnbassen, Husgeraad og Hieroglyfer m. m. Denne Ornamentik udgjorde samtidig deres monumentale Skriftsprog.

Disse Malerier, Menneske- og Dyreformer i Forening med Husgeraad og deslige ere plant indgraverede i Stenene eller blot indridsede med Konturer og derefter fyldt ud med Farve. Først benyttedes hertil alene Guldokker, der saaledes er den først kendte Farve, senere hen tilkom der rødt og efterhaanden blaat, hvorved deres Farveskala blev fuldstændig.

Maleriet bestod fra først af som nævnt kun deri, at man udlagde de indhuggede eller skulpterede Former og Flader med Farver. Noget Spor til Lys eller Skygge har man ikke kunnet opdage paa dette Verdens ældste Kulturfolks Maleri.

(Fortsættes.)

Ny Fagforening for Malere.

Ved et Møde for Malere, der afholdtes i Roskilde, Søndag den 23 August og hvor P. Slundt var kommet til Stede som Indleder af Diskussionen om Organisationens Nødvendighed, blev der, efter at flere Talere havde haft Ordet i Tilslutning til Indlederen, vedtaget Oprettelsen af en Fagforening for Malere i Roskilde.

Forbundets 2. Delegeretmøde

afholdes i Begyndelsen af November i Aarhus (Dagene blive nærmere bekendtgjort), og maa Forslag, der angaa Ændringer af Lovene, tilstilles Sekretæren mindst 1 Maaned forud.

Hovedbestyrelsen.

Bliklakerernes Fagforening

har ifølge Vedtagelse paa sin sidste Generalforsamling ophørt at bestaa som selvstændig Afdeling. Medens samtidig samtlige Medlemmer har indmeldt sig i „Malernes Fagforening", er det eventuelt Tanken at oprette en Klub for Bliklakerere i Lighed med Træmalernes Klub.

BEKENDTGØRELSER.

„Malerforbundet i Danmark".

Alle Sager Forbundet og Fagtidende vedrørende bedes adresserede til Sekretæren, **Rudolf Poulsen, Fredensgade 12, 3. Sal.** København N.

Hovedbestyrelsen afholder ordinært Møde den 2den Fredag i hver Maaned.

Fortegnelse over Formændene i Forbundets forskellige Afdelinger:

København,	Malernes Fagf., Rudolf Poulsen, Fredensg. 12, 3. S.
do.	Møbelmaler — Rudolf Nielsen, Skytteg. 9 A, 2. S.
Hillerød,	Chr. Jørgensen, Frederiksborg Nyhuse.
Helsingør,	Chr. Hansen, Strandgade 59, 2. Sal.
Holbæk,	C. Lorentzen, Studiestræde.
Odense,	L. Larsen, Frederiksgade 11, St.
Aalborg,	Chr. Christensen, Skipper Clementsgade 12.
Aarhus,	J. Andersen, Frederiks Allé 132, 2. Sal.
Randers,	A. N. Knudsen, Th. Borupsstræde 11.
Varde,	P. Bollerup. Grydergade.
Esbjerg,	S. Madsen, Kirkegade 8.
Vejle,	O. Olsen, Gl. Havn 26, 1. Sal.

Malernes Fagforening i København afholder Medlemsmøde hver Onsdag Aften Kl. 8½ i Rømersgade 22, 1. Sal. Foreningens Kontor, som er samme Steds i Stuen, er aabent hver Lørdag Aften fra Kl. 8—10. Indmeldelser og Kontingent modtages begge Steder.

Redigeret af Rudolf Poulsen.

Trykt hos J. Henriksen, Rømersgade 22, København.

FAGTIDENDE FOR MALERE.

AF FORDOM BINDES. ALDRIG VI.

Oktober. | Udgivet af Malerforbundet i Danmark. | 1891.

Delegeretmødet.

For et Aar siden, den 1. og 2. Novbr. 1890, afholdtes efter Indbydelse af Malernes Fagforening i København et Delegeretmøde for Malere, hvorved alle da bestaaende Foreninger i vort Fag — 7 i Tallet — vare repræsenterede og hvor Forslaget om en Fællesorganisation for alle Malersvende i Danmark enstemmigt vedtoges. Samtidig vedtoges det, at det næste Delegeretmøde skulde afholdes i Aarhus i Novbr. 1891.

Mødet er nu fastsat til at afholdes i Dagene den 8. og 9. Novbr. og aabnes den første Dag Kl. 2 Eftermiddag i Aarhusafdelingens Lokale ved Kødtorvet.

Nu er som sagt et Aar gaaet, og de 7 Foreninger der dannede „Malerforbundet i Danmark", har haft den Tilfredsstillelse, at dette i den forløbne Tid har haft en Tilvæxt af 6 Foreninger, saaledes at Indbydelsen til at deltage i Delegeretmødet i Aarhus ialt omfatter 13 Afdelinger, om hvilke vi haaber at ingen, for hvem det paa nogen Maade blot er muligt, vil undlade at lade sig repræsentere. Vi erindrer om, at det gaar med Organisationen som med enhver Bygning, der maa et Eftersyn til en Gang imellem, man opdager efterhaanden et eller andet som tiltrænger en Forbedring, og man staar sig ved at foretage Rettelserne saa snart som muligt.

Det er hvad vi vil gøre paa vort Delegeretmøde. Vi vil efterse Bygningen, det forløbne Aars Erfaring vil komme os tilhjælp og ved fælles Arbejde vil vi da træffe de Foranstaltninger, der bedst kunne betrygge os i den kommende Tid. Med andre Ord, Delegeretmødet vil tage Bestemmelser fastsætte Reglerne for Forbundets Virksomhed i den kommende Tid og de forskellige Afdelingers Ret til herved at være medbestemmende bør opfattes som en Pligt saa vidst som den Afdeling, der ikke repræsenteres, jo mister al Indflydelse paa hvorledes Forbundet ledes. Da Forbundets Kasse afholder Udgiften ved selve Rejsen, der godtgørel paa Mødet, forventes det at ingen Afdeling vil sky det Offer, som yderligere er forbundet med Repræsentationen i pekuniær Henseende.

Til Behandling paa Mødet foreligger foreløbigt følgende Punkter:

1). Konstituering.
2). Beretning om Forbundets Virksomhed.
3). Regnskabet.
4). Forbundets Formaal (Lønspørgsmaal, Arbejdstid m. m.)
5). Agitationen.
6). Organisationen.
7). Ulykkesforsikring.
8). Beslutning om næste Delegeretmøde.
9). Valg af Hovedbestyrelse.
10). Fagforenings-Kongressen i Malmø 1892.
11). Eventuelle Forslag.

Som det ses frembyder Dagsordenen Punkter af største Vigtighed. Fra Afdelingen i Aalborg fremsættes Forslag til en Rejseunderstøttelseskasse for Forbundets Medlemmer, et Spørgsmaal, der allerede paa forrige Møde blev anerkendt som betydningsfuldt og formaalstjenligt saa snart det lod sig realisere.

Til Overvejelse.

En Mængde af vore Medlemmer lide af en for Fagforeningsmedlemmer meget stor Fejl, en Fejl der bestaar i, at de give sig formeget af med Kolleger, som staa udenfor Organisationen; thi ved at betragte disse Folk som lige gode Kammerater, hvad enten de staa i Foreningen eller ej, bestyrker man dem jo kun i deres Lige-

gyldighed og i deres mulige Tro paa, at deres Tilstedeværelse som Medlemmer af Foreningen, er overflødig, da de vundne Fordele nok opretholdes alligevel, og saa sparer de jo saa rart „Kontingentet," og mener maaske ogsaa at tjene deres egne Interesser bedst ved at staa som „Ikkefagforeningsmedlemmer" i Mestrenes Øjne.

Denne meget forkerte Opfattelse, kunde vi imidlertid hjælpe ganske betydeligt paa ved at behandle disse Kolleger efter Fortjeneste. Der findes ikke faa Kolleger, som — tillad mig at bruge et gængse Udtryk — „skal have det ind med Skeer," før de kunne indsé Nødvendigheden af at være i deres Fagorganisation; men det vilde f. Ex. for en Udenforstaaende være meget vanskeligt at faa dem gjort dette begribeligt, naar ikke engang deres egne Fagfæller, som ofte til daglig arbejde sammen med dem, søge at aabne Øjnene paa dem; thi hvad skal saa drive dem ind i Foreningen? Ja! maaske simpel Pligtfølelse; men den plejer nu som Regel ikke at være disse Kollegers svage Side. Men hvad skal vi da gøre ved disse Folk? „Vi skal naturligvis først og fremmest søge at faa dem ind i Foreningen, ved at klargøre for dem, hvilken Betydning Organisationen har for hele deres Existens og Stilling som Arbejdere, og kan vi ikke derved aabne Øjnene paa dem, saa maa der skarpere Lud til; isoler da disse Kolleger fra Eders daglige Omgang saameget, som det er Eder muligt uden Hensyn til om I har mere personligt Bekendtskab til enkelte af dem; thi personlige Bekendtskaber og personlige Interesser, maa imellem os vige for Fællesinteresserne, og kan først komme i anden Række.

Saaledes er det Koutume i flere andre Bygningsfag, saasom: imellem Murere, Tømrere og Snedkere, der et det en Skam for den Mand, som staar udenfor sin Organisation. Ja! i et enkelt Fag kan en saadan Mand overhovedet slet ikke arbejde sammen med Fagforeningsmedlemmer, han bliver ganske simpelt slet ikke taalt.

Nu vil jeg aldeles ikke paastaa, at vi for Øjeblikket ere i Stand til at føre igennem, at Fagforeningsmedlemmer ikke arbejder sammen med saadanne Kolleger; men jeg vil bestemt paastaa: at vi til enhver Tid klart og tydeligt kan vise dem, at vi bestemt misbilliger deres Lunkenhed og deres „holden sig tilbage" fra al Deltagelse i Arbejdet, det der dog tjener til vort fælles Bedste.

Nu vil en og anden vel sige: at det jeg her fremkommer med, er noget der er sagt saa tit, at en Gentagelse er overflødig, og man skulde jo forresten ogsaa synes, at det er noget saa simpelt, at det ikke skulde være nødigt at minde Medlemmer derom; men ikke desto mindre er det en sørgelig Kendsgerning at Fagforeningsmedlemmer ofte betragte saadanne Folk som gode Kammerater, og kunne arbejde i Maaneder sammen med dem, uden saa meget som at minde dem om deres Pligt, endsige mere.

Det kan ofte ske, at den Mester, hos hvem man arbejder, særlig hvis han er mindre bekendt, i travle Perioder, kan spørge en, om man kender nogle ledige Kolleger, da han kunde have Brug for dem.

Nu skulde man vel synes, at man fortrinsvis i saa Fald vilde søge at skaffe arbejdsløse Fagforeningsmedlemmer Arbejde; men i mange Tilfælde tænker Vedkommende slet ikke herpaa, men nævner den første den bedste, uanset om han er Medlem af Foreningen eller ej; det kan just heller ikke kaldes at agitere for Foreningen.

Nej! vi maa lade det komme dertil, at det staar klart for os alle, „at den Kollega, der haardnakket vægrer sig ved at træde ind i vor Organisation, ikke er og ikke kan være vor Kammerat; men er overfor os en Fremmed, der ved enhver Lejlighed modarbeider vore Interesser, og at vi behandler ham som saadan; thi den der ikke er med os, er mod os."

E. Carlsen.

* * *

Vi deler Hr. Carlsens Opfattelse af, at den Kollega der ikke er med os er mod os, og derfor saa langt fra kan være vor Kammerat; men vi give heller ikke meget for det Kammeratskab der skal fremtvinges, rent bortset fra det moralsk urigtige i at øve Tvang. Ganske vist afhænger en Organisations Styrke i væsentlig Grad af den Tilslutning den har, men Tilslutningen faar dog først Værd, naar den er baseret paa Solidaritetsfølelse, og denne avles dog aldrig af Tvang, men maa, hvor den endnu slumrer, vækkes ved ihærdig Agitation indtil Døsen fuldstændigt er gnedet af Øjnene.

Red.

Klagesuk.

Mel.: Zigøjnerdrengens Klage.

Er vor Møje helt forgæves,
Skal vi aldrig samlet faa
Malerne, skønt Røsten hæves
Kækt og lydt i hver en Vraa?
Er det kun i Ørk at tale?
Er det hele spildte Ord?
Ligger Faget rent i Dvale
Som en frossen Vinterjord?

Skal vi vel af Træthed rammes,
Naar kun ringe Fremgang ses?
Skal vi vel af Mismod lammes,
Hvis der ad vor Virken les?
Skal vi bort fra Valen flygte,
Vi som hidtil fremmest stod,
Og hvad vi med Møje bygte,
Synke se med køligt Blod?

Nej! thi Rom blev ikke bygget
Paa en enkelt Dag, og husk
Længe Fremskridts Vej beskygget
Blev af Trældoms Tjørnebusk.
Nogen Fremgang kan dog spores
Ved vor Id for Fællers Sag,
Naar blot Modet ej forlores
Kommer der vel atter Dag!

L. G-r.

Lidt Ornamentik

Af Fr. Liljeblad.

(Fortsat).

Templernes Vægge vare bedækkede ud- og indvendigt med prunkende Billedskrift i broget Farvepragt, fremstillende Træk af Guders og Herskeres Liv. Disse Dekorationer bidrage i største Grad til at forhøje det overvældende Indtryk af nævnte Bygninger. Der fandtes ingen Vinduer som kunne hindre Orneringen, og Dekoratøren havde saaledes god Plads til at udføre sine Kunstværker uden Hindringer.

I lange Tider vare Billedernes Former til de forskellige Formaal strængt bestemt ved Lov, derved hæmmedes naturligvis al selvstændig kunstnerisk Udvikling.

I Ornamentet fandt der hos senere Folk naturligvis en vis Sammenblanding Sted af Elementerne under hver Overgangsperiode, der ikke var blot korte Øjeblikke, men Menneskealdre, ja Aarhundreder. Detaljer, laante fra den ældre Periode sammensmelte med den ny Tids Karakter, og dette er Aarsagen til at mange Former af samme Art genfindes i forskellige Stile og paa adskilte Tider.

Hver Stilart har hvad Renhed i Formen angaar, naturligvis haft sin Spirings-, sin Blomstrings- og sin Forfaldsperiode. Under den første blandet med den foregaaende Tids Former, under den anden frigjort fra det fremmede Paahæng, under den tredie blandet med Detaljer af en ny uprøvet, kun tænkt Stil.

Fra Ægypten kan man saa noget nær følge Ornamentikens Udvikling i de indiske og øvrige østerlandske Stile og derefter i den græske, romerske, romanske og gothiske indtil Renæssancen, der afsluttede Rækken af de saakaldte rene Stile, samt efterfulgtes Rokokoen, Ludvigsstilene, Kejserstilene og Naturstilen, hvortil kommer den genoplivede keltiske eller som den ogsaa kaldes oldnordiske Stil, hvorpaa der forefindes Prøver i islanske Manuskripter, samt paa Vaaben, Kar og Smykker.

I Babylons og Ninives Templer vare Væggefladerne bedækkede med Alabasterplader eller brændte og glasserede Lerfliser. Her som i Ægypten udfyldtes Grunde Indhugninger med kraftige Farver og Orneringen forestillede berømmelige Hændelser af Herskernes Liv og bleve udførte paa deres Befaling. En Art Historie, talende et Sprog kraftigere end trykte Bøger.

De babyloniske assyriske Folk saavel som Fønicierne overklædte Skulpturarbejde, ja endog hele Vægge med Sølv- og Guldplader. Vinduer og Døraabninger dækkedes med brogede Tøjer, og der savnedes vel heller ikke kostbare Træsorter.

Kinas Maleri, fantastisk og bizar, ejer ringe kunstnerisk Værdi og staar ved Grænsen mellem Barbari og Kunst, hvorimod Japan med sin sikre Tegning og sit fine Maleri ogsaa udmærker sig ved sin yperlige Lakering.

Arabisk og maurisk Maleri, ved hvilket Orneringen i Almindelighed ikke staar i Sammenhæng med Arkitekturen, udgjordes hovedsagelig af Bundens Udfyldning med klare kraftige Farver eller med Guld og Sølv. Ornamenterne, geometrisk konstruerede, vare af den fineste Fuldendelse. Den musselmanske Religion forbyder Afbildning af Menneske og Dyreformer, som saaledes aldrig forekomme i deres Dekoration. Koranen forbød disse Afbildninger fordi Muhamedanismens Grundlægger frygtede for Tilbagefald til Afguderi. Araberne betragte Afbildningerne som Legemer uden Sjæle, og de forestille sig, at enhver malet Figur skal komme paa den yderste Dag og affordre sin Skaber en Sjæl. (De geometriske konstituerede Figurer staa i Sammenhæng med Arabernes Tilbøjelighed for Løsning af algebraiske Opgaver for sindrige Gaader og for kunstige Indfletninger m. m. desl.)

Som et Mesterværk fra Maurernes Herredømme i Spanien skal omtales Ambassadørernes Sal i Kongepaladset ved Alcazar, hvor Marmor, ædle Træsorter og Metalindlægninger i Forening med prunkende Farver dannede et pragtfuldt Hele. Malerarbeidet i Dommersalen i Alhambra, udmærker sig foruden ved sin Skjønhed, ogsaa derved, at det er udført paa Dyrehuder, som derefter blev fastlimet paa Paneler.

Den græske Malerkunst bestod fra først af ligeledes kun i, at Bunden udfyldes med klare Farver og Guld paa hvidt Marmor. Billedhuggerarbejde saaledes ogsaa med forskellige Farver. Saaledes har man imellem Ruinerne af et græsk Tempel fundet et Løvehoved af hvidt Marmor, hvis Øjne, Næse og Tunge vare røde, og Haaret gult. Man søgte ligeledes ved Hjælp af Farver, samt ved paalagt Lys og Skygge at forhøje Udseende af plastiske Værker, som Figurer og lignende.

Prøver paa græsk Ornamentmaleri, haves endnu fra de rige Fund af Vaser og andre Lerkar, som, efter at have været gemte i Jorden i Aartusinder, nu opgraves, og findes spredte over hele Verden. De ældste af disse antages at være fra Homérs Tid, altsaa omkring 3000 Aar gamle.

Ornamenterne maledes plane; uden Lys eller Skygger, med milde, dæmpede Farver, og ofte af sjælden Skønhed i Formen.

De to Byer Pompeji og Herkulanum, der ødelagdes ved et vulkansk Udbrud af Vesuv i Aaret 79 efter Kristus, ere nu udgravede, og

fremvise Malerarbejder, der ere vel bevarede til vor Tid. Disse Arbejder ere antagelig udførte af græske Malere, men efter det græske Maleries Glansperiode, og kunde vel i Almindelighed ikke betegnes som Prøver paa højt Mesterskab, snarere som almindelig Stuedekoration, ihvorvel en Del af dem lader formode, at de ere Kopier efter græske Mesterværker.

Disse Malerarbejder ere, efter hvad Undersøgelserne have godtgort, udførte dels paa vaad Kalkgrund, d. v. s. „al fres'co", dels med Limfarve paa tør Bund. Grækerne benyttede foruden Lim og lignende Bindemiddel, saasom Æggehvide, Honning, o. desl., ogsaa Voks, hvilket i Forening med varm Olie, tillige anvendtes som beskyttende Overtræk paa Malerarbejderne.

De ældste Romere, der udelukkende vare Krigere, havde selv ingen Kunst. Men da det blev dem en Nødvendighed at pryde Hus og Hjem og deres Krigsbytte ydede dem rigelige Midler til dermed at udvikle stor Pragt, hentede de deres Kunstnere fra Grækenland, paa hvis Arbejder der øvedes en Indflydelse af Romernes Yppighed og Pragtlyst, vidt forskellig fra Grækernes ædle Alvor.

Deres kristne Tids Malerkunst begyndte i det andet Aarhundrede i Katakomberne, helt uanseligt med nogle faa symbolske Tegn. Først blot Begyndelsesbogstaverne til Kristi Navn, paa Husgeraad og Sarkofager til from Erindring for de Troende. Senere hen kom der hertil Symbolerne paamindende om Bibelens Lære, saasom Korset, Palmen, Paafuglen, Lammet, Vinranken, Skibet m. fl., for sluttelig at overgaa til figurlige Fremstillinger af religiøse Handlinger og Ceremonier. Først i det fjerde Aarhundrede begyndte man at fremhæve mere forskellige Genstande med Farve, saasom grøn Mark, røde Blomster, o. s. v. og tilsidst begyndte man i den sidste Halvdel af det syvende Aarhundrede at afbilde Kristus personligt.

(Fortsættes.)

Ny Afdeling af Forbundet.

Foreningen i Roskilde har anmeldt Tilslutning til Forbundet, der nu tæller ialt 13 Afdelinger.

D'hr. Afdelingsformænd.

Af Hensyn til Aarsregnskabets Afslutning den 1ste Novbr. bedes Kontingentet tilstillet Sekretæren de sidste Dage i Oktober.

Ligeledes bedes s e n e s t samtidig anmeldt: 1) Om Afdelingen bliver repræsenteret paa Delegeretmødet og 2) den Delegeredes Navn, hvorefter Mandat vil blive tilstillet. Det forventes at de Afdelinger, der have Fane ville medbringe denne til Delegeretmødet.

Samtidig henledes Opmærksomheden paa at Sekretærens Adresse efter Oktober Flyttedag er: Rudolf Poulsen, **Ryesgade 37, 2. Sal. København Ø.**

Ordinær halvaarlig Generalforsamling afholdes Onsdag den 7. Oktbr. Kl. 8 i Rømersgade 22, St. (i den lille Sal).

Dagsordenen er:

1). Forhandlingsbogen.
2). Beretning om Virksomheden.
3). Halvaars-Regnskabet.
4). Valg af 4 Repræsentanter og 1 Revisor, samt 2 Kontrahenter og 15 Repræsentanter til Bygningen.
5). Delegeretmødet i Aarhus, Valg af Delegerede.
6). Forslag, a) vedrørende Restanceliste og b) vedrørende Køb af Actier i Forsamlingsbygningen for Christianshavn og Sundbyerne.

Efter Tur afgaar af Bestyrelsens Medlemmer d'Hr. Carl Olsen, Emil Clausen, Fjerdingstad og P. Slundt. De 3 førstnævnte ønske ikke at modtage Genvalg. Ved Prøvevalg er følgende foreslaaet: P. Slundt, Carl Friis, Mads Nielsen, Emil Hansen, J. Jensen, Lathine og Chr. Andersen. Af Revisorerne, der ikke umiddelbart kunne genvælges, afgaar Jens Hansen.

BEKENDTGØRELSER.

„Malerforbundet i Danmark".

Alle Sager Forbundet og Fagtidende vedrørende bedes adresserede til Sekretæren, **Rudolf Poulsen, Ryesgade 37, 2. Sal.** København Ø.

Hovedbestyrelsen afholder ordinært Møde den 2den Fredag i hver Maaned

Fortegnelse over Formændene i Forbundets forskellige Afdelinger:

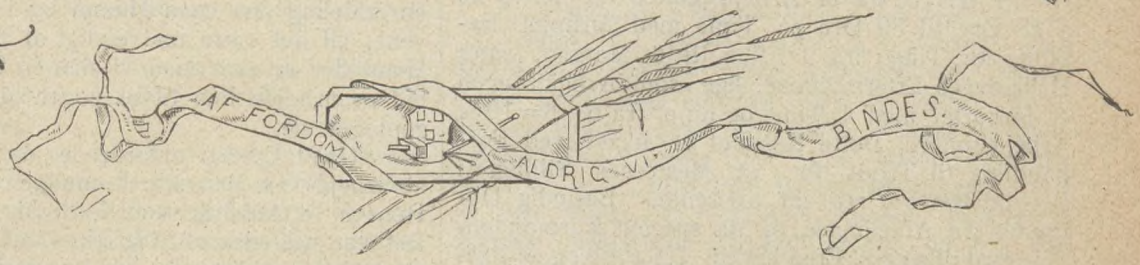
København,	Malernes Fagf. Rudolf Poulsen, Ryesgade 37, 2. S.
do.	Møbelmaler — Rudolf Nielsen, Skytteg. 9 A, 2. S.
Hillerød,	Chr. Jørgensen, Frederiksborg Nyhuse.
Helsingør,	H. L. Hansen, Søstræde 13, St.
Holbæk,	C. Lorentzen, Studiestræde.
Odense,	L. Larsen, Frederiksgade 11, St.
Aalborg,	Chr. Christensen, Skipper Clementsgade 12.
Aarhus,	M. R. Petersen, Frederiks Allé 56, 1. Sal.
Randers,	A. N. Knudsen, Th. Borupsstræde 11.
Varde,	P. Bollerup. Grydergade.
Esbjerg,	S. Madsen, Kirkegade 8.
Vejle,	F. Kæhne, Svendehjemmet.
Roskilde,	A. I. Aaberg, Bredgade 9.

Malernes Fagforening i København afholder Medlemsmøde hver Onsdag Aften Kl. 8½ i Rømersgade 22, 1. Sal. Foreningens Kontor, som er samme Steds i Stuen, er aabent hver Lørdag Aften fra Kl. 8—10. Indmeldelser og Kontingent modtages begge Steder.

Redigeret af Rudolf Poulsen.

Trykt hos J. Henriksen, Rømersgade 22, København.

Fagtidende for Malere.

November. | Udgivet af Malerforbundet i Danmark. | 1891.

Malerforbundets 2. Delegeretmøde.

1. Dag.

Forbundets andet Delegeretmøde afholdtes i Aarhus den 8. og 9. Novbr. i den derværende Afdelings Lokale, der var smykket med flere Afdelingers Faner.

Mødet aabnedes den 8. Novbr. Kl. 2 af Sekretæren for Forbundet, Rudolf Poulsen med et Velkommen og Ønsket om, at det forestaaende Arbejde maatte bringe et, for Forbundets fremtidige Virksomhed heldigt Resultat.

Til Mandaternes Prøvelse valgtes d'Hr.: Chr. Jørgensen, Hillerød, Carl Olsen og P. Slott Københavh. Samtlige Mandater fandtes i Orden og udviste, foruden Hovedbestyrelsens Medlemmer: Rudolf Poulsen, Emil Claussen, J. Jensen, Carl Olsen og Aug. Jacobsen følgende Delegerede: H. L. Hansen, Helsingør, Chr. Jørgensen, Hillerød, P. Slundt, P. Slott, E. Carlsen og Jens Hansen, København, Johan Nielsen, Roskilde, H. J. Nielsen Odense, P. Bollerup, Varde, S. Madsen, Esbjerg, Martin Madsen, Aalborg, Martin Bengtsen, Randers, og M. R. Petersen, Aarhus, ialt 13 Delegerede for 10 Afdelinger.

Som Ordstyrere valgtes: P. Bollerup og H. L. Hansen, og da ingen af de Provindsdelegerede ønskede at modtage Valg som Mødets Sekretær vedtoges det kun at vælge En. Valgt blev P. Slott.

Efter at H. L. Hansen havde overtaget Ordstyrerpladsen oplæste Vicesekretæren Emil Claussen Forhandlingsbogen over Hovedbestyrelsens Møder, der enstemmigt godkendtes. Herefter aflagde Rudolf Poulsen følgende Beretning om Forbundets Virksomhed i det forløbne Aar.

Kun et Aar er forløbet siden vi stiftede den Organisation, om hvis Virksomhed jeg ikke behøver at gaa i Detailler. Fagtidende og Forhandlingsbogen har i saa Henseende alt givet de væsentligste Oplysninger. Vi har begyndt med 7 Afdelinger med ialt henimod 600 Medlemmer og vi slutter nu det første Aar med 13 Afdelinger og ca. 900 Medlemmer. I det hele har vi haft en Tilgang af 8 Afdelinger og i Aarets Løb et Tab af 2 Afdelinger. Det er dog kun den ene af disse, Viborg, der egentlig kan regnes som direkte Tab, idet den anden, Bliklakererne, vel er ophørt at bestaa som selvstændig Afdeling, ifølge en Generalforsamlingsbeslutning, men samtlige Medlemmer have indmeldt sig i Hovedafdelingen. Med Hensyn til Viborg Afdl., da vilde denne sikkert kunde have været i bedste Velgaaende om den blot havde betragtet sig, som det den var og som enhver af vore Afdelinger er: et Led i et Maskineri, der kun kan arbejde, naar det retter sig efter de en Gang vedtagne Regler for vor Organisation. Dette har man overset og Følgen kunde ikke udeblive. Under et Forsøg paa at arrangere en Strejke paa egen Haand, er Afdelingen blevet splittet; men saa stor Respekt for vore Love maa vi have, at vi betragter dette Tab, som en Selvfølge og et yderligere Bevis for en fuldkommen Organisations absolute Nødvendighed. Det vil vore Kolleger i Viborg sikkert nu have indset og et Forsøg paa at reorganisere denne By, vil vi derfor ikke lade ude af Sigte.

Foruden de Afdelinger, der i Aarets Løb ere oprettede, har der været gjort Forsøg herpaa i Nyborg og Næstved, dog uden Held. I Nyborg fandtes paa det daværende Tidspunkt i Foraaret, saa faa Kolleger at en Afdeling ikke kunde stiftes, og det er vist tvivlsomt om der i det hele taget, selv midt om Sommeren vil findes et tilstrækkeligt Antal hertil. I Næstved er Forholdet noget anderledes, der kunde for Tallets

Skyld, ca. 20—30 Mand, godt være en Afdeling, men vore Kolleger her, har vist sig lidt tunge i Opfattelsen af Organisationens Nødvendighed, hvad der imidlertid ikke skal hindre os i at gentage vort Forsøg, saameget mere, som vi føler os overbevist om at deres Syn paa Sagen, saa langt fra er et Udslag af særdeles heldige Arbejdsforhold.

I Hillerød er Arbejdslønnen hævet fra 25 à 27 Øre til 30 Øre pr. Time med forhøjet Betaling for Tiden fra 9 Aften til 6 Morgen, samt Helligdages Eftermiddage, lige som Arbejdsdagen er forkortet med 1 Time og nu er fra 6—6=10½ Arbejdstimer. Dette Resultat er naaet ved Forhandling til Trods for. at Mestrenes Stilling i Begyndelsen var rent ud afvisende. Besindig Optræden fra Afdelingen, og da specielt Formandens Side skal tillægges Æren herfor. I Aalborg er ligeledes naaet en Lønforbedring af ca. 2 Kr. pr. Uge (fra 18—20 Kr.), dog skete dette først efter en Strejke af 14 Dage. Mestrenes Optræden nødvendiggjorde denne, idet d'Hr. forsøgte at ignorere Afdelingen. Afdelingen i Holbæk, der hører til de sidst oprettede, har ikke destomindre gennem Forhandling faaet Lønnen reguleret saaledes, at der gennemsnitlig nu betales 3 Kr. pr Dag om Sommeren. Forud var Forholdet dette at flere Mestre kun betalte 2 Kr. 67 Øre. I Varde er der ligeledes gjort et lille Skridt fremad, idet Timelønnen er fastsat til 25 Øre som Minimum, medens Arbejdstiden er forkortet med 1½ Time. Størst Vanskelighed for at opnaa en Regulering og Forbedring, har vi dog mødt i Aarhus og adskillige Kollegers ukollegiale Standpunkt har vel ikke mindst bidraget hertil, skøndt d'Hr. Mestre ogsaa trolig bidrog sit til, at bevare det snart traditionelle Mesterstandspunkt, der bestaar i saa vidt muligt og i ethvert Fald til en Begyndelse, at underkende Svendenes Organisation som medbestemmende Factor over de Forhold, hvorunder vi skal leve og arbejde. Da imidlertid Svendenes Fordringer vare meget beskedne og adskillige Forsøg paa at faa disse godkendte vare mødte med reelt Afslag af Mestrenes Organisation, besluttedes det at standse Arbejdet hos de Mestre, der maatte erklære sig uvillige til at underskrive de Betingelser, der nu stilledes til Mestrene enkeltvis. Resultatet af denne Beslutning var, at enkelte Mestre straks underskreve, medens det blev nødvendigt at strejke hos andre saaledes, at over Halvdelen af Mestrene efter en 10 Ugers Strejke havde underskrevet. Paa dette Tidspunkt fandt endelig en større Mester sig saa interesseret i, at faa en Ende paa Striden, at han foranledigede en Henvendelse fra Mestrenes Forening til Afdelingens Bestyrelse om Nedsættelsen af et Fællesudvalg. Paa dette vedtoges det at slutte Strejken, idet Mestrene gik med til: en Forhøjelse af Ugelønnen af ca. 2 Kr., Over-, Søndags- og Natarbejde med 33 pCt., Arbejdsdagen forkortet med ½ Time og Udbetalingen henlagt til om Fredagen. Herved havde Mestrene, hvad der jo er af særlig Betydning, anerkendt Svendenes Organisation.

I Korthed har jeg nu nævnet hvad der fra Forbundets Side er udrettet og forsaavidt jeg i Beretningen skulde have forglemt noget, anmoder jeg om at blive gjort opmærksom herpaa.

J. Jensen vilde lægge de Delegerede paa Sinde at ingen Afdeling foretog sig Skridt, der var i Modstrid med Forbundets Love eller de Bestemmelser, der af Hovedbestyrelsen blev trufne i Henhold til foreliggende Situationer. Handler en Afdeling paa egen Haand og i Strid med Lovene, vil det være nødvendigt at udelukke samme. Hvad der er sket maa vi slaa en Streg over, men lad os arbejde hen til at noget saadant ej oftere gentager sig.

Carl Olsen opfordrede de Delegerede til at arbejde for den størst mulige Præcision med Hensyn til Afdelingernes Forhold til Sekretæren. Det var saaledes af Vigtighed at dennes Forespørgsler og Lignende hurtigst muligt bleve tagne til Efterretning.

Virksomheden godkendtes herefter enstemmigt.

Punkt 3. Aarsregnskabet oplæstes og godkendtes ligeledes enstemmigt.

Punkt 4. Forbundets Formaal. J. Jensen indledede:

Vi har ikke i det forløbne Aar haft Lejlighed til at beskæftige os med alle de Punkter, som i Henhold til vore Love danner vort Formaal, saaledes Anvisningskontorer, Fond til Understøttelse, 8 Timers Arbejdsdag og Tilvejebringelse af statistiske Oplysninger, dog har vi for det sidste Punkts Vedkommende i vore Maanedsberetninger gjort det første Skridt i denne Retning. Det er glædeligt at vore Fordringer paa Lønnens Omraade overalt har været Timebetaling, Bestræbelser, der i andre Fag gaar i samme Retning.

En af de Beskyldninger vore Modstandere stadig fører i Marken mod os er, at vi ikke opstiller Formaal af rent faglig Beskaffenhed, saaledes om Udførelsen af godt udført Arbejde. Det er imidlertid en Beskyldning vi kan tilbagevise. Afskaffes Akkordarbejdet og faa vi en højere Løn, da vil dette selvfølgeligt bidrage sit til bedre Arbejde. Forøvrigt maa det være Mestrenes Pligt at opdrage Fagets Arbejdere. Der er fremkommet et Forslag fra Afdelingen i Aalborg af følgende Ordlyd.

„For at støtte vore Kolleger under Rejsen og samtidig fremme Agitationen i vort Fag, foreslaaes oprettet en Rejseunderstøttelseskasse for Forbundets Medlemmer."

Efter Forslagsstillernes Beregning vil et ugentlig Kontingent af 10 Øre i 8 Sommermaaneder give en Sum af ca. 100 Kr. for Aalborgs Vedkommende, og Understøttelsen skulde herefter være 2 Kr. Spørgsmaalet var allerede oppe paa vort første Delegeretmøde, men blev foreløbigt lagt til Side. Jeg er ikke i Stand til at afgøre om den opstillede Beregning holder Stik, og anser det for heldigt at Delegeretmødet henviser Forslaget til Hovedbestyrelsen, for at denne kan foretage en nærmere Undersøgelse, særlig i Retning af hvad Erfaringer man har gjort i andre For-

eninger. Jeg ser gerne Forslaget gennemført, det vil bidrage til at sprede vore Medlemmer mere over hele Landet, og i det hele taget styrke vor Organisation. Taleren mindede om et Møde, der samme Dag afholdtes i Aarhus af Fabrikanter i Smede og Maskinfaget. Skulde det Formaal disse Herrer er kommet sammen for at drøfte blive naaet, da maatte ogsaa vi belave os paa mange alvorlige Kampe, og da gjaldt det først og sidst om at have bygget sin Organisation saa fuldkommen som muligt.

Martin Madsen. De Beregninger der ere lagde til Grund i vort Forslag, vil sikkert vise sig at være korrekte.

Jens Hansen. Hvad vi særlig burde lægge Vægt paa er en ensarset Timeløn Landet over. Det vil højne Fagdygtigheden og hæmme Specialistuvæsenet. Skulde vi i København blive stillet overfor en større Konflikt, lad da vor Fordring blive Timeløn Endnu vilde vi ikke kunne oprette en Rejsekasse,

Aug. Jacobsen. Oprettelsen af en Rejsekasse vil fordyre vort Kontingent. Den gifte Svend faar ingen Nytte af Kassen. Burde ikke Mestrene yde Bidrag til en saadan Kasse, da disse særlig i Provinserne, vil have Fordel af dennes Bestaaen.

Carl Olsen. Jeg sympatiserer med Tanken, men de Betænkeligheder jeg nærede i Fjor, er ikke forsvundet. Mestrene gaar ikke med, og den Fordel de vilde have af Kassen, vilde vel ogsaa kun være ringe. Forslaget trænger til den nøjeste Overvejelse, før vi vedtage noget bestemt. Jeg kan slutte mig til Jens Hansen i hans Betragtning om Timeløn, som den heldigste Lønningsform, men jeg anser det for uigennemførligt for Tiden at fastsætte denne ensartet.

P. Slundt sluttede sig til Jens Hansens Udtalelser med Hensyn til Timeløn kontra Akkord. Talerens Standpunkt til Rejsekassen var det samme som i Fjor: Uigennemførligt for Tiden. Jeg vil stille Forslag om at henvise dette Spørgsmaal til Hovedbestyrelsens Overvejelse til næste Møde.

Emil Claussen kunde slutte sig til Slundt.

H. L. Hansen ønskede Forslaget om Rejseunderstøttelse gennemført. Særlig for Provinsernes Vedkommende vil det have stor Betydning.

Chr. Jørgensen. Rejseunderstøttelsen er en af de Fordringer, som Provinserne gerne saa gennemført, men som Provinserne ikke alene kan magte. Jeg er foreløbig stemt for at udsætte Sagen.

P. Bollerup vilde slutte sig til Slundts Forslag, men vilde dog anbefale ikke at udsætte Sagen længere end et Aar. Mestrene kan næppe have nogen Fordel af Kassen. Vil de blot betale en nogenlunde rimelig Løn, er det overalt let at faa Arbejdskraft. Forøvrigt er det vistnok uheldigt, at have Mestre og Svende i samme Forening. At Forslaget gennemført vil gavne Forbundet, er givet.

S. Madsen gav nogle Oplysninger om en Rejseunderstøttelseskaasse i Esbjerg. Der betaltes 10 Øre pr. Uge, og Understøttelsen var 1 Kr.

Martin Bengtsen mente, at Kontingentet kunde sættes lidt højere for den ugifte, end for den gifte Svend.

Efter at endnu yderligere flere Talere gentagende havde haft Ordet, tog Slundt sit Forslag tilbage for følgende af J. Jensen stillede Forslag, der enstemmigt vedtoges:

„Delegeretmødet overdrager Hovedbestyrelsen at udarbejde et Forslag, til Oprettelsen af en Rejsekasse, som derefter forelægges til eventuel Vedtagelse i de respektive Afdelinger, og træder i Kraft naar mindst $^2/_3$ af Forbundets Medlemmer har stemt derfor."

Punkt 5. Agitationen. J. Jensen: Paa vort forrige Delegeretmøde vedtoges det, at de lokale Foreninger omkring i Landet burde virke for vor Organisations Fremgang, ved at afholde Møder i de nærmeste Byer. Den lokale Forenings Agitation har i adskillige Retninger meget forud for den Maade, vi ofte maa benytte, nemlig at udsende Agitatorer fra København, og den har den Fordel, at være langt billigere. Vor Organisation har ikke alene Betydning for Opnaaelsen af øjeblikkelige økonomiske Fordele, men ogsaa gennem denne udvides Forstaaelsen af de store sociale Spørgsmaal, der staa i saa nøje Sammenhæng med hine. Med andre Ord, man bliver mere Menneske, lærer at se paa Udviklingen med andre Øjne, end hidtil. Jeg vil derfor bede Dem, ved ihærdig Agitation, at virke for den størst mulige Tilslutning til vort Forbund

P. Slundt vilde stille Forslag om at de mindre Afdelingers Udgift ved Agitationsrejser godtgjordes af Forbundets Kasse.

Carl Olsen sluttede sig til Slundt.

Rudolf Poulsen kunde godt støtte Slundts Forslag. Vi har endnu et godt Stykke Agitationsarbejde tilbage, og da særligt i Jylland. Paa Fyen vil vi vel ogsaa kunne faa et Par Afdelinger til, hvorimod det paa Sjælland vilde indskrænke sig til en enkelt af Hensyn til Byernes ringe Størrelse. Men herudover er endnu et stort Arbejde tilbage, og dette ligger ligefor. I de Byer, hvor vi alt har Afdelinger, staa endnu Kolleger udenfor, de maa vindes. Dette gælder ikke mindst for Aarhus.

Herefter vedtoges enstemmigt Slundts Forslag, der lyder:

„Naar en Afdeling mener at kunne oprette en Afdeling i en anden By, meddeles dette Hovedbestyrelsen. Forbundet afholder Udgiften.

Under Mødet indløb følgende telegrafiske Lykønskning fra Malerforbundet i Sverrig:

„Det svenske Malerforbund hilser de danske Kolleger. Leve den internationale Arbejderbevægelse".

Centralstyrelsen.

Hilsenen modtoges med Bifald og følgende Telegram afsendtes:

„Delegeretmødet takker for Hilsenen. Leve det internationale Broderskab blandt Arbejderne".

Styrelsen,

2. Møde, 9. Novbr. Ordstyrer: Bollerup.

Punkt 6. Organisationen. J. Jensen. Hovedbestyrelsen finder i det væsentlige den nuværende Form, for vor Organisation tilfredsstillende og har derfor ikke fundet sig foranlediget til at stille Forslag om Ændringer. Imidlertid kan det godt tænkes, at vi kunne komme til at foretage en mindre Ændring, f. Ex. i Lo-

venes § 10, der omhandler Strejker. Det System, der synes at være i Forfølgelserne mod Organisationerne i Almindelighed kan godt udvikles derhen, at noget saadant kan blive nødvendigt.

Carl Olsen. Det vil i Fremtiden særlig komme an paa at gøre Organisationen stærk. Vi se, at alle mulige Anstrængelser er oppe for at komme os til Livs med Fogedforbud, Erstatningssager og lignende. Den nøjeste Forbindelse med de øvrige Fag, er en Nødvendighed.

Emil Claussen. Jo større Forfølgelse der rettes mod os, jo større Kraft bør vi sætte paa vor Organisation. Vi bør staa i den nøjeste Rapport til hinanden. Vort Fagblad maa benyttes noget mere.

Jens Hansen udtalte sig for at boykotte de Arbejdskøbere, der ikke vilde betale deres Arbejdere, eller som hjemsøgte os med Erstatningssager. Vi staa ikke tilbage for andre Fag, hvad Organisation betræffer, vi er netop oppe i Øjeblikket.

P. Slundt udtalte sig i Tilslutning til Jens Hansen, dog bør ikke alt bringes frem i Fagbladet.

Carl Olsen ansaa den Organisation for den bedste, der ikke hvilede paa Tvang. Overbevisning er det heldigste, og denne maa vi bibringe vore Kolleger, der nu staa udenfor. Taleren omtalte den Fremgang, Hovedafdelingen i København har haft i det sidste halve Aar, idet ikke mindre end 200 Kolleger have indmeldt sig.

Jens Hansen. Det maa ikke kaldes Tvang at vi indbyrdes kontrollere og paavirke hinanden. De Kolleger der staa udenfor vor Organisation gøre kun dette af Ligegyldighed. Her bør vi skride ind. Vil vi høste alle, bør vi ogsaa alle deltage i det Arbejde, der ligger forud.

E. Carlsen saa ikke noget afskrækkende i Tvang. I de bedst organiserede Fag ligger denne til Grund, i hvert Fald til at begynde med. Tiden vil da nok overbevise selv de mest usolide Kolleger om den Plads, de som Arbejdere bør indtage.

J. Jensen vilde opfordre de Provinsdelegerede til at arbejde for Tilslutning til de respektive Byers Fællesorganisationer, hvor saadanne findes. At der med Fagbladene i det hele taget vil ske en Forandring, hvis den paabegyndte Forfølgelse mod Soc. Demokr. fortsættes — er højst sandsynlig. Taleren berørte den Fremgang vore tyske Meningsfæller har gjort under Undtagelsesloven. Skal denne anvendes mod os, vil vi følge deres Exempel.

Punkt 7. Ulykkesforsikring. J. Jensen Ulykkesforsikringssagen maa løses af Samfundet. For Tiden foreligger der 2 Sager i Rigsdagen om Ulykkesforsikring for Arbejdere. Det ene fra Regeringen, det andet fra Berg-Hørup. Førstnævnte er det daarligste, og det er tvivlsomt om vort Fag i det hele taget vil kunne komme her ind under. Taleren berørte nærmere Forslagets forskellige Bestemmelser, der alle vare prægede af Magthavernes kendte „Arbejdervenlighed". Berg og Hørups Forslag var betydelig bedre, om ogsaa der ved dette klæbede adskillige Mangler.

Aug. Jacobsen gav forskellige Oplysninger om Sygekassen, der havde forsøgt at yde Hjælp i Ulykkestilfælde, men fundet denne Opgave for svær.

Carl Olsen var bestemt Modstander af Arbejderes Klassificering under Ulykkestilfælde, og kviterede iøvrigt de i Rigsdagen fremkomne Forslag, som ubrugelige for Arbejderne.

Emil Claussen udtalte sig i samme Retning.

H. L. Hansen. Kan vi ikke tænke paa at oprette en privat Forsikring for vort Fags Vedkommende, indtil en Lov paa dette Omraade bliver vedtaget,

J. Jensen ment ikke at denne Opgave var gennemførlig.

Rudolf Poulsen sluttede sig til Jensen. Arbejderne har faktisk ikke Raad til at forsikre sig. Det maa blive Samfundets Sag at løse denne Opgave. Regeringens Forslag har kun Værdi for os ved sin Indrømmelse af denne Pligt.

J. Jensen stillede følgende Resolution, der enstemmigt vedtoges:

> „Delegeretmødet udtaler sig for Nødvendigheden af en ved Staten garanteret Ulykkesforsikring for Arbejdere, men maa bestemt misbillige det af Regeringen forelagte Forslag, som aldeles utilstrækkeligt, saavel med Hensyn til Omfanget af de understøttelsesberetigede og sammes Størrelse, som til Tiden indenfor hvilken denne ydes".

Punkt 8. Beslutning om næste Delegeretmøde. Rudolf Poulsen foreslog at afholde næst Møde i København i Novbr. 1893. Efter at forskellige Talere havde haft Ordet, vedtoges det at afholde næste Møde i Odense i Novbr. 1893.

Punkt 9. Valg af Hovedbestyrelsen. Til Sekretær genvalgtes Rudolf Poulsen og til Repræsentanter: Carl Olsen, P. Slott, Emil Claussen og J. Jensen. Suppleanter bleve: P. Slundt og E. Carlsen.

Det vedtoges at fastsætte Sekretærens Løn til 300 Kr. aarlig.

Punkt 10. Kongressen i Malmø 1892. Til at repræsentere Malerforbundet ved Kongressen i Malmø 1892 valgtes Rudolf Poulsen.

Punkt 11. Eventuelle Forslag. Under dette Punkt vedtoges følgende Beslutning.

> „Delegeretmødet udtaler sig bestemt mod de af Mester i flere Provind-byer indførte „Arbejdssedler", og vedtager for Fremtiden ikke at modtage saadanne Sedler".

Ligeledes vedtoges det at optrykke Referat fra Delegeretmødet i Fagtidende for Malere.

Paa Forslag af Petersen (Aarhus) vedtoges det, at Medlemmerne af Forbundet har Ret til at overvære Delegeretmødets Forhandlinger, dog at dette kan beslutte om, hvilke Sager der skal behandles for lukkede Døre.

Efter at Forhandlingsprotokollen var oplæst og godkendt, sluttede Sekretæren Delegeretmødet, idet han udtalte en Tak til Afdelingen i Aarhus for den venlige Modtagelse, og de Delegerede for den Iver og Interesse, de havde lagt for Dagen under Forhandlingerne.

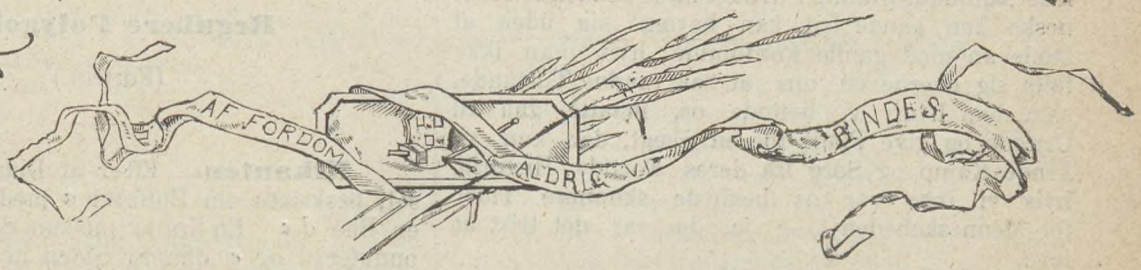
Et Leve Malerforbundet! modtoges med begejstrede Hurraraab.

„Malerforbundet i Danmark".

Alle Sager Forbundet og Fagtidende vedrørende bedes adresserede til Sekretæren, **Rudolf Poulsen, Ryesgade 37, 2. Sal.** København Ø.

Redigeret af Rudolf Poulsen.
Trykt hos J. Henriksen, Rømersgade 22, København.

FAGTIDENDE FOR MALERE.

December. | Udgivet af Malerforbundet i Danmark. | 1891.

Ledige Timer.

Atter staar Vinteren, Arbejdsløshedens tunge Aarstid for Døren, allerede suser barske Efteraarsstorme henover kolde fattige Arbejdshjem; snart sænker „Himlen“ sin Snemantel, indhyllende alt i et dejligt Slør. — Dejligt for dem, der af en mægtig rig Natur nyder Kunskab og Livsglæde. Forfærdeligt for det store Flertal, der trods ihærdigt Arbejde, dog er tvungen til at leve i den yderste Elendighed, værre — langt værre end hvad der bydes Forbrydere.

Der gives vel næppe noget Fag i hvilket den kommende Aarstid, under vore nuværende Arbejdsforhold, har større Indflydelse end netop vort. Intet Under, at man derfor, ved at imødese Vinteren, gennemtrænges af mange, mørke og alvorlige Tanker — Tanker der fødes og næres af et stadigt glødende Had mod det Samfund, der haaner og straffer al Sandhed og ædel Stræben efter at tilvejebringe menneskeværdige Livsbetingelser for enhver der vil arbejde, belønner Dovenskaben, Løgnen og Hykleriet. — Træk ikke paa Skulderen og smil fordi du i Øjeblikket fører en Tilværelse, der er dig tilfredsstillende, se dig blot en Smule om, overalt hænger Fattigdommens grusomme Spøgelse for dine Øjne, overalt vil du finde Mennesker, hvem Sorgen og Lidelsen har berøvet Ævnen til vedblivende at deltage i Kampen for en Samfundsordning, opfyldt med Tilfredshed og Lykke for alle, og vandrer du Jorden om, vil du ikke finde et eneste Sted, hvor Modsætningen mellem Rigdom og Fattigdom nogensinde har været større end nu.

Faar vi da ikke vor „Løn“ for vort Arbejde? Kapitalismen er snedig, da den altid har Brug for en Del Arbejdskraft for at føre det Liv som den gør, maa den yde denne saameget som er nødvendigt for at opholde Livet.

Dette kaldes Lønnen for vort Arbejde, og vi finder os deri. Hvor vi dog er lidet fordringsfulde.

Malerm. Jensen skrev en Gang i „Avisen“ at vort Arbejde var af en særlig forædlende Natur, at Malersvende besad en „vis Dannelse“, der for en stor Del skyldtes den nærmere Omgang disse har med den bedre stillede Del af Befolkningen. Selv om vi ikke af Hr. J. havde Sort paa Hvidt for vor „visse Dannelse“ havde vi naturligvis aldrig tvivlet om at denne virkelig var tilstede, dertil kender vi os selv for godt; men om Grunden til denne er maaske Meningen delt.

Der er derimod noget andet man skulde tro at Malerne besad, — idet vi ganske rigtig mere end nogen anden Bygningshaandværker har „Omgang“ med de Klasser af Medskabninger, hvis Profession er „Kuponklipperi“, hvis „Arbejde“ bestaar i, at gøre sig Livet saa behageligt som muligt og forøvrigt tordne løs mod „de samfundsnedbrydende Tendenser“ — og dette var et aabent Blik for den grusomme Uretfærdighed dette Samfund gør sig skyldig i.

Hvori bestaar deres Fortjeneste, disse Mennesker, de bedre stillede, dette lille Mindretal, der i de fleste Tilfælde aldrig har gjort Samfundet Gavn for 2 Øre. Selv om de med al deres Guld, for bestandig blev forflyttet til Maanen, det vilde ikke forandre det mindste ved det store Samfundsmaskineri, medens derimod Arbejdernes Fjernelse blot for et Øjeblik vilde være ensbetydende med hines Død.

Benyt den nærmere Omgang og se hvorledes der svælges i en Luksus og Overflod, som de ofte ikke en Gang formaar at nyde, fordi den menneskelige Organisme svækkes saavel ved overdaadig som mangelfuld Nydelse.

Livslede midt i Livsglæden. Fattigdom midt i Rigdommen, det er Billedet af vort Samfund.

Se Borgeosiets Liv, Sommer som Vinter i Byen og paa Landet og betragt saa din egen Stilling. Fatter du Modsætningen?

Hvis man troede Naturen havde fordømt Menneskene til uophørlig at vandre i dette frygtelige Kaos af Lidelser og Pine, til aldrig at undslippe denne paa Egoisme og Brutalitet opstablede Samfundsordning i hvilket intet tænkende Menneske kan aande frit, kan bevæge sig uden at støde an mod gamle Fordomme; hvis man ikke følte sig overbevist om, at saa raadne Tilstande, som dem hvori vi befinde os, maatte gaa til Grunde og give Plads for en Slægt, der kun vil kende Kamp og Sorg fra deres Fortids Historie, hvis vi ikke var os bevidste skønnere Tider for Menneskeheden —; ja, da var det trist at leve.

Fagforeningen har en dobbelt Opgave. For vort Vedkommende er det specielt Prislistens Overholdelse, om hvilken vi koncentrerer hele vor Virksomhed — og det skal indrømmes at dette Punkt alene ogsaa giver os mere end nok at bestille, takket være en Del af vore Kollegers Ligegyldighed. Dog maa vi ikke være blinde for den Retning Udviklingen gaar; de Stridigheder, større eller mindre — der nu for Tiden udkæmpes mellem Svende og Mestre, deres Dage vil i en ikke fjern Fremtid sikkert være talte.

Fagkampene forsvinder, Klassekampene begynder. Kampen mellem Arbejde og Kapital, ikke mellem Svend og Mester.

I denne Kamp, hvor Fagforeningerne allerede staar som Verdensproletariatets Forposter, vil vort — Arbejdernes — bedste Vaaben, det der skal føre os frem til Sejr over vore Undertrykkere til en menneskeværdig Tilværelse, ene være dette ene: Oplysning, Kunskaber.

Skønt Vanskelighederne ved Tilegnelsen deraf er store for Arbejdernes Vedkommende, kan man dog i ledige Timer altid tilegne sig noget og i Reglen plejer Vinteren at tildele os et rigeligt Antal saadanne.

Der er nu til Dags let Adgang til populært affattede for Arbejdere forstaaelige, videnskabelige og underholdende Skrifter.

Som bekendt har Arbejderpartiet herhjemme udgivet ikke faa værdifulde Ting af fremragende nationaløkonomiske socialpolitiske Forfattere, der erholdes for nogle faa Øre. Ogsaa fra anden Side udgives udmærkede Ting f. Ex. „Dansk Folkebibliothek", „Ørebibliotheket", „Studentersamfundets Smaaskrifter".

Man kunde græde ved at se Arbejdere Lørdag Aften storme Avisudsalg for at købe Blade som „Revuen" og lignende. Ikke alene — hvad der er det mindste — bruges hertil af mange aarlig en Sum for hvilke man kunde anskaffe en nydelig lille Bogsamling — men hvad der er værre, den Lekture som saadanne Blade serverer, er som oftest af den Beskaffenhed at den fuldstændig forplumrer et Menneskes Tanker, saaledes at Interesser for sunde og gode Ting gaar tabt.

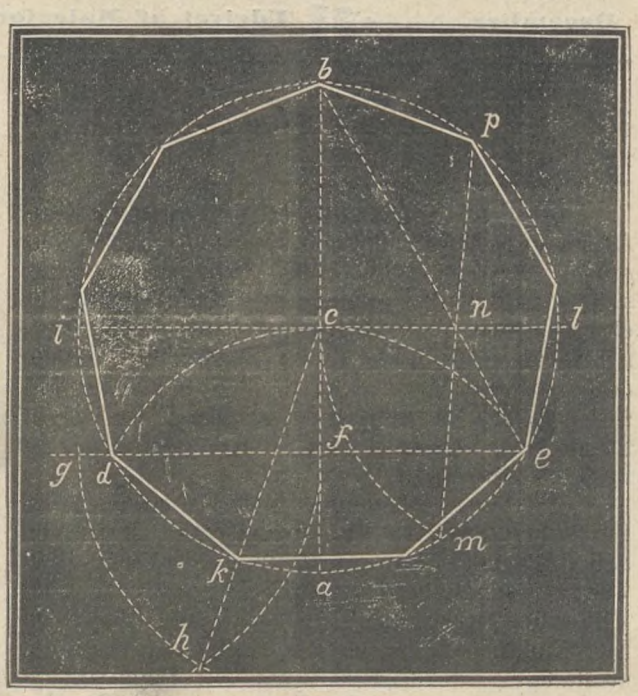
Saa spred da Kundskab over dit lille Hjem og én Straale af Fremtidens klare Lys er allerede trængt derind.

P. Slott.

Regulære Polygoner.

(Fortsat.)

Nikanten. Efter at Diametren ab er afsat, beskrives om Punktet a med Cirklens Radius en Bue dce. En Korde mellem denne Bues Endepunkter d og e, danner Siden af en regulær Trekant og halveres i f af Diametren cb. Korden

forlænges ud til Siden, og fra Halveringspunktet f afsættes Cirklens Radius ud til g ad den forlængede Korde. Om Punkterne f og g beskrives med Cirklens Radius Buer, der skærer hinanden i h, og fra h drages en ret Linie til Centrum c, hvorved Cirkellinjen skæres i Punktet k, Korden dk betragtes som Nikantens Side.

Tegner man en regelmæssig Nikant i en Cirkel, hvis Radius er 1 Meter, vil Linierne, udtrykte i Milimeter, være:

s = Nikantens Side = 684,04029 Millimeter
ϱ = Mindste Radius = 939,69262 —
r = Største Radius = 1000 —

Nikantsiden, der er Korde til 40 Grader, er altsaa 684,04029 Mlmtr., men den ovenfor beskrevne Konstruktion giver en Korde paa 682,33582 Mlmtr. Siden er altsaa 1,70447 mm for lille, hvilket dog kun er $^1/_{400}$ af hele Sidens Længde. Fejlen er altsaa meget ringe og vil ikke kunne spores ved almindelig Tegning.

Eks. 1. Hvor meget er Siden for kort i hosstaaende Figur, hvis største Radius er $^1/_{20}$ Al.

$$1000 - 1{,}_{70447} - {}^1/_{20} \text{ Al.}$$

$$0{,}_{0000852} \text{ Al.}$$

$$0{,}_{02454} \text{ Lin.} = \text{ca. } {}^1/_{40} \text{ Lin.}$$

Eks. 2. Beregn Fladeindholdet af en Nikant, hvis største Radius er 1 Meter. — Fladeindholdet = 9 × M $0{,}_{68}$ × $^1/_2$ × M 0.9_4 = $6{,}_{12}$ × $0{,}_{47}$ = $2{,}_{8764}$ = ca. $2^9/_{10}$ □ Meter.

Eks. 3. Der skal tegnes en regelmæssig Nikant, hvis Side er 8 Tm. Hvor stor skal Radius være til den Cirkel, i hvilken Nikanten indskrives?

$$684{,}_{04029} - 1000 - 8 \text{ Tm.}$$

$$8$$

$$684{,}_{04029}\ )\ 8000$$

$$11{,}_{69522} \text{ Tm.}$$

$$11'' \ 8{,}_{34864}''' = 11 \text{ Tm. } 8^1/_3 \text{ Linie.}$$

Foranstaaende Konstruktionsmaade for Nikanten er bleven benyttet ved den geometriske Undervisning paa Stenum Folkehøjskole i Jylland. En anden Konstruktion er udfunden af Hr. T. W. Poulsen, forhenværende Malermester i Storeheddinge. Ved denne føres Cirklens Radius 6 Gange rundt paa Cirkellinjen, og hvert andet af de fremkomne Punkter forbindes med Korden, hvorved der opstaar to regelmæssige Trekanter, hvis Spidser ligger lige over for hverandre, det vil sige, at den ene Trekants Spids ligger paa Cirkellinjen midt imellem Endepunkterne af den anden Trekants Side. Derefter trækkes en Radius fra Centrum ud gennem et af de Skæringspunkter, som de to Trekanters Sider danner med hverandre, og fra Endepunktet af denne Radius drages en Korde gennem et af de to nærmest liggende Skæringspunkter. Den Sjettedel af Cirkellinjen, som den sidst dragne Korde rammer, vil nu være delt i to Stykker, paa en saadan Maade, at det ene Stykke er en Attendedel og det andet Stykke en Niendedel af Cirkellinjen.

Simplest udføres den sidste Konstruktion derved, at man drager de to lodrette Diametre *ab* og *il*. Med Cirklens Radius beskrives Buerne *ee* om Punktet *a* og *cm* om Punktet *l*. Korden *be* drages og gennem Punktet *n* føres fra *m* en ret Linje, der skærer Cirkellinjen i *p*. Nikantens Side dannes da af Korden *bp*.

Denne Konstruktion er imidlertid endnu mere unøjagtig end den første, idet den med en Radius paa 1 Meter giver en Nikantside = 687,44754 Millimeter. Dette er $3{,}_{40725}$ mm for meget, eller ca. $^1/_{200}$ af Sidens Længde.

Omsat i Grader, Minuter og Sekunder, bliver Fejlen ved den første Konstruktion 6' (Min.) 14,07" (Sek)., og ved den anden Konstruktion 12' 28,14". Føres de fundne Sider rundt paa Cirkellinjen, vil der ved den første Konstruktion mangle 56' 6,68" i at man naar sit Udgangspunkt, medens man ved den anden vil overskride dette med 1°52' 13,26".

(Fortsættes).

Stiftelsesfest.

Fredag den 20. Novbr. afholdt Malernes Fagforening sin tiaarige Stiftelsesfest i Rømersgades Festsal. Formanden bød Velkommen. Efter Fællesmaaltidet blev nedenstaaende af et Medlem forfattet Sang afsunget.

Mel.: Unge Genbyrds Liv i Norden.

Første Tiaar er forsvundet,
Lad os mindes her dets Strid,
Lad os mindes, hvad vi vundet
Har i dette Spand af Tid;
Lad os mindes hver Gang sløje
Vi i vor Forening stod,
Maatte Lærepenge drøje
Ofres for vor Skyld som Bod,

Da i Kontingent vi sparte
En Procent knapt af vor Løn,
Vore Mestre det vi svarte
Tyve Gange — den var køn; —
Men da vi samdrægtig stode,
Rigtigst Priskuranten de
Da at overholde tro'de,
— Hvo, der Øjne har, han sè. —

Den dog havde Fejl, blandt andet
Tab vi led ved nye Mønf,
Men en Revision, — „forbandet,
Der maa skaffes frem lidt Pynt!" —
En Lock-out-Forening stiftet
Fik man i en Fart, og sè
Vor Forening nu forgiftet
Mente man gik en, to, tre.

Nu man vilde revidere
Os til Trods, men ej den gik,
I et Udvalg respektere
Vore Mænd, det Lov man fik.
Har en enkelt Mester villet
Siden søge knibe ud,
Straks til Rette har vi stillet
Ham, saa snart vi kun fik Bud.

Større Virkefeldt vi evned,
Forbundstanken stod os klar,
Ej vi Rist og Ro os levned
Førend den fuldbyrdet var.
I Arbejderhæren skrider
Nu vi frem, og uden Holdt,
Stedse Rækkerne udvider.
— Leve vor Forening stolt! —

Eozelos.

Formanden udbragte herefter et „Leve Malernes Fagforening". For Malerforbundet talte P. Slundt, og for Kvinden Carl Olsen, hvormed den alvorlige Del af Festen var forbi. Dandsen gik herefter med Liv og Lyst til Kl. 4, kun afbrudt af et lille Glas Punsch, ved hvilket P. Slundt og H. Larsen motiverede et

„Leve“ for henholdsvis Hovedbestyrelsen og Fagforeningens Formand.

Under Festen indløb fra Kolleger, der for Tiden opholder sig i Udlandet, hosstaaende Telegram, der modtoges med Begejstring.

St. Gallen, $^{20}/_{11}$ 1891.

Malernes Fagforening, Rømersgade 22.
„Hilsen og Lykønskning. Leve Organisationen!“

Esbensen, Rasmus Jakobsen, R. Larsen.

Forsinket modtoges Dagen efter pr. Brev efterfølgende Hilsen, ligeledes fra et af Fagforeningens bortrejste Medlemmer.

Winterthur, $^{18}/_{11}$ 91.

Til Malernes Fagforening.

Jeg bringer hermed de til Festen forsamlede Kolleger min Hilsen og Gratulation, med Ønsket om, at vor Organisation stadig maa gaa frem i Størrelse og Styrke. Til Gavn for vor Sag, vil jeg slutte med et „Leve Malernes Fagforening!“

Med kollegial Hilsen.

Uffo Conradsen.

Generalforsamling.

Malernes Fagf. i København afholdt Onsdagen den 7. Oktbr. sin ordinære halvaarlige Generalforsamling.

Til Dirigent valgtes Emil Claussen.

Dagsordenen var: 1. Forhandlingsbogen. 2. Beretning om Foreningens Virksomhed. 3. Halvaars-Regnskabet. 4. Valg af 4 Repræsentanter og en Revisor, samt 2 Kontrahenter og 15 Repræsentanter til Forsamlingsbygningen. 5. Delegeretmødet i Aarhus, Valg af Delegerede. 6. Forslag a) vedr. Restanceliste og b) vedr. Køb af Aktier i Forsamlingsbygningen for Christianshavn og Sundbyerne.

Efter at Forhandlingsbogen var oplæst aflagde Formanden Beretning om Virksomheden: „Foreningen havde afholdt 48 forskellige Møder, heri indbefattet 2 Generalforsaml. og et offentligt Møde, ligeledes deltaget i Majdemonstrationen og Arbejderfesten den 5. Juni. Angaaende forskellige Arbejdsforhold havde samtlige Kolleger fra 9 forskellige Arbejdspladser været indbudte. Foreningens Bistand ved Regningers Opgørelse havde været ydet i forskellige Tilfælde.

I Opmaaling havde L. Gunner velvilligst givet en letfattelig Undervisning ved en Række af Foreningens Møder.

Tilgangen til Foreningen havde i Halvaaret været meget stor, idet ikke mindre en 200 Kolleger havde indmeldt sig.

Beretningen godkendtes enstemmigt, ligeledes Regnskabet, der udviste en betydelig Fremgang.

Til Repræsentanter valgtes: P. Slundt, Jens Hansen, C. O. Friis og M. Nielsen, Suppleanter bleve Emil Hansen, J. Jensen og Emil Claussen. Til Revisor valgtes: Carl Olsen, til Suppleant Loldrup. Som Kontrahenter ved Social-Demokraten genvalgtes: Rudolf Poulsen og L. Gunner og til Repræsentanter ved Forsamlingsbygn.: Bestyrelsen, Revisorer og Suppleanterne. Til at repræsentere Foreningen ved Delegeretmødet i Aarhus den 8. og 9. Novbr. valgtes: E. Carlsen, Jens Hansen, P. Slott og P. Slundt.

Vedrørende Restancespørgsmaalet vedtoges det enstemmigt at føre en Liste til Ophængning i Mødelokalet, over Restancer i Tidsrummet fra 6—10 Uger. Herudover medfører Udslettelse. Ligeledes vedtoges det enstemmigt paa Bestyrelsens Forslag at støtte Projectet til Opførelsen af en Forsamlingsbygning for Christianshavn, med Køb af Aktier for 100 Kr.

Med Opfordring om vedvarende Agitation for Foreningen hævede Dirigenten herefter Generalforsamlingen.

BEKENDTGØRELSER.

„Malerforbundet i Danmark“.

Alle Sager Forbundet og Fagtidende vedrørende bedes adresserede til Sekretæren, **Rudolf Poulsen, Ryesgade 37, 2. Sal.** København Ø.

Hovedbestyrelsen afholder ordinært Møde den 2den Mandag i hver Maaned

Fortegnelse over Formændene i Forbundets forskellige Afdelinger:

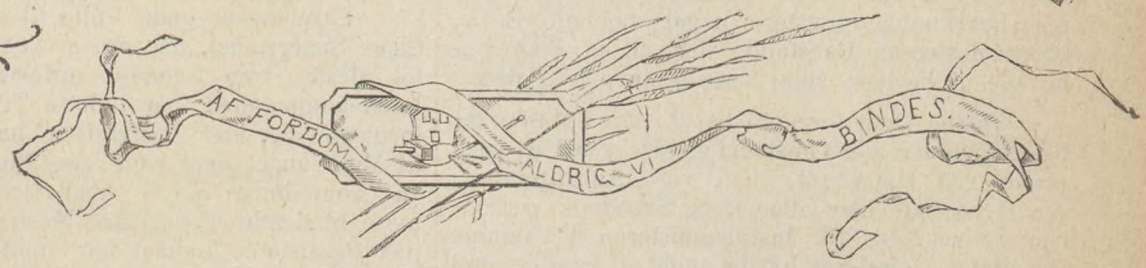
København,	Malernes Fagf. Rudolf Poulsen, Ryesgade 37, 2. S.
do.	Møbelmaler — Rudolf Nielsen, Skytteg. 9 A, 2. S.
Hillerød,	Chr. Jørgensen, Frederiksborg Nyhuse.
Helsingør,	H. L. Hansen, Søstræde 13, St.
Holbæk,	C. Lorentzen, Studiestræde.
Odense,	L. Larsen, Frederiksgade 11, St.
Aalborg,	Chr. Christensen, Skipper Clementsgade 12.
Aarhus,	M. R. Petersen, Frederiks Allé 56, 1. Sal.
Randers,	A. N. Knudsen, Th. Borupsstræde 11.
Varde,	P. Bollerup. Grydergade.
Esbjerg,	S. Madsen, Havnegade 13.
Vejle,	F. Kæhne, Svendehjemmet
Roskilde,	A. I. Aaberg, Kirkestræde

Malernes Fagforening i København afholder Medlemsmøde hver Onsdag Aften Kl. 8 i Rømersgade 22, 1. Sal. Foreningens Kontor, som er samme Steds i Stuen, er aabent hver Lørdag Aften fra Kl. 8—10. Indmeldelser og Kontingent modtages begge Steder.

Redigeret af Rudolf Poulsen.

Trykt hos J. Henriksen, Rømersgade 22, København.

FAGTIDENDE FOR MALERE.

Januar. | Udgivet af Malerforbundet i Danmark. | 1892.

Nytaarshilsen til Malerne!

Det kimer og ringer til Nytaarsfest
i tusindvis Klokkerne lyde,
ja Klokkerne klinge, som de kunne bedst
for Menneskehjærtet at fryde!
Saa lad dem da kime hver Maler til Liv
af døsige Slummer ham vække,
vaagn op! og ikke Din Tid bortdriv,
slut ind i vor Arbejder Række!
slut sammen at værne om Frihedens Sag,
vort Fag til Hæder og Ære,
i tætsluttet Række vi komme en Dag,
og Fordringer frem vi bære.
Se først vil vi fordre det daglige Brød,
og Menneskeret til at leve,
vi vil ikke kæmpe med Savn og Nød
til gammel og opslidt vi blive.
Vel véd vi imod os der dannes en Vægt
af Penge, som sammen vi slæbte,
med dem vil man binde den hele Slægt,
som ærlig fremad stræbte,
man vil os forfølge, boycotte og mer,
naar Hoved og Røst vi vil hæve.
Slut sammen, da Malere en og hver,
og Ingen af Skræk maa bæve,
i organiseret Malerforbund,
om Vang og Vænge om Bælte og Sund,
vi rolig vil vente paa Farens Stund,
og Sejren vi sikkert vil vinde.
Nu glædeligt Nytaar da hver især,
som slutter i Trop til vor Arbejderhær,
vor Hilsen til alle vi bringe,
mens Nytaarsklokkerne klinge.

G. L.

Hvornaar gælder Prislisten?

Hvis en Prisliste i det hele taget skal svare til sit Øjemed, hvis der i det hele taget skal være Tale om at opretholde en Prisliste, saa er kun et Svar muligt: Prislisten gælder i alle Tilfælde, hvor Arbejdet ifølge sin Natur lader sig beregne efter samme. Og hvorfor? fordi den er „vedtaget" af Svendenes og Mestrenes Organisationer og „underskrevet" af de Mestre, der staa udenfor den sidste. Derfor behøver Svendene ikke forud at betinge sig sit Arbejde betalt efter Prislisten, den vil blive lagt til Grund under en eventuel Retssag, den skal betales.

Under denne Forudsætning er vor Prisliste kommet til Verden. Herom har vel aldrig hersket nogen Tvivl og de, ganske vist ikke faa, Retssager, som vi siden dens Tilbliven, og i Mangel af Voldgiftsret have været nødte til at føre, har da ogsaa altid kun drejet sig om Forstaaelsen af Prislistens enkelte Poster, aldrig om hvorvidt at Prislisten i og for sig skulde betales. Æren for en Afvigelse fra denne Regel skyldes en Malermester, der i Efteraaret 1889 nægtede at betale et Overskud af ca. 150 Kr. under Paaberaabelse af at han havde truffet Aftale med vedkommende Svend om Daglønsbetaling, ifølge hvilken Beregningsmaade Overskuddet vilde være at reducere til ca. 50 Kr.

Svenden nægtede paa sin Side en saadan Aftale og paastod derimod at Aftale i modsat Ret-

ning havde fundet Sted og at han, selv uden denne, maatte være berettiget til at beregne sit Arbejde i Akkord og efter Prislisten.

Efter at denne Retssag havde varet syv Fjerdingaar, i hvilket Tidsrum ingen af Parterne havde været i Stand til at føre nogetsomhelst Bevis for Aftale i det hele taget, faldt endelig Dommen og „kendte for Ret", at Bevisbyrden for Aftale paahviler Svenden, der ikke har kunnet præstere noget saadant Bevis, og at Mesterens Paastand, der altsaa ikke behøvede at bevises, vilde være at tage til Følge.

Denne Dom forekom os at være lidt mærkelig, og under alle Omstændigheder værd at søge prøvet ved Højesteret, men vort Andragende i saa Henseende blev aflaaet, og Svendens personlige Henvendelse til Justitsministeren fik samme Resultat. Højesteret havde andet at bestille end beskæftige sig med slige Bagateller, noget vi naturligvis burde vide, men til vor Undskyldning kan det maaske tjene, at vi kort forinden havde set Højesteret beskæftige sig med en Sag, efter Andragende af en Snedkermester, hvor Tvisten drejede sig om et Beløb omtrent en Trediedel saa stort som vort.

Vi maa altsaa finde os i, at den afsagte Dom staar ved Magt og under Henvisning til samme kan vi jo godt forvente lignende Afgørelser i Fremtiden.

Til behagelig Underretning for dem, der ligesom os ere blevne overraskede ved Dommen, skal vi om den paagældende Svends Arbejde og Regning meddele følgende: Arbejdet var udført i tre forskellige Ejendomme. Hovedarbejdet, der var paa en ny Bygning, var udelukkende Arbejde, som kunde opmaales, androg over de fem Sjettedele af hele Summen, og var opført paa Regningen som Akkord efter Prislisten. Arbejdet paa de andre to Ejendomme, bestod i Lofts- og Gesimsdekoration, for hvilket vi som bekendt ikke har Priser, var opført som Dagløn, androg tilsammen mindre end en Sjettedel af hele Summen og var udført midt under Hovedarbejdets Gang. Vi giver denne Oplysning fordi der i Dommen siges: at det er „in confesso" at Arbejdet paa de to Ejendomme var Dagløn, og fordi vi har hørt ræssonneret som saa, at naar man indrømmer at have arbejdet i Dagløn paa to Ejendomme saa vil dette Factum have været afgørende for Arbejdet paa den tredie Ejendom; thi to er jo mere end en. — Vi tro gerne, at denne Betragtning ikke kan gøres, uden en vis Grad af Skarpsindighed, men hvis Retten til at beregne sit Arbejde efter Prislisten fortabes, naar en Del af samme kræver en anden Beregningsmaade, saa er vi sandelig ilde farne.

Men hvorom al Ting nu er saa tabte Svenden i det foreliggende Tilfælde de to Trediedele af det Overskud, som vi indtil forannævnte Dom, alle have været sikre paa maatte tilkomme ham, og som det er gaaet ham i Dag kan det gaa en af os Andre i Morgen, og det kan vi ikke ha'e. Vi maa skaffe os Garanti for at Prislisten skal betales i alle Tilfælde, hvor Mesteren ikke kan føre Bevis for at vi har bundet os ved anden Aftale.

Herom var der Enighed paa et af Fagforeningen afholdt, stærkt besøgt Møde, for „Alle Malersvende", hvor en Resolution, der udtalte Tilslutning til at Fagforeningen i saa Henseende søgte en tilfredsstillende Ordning med d'Hr. Mestre, enstemmigt vedtoges.

Foreningens gode Villie til at søge alle den Slags Spørgsmaal, der ere af lige stor Betydning for Mestre som Svende, ordnede ved gensidig Imødekommenhed, har i dette Tilfælde heller ikke fornægtet sig, idet Bestyrelsen har henvendt sig til Malerlauget med en Fremstilling af Sagen og en Anmodning om i Fællesskab at finde en mere bindende Form for Mestrenes Underskrift paa Prislisten. Lauget har imidlertid, som saa ofte tilforn „ikke fundet Anledning" o. s. v." til at yde vort Forslag sin Tilslutning, men giver os dog den Trøst, at „dette enkelte foreligende Tilfælde antagelig vil høre til de sjeldne og enestaaende".

Dette Svar kan selvfølgelig ikke have forandret vor Anskuelse med Hensyn til Nødvendigheden af at sikre os mod Tab af Overskud, og paa et offentligt Møde for Malersvende virkede Svaret heller ikke meget beroligende, man havde troet, at kunne gøre Regning paa Imødekommenhed, men vare enige om, at selv uden denne maatte den nødvendige Garanti for Prislistens Overholdelse skaffes tilveje.

Kunde dette ikke opnaas, vilde det maaske være ligesaa rigtigt at møde adskillige Mestres Lyst til at omgaa Prislisten ved at betale Dagløn, og Laugets Uvillie til at være os behjælpelig med at ramme en Pæl gennem samme, med almindelig Fordring om Dagløn istedet for Accord. I denne Retning hævede sig adskillige Røster, ligeledes for eventuelt at faa foretaget forskellige Ændringer, særlig ved de af Prislistens Bestemmelser, der have vist sig ikke at svare til Hensigten. Mødet sluttede med Vedtagelsen af en Resolution, der udtaler Ønsket om, at der gennem Fagforeningen nedsættes et Udvalg til Overvejelse af de Forholdsregler, der i Henhold til den foreliggende Situation maatte findes mest formaalstjenlige.

Paa en ekstraordinær Generalforsamling den 30. Decbr. har Forslag om Udvalgets Nedsættelse været behandlet og efter en udførlig Diskussion blev det vedtaget at blive staaende ved Forlangendet om Garanti for Prislistens Overholdelse, hvor Mesteren ikke kan føre Bevis for anden Aftale og overlodes det Bestyrelsen i Forbindelse med Foreningens juridiske Konsulent at finde Formen, hvorunder dette kan opnaas.

Det vil herefter forhaabentlig ikke vare længe før Forslag om bindende Bestemmelser for Prislistens Overholdelse kan foreligge, og det vil da blive Foreningens Sag at søge dette godkendt hos de enkelte Mestre, efter som den ærede Laugsbestyrelse ikke vil yde sin Medvirkning hertil.

Fagforeningen har ikke forsømt noget, den har ved sin Henvendelse til Lauget vist, at den

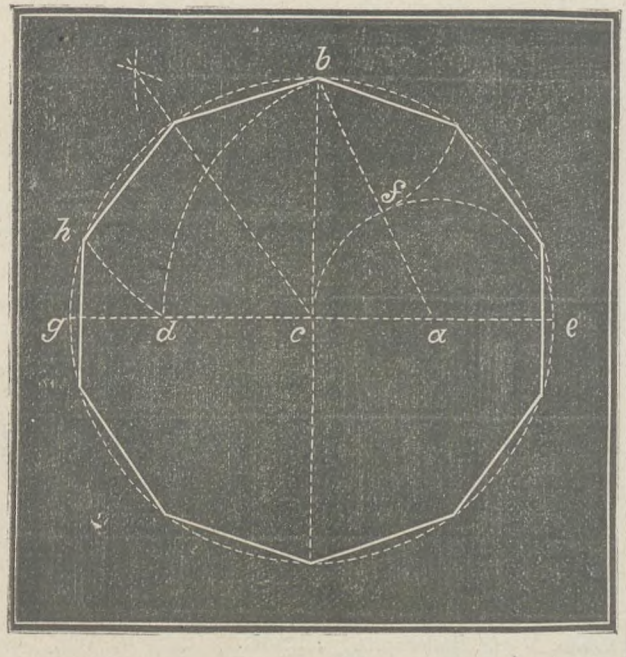
har villet alle Hensyn, kun maa man ikke vedblivende vente eller forlange, at den altid kan tage dettes Afvisen for gode Varer, fordi den, maaske kun alt for ofte, har gjort det.

Spørgsmaalet: „Hvornaar gælder Prislisten", maa ikke kunne gøres afhængig af en enkelt Mesters Forgodtbefindende. Beviset for, at Prislisten gælder, maa være affattet saaledes, at ikke den første den bedste ubeviste Paastand skal kunne omstøde det.

Regulære Polygoner.

(Fortsat.)

Tikanten. Ved Konstruktion af den regulære Tikant oprejser man to Diametre lodret paa hinanden. Radius *ce* halveres i *a* og over dette Punkt beskrives en Halvcirkel fra *c* til *e*.

Af den rette Linie fra *a* til *b*, som skæres af denne Halvcirkel, er Stykket *bf* Tikantens Side. — Føres Punktet *b*, ved en Bue om *a*, ned til *d* (jævnfør Konstruktionen af Femkanten), da vil Stykket *dc* af Radius *gc* ogsaa være Tikantens Side. — Man kan ogsaa paa lignende Maade som ved Ottekanten, halvere det Stykke af Cirkellinjen *bh*, som svarer til Femkantsiden, og derved erholde en Bue paa 36 Grader, hvortil Korden er Tikantsiden.

En Linje kaldes højdelt, naar den er delt i to Stykker, saaledes at det mindste Stykke staar i samme Længdeforhold til det største Stykke, som det største Stykke staar i til hele Linjen. Tikantsiden er det største Stykke af den højdelte Radius. (Linjen *gd* forholder sig til Linjen *dc*, som *dc* til den hele Radius *gc*.)

Formlen for Tikantsiden er $k/_{10} = r/_2 (\sqrt{5} \div 1)$ og for Tikantens mindste Radius $\varrho = r/_4 \sqrt{10 \div 2\sqrt{5}}$.

Tegnes Tikanten i en Cirkel, hvis Radius er 1 Meter, har man

s = Tikantens Side = 618,03399 Millimeter
ϱ = Mindste Radius = 951,05652 —
r = Største Radius = 1000 —

Eks. 1. Største Radius i en Tikant er 1 Meter, hvor stort er Arealet? Arealet = 10 × M. 0,62 × 1/2 × M. 0,95 = 6,20 × 0,48 = 2,9760 = ca. 3 □ Meter.

Naar Tikantsiden er 618,03399 Millimeter, saa er det mindste Stykke af den højdelte Radius 381,96601 Millimeter. (1000 ÷ 618,03399 = 381,96601).

Eks. 2. Rigtigheden kan prøves ved Proportionen.

1000 : 618,03399 = 618,03399 : x.

Beregningen sker som almindelig Reguladetri.

1000 — 618,03399 — 618,03399

1000) 381966,013

381,96601 Millimeter.

(Fortsættes).

Utilfredshed!

Det Ord, som er anvendt som Overskrift for nærværende Artikel er en dødelig Skræk for mange Mennesker; de vil saa nødig have, at man skal sige om dem, at de hører til de „Utilfredse", skønt de dog gærne vil have deres Stillling forbedret.

Kapitalisterne og deres Presse taler i høje Toner om de „samvittighedsløse Arbejderførere", som vækker og spreder Utilfredsheden i „de smaa Hjem", og deres Anhang Præsterne prædiker salvelsesfuldt om at den Fattige skal være tilfreds med sine Kaar, saaledes som de ere ham beskikkede af en højere Styrelse. Lønnen skal han saa modtage hisset; kort sagt enhver Bevægelse iblandt Arbejderne, som blot har den mindste Antydning af Utilfredshed, bliver lyst i Ban fra den rette Side af Samfundet som noget meget slemt.

Lad os en Gang undersøge denne Følelse, som kaldes Utilfredshed, og lad os se om den virkelig skulde være saa stor en Dødssynd, som Kapitalisterne og deres Tjenere, Præsterne saa gærne vil gøre den til.

En Gang for Tusinder af Aar siden levede der her i Europa et Folk, som Nutidens Oldgranskere kalder for Stenalderens Mennesker. Den Tid, hvori de levede, er igen delt i to Afsnit, den ældre og den yngre Stenalder.

Den ældre Stenalders Mennesker var et meget ukultiveret Folkefærd, hvis primitive Arbejdsredskaber, Vaaben og Husgeraad var tildannede af raat tilhugne Sten, og i Stedet for kunstige Boliger opsøgte de de af Naturen dannede Tilflugtssteder, som Klippehuler og lignende.

Det vil staa klart for enhver, at disse Mennesker førte en meget kummerlig Tilværelse fuld af Farer og Kamp for det daglige Udkomme.

Mon de var tilfredse?

Nej!

De vare tværtimod i høj Grad befængte med Utilfredshed. Utilfredshed med deres mangelfulde Boliger, med deres Arbejdsredskaber, og med deres Vaaben, med hvilke de skulde forsvare sig imod deres Naboer baade de to og de firbenede.

Denne Utilfredshed gav sig Udslag i, at de søgte at forbedre disse for dem saa nødvendige Ting, og vi glide saaledes ind i den yngre Stenalder, hvor Mennesket tildannede disse raat tilhugne Genstande ved Slibning, saaledes at de bedre svarede til deres Øjemed, og hvor Mennesket byggede sig kunstige Boliger (den yngre Stenalders Pælebygninger), som skærmede dem mod det raa Klima. Der gjorde sig allerede den Gang en Utilfredshed gældende mod deres Redskabers simple Udstyrelse, som spores i raa Omrids af Konturer af Mennesker og Dyr paa deres Vaaben.

Utilfredsheden drev stadig Mennesket videre og videre; Broncealderen afløste Stenalderen, og hin afløses igen af Jærnalderen og Middelalderen, alle sammen Tidsrum, der hver for sig betegner et Fremskridt i Menneskehedens intellektuelle Udvikling.

Det Tidsrum, som afløste Middelalderen, og som vi lever i, kaldes af Historikeren „den nyere Tid" og udmærker sig særlig ved en Række af store Opfindelser paa saa godt som alle Omraader; men særlig de tekniske Opfindelser betegne en fuldstændig Revolution paa Industriens og Samfærdselsvæsnets Omraade.

Vi sér James Watt opdage Dampens vældige Kraft, hvilket giver ham Impulsen til Dampmaskinens Opfindelse, der fuldstændig omformede hele den daværende Arbejdsmethode; vi sér Englænderen Stewenson og Amerikaneren Robert Fulton formindske den Klode, vi bebor, ved at erstatte de daværende temmelig mangelfulde Befordringsmidler med Jærnbaner og Dampskibe. Mon det nu var en Slags Sport, disse store Genier drev, ved at gøre disse for Menneskeheden saa frugtbringende Opfindelser, eller mon det er en ligegyldig Følelse, der nu til Dags bevæger Folkets store Masse til at modtage enhver gavnlig Opfindelse med Jubel?

Nej!

Det er Utilfredshed. Utilfredshed med det man har og Længsel efter noget andet og bedre.

Naar da hele Menneskehedens Udvikling er præget af Utilfredshed, maa det da ikke være Arbejderen tilladt at nære denne den mest berettigede af alle den Fattiges Følelser, bør vi undse os ved at vise, at vi ere utilfredse, utilfredse med selv ikke en Gang at faa blot det halve af den Værdi vi daglig frembringer, utilfredse med vor undertrykte og tilsidesatte Stilling i Samfundet, og maa det ikke være os tilladt at give denne vor Utilfredshed et praktisk Udslag i den Kamp vi fører for at forbedre vore Kaar?

Nej!

(Fortsættes.)

Foreningsanliggender.

København. Ved en Generalforsamling i Hovedafdelingen den 30. Decbr. vedtoges det at exkludere Medlem Nr. 513, N. Lundin for et Tidsrum af et Aar, fordi denne skriftlig havde tilbudt en Malermester at ville arbejde under Prislisten.

Vejle. Efter at der i de sidste Maaneder ikke har været hørt fra denne Afdeling, har Formanden for Afdl. i Aarhus, ifølge Anmodning fra Hovedbestyrelsen foretaget en Tur til denne By for at erfare Grunden herfor.

Det viste sig da, at den hidtidige Formand F. Kæhne havde forladt Byen uden at meddele Hovedbestyrelsen herom, og at Afdelingen befandt sig i Opløsningstilstand. Dog er der Haab om, at det skal lykkes at bringe Afdelingen paa Fode igen.

BEKENDTGØRELSER.

„Malerforbundet i Danmark".

Alle Sager Forbundet og Fagtidende vedrørende bedes adresserede til Sekretæren, **Rudolf Poulsen, Ryesgade 37, 2. Sal.** København Ø.

Hovedbestyrelsen afholder ordinært Møde den 2den Mandag i hver Maaned

Fortegnelse over Formændene i Forbundets forskellige Afdelinger:

København,	Malernes Fagf. Rudolf Poulsen, Ryesgade 37, 2. S.
do.	Møbelmaler — Rudolf Nielsen, Skytteg. 9 A, 2. S.
Hillerød,	Chr. Jørgensen, Frederiksborg Nyhuse.
Helsingør,	H. L. Hansen, Søstræde 13, St.
Holbæk,	C. Lorentzen, Studiestræde.
Odense,	L. Larsen, Frederiksgade 11, St.
Aalborg,	Chr. Christensen, Skipper Clementsgade 12.
Aarhus,	M. R. Petersen, Frederiks Allé 56, 1. Sal.
Randers,	A. N. Knudsen, Th. Borupsstræde 11.
Varde,	P. Bollerup. Grydergade.
Esbjerg,	S. Madsen, Havnegade 13.
Roskilde,	A. I. Aaberg, Kirkestræde

Malernes Fagforening i København afholder Medlemsmøde hver Onsdag Aften Kl. 8 i Rømersgade 22, 1. Sal. Foreningens Kontor, som er samme Steds i Stuen, er aabent hver Lørdag Aften fra Kl. 8—10. Indmeldelser og Kontingent modtages begge Steder.

Redigeret af Rudolf Poulsen.

Trykt hos J. Henriksen, Rømersgade 22, København.

FAGTIDENDE FOR MALERE.

AF FORDOM ALDRIG VI BINDES.

Februar. | **Udgivet af Malerforbundet i Danmark.** | **1892.**

Kom Arbejdsløsheden til Livs!

I vore Dage er man endelig naaet saa vidt, naar en eller anden Sygdom optræder epidemisk, at det anses for hensigtsmæssigt at betragte den som almen Ulykke, der i Alles Interesse systematisk bør bekæmpes. Dog kan dette kun siges med Modification; thi først i de Tilfælde, hvor Epidemien ses at bringe Døden med sig og hensynsløst gæster Rig som Fattig, findes det Umagen værd at anvende Foranstaltninger i Alles Interesse. Angsten for eget dyrebare Liv, ikke Broderskabspligten, er det, der byder Magthaverne at anvende Forsigtighedsregler, som ifølge deres Natur ikke kan undgaa at gavne den store og fattige Del af Befolkningen samtidig.

Det er i god Overensstemmelse hermed, at der fra den Kant intet som helst foretages for at modarbejde, endsige afværge den Nød og Elendighed, som er en direkte Følge af Arbejdsløsheden, skønt denne, hvor den rammer, maa siges at være et nok saa stort Onde, som en hvilken som helst Epidemi; thi medens denne dog, som Regel, gør kort Proces, sejgpiner hin paa en umenneskelig Maade sit Offer. — Og dog vilde der kunne øves en anderledes virkningsfuld Modstand mod Arbejdsløsheden, end der kan mod en Epidemi. Det er jo Børnelærdom, at for at modarbejde en Virkning bør man kende Aarsagen, og medens ethvert Barn, snart sagt, kender Aarsagen til Arbejdsløsheden og Midlet til at afværge samme, saa staar selv Videnskaben endnu saa temmelig afmægtig i mange Tilfælde overfor epidemiske Sygdomme baade med Hensyn til, hvad der foraarsager, og hvad der afværger disse. Men Sygdommen kan være hensynsløs og ramme den Rige, hvorimod Arbejdsløsheden med sin Nød og Elendighed kun rammer den Fatlige. Se derfor lægges Hjernen i Blød for at komme den første til Livs, medens det overlades Arbejderne alene at arrangere sig med den sidste, som de bedst kan.

Hvad der gælder i dette, gælder i alle de Tilfælde, hvor Arbejderne, som Følge af det privatkapitalistiske Regimente, tilsidesættes.

Altsaa, vente os en Forbedring af vore Kaar kan vi kun, naar vi ved egen Hjælp evner at tiltvinge os samme.

Forstaar vi dette, og forstod enhver, der nu maa lide under Kapitalismens hensynsløse Aag kun dette ret, da vilde den Magt være bragt tilveje, som en Gang i Retfærdighedens og Humanitetens Navn med tilstrækkelig Styrke fordrer Systemet ændret, det der nu ikke undsèr sig for at spærre Adgangen til Erhverv for stadig flere og flere.

Derfor slutter vi os sammen, og derfor bør vi aldrig lade nogen Lejlighed gaa tabt, hvor vi kan komme Arbejdsløsheden til Livs.

I vort Fag hærger denne Samfundets Kræftskade værre end noget andet Forhold. Ad de mest utrolige Veje sniger den sig ind og øver sin ødelæggende Virkning.

Efter at vi, takket være vor Organisation, saa nogenlunde er i Stand til at hævde de en Gang vedtagne Priser, befinder d'Hrr. Arbejdskøbere sig endnu paa det Stadium, hvor Øjet ikke mægter at se tilstrækkelig klart paa Situationen, hvor man nok føler Arbejdsløshedens Virkninger i større eller mindre Grad, men hvor man nøjes med at underbyde hinanden i Stedet for ved Sammenslutning at værne om det Fag, der betinger de allerflestes Existens. At dette Fejlsyn bidrager sit til at nære Arbejdsløsheden, vil en Smule Eftertanke let godtgøre.

Jo vildere Konkurrencen drives, desto slettere og mere mangelfuldt vil Arbejdet blive udført. Det vilde jo være meningsløst at vente lige saa godt og lige saa meget Arbejde for et som for to Tusind Kroner for Ex., og det ydes der da

heller ikke. Her i København viser en stor Del af vort nye Bygningsarbejde i tilstrækkelig Grad Sandheden heraf.

Her leveres „billigt" Arbejde, men ogsaa mangelfuldt udført Arbejde.

Hvor ofte har Overslagssummen paa et saadant nyt Foretagende ikke slaaet os med Forbavselse ved sin Ringhed, sammenlignet med adskillige andre Tilbud paa det samme Arbejde, indtil endelig Arbejdets Udførelse viste, hvor smaa Fordringer der stilledes til samme: for Ex. ingen Lakering eller Mattering paa Aarearbejdet, en Gangs Strygning paa Træværk, hvor Fagmænd hidtil har anset to Gange for nødvendig, og saa fremdeles.

Her staar vi overfor en ny Vej til Arbejdsløshed, en Vej, som det sikkert ikke vil falde os saa overordentlig vanskeligt at spærre, og som vi derfor bliver nødte til at have vor Opmærksomhed lidt mere henvendt paa, end det hidtil har været Tilfældet.

I Overensstemmelse hermed har vi alt vedtaget ikke at udføre Strygning af Tonefarve i to Farver paa anden Maade end Prislisten bestemmer, nemlig: Ramstykket i en og Fyldningen i en anden Farve og ikke, som det forsøgtes udført paa et herværende stort Byggeforetagende med Fasen i Ramstyksfarven, hvorved der efter Listelægningen med Tiden kan ventes tilvejebragt et Surrogat for Faselægning; thi skønt dette vist ikke tilsigtedes paa ovennævnte Sted, saa ligger det dog nær at antage, at Tendensen, der jo gaar i Retning af let Behandling, vilde medføre saadant og altsaa forringe Arbejdsmængden.

Med Hensyn til én Gangs Strygning paa nyt Træværk, da bør denne selvfølgelig ogsaa kun udføres, som i Prislisten forudsat.

Vel har en Bygherre Ret til at nøjes med en Gangs Strygning, naar han ikke ønsker to, men vor Arbejdskøber, som har sine Konditioner at holde sig til, vil heller ikke bringes i nogen Forlegenhed, fordi han med denne ene Gangs Behandling ikke naar et ligesaa fuldkomment Resultat, som hvor der anvendes to Ganges Strygning. Maa vi derfor end beundre den Omhu og Samvittighedsfuldhed, hvormed enkelte Arbejdskøbere i Bygherrens Favør, omfatter det Arbejde, som denne udsætter for stedmoderlig Behandling, saa bør vi ikke desto mindre hellere renoncere paa det eventuelle Tillæg, der med en Øre pr. Alen undertiden kan offres paa denne ene Gangs Strygning „for at gøre den lidt pæn". Herved kan vi opnaa at gøre vedkommende Bygherre det indlysende, at en Gang Strygning ikke er tilstrækkelig, hvor der kræves to.

Følgen heraf bliver sikkert, at man fra denne Side faar Øjet op for, hvor utidig den Besparelse i Grunden var, der nu af og til dikterer en Gangs Strygning.

Følgen vil blive Merarbejde.

I det Hele taget bør vi kunne se klart her, hvor Arbejdskøbere ikke ser. I Stedet for som disse at nære Tendensen til, at lade Arbejdet nøjes med mangelfuld Behandling ved at kæle for denne, ja saagar yde „extra Tillæg", skal vi gøre skarp Front mod alt det, der paa en saa direkte Maade vil forringe Arbejdsmængden.

Gør vi ikke dette, saa støtter vi det System, der med sin Arbejdsløshed i højere og højere Grad vanskeliggør os Kampen for Tilværelsen.

Derfor, i egen Interesse søg at komme Arbejdsløsheden til Livs, ad hvilken Vej den saa maatte komme.

Lidt Ornamentik.

Af Fr. Liljeblad.

(Fortsat).

Første Gang, der i Historien tales om Ornamentik (egentlig Figurer), er fra den første Del af det femte Aarhundrede, idet Malerierne i Baptisteriet St. Giovanni nævnes. Ved denne Tid og under den romanske og gothiske Periode anvendes Dekorationer hovedsagelig i Kirker, samt paa Smykker, Kar og Møbler. Værelserne derimod prydedes ofte med strikkede eller vævede Tapeter, som ophængtes løst paa Væggen og udgjorde hele Dekorationen.

De fleste af Maleriets saa vel som det øvrige Kunsthaandværks Udøvere i det vestlige Evropa, boede indenfor Klostermurene eller paa Klostrenes Omraader, og Munkene fremviste ikke sjælden en usædvanlig stor Kunstfærdighed, udviklet indenfor disse Fredens Mure, hvorhen den ydre Verdens Kiv og Splid ikke kunde naa.

Kirken trak ogsaa store Dygtigheder til sig, og den, der ikke holdt af Krigens omflakkende Liv, modtoges der. Kirken og Klostrene tilbød de mest forskelligartede Virksomhedsfelter og det mest udstrakte Spillerum for Talentet. Dér skulde Prædikestole, Brystværn for Koret, Portaler, Vinduer, Hvælvinger, ja hele Facader forsynes med plastiske og malede Prydelser Der gaves i de mangfoldige enkelte Genstande, som Gudstjenesten fordrede, rig Anledning til at udøve enhver Slags kunstnerisk Teknik, og Maleriet benyttedes i betydelig Grad, blandt andet og i Særdeleshed for at pryde de haandskrevne Bøger med sirlige Miniaturer, hvoraf mange Prøver er blevne bevarede til vor Tid.

Først med Renæssancens Optræden*) tog Maleriet Kæmpeskridt fremad. Den antike Kunsts Aand levede op igen gennem Rafaels Ornamenter i Vatikanet ved Begyndelsen af det 16 Aarhundrede og med Albrecht Dürer indførtes Ornamentet i Tyskland. Om man end ikke kan samstemme med Lübke, naar han siger, „at den tankesvangre og fremtidsrige Genfødelse udgik fra Tyskland", saa havde dette Land dog i Middelalderen meget fremragende Dygtighed at opvise.

---

*) Renæssancen har sit Navn af den antike Kunsts Genfødelse efter tusindaarig Hvile.

Det var i Italien, at Genfødelsen begyndte. Dér fandtes der i de gamle Kunstskatte rig Æggelse til Bestræbelserne paa denne Tid, og Renæssancen har ogsaa der mere end noget andet Sted efterladt mange og gode Værker.

Da Literaturen med nyvaagnet Iver i Middelalderen førte Tanken til Fortiden, blev det saaledes Italien forbeholdt som Banebryder at gaa i Spidsen for Rørelsen Dette Land behøvede ogsaa kun at opsøge sine Minder og drage Forfædrenes Mesterværker frem af Gruset for at blive den Arne, hvorfra Kunstens forandrede Form skulde gaa ud over Nationerne i alle Retninger.

En udødelig Skare af det 16. Aarhundredes store Kunstnere førte den dekorative Kunst til sin største Højde. Enhver af disse, paa én Gang Maler, Arkitekt, Skulptør, ofte Ingeniør, Mekanikus, Gravør og Musikus, altid Forfatter, fandt hos sig selv alle Udveje og Midler til at udføre de fattede Idéer.

Ornamentet skaffede sig større Plads som dekorativt Middel for Maleriet og løssled sig fra Arkitekturens hidtil paalagte alt for store Formynderskab. Et Forhold, som siden udviklede sig mere og mere.

Her kan ikke i Detail afhandles de forskellige Stile, hvori Ornamentet Tid efter anden er fremtraadt. Dette vilde kun være muligt ved Hjælp af Tegninger. Vi vil derfor blot i Korthed opregne Navnene paa Stilarterne.

Vi forbigaar de allerede nævnte Stile: ægyptisk, indisk, kinesisk, persisk, byzantinsk*), mavrisk m. m., med et Ord alt østerlandsk Maleri.

Vi begynder med:

Græsk Stil. Midten og den sidste Del af Aartusindet før Kristi Fødsel.

Romersk Stil. De første Aarhundreder af vor Tidsregning.

Byzantinsk Stil. Anno 600—700.

Romansk Stil. Fra Aar 1000—1200.

Gothisk Stil. 1200—1300 (begyndte allerede omkring Aar 1000). Maleriet bestod her hovedsagelig af religiøse Figurer paa Glas.

Renæssancestilen. 1400—1500.

Barokstilen eller Rokokostilen. Fra Begyndelsen af det 16. Aarhundrede.

Ludvigsstilene. I det 17. og 18. Aarhundrede. (Ludvig XIV 1643—1715; Ludvig XV 1715—1774; Ludvig XVI 1774—1792.)

Kejserstilen (Restavrationen). Under Napoleon I.

Den keltiske eller oldnordiske Stil. Slangeslyngningen, som man har søgt at gøre skandinavisk, formodes at stamme fra Asien, hvorfra den har spredt sig til de britiske Øers ældste Indbyggere, samt til Irland, Skandinavien og Frankrig.

Naturstilen, hvor Naturen efterlignes eller stileres.

Forøvrigt findes der, hvad rent Ornamentmaleri angaar, saa ringe Oplysninger i historiske Værker, at man næsten kan betragte det som intet. Naar der tales om Dekorationsmaling eller Maleri i Almindelighed, menes dermed oftest kun Figurmaleri.

Ser man bort fra det pompejanske Maleri, som tilhørende en ældre Tid, og gaar over til Tidspunktet for Kunstens Genfødelse eller Middelalderen, da vil man finde, at Perspektiven først udvikledes i det 16. Aarhundrene af Paolo Ucello, og i Begyndelsen af det 17. Aarhundrede tales der om Landskabs-, Marine-, Dyr- og Blomstermalerier.

Rokokoens Tidsrum, hvor Kunstnernes Djærvhed og Opfindsomhed brød med de forud bestaaende Former, er et af de besynderligste Fænomener i Ornamentets Historie. Forinden det gik over i Historiens Nat, havde dog hele Evropa været henrykt over den bizarre og forvredne Ornamentik, der kun kunde skaffe Nydelse derved, at Kunstnerne anvendte den med overlegen Dygtighed.

I vor Tid søger man atter at genoplive Antiken og Renæssancen, ligesom ogsaa de andre Stilarter undertiden benyttes til forskellige Formaal. Desværre er der ofte saa lidt Spørgsmaal efter Antiken, Renæssancen eller andre Stile, at det plastiske og det malede Ornament i samme Lokale ikke synes at ville kendes ved hinandens Slægtskab.

*) I det gamle Byzans (Konstantinopel) begyndte først i det syvende Aarhundrede en livlig Ytring af kunstnerisk Virksomhed, og græsk Kunst blev med Tilsætning af orientalske Elementer kaldt den byzantinske Stil. Alt Maleri fremstilledes fra først af paa blaa Grund, som senere erstattedes af Guldgrund, „hvor Figurerne rykkedes bort fra Virkelighedens Omraade og kun udgjorde pragtfulde Tavler". I det syvende Aarhundrede spredtes denne Kunst ud over det vestlige Evropa og anvendtes i Særdeleshed i offentlige Bygninger, Kirker o. s. v. Ornamentet var som sædvanligt endnu henvist til Manuskripters Begyndelsesbogstaver og Titelblade.

Utilfredshed!

(Fortsat.)

Det er netop det vi ikke maa. Derfor sætter Kapitalisterne alt ind paa at undertrykke denne Følelse hos Arbejderne. Derfor siger Præsterne til os, at vi skal nøjes med det, vi har, og maaske helst med noget mindre; thi saa bliver der jo saameget mere til dem, som har nok i Forvejen. De Herrer er sandelig ikke tilfredse; de vil stadig have mere og mere. Jo! Et er de tilfredse med. nemlig med Arbejdernes undertrykte Stilling, og fremfor alt med de „indifferente" og de „tilfredse" Arbejdere.

De Herrer, som ivrer saa stærkt mod Utilfredsheden hos Arbejderne, kan til Tider omtale den Arbejder, som forcerer sin Virksomhed og paafører sig selv Savn med det Maal for Øje at skabe sig en selvstændig Stilling, som et „stræbsomt Menneske", en „Mand, som arbejder sig op"; men hvad er det, der driver ham til det?

Det er Utilfredshed med sin nuværende Stilling; thi var han tilfreds med den, saa var der jo ingen Grund for ham til at søge at komme bort fra den, og havde Stenalderens Mennesker, som jeg før omtalte, været tilfredse med deres Tilværelse, ja saa havde dette Folkefærd ganske sikkert levet den Dag i Dag.

Nej. Utilfredshed er en Dyd; den er den egentlige Drivkraft i ethvert Fremskridt; vis derfor at I er besjælede af denne Følelse, plej den og hæg om den, som om det gjaldt Eders Liv, hvad det jo dog i Virkeligheden ogsaa gør: for hvad er det Liv, vi lever? En grim Karrikatur og ikke andet.

Vær ikke tilfredse; thi den Arbejder, som er tilfreds med den Stilling, der nu er Arbejderens Lod, er en daarlig Soldat i vor Armé.

Kun den Arbejder kan give alt, hvad han ejer og har, nemlig sig selv, hen i vor Befrielseskamp, hvis Sind er præget af Utilfredshed.

E. Carlsen.

For Liebhavere.

Mattering af Aarearbejde kan sparcs ifølge et Forsøg, der i den Retning foretages paa et større Bygningskompleks. Skumrefarven kan, ved at laves rigtig til, ende det hele. Forsøget siges at have givet et foreløbig storartet Resultat, og det forventes, at dette vil gentage sig efter den første „Afvaskning"!

Notitser fra Afdelingerne.

København. Efter Indbydelse fra Bestyrelsen for Malernes Fagforening afholdtes Fredag den 29. Januar et Møde for Kolleger, der specielt beskæftiger sig med med Limfarvearbejde (Marmorering og Dekoration). Hensigten med Mødet var at søge dannet en Klub for disse Grene af vort Fag, der særlig paa det ny Bygningsarbejde i stedse højere Grad misbydes. Efter at Formanden havde gjort Rede for Hensigten med Mødet og paavist ved Exempler, hvor nødvendig fælles og enig Optræden var ogsaa paa dette Omraade, og adskillige Talere havde udtalt sig i Tilslutning hertil, vedtoges enstemmig Oprettelsen af en Klub, ligesom et Udvalg paa 5 Medlemmer valgtes til at udarbejde Love o. s. v.

Aalborg. Ifølge Meddelelse herfra er Mestrene blevne enige om en Prisliste for deres Arbejde, hvorved Priserne for samme forhøjes noget og bliver ensartede for de forskellige Værksteder. Efter Forlydende har man ligeledes vedtaget en Bøde for den, der søger at knibe ud. Vor Afdeling i Aalborg kan vist med Rette tillægge sig en væsentlig Del af Æren for, ved sin enige Optræden at have vist d'Hrr. Mestre, hvor meget bedre denne betaler sig, end ved vild Konkurrence at spise hinanden, medens Kapitalen stryger hele Gevinsten. Der bestaar jo en Centralforening for Malermestre, saa det turde maaske haabes, at andre Afdelinger af denne vil faa Øjnene op og følge Exemplet fra Aalborg.

Randers. Afdelingernes hidtidige Formand A. N. Knudsen er fratraadt sin Stilling som saadan og har etableret sig. Alle Afdelingens Medlemmer er for Tiden arbejdsløse.

Odense. Afdelingens Formand L. Larsen er fratraadt som saadan og Alb. Nielsen valgt istedet. Arbejdsløsheden er ligeledes her uhyre.

Helsingør melder ogsaa Arbejdsløshed over saa godt som hele Linjen. Et eneste stort Foretagende er under Arbejde og udføres udelukkende ved Hjælp af — Lærlinge, af hvilke der ikke findes saa faa, og som i dette Øjemed laanes fra forskellige Værksteder, en ikke mere usædvanlig Vej, men sørgelig Illustration til de bestaaende Forhold.

Ligeledes lyder Efterretninger fra andre Afdelinger om stor Arbejdsløshed, den, mod hvilken vi kun har vor egen Kraft at stole paa, men som ret forstaaet og anvendt ogsaa vil vise sig i Stand til en Gang at forskaffe os Bugt med dette Privatkapitalismens modbydeligste Uhyre.

BEKENDTGØRELSER.

„Malerforbundet i Danmark".

Alle Sager Forbundet og Fagtidende vedrørende bedes adresserede til Sekretæren, **Rudolf Poulsen, Ryesgade 37, 2. Sal.** København Ø.

Hovedbestyrelsen afholder ordinært Møde den 2den Mandag i hver Maaned.

Fortegnelse over Formændene i Forbundets forskellige Afdelinger:

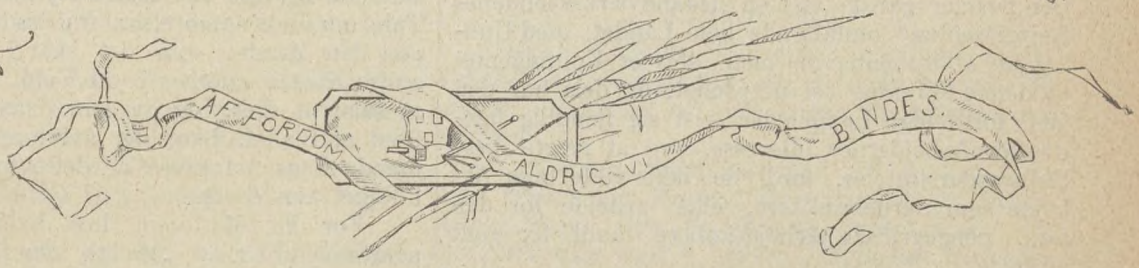
København,	Malernes Fagf. Rudolf Poulsen, Ryesgade 37, 2. S.
do.	Møbelmaler — Rudolf Nielsen, Skytteg. 9 A, 2. S.
Hillerød,	Chr. Jørgensen, Frederiksborg Nyhuse.
Helsingør,	H. L. Hansen, Søstræde 13, St.
Holbæk,	C. Lorentzen, Studiestræde.
Odense,	Alb. Nielsen, St. Jørgensgade 3, 1. Sal.
Aalborg,	Chr. Christensen, Skipper Clementsgade 12.
Aarhus,	M. R. Petersen, Frederiks Allé 56, 1. Sal.
Randers,	Fr. Nørring, Søren Møllersgade 9.
Varde,	P. Bollerup. Grydergade.
Esbjerg,	S. Madsen, Havnegade 13.
Roskilde,	A. I. Aaberg, Kirkestræde.

Malernes Fagforening i København afholder Medlemsmøde hver Onsdag Aften Kl. 8 i Rømersgade 22, 1. Sal. Foreningens Kontor, som er samme Steds i Stuen, er aabent hver Lørdag Aften fra Kl. 8—10. Indmeldelser og Kontingent modtages begge Steder.

Redigeret af Rudolf Poulsen.

Trykt hos J. Henriksen, Rømersgade 22, København.

FAGTIDENDE FOR MALERE.

Marts. | Udgivet af Malerforbundet i Danmark. | 1892.

Rejsekasser.

Paa Forbundets sidste Delegeretmøde behandledes Spørgsmaalet om Oprettelsen af en Rejsekasse for Malerforbundets Medlemmer, og det overdroges til Hovedbestyrelsen at udarbejde et Forslag, som saa senere skulde til Behandling i de respektive Afdelinger.

Hovedbestyrelsen har nu denne Sag i Arbejde, men forinden den endelige Afgørelse træffes, kan det have sin Interesse, at undersøge Betydningen af hele Rejsekasse-Spørgsmaalet.

Det har altid været almindeligt anerkendt, at en Haandværkssvend burde arbejde mere end et Sted, i Lavstiden havde man endog visse bestemte „Vandreaar", men det var ligesaa anerkendt, at Svenden ikke selv kunde afholde alle med sine Rejser forbundne Udgifter, derfor havde man den Gang „Geschenk-Systemet. Dette bestod i at man efter en fælles Vedtægt fik et vist mindre Beløb hos den Mester, der ikke kunde give én Arbejde, blev bespist paa Lavshuset osv. Alt dette faldt bort med Lavene. Ingen er nu „tvungen" til at rejse og derfor gælder der heller ikke mere lovmæssige Regler for den rejsende Haandværkssvends Underhold og Forplejning. Det eneste vi endnu har tilbage af Fortidens Bestemmelser er Fordringen om, at Haandværkssvenden i Modsætning til alle andre Mennesker, der rejser fra et Sted til et andet, bestandig skal melde sig til Politiet, omtrent som Forbrydere Samfundet mener at burde holde et vaagent Øje med. Den lovbestemte Rejsetvang er saaledes ophævet, men dette er langtfra Tilfældet med „Rejse-Aarsagerne". Først er der Hensynet til de unge Svendes Uddannelse, der kræver at de faa Lejlighed til at gøre sig bekendt med saamange Arbejdsmaader som vel muligt, og dette kan kun naas ved at arbejde forskellige Steder, baade i Ind- og Udlandet. Foruden den rent faglige Dyglighed, der herved kan naas, bidrager Rejser og Omgang med mange forskellige Mennesker betydeligt til at udvikle Livssynet og fæstne Karakteren.

Den, der har bevæget sig meget mellem Fremmede, erhverver sig som Regel mere Selvstændighed end „Hjemmefødningen", der aldrig har været udenfor sin Fødebys Porte. Alene dette burde være tilstrækkelig Opfordring, til de unge Malersvende, til at se dem saameget om i Verden som Forholdene tillader det.

Desværre maa vi beklage at Rejselysten langt fra er saa udviklet i vort Fag som den burde være, saa de, der rejser mere gør det af Tvang end af Lyst. Tvangen er Mangel paa Arbejde, der i vore Tider fremtræder langt stærkere end tidligere. Vort Arbejde er jo i høj Grad, især i de større Byer, bleven Saison-Arbejde. Lidt Travlhed Foraar og Efteraar og jævn Arbejdsløshed baade Vinter og Sommer. Forholdene er heldigvis ikke ens overalt, og det hænder ofte, at medens københavnske Malersvende i Dusinvis render Mestrene paa Dørene for at spørge om det Arbejde, der ikke er, saa gaar Malermestrene i Provinsbyerne og græde for at faa fat paa en Malersvend.

Altsaa paa den ene Side arbejdsløse Svende og paa den anden Side svendeløse Mestre.

Vor Opgave maa ganske naturligt være at bringe disse to Parter sammen, og dette kan ske ved Oprettelsen af en Rejsekasse.

Det hænder nemlig meget ofte at et Medlem gerne vil rejse, men han mangler de nødvendige Midler hertil. Saa bliver han og forøger Antallet af de arbejdsløse, medens han, hvis han sattes i Stand til at rejse, maaske kunde finde lønnende Beskæftigelse andet Steds.

Der er imidlertid ingen Mening i, at unge Mennesker, der ikke ved Familiebaand er knyttet til et bestemt Sted, gaar og driver Tiden hen med at vente paa Arbejde, og ved at løbe fra

den ene Mester til den anden skaffer disse Oplysninger om Omfanget af Arbejdsløsheden. Dette medfører nemlig ofte, at mindre hensynsfulde Mestre benytter sig af Lejligheden til at trykke Arbejdslønnen nedad til Skade for hele Faget.

Det gælder derfor om at fremme Rejselysten hos de unge, og det tror jeg man bedst opnaar, ved at yde dem en passende Rejseunderstøttelse. Der bestaar ganske vist en „Haandværkssvendenes Rejseforening" omfattende hele Landet, med Undtagelse af København, men dels er Kontingentet til denne Forening ret betydeligt, og dels har den ved forskellige Lejligheder vist sig fjendtlig ligeoverfor Arbejdernes Interesse, ved at nægte disse Rejseunderstøttelse, fordi de ikke vilde tage Arbejde som Skruebrækkere, eller arbejde for den Løn, pengegridske Arbejdskøbere fandt for godt at byde.

Derfor maa Rejseunderstøttelsen knyttes som Led i vor Organisation, og jeg tror det kan gøres uden store Ofre. I hvert Fald er det sikkert, at den lille Forhøjelse af Forbundskontingentet, en saadan Rejsekasse vil medføre, langt vil opvejes af de Fordele, den utvivlsomt vil bringe.

For de Unge er Sagen klar nok, de vil næppe betænke sig. Lidt anderledes kan det maaske stille sig for de ældre og gifte Svende, der udelukkende vil blive ydende til Rejsekassen; men jeg tror netop, at de vil faa den største Fordel af en saadan Kasse.

Under de nu herskende Forhold, hvor der særlig her i København gaar et meget stort Antal unge Svende arbejdsløse, er det sikkert, at de meget ofte af Mestrene bliver foretrukket fremfor de ældre familieforsørgende Svende, fordi Mestrene mener bedre at kunne tumle de yngre, og maaske har det lønlige Haab, ogsaa at kunne have lidt mere pekuniært Udbytte ud af dem, grundet paa deres mindre Kendskab til Priskuranten, Opmaaling osv.

Jeg mener derfor, at særlig de ældre Medlemmer i vor Organisation bør omfatte Rejsekassen med Interesse og virke for dens Virkeliggørelse, ligesom jeg er overbevist om, at de Unge vil være glade ved en Ordning, hvorved det gøres dem muligt uden væsentlig Udgift at rejse over hele Landet for at søge Arbejde, fremfor at fortære deres faa Spareskillinger paa et Sted, hvor der intet Arbejde er, og hvor de ikke har anden Afveksling i Livet end Fornøjelsen ved at rende fra Dør til Dør, og hvert Sted faa det stereotype Svar: „Der er ikke noget, men De kan jo høre her hen om et Par Dage", eller til en Afveksling faa slaaet Døren i for Næsen af sig med et: „Her har allerede været en hel Snes"!

Jack.

Fra Amerika.

(Af P. Thrane).

Ved at læse om den Villighed den danske „Fru Justitia" har vist Kapitalisternes Forsøg paa at forhindre Bekendtgørelser om Strejker, ved at fortolke Lovene derhen, at disse Bekendtgørelser truer Privatlivets Fred, og ellers volder stor Skade paa Vedkommendes gode Navn og Rygte, fik jeg den Idè at fortælle mine gamle Kolleger om disse Forhold her til Lands.

En Strejke er her en Nyhed, som Bladene — lige meget hvad Kulør de har, — har at bringe, som de bringer alle andre Nyheder, her er ikke Tale om Bekendtgørelser fra vedkommende Fag, paa den Maade, som det sker i Danmark eller andre Steder. det er i alt Fald meget sjeldent, at saadant sker, og da kun i faa Linier paa det Sted af Bladet, hvor der averteres efter vedkommende Fags Arbejdere og dette for at arbejdsløse i Faget kan se det.

For Ex Mesteren, hos hvem der strejkes averterer til Ex. — „Malere kan faa Arbejde, kom færdig til at begynde". — Kelly Nr. — Gade". —

Lige op til dette kommer da følgende: — „Malere hold Eder fra Kelly. — Nr. — Gade, Der er Strejke."

Der behøves intet Navn eller Adresse under, og ingen Magt eller Fortolkning kan bringe en Jury til at tænke, at Mesteren skulde have Erstatning.

Det læsende Publikum fordrer at Bladene underretter dem om Alt, og vee det Blad, som ikke følger med. Her er ingen Fare for, at en Strejke ikke bliver omtalt, Referenterne møder hos begge Parter, og noterer hvad de hver for sig har at fremføre, gaar til deres Møder og Generalforsamlinger. Strejkens Vigtighed og Indflydelse paa Omverdenen bestemmer hvor meget Tid og Plads Bladet ofrer paa den.

Pressen er mægtigere her end noget andet Sted i Verden. Referenterne ere for Somme, de mest nederdrægtige, næsvise og uforskammede Folk, for Andre, Vogtere af Retfærdigheden og Bærerne af Civilisationen, de faar alt at vide, selv en Katoliks Skriftemaal til Skriftefaderen er ikke sikkert for dem; tal til dem om at respektere „Privatlivets Fred", og næste Dag vil alle Folk kende dine hemmeligste Tanker.

Skrive- og Trykkefriheden er Fundamentet for Friheden her, rokkes den, er der Fare for at det Hele styrter sammen; fortæller man en Amerikaner om Forholdene i Danmark i saadanne Ting, har man med det samme sat en Plet paa sig selv; thi — „kan noget godt komme fra Nasareth?" — det er simpelt hen ufatteligt for dem at saadant kan existere i et civiliseret Land „ikke bekendtgøre en Strejke uden at blive mulkteret", „gaa væk!" vilde de sige, enten fortæller Du en Løgn, eller Du kommer fra et Land befolket med Idioter. For dem som en Gang har levet under disse Forhold og været med i Kampen for at rydde dem afvejen, staar Tingene i en hel anden Belysning, de ser at den gamle Verdens Arbejdere, det vil sige de af dem som kæmpe mod den nuværende vanvittige Ordning af Samfundet, i mangt og meget staar langt over deres amerikanske Kolleger. De amerikanske Arbejdere pukke

paa deres Frihed og tager ikke mod socialistiske Ideer før de mærker at deres meget roste Frihed ikke fritager dem for Nød og Sult, kan hænde at Idioterne fra den anden Verden, da kan fortælle dem hvad de trænge til.

Amerikanerne ere opdragne i Frihed, den gamle Verdens Arbejdere ere opdragne i Trældom, der skal større Kraft og Intelligents til at arbejde sig op fra denne, end til at holde sig oppe, naar man aldrig har vidst, hvad det var at blive underkuet.

Men det vil gaa her som andre Steder, Kapitalen vil bringe Sorg og Elendighed over Arbejderne, til de har lært, at den Frihed, der var god i 1776 ikke passer i Nutiden, men at den lige som enhver anden Ting trænger til at fornyes og revideres.

I de snart 5 Aar jeg har været i Amerika, har jeg seet, hørt og reflecteret, her er Frihed i Amerika, ikke til at røve, plyndre, eller slaa Folk ihjel, det er det samme som hjemme, men man kan gøre alt, hvad man har Lyst til, naar man ikke fornærmer andre derved, men denne Frihed er under det nuværende Samfund en Forbrydelse imod Arbejderne, thi hvad giver man ham til at veje op med den Frihed, Kapitalister og Korporationer har til uden Varsel at stoppe en eller anden storartet Produktion, og gøre Tusinder af Arbejdere brødløse, jo man giver ham den samme Frihed eller en tilsvarende Frihed, han kan holde op med at arbejde, hvad Øjeblik han vil.

Det bliver ikke bedre, før Samfundets store Flertal kommer til Erkendelse af, at en saadan Frihed er en Forbrydelse mod Samfundet, og jeg haaber, at Amerikas Arbejdere snart faar Øjnene op, og de vil ikke være længe om at finde det rigtige Lægemiddel.

(Fortsættes).

Allegoriske Fremstillinger.

(Fortsat).

Endrægtigheden.

Concordia holder et Bundt Pile i Haanden. — Dette grunder sig paa den Historie, der fortælles om en Fader, som paa sin Dødsseng anbefalede sine Sønner Endrægtighed, ved at levere dem et Bundt Pile, for at lade dem bryde disse over, og da dette ikke var dem muligt, gav dem en enkelt Pil, der let lod sig knække.

Endrægtigheden mellem Stater holder to eller flere med Oliegrene omvundne Heroldstave eller ogsaa ligesaa mange sammenbundne romerske Fasces, fra hver af hvilke der staar en Økse frem. For det meste holder den dog to sammenslyngede Frugthorn. Ligeledes betegnes den ved to forenede Hænder. Paa Skuemønter er disse ofte anbragt foran paa Gudindens Alter.

Afholdenheden.

Denne holder i Haanden en Tømme for at betegne alle Lidenskabernes Undertvingelse.

Dyden.

Ogsaa denne Gudinde fremstilles med en Tømme, under Tiden med et Slør for Ansigtet.

Sagtmodigheden.

For at fremstille Sagtmodigheden, lader man den blide Gudinde holde en Løve i Tømmen.

Kyskheden.

Denne Gudinde fremstilles ung og meget ærbar. Hun har et Slør og et hvidt Gevandt og holder i Haanden en hvid Lilje, Sindbilledet paa Renhed.

Kyskheden fremstilles ogsaa ved Vesta, som man kender paa hendes Slør og hendes brændende Alter. Paa Fodstykket under Kyskhedsgudinden kan man i ophøjet Arbejde fremstille Penelope i Færd med ved en Lampe at pille et Broderi op. Hun havde nemlig lovet sine Friere, at hun skulde vælge en af dem, naar hun blev færdig med dette Broderi, og ved at pille sit Arbejde op igen, forbeholdt hun Ulysses sin Kyskhed.

Ligeledes kan man fremstille Lucretia, der i sine Slægtninges Paasyn tager Livet af sig med en Dolk, fordi hun var bleven voldtagen.

Endvidere den kyske Josef, der flygtende lader sin Kappe, ved hvilken hans vellystige Beherskerinde vil trække ham hen til sin Seng, blive tilbage i hendes Haand.

Maadeholdenheden.

Maadelighed i Spisen og Drikken betegnes ved en Gudinde, der paa den venstre Arm har hængende en Tømme, i den ene Haand holder et Brød og i den anden et meget lille Bæger eller Drikkekar.

Skal der anbringes en Historie, saa kan man vælge Diogenes, der opholder sig i sin Tønde og kaster sin Skaal bort ved at se en Dreng, der drikker af sin Haand.

Flittigheden eller Arbejdsomheden.

Fremstiller man Flittigheden som en Mand, saa giver man ham til Kendetegn en Lampe, en Bog og en Spore. Men fremstiller man Gudinden for Flittigheden, saa har hun i Hænderne en Uldtén og ved Siden af sig en Bikube eller en Myretue. Sættes denne Gud eller Gudinde paa et højt Fodstykke, saa er det passende derpaa i ophøjet Arbejde at anbringe Historien om hin Grækerinde som Darius ved sit Indfald i Grækenland saa sig nødsaget til at beundre. Denne bar efter Herodots Beretning en Krukke med Vand paa Hovedet, spandt Uld paa en Haandten og samtidig vandede sin Hest.

Tavsheden.

Denne fremstilles med Pegefingeren paa Munden som den ægyptiske Gud Harpocrates eller den romerske Gudinde Angeronia som Kong Numa kaldte Tacita. Nogle give Gudinden en Hængelaas i den anden Haand. Man kan ogsaa

lade hende trykke en Signetring paa sine Læber.

Naar Kunstneren skal fremstille denne Gudinde i et allegorisk Maleri, sysselsat med begge Hænder, kan han passende give hende et Klæde for Munden. Saaledes er hun fremstillet af den ældre Plimius. Gudinden Angeronia siger han, som vi 12 Dage førend den første Januar bringe vort Offer, har en Statue med Bind og Segl for Munden.

Vil man anbringe Anbefalingen af denne Dyd paa et Skjold, et Alter eller paa Foden af en Støtte, kan man lade Alexander trykke Hefæstion, der har læst et Brev med ham, sin Signetring paa Munden.

Bestandigheden.

Denne støtter sig paa en Pille eller holder en lille Støtte i Armen. Man har ogsaa benyttet Kubus'en eller Tærningen som et Tegn paa Bestandighed, medens en rullende Kugle betragtes som et Tegn paa Ubestandighed.

Troskaben.

Denne er hvidklædt, har en Hund staaende ved Siden af sig og holder en Nøgle i Haanden.

Venskabet.

Venskabets Gudinde kendes paa det blottede Bryst, samt paa et Skjold eller Alter, hvorpaa man ser de tre Gratier. Endvidere kendes Venskabet paa et Elmetræ, hvorom der har slynget sig Efeu.

(Fortsættes).

Notitser fra Afdelingerne.

København. Onsdag den 6. April afholdes ordinær halvaarlig Generalforsamling i Malernes Fagforening. Forslag, der ønskes behandlede paa denne, maa indleveres skriftlig til Bestyrelsen mindst 10 Dage forinden.

Af Hensyn til de vigtige Punkter, der ville være at behandle paa denne, og hvoraf Fastsættelsen af Kontingentet for det kommende Regnskabsaar ikke er det mindste, forventes det, at Medlemmerne ville give talrigt Møde.

Odense. Onsdagen den 10. Februar afholdtes efter Indbydelse af den lokale Afdelings Bestyrelse et ret godt besøgt Møde for „Alle Malere". Afdelingens tidligere Formand A. Hansen indledede med et udførligt Foredrag om Organisationens Betydning, i Tilslutning til hvilket der rettedes en Opfordring til de Kolleger, der hidindtil have staaet „udenfor", om at slutte sig til Foreningen. Opfordringen toges straks til Følge af flere Kolleger,

Lørdagen den 13. Februar afholdt Afdelingen sit aarlige Bal med Tilslutning af samtlige Medlemmer, hvor en munter og kammeratlig Stemning helt igennem gav sig tilkende.

Holbæk. Som det vil erindres, blev der i Fjor, straks ved Afdelingens Oprettelse, ved Forhandling opnaaet en Regulering af Lønforholdene, saaledes, at der over det Hele betaltes 3 Kr. pr. Dag, medens forhen enkelte Mestre kun betalte 2 Kr. 67 Øre. Nu er, ligeledes ved Forhandling opnaaet Fastsættelsen af en Minimalløn à 30 Øre pr. Time, og for Søndags- og Overarbejde 35 Øre, ligesom Arbejdstiden er fastsat fra 6 Morgen til 7 Aften med en Spisetid af ialt 2½ Time. Herved er opnaaet en Forkortelse af Arbejdstiden med ½ Time mod tidligere. Endvidere er det vedtaget, at naar Murere og Tømrere blive enige om en Arbejdsdag fra 6 — 6, det samme da skal gælde for Malerne.

Helt uden Modstand fra d'Hrr. Mestres Side, er dette Fremskridt dog ikke naaet, men for Svendenes enige Optræden, har d'Hrr. dog ment det klogt at bøje sig.

Afdelingen tæller 11 Medlemmer, medens kun 2 staa „udenfor".

BEKENDTGØRELSER.

„Malerforbundet i Danmark".

Alle Sager Forbundet og Fagtidende vedrørende bedes adresserede til Sekretæren, **Rudolf Poulsen, Ryesgade 37, 2. Sal.** København Ø.

Hovedbestyrelsen afholder ordinært Møde den 2den Mandag i hver Maaned.

Fortegnelse over Formændene i Forbundets forskellige Afdelinger:

København,	Malernes Fagf. Rudolf Poulsen, Ryesgade 37, 2. S.
do.	Møbelmaler — Rudolf Nielsen, Skytteg. 9 A, 2. S.
Hillerød,	Chr. Jørgensen, Frederiksborg Nyhuse.
Helsingør,	H. L. Hansen, Søstræde 13, St.
Holbæk,	C. Lorentzen, Studiestræde.
Odense,	Alb. Nielsen, St. Jørgensgade 3, 1. Sal.
Aalborg,	Chr. Christensen, Skipper, Clementsgade 12.
Aarhus,	M. R. Petersen, Frederiks Allé 56, 1. Sal.
Randers,	Fr. Nørring, Søren Møllersgade 9.
Varde,	P. Bollerup. Grydergade.
Esbjerg,	S. Madsen, Havnegade 13.
Roskilde,	A. I. Aaberg, Kirkestræde.

Malernes Fagforening i København afholder Medlemsmøde hver Onsdag Aften Kl. 8 i Rømersgade 22, 1. Sal. Foreningens Kontor, som er samme Steds i Stuen, er aabent hver Lørdag Aften fra Kl. 8—10. Indmeldelser og Kontingent modtages begge Steder.

Redigeret af Rudolf Poulsen.

Trykt hos J. Henriksen, Rømersgade 22, København.

FAGTIDENDE FOR MALERE.

April. | Udgivet af Malerforbundet i Danmark. | 1892.

Fagforeninger.

Der gives endnu Arbejdere, for hvem en Fagforening er en kedelig Ting, et Onde, der saa vidt muligt bør undgaas, en Kræftskade paa det bestaaende Samfundslegeme, som alle ærlige Mennesker bør gøre sit til at helbrede.

Ogsaa indenfor vort Fag har denne Anskuelse sine Tilhængere, vi har blandt de ikke faa forskellige Paaskud som anføres som Grund til at staa udenfor Fagforeningen ogsaa hørt Ytringer som dem: „Hvad nytter det? Hvilken Gavn har Fagforeningerne bragt Arbejderne? Bliver ikke Klassemodsætningerne med hver Dag større? Var ikke det „gode gamle" Forhold mellem Svende og Mestre langt bedre end den nuværende evindelige, snart aabenlyse, snart skjulte, men derfor lige bitre Strid?"

Det er Udbrud af Uvidenhed, blandet med en smertelig Forstemthed, der endnu jager som en Rest af Fortids Undertrykkelse og Fordummelse, gennem et Menneskes Indre og graver saa mangen dyb Kløft for vor Agitation.

Vel er Modsætningen mellem Rigdom og Fattigdom større end nogensinde tidligere. Mon Fagforeningerne bærer Skylden? Vel kan til Tider Arbejdernes Kamp mod Kapitalismens Herredømme tilsyneladende være haabløs. Men ogsaa kun tilsyneladende.

Fagforeningerne er ikke kunstige tilvejebragte Former i det sociale Liv, men er, som enhver anden verdenshistorisk Kulturbevægelse, et Produkt af en naturlig Udvikling. Den mægtige Arbejderbevægelse, der, som et Hav af Frihed for det lidende Proletariat, nu breder sig over alle Lande, er saaledes et Produkt af det kapitalistiske System.

Under de gamle patriarkalske Lavsforhold — for ikke at tale om Slaveriets og Livegenskabets Tider — kunde en Fagforening ikke tænkes mulig, fordi Arbejderklassen endnu ansaa sig som et viljeløst Redskab i Arbejdskøberens Haand, endnu ikke følte Retten til selv at bestemme sit Arbejdes Pris. Det gamle Samfunds, den antike Verdens Trælleblod gennemstrømmede endnu deres Aarer.

Saa langt Historien rækker tilbage har Samfundet været delt i Klasser, i Undertrykkere og Undertrykte.

Af Fødselsaristokratiets, Lavsborgernes, de forkunde-uvidende Bønders og Arbejderes Epoke, med et Ord af Fevdalismen, der modtog sit Dødstød ved den franske Revolution 1789, fremstod vor nuværende Epoke — Bourgeoisiets og Proletariatets Samfund, — der ligesom hint er Produktet af en langvarig Udviklingsproses, som vel kan siges at tage sin Begyndelse med Amerikas Opdagelse; ogsaa Omsejlingen af Afrikas Sydspids skabte den opblomstrende Handel og Industri et umaadeligt Marked, saavel i denne Verdensdel, som særlig i Indien og Kina. Bourgeoisiets Udvikling — tog dog først rigtig Fart efter Opfindelsen af Dampkraftens Virkning og Maskinerne. 1775 opfinder Engl. Arkwright den første egentlige Maskine, en Bomuldsspindemaskine. Hvad der nu er en daglig Begivenhed, — Opfindelsen af Maskiner — gav dengang et mægtigt Stød til en voldsom og hurtig Udvikling og Omforming af de bestaaende Forhold.

Maskinernes stedse mere og mere Indtrængen i alle Grene af Industrien og senere hen ogsaa Agerbruget, medførte en fuldstændig Revolution af hidtil kendte Former. De smaa Værksteder i hvilke Svend og Mester samarbejdede, med til dels fælles Interesser, maatte vige Pladsen for Nutidens kæmpemæssige Fabrikker, og adskillige Haandværksfag er gaaet fuldstændig til Grunde. Klassemodsætningen tiltog, Besidderne af Produktionsmidlerne (Jord, Maskiner o. s. v.) erhvervede sig Rigdom af hidtil ukendt Størrelse, medens

de virkelige Producerende sank dybere og dybere i Fattigdom og Elendighed Forbedrede Arbejdsmetoder paa alle Omraader og Overproduktion. — Overproduktion, mens Millioner sulter — trykkede efterhaanden Lønarbejderens Vederlag for hans Tjeneste i Kapitalens Sold, ned til et Minimum for hvilket ikke gives den fjærneste Mulighed for at leve, medens man tillige søgte at forlænge Arbejdstiden. En ny Faktor træder til i Arbejdsløsheden. — Maskinernes gradvise Forbedring, fuldkomnere Konstruktion og Arbejdets Deling overflødiggør Dag for Dag menneskelig Arbejdskraft.

Til Fremstillingen af et bestemt Produkt, der før fordrede flere tagmæssig uddannede Arbejdere, tumler nu bag røg- og dampfyldte Fabriksmure forsultne Proletarbørn og blodfattige, brystsvage Kvinder mellem vældige Maskiner — ensformigt og tankeløst. Saaledes anfører Bebel (Kv. i Fort., Nut. og Fremt.) ca. 70 forskellige Industriarter, i hvilke beskæftiges Kvinder. At Børnearbejdet anvendes i ikke mindre Maalestok, derom vidner utallige Love om Forbud herimod, som Magthaverne af forskellige Grunde er bleven tvungen til at anvende, men som reelt for Størstedelen kun gælder paa Papiret. Nylig meldte Telegrafen om en Grubeulykke i Belgien, blandt Ofrene fandtes en 7-aarig Dreng. (Soc. Dem). Kapitalismens Graadighed kender ingen Grændse.

Mod denne hensynsløse Udbytning af den menneskelige Arbejdskraft, vaagnede Tid efter anden Bevidstheden i Proletariatets Rækker om Retten til Arbejdet, og Retten til selv at fastsætte Arbejdets Pris.

Men Ret er én Ting og Magt en anden; den enkelte Arbejder i Kamp med Kapitalismen var den taabeligste Ide af Verden; man indsaa, at skulde Arbejderne tilbagerobre selv det mindste Atom af Kapitalismens tilranede Rettigheder og Privillegier, maatte der optrædes i Fællesskab.

Og saaledes opstod Fagforeningerne.

Vi ser en ganske naturlig Udvikling foregaa, som intet Menneske, intet Samfund formaar at standse. Forsøg i den Retning er Taabelighed, og et Spild af Kræfter. Udviklingen er ikke reaktionær, men revolutionær, d. v. s. en bestandig Forandring og Omforming af det gamle, af det bestaaende til nye Former. Et tilbagelagt Stadium af Verdensudviklingen, vil aldrig paany kunde naas, fordi de Menneskeheden en Gang tilkæmpede Sandheder ingensinde opgives.

At paavise de Goder, Organisationen allerede — trods dens Mangler — har bragt Arbejderne, maa vel snart synes at være overflødigt; disse fremtræde saa klart, og der hengaar vel næppe nogen Dag, der ikke i saa Henseende leverer Bevis for enhver, der ikke læser Historie og Politik i Ugebladenes Røverromaner, men gør sig den Ulejlighed at følge Arbejderpressens Meddelelser fra alle Jordens Kulturlande.

Det bør være Arbejdernes — vort Fag danner ingen Undtagelse — fornemste Pligt, nøje at sætte sig ind i de Forhold, der danner Lovene for vor Udvikling; har man gjort det, er det ikke vanskeligt at vælge sin Plads i de Kampe, der endnu føres i det smaa, Arbejder og Arbejdskøber imellem, men som er Dele af den verdenshistoriske Kamp, om hvilke alle Arbejdere maa samle sig: Kampen for Arbejdernes Expropriation af Produktionsmidlerne.

Hvor maa det ikke være trist og aandsnedbrydende at staa som ligegyldig Tilskuer, mens ens Kolleger med uhyre Arbejde baner sig Vej fremad mod Frihed og Livslykke. Som det er umuligt, selv for en dygtig Svømmer at arbejde sig fremad mod en rivende Strøm, eller blot ligge stille paa samme Sted, saaledes er det en ulige, mere byrdefuld Kamp og tungsindig Tilværelse for dem, der forblindet af Herskernes Fraser, tager Parti mod en naturlig Udvikling, som hverken Magt eller Snille formaar at standse.

Se paa Fagforeningerne, se hvorledes de er opstaaede, og hvorledes de arbejder. Vid, at Fagforeningerne har større Opgaver, end den at søge en Prisliste overholdt; thi da vilde næppe Kampens Løn være dens Arbejde værd. Hermed være ikke sagt, at det for vor Forening er uden Betydning, om Prislisten holdes efterrettelig; tvertimod, at Arbejdskøberne maa respektere en af os fremtvungen Lønsats, er netop et Bevis paa Organisationens Magt, og alene dette burde være nok til at enhver sluttede sig til den. Vid, at saalænge Lønningssystemet er det raadende, hvad enten det nu er Tid- eller Stykkebetaling. (Accord, Dagløn), saalænge Kapitalismen yder os Vederlaget for vort Arbejde, er vi dennes Lønslaver.

Først naar den fjerde Stand, hele Samfundet og ikke en lille Klasse er Ejer af Produktionsmidlerne, kan der sikres dem, der arbejder, en menneskelig Tilværelse, — og da vil Fagforeningernes Nytte og Nødvendighed have konstateret sig fyldigere end maaske i Øjeblikket.

Gennem Overtroens, Barbariets og Aandstrægheds Mørke, skuer vi Fremtidens rene og klare Lys. Did hen styrer vi vor Gang! Stolte og sejerssikre!

P. Slott.

Fra Amerika.

(Af P. Thrane).

Den amerikanske Børneopdragelse er naturligvis en af de vigtigste Grunde til at Amerikaneren staar mere fri end alle andre Landes Arbejdere, maaske med Undtagelse af Australiens. Der er en gennemgribende Forskel paa den Undervisning, de her faar, og den de faar hjemme, det er ikke underligt, at Resultaterne ere saa forskellige, som de ere. Hvad lærte vi vel med Hensyn til vore Pligter over for Samfundet i min Skoletid? „At vi skulde være Kongen og Øvrigheden underdanige i alle Ting; thi de vare indsatte af Gud.“ At vi skulde offre Liv og Blod for Fædrelandet, det vil sige „Kongen“, ingen Klage, ingen Mukken, Øvrigheden og Præsterne vare Guds Stedfortrædere,

og Dødsdomme og Helvedesstraffe rammede deres Modstandere. At det ikke kan være stort bedre nu, bevises ved at Keiser Wilhelm kan sige: „Keiserens Villie er Folkets højeste Lov." Er det at undres over, at saadanne Ting indbanket Barnesjælene gør det muligt at vedligeholde saadanne ufri Forhold i alle Ting, som de, der existerer i Danmark.

Som Eksempel paa den amerikanske Opdragelse angaaende de samme Ting, skal jeg fremføre følgende, som jeg føler mig orerbevist om vil interessere Fagbladets Læsere: I en af Skolebøgerne, hvor der fortælles om Uafhængighedserklæringen og Kampen for Friheden i forrige Aarhundrede hedder det:

Elever! Børn, som nyde Velsignelsen af den Frihed, som kostede vore Forfædre saa megen Kamp og Blod, have I læst Uafhængighedserklæringen! hvis ikke, saa læs den, hvis I have, læs den igen, tænk over den, gør dens ædle Sætninger til Eders egne, og glem ikke at indprente i Eders Hukommelse disse udødelige Linier! — Vi holde disse Sandheder for uimodsigelige, nemlig: At alle Mennesker ere skabte med lige Rettigheder, at blandt disse Rettigheder ere Frihed og Retten til al den Lykke et Menneske kan finde her paa Jorden, at for og kun for dette, at sikre til enhver Borger denne Frihed og denne Lykke; Regeringer ere indsatte iblandt os, modagende deres Myndighed fra de Regerede. — At hvor som helst og til hvilken Tid en Regering vil blive en Hindring for eller modsætte sig dette, det er Folkets Ret at ophæve den og indsætte en ny Regering, bygget paa saadanne Principper, og dens Magt ordnet paa en saadan Maade, at den garanterer til enhver Borger den Frihed og Lykke, han har Ret til".

Naar hertil kommer det ikke mindre vigtige, at Religionen er ude af Skolerne her, at Kirken er Staten uvedkommende, saa ser man, hvad Fordel frisindede Folks Børn har her, deres Begreber bliver ikke let forkvaklet, de behøve ikke at afkaste Slavedragten, de har aldrig havt den paa, de behøve ikke at offre deres bedste Tid til at arbejde sig gennem den Taage, hvori den gamle Verdens Skoleundervisning indhyller Børnenes Tankeevner.

Jeg ser at det her skrevne er af den Natur, at enkelte af mine Kolleger vil sige, hvad vedkommer dette os som Malere, hvad skal saadant i et Fagblad? men jeg vil bede dem huske paa at der var en Tid og det er ikke længe siden, da en Svend med tilsyneladende den samme Ret kunde sige, „hvad vedkommer det andre end mig hvad jeg faar i Løn af min Mester"; nu kan et Fags Arbejdere let indse, at et andet Lands Arbejdere i samme Fag, har ved deres Maade at organisere sig, og de deraf følgende Lønningsvilkaar, stor Indflydelse paa deres Stilling, saaledes udvikler Tingene sig og saaledes vil der komme en Tid, da Fagorganisationerne ikke som højeste Maal vil have Overholdelse af Prislisten eller Timelønnen, men Bestræbelsen for at gøre sine Medlemmer skikket til at kæmpe for den Statsorden som vil sikre alle Borgere lige Rettigheder og lige Pligter. Det er min Overbevisning at før Malerne eller ethvert andet Fag faar lært, at det at være en god Fagmand ikke er nok til Samfundets Udvikling, at der fordres ingen ensidig, men en alsidig Udvikling, at intet som vedkommer Samfundet i sin Helhed er et Fag uvedkommende, før vil dette Fag ikke blive skikket til at træde i Kamp for en ny og bedre Tid med Udsigt til Sejr. (Fortsættes).

Til Afdelingerne.

I Henhold til den paa sidste Delegeretmøde, til Hovedbestyrelsen meddelte Bemyndigelse vedrørende Rejsekasse-Spørgsmaalet, fremsætter vi nedenstaaende Forslag, over hvilket de respektive Afdelinger anmodes om at lade foretage Afstemning inden Udløbet af denne Maaned og derefter snarest tilstille Sekretæren Resultatet.

Hovedbestyrelsen.

Forslag til Oprettelsen af en Rejseunderstøttelseskasse indenfor Malerforbundet:

„Paa Basis af efterstaaende Love vedtages det at oprette en Rejsennderstøttelseskasse fra 1ste Maj d. A. at regne (for Indbetalingernes Vedkommende), hvorimod Udbetalingen af Understøttelsen først finder Sted fra 1ste November d. A.

Love for Rejseunderstøttelseskassen.

§ 1. Formaalet er: at støtte de rejsende Medlemmer af „Malerforbundet i Danmark" og derved tillige fordele den ledige Arbejdskraft. Dette søges naaet ved at yde Rejseunderstøttelse, hvor Arbejde ikke kan anvises.

§ 2. Berettigede til Understøttelse ere kun:

a). De der have været Medlemmer af Malerforbundet de sidste 6 Maaneder, eller ere indtraadte som Medlemmer, senest 14 Dage efter Læretidens Udløb, eller den stedlige Afdelings Oprettelse.

b). De der ikke staa til Restance med Kontingent til Afdelingen, hvorfra de rejse.

c). De der forevise en af Malerforbundet udstedt Rejsebog forsynet med vedkommende Afdelings Paategning og Stempel. Medlemsbog skal samtidig forevises.

§ 3. Rejseunderstøttelsen andrager 25 Øre pr. Landevejsmil, beregnet direkte fra By til By som høre under Forbundet.

Efter Ankomsten til en Afdeling udbetales Understøttelsen for den tilbagelagte Vej, i Provinserne af Formanden og i Københavu af Sekretæren, dog maa Understøttelsen ikke overstige 5 Kr. for en enkelt Rejse. Indenfor et Aar maa den samlede Understøttelse ikke overstige 20 Kr. til samme Medlem.

I Afdelinger med under 5 Medlemmer udbetales ikke Understøttelse.

§ 4. De til ovennævnte Formaal nødvendige Midler tilvejebringes ved, at de respektive Afdelinger yde et ugentligt Kontingent af 3 Øre pr. Medlem.

Kontingent samt Regnskab med Kontrolkvitteringer for udbetalte Rejseunderstøttelser indsendes til Sekretæren, samtidig med Forbundskontingentet den 1ste i hver Maaned.

Har en Afdeling i den forløbne Maaned udbetalt mere i Rejseunderstøttelse, end Kontingentet til Rejsekassen andrager, bliver det overskydende Beløb at refundere af Hovedkassen senest 8 Dage efter Regnskabets Fremsendelse.

Rejsebogen betales med 20 Øre.

Notitser fra Afdelingerne.

København. Malernes Fagf. afholder sin halvaarlige ordinære Generalforsamling Onsdag den 6. April i Rømersgade 22, St., den lille Sal Kl. 8. Dagsordenen er: 1) Forhandlingsbogen. 2) Beretning om Virksomheden. 3) Regnskab og Budget, samt Fastsættelsen af Kontingentet (hvortil 2 Forslag). 4) Valg af Formand, 4 Repræsentanter og 1 Revisor. 5) Forslag: a) Oprettelsen af en Rejsekasse. b) Anskaffelsen af Medlemskort. c) Angaaende Tapetopsætning og 6) Anmodning om Optagelse fra et ekskluderet Medlem.

Ved Prøvevalget blev foreslaaet: Til Formand Rudolf Poulsen og til Repræsentanter P. Slott, E. Carlsen, Hans Larsen, Martin Jensen, David Jensen og Chr. Andersen.

Helsingør. Allerede paa sidste Delegeretmøde oplystes det, at adskillige Mestre forsøgte at faa indført et Slags Bevis, der inden Antagelsen af Svende skulle forevises af disse. Da Delegeretmøde ikke kunde godkende Betimeligheden af dette System, der under ingen Omstændigheder kunde gavne os, vedtoges det ikke at modtage „Beviset". Mestrene har nu foreløbigt frafaldet Kravet om Gennemførelsen af dette „Afgangsbevis" medens endelig Beslutning først vil blive taget, naar der foreligger Svar fra Bestyrelsen for Mestrenes Centralforening, hvor Sagen eventuelt vil blive behandlet. Som det maaske vil erindres, gav Forlangendet om „Afgangsbevis" Anledning til en Strejke i Murerfaget, hvis Arbejdere, i Lighed med os, paa Delegeretmødet havde vedtaget ikke at modtage dette. Afslutningen paa denne Strid var at Mestrene maatte frafalde Fordringen, medens Arbejderne benyttede Lejligheden til en Forhøjelse af Timelønnen samtidig. Maatte Malermestrene lægge sig dette bag Øret, naar „Beslutningen" skal tages.

Odense. Efter et Forlydende tænker Mesterforeningen paa eventuelt at forsøge en Lønreduktion. Et Forsøg i denne Retning vil selvfølgelig møde den fornødne Modstand.

Aarhus. Formanden Hr. M. R. Petersen, Frederiks Allè 56, 1. Sal vil fra 14 Marts være at træffe i sit Hjem hver Dag fra Kl. 12—1 Middag og fra 7—7½ Aften. Mestre der søge Svende kunne her henvende sig i denne Retning og Svende der søge Arbejde, opfordres indstændigt til ligeledes først at henvende sig samme Steds.

Aalborg. Ved Generalforsamlingen den 12. Marts valgtes til Formand for Afdelingen L. J. Nielsen.

Søndagen den 20. Marts afholdt Afdelingen en talrigt besøgt Sammenkomst i Foreningslokalet. Anledningen hertil var, at Medlem af Hovedbestyrelsen J. Jensen, der efter Indbydelse gæstede Aalborg for at tale, dels ved et offentligt politisk Møde og dels ved en Fest i Anledning af Brugsforeningens ny Bageri's i Aabning, ogsaa havde ønsket at træffe sammen med Kollegerne i Aalborg.

Efter at Formanden L. J. Nielsen havde budt Forsamlingen og J. Jensen velkommen, holdt denne et kort Foredrag, hvori han betonede Organisationens Betydning som Arbejdernes eneste Vaaben i Kampen for bedre Levevilkaar. Han doblede ligeledes ved Spørgsmaalet: den projekterede Rejsekasse og udtalte Haabet om, at Hovedbestyrelsens Forslag maatse vinde Tilslutning hos alle Medlemmerne.

Af den paafølgende Diskussion fremgik det, at man i Aalborg var stærkt stemt for Rejsekassens Gennemførelse, ligesom det oplystes at Afdelingen tæller saa godt som alle Svendene, der i Byen. Det var da ogsaa lykkedes at faa Arbejdstiden forkortet med ½ Time, idet Middagstiden er forlænget fra 1 til 1½ Time.

Afdelingen havde ladet Forholdene undersøge i Hjørring og Frederikshavn, men da der kun findes 2 à 3 Svende i hver af de nævnte Byer, lod der sig ikke oprette Afdelinger.

Nu kom Punschebollen paa Bordet og ved et kammeratligt Glas, udtaltes der mange varme Ønsker, saavel for vor Organisation som for de Mænd, der lægger Arbejdet ind paa at gøre den saa stærk som mulig.

—n.

BEKENDTGØRELSER.

„Malerforbundet i Danmark".

Alle Sager Forbundet og Fagtidende vedrørende bedes adresserede til Sekretæren, **Rudolf Poulsen, Ryesgade 37, 2. Sal.** København Ø.

Hovedbestyrelsen afholder ordinært Møde den 2den Mandag i hver Maaned.

Fortegnelse over Formændene i Forbundets forskellige Afdelinger:

København,	Malernes Fagf. Rudolf Poulsen, Ryesgade 37, 2. S.
do.	Møbelmaler — Rudolf Nielsen, Skytteg. 9 A, 2. S
Hillerød,	Chr. Jørgensen, Frederiksborg Nyhuse.
Helsingør,	H. L. Hansen, Søstræde 13, St.
Holbæk,	C. Lorentzen, Studiestræde.
Odense,	Alb. Nielsen, St. Jørgensgade 3, 1. Sal.
Aalborg,	L. J. Nielsen, Skomagergade 10.
Aarhus,	M. R. Petersen, Frederiks Allé 56, 1. Sal.
Randers,	Fr. Nørring, Søren Møllersgade 9.
Varde,	P. Bollerup, Grydergade.
Esbjerg,	S. Madsen, Havnegade 13.
Roskilde,	A. I. Aaberg, Kirkestræde.

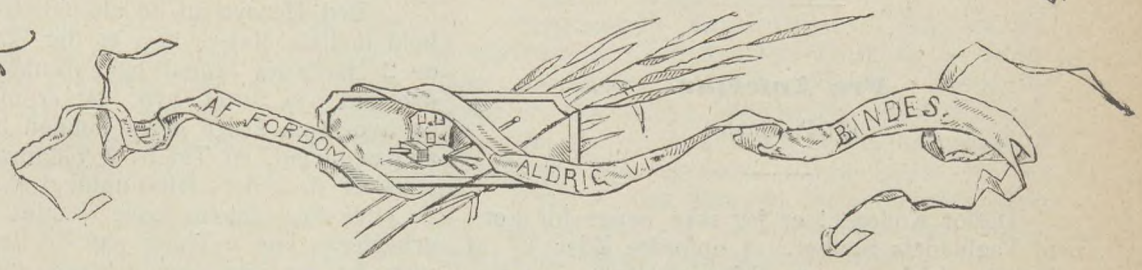
Københavns. Malernes Fagforening afholder Medlemsmøde hver Onsdag Aften Kl. 8½ i Rømersgade 22, 1. Sal. Foreningens Kontor, som er samme Steds i Stuen, er aabent hver Lørdag Aften fra Kl. 8—10. Indmeldelser og Kontingent modtages begge Steder.

Aarhus. Kolleger, som søge Arbejde her, bedes forinden henvende sig til Formanden, M. R. Petersen, der træffes daglig i Frederiks Allé 56, 1. Sal fra Kl. 12—1 og 7—7½. Mestre, der søge Svende, anbefales det ligeledes at henvende sig sammesteds.

Redigeret af Rudolf Poulsen.

Trykt hos J. Henriksen, Rømersgade 22, København.

Fagtidende for Malere.

Maj. | Udgivet af Malerforbundet i Danmark. | 1892.

1. Maj.

Vinteren er lagt tilbage. Foraarssolens milde Straaler trænger gennem de mørke Baggaarde, for ret at belyse Elendigheden og Uhyggen i de Fattiges usle Boliger; — men hen over duftende Enge og Skovens lysegrønne Kroner kvidre Fuglene. Lykkelige Skabninger der ej kende Sorg. Atter udfolder Naturen sin rige Pragt; hvem der kunde hengive sig til denne, kunde leve deri som Mennesker burde leve. Paany skabes Livsglæde.

Menneskehedens store Flertal kender ingen Livsglæde. Absolut ingen!

En hensynsløs Samfundsordning har berøvet Arbejderne enhver, blot nogenlunde Tilfredshed og Mulighed for at kunde leve, selv med de allertarveligste Fordringer til Livet. Nej! Se hvor de farer af Sted, Kapitalismens umættelige Uhyrer, over Dynger af halvnøgne forsultne Stakler, med den lille Skare Arbejdere, der endnu er nødvendig til Pleje og Pasning af Maskinerne; hine rigdomsfrembringende Produktionsmidler. Knapt levnes Arbejderne Tid til Indtagen af de allernødvendigste Næringsmidler, det gælder at komme først til dette eller hint Sted, for at „tjene" de største pCt. — og videre paa den vilde Fart; hvormange der udmattet segner om, har intet at betyde, der er dog bestandig nok.

* * *

Atter har Verdens Arbejdere demonstreret for en 8-Timers Arbejdsdag. For tredie Gang har Arbejdere i alle Jordens kultiverede Lande forsamlet sig for at vise Modstanderne deres stedse voksende Styrke.

1. Maj! Arbejdernes internationale Fridag. Med hvilke Følelser gennemtrænges man ikke paa denne vor Tids stolteste Dag.

Denne Dag, hvor Raabet lyder højere, hvor Fordringen til de herskende Klasser stilles mægtigere end nogensinde tidligere, fra dem der i Aarhundreder har trællet Rigdommen sammen, for selv at blive fattigere. Denne Dag, hvor Brødre rækker hverandre Haanden over Grændsepælene. — Der gives kun to Nationer: De Besiddende og de Besiddelsesløse.

Ogsaa vort Fag deltog i Demonstrationen. Ogsaa hos os er Begejstring for Tanken om Forkortelse af Arbejdstiden, som eneste Middel til Regulering af Arbejdskraftens Tilbud og Efterspørgsel, Begejstring for Tanken om Erobring af Naturens i Forening med det menneskelige Arbejdes rige Frembringelser.

Men hvorledes skulde det være anderledes? Er maaske ikke vort Fag saa godt som noget hærget af Arbejdsløsheden. 14 Dage, maaske en Maaned om Foraarsflyttedag er Aarets eneste Tid, hvor der er Brug for alle Kræfter, kun disse faa Dage maa Mestre søge Fagforeningen om ledige Hænder. Den øvrige Tid kan vi ugevis forgæves rende om fra Dør til Dør.

Det er en Kendsgerning — og Ingen med Kendskab til de faktiske Forhold vil næppe paastaa det modsatte — at Arbejdsløsheden bestandig tiltager, medens samtidig med Kulturens Fremskridt Fordringen til Livsfornødenheder forøges og Priserne paa disses virkelige sunde og gode Kvaliteter er i jævn Opadgaaen. Naar det Dag for Dag bliver vanskeligere for os at finde Beskæftigelse, naar Tidsrummet indenfor hvilket der er nogenlunde Fart i Arbejdet bestandig formindskes; naar Fagets Tilgang af nye Kræfter er langt større end dem der afgaa; naar endvidere de samme Forhold gør sig gældende i alle andre Fag og fra alle Egne af Jorden lyder Budskabet om Arbejdsløsheden stærkere og stærkere, kunde dette synes at være et Kaos, et Virvar, hvorfra man aldrig vilde undslippe. —

Fremskridtet er Verdens Lov.

Arbejdernes urokkelige Solidaritets-Følelse og klippefaste Enighed skal sejre, men der maa udrettes meget; fra i Dag tages fat med friske Kræfter.

P. Slott.

Fra Amerika.

(Af P. Thrane).

Derfor Kolleger! er jeg ikke bange for igennem Fagbladets Spalter, at opfordre Eder til at indprente Ligheds- og Frihedsfølelsen i Eders Børn; hvor uforsvarligt er det ikke at være ligegyldige over for Samfundets Opdragelse af dem der skal tage Arv efter Eder, hvorfor se I ligegyldigt paa at gamle Lærdomme og unyttige fordummende Ting, som Eders egen Tænkning for længe siden har fordømt, bliver nedlagt i de Unge, istedetfor Kundskaber, der kan gavne dem i Livet? Det er ikke alene Eders Ret, men ogsaa Eders Pligt at arbejde for dem, de kan ikke selv; gør Eders Pligt som Mennesker og Borgere, og husk paa at hvis de om 20 Aar kaster fri Borgere i Fængsel fordi de har en anden politisk Opfattelse end Regeringen, eller en anden Tro end den af Staten indsatte og lønnede Præst, da er det Eders Fejl, I saa hvor Fejlen laa, saa hvad Samfundet trængte til, men vare for ligegyldige til at kæmpe for en bedre Tilstand.

Det er ikke nok at Maleren kan male eller Snedkeren høvle, at Bonden kan saa, høste eller pløje, det gamle Ordsprog, Skomager, bliv ved din Læst, gælder ikke mere i bogstavelig Forstand, det var dette, der hidtil har ladet Arbejdernes Interesser paa Rigsdagen blive ordnet af Arbejdernes Modstandere, og naar Arbejderne lider Nød og Sult, naar Dommerne udmaaler Domme efter Kapitalens Alen og idømmer Mulkter for at tilintetgøre Arbejdernes Sammenslutningsret og deres knapt tilmaalte Frihed; naar Statens Præster og Lærere i Kirker og Skoler lære Ting, de i de fleste Tilfælde ikke tro paa selv, hvis Skyld er det da? mon saadant vilde existere om vore Fædre havde haft det rette Syn paa Sagen og gjort deres Pligt; men disse havde dog den Undskyldning at Friheden var ung at de kun havde et meget begrændset Syn paa Tingene. Undskyldninger som ikke kan gælde for os.

Som Hr. P. Slott skrev i December Nummeret af Fagtidende. Det var trist at leve, naar man ikke troede paa bedre og lysere Tider, og jeg er enig med ham i dette Stykke som forresten i alt af hans af den rette Aand gennemtrængte Artikel, men hvormange er der ikke som kun haaber paa den gode Tid, uden selv at bringe sin Sten til Bygningen; det er ikke nok at ønske og haabe, der maa Kamp til; en Kamp for hvad vi elske, og hvad vi tro paa er ikke en Byrde, det er en Nydelse, thi som Chr. Richart skrev:

Kæmp for Alt hvad Du har kært,
dø om saa det gælder;
da er Livet ej saa svært,
Døden ikke heller.

Med Hensyn til de almindelige faglige Forhold mellem Malere her, er der ikke stort at sige, de 2 Maaneder Januar og Februar ere naturligvis den Tid paa Aaret, hvor der er mindst at bestille og hvor som Følge deraf Lønnen har Tendens til at gaa nedad, en Tid hvor Fagforeningernes Bestyrelser finde det hartad umuligt at overholde hvad de efter Foreningens Love skulde; sidste Sommer arbejdedes kun 8-Timer paa de fleste Værksteder, men det var ikke mange Steder de fik fuld Betaling; men 8-Timers Dagen blev anset for vigtigst, og der saaes gennem Fingre med det øvrige, men vi have det bedste Haab om at næste Sommer vil bringe fuld Løn og korrekt Overholdelse af indgaaede Forpligtelser fra Mestrenes Side. (Det er Byen New Yorks Forhold her er Tale om).

Det værste Organisationerne her har at kæmpe imod, er den stadige uhyre Tilgang fra den gamle Verden; der er en stadig Kamp for at fange og opdrage denne Tilvæxt, og drage den ind under deres respektive Fagorganisationer, i den Henseende er New-York uheldigt stillet og det er til at forundres over at Lønnen trods dette kan holde sig oppe saa godt som den kan.

Men da jeg nu i en Sommer har arbejdet under 8-Timersdagen, vil jeg benytte Lejligheden til at fortælle, at hvor det en Gang er vundet af et Fag, der vil en længere Arbejdstid næppe mere finde Plads, det er en Velsignelse for Arbejderne, og en Tilbagegang i denne Retning er vanskeligere at iværksætte end et Afdrag i Lønnen; der mødes paa Arbejdet Kl. 8, holdes Middag fra 12 til 1 og Fyraften Kl. 5. Dette at Dagen deles i 2 lige store Stykker, gør ogsaa Gavn i andre Henseender, den vigtigste er den at Dagen med Lethed lader sig dele i halve og fjerdedele, derved bortfalder en Uskik som mange Steder har været gængse, nemlig kun at betale for nøjagtig den Tid beregnet i Timer, hvori der arbejdes, idet det mindste, der nu kan betales bliver 1/4 Dag. Jeg har set at Malerne derhjemme saavelsom andre Fag, hvor der er Tale om Tidsløn holder paa „Timeløn", tillad mig at sige at efter min Formening er dette galt, det bør hedde Dagløn, min Erfaring her i den Retning, har vist mig det forkastelige i Timeberegningen.

Der er nemlig mange Værksteder her, hvor Mestrene for egen Bekvemmeligheds Skyld, holder af at have Svendene paa Værkstedet for at kunne imødekomme Folks Ønsker om hurtig Betjening, selv om de ikke kan give dem Arbejde fra Morgenstunden. Naar disse Svende nu op paa Dagen efter Venten paa Værkstedet faar sig lidt at bestille, saa noteres Tiden de begynder og Tiden de er færdig og betales derefter; dette fører med

sig, at Svendenes Tid gaar tabt til ingen anden Nytte end at det er rart for Mestrene at kunne sende Svende uopholdelig og med kort Varsel.

Om Forholdene derhjemme ikke nu er ligedanne, saa veed jeg, at under sløje Tider vil de udvikle sig i samme Retning, og jeg paapeger det for at advare Eder mod Timeløn, der er ingen Skade sket, om Mestrene skal sige til Kunderne, „jeg vil sende Folk i Morgen tidlig eller til Middag", men den mindste Arbejdsløn burde ikke være under ½ Dag, og er der intet Arbejde om Morgenen, saa skal Svendene ikke spilde deres Tid med Venten derpaa, der er altid noget, de kan foretage til Gavn eller Fornøjelse for dem selv, ubenyttet Tid er spildt Tid, og en Arbejder maa ikke spilde Tiden.

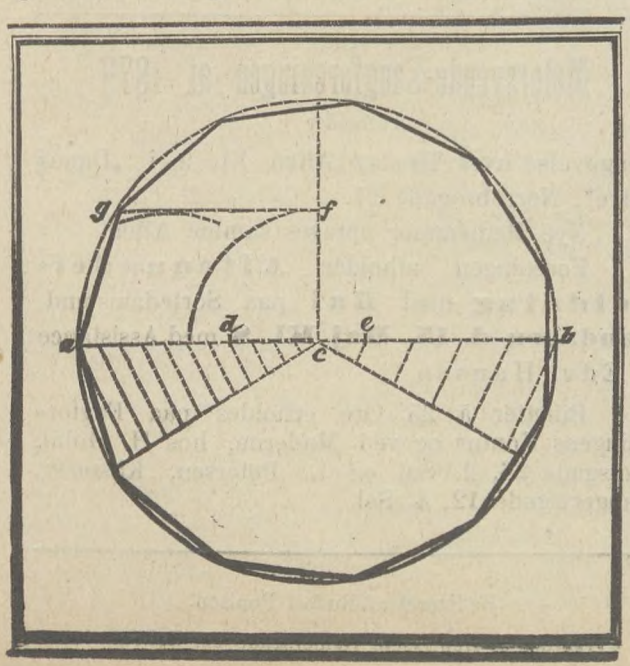
Lad mig til Slutning advare Kolleger for at komme hertil, naar de har Familie og ere blottede for Midler til at leve her, Tiderne ere daarligere her end de har været i lange Tider, og det er et svært Arbejde tor en Fremmed, ukendt med Landets Sprog og Arbejdsmaade, at slaa sig igennem, selv uden Familie, naar han ingen Bekendte har, han kan ty til. Der er vistnok lige saa megen Arbejdsløshed her som hjemme, Kapitalens Pisk begynder at danse paa Amerikanernes Rygstykker og Hjerne, og den slaar haardere her end de fleste Steder, men det er at haabe, at Pinen vil snarere faa Ende.

Min Hilsen og Ønske om god Fremgang for Malerforbundet i Danmark.

Regulære Polygoner.

(Fortsat.)

Ellevekanten. Den vandrette Diameter *ab* drages, og man deler den ene Radius *ac* i 11 ligestore Dele, og den anden Radius *cb* i 5 ligestore Dele, De fire af de 11 Dele og den ene af de 5 Dele udgør tilsammen Ellevekantens Side; Stykket *de* af Diametren er altsaa Korde til $^1/_{11}$ af Cirkellinjen eller til 32 $^8/_{11}$ Grader.

Indskrives Ellevekanten i en Cirkel med Radius = 1 Meter, faas:

s = Ellevekantens Side = 563,46511 Millimeter
ϱ = Mindste Radius = 959,49297 —
r = Største Radius = 1000 —

Ovenstaaende Konstruktion af Ellevekanten er udfunden af disse Artiklers Forfatter og første Gang offentliggjort her i Fagtidende. Konstruktionen er ikke aldeles fuldstændig geometrisk nøjagtig, thi $^4/_{11} + ^1/_5$ af 1000 Millimeter (Radius) er 563,63636 mm, og Siden altsaa 0,17125 mm for stor. Dette er dog kun ca $^1/_{3300}$ af hele Siden, eller saa lidt, at det end ikke kan ses paa en Figur, hvis største Radius er 1 Meter.

En ældre Konstruktion bestod i at dele hele Diametren *ab* i 11 ligestore Dele, afsætte 3 af disse Dele (der er det samme som 6 Dele af den 11-delte Radius) op ad den lodrette Radius til *f*. Fra Punktet *f* føres en Linie parallelt med Diametren ud til Cirkellinjen, hvorved der i *g* bliver afskaaret et Stykke af denne, hvis Korde *ag* er Ellevekantsiden.

Denne Konstruktion giver imidlertid s = 568,96326 Millimeter, hvilket er 5,49815 mm for meget eller ca. $^1/_{100}$ af Siden.

Eks. 1. Hvor meget er Ellevekantens Side for stor efter den ny Konstruktionsmaade naar Radius til den omskrevne Cirkel er 1 Al. 14¼ Tm. (1 Meter?)

1000 = 0,17125 = 1 Al. 14¼ Tm.
1000) 0,27393 Al.
0,00027 Al.
0,07860 Lin. = ca. $^1/_{13}$ Lin.

Eks. 2. Hvor stor er Fejlen ved den ældre Konstruktionsmaade, naar Radius er 1 Al. 14¼ Tm?

1000 = 5,49815 = 1 Al. 14¼ Tm.
1000) 8,76268 Al.
0,00876 Al,
2,52365 Lin. = ca. 2½ Lin.

Den ellevte Del af Cirkellinjen er 32 ° 43 ' 38,18 ", men den ny Konstruktion giver en Korde, der svarer til 32 ° 44 ' 15 ", hvilket er 36,82 " for meget, og den ældre Konstruktion giver en Korde, der svarer til 33 ° 3 ' 20,62 ", det er 19 ' 52,44 " for meget. Ved at føre de konstruerede Korder 11 Gange rundt paa Cirkellinjen, vil man ved den ny Methode komme 6 ' 45,02 ", og ved den ældre 3 ° 33 ' 36,84 " forbi det Sted, hvorfra man gik ud.

Den paralelle Linje *fg* i Figuren tegnes paa følgende Maade: man beskriver med Passeraabning *of* en Bue om et vilkaarlig valgt Punkt i Radius *ac* og drager Linjen *fg* saaledes at den berører denne Bues Toppunkt.

Naar en ret Linie skal deles i et vist Antal ligestore Dele, f. Eks. Radius *gc* der skal deles i 11 Dele, saa tegnes der en vilkaarlig Linje fra den givne Linjes ene Endepunkt (*c*), saaledes at de to Linjer danner en spids Vinkel med hinanden. Henad den vilkaarlige Linje afsættes det forlangte Antal, her 11, ligestore Stykker af vilkaarlig Længde. Fra det yderste saaledes afsatte

Punkt drages en Linje til det andet Endepunkt (g) af den givne Linje, og parallelt hermed drages Linjer fra alle de andre afsatte Punkter. Disse vil dele den givne Linje i det forlangte Antal ligestore Dele.

(Fortsættes).

Notitser fra Afdelingerne.

København. Hovedafdelingen afholdt sin ordinære halvaarlige Generalforsamling den 6. April, med følgende Dagsorden: 1) Forhandlingsbogen. 2) Beretning om Virksomheden. 3) Regnskabet og Budget, samt Fastsættelsen af Kontingentet, hvortil 2 Forslag. 4) Valg af Formand, 4 Repræsentanter og 1 Revisor. 5) Forslag. a. Oprettelsen af en Rejsekasse. b. Anskaffelsen af Medlemskort og c. Angaaende Tapetopsætning. 6. Anmodning om Optagelse.

Efter at Forhandlingsbogen var oplæst afgav Formanden Beretning om Virksomheden, samt oplæse Regnskabet, der begge godkendtes enstemmigt. Til Bestyrelse genvalgtes Formanden, samt Slott, Carlsen og H. Larsen, og valgtes istedetfor M. Olsen, der ikke ønskede Genvalg, Martin Jensen. Til Revisor valgtes Johan Petersen. Det vedtoges at forhøje Kontingentet til 20 Øre ugentlig i Sommermaanederne og bibeholde det hidtidige Vinterkontingent og Indskud. Af Hensyn til Vedtagelsen paa Delegeretmødet, hvor der forlanges to Trediedele af Forbundets Medlemmer for Vedtagelsen af Rejsekassen, fandtes det nødvendigt, at lade Stemmeafgivningen foregaa indenfor en Frist af 3 Uger. Det vedtoges at anskaffe Medlemskort, sideordnet med Medlemsbogen. Et Forslag, om ikke at udføre Tapetopsætning paa nye Bygninger forkastedes, en Anmodning om Optagelse fra Lundin, der ved en extra Generalforsamling i Decbr. var exkluderet, toges til Følge.

Rejsekassen.

Ved Hovedbestyrelsens sidste Møde meddelte Sekretæren, at Resultatet af Stemmeafgivningen over Forslaget til Rejsekassen nu var indløbet fra alle Provinsafdelinger med Undtagelse af Varde. Derimod forelaa der ikke endnu Resultat fra Hovedafdelingen, hvor man havde fundet det formaalstjenligt af Hensyn til Vanskeligheden ved at faa alle Medlemmer samlet, at give disse en Frist til 1. Maj, indenfor hvilken Stemmer for Forslaget kunde indgives.

Af Hensyn til den saa godt som enstemmige Tilslutning til Forslaget fra Provinserne, vedtoges det at henstille til Hovedafdelingens Bestyrelse, at lade Stemmeafgivningen over Forslaget være aaben indtil 1. Juli. Under Forventning af at denne Henstilling vil blive taget til Følge, vil det endelige Resultat af Afstemningen altsaa foreløbigt være at udsætte.

BEKENDTGØRELSER.

„Malerforbundet i Danmark".

Alle Sager Forbundet og Fagtidende vedrørende bedes adresserede til Sekretæren, **Rudolf Poulsen, Ryesgade 37, 2. Sal.** København Ø.

Hovedbestyrelsen afholder ordinært Møde den 2den Mandag i hver Maaned.

Fortegnelse over Formændene i Forbundets forskellige Afdelinger:

København,	Malernes Fagf. Rudolf Poulsen, Ryesgade 37, 2 S.
do.	Møbelmaler — Rudolf Nielsen, Skytteg. 9 A, 2 S.
Hillerød,	Chr. Jørgensen, Frederiksborg Nyhuse.
Helsingør,	H. L. Hansen, Søstræde 13, St.
Holbæk,	C. Lorentzen, Studiestræde.
Odense,	Alb. Nielsen, St. Jørgensgade 3, 1. Sal.
Aalborg,	L. J. Nielsen, Skomagergade 10.
Aarhus,	M. R. Petersen, Frederiks Allé 56, 1. Sal.
Randers,	C. Dybdahl, Baggade 3.
Varde,	P. Bollerup, Grydergade.
Esbjerg,	S. Madsen, Havnegade 13.
Roskilde,	A. I. Aaberg, Kirkestræde.

København. Malernes Fagforening afholder Medlemsmøde hver Onsdag Aften Kl. 8½ i Rømersgade 22, 1. Sal. Foreningens Kontor, som er samme Steds i Stuen, er aabent hver Lørdag Aften fra Kl. 8—10. Indmeldelser og Kontingent modtages begge Steder.

Aarhus. Kolleger, som søge Arbejde her, bedes forinden henvende sig til Formanden, M. R. Petersen, der træffes daglig i Frederiks Allé 56, 1. Sal fra Kl. 12—1 og 7—7½. Mestre, der søge Svende, anbefales det ligeledes at henvende sig sammesteds.

Malersvende-Sangforeningen af 1878

afholder

Sangøvelse hver Tirsdag Aften Kl. 9 i „Danas Have", Nørrebrogade 21.

Nye Medlemmer optages samme Aften.

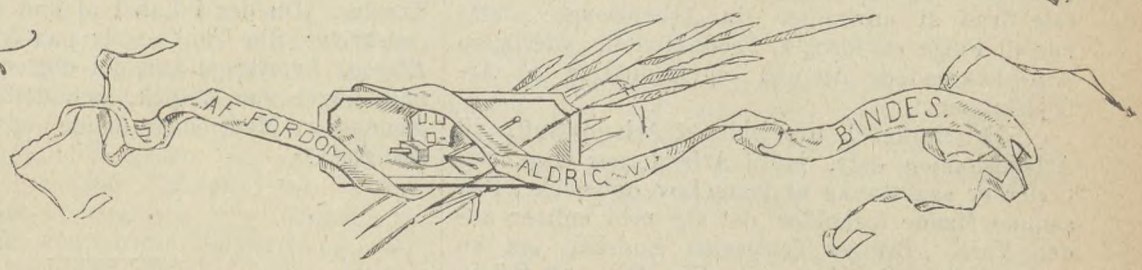
Foreningen afholder **Aftenunderholdning** med **Bal** paa Sortedamslund, **Søndagen d. 15. Maj Kl. 8** med Assistance af Edv. Hansen.

Billetter à 25 Øre erholdes paa Fagforeningens Kontor og ved Møderne, hos H. Holm, Slotsgade 26, 2. Sal og L. Petersen, Kasserer, Bangertsgade 12, 4. Sal.

Redigeret af Rudolf Poulsen.

Trykt hos J. Henriksen, Rømersgade 22, København.

FAGTIDENDE FOR MALERE.

Juni. | Udgivet af Malerforbundet i Danmark. | 1892.

Lønarbejdet.

Under vor nuværende Samfundsordning fremtræder den menneskelige Arbejdskraft paa Verdensmarkedet til Køb og Salg som en Vare — Arbejdskraften er en Vare og dens Pris er afhængig af Forholdet mellem Tilbud og Efterspørgsel. Arbejdskraftens Pris — Ækvivalentet for en bestemt Mængde Arbejde, ikke at forvexle med Arbejdets Værdi — er underkastet ganske de samme Love som hidfører Svingninger i Priserne og fremkalder Kriser i en hvilken som helst anden Handelsartikel.

Arbejderen har i det kapitalistiske Samfund „fri" Raadighed over sin Arbejdskraft og adskiller sig saaledes fra Oldtidens Trælle og Middelalderens Livegne. Hine var som Regel Slaver fra Vuggen til Graven og solgtes af deres Ejere ganske som et Stykke Kvæg. Træffende kalder Aristoteles Slaven „et besjælet Redskab". Paa Livegenskabets Tider var Arbejderen forpligtet til en Del af Aaret, at arbejde for „Herren" og tilhørte i dette Tidsrum fuldstændig denne. Arbejdskraften var endnu ikke nogen Vare.

I det kapitalistiske Samfund byttes Varer mod Penge og Arbejdskraftens Ækvivalent (Godtgørelse) er Arbejdslønnen. Vareeieren sælger sin Vare fordi han ikke selv har Brug for den og tillige for at erhverve Penge til Indkøb af andre for ham nødvendige Varer. Arbejderen sælger sin Arbejdskraft fordi den for ham er ubrugelig, unyttig saalænge han ikke besidder Ejendomsretten til Produktionsmidlerne. Arbejdskraft og Produktionsmidler (Jord, Maskiner, Værktøj o s. v.), er de Faktorer, der i Forening frembringer alle Værdier. - Saalænge Besidderen af Arbejdskraften ikke tillige er Ejer af Arbejdsmidlerne, eller rettere saalænge Arbejdskraften er en Vare, vil kun en lille Del af Arbejdsudbyttet tilfalde dem der arbejder.

Kapitalisten køber kun Arbejdskraften, naar han derved tjener Penge.

Det Vederlag Køberen af Arbejdskraften yder Arbejderen, deles i to Hovedformer: Tid- og Stykkebetaling, (Dagløn, Akkord). Begge Lønningsmaader er uretfærdige, idet Arbejderen ikke erholder Arbejdets fulde Værdi udbetalt.

Hvis dette var Tilfælde, fandtes ingen Millionærer, men der fandtes heller ingen der led Nød af nogen som helst Art; thi Jordens Rigdomskilder er sikkert uudtømmelige, skønt adskillige har søgt at putte godtroende Mennesker Overbefolknings Theorier i Hovedet. Naar Hungersnøden i lange Tider har hærget den russiske Befolkning, er det saa fordi man mangler Korn til Brød? — Og hvis der virkelig var utilstrækkelig Føde, saa er Grunden ikke den, at Jordens Produktivitet skulde være ophørt, men det er fordi store Strækninger af Rusland, saavel som andre Steder henligger uopdyrket eller benyttes uproduktivt. For øvrigt behøver man ikke at gaa til Rusland for at se Elendighed, daglig sulter Mennesker, Dør om Dør med os selv, Arbejdslønnen er i de fleste Tilfælde aldeles utilstrækkelig til at tilvejebringe det, der fordres til et Menneskes Ernæring, hvilket Kapitalistatens Nationaløkonomer har maattet indrømme.

For ikke længe siden iværksatte Englands Kulgrubearbejdere en Strejke for at forhindre en Lønreduktion; Grubeeierne paastod sig nødsaget til at trække af Arbejdslønnen fordi Kulpriserne stadig dalede som en Følge af — Overproduktion. Befinder man sig ikke i et Galehus? Tænke sig at redusere Arbejdslønnen, altsaa at berøve Arbejderen en Del af den Løn, der i Forvejen er saa lille, at den i heldigste Tilfælde næppe strækker til, selv med de allertarveligste Fordringer til Livet — og dette fordi der er for meget af dette eller hint Produkt. Fordi Samfundet er for rigt, skal Arbejderen endnu yderligere sulte. Sulte fordi

der er for megen Mad, og fryse fordi der er for mange Kul.

Af de to Hovedformer, Dagløn og Akkord, under hvilke Arbejdslønnen ydes Arbejderen, er sidstnævnte den der mest svarer til den kapitalistiske Produktionsmaade, idet den aabner Adgang til Arbejderens videst mulige Udbytning i enhver Henseende og samtidig paavirker denne til i højeste Grad at anstrænge sin Arbejdsevne; dette har til Følge en forøget Produktivitet, yderligere Arbejdsløshed og dermed en Reduktion af Arbejdslønnen.

Er Markedet overfyldt af Arbejdskraft, vil Arbejdslønnen dale, indtil Arbejdernes Organisationer er saa stærke at denne Lov ophæves. Paa samme Maade forholder det sig med enhver anden Vare. Bringer Telegrafen Budskab om en overvældende rig Høst af f. Eks. Ris, vil Prisen paa dette, for en stor Del af Jordens Beboere saa vigtige Næringsmiddel straks dale. Dermed er dog ikke givet, at denne Nedsættelse kommer Konsumenterne (Forbrugerne) tilgode.

En af Arbejdskraftens Ejendommeligheder er denne, at den som Regel altid gives paa Kredit for kortere eller længere Tidsrum. Ved Akkordsystemet sælges Arbejdskraften til Udførelsen af et bestemt Stykke Arbejde, — ved Daglønssystemet derimod for et bestemt Tidsrum. 1 Dag — Uge o. s. v. og Arbejderne modtager da først Lønnen efter Salgstidens Ophør.

Det er sjældent at Arbejdskøbere lader sine Penge ligge stille, men søger dem anbragt mod gode Renter; selv om nu Krediten for den enkelte Arbejders Vedkommende kun vil være et lille Beløb, udgør den dog for samtlige Jordens Millioner Arbejdere en uhyre Sum, for hvilken disse beskæres.

Nutidens moderne Lønarbejdere er sikkert endnu slettere stillet end Fortidens Slaver. Disse kunde dog i mange Tilfælde opnaa en forholdsvis taalelig Tilværelse ved at udvise Flid og Troskab; men Arbejderen i det kapitalistiske Samfund — det Samfund, der maaske mere end noget andet taler om Fædrelandskærlighed og Religion til dem, der til Tider ikke en Gang faar Lov at benytte en lille Plet af Fædrelandet for i Fællesskab at hylde Menneskehedens skønneste „Religion" Broderskabsfølelsen — maa sulte, hvis han føler sig for stolt til at modtage Naadegaver, og ikke kan finde Anvendelse for sin Arbejdskraft. Den ligegyldige som den stræbsomme maa lide bitter Nød, der tages intet Hensyn. Kapitalismen tager kun Hensyn til sin Guldkalv

Vi har set Arbejdskøbere hente Arbejdskraft fra f. Eks. Kina, medens Arbejdere gik ledige i Tusindvis i deres eget Land, blot fordi hine Folk var billigere, fordi de var nøjsommere, som en Følge af deres i enkelte Retninger lavere Kulturstandpunkt. Naar der kun tjenes Penge, er det Arbejdskøberne og Kapitalststaten — den der ellers saa nøje vaager over sine Borgeres religiøse Opdragelse — ligegyldigt om Arbejderne tilbeder Budha eller Kristus.

Men medens Røgen fra Offerbaalet paa Pengegudens Alter — af alt, hvad der, naar der ikke gives Profit, ellers er Magthaverne helligt og ukrænkeligt — forpester Luften, kæmper Arbejderne videre og spørger: Menneske! Du der staar paa Videnskabernes ophøjede Standpunkt. Du der udmaaler og beregner Klodernes Baner i det uendelige Verdensrum. Du der med en lille Metaltraad styrer en af Elementernes vældigste Kræfter. Du der i Løbet af kun et Par Sekunder nedskriver din Tanke selv paa Jordens fjerneste Afkrog, hvorlænge kan det dog vare, før Du opnaar noget saa simpelt, som dette, at give alle Mennesker Mad, naar denne er tilstede i Overflødighed?

P. Slott.

Maal selv op.

Prislistens almindelige Bestemmelser Punkt 2 giver den — som man skulde synes ret overflødige Oplysning, at enhver Svend er „berettiget" til s e l v at opmaale og indgive Regning over det af ham i enkelt Akkord udførte Arbejde. Vi gaar nemlig ud fra at denne „Berettigelse" selvfølgelig maa være enhver Sælgers og at Overenskomster om detail Priser, i modsat Fald vilde være Nonsens. Synes det derfor overflødigt at gøre opmærksom paa denne enhver Sælgers Rettighed, saa vil maaske en og anden finde det nok saa overflødigt, naar vi her opfordre enhver Kollega til konsekvent at b e n y t t e sig n e t o p af denne. Og dog finder vi dette nødvendigt. Erfaringen viser jævnlig, at medens adskillige Kolleger, paa dette Omraade, udvise stor Ligegyldighed, — skøndt et tarveligt Forretningstalent maa være tilstrækkeligt for at vise, at det er nok saa vigtigt at kende Omfanget af sit Arbejde som dettes Pris pr. □ Al. — saa fremme paa den anden Side adskillige Arbejdskøbere denne Ligegyldighed, ved velvilligst at spare Svenden for al Ulejlighed med Opmaaling og Regningsskriveri, ved at lade dette Stykke Arbejde udføre fra deres Kontorer.

Vil man nu end gaa ud fra, at Arbejdskøberens Opmaaling er lige saa korrekt som Arbejderens vilde være, saa er og bliver det ikke destomindre alligevel til dennes Skade og dette alene af den Grund at Selvstændighedsfølelsen svækkes; i denne for enhver Arbejder saa nødvendige Egenskab.

Vi hørte en Gang en Kollega anføre som et Slags Forsvar, at Arbejderne undgik alt „Vrøvl" ved Regningsopgørelse, naar Arbejdskøberen havde besørget Arbejdet opmaalt og Regningen skrevet, og vi tror ogsaa gærne, at Opgørelsen i saa Tilfælde ikke giver stor Anledning til Vrøvl, idet dette vanskeligt kan komme fra nogen af Parterne, hvor den ene paa Forhaand har afskaaret sig selv Betingelserne for at øve Kritik, men vi tvivler meget om, at en eneste Forretningsmand for at undgaa „Vrøvl", vilde overlade sine Kunder

selv at veje og maale, og saa allerhøjst gøre sig den Ulejlighed at anføre Prisen. Men er vi da ikke Forretningsmænd? — Er vi det ikke, saa maa vi beflitte os paa at blive det.

Vi lægger enhver Kollega dette paa Sinde, og vi føler os overbeviste om, at en Smule Omtanke hos disse vil give os Ret i vor Betragtning. Specielt henvender vi os til vore københavnske Kolleger, hvor Accordsystemet endnu er gældende, idet vi gør opmærksom paa, at Malernes Fagforening vil foranstalte afholdt en Række Undervisningstimer i Opmaaling. Ligesom i Fjor er det vor Kollega L. Gunner, der velvilligst vil paatage sig Lærerens Skikkelse, og anbefale vi indtrængende enhver Kollega, der endnu maatte have noget at lære paa dette Omraade at komme til Stede ved denne Undervisning, der foreløbigt gives hveranden Onsdag i Foreningens Lokale, første Gang Onsdag den 15. Juni.

Undervisningen gives gratis, og ingen Kollega, som nu mangler Kendskab til Opmaaling bør forsømme den her tilbudte Lejlighed til at lære selv at maale op.

Allegoriske Fremstillinger.

Fortsat.

Sandheden.

I gammelgræske Digte kaldes Sandhedens Gudinde Alethia, hun fremstilles nøgen og har Solens Billede paa sit Bryst. Sandhedens Gudinde er en Datter af Tiden, det menes dermed at Tiden bringer Sandheden for Lyset.

Ligesom der tales om at holde Sandhedens Fakkel højt, saaledes fremstilles Alethia ogsaa med en brændende Fakkel som hun holder højt op over sit Hoved.

Højmodigheden.

Denne har som Atribut en Løve, der har trukket Kløerne til sig.

Fablen om Løvens Højmodighed mod Musen, der var sprungen den over Hovedet er bekendt. Baade fra Oldtiden og fra den nyere Tid fortælles adskillige Historier om Løvens Højmodighed mod mindre Dyr. Martial taler paa mange Steder i sine Sinddigte om ædelmodige Løver, der i Dyrefægtninger havde ladet Harer lege med sig uden at sønderrive dem.

Tapperheden.

Denne kendes paa et Sværd, en Kølle og en Løve som er beredt til Angreb. Ofte holder den Sværdet i Haanden og har en Kølle og en Løvehud liggende for dens Fødder.

Aarvaagenheden.

Aarvaagenhedens Gudinde har ved Siden af sig staaende en Trane, der holder en Sten i Kloen.

Om Tranen, der er en meget aarvaagen Fugl, har man digtet den Mythe, at dens Aarvaagenhed beror paa, at den, naar den slumrer, kun staar paa et Ben og af Forsigtighed tager en Sten i Kloen, for at denne ved at falde skal vække Tranen, hvis den falder i Søvn.

Taalmodigheden.

En Matrone, der kendes paa et Faar, Sindbilledet paa Taalmodigheden, og paa et Kors. Nogle have i Stedet for Korset givet hende et Aag, Trældommens Atribut, fordi Taalmodighed er beslægtet med Trællesind.

Haabet.

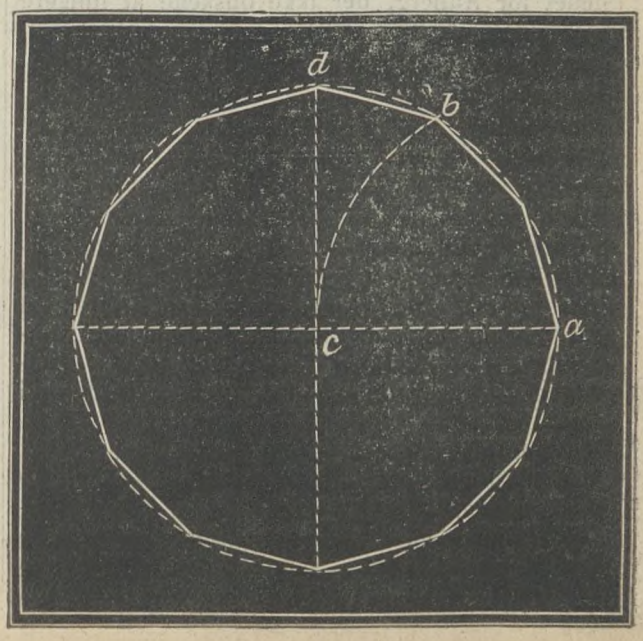
Haabets Gudinde støtter sig paa et Anker og vender Øjnene mod Himlen. Nogle fremstiller hende staaende paa Tæerne og strækkende sig i Vejret, som om hun vilde opløfte sig til Himlen. Man giver hende ogsaa en blomstrende Frugttræ-gren omkring Hovedet eller i Haanden, fordi Blomsterne betegner et godt Aar eller Haabet om tilkommende Frugt. Haabet Gudinde har et grønt Gevant.

(Fortsættes).

Regulære Polygoner.

(Fortsat.)

Tolvkanten. Forskellen mellem en Fjerdedel og en Sjettedel af Cirkellinjen er en Tolvtedel. Konstruktionen af Tolvkantsiden sker saaledes: Om Endepunktet a af den ene af de to paa hinanden lodrette Diametre, beskrives med Cirkelens Radius fra Centrum c en Bue der skærer Cirkellinjen i b. Korden bd er Tolvkantens Side.

Siden der er Korde til 30 Grader findes efter Formlen: $k_{12} = r\sqrt{2 \div \sqrt{3}}$. Mindste Radius $\varrho = r/2\sqrt{2+\sqrt{3}}$.

Naar Figuren indskrives i en Cirkel, hvis Radius er 1 Meter, vil Linjerne udtrykt i Millimeter blive:

s = Tolvkantens Side = 517,63809 Millimeter
ϱ = Mindste Radius = 965,92583 —
r = Største Radius = 1000 —

Eks. 1. Hvor stort er Fladeindholdet af en Tolvkant naar største Radius er 1 Meter? — Fladeindholdet = M. 0,51763809 × M. 0,96592583 × 12 × ½ = 3 □ Meter.

Flademaalet (Arealet) af en Tolvkant er det tredobbelte af Radiens Kvadrat. det vil med andre Ord sige, at man mulktiplicerer største Radius med sig selv, og derefter det udkomne Produkt med 3.

Eks. 2. Beregn Arealet i foranstaaende Opgave efter Formlen: $A = 3\,r^2$. Da største Radius er 1 Meter bliver Fladeindholdet 1 × 1 × 3 = 3 □ Meter.

Eks. 3. Man har et regelmæssigt tolvkantet Gulv, der fra et Hjørne til det modstaaende (det lige over for liggende) Hjørne maaler 9 Al. 12 Tom. Hvormeget koster dette Gulv at fernisere 2 Gange og lakere?

Da Diametren er 9½ Al., saa er største Radius 4 Al. 18" og Fladeindholdet altsaa 4¾ Al. × 4¾ Al. × 3 = 57⅔ □ Al. Prisen pr. □ Alen for den nævnte Behandlingsmaade er 4½ Øre og Gulvet koster saaledes 57⅔ × 4½ = 259½ = 2 Kr. 60 Øre.

Notitser fra Afdelingerne.

Holbæk. Ved Generaltorsamlingen den 17. Maj genvalgtes til Formand C. Lorentzen, til Kasserer P. Andersen og til Repræsentanter C. Nielsen og C. Jørgensen. Efter Generalforsamlingens Slutning samledes man, i Anledning af Foreningens et-aarige Fødselsdag om en Bolle Punsch, hvor Formanden bragte Medlemmerne en Tak for det forløbne Aar, og udbragte et Leve for et godt Sammenhold i Fremtiden.

Roskilde. Generalforsamling afholdtes den 16. Maj, hvor der foretoges Valg af Formand. I Stedet for Aaberg, der ikke ønskede at fungere længere, valgtes Thorv. Eriksen. Sekretæren overværede efter Indbydelse Generalforsamlingen.

Ny Afdeling.

Efter Indflydelse af Hovedbestyrelsen afholdtes Søndagen den 15. Maj et Møde for Malere i Næstved Dagsordenen var Oprettelsen af en Fagforening og indlededes af Medlem af Hovedbestyrelsen Carl Olsen, der fremhævede Nødvendigheden af Organisationen, hvis Arbejderne i det hele ønskede at faa Indflydelse paa de Forhold, hvorunder de skal arbejde og leve.

I Tilslutning hertil havde dernæst adskillige Kolleger Ordet, hvorefter det enstemmigt vedtoges, at danne en Fagforening og indmelde denne under Malerforbundet. Samtidig valgtes Bestyrelse: Til Formand valgtes Vilh. Weile.

Idet vi hilser dette ny Led af vor Organisation velkommen, er det med Ønsket om at vort fremtidige Samarbejde maa blive til fælles Gavn.

BEKENDTGØRELSER.

„Malerforbundet i Danmark".

Alle Sager Forbundet og Fagtidende vedrørende bedes adresserede til Sekretæren, **Rudolf Poulsen, Ryesgade 37, 2. Sal.** København Ø.

Hovedbestyrelsen afholder ordinært Møde den sidste Mandag i hver Maaned.

Fortegnelse over Formændene i Forbundets forskellige Afdelinger:

København,	Malernes Fagf. Rudolf Poulsen, Ryesgade 37, 2 S.
do.	Møbelmaler — Rudolf Nielsen, Skytteg. 9 A, 2 S.
Hillerød,	Chr. Jørgensen, Frederiksborg Nyhuse.
Helsingør,	H. L. Hansen, Søstræde 13, St.
Holbæk,	C Lorentzen, Studiestræde.
Odense,	Alb. Nielsen, St. Jørgensgade 3, 1. Sal.
Aalborg,	L. J. Nielsen, Skomagergade 10
Aarhus,	M. R. Petersen, Frederiks Allé 56, 1. Sal.
Randers,	C. Dybdahl, Baggade 3.
Varde,	P. Bollerup, Grydergade.
Esbjerg,	S. Madsen, Havnegade 13.
Roskilde,	Th. Eriksen, Læderstræde 4.
Næstved,	Wilh. Weile, Jernbanegade.

Københavns. Malernes Fagforening afholder Medlemsmøde hver Onsdag Aften Kl. 8½ i Rømersgade 22, 1. Sal. Foreningens Kontor, som er samme Steds i Stuen, er aabent hver Lørdag Aften fra Kl. 8—10. Indmeldelser og Kontingent modtages begge Steder.

Aarhus. Kolleger, som søge Arbejde her, bedes forinden henvende sig til Formanden, M. R. Petersen, der træffes daglig i Frederiks Allé 56, 1. Sal fra Kl. 12–1 og 7–7½. Mestre, der søge Svende, anbefales det ligeledes at henvende sig sammesteds.

Malersvende-Sangforeningen af 1878

afholder

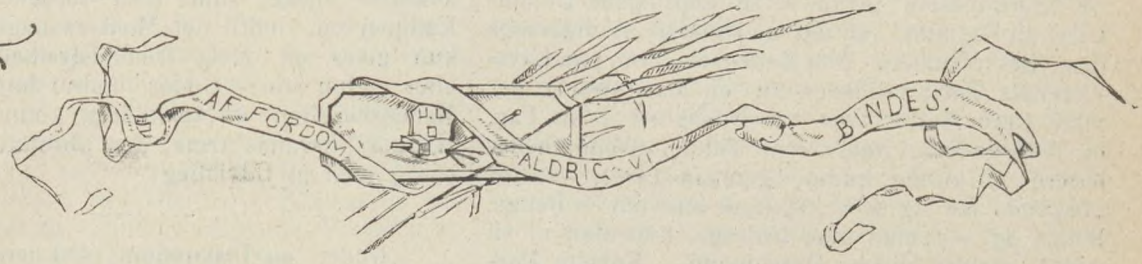
Sangøvelse hver Tirsdag Aften Kl. 9 i „Danas Have", Nørrebrogade 21.

Nye Medlemmer optages samme Aften.

Redigeret af Rudolf Poulsen.

Trykt hos J. Henriksen, Rømersgade 22, København.

FAGTIDENDE FOR MALERE.

Juli. | Udgivet af Malerforbundet i Danmark. | 1892.

Vort Fag!

Mod den der kender Fremtidens Løsen, formaar Nutidens Despoter ikke meget.

Scume.

Den mægtige Forandring, Samfundsforhodene er gennemgaaet i saa kort et Tidsrum som fra Begyndelsen af dette Aarhundrede — Begyndelsen af Bourgeoisiets Blomstringsperiode — og indtil vore Dage, leder uvilkaarlig Tanken hen paa Spørgsmaalet „Hvor befinde vi os", naar et lignende eller endnu kortere Antal Aar er gaaet. Vil Udviklingen endnu i længere Tid kunne fortsættes i samme Retning? Og, er det absolut givet at en betydelig Reform af forskellige Samfundsformer vil faa Indflydelse paa vort Fag? Ved et ikke altfor flygtigt Blik paa Forholdene indenfor vort Fags Omraade, vil man snart opdage, at disse heller ikke hos os ere konstante, at heller ikke Malerfaget kan unddrage sig Virkningen af Tidens Strømninger, hvad adskillige endnu synes at mene.

Da i Aaret 1789 den franske Revolution rystede Evropa, og Borgerne gik i Ilden mod Lensherrernes og Gejstlighedens Magt for at afskaffe de gamle Privilegier, og proklamere den fri Konkurrence, skete en Forandring af en gennemgribende Virkning i alle Erhvervsforhold. De middelalderlige Lavsinstitutioner blev allerede 1614 i Frankrig og 1672 i Tyskland forsøgt afskaffede ved Lovgivningsmagten, — men forgæves — fordi de hindrede Bourgeoisiets Opvæxt; det nye Samfund, det kapitalistiske, der den Gang var i Begyndelsen af sin Ungdomskraft, — det havde gennemgaaet en lang Barndomsperiode — var endnu for svagt til at sprænge den Skal, det Hylster, hvorfra det var udvoxet. Lavsvæsenet var i og for sig et godt organiseret Samfund, der gaves bestemte Love og Regler for alt muligt; Mestre maatte kun beskæftige et bestemt Antal Svende og Lærlinge, et Fags Arbejdere maatte ikke gribe ind i et andet, o. s. v. Med Dampkraftens og Maskinens Opfindelse, med den storindustrielle Produktionsmaade og Verdenshandelen, kunde disse middelalderlige Former ikke forenes. En af Parterne maatte vige Pladsen, og det blev i dette Tilfælde, — som i alle lignende verdenshistoriske Begivenheder, — det gamle, det der havde overlevet sig selv, var ubrugeligt, fordi det ikke mere svarede til sin Tid; Lavsinstitutionerne havde ogsaa gjort deres Nytte, udfyldt deres Hverv, og maatte gaa til Hvile. Som Paddehatte skød Fabriker op af Jorden, Fabriker indenfor hvilke rummedes mangfoldige Virksomheder. Næringen var frigiven. Frikonkurrencen proklameret.

Ogsaa paa vort Fag har denne Udvikling haft sin Indflydelse, og ganske nøjagtig den samme, som paa de Fag, der næsten ikke mere har Karakteren af Haandværk, men er rene Fabriksvirksomheder. — Om vi blot var naaet saa langt, at det vilde være unødvendigt at søge at føre Bevis herfor, men det er en Kendsgerning, at endnu ikke faa af vore Kolleger betragter Malerfaget som aldeles uberørt af Verdensudviklingen. Er der i vort Fag Spor tilbage af Lavsvæsenet, af dettes Produktionsmaade, dettes mange forskellige Egenskaber? Var dette Tilfælde, vilde vi endnu være ukendt med Arbejdsløsheden, men denne hærger vort Fag i saa vid en Udstrækning, som noget andet. Endvidere Arbejdets Deling og Akkordsystemet, to Faktorer, der slet ikke konkurerer saa daarligt med adskillige Maskiner. Der gives snart ikke den Ubetydelighed, uden at den har sine Specialister, og det er ganske naturligt, man tvinges absolut i den Retning, de, der derfor tror at man med Lethed kan tæmme Arbejdets Deling, sætte en Stopper for Specialistuvæsenet, tager fejl, dette har en dybere Rod. Det gaar

forøvrigt med Arbejdets Deling som med Maskinerne, at kapitalistisk anvendt er disse en Forbandelse for Menneskeheden, hvorimod de i en Samfundsordning, hvor Udbyttet tilfalder dem der arbejder, vilde være det modsatte. Og Lærlingeforholdene, hvor vidt forskellige er ikke disse mod hine Tiders. Nu er Forholdet saaledes, at man ofte ser Mestre arbejde udelukkende med Drenge og „Forbundtere"; om selve Lærlingens Uddannelse til Fagmand, er det nødvendigt at undersøge dens Beskaffenhed. Den Betingelse, som paa Lavsvæsenets Tider stilledes til en Malersvend, der vilde være Mester, det var Duelighed i sit Fag, og ikke andet. Naar i vor Tid en Svend mener lettere at kunne humpe gennem Livet, ved at „begynde for sig selv", spørges kun om — Penge, Penge og — „man maa bedrage, hvis man ej vil sulte", skriver Holger Drachmann. Enkelte Forretninger har i vort, som i andre Fag monopoliseret Arbejdet. For den ny Begynder er i Reglen kun een Udvej aaben: Arbejd slet og billigt. Den samme vilde og planløse Produktion er her som overalt. I denne Frikonkurrence sejrer kun den kapitalstærke, men derved er Frikonkurrencen ophørt at være fri. Den lige Adgang til Erhverv for alle, var det Princip, hvorfor der for 100 Aar siden kæmpedes, og har maaske ogsaa en Tid haft sin Berettigelse. Frikonkurrencen har haft sin Tid, og den har i denne Tid udrettet meget, ingen anden Samfundsperiode kan blot tilnærmelsesvis udvise en saa vældig Produktivitet, men dens Fejl var den, at den tilvejebragte Rigdom kun kom nogle enkelte til Gode, og ikke hele Samfundet. Endnu producerer det kapitalistiske Samfund hver Dag umaadelige Rigdomme, men jo længer jo mere koncentreres denne paa enkelte Hænder, medens den store Befolkning yderligere forarmes Den ene almægtige Kapitalist opsluger den anden, og saaledes glider det nuværende Samfund sig selv af Hænderne. Enhver maa kunne se, at den Udvikling ikke ret længe kan fortsættes. Vi har set, og Historien lærer os, at den ene Samfundsperiode afløser den anden, at som Verden er nu, har den ikke altid været, Historien lærer os endvidere, at denne Udviklingsproces omfatter alle Erhvervsforhold. Men overfor saa betydelige Kendsgerninger, synes det fast utroligt, at der endnu staa ligegyldige Tilskuere, da alle lider bittert under de nuværende Forhold Ingen, absolut ingen føler sig rolig og sikker.

Overalt bevæger Arbejderen sig mellem vældige Rigdomme, er det da ikke ret naturligt han kommer til at tænke over, hvorfor han alligevel skal lide Nød. Vi ved, at Fortiden kommer ikke tilbage, om man end aldrig saa gærne ønskede det, man vilde lige saa godt kunne paastaa, at et fuldt udviklet, tænkende Menneske kunde blive et lille Barn, med dettes glade Enfold Nutiden er uudholdelig, man har kun at kaste sin Lid paa Fremtiden, og det er let, blot man betragter Aarsagerne og Virkningerne af de Forhold, hvori vi daglig bevæge os, bevidst eller ubevidst. Fr. Engels skrev nylig, at det tyske Arbejderparti i Løbet af ca. 10 Aar vilde være i Majoritet i den lovgivende Forsamling, dette beregnet efter de Fremskridt, Partiet hidtil har gjort, og forudsat at Udviklingen foregik uden indgribende Forstyrrelser. Om denne Beregning holder Stik, er vel vanskelig at bevise. Maaske vil endnu en eller to Generationer ofres paa den kapitalistiske Privatejendoms Alter, — ubekymret heraf arbejde vi videre i Organisationens Tjeneste, vi ved, der efter os kommer andre, som med forøget Kraft tager Kampen op, indtil det Maal er naaet, hvor der kun gives en rolig fremadstræbende Arbejden efter endnu større Goder, endnu højere Ideal, thi Menneskeheden vil vel aldrig kunne give sig til Hvile i Nirwanas Arme, den absolute Ro er uforenelig med al Udvikling

---

Under en Diskussion med en Kollega, anførte denne som Grund, hvorfor han stod udenfor Fagforeningen, at han de sidste Aar udelukkende havde beskæftiget sig med Vognarbejde, for hvilket der som bekendt ikke findes Priser i Prislisten, og at han saaledes ikke kunde have Fordel af at være i Fagforeningen.

Maatte det snart gaa op for enhver Kollega der har et saa snævert Syn paa Forholdene, at Fagf. Betydning er langt mere vidtrækkende end til alene at skaffe os en Post i Prislisten betalt og at selv om man i Øjeblikket ikke har noget med denne Post at gøre, er Fagforeningen os derfor ikke uvedkommende.

P. Slott.

Fagmødet.

Der som vore Kollegers Solidaritetsfølelse stod paa Højde med det Arbejde, der af Forbundets Afdelinger udrettes for at gøre Organisationen fuldkommen, vilde der ikke gives Malere udenfor denne. Der lades ingen Lejlighed gaa ubenyttet hen, hvor man tror at kunde bringe Agitationen fornyet Kraft — ja man trodser endog selve Juni Solens Varme og Skovens tillokkende friske Natur for en Søndag Form. at samles i et Lokale omtrent fyldt til Trængsel og drøfte alvorlige Ævner.

Foranlediget ved det i Ulvedalene stedfindende „2det sjællandske Arbejdermøde" 26. Juni besluttede Hovedbestyrelsen at afholde et Fagmøde for samtlige sjællandske Afdelinger. — Vel nærmest paa Grund af den korte Tidsfrist, indenfor hvilken det var mulig at sammenkalde dette Møde, var kun tre af Forb. Afdelinger nærværende, Helsingør, Hillerød og København

Dagsordenens 3 Punkter var: 1) Organisationen, 2) Akkord eller Dagløn og 3) Rejsekassen, og det var da særlig Behandlingen af Punkt 2, der gav dette Møde sin Karakter, idet samtlige Talere absolut udtalte sig mod Akkordsystemet.

Vi bringer et sammentrængt Referat:

Forb. Sekrtr. Rudolf Poulsen bød Velkommen, hvorefter Sludt valgtes til Dirigent.

Grove (Hill). Hos os er Lønnen 30 Øre Timen, det er lidt, men foreløbig har vi fundet at maatte være tilfreds dermed. Lad os arbejde for vor Organisations Fremgang, at vi ogsaa naar Vinteren, den arbejdsløse Tid kommer, kan hævde vore Priser.

Claussen, (Købh.) takkede Provinserne for det Arbejde disse det sidste Aar har udført i Organisationens Tjeneste. Vi forstaar Vanskeligheden ved at organisere sig i de mindre Byer, hvor det personlige Bekendtskab mellem Svend og Mester er større end hos os.

Nielsen, (Helsg.) beklagede at de tilrejsende Kolleger bekymrede sig saa lidt om Fagf. og særlig de der kom fra Købh. De, der sidste Sommer arbejdede paa den nye Banegaard saa vi aldrig noget til. Under saadanne Forhold er det for os vanskelig at komme frem.

Andersen, (Købh.) vilde opfordre enhver der kom til en Provins, hvor vi har Afdeling at støtte denne.

Lorentzen, (Købh.) Det er særlig paa Arbejdspladserne man maa udfolde en virksom Agitation, vi lider under samme Forhold, for os er det ogsaa vanskelig at faa de nyankomne indmeldt.

Følgende Resolution vedtoges enstemmig:

„I fuld Forstaaelse af Organisationens Nytte og absolute Nødvendighed for Arbejderne, vedtager de ved Fagmødet 26. Juni forsamlede Kolleger at arbejde ihærdigt for at gøre denne saa fuldkommen som muligt.

Ad 2. F. Jørgensen, (Købh.) Man hører Udtalelser, at under Daglønssystemet vilde der tjenes mindre; selvfølgelig er det en Misforstaaelse, det er tværtimod lettere for en Organisation at hæve Lønnen under et Daglønssystem, ligesom ogsaa Arbejdsløsheden vilde betydelig formindres.

Nielsen, (Helsg.) hævdede at ved en fastsat Minimumsdagløn burde denne for Skibsarbejde være højere end for Bygningsarbejde.

Fjerdingstad, (Købh.) tvivlede ikke om at Overgangen fra Akkord til Dagløn vilde blive vanskelig. — Foruden andre Fordele vil Daglønssystemet ogsaa bidrage til en væsenlig Forbedring af Arb. Kvalitet. — Organisationen maa rette al sin Kraft paa Indførelsen af denne Betalingsmaade. Selvfølgelig vil vi ikke indgaa paa en Dagløn, der skulde være mindre end vor nuværende Fortjeneste.

M. Jensen, (Købh.) Der paastaas at man er mere fri under Akkordsystemet; det er en Misforstaaelse, thi man er netop der en fuldstændig Slave af sit Arbejde, er tvungen til at passe paa ved enhver Lejlighed, være misundelig for at kunde leve.

Grove var enig med de foregaaende Talere. En Forkortelse af Arbejdstiden og Daglønssystemets Indførelse bør være vort foreløbige Maal.

Slundt, (Købh.) Adskillige af vore Kolleger synes at have Vanskelighed ved at forstaa, at naar vi arbejde for et Daglønssystem, at vi saa alligevel forbyder dem at udføre Daglønsarbejde, naar det kan beregnes efter Prislisten. De begriber ikke at naar en Mester nu giver Dagløn, har han Fordel deraf, thi ellers vilde han naturligvis betale Prislisten. Det er ikke paa den Maade man gennemfører et Daglønssystem.

Carlsen, (Købh.) kritiserede Akkordsystemets forskellige Forhold og fremhævede at det med en god Organisation vilde være langt lettere at hæve Lønnen under et Daglønssystem.

Nilsson, (Købh.) Er Dag- eller Timelønssystemet en naturlig Udvikling, kan det jo ikke nytte om man havde noget derimod, men jeg tvivler om at et Fag som vort bør gaa i Spidsen.

Claussen advarede de Provinser der endnu havde Dagløn, mod at foretage noget Skridt for Indførelse af Akkordsystemet. Tiden for Daglønsystemets Indførelse er vel endnu ikke kommen, men derimod til en kraftig Agitation for denne Sag.

Rudolf Poulsen omtalte de Vanskeligheder, hvormed det er forbunden at hæve Lønnen naar man har en Prisliste. Fra Mestrenes Side gaas ud fra de Arbejdere, der ved at drive en enkelt Del af Faget som Specialitet har opnaaet en større Dygtighed og derigennem en højere Fortjeneste. At faa alle til at forstaa Betydningen af en Reform som denne kræver lang Tids Agitation og vi maa derfor ved enhver Lejlighed have denne Sag pan Dagsordenen. At Malerne ikke kan gaa i Spidsen er maaske rigtig som Sagerne staar for Øjeblikket, men under en bedre Organisation var vi maaske den rigtige Ende at begyndte med. Om vi standser Arbejdet, berører det ikke de andre Fag.

Lorentzen skildrede de Svingninger der i Løbet af en Snes Aar er foregaaet indenfor vort Fag, og paaviste at vi nu omtrent stod paa samme Standpunkt som efter Oprettelsen af Fagforeningen af 1873.

Hansen (Helsg.) udtalte sig ligeledes for Daglønsystemets Indførelse, hvorefter følgende Resolution enstemmig vedtoges.

„I Erkendelse af at Akkordsystemet i ingen Henseende gavner Arbejderne, men derimod i en væsentlig Grad medvirker til at forøge Arbejdsløsheden og nedtrykke Arbejdslønnen, udtaler Mødet sig mod dette Systems eventuelle Indførelse, hvor Dagløn nu er det almindelige, og vedtager at arbejde for Daglønsbetalingens Indførelse som System overalt.

Ad 3. Rudolf Poulsen omtalte de forskellige Anker, der var fremkommet mod Forslaget til Rejsekassen og meddelte, at i Provinserne var Forslaget overalt vedtaget, i Købhvn. slutter Afstemningen 1. Juli.

Nielsen, (Helsg.) anbefalede Købhvn. at slutte sig til Rejsekassen, om ikke længe maa denne udvides til at omfatte hele Skandinavien.

Lorentzen var Modstander af dette Forslag og udtalte sig for at Forbundets Medlemmer skulde samle en Kapital og da søge Statstilskud.

Hansen, (Helsg.) fremhævede de Fordele Rejsekassen i agitatorisk Henseende vilde have.

Claussen. Naar Mestrene nu faar billig Ar-

bejdskraft, er det fordi Kolleger i Provinserne ikke er rigtig med, men Rejsekassen er netop et Middel til at samle dem.

Fjerdingstad vilde gaa med til en international Rejsekasse, den foreliggende gør ikke den tilsigtedede Virkning.

Med et af kraftige Hurra besvaret Leve for Malerforbundet i Danmark, hævedes Mødet.

Rejsekassen.

Ved den nu afsluttede Afstemning over Forslaget til Oprettelsen af en Rejsekasse for Forbundets Medlemmer, har dette kun opnaaet ca. 300 St. for sig, eller omtrent en Tredjedel af det samlede Medlemsantal. Størst Tilslutning har Forslaget opnaaet i Provinsafdelingerne, hvor saa godt som alle har stemt for det, medens Afdelingen i København kun har afgivet 118 St. for samme.

Som bekendt havde Delegeretmødet i Aarhus forlangt at mindst $^2/_3$ af Forbundets Medlemmer skulde stemme for Forslaget for at Rejsekassen kunde træde i Kraft og Forslaget er som Følge heraf forkastet — ikke for Tid og Evighed, men — foreløbigt, hvad der imidlertid ikke forhindrer at dette ved anden Lejlighed kan blive fremsat, naar muligvis en Rejsekasses Nytte bliver Medlemmerne specielt i København, noget mere klar end Tilfældet nu har vist sig at være.

Strejke i Odense.

Arbejdet er nedlagt paa et større Byggeforetagende, hvorfor Kolleger, der søge Arbejde i Odense anmodes om forinden at henvende sig til Formanden Alb. Nielsen, St. Jørgensgade 3, 1. Sal eller i Afdelingens Lokale, Pogestræde 1, 1. Sal, der er aabent hver Onsdag Aften efter 8.

Anledningen til denne Arbejdsnedlæggelse, der omfatter to Mand, er i Korthed følgende: En Kollega havde forgæves søgt at erholde sit Tilgodehavende hos en Mester, og Afdelingens Bestræbelser i saa Henseende havde heller ikke ført til noget Resultat. Imidlertid paabegyndte vedkommende Mester i Forening med et Par andre Mestre Arbejdet paa ovennævnte Byggeforetagende med to Mand, som, gjorte bekendt med ovenstaaende Forhold, har vist deres Solidaritetsfølelse ved at nedlægge Arbejdet for derved at tvinge vedkommende til at opfylde sin Forpligtelse.

Vi føler os overbeviste om, at enhver ærekær Kollega vil billige denne Beslutning ved ikke at optage Arbejdet før Forholdene ere ordnede.

Notitser fra Afdelingerne.

Hillerød. Afdelingen afholdt sin ordinære Generalforsamling Søndagen den 12. Juni, hvor der foretoges Valg af Bestyrelse. I Stedet for Chr. Jørgensen, der siden Afdelingens Oprettelse har været dennes Formand, men nu paa Grund af Bortrejse fratraadte, valgtes J. P. Nielsen; til Næstformand valgtes T. M. Grove, til Kasserer E. Eriksen, og til Repræsentanter P. Jørgensen og C. Hansen, Suppleant blev V. Olsen, Revisorer, Kierkegaard og Vilhelmsen. Som Repræsentanter ved de samvirkende Fagforeninger valgtes J. P. Nielsen og V. Olsen.

Efter Afdelingens korte Virksomhed, staa Malerne i Hillerød dog med et forholdsvis godt Resultat, omend der her, som desværre alle Steder findes Kolleger, der endnu ikke ævne at forstaa Sandheden i det gamle Ord „Enighed gør stærk".

Holbæk. I Lighed med andre Byer, have Fagforeningerne i Holbæk nu centraliseret sig med Tilslutning ogsaa af Malerne. Søndagen den 24. Juli foranstaltes, under forventet stor Tilslutning en Udflugt til Skarritsø.

Odense. Med sædvanlig god Tilslutning foretog Afdelingen sin aarlige Sommerudflugt til Klinten og Munkebo, Søndagen d. 29. Maj.

Medlemsmøde afholdes hver Onsdag Kl. 8 i Pogestræde 1, 1 Sal.

Randers. I Stedet for Dybdahl, som er bortrejst, er Fr. Nørring valgt til Afdelingens Formand.

BEKENDTGØRELSER.

„Malerforbundet i Danmark".

Alle Sager Forbundet og Fagtidende vedrørende bedes adresserede til Sekretæren, **Rudolf Poulsen, Ryesgade 37, 2. Sal.** København Ø.

Hovedbestyrelsen afholder ordinært Møde den sidste Mandag i hver Maaned.

Fortegnelse over Formændene i Forbundets forskellige Afdelinger:

København,	Malernes Fagf. Rudolf Poulsen, Ryesgade 37, 2 S.
do.	Møbelmaler — Rudolf Nielsen, St. Knudsvej 37.
Hillerød,	J. P. Nielsen, Frederiksborg Nyhuse.
Helsingør,	H. L. Hansen, Søstræde 13, St.
Holbæk,	C. Lorentzen, Studiestræde.
Odense,	Alb. Nielsen, St. Jørgensgade 3, 1. Sal.
Aalborg,	L. J. Nielsen, Skomagergade 10.
Aarhus,	M. R. Petersen, Frederiks Allé 56, 1. Sal.
Randers,	Fr. Nørring, Søren Møllersgade 9.
Varde,	P. Bollerup, Grydergade.
Esbjerg,	S. Madsen, Havnegade 13.
Roskilde,	Th. Eriksen, Læderstræde 4.
Næstved,	Wilh. Weile, Jernbanegade.

Malersvende-Sangforeningen af 1878

afholder

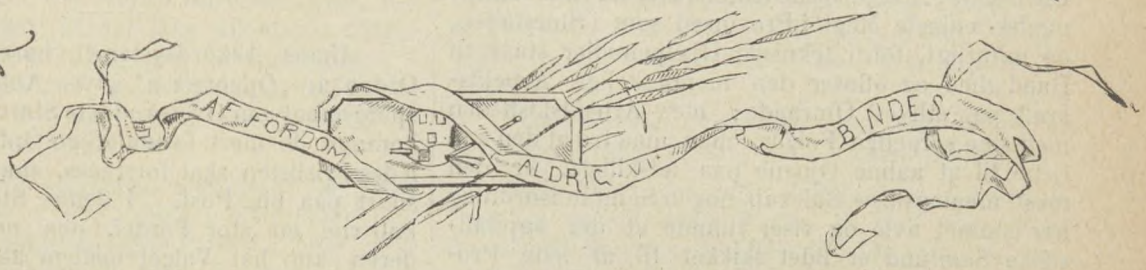
Sangøvelse hver Fredag Aften Kl. 9 i „Søfryd".

Nye Medlemmer optages samme Aften.

Redigeret af Rudolf Poulsen.

Trykt hos J. Henriksen, Rømersgade 22, København.

FAGTIDENDE FOR MALERE.

August. Udgivet af Malerforbundet i Danmark. 1892.

Til Provinsen.

Vi forlader et Øjeblik Storstaden, og ruller bort; bort fra Byens kvalmende Os.

Her ligger Arbejderkvarterets taarnhøje Kaserner med de ensformige, fængselslignende, graa Mure mellem smudsige stinkende Gader. Hist ser vi talrige Villaer halvt skjulte i pragtfulde yndige Haver.

Hvilken Modsætning! Skønnest synes Rigdommen at straale, hvor den kan afspejle sig i den mørkeste Elendighed.

Videre! Gennem dejlige Skove, hvor Tusender af Blomster spreder Duft over Jorden; — og hen over bølgende Kornmarker. Er det mulig at der her findes Fattigdom? Midt i denne ypige rige Natur, kan der gives Mennesker som sulter?

I det fjerne ser vi endnu Fabrikernes sorte tilrøgede Skorstene rage i Vejret, fortællende om atter andre Rigdomme, om det nittende Aarhundredes, det kapitalistiske Samfunds ubegrændsede Produktivitet.

Ved Breden af en lille Sø, faar vi Øje paa en usel faldefærdig Rønne, om ikke sygelige, pjaltede Børn havde leget udenfor, vilde ingen have antaget at disse raa skidne Vægge tjente til Opholdssted for Mennesker. En sagte Vind kruser Søens blanke Spejl, og Sivene svajer hid og did som de vinkede os til sig. „Bliv, thi her er skønt at være". Vi skuer hen paa Hytten og kommer uvilkaarlig til at tænke: Mon disse Mennesker nogensinde et Øjeblik har Tid at betragte, at glæde sig over den herlige Natur, der til alle Sider omgiver dem? Den Del af Aaret, hvor der endnu kan skaffes Arbejde, trælles saa lang Dagen er og den øvrige Tid banker Sulten i sin værste Skikkelse paa Døren og den fattige lider alle Savn, han ser kun et, han ser sin Hustru, sig selv og sine Børn lide Nød; bittre, uforskyldte Lidelser, — og hvorfor?

Der gives ikke en Plet indenfor de kultiverede Staters Omraade, og for Resten snart heller ikke udenfor disse, hvor den flittige, stræbsomme Arbejder kan slaa sig ned, arbejde og leve af sit Arbejdes Udbytte. — Hine Tider er forbi og kommer ikke mere tilbage om man end aldrig saa meget lapper paa vor nuværende Samfundsordning. — Saalænge det er Lov at det ene Menneske tvinges at sælge sit Arbejde til en anden, vil Mennesker sulte om saa Alverdens Magasiner er opfyldte med Fødevarer og Agrene bugner af Korn.

I de Lande, hvor de fleste Rigdomme flyder ind ad Industriens mange Veje — i Modsætning til f. Ex. Danmark, der har sin største Indtægtskilde gennem Agerdyrkningen — der har man først følt Virkningen af det kapitalistiske Samfunds Produktiosmaade, og fra den har disse Forhold bredt sig overalt, hvor den moderne Kultur er trængt frem, først til Storstæderne og senere er Bevægelsen trængt ud over Provinserne og Landet.

Det er kun godt tyve Aar siden, at man i København begyndte Dannelsen af Fagforeninger, at man var naaet til at indse Organisationens Nødvendighed. denne, der naar den er fuldkommen, giver Arbejderen den Ret alle andre Vareejere har, Retten til selv at fastsætte sin Vares Pris; Betalingen for ydet Arbejde, Arbejdslønnen.

Dengang følte man endnu ikke dette som en Nødvendighed, ude i Provinserne. Aanden fra Lavsvæsenets Tider var endnu ikke helt uddød. Anderledes nu. — Udviklingen skrider hastig frem. — Nu mærkes baade i Provinsen og paa Landet det umaadelige økonomiske Tryk, der hviler paa enhver, som ikke er i Besiddelse af Midlet, hvor-

ved man erhverver sig Udbyttet af andres Arbejde. — Ejendomsretten til Produktionsmidlerne, ja selv mellem Privat-Kapitalisterne raser i Øjeblikket Kampen med en Iver, der om endskønt der ikke flyder Blod, dog kan staa ved Siden af den antike og moderne Militærismes forfærdelige Myrderier.

En af vort nuværende Samfunds hæsligste Udvækster, Arbejdsløsheden, hersker nu med samme uindskrænkede Magt i Provinsen som i Storstaden, og naturligt, fordi tekniske Hjælpemidler staar til Raadighed og afløser den menneskelige Arbejdskraft paa ethvert Omraade; men Arbejdsløsheden med sine sørgelige Følger, man maa tro at den kan tjene til at aabne Øjnene paa adskillige, er den mest meningsløse Galskab nogen Samfundsordning har kunnet avle og viser tilfulde at det kapitalistiske Samfund er lidet skikket til at lede Produktionen. Saaledes lægges os da formeligt Vaabenet — Organisation — i Hænderne, at gøre denne fuldkommen er vor Opgave.

For 1¾ Aar siden oprettede vi vort Forbund, der nu tæller 13 Afdelinger, det tør siges et efter vore Forhold ret imponerende Tal, naar man tager Hensyn til at der mange Steder arbejdes næsten udelukkende af „Mestre" og Lærlinge. Men vore Provins-Fagforeninger klager, de lider af et Forhold som det heller ikke i København er lykkedes at komme over, de tæller ikke alle Fagets Arbejdere og dette kan desværre i en Fagforening, særlig i de mindre, let give Anledning til Selvopgivelse, Haabløshed. Vi kender af Erfaring, hvilket Arbejde der udfordres for at holde Liv og Fremskridt i en Fagforening, og vi beundre den Virksomhed, vore Kolleger i Provinserne har lagt for Dagen i den korte Tid Forbundet har bestaaet, og da i Særdeleshed, naar man erkender at der i Provinserne i adskillige Henseender arbejdes under temmeligt ugunstige Forhold. Det personlige Bekendtskab, det ringere Antal Mestre — der jo som bekendt paa faa Undtagelser nær ikke ser med venlige Øjne paa en Fagforening — er allerede to Omstændigheder af ikke ringe Indflydelse. Endvidere er Snobberiet, Bornertheden og Hykleriet i visse Retninger endnu mere herskende her, end i Storstaden — det kaldes ufint at være Medlem af en Fagforening. Ogsaa bliver man i Provinserne noget mindre berørt af store Verdensbegivenheder paa det sociale Omraade, der nu og da, som et Pust af aandelig Friskhed farer hen over Diplomaternes kunstige Landegrænser til vor hjemlige Ravnekrog og bringer med Ild til Antændelse af glødende Begejstring for det store Arbejde, vi sætter en Ære i at være med at udføre, en Begejstring der til Tider, naar et eller andet mislykkes, faar et Resultat modsat det man ønskede, kan have Tendens til at føle Træthed, Trang til en forbigaaende Henslumren.

Derfor gentager vi til vore Forbundsfæller ude i Provinserne. Om ogsaa Arbejdet tilsyneladende gaar langsomt, kræver store Anstrængelser og mange Opofrelser — udvis bestandig Energi, hurtig bestemt og gennemtænkt Handlemaade, Nøjagtighed og Klarhed i alle selv de ubetydeligste Sager — og det er vor Overbevisning, vi vinder roligt og sikkert fremad.

P. Slott.

Regningers Opgørelse.

Under Akkordsystemet hører det til Dagens Orden at „Opgørelsen" giver Anledning til Stridsspørgsmaal om Overskuddets Størrelse Saa fremkommer de mest forunderlige Opfattelser af hvorledes Prislisten skal forstaaes, snart paa denne og snart paa hin Post. I denne Strid har Arbejdskøberne en stor Fordel, den nemlig, at Arbejderen kun har Valget mellem at godkende hins Opfattelse, eller slet intet faa, før det efter lang Tids Forløb, gennem en besværlig og kostbar Retssag, lykkes at faa vedkommende tilpligtet at betale den fortjente Løn. Hvor ofte har Arbejderen ikke valgt det første? Sikkert utallige Gange! Var det modsatte Tilfældet, kunde det maaske tænkes, at D'hrr. Arbejdskøbere forlængst var gaaet med til Oprettelsen af en Vo dgift, den vi alt flere Gange har foreslaaet.

Med den Støtte, der af Afdelingen i København ydes dennes Medlemmer ved Regningers Opgørelser, vil disse som Regel opnaa, at faa hvad der tilkommer dem, hvad enten nu Sagen ordnes i Mindelighed eller gennem en Retssag, hvor da Foreningen afholder Halvdelen af Udgiften. Mange ere de Tilfælde, hvor denne Støtte er ydet, og ikke saa ganske smaa de Beløb, der Tid efter anden, som Følge heraf ere komne Vedkommende i Hænde.

I den sidste Tid ere 2 Retssager afsluttede, og begge i vedkommende Svendes Favør. Stridspunkterne i disse vare, særlig i den ene, en Mangfoldighed, og vi skal, da flere af disse ere af særlig Interesse, gengive nogle. Af Agtelse for „Privatlivets Fred" undlader vi Navne.

I det ene Tilfælde forlangte Svenden 4 Kr. pr. Dag for Arbejde udført i Dagløn, og for at være afskediget uden Varsel, (jfr. Prislisten) en Godtgørelse af 3 Kr.

Det hedder herom i Domspræmisserne: „Det er in confesso mellem Parterne, at Klageren har arbejdet for Indklagede ifjor, og Striden mellem dem drejer sig dels om Størrelsen af Daglønnen, med Hensyn til hvilken ingen Aftale har været sluttet forud mellem dem, dels om Betalingen for den sidste Dag Klageren har arbejdet.

I førstnævnte Henseende har Klageren ifølge en af ham fremlagt Opgørelse beregnet sig 4 Kr. pr. Dag for Arbejde udført i Dagløn i 8½ Dage i Septbr. og 2¾ Dage i Oktbr, ialt 45 Kroner, medens Indklagede har gjort gældende, at det er almindelig Skik paa Værksteder, i Tiden fra 1ste April til 1ste Oktober, at beregne Daglønnen til 3 Kroner og i Tiden Oktober—April til 2½ Kroner, hvorefter der paa denne Post kun tilkommer Klageren 32 Kroner 37 Øre.

Da han imidlertid er udebleven under Sagens Drift uden mod Klagerens Benægtelse at have ført Bevis for dette sit Anbringende eller for at den af Klageren beregnede Betaling er højere end den sædvanlige og det ejheller skønnes, at den i og for sig er for højt ansat, vil denne Post være at tilkende Klageren med det af ham opførte Beløb.

Hvad angaar den sidste omstridte Post, har Indklagede forment, at der ikke tilkommer Klageren Betaling for den Dag han blev afskediget, i hvert Tilfælde ikke mere end for det Arbejde, han udførte paa denne Dag, nemlig for Grunding af 12 □ Al. à 2 Øre = 24 Øre.

Da Klageren imidlertid uimodsagt har gjort gældende at det i den mellem Malerlauget og Malernes Fagforening vedtagne Prisliste, efter hvilken hans Tilgodehavende maa beregnes, er bestemt, at naar en Mester vil afskedige en Svend, skal han meddele ham det Dagen forud, medmindre der foreligger tvingende Grunde, for Eksempel slet Arbejde, der nødvendiggør Afskedigelse, og da Indklagede ikke mod Klageres Benægtelse har godtgjort, at saadanne tvingende Grunde forelaa, vil ogsaa denne Post være at tilkende Klageren med det af ham opførte Beløb 3 Kroner, der ikke skønnes at være for højt ansat."

Herefter dømtes Indklagede til at betale efter Svendens Paastand, heri indbefattet Sagens Omkostninger med 5 Kroner 56 Øre.

I den anden Sag gik Indstævntes principale Paastand ud paa, at Svenden havde fortabt al Ret til Overskud da han havde forladt sit Arbejde uden Opsigelse (jfr. Prisliste). Hermed forholdt det sig saaledes, at Svendens Regning omfattede Arbejde, der af ham var udført paa forskellige Ejendomme, medens Regningen ikke indeholdt noget om det Arbejde, der sidst udførtes paa en anden Ejendom og som blev forladt uden Opsigelse, idet Svenden erkendte, at dette Overskud i Henhold til Prislisten var fortabt, medens Indstævntes Opfattelse gik ud paa at ikke alene det eventuelle Overskud fra dette, men ogsaa Overskuddet fra det øvrige Arbejde var fortabt for Svenden.

Svendens Opfattelse fik Medhold, idet der i Præmisserne siges, at da Indstævnte ikke, mod Klagerens Benægtelse, har godtgjort at Arbejdet fra de forskellige Ejendomme var een Akkord med det der blev forladt, og Formodningen maa være for, at Arbejdet paa hver Ejendom har været Genstand for en Akkord for sig, vil Indstævntes Paastand ikke kunde tages til Følge.

Ved denne Sag har vi faaet Bekræftelse paa, hvad vel ingen af os forøvrigt har tvivlet om, at Tabet af Overskud, der omtales i Prislistens „Alm. Bestemmelser" Punkt 8, kun gælder selve den Akkord eller Arbejde, der forlades og ikke de eventuelle Akkorder der forud ere fuldførte, men hvor Svenden endnu har Overskudet beroende hos Arbejdskøberen.

Foruden indstævntes principale Paastand havde denne gjort en Masse subsidiære Indsigelser, mod forskellige Poster i Klagerens Regninger, af hvilke vi skal nævne et Par af de væsentligste:

Foden af Facade (udført fra Stige og over 6 Al. høj) havde Klageren paa sin Regning opført med 5½ Øre pr. □ Al. for Afvaskning og 1 Gang Strygning, medens Indstævntes Forstaaelse af Prislisten paa dette Punkt gik ud paa, at Arbejdet vilde være at betale med 4½ Øre pr. □ Alen.

Da Prislisten imidlertid paa dette Punkt er temmelig tydelig affattet fik Svenden Medhold.

Endvidere paastod Indstævnte Klagerens Regning nedsat med 3 Kr. 16 Øre Underskud fra det af Klageren forladte Arbejde, men da han mod Klagerens Benægtelse ikke havde godtgjort at der var Underskud paa dette Arbejde, blev Beløbet ikke fradraget.

Endelig havde Indstævnte gjort Indsigelse mod Størrelsen af Maalene paa en 7 a 8 Poster i Klagerens Regninger, og da denne ikke godtgjorde at disse vare større end af Indstævnte anført, nedsattes Overskuddet i Henhold hertil, med ialt 64 Øre for Klagerens Vedkommende. Disse 64 Øre var altsaa det eneste Udbytte Indstævnte opnaaede ved denne Sag.

En tredje „Opgørelse" skal vi nævne: Et Stykke Arbejde var udført af flere Svende i Fællesakkord. Inden Opgørelsen havde den ene af disse forladt Byen og var rejst til Jylland, hvor han saa fra Arbejdskøberen fik tilsendt, som sin Andel i Overskudet, 1 Kr. pr. Arbejdsdag. Ved senere tilfældig at tale med en af sine Kolleger fra ovennævnte Akkord erfarede han, at denne havde faaet nærmere 2 Kr. pr. Dag i Overskud fra „Fællesakkorden". Som rimeligt er, var han ikke sen med at rette en Forespørgsel til henholdsvis vedkommende Arbejdskøber og Arbejdsformand angaaende denne „Fordeling" af Overskuddet med Anmodning om, at den eventuelle Fejltagelse, der sikkert foreslaa, maatte blive rettet. Svaret var fra begge, at alt var i Orden og forøvrigt en Henvisning fra den ene til den anden, og en Anmodning fra Arbejdskøberen om Fritagelse for yderligere at blive besværet med Svendens Skrivelser.

Først nu, snart et Aar efter at Arbejdet er udført, og efter at Fagforeningens Bestyrelse havde konfereret med den paagældende Formand om Spørgsmaalets Sammenhæng, lykkes det Arbejdskøberen, der imidlertid var stævnet til Forlig, at opdage at der endnu „paa Grund af en Fejltagelse" — tilkom Svenden 14 Kr. 85 Øre eller istedetfor 1 Kr., 1 Kr. 87⅛ Øre pr. Dag i Overskud.

Som man ser, Overskudet er ofte vanskeligt at hale i Land. I mange Tilfælde lykkes det kun efter en ihærdig „Staaen paa sin Ret" i Forbindelse med Udgifter, der ofte andrage omtrent lige saa meget, maaske mere end hele Overskuddet og ofte var Overskuddet kun, som et „Fata mor-

gana", man i det Fjerne saa, men aldrig kunde naa.

Og dog er „Overskuddet" Akkordsystemets bedste Afstiver.

Fagmøde i Randers.

I Forbindelse med det jydske Arbejdermøde, der afholdtes d. 17. Juli i Randers, afholdt vore Kolleger et Fagmøde, ved hvilket Afdelingerne i Alborg, Aarhus og Randers vare repræsenterede ved et halvt hundrede Deltagere.

Formanden for Afdelingen i Randers Fr. Nørring bød Velkommen, hvorefter Thorendal fra Aarhus valgtes til Dirigent.

Thorendal talte for og fremhævede Organisationens Betydning for Arbejderne.

Sørensen, (Aalborg) beklagede, at det ikke var lykkedes at føre Forslaget om Oprettelsen af en Rejsekasse igennem, som Følge af den ringe Tilslutning dette havde vundet i København. Taleren forstod ikke det Syn man der havde haft paa en Rejsekasses Betydning, da denne dog sikkert, alene i agitatorisk Henseende vilde være af stor Værdi. Af Hensyn til den omtrent enstemmige Tilslutning, der for Provinsafdelingernes Vedkommende var ydet Forslaget, mente Taleren det rigtigt at disse tog Sagen op og eventuelt oprettede en Rejsekasse.

Thorendal sluttede sig hertil. Tanken bør tages op. Paa Forslag af Sørensen, (Aalborg) vedtoges det, at henstille til Hovedbestyrelsen det ønskelige i Anskaffelsen af et Emblem for Forbundets Medlemmer.

Efter et af kraftige Hurra besvaret Leve for Malerforbundet i Danmark og Afdelingen i Randers hævede Dirigenten Mødet.

F. Nørring.

Notitser fra Afdelingerne.

Odense. Strejken i Odense kan forsaavidt anses for endt, som vedkommende Mester dels har faaet Udsættelse med Arbejdet og dels er blevet assisteret af en ældre Kollega, der snart er Mester og snart Svend og nu ogsaa har taget Affære her. De Kolleger, der nedlagde Arbejdet, har faaet andet Arbejde.

Aarhus. Istedetfor M. R. Petersen, der har overtaget en Malerforretning, er P. Petersen valgt til Afdelingens Formand.

D'hrr. Afdelingsformænd

bedes paase at Lovenes § 2 nøje bliver overholdt.

Sekretæren.

BEKENDTGØRELSER.

„Malerforbundet i Danmark".

Alle Sager Forbundet og Fagtidende vedrørende bedes adresserede til Sekretæren, **Rudolf Poulsen, Ryesgade 37, 2. Sal.** København Ø.

Hovedbestyrelsen afholder ordinært Møde den sidste Mandag i hver Maaned.

Fortegnelse over Formændene i Forbundets forskellige Afdelinger:

København,	Malernes Fagf. Rudolf Poulsen, Ryesgade 37, 2 S.
do.	Møbelmaler — Rudolf Nielsen, St. Knudsvej 37.
Hillerød,	J. P. Nielsen, Frederiksborg Nyhuse.
Helsingør,	H. L. Hansen, Søstræde 13, St.
Holbæk,	C. Lorentzen, Studiestræde.
Odense,	Alb. Nielsen, St. Jørgensgade 3, 1. Sal.
Aalborg,	L. J. Nielsen, Skomagergade 10.
Aarhus,	P. Petersen, Nørregade 47.
Randers,	Fr. Nørring, Søren Møllersgade 9.
Varde,	P. Bollerup, Grydergade.
Esbjerg,	S. Madsen, Torvet.
Roskilde,	Th. Eriksen, Læderstræde 4.
Næstved,	Wilh. Weile, Jernbanegade.

Malersvende-Sangforeningen af 1878

afholder

Sangøvelse hver Fredag Aften Kl. 9 i „Søfryd".

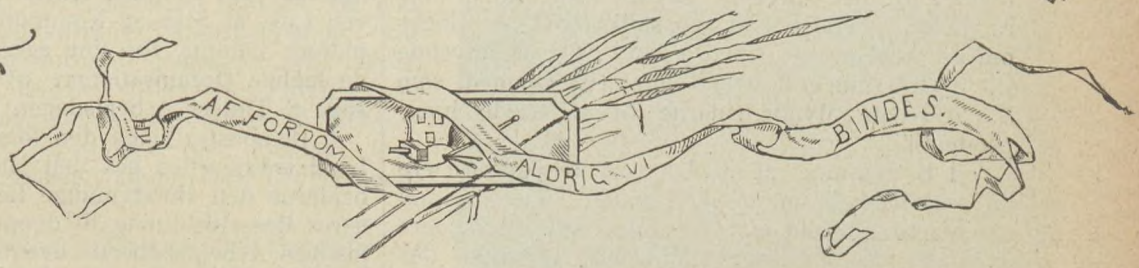
Nye Medlemmer optages samme Aften.

København. Malernes Fagforening afholder Medlemsmøde hver Onsdag Aften Kl. 8½ i Rømersgade 22, 1. Sal. Foreningens Kontor, som er samme Steds i Stuen, er aabent hver Lørdag Aften fra Kl. 8—10. Indmeldelser og Kontingent modtages begge Steder.

Redigeret af Rudolf Poulsen.

Trykt hos J. Henriksen, Rømersgade 22, København.

Fagtidende for Malere.

September. | Udgivet af Malerforbundet i Danmark. | 1892.

Kongressen i Malmø.

For at drøfte Stillingen i den fremtidige Kamp for Opnaaelsen af Menneskeret for Arbejderne i Lighed med den der gælder for Samfundets øvrige Medlemmer, har Repræsentanter for Skandinaviens organiserede Arbejdere, for fjerde Gang, været samlede ved Kongressen i Malmø, der afholdtes i Dagene 18, 19. og 20. August. Idet vi iøvrigt henviser til de mere omfattende Referater i Arbejderpressen, undlade vi at gengive Resolutionernes Ordlyd og indskrænke os til et kort Resumé af det Arbejde, der er udført paa denne, sikkert saare betydningsfulde Arbejdersammenkomst.

Kongressen talte 131 Delegerede for 321 Foreninger med et samlet Medlemsantal af over 55,000. Af Beretningen, der for de forskellige Lande afgaves af J. Jensen for Danmark, Axel Danielson for Sverrig og C. Jeppesen for Norge, fremgik det, at Arbejderpartiet overalt er i Fremgang til Trods for de Anstrængelser, der fra Kapitalisternes Side udfoldes for at holde Bevægelsen nede, og de Vanskeligheder, der som Følge heraf overalt lægges Arbejderne i Vejen, og hvoraf Savnet af politisk Indflyldelse for vore svenske og norske Partifæller ikke er den mindste.

Til Behandling forelaa følgende Punkter: Vort Maal, Agitationen, Agitationsskoler, Organisationen, Landarbejderspørgsmaalet, Strejker, Boykotting, Fagmærker, Rejsekasser, Lærlingespørgsmaalet, Tjenestetyendets Stilling, Arbejdstiden, Arbejde paa Straffeanstalter, Arbejderbeskyttelse, Kvindesagen, Produktionsforetagender, Den politiske Taktik og Næste Kongres.

Med alle Stemmer mod 1 vedtoges en Resolution, der udtaler Nødvendigheden af, at Arbejderne gennem Organisationerne søge at øve Indflydelse paa Lovgivningsarbejdet saaledes, at dette skærmer Arbejderne mod hensynsløs Udbytning fra Kapitalisternes Side og ophæver den politiske Særstilling, der i højere eller mindre Grad begunstiger disse. Ligeledes bør alle Spørgsmaal, der vedrøre Arbejderne, saavel i socialøkonomisk som politisk Henseende behandles at Organisationerne. Endvidere udtalte Resolutionen sin Tilslutning til de socialistiske Principer i Erkendelsen af, at den privatkapitalistiske Produktionsmaade altid vil hindre Tilvejebringelsen af Lykke og Tilfredshed i Samfundet.

Det var denne sidste Udtalelse i Resolutionen, der medførte, at der blev afgivet en Stemme imod, idet Vedkommende betragtede Udtalelsen som meget skadelig for Fagforeningsbevægelsen, endskønt man skulde synes, at ingen, der har lidt Erfaring i Organisationsarbejdet blandt Arbejderne, kan have undgaaet at lægge Mærke til at det der i første Linie gør Organisationen mistænkelig i Kapitalistens Øjne, er Skrækken for Pengeposen, Frygten for, at den Magt der ligger i Organisationen skal være stærk nok til at være medbestemmende ved de Forhold, hvorunder der skal arbejdes.

Med Hensyn til Agitationen anbefaler Kongressen: Oprettelsen af skandinaviske Fagforbund, og at aabne disse for alle til det paagældende Fag henhørende Hjælpearbejdere uden Hensyn til Køn, samt endelig en Forhøjelse af Kontingentet, der til de skandinaviske Fagforbund anbefales fastsat til 2 pCt af Lønnen

For at fremme Organisationen paalægges det de skandinaviske Landes Arbejderorganisationer 2 Gange om Aaret at udarbejde og udvexle en Fortegnelse over alle de bestaaende Fagforeningers og Forbunds Forretningsførere, Formænd eller Korrespondenter, for derved, under

Eks. 2. Hvor stort er Fladeindholdet i en Tretenkant naar største Radius er 1 Meter og Beregningen sker med hele Centimeter?

Siden er 478,6 Millim. = 48 Centim.
Mindste Radius er 970,9 Millim. = 97 Centim.
Fladeindholdet = $0{,}48 \times 0{,}97 \times {}^1/_2 \times 13 = 3{,}0264$ = ca. 3 □ Meter.

Den trettende Del af Cirkellinjen udgør 27° 41' 32"31, men den i ovenstaaende Konstruktion fundne Tretenkantside er Korde til 27° 41' 42"59. Korden er altsaa 10,27 Sekunder for stor. Føres den rundt paa Cirkellinjen kommer man 2 Min. 13,51 Sek. forbi Udgangspunktet.

Eks. 3. Har man et rundt Gulv hvis Radius er 7 Alen, saa er Omkredsen 44 Alen. Da Cirkelen deles i 360 Grader, hvormeget vil saa 2' 13,51" udgøre paa dette Gulvs Omkreds?

360°	—	44 Al.	—	2' 13"51
1296000"		11		133,51"
324000		) 1468,61		

1,81 Lin = ca. $1^1/_8$ Lin.

(Fortsættes)

Rejsekassen.

Afdelingen i Aalborg tillader sig herved at underrette Forbundets øvrige Afdelinger — og da særligt disse i Provinserne — om, at vi har besluttet for egen Regning at oprette en Rejsekasse til Understøttelse for vore Medlemmer, idet vi formener, at denne vil have sin store Betydning, saavel ved den Støtte, der herigennem kan ydes Medlemmerne, som og i ren agitatorisk Henseende.

Vi har tænkt, at indskyde 10 Øre pr. Medlem og naar vi herved har opnaaet, at samle en lille Kapital, da at begynde Virksomheden — saavidt muligt allerede nu til Vinter, og ei det vort Haab, at andre Afdelinger ville følge vort Exempel og derved vise Sagen den Interesse, som den efter vor Formening fortjener.

Idet vi iøvrigt henvise til Resolutionen fra Fagmødet i Randers (Fagtidende for August) tillade vi os at anbefale Sagen til de øvrige Provinsafdelingers Velvillie.

Med kollegial Hilsen.

Bestyrelsen
for
Afdelingen i Aalborg og Nørre Sundby.

Naar vore Kolleger retter ovenstaaende Henvendelse til Provinsafdelingerne, vil denne sikkert vinde Tilslutning, saa vist som Afstemningen over Hovedbestyrelsens Forslag til Oprettelse af en Rejsekasse omfattende hele Malerforbundet, tydeligt nok udviste, at der i Provinsafdelingerne hersker Enstemmighed i Opfattelsen af en Rejsekasses gavnlige Betydning. Delende denne Opfattelse, benytter jeg Lejligheden til at udtale Ønsket om, at København en Gang efter fornyet Overvejelse maatte kunne tage Haand i Hanke med, og derved bidrage til at realisere Oprettelsen af en Rejsekasse for Malerforbundet i Danmark.

Sekretæren

Faneindvielse.

Søndagen den 21. August indviede Afdelingen i Randers sin nye anskaffede Fane. Indbudt var de samv. Fagforeninger. Næstformanden Christiansen bød Velkommen og efter Afsyngelsen af en Sang talte Redaktør Mortensen for Fanen. Med en i Dagens Anledning forfattet Sang sluttede den alvorlige Del af Festen, afløst af et muntert Bal, der først sluttede henad Morgenstunden.

BEKENDTGØRELSER.

„Malerforbundet i Danmark".

Alle Sager Forbundet og Fagtidende vedrørende bedes adresserede til Sekretæren, **Rudolf Poulsen, Ryesgade 37, 2. Sal.** København Ø.

Hovedbestyrelsen afholder ordinært Møde den sidste Mandag i hver Maaned.

Fortegnelse over Formændene i Forbundets forskellige Afdelinger:

København,	Malernes Fagf. Rudolf Poulsen, Ryesgade 37, 2 S.
do.	Møbelmaler — Rudolf Nielsen, St. Knudsvej 37.
Hillerød,	J. P. Nielsen, Frederiksborg Nyhuse.
Helsingør,	H. L. Hansen, Søstræde 13, St.
Holbæk,	C Lorentzen, Studiestræde.
Odense,	Alb. Nielsen, St. Jørgensgade 3, 1. Sal.
Aalborg,	L. J. Nielsen, Skomagergade 10.
Aarhus,	P. Petersen, Nørregade 47.
Randers,	Fr. Nørring, Søren Møllersgade 9.
Esbjerg,	S. Madsen, Torvet.
Roskilde,	Th. Eriksen, Læderstræde 4.
Næstved,	Wilh. Weile, Jernbanegade.

Malersvende-Sangforeningen af 1887

afholder

Sangøvelse hver Fredag Aften Kl. 9 i „Søfryd".

Nye Medlemmer optages samme Aften.

København. Malernes Fagforening afholder Medlemsmøde hver Onsdag Aften Kl. 8½ i Rømersgade 22, 1. Sal. Foreningens Kontor, som er samme Steds i Stuen, er aabent hver Lørdag Aften fra Kl. 8 – 10. Indmeldelser og Kontingent modtages begge Steder.

Redigeret af Rudolf Poulsen.
Trykt hos J. Henriksen, Rømersgade 22, København.

FAGTIDENDE FOR MALERE.

AF FORDOM ALDRIG VI BINDES.

Oktober. | Udgivet af Malerforbundet i Danmark. | 1892.

Arbejdsløsheden.

Om man kunde hente en af Oldtidens Trælle, Middelalderens Livegne eller Lavsvæsenets Svende og stille dem midt ind i en af den moderne Civilisations kæmpemæssige Stater, da turde det, der først vilde vække deres Forbauselse, efter at de havde set sig mætte paa vort Samfunds uhyre Rigdomme, være Arbejdsløsheden. Det vilde være umuligt for hine Arbejdere fra en svunden Tids Periode, hvor Samfundet regeredes efter Love, vidt forskellig fra dem, hvorunder vi nu leve, at tænke sig en sund kraftig Arbejder lide Nød, fordi det er ham umulig at finde Anvendelse for sin Arbejdskraft.

Anderledes med os. Vi fødes, opdrages og leve i en Samfundsordning, hvor Arbejdsløsheden er en ganske naturlig Ting, en absolut nødvendig Følge af hele det herskende System, vi ser ofte ikke denne i det Øjeblik, vi er saa heldige selv at være uberørt deraf, og mange er de, der, skønt de maa gaa ledige i Maaneder, dog ikke tager sig for alvorlig at undersøge Aarsagen hertil. Man kan vænne sig til det utroligste, blive ligegyldig og sløv selv for saadanne Spørgsmaal, der har den allerstørste Indflydelse paa hele vort økonomiske Liv. I vort Fag har vi saaledes i lange Tider været vant til at betragte Vinteren som den Aarstid, hvor det simpelt hen laa i Sagens Natur, at vi ikke skulde arbejde, og det var da ogsaa kun de færreste det lykkedes at finde Beskæftigelse; dette Forhold er nu imidlertid, som vistnok enhver maa have bemærket, forandret der hen til, at det ikke paa nogen Tid af Aaret er muligt at skaffe Arbejde til alle dem der søger Virksomhed. Stadig vil der være en Del, og deres Antal tiltager — i hvis Lod det er falden, i uge- ja maanedsvis at maatte pløje Byen rundt, forgæves søgende Arbejde, fra Mester til Mester, hvor Svaret bestandig er det samme:

„Der er ikke noget“ For den tænkende Arbejder er denne Tiggergang saa uudholdelig og paa det dybeste saarende for Menneskeværdigheden, at den alene maatte kunde fylde enhver, ikke blot med glødende Had og Foragt mod et Vrængbilled af et Samfund som dette, men ogsaa med energisk Villie til at sætte alle Ævner og al Kraft ind paa Fjernelsen af saa utaalelige Forhold. Thi hvad er det denne, paa barbariske Love hvilende Samfundsordning tvinge Arbejderne til? Til at bede, at trygte om Arbejde, at maatte modtage som en Art Naadegave, hvad der af Naturen er Menneskenes Ret og Pligt.

Den kapitalistiske Samfundsordning og Arbejdsløsheden er udadskillige, thi dette Systems Grundlag er den ene Klasses Udbytning af den anden. Denne Produktionsmaade, der efter langvarige og paa sine Steder blodige Kampe, kom til Magten for ca. 100 Aar siden, har udviklet den elendigste økonomiske Forfatning nogen Samfundsperiode vil kunne opvise; den har afløst et System, det tevdale Lensherredømme og Lavsvæsen, fordi dette var en Hindring for Samfundets og dermed for den enkeltes fri Udvikling, den proklamerede den fri Konkurance, som den Form der skulde skaffe lige Adgang til Erhverv for alle Samfundsborgere; men et Samfund, der ved Udviklingens Gang deltes i 2 Klasser, hvoraf den ene besidder alt, den anden intet, og med Egoismen som Drivfjeder; dettes Udvikling bliver absolut en uafladelig Modsigelse, og da det nuværende Samfund ved sin stedse forbedrede Produktionsmaade, har tilvejebragt Rigdomme, om hvilke Fortidens Mennesker ikke havde nogen blot tilnærmelsesvis Anelse, men kun har ladet denne Rigdom tilflyde den ene Klasse, Besidderen af Produktionsmidlerne, maa deraf nødvendigvis følge en tilsvarende økonomisk Tilbagegang, Arbejdsløshed, Fattigdom og Elendighed for den anden.

Det kapitalistiske Udbytningssystem, der i sin ubegrændsede Havesyge har næret og opammet Menneskehedens smudsigste Lidenskaber og Tilbøjeligheder, har i Følge sin Natur fuldstændig været afskaaret fra at kunne øve sin Indflydelse paa Produktionens Tilbud og Efterspørgsel. Det har stadig været i den ene Klasses velforstaaede Interesse, ubekymret af Maskinens Indtrængen paa alle Omraader, som bevirker Produktionens Forøgelse og derved burde medføre en tilsvarende Forkortelse af Arbejdsdagens Længde, at føre Udviklingen i sit hidtige Spor og snarere søge Arbejdstiden forlænget, fordi denne Klasse har alle Fordele deraf, paa den andens, paa Arbejdernes Bekostning, og Resultat det er Arbejdsløsheden, den undertrykte Klasses grændseløse Elendighed midt i Overproduktionen, i Verdensrigdommen.

Naar vi altsaa lærer at betragte Arbejdsløsheden som en uundgaaelig Følge af det kapitalistiske Produktionsanarki, og ikke — hvad vi har hørt enkelte Kolleger mene — i denne kun at se en Reflextion af den Slags økonomiske Kriser, der som et Udslag af en eller flere, indflydelsesrige Børsmatadorers heldige eller mislykkede Spekulationer, der altid vil kunde indfinde sig i et planløst organiseret Samfund, da vil vi ogsaa øjeblikkelig komme til Erkendelse af, at Arbejdsløsheden hænger uadskillelig sammen med alle øvrige bestaaende Former, at Arbejdsløsheden ikke er af en forbigaaende Natur, men er dybt rodfæstet i det kapitalistiske Samfunds Grundlag og saaledes absolut maa vedvare saalænge dette Grundlag ikke omdannes i Overensstemmelse med den menneskelige Viden paa den økonomiske Virksomheds Omraade.

Ja, hvad mere er, Arbejdsløsheden vil ikke alene vedvare i sin nuværende Skikkelse, men maa nødvendigvis tilbage i jævn Stigning, thi — siger Karl Marx (kommunistisk Manifest) — „Betingelsen for vort nuværende Samfunds Bestaaen er denne, i Modsætning til alle tidligere industrielle Klasser, bestandig at revolutionere Produktionsmidlerne, altsaa Produktionsforholdene og derigennem Samfundsforholdene i det Hele taget"; men Produktionsforholdenes Revolution i privat kapitalistisk Interesse er, som allerede sagt, yderligere Udbytning af Arbejderne, og altsaa forøget Arbejdsløshed.

I Sandhed, et trist Billede. Dog, Arbejderne er ikke Pessimister, saasnart vi erkender Aarsagen til den forfærdelige Elendighed, der ved Arbejdsløsheden paatrykkes alle Kulturstaternes Arbejdere, da ligger ogsaa Midlet — Organisation — lige for Haanden, og det maa i Fremtiden være en Umulighed for den tænkende Arbejder at staa som ligegyldig Tilskuer.

Til dem der endnu synes ikke at kunne se, med hvilke kæmpemæssige Skridt Arbejderbevægelsen gaa fremad, et Ex.: 9 Aar efter Karl Marx Død, Arbejdernes store videnskabelige Forkæmper, ham der udtalte de berømte Ord: „Proletarer i alle Lande, forener Eder", endnu førend man paa faa Undtagelser, nær havde Anelse om en Fagforening; kun 9 Aar efter hans Død rækker, til en Begyndelse, 3 Landes Arbejderorganisationer hverandre Haanden over Grændsepælene, ved Oprettelse af internationale Fagforbund til enigt Samarbejde for vort store Maal: Menneskehedens økonomiske Frigørelse.

P Slott.

Arbejde.

Naar et Ord har udviklet sig til at kunne betyde mere end én Ting, udtrykke mere end et Begreb, vil det i Reglen altid fremkalde Misforstaaelse, bidrage til Forplumring af de Spørgsmaal hvori dette flertydige Ord kastes ind.

Et saadant Ord er „Arbejde".

Der er næppe noget dansk Ord der bliver benyttet med saa mange Betydninger som Ordet Arbejde. Selv Begreber, der er hinanden diametralt modsatte udtrykkes derved, og da i vor Tid dette Ord netop benyttes ved alle „brændende Spørgsmaal" er det selvforstaaeligt at det let fremkalder eller bidrager til Begrebsforvirring.

At det betegner vidt forskellige Begreber vil man let indse ved at tænke over Betydningen af „Arbejde" i følgende Sætninger:

1. „Denne Maskine udfører et stort Arbejde".
2. „Jeg har ikke noget Arbejde i Øjeblikket".
3. „Han leverer et smukt Stykke Arbejde".
4. „Jeg har givet to Svende Arbejde i Dag".
5. „Fik Du det Arbejde, hvorved Du kunde beskæftige 20 Mand"?
6. „Aktieselskabet vedbliver ufortrødent med sit Arbejde".

Det er kun i den første Sætning at Begrebet „Arbejde" er rent og klart, idet der her menes en Udvikling af Kraft, hvad der er den korrekte Opfattelse. Siges der f. Eks. „Facademaleren arbejder haardt", da er dette aldeles rigtigt, thi hermed siges at han udfolder en stor Kraft ved at male Facader. Kun i denne Betydning: Udvikling eller Udfoldelse af Kraft burde Ordet Arbejde benyttes.

Allerede i anden Sætning begynder Forplumringen: At en Mand ikke har noget Arbejde vil kun sige at han ingen Steder har Anvendelse for sin Arbejdskraft, men faktisk er Kraften, dog til Stede og Sætningen altsaa forkert, med mindre Manden har været „arbejdsløs" saalænge at hans Arbejdskraft er forsvunden ved Savn og Afkræftelse. Endnu mere forvirret er det hvis det er en Mester, der benytter Sætningen og dermed mener at han ikke i Øjeblikket har Brug for Mandens Arbejdskraft. Vel har denne Udtrykmaade i Tidens Løb vundet Hævd, men enhver vil ved Eftertanke forstaa Modsætningen mellem Svendens og Mesterens: „Jeg har intet Arbejde".

Forøvrigt er der allerede i denne Sætning begyndt at forme sig et nyt Begreb „Arbejde", et Begreb som faar endnu fastere Form i den tredje Sætning: „Han leverer et smukt Arbejde".

Her siges der nemlig ikke alene at han forstaar at anvende sin Arbejdskraft paa en smuk Maade, men ogsaa at den Genstand han har forarbejdet er smuk. Ordet „Arbejde" gaar saaledes over fra at være Betegnelsen for personlig Arbejdskraft til at blive Navn paa en forarbejdet Genstand.

Naar der i fjerde Sætning af en Mester siges at han har givet to Svende Arbejde, er det en absolut Omskrivning, thi Meningen er jo, at han har givet de to Svende Lejlighed til at bruge deres Arbejdskraft, han modtager deres Arbejde i Stedet for at give dem Arbejde.

I vor materialistiske Tid er det forresten noget Vrøvl at sige „give Arbejde", thi det er mikroskopisk hvad der gives bort, enten det saa er fra den ene eller den anden Side. Svenden giver ikke sin Arbejdskraft væk, han slet og ret sælger den, og Mesteren giver ikke Arbejde, men han køber det

Derfor er ogsaa de to Ord, som i de senere Aar ved den videre Fremtrængen af Karl Marxs Samfundsøkonomi, er bleven temmelig almindelige, nemlig Arbejdssælger eller Arbejder og Arbejdskøber fuldstændig berettigede og retviserde.

Naar der i femte Sætning bliver spurgt en Arbejdskøber om han har faaet et tidligere omtalt større Arbejde, synes dette at tyde paa, at der er en anden som var mere berettiget til at kaldes „Arbejdsgiver" end Mesteren, nemlig den Mand af hvem Mesteren „fik" det Arbejde, hvorved han kunde beskæftige 20 Mand. Men det er kun under den Forudsætning at Ordet „Arbejde" benyttes paa en falsk Maade som Navn paa Genstande, at denne Betegnelse faar Skin af Berettigelse. Den Mand der „udbyder Arbejde" er lige saa lidt Arbejdsgiver som Mesteren; han bliver den egentlige Arbejdskøber, mens Mesteren kommer til at indtage en Mellemhandlers Rolle.

I den sidste af de anførte Sætninger er Forholdet aldeles bagvendt, fuldstændig stillet paa Hovedet. I en Forretning der ejes af et Aktieselskab udfører dette Selskab, det vil sige Aktionærerne, ingen anden Arbejdsydelse end at modtage Renten af Aktierne. Skal der være Tale om at Aktieselskabet udfører andet Arbejde, da bliver det kun, at det gennem Direktører, Inspektører eller Formænd udbytter Arbejderne, tvinger disse til at afgive et større Kvantum Arbejde end de faar betalt, og derved skaber virkelige om end ufrivillige Arbejdsgivere. Det er da hverken de Mænd der sætter Foretagender i Gang eller Mestrene, men derimod Arbejderne som er Arbejdsgivere.

Den samme Begrebsforvirring der er til Stede ved Ordet „Arbejde" gør sig selvfølgelig ogsaa gældende ved den verbale Form af Ordet: „at arbejde". Den eneste rette Maade at benytte Ordet paa er til at betegne Udfoldelsen af personlig Arbejdskraft.

Det kan være fuldstændig rigtigt, naar saavel Svenden som Mesteren og „Arbejdsherren" siger: „jeg arbejder", for saa vidt de alle tre dermed mener at de yder et personligt Haands- eller Aandsarbejde; men saa snart det f. Eks. hedder: „jeg arbejder med 5 Mand", da er Sætningen falsk, den er kynisk, fordi Arbejderen deri betragtes som et viljeløst Redskab, en blot og bar Maskine. Fuldstændig bagvendt for ikke at sige løgnagtigt bliver det naar nogen taler om at lade sin Kapital arbejde

L. G—r.

Voldgiftsret.

Det hænder, som tidligere omtalt, ret ofte under Akkordsystemet, at Regningsopgørelsen giver Anledning til Tvistspørgsmaal, hvis Bilæggelse det saa bliver de respektive Organisationers Sag at ordne paa saa lempelig Maade som muligt. I al Fald ser Arbejdernes Organisationer paa Sagen under denne Synsvinkel, hvad der tilfulde godtgøres ved de Bestræbelser, der i saa Henseende udfoldes for at hidføre en mindelig Overenskomst, og Forholdet er da ogsaa allerede nu dette, at der i flere Fag bestaar faglige Voldgifsretter, hvorved mangen en truende Konflikt og mangen en langvarig og for begge Parter kostbar Proces er undgaaet.

I disse Fag har Fordelene ved Voldgifsretten været begge Parter indlysende og man har indset, at her i al Fald var et Punkt, hvor Interesserne kunde mødes. Man vil herefter let fristes til at spørge om, hvorfor der da ikke i alle Fag findes Voldgiftsretter, og man vil faa svært ved at besvare Spørgsmaalet.

Som nu vort eget Fag. Hvorfor har vi ikke Voldgiftsret? hvorfor skal vi være henvist til at søge enhver Tvist afgjort ved langvarige Processer for Ex.? Vi burde jo dog her i København i hvert Fald, hvor der paa begge Sider findes Organisationer, allerede for længe siden have haft en Voldgifsret, og vi vilde, hvis det stod til os alene, kunde faa den den Dag i Morgen.

Ikke mindre end to Gange har Fagforeningen henvendt sig til Malerlauget i dette Spørgsmaal, og Svaret har begge Gange været, at man ikke fandt Anledning o. s. v. Derfor har vi maattet undvære Voldgiftsretten og havde vel ogsaa saa smaat begyndt at slaa denne Sag ud af Hovedet, hvis ikke et i de seneste Dage indtraadt Tilfælde med fornyet Styrke bringer Spørgsmaalet i Forgrunden

Af Hensyn til den Betydning vi tillægger denne Sag haaber vi ikke at gøre os skyldig i nogen Indiskretion, naar vi nævne Navne, og skal derfor i Korthed berette følgende:

Ved en Regningsopgørelse mellem Malermester W. Berendsen og A. Rydahl havde adskillige Poster paa dennes Regning givet Anledning til Tvistspørgsmaal, i hvilken Anledning Fagforeningens Formand henvendte sig til Berendsen, som foreslog Spørgsmaalet afgjort af en Voldgiftsret, men forøvrigt erklærede at ville godkende

Formandens eventuelle Afgørelse af de omstridte Punkter.

Af flere Grunde ønskede Formanden ikke at benytte sig af den ham, ved Berendsens Imødekommenhed, tillagte Autoritet, men sluttede sig til Forslaget om en Voldgiftsret sammensat af 2 Mestre og 2 Svende. Efter Anmodning af B erklærede d'Hrr. Malermestre Oldermand C F. Stegemann og Joh. N. Schrøder sig villige til at medvirke som Voldgiftsmænd, medens fra Svendenes Side henholdsvis Fagforeningens Formand og Næstformand, Rudolf Poulsen og P Slundt valgtes.

Herefter sattes under Oldermandens Forsæde, medens Formanden for Fagforeningen fungerede som Protokolfører, et Voldgiftsretsmøde den 27. Septbr., hvor Sagens Parter B. og R gav en Fremstilling af samme, og efter at Punkt for Punkt var paakendt af Voldgiftsretten, erklærede sig gensidig tilfredse med Resultatet.

Hermed var den Sag bragt ud af Verden, og det føler vi os overbeviste om, at ingen af paagældende Herrer kan være i Tvivl om, at Voldgiftsretten absolut er den heldigste Form for Afgørelsen af faglige Stridigheder, og er det vort oprigtige Haab, at dette første Forsøg maatte være et Skridt henimod Etableringen af en Voldgifsret for Malerne, idet vi forudsætter at Spørgsmaalet vil blive taget under fornyet Overvejelse i begge Organisationer.

Notitser fra Afdelingerne.

København. Malernes Fagforening afholder Onsdag d. 5. Oktbr. sin ordinære halvaarlige Generalforsamling i Rømersgade 22, den lille Sal, med følgende Dagsorden: 1) Forhandlingsbogen. 2) Beretning om Virksomheden 3) Regnskabet. 4) Valg af 4 Repræsentanter og 1 Revisor, 2 Kontrahenter til Social Demokraten, samt Repræsentanter til Forsamlingsbygningen og 5) Forslag om en trykt Fortegnelse over Forenings Medlemmer.

Af Bestyrelsens Medlemmer afgaa efter Tur: P. Slundt, Jens Hansen, C. O. Friis og Emil Hansen. Foreslaaede ere: P. Slundt, Loldrup, Jens Hansen, Klein, Krabbe, Emil Hansen og C. O. Friis.

Paa Grund af uregelmæssige Arbejdsforhold, er det arbejdssøgende Medlemmers Pligt at søge nærmere Oplysninger i Foreningen eller hos Formanden.

Odense. I Lighed med de fleste andre Provinsbyer holdes her et uforholdsmæssigt stort Antal Lærlinge, et Forhold der i væsentlig Grad gør det paatvingende nødvendig at Svendene ved den størst mulige Enighed søger at værne de en Gang opnaaede Fordele, noget der skulde synes saa indlysende for enhver Kollega. Ikke destomindre har vi her Kolleger, der i den Grad misforstaa Situationen, at de ikke undse sig for at gøre Affære ved Strejker og lignende. Saaledes optræder for Tiden en Kollega fra Assens som Specialist i Aarring og udfører Egetræ til 5—6 Øre til Trods for at Københavns Prisliste, som ogsaa gælder her, forlanger 9 Øre for dette Arbejde. Det er kun beklageligt at den Slags Kolleger kun lader sig overbevise om det forkastelige i deres Optræden, ved et saa radikalt Middel som at nægte at arbejde sammen med dem, et Middel som vi imidlertid kan blive nødsagede til at benytte her.

D'Hr. Afdelingsformænd

anmodes om, af Hensyn til Aars-Regnskabets Afslutning den 1. Novbr., at paase, at alt Mellemværende dette vedrørende er afgjort til de sidste Dage i denne Maaned.

Sekretæren.

BEKENDTGØRELSER.

„Malerforbundet i Danmark".

Alle Sager Forbundet og Fagtidende vedrørende bedes adresserede til Sekretæren, **Rudolf Poulsen, Ryesgade 37, 2. Sal.** København Ø.

Hovedbestyrelsen afholder ordinært Møde den sidste Mandag i hver Maaned.

Fortegnelse over Formændene i Forbundets forskellige Afdelinger:

København,	Malernes Fagf Rudolf Poulsen, Ryesgade 37, 2 S.
do.	Møbelmaler — Rudolf Nielsen, St Knudsvej 37.
Hillerød,	J. P. Nielsen, Frederiksborg Nyhuse.
Helsingør,	H. L. Hansen, Søstræde 3, St.
Holbæk,	C. Lorentzen, Studiestræde.
Odense,	Alb. Nielsen, St. Jørgensgade 3, 1. Sal.
Aalborg,	L. J. Nielsen, Skomagergade 10.
Aarhus,	P. Petersen, Nørregade 47.
Randers,	Fr. Nørring, Søren Møllersgade 9.
Esbjerg.	S Madsen, Torvet.
Roskilde,	Th. Eriksen, Læderstræde 4.
Næstved,	Wilh. Weile, Jernbanegade.

Malersvende-Sangforeningen af 1878.

Søndagen d 16. Oktober, Kl. 8—3

afholdes

Selskabelig Sammenkomst og Bal

paa „Sofryd".

Stor Forestilling i Magi af den europæisk berømte

Tryllekunstner

Professor Charles Labri.

Det grønne Hus.

Som Slutningsnummer

Optræden af den meget bekendte og yndede

Concert og Humoristmaler Thun-Bob.

For at saa mange som mulig kan faa Adgang til at overvære denne interessante og lærerige Forestilling, er Billetpriserne nedsatte til **25 Øre** pro persona. Billetter kan erholdes hos H. Holm, Slotsgade 26, 2., L. Petersen, Bangertsgade 12. 4., Onsdag Aften i Fagforeningen samt hver Lørdag paa Fagforeningens Kontor, Rømersgade 22.

Balbaand erholdes i Salen à 35 Øre pro persona.

Bestyrelsen.

Odense. Afdelingen afholder Møde hver Onsdag Aften Kl. 8½ i Pogestræde Nr. 1, 1. Sal, hvor arbejdssøgende Kolleger til enhver Tid bør henvende sig.

Redigeret af Rudolf Poulsen.
Trykt hos J. Henriksen, Rømersgade 22, København.

Fagtidende for Malere.

AF FORDOM ALDRIG VI BINDES.

November. | Udgivet af Malerforbundet i Danmark. | 1892.

Nutidsblik.

I denne Fagforeningernes Trængsels- og Forfølgelsesperiode, anvendes fra Arbejdskøbernes Side, othvert Middel, der blot kan tjene til at knuse, at ødelægge Arbejdernes Organisationer, berøve os den Indflydelse vi gennem Fagforeningerne har erhvervet os, saavel ved Fastsættelsen af Prisen for Salget af vor Arbejdskraft, som tillige paa andre Omraader. — I denne Periode — der vel snart maa have naaet sit Kulminationspunkt, i hvert Fald i sin nuværende Form, ikke fordi at Lysten til Fortsættelsen er sløvet, tvertimod, men fordi at Arbejdernes Organisationer er stærke nok til at tage Kampen op med selv den argeste Modstander — suser det omkring os med Forbud og Erstatningssager, rent vanvittige Forfølgelseslyster, dikteret af blindt Raseri mod dem der vover at træde frem til Forsvar for de os en Gang tilkæmpede Rettigheder. Under disse ret fortvivlede Forhold, kan der, — hvis man betragter Verdensudviklingen gennem snevre Briller, eller slet ikke ser den — komme Tider, hvor man synes al Modstand er haabløs og hvor man udmaler sig et Billede af Arbejderbevægelsens Fremtid i kulsorte Farver. — Bort med alle pessimistiske Tanker og se paa Bourgeosiets Udviklingshistorie, dette der har maattet udstaa haarde Kampe, forinden det kom til Magten har selv smedet de Vaaben, hvorved dets Herskervilkaarlighed skal falde. Bourgeoisiets Produktionssystem, den fri Konkurrance, fører med hver Dag, stedse hurtigere mod Slutningen af den tredie Stands Herredømme, mod Slutningen af den Produktionsmaade, der udelukker Arbejderne fra Nydelsen af deres Produkter.

Proletariatets Rækker forøges med rasende Fart ved Bourgeoisiets koncentrerede Verdensproduktion og Verdenshandel og trods alle Forfølgelser, ja maaske særlig paa Grund af disse, udvikler Organisationen af de Besiddelsesløse sig til en Grad, der allerede har baaret de skønneste Frugter.

Saaledes straaler i disse Dage en Begivenhed, som en klar Stjerne paa den mørke Nattehimmel; en Begivenhed der om den ikke allerede har tildraget sig alle Arbejderes Opmærksomhed, er af den Beskaffenhed at dens Resultat maa lyde ud over alle Steder, i vor af fordomsfuld, smaaborgerlig Tænkemaade opfyldte Ravnekrog, idet den viser hvad en Arbejderorganisation er i Stand til at gennemføre i et Land, hvor det ikke har været Arbejderne ligegyldigt, om de fik Indflydelse paa den kommunale og den politiske Ledelse, men at netop dette i Forbindelse med den faglige Organisation er Midlet for Tilvejebringelse af Arbejdernes Ligestilling med Samfundets øvrige Borgere.

Maatte da enhver her i vort rare lille Land, hvor Grunlovens § 86 og 87 endnu er god dansk Lov og Ret, drage Erfaring af den Konflikt, der lige nu har fundet sin Afslutning i Frankrig: Strejken i Carmaux.

Som bekendt valgtes i Carmaux en Minearbejder Calvignac til Borgermester, hvad der havde en Afskedigelse af hans civile Stilling til Følge. De franske Arbejdere saa heri og med Rette en Haan mod den „frie Valgret“ og nedlagde Arbejdet hos samtlige Mineejere i Distriktet. Arbejdernes Tillidsmænd indbragte Sagen i Deputeretkamret (Folkethinget) og saavel der som over hele Landet rejstes en Stemning mod vedkommende Selskab og Regeringen, der i Begyndelsen tog Arbejdskøbernes Parti, saaledes at tilsidst selve Førsteministeren, saa sig nødsaget til at optræde som Voldgiftsdommer, og ikke alene indsætte Calvignac i hans tidligere Arbejde, men ogsaa efterkomme Arbejdernes Fordring om Selskabets Direktørs Afskedigelse — han havde under Forhandlingerne

vist sig særlig umedgørlig — og tillige udstede Eftergivelse af de Straffe flere Arbejdere under Sagen var idømte for „Forseelser mod den offentlige Orden".

Dette turde i Sandhed være en af de mest glimrende Sejre Arbejderne i lange Tider har vundet; men er denne Sejr tilfaldet de franske Arbejdere, fordi Myndighederne i dette Land er blidere stemte mod Fagforeningerne end alle andre Steder? Hele Sagens Gang viser tydelig at det stik modsatte er Tilfælde. Bourgeoisiet er sig selv ligt over hele Verden, og naar Udfaldet af denne Sag er bleven som den er; er det kun et Bevis paa de franske Arbejderes levende Klassebevisthed, et Bevis for at Proletariatets Frigørelse af det økonomiske og politiske Tryk, med stærke Skridt nærmer sig, saasnart Forstaaelsen af den faglige og politiske Organisations Nødvendighed er til Stede.

„Hvis Slaverne kunne tælle sig selv", sagde allerede det gamle Roms Aristokrater „ville vi være fortabte" Paa samme Maade gaar det med vort nuværende Bourgeoisi, endnu føler det sig til Dels nogenlunde sikker, thi det ved at Oplysningen mellem Arbejdernes store Flertal lader meget tilbage at ønske; den er endnu ikke saa langt fremskreden, at disse kender deres Magt og forstaa at benytte denne, men det daglige Livs byrdefulde Tilværelse er Skolen, hvor denne Kunst læres og Læreren det er selve Bourgeoisiet. Strejken i Carmaux er et Vidnesbyrd om at Arbejderen ikke vedblivende lader sig deres i Forvejen kun smaa Rettigheder, træde under Fødder og blive fuldstændig illusoriske, men derimod bevare det der er opnaaet og roligt og besindigt tilkæmper sig nye indtil der gælder samme Ret og samme Pligt for alle.

I dette Øjeblik, hvor en Erstatningssag ogsaa hænger over vort Fag, kommer Udfaldet af Arbejdernes Kamp i Carmaux som Budskab fra et Land, hvor ganske vist Privat-Kapitalismen endnu raader, men som dog er mer fordomsfrit, mere gennemtrængt af aandelig Frihed, men mindre af Hykleri, gammelklog Visdom og Trods, end her hjemme hos os, hvor det en Gang lød saa kønt, at „Folkets Villie er den højeste Lov", hvor Tanken om at se Danmarks Konseilspræsident som Dommer i en Strid mellem Arbejder og Arbejdskøber drukner i provisoriske Presse- — og Straffelove.

Hvorledes nu end Udfaldet af den mod os anlagde Erstatningssag bliver, kan Ingen paa Forhaand udtale; men hvad vi ved er dette: Den faglige Organisations Betydning staar som en Nødvendighed for Flertallet af vort Fags Arbejdere, men at den alene ikke bringer os ud af det økonomiske Uføre, hvori vi maa vade, at det for os som for alle andre Arbejdere tillige gælder at erobre sig en Plads paa et andet Omraade: det parlamentariske.

Med den Overbevisning for Øje, imødeser vi roligt, hvad den kommende Tid, maa bringe: Nok saa mange Erstatningssager, naar kun disse ikke er fremkommen ved ubesindig Ligegyldighed fra Fagforeningens Side, knækker ikke vor Organisations Magt og Styrke. — Tvertimod, det modsatte maa blive Tilfælde.

Se til Tysklands Arbejdere — Undtagelseslovens blodige Svøbe berøvede dem ethvert Spor af Frihed og jagede Arbejdersagens virksomste Medlemmer fra Hus og Hjem. Sult, Fængsel og hensynsløs Vilkaarlighed var Kapitalistregeringens Løsen. Hvad blev Resultatet? Efter 12 Aars Forløb, 12 Aars grænseløs Haan, Savn og Lidelser for det store Flertal af et Lands Borgere, pakkedes „Loven" sammen, dens Udsteder maatte udtræde af Regeringen og — Verdens største og bedst organiserede Parti er Tysklands Arbejdere.

P. Slott

Overskuddet.

Af den Beretning om Foreningens Virksomhed, der ved Generalforsamlingen d 5 Oktbr. aflagdes i Malernes Fagforening i København af Formanden, maatte man nødvendigvis særligt lægge Mærke til det Utal af Tilfælde, hvor Medlemmerne havde haft Vanskeligheder ved at faa det fortjente Overskud udbetalt. Ganske vist var det i enkelte Tilfælde lykkedes at ordne Forholdet ved en Henvendelse fra Foreningens Side til vedkommende Arbejdskøber, men som oftest havde Resultatet, dog været en Retssag. Hvad en Retssag om et Tilgodehavende betyder, maa antageligt snart være klart for Enhver. En Retssag paa dette Omraade er noget nær det samme som at sige Farvel til sit „Overskud" eller da under alle Omstændigheder til en mange Gange, væsentlig Del af samme. Thi vel skal det indrømmes, at mindst 19 a 20 af den Slags Sager „vindes", saagar fuldt ud, men Facit viser ligefuldt, at Krigsomkostningerne slugte Gevinsten, og — Overskuddet var tabt.

Ad denne Vej har mangen Kollega fulgt sit Overskud til Jorden, i mange Tilfælde vist med den største Deltagelse for den Bortdragne, men lige saa ofte har sikkert Glemselens Slør lagt sig over Begivenheden for muligvis kun at løftes lidt, naar man hørte om en og anden Lidelsesfælle, der havde været stedt i samme Situation.

Men dette burde ændres. Ingen af os har Raad til at miste en Skilling af vor fortjente Løn og ingen af os har Ret til at være ubekymrede for hvad der hænder vore Kolleger og Alle burde vi huske paa at usolide og inhumane Arbejdskøbere, kan vi Alle komme i Berøring med. Det er ikke tilstrækkelig Trøst, at det store Flertal af vore Arbejdskøbere opfylder deres Forpligtelser mod os, vi maatte kunne skaffe os Garanti for at Alle gjorde det, og hertil findes kun en Vej, der nogenlunde fører til Maalet.

Denne Vej er ikke, at undlade at arbejde

for den Arbejdskøber, der ønsker en Retssag før han nødtvungent betaler, thi han skaffede sig formodentlig andre der vare ukendte med Forholdet; ejheller er Vejen den, at meddele disse andre, de faktiske Forhold, thi enten vilde de lade disse uændsede eller ogsaa erklære, ikke at kunne eller turde arbejde og i sidste Tilfælde vilde der troligt nok kunne arrangeres en „Erstatningssag" med Tilbehør.

Nej, Vejen til fuld Garanti for Overskuddet, er Indførelsen af Dagløns systemet Saa faar vi den fulde Betaling for vort Arbejde udbetalt efter Haanden, som det fortjenes. Og hvad var mere naturligt. Hvad Mening er der i Grunden i, at fattige Arbejdere giver rige Arbejdskøbere Kredit, og endnu mindre i at give denne til Stympere som maaske hverken kan eller vil betale? Absolut ikke Spor af Mening i det. Men Akkordsystemet fører det jo med sig, at hvad enten man kan eller ej saa skal man give Kredit. Og dog findes der Masser af Arbejdere endnu, der hænge ved Akkordsystemet, som var det en Livssag at bibeholde det, der blændes af Glansen fra et Overskud, som ved nærmere Eftersyn maaske viser sig at være en Lygtemand.

Maatte hver enkelt af os, naar en af vore Kolleger leder efter sit Overskud med Rettens Bistand, skænke dette den Opmærksomhed, som det fortjener, da skulde sikkert herved en af Akkordsystemets mange uheldige Sider blottes og et lille Skridt være naaet frem mod det Maal, hvor Overskuddet har udspillet sin Rolle, hvor Arbejderen ikke skal give Kredit og herved udsætte sig for, et Tab han ikke kan bære.

En Erstatningssag.

Af den Masse Forbuds- og Erstatningssager, der over en lav Sko ere regnede ned over Arbernes Organisationer har vort Fag nu ogsaa faaet et Stænk, idet Malermester Enghoff har anlagt Sag mod Malernes Fagforening i København og søger denne tilpligtet at betale ham en „Erstatning" af 2000 Kr. og erlægge Bøde efter Straffelovens § 220 for Brud paa hans „Privatlivs Fred".

Alt i alt vil E. gøre gældende, at Fagforeningen skal have erklæret Strejke paa hans Værksted i Tiden fra 22. Septbr. til 4 Oktober og ved private Henvendelser til hans Svende og Avertissementer i Social-Demokraten have forhindret ham i at faa den fornødne Arbejdskraft, hvorved der skal være tilføjet ham et betydeligt Tab, som ikke kan sættes til mindre end 2000 Kr. I hele dette formentlige Arrangement fra Foreningens Side, mener E. at Formanden Rudolf Poulsen har en væsentlig Skyld. Under alle Omstændigheder er denne ogsaa stævnet paa egne Vegne i samme Sag for in solidum, som det hedder, med Foreningen, at bære Ansvaret for hvad der skal være passeret. Formanden har alt for 3 Uger siden mødt i Forligskommissionen, men saa sig ikke i Stand til, hverken paa Foreningens eller egne Vegne, at kunne imødekomme Hr. E. og Sagen er derfor henvist til Retten, Hof- og Stadsretten, hvor det maa blive Klagerens Sag nærmere at dokumentere sin Paastand.

For ikke at foregribe Sagens Gang, skal vi afholde os fra at berøre de nærmere Omstændigheder paa det nuværende Tidspunkt og kun udtale som vort Haab at denne Sag maa bidrage sit til, at aabne Øjnene paa indifferente Kolleger, saaledes at disse for Eftertiden slutte sig til Foreningen og gør denne saa stærk som muligt. Thi det er dog kun det, som det i Virkeligheden kommer an paa, hvad enten vi staar overfor Erstatningssager eller ej.

Svenska måleriarbetareförbundet.

Af Centralstyrelsens Halvaarsberetning for Tiden fra April til Oktober 1892 fremgaar det, at Hovedafdelingen i Stockholm gaar jænt frem i økonomisk Henseende, ligesom Medlemsantallet ved kraftig og energisk Agitation i Forbindelse med vedtagne radikale Bestemmelser, er blevet forøget med ca. 200 Medlemmer. Forskellige mindre Konflikter ere med Lethed ordnede ved Afdelingens Indflydelse.

I Vesterås er dannet en Afdeling der har sluttet sig til Forbundet.

Forskellige Provindsafdelinger, som for Ex. Malmø, Kalmar, Eskilstuna og Sundsvall følge godt med, medens andre og deriblandt Göteborg lade en Del tilbage at ønske og da navnlig i Retning af de Forpligtelser, der ere saa absolut nødvendige for et Forbunds Bestaaen og hvoraf hurtig og nøjagtig Besvarelse af Hovedbestyrelsens Henvendelser ikke er den mindst vigtige.

Notitser fra Afdelingerne.

København. Malernes Fagforening afholdt sin ordinære halvaarlige Generalforsamling, Ondagen d. 5. Oktbr. Formanden afgav Beretning om Foreningens Virksomhed i det forløbne Halvaar samt oplæste Regnskabet. Begge Punkter godkendtes enstemmigt. Derefter foretoges Valg til Bestyrelse. Valgt bleve: P. Slundt,

Jens Hansen, C. O. Friis og C. Loldrup, de 3 førstnævnte vare Genvalg. Til Supleanter valgtes: N. Klein, W. Krabbe og Chr. Andersen og til Revisor: Aug. Hardt. Til at repræsentere Foreningen ved Social-Demokraterne, genvalgtes Formanden og Gunner og ved Forsamlingsbygningen, hele Bestyrelsen, Revisorer og Supleanter. Et af Bestyrelsen stillet Forslag, om ved hvert Halvaars Slutning at fremlægge en trykt Fortegnelse over Foreningens Medlemmer med Angivelse af hvornaar indmeldt og hvem der eventuelt er udslettet i det forløbne Halvaar, vedtoges enstemmigt.

Helsingør. Afdelingen har vedtaget, at yde tilrejsende Provinskolleger, som ere Medlemmer af Malerforbundet, en Rejseunderstøttelse af 1 Kr. At Afdelingen ikke har kunnet udtrække sin Virksomhed til ogsaa at gælde Københavnerne, vil disse antageligt finde let forklarligt

Næstved. Istedetfor Wejle der er bortrejst, er H. P. Frederiksen valgt til Afdelingens Formand, hvad der ved en Fejltagelse ikke blev meddelt i forrige Nr. af Fagtidende.

Odense. Ved Generalforsamlingen den 26. Oktober afgik Alb. Nielsen og valgtes i hans Sted Sophus Mortensen til Formand. Det vedtoges, at arbejde hen til en Indskrænkning af Lærlingeforholdet, der er særlig godt udviklet, idet der findes flere Lærlinge end Svende.

Under sædvanlig god Tilslutning afholdt Afdelingen sin aarlige Stiftelsesfest den 15. Oktbr. En af A. H. i Dagens Anledning forfattet Sang, som blev afsunget ved Punschebollen, bidrog sit til at forhøje den muntre Stemning som helt igennem var tilstede. Kl. 3 sluttede Festen og Deltagerne skiltes med Bevistheden om at have tilbragt en særdeles behagelig Aften.

Randers. Ved Generalforsamlingen den 1. Oktbr., hvor Fr. Nørring afgik, valgtes A. Christiansen til Afdelingens Formand.

BEKENDTGØRELSER.

„Malerforbundet i Danmark".

Alle Sager Forbundet og Fagtidende vedrørende bedes adresserede til Sekretæren, **Rudolf Poulsen, Ryesgade 37, 2. Sal.** København Ø.

Hovedbestyrelsen afholder ordinært Møde den sidste Mandag i hver Maaned.

Fortegnelse over Formændene i Forbundets forskellige Afdelinger:

København,	Malernes Fagf. Rudolf Poulsen, Ryesgade 37, 2 S.
do.	Møbelmaler — Rudolf Nielsen, St. Knudsvej 37.
Hillerød,	J. P. Nielsen, Frederiksborg Nyhuse.
Helsingør,	H. L. Hansen, Søstræde 13, St.
Holbæk,	C. Lorentzen, Studiestræde.
Odense,	Sophus Mortensen.
Aalborg,	L. J. Nielsen, Skomagergade 10.
Aarhus,	P. Petersen, Skovvejen 8, 1. Sal.
Randers,	A. Christiansen, Volden 3.
Esbjerg,	S. Madsen, Torvet.
Roskilde,	Th. Eriksen, Læderstræde 4.
Næstved,	H. P. Frederiksen, Møllegade 170.

København. Malernes Fagforening afholder Medlemsmøde hver Onsdag Aften Kl. 8½ i Rømersgade 22, 1. Sal. Foreningens Kontor, som er samme Steds i Huen, er aabent hver Lørdag Aften fra Kl. 8—10. Indmeldelser og Kontingent modtages begge Steder.

Odense. Afdelingen afholder Møde hver Onsdag Aften Kl. 8½ i Pogestræde Nr. 1, 1. Sal, hvor arbejdssøgende Kolleger til enhver Tid bør henvende sig.

Malersvende-Sangforeningen af 1878.

afholder

Sangøvelse hver Fredag Aften Kl. 9 i „Søfryd".

Nye Medlemmer optages samme Aften.

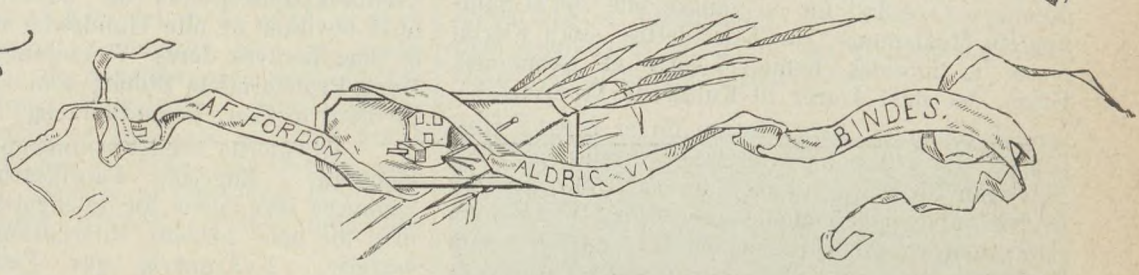
Stiftelsesfest.

Malernes Fagf. i København afholder sin 11-aarige Stiftelsesfest, Søndag d. 20. Novbr. i Rømersgade 22, Festsalen. Festen vil i Lighed med de foregaaende Aar blive arrangeret med Fællesmaaltid (koldt Bord med varm Ret) og paafølgende Bal til Kl. 4. Listen ligger til Paategning hos Formanden og sluttes Onsdagen d. 16. Novbr. Prisen pr. Deltager er som de foregaaende Aar 1 Kr. 75 Øre. Talrig Tilslutning forventes.

Redigeret af Rudolf Poulsen.

Trykt hos J. Henriksen, Rømersgade 22, København.

Fagtidende for Malere.

December. | Udgivet af Malerforbundet i Danmark. | 1892.

Fagforeningernes Udvikling.

Formen i vor nuværende Produktionsmaade, er den kapitalistiske, eller Storproduktionen, d. v. s. Adskillelse imellem Produktionsmidler og Producenter. Det System der gik forud for dette var det middelalderlige Lavsvæsen, det lille Haandværk; Producenten, Arbejdernes Samvoksen med Arbejdsbetingelserne, kort sagt: Tiden før Maskinernes Opfindelse og Menneskenes Anvendelse af og Herredømme over Naturkræfterne. Det var det kapitalistiske Systems Forhistorie at omdanne Middelalderens Lensherrer, Lavsborgere og Trælle til Nutidens Kapitalister og Lønarbejdere, at ekspropriere dens Arbejdsredskaber, Værksteder og Levnetsmidler og i deres Sted sætte Maskiner, Fabriker og Magasiner; at forvandle hin Tids individuelle, smaa og spredte Arbejdsmidler til kæmpemæssige koncentrerede Produktionsvirksomheder. Denne Omdannelse af det daværende „bestaaende" Samfund, hin Tids „hellige og ukrænkelige" Ejendomsret gik kun forholdsvis langsomt for sig, thi det drejede sig ikke om manges Expropriation ved enkelte, men derimod omvendt. Efterhaanden som Udviklingen af det kapitalistiske System skred fremad, eller m. a. Ord, efterhaanden som Produktionsmidlernes Koncentration gik for sig, og det gamle Samfund fuldstændig opløstes i alle dets Enkeltheder og Former —, Arbejderne blev Proletarer og Arbejdsmidlerne Kapital — dannedes Spiren til den fjerde — den sidste — Stands kooperative Form. Den kapitalistiske Produktionsmaade indeholder i sig selv Loven for dens Tilintetgørelse, idet Betingelserne for dens Bestaaen, er en bestandig fortsættende Revolution af Produktionsmidlerne, bestandig yderligere at koncentrere Produktionen, at skabe færre, men mægtigere Kapitalister, større men fattigere Proletariat, i det hele taget en vedvarende Uddybning af Klassemodsætningen.

Denne Udviklings Fortsættelse i det „uendelige", lader sig fornuftigvis ikke tænke: vi ser i vor Tid Bedrifterne stige til en Størrelse, saaledes at den Enkelte ikke mere mægter at overtage dem, saa dannes Aktieselskaber, Ringe og Karteller. Der kan ad denne Vej ikke være langt til det Tidspunkt, hvor alle Virksomheder — for vedblivende at kunne tilfredsstille Verdensproduktionen og Verdenshandelen — vil være bleven saa store, at de ikke længer kan beherskes af et privat Selskab, men maa overtages af det hele Samfund, drives gennem Staten, ikke den nuværende Klassestat, men den frie Folkestat. Enkelte Foretagender er allerede udgaaet af privat Besiddelse, f. Ex. Størstedelen af Jerbanerne, det internationale Post- og Telegrafvæsen, o. a. Hvilken privat Kapitalist eller Kartel vil kunne konkurere hermed? Som man i tidligere Tider raabte om Bevarelsen af de bundne Lavsformer, som Værn mod Datidens revolutionære Aand, saaledes paakalder nu Bourgeoisiet alle himmelske og jordiske Magter til Hjælp for Opretholdelsen af den fri Konkurance — som i Virkeligheden ikke mere existerer. Haand i Haand med denne Centralisation af Produktionsmidlerne og alle Foretagender indenfor den menneskelige Virksomheds Omraade gaar Udviklingen af den organisatoriske Bevægelse indenfor Arbejdernes Rækker. Agitationen for Forstaaelsen af Samfundsformerne i Verdenshistoriens næste Afsnit: Den fuldkomne tekniske Anvendelse af alle til Raadighed staaende Naturkræfter, planmæssig og økonomisk Udbytten af Jorden. Produktionsmidlernes fælles Benyttelse og Udbyttets lige Fordeling imellem Samfundets arbejdende Medlemmer. — Modsætningen til det kapitalitiske Systems planløse og vilde Produktion.

I Europa, Amerika, Australien og overalt

hvor det nye System trængte frem, simplificeredes Klassemodsætningen og Samfundet fremviser det sørgeligste Billede af aandelig og materiel Elendighed I vor Tid staar kun to Klasser overfor hinanden: Tilhængerne af det bestaaende, det frikonkurancelige Princip, de Besiddende og Proletariatet, der forkaster dette Princip, som forældet, ubrugeligt fordi det paa den ene Side skaber Rigdomme i Overflod for en ganske lille Del af Samfundets Medlemmer, medens dettes store Flertal fysisk og moralsk befinder sig i et økonomisk Uføre, der lidet svarer til Kulturens Fremskridt

I Danmark, hvor Høsten nu er bragt i Hus, denne, der i Aar har været saa frodig at dens Nettoudbytte svarer til en Sum af 1500 Kr. for hver Familie paa 5 Medlemmer (Soc. D.), i dette Land hærger Arbejdsløsheden og der igennem Fattigdom og Savn, allerede nu paa et saa tidligt Stadium af Vinteren, en Mængde Arbejdere i alle Fag — desværre mangler her en fyldestgørende Statistik — og imedens sidder „Folkerepræsentanterne“ og Regeringen over Statens næsten tomme Pengekasse og strides om fornyet Bevillinger til Militærismen; forlanges økonomiske Reformer, kræves nye Laan — Laan, der atter betyder Penge i Form af Rente i Privat-Kapitalisternes Lommer. I Tyskland, Frankrig, Spanien o. s. v. kappes „Lovens“ og de „ulovlige“ Anarkister i Opfindelse af de mest hensigtmæssige Mordvaaben, de sidste for deres egne Penge, de første finder det bekvemmere at lade andre betale Omkostningerne. I Sverrig, Belgien og andre Steder kæmper Arbejderne for Indførelsen af almindelig Stemmeret. Befolkningens store Flertal staar udenfor Forfatningen — dog kun hvor der er Tale om Rettigheder. I Rusland ligger Bønderne i Landevejsgrøften og laver „Brød“ af Ler og Græs, medens Kornet raadner op i Magasiner og paa Marken. I England, hvor de industrielle Arbejdere har været længst organiseret fagligt, er man nu naaet til at indse Nødvendigheden af tillige at maatte kæmpe paa et andet Omraade, at sætte Folk til Lovgivningen, der kræver Samfundets fuldstændige Omdannelse, Ophævelse af Privatejendomsretten til Produktionsmidlerne

Et Billede af det af Fattigdom, Kanoner og religiøst Hykleri stinkende Europa er lidet lysteligt at betragte, og om vi ikke tidligere havde set en Samfundsform ophæves, og om vi aldrig før i Historien havde set en Klasse gaa til Grunde, ja da turde der maaske være Grund til med Selvopgivelsens bittre Vemod at trække sig tilbage. Men saaledes er det ikke, Kendsgerningerne ligger lige for og taler tydeligt.

Bourgeoisiets Udbytteri og dets Produktionsmaade formerer ikke blot Proletariatet, men sammentrænger det tillige i uhyre Masser i de store Byer, samtidig stiger Dannelse og Oplysning indenfor Arbejdernes Rækker og dermed større Fordringer til Livsfornødenheder, Fordringer om Andel i Udbyttet af Produktionens rige Overflod i Forhold til det ydede Arbejde. Selvbevistheden træder frem, medens Arbejdslønnen trykkes ned som Følge af Konkurencen og Maskinernes Indtrængen i alle Arter af Industri og Agerbrug, udviskes Særinteresserne, forfængelig Fagstolthed og de forskellige Livsvilkaar mellem Arbejderne. Bourgeoisiets rent planløse Produktion, der ikke ordnes efter Forholdet om Tilbud og Efterspørgsel fremkalder Perioder — de saakaldte Kriser — hvor Produktionen eller Handelen af bestemte Varer standses, dette i Forbindelse med Staternes Toldbeskyttelsespolitik og adskillige andre Forhold bevirker at ofte Hundreder af Arbejdere med et Slag berøves deres Virksomhed og gør saaledes Proletariatets Stilling som Helhed jo længer jo mere usikker, ja uudholdelig.

Arbejderne træder sammen og danner Fagforeningerne. Engelske Fabriksarbejdere er Forkæmpere ikke alene for de engelske Fagforeninger, men for hele Jordens internationale Arbejderbevægelse. I Frankrig gav Februarrevolutionen Stødet til at Arbejderen begyndte Frigørelsen. Kampen mellem Arbejder og Kapitalist antog i Begyndelsen paa sine Steder en voldsom Karakter i Forbittrelsen mod de indtrængende Maskiner, Arbejderne kunde ikke den Gang se, at Aarsagen til deres Udplyndring og Arbejdsløshed ikke var at søge i Maskinernes, i Produktionsmidlernes Fremkomst, men i disses kapitalistiske Anvendelse; de afbrændte Fabriker, sønderslog Maskinerne og ødelagde fremmede Varer. I vore Dage rettes Kampen ikke, hverken mod Produktionsmidler eller Produktionsudbytte, men mod det System der opretholder Privatbesiddelsen til Maskinerne, Jorden o. s. v. For os staar det klart, at de mægtige tekniske Fremskridt som Menneskehedens fremragende Aander tilvejebringer absolut kun kan være Kilden til alles Rigdom og Velære, naar de ejes af Samfundet og ikke af en Del af dette.

Efter samme Maalestok som vor nuværende Samfundsordning uddyber Klassemodsætningen, eller maaske endnu hurtigere, udvider ogsaa Fagforeningerne sig saavel udad til i Antal og Størrelse som ogsaa i Forstaaelsen af deres verdenshistoriske Bestemmelse, i hvis Forhistorie vi befinder os. Fra smaa lokale Foreninger er i utrolig kort Tid — man huske at der her er Tale om en hel Kulturbevægelse — Organisationen vokset op til i Forbund at omfatte ikke alene de enkelte store Byer, men hele Lande, ja selv udover Kapitalist-staternes Grændser knytter Arbejderne internationale Forbindelser. Der vil i Løbet af meget kort Tid i Realiteten kun bestaa en eneste Arbejderorganisation, thi overalt kæmper Arbejderen ved samme Midler mod samme Maal.

Vejen fra Fagforeningernes Begyndelsesperiode og indtil vor Tid er og har maattet være en uafbrudt Række af Kampe; Stridigheder der væsentlig har drejet sig om Arbejdstidens Indskrænkning og Arbejdslønnens Forhøjelse. I en stor Del af disse er vel Sejren tilfaldet Arbejderne, en Sejr der som Regel kun er af en forbigaaende Art, thi Konjunkturernes Svingninger har snart udjævnet den vundne Fordel. De Fordringer Arbejderne stiller til det herskende Bourgeoisi er — næst et Vederlag for Arbejdet der staa i Forhold til Omkostningerne ved Ernæringen, af en mange-

artet Beskaffenhed. Vi kræver Arbejdstidens Længde forkortet, ikke alene for derved at aabne Plads for den i stigende Mængde tiloversblevne Arbejdskraft, men tillige for at skaffe Tid til Hvile og til Uddannelse af aandelige og legemlige Evner, ud over dem der kommer i Anvendelse ved vor daglige Virksomhed og som kun er faa paa Grund af Arbejdets Deling. Vi fordrer i enhver Henseende forebyggende Foranstaltninger under Udøvelsen af Arbejdet, hvor dette er af en farefuld Beskaffenhed; rummelige rene og ventilerede Lokaler for de Arbejdere der maa opholde sig i lukkede Rum; forbedrede Foranstaltninger til Skoleundervisning og Børneopdragelsen; gratis og human Forsørgelse af Syge og Gamle, omændret Retspleje, saaledes at der sikres alle Borgere gratis juridisk Bistand, specielt Indførelse af Voldgiftsretter.

Dette og andet mere er de Fordringer, der om de ikke alle direkte findes paa Fagforeningernes Program, dog i nøje Forbindelse er sammenhængende med den kommende Udvikling At tænke disse blot nogenlunde betryggende gennemført ved faglige Overenskomster med Arbejdskøberne, er en Taabelighed. Derfor er efterhaanden som Kravet i denne Retning er steget Kampen saaledes gledet over til ogsaa at føres paa det parlamentariske Omraade. At drage bestemt Adskillelse, mellem hvad der er „fagligt" eller politisk indenfor Fagforeningernes Ramme er ikke længer muligt.

Hidtidige Bevægelser i Verdenshistorien viser at det bestandig har været Minoriteter der ved Magt har tilkæmpet sig Herredømme over Majoriteten. Fagforeningernes eller den moderne Arbejderbevægelse bliver ikke de faas Herredømme over mange, heller ikke manges Herredømme over faa, thi den udelukker i sit Maal absolut al Herskervilkaarlighed. „Den fjerde Stand" — siger Lasalle — er den sidste og yderste, den arveløse Stand i Samfundet, som ikke mere opstiller eller kan opstille Betingelser, der udelukker andre, hverken retslige eller faktiske Betingelser, Adelens, Grundejendommens eller Kapitalbesiddelsens Særrettigheder har her ikke faaet nogen ny Form, som kan paatrykke Samfundsinstitutionerne deres Præg. Arbejdere er vi alle, saafremt vi kun har Viljen til paa en eller anden Maade at gøre os nyttige for det menneskelige Samfund.

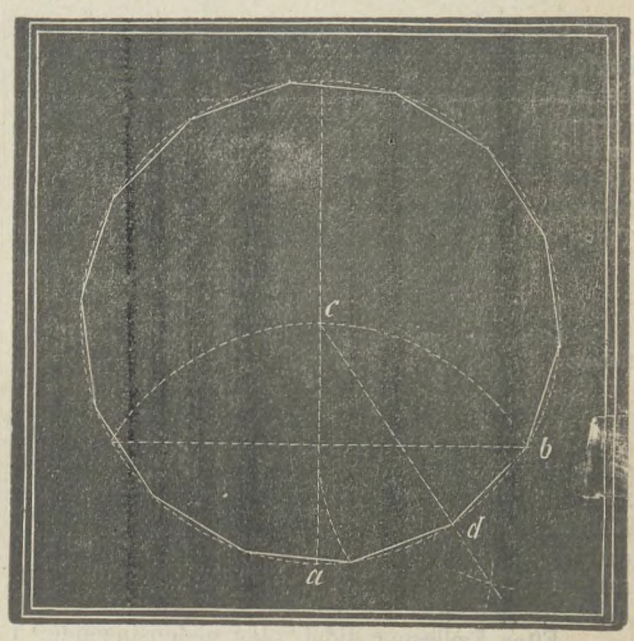
Denne fjerde Stand, i hvis Hjerte ingen Spirer findes til en ny Forrettighed, er derfor ensbetydende med den hele Menneskeslægt. Dens Sag er i Virkeligheden den hele Menneslægts Sag, dens Frihed er selve Menneskehedens Frihed, dens Herredømme er Alles Herredømme".

P. Slott.

Regulære Polygoner.

(Fortsat.)

Fjortenkanten. Naar man ved en Halveringslinie fra Centrum *c* halverer det Stykke *ab* af Cirkellinjen, som svarer til Syvkantens Side, erholdes Fjortenkantsiden *ad* Da Halvdelen af Trekantens Side er benyttet som Syvkantside og dette ikke er fuldstændig geometrisk rigtigt, vil man selvfølgelig ogsaa kun faa et tilnærmelsesvist rigtigt Resultat for Fjortenkanten.

Siden i Fjortenkanten er Korde til $25^5/_7$ Grad, og Linierne vil i en Figur, hvis største Radius er 1 Meter, have følgende Længder, udtrykte i Millimeter:

s = Fjortenkantens Side = 445,04187 Millimeter
ϱ = Mindste Radius = 974,92791 —
r = Største Radius = 1000 —

Ved den benyttede Konstruktion bliver Siden 444,09950 Millimeter, hvilket altsaa er 0,94237 mm. for lidt. Dette er dog kun ca. $^1/_{470}$ af hele Sidens Længde

Eks 1. Søg Kvadratmaalet i en regelmæssig Fjortenkant naar største Radius er 1 Meter — Meter $0{,}45 \times$ M. $0{,}97 \times 14 \times {}^1/_2 = 3{,}0555$ = ca. 3.1 = $3^1/_{10}$ □ Meter.

Eks 2. Hvor stor skal Siden være i hosstaaende Figur, da Radius til den omskrevne Cirkel er $^1/_{20}$ Alen?

1000 — 445,04187 — $^1/_{20}$ Alen.
$14^2/_5$ — $1^1/_5$ Tm.

4450,41870
1780,16748
178,01675

1000) 6408,60293

6,40860 Lin. = ca. $6^2/_5$ Lin.

I Eksemplet er $^1/_{20}$ Alen forandret til $14^2/_5$ Linie, og hermed er Multiplikationen udført i 3 Led, nemlig ved først at multiplicere med 10 Linier, derpaa med 4 Linier og sidst med $^2/_5$ Linie.

Den fjortende Del af Cirkellinjen er 25° 42' 51,43", men den ved ovenstaaende Konstruktion fundne Korde afskærer kun 25° 39' 32,06", det er 3' 19,37" for lidt. Føres Korden rundt i Cirklen vokser Fejlen til 46' 31,18".

(Fortsættes).

Stiftelsesfest.

Søndagen den 20. Novbr. afholdt Malernes Fagforening i København sin 11-aarige Stiftelsesfest i Forsamlingsbygningens Festsal i Rømersgade. Formanden bød Velkommen og oplæste en Hilsen fra Foreningens tidl. Formand J. Jensen, der var forhindret i at være personlig tilstede, samt efterfølgende telegrafiske Hilsen fra Kolleger, som for Tiden befinde sig i Udlandet.

„Hannover 20/11 1892.
Til Malernes Fagforening, København.
Kollegial Hilsen til Stiftelsesfesten. Leve Organisationen!

Niels P. Hansen. V. Glud. Chr. Esbensen".

Formanden udtalte sin Forvisning om, at være i Overensstemmelse med Deltagerne i Festen, naar han bragte disses Genhilsen og Tak til de Kolleger som ved deres Hilsen havde vist, at selv om vi personligt var fjærnet fra dem i Øjeblikket, saa var Mindet om den hjemlige Organisation dem dog lige nær og lige kær.

Efter Fællesmaaltidet blev nedenstaaende, i Dagens Anledning forfattede Sang afsungen:

Mel: Bjarkemaalet.

Atter sammen
Vi med Gammen
Til vor elvte Fødselsdag
Festligt møde.
Mens vi gløde
Af Begejstring for vor Sag;
Men dog blandet er vor Glæde:
Tomt vi ser saa mangt et Sæde,
Plads for mangen fuldtro Ven!

Al vor Sliden
Vintertiden
Som et Danaïdekar
Graadigt sluger.
Alt opsuger
Hvad om Sommen samlet var.
Derfor maa sig mangen nægte
— Skønt hans Trofasthed er ægte —
Del i denne Mindefest.

Vintren truer,
Fæller gruer
For dens trange Savn og Nød;
Proletarer,
Store Skarer,
Arbejdsmangel den jo bød.
Ak, en Samfundsvinter værre
Truer fra en anden Herre,
Hjærteløs: Hr. Kapital.

Dennes Vælde
Maa vi fælde,
Hvis ej ned i Slaveri
Vi skal trykkes;
Men det lykkes
Kun ved Samhold os at fri,
Ved at gaa i sluttet Række,
Uden Sky at møde kække
I den store Arbejdshær.

Alle samle,
Unge, gamle,
Ogsaa vi til Formaal har.
Tider milde
Komme vilde
Straks fuldbyrdet Tanken var;
At det snarligt sker vi haaber,
Derfor vi af Hjertet raaber
For Foreningen Hurra!

Eozelos.

Dernæst mindede Formanden om Nødvendigheden af til enhver Tid at sætte alt ind paa, at gøre Foreningen saa stærk som mulig, for derved at kunne rydde Vejen fremefter, selv om denne søges spærret i Form af Erstatningssager, Bøder eller lignende moderne Hindringer, og udbragte herfor et „Leve Malernes Fagforening".

P. Slundt talte ligeledes for Foreningen. Det kom kun an paa at være „støt" Medlem, ikke paa at have været Medlem mange Gange.

E. Claussen udbragte et Leve for Kvinden, som den der ogsaa kan gøre sit til at Manden gør sin Pligt Taleren bragte ligeledes Sangens Forfatter L. Gunner en Tak ikke alene for denne Sang, men ogsaa for den Ihærdighed, hvormed han i en Række af Aar havde arbejdet for Foreningens Fremgang. Gunner leve!

Gunner takkede; han havde dog ikke ønsket sin Pseudonymitet løbet. Naar der gennem Sangen gaar en sørgmodig Stemning, da var dette en Følge af at Taleren ikke saa saa overvættes lyst paa de nuværende Forhold. Maatte vi snart naa til at enhver Arbejder fuldt ud forstod sin Stilling, da skulde sikkert meget se anderledes ud end nu.

G. Lorentzen udbragte et Leve for Formanden med Ønsket om, at dennes Kræfter endnu længe maatte slaa til i Arbejdet for Foreningen.

Formanden takkede for den Tillid, der altid i rigt Maal var vist ham fra Medlemmernes Side. Kun Tabet af denne, naar iøvrigt egne Kræfter slog til, skulde bringe ham til at forlade sin Plads, den han til enhver Tid havde følt sig hædret ved at være betroet.

Hermed var Talerne forbi og Formanden erklærede den alvorlige Del af Festen for endt. Salen ryddedes og Dansen gik nu med Liv og Lyst til henad Morgenstunden, kun afbrudt af et lille Glas, ved hvilket et Par Sange i Dagens Anledning foredroges og modtoges med stort Bifald. Kun et savnedes ved Festen og det var den Tilslutning som Arbejdsløsheden desværre gør saa stort Skaar i.

Redigeret af Rudolf Poulsen.
Trykt hos J. Henriksen, Rømersgade 22, København.

FAGTIDENDE FOR MALERE.

AF FORDOM ALDRIG VI BINDES.

Januar. | Udgivet af Malerforbundet i Danmark. | 1893.

Glædeligt Nytaar!

Med denne Hilsen til hinanden vil vi, som sædvanligt begynde det nye Aar, haabende at det skal lykkes os i dette at vinde fremad med større Lethed end tidligere. Vi tør nære dette Haab alene af den Grund, at vi Arbejdere i Virkeligheden har den bedste Bundsforvant i den naturlige Udvikling, der er en Følge af selve Tidens Fremrykning og det derved skærpede Syn og Forstaaelse af Stillingen, som den virkelig er, og som den burde være i et med Fornuft indrettet Samfund.

Vi ved at denne Udvikling ikke lader sig skrue tilbage, men absolut bærer hen mod mere taalelige og menneskeværdige Tilstande, end de der nu raader, og vi ved, at det for en Del ligger i Arbejdernes egen Haand at fremskynde denne Udviklings Vækst i ikke saa ringe Grad endda, og at Midlet hertil er Sammenhold i størst mulig Udstrækning. Samtidig se vi over Halvparten af vore Kolleger ligefrem lide Nød, ene paa Grund af planløs og hensynsløs Samfundsindretning, og just nu, i dette Moment da vor Hilsen lyder, florerer Arbejdsløsheden, denne vort nuværende Samfunds modbydeligste Fremtoning, i saa stor Udstrækning som vel nogensinde.

Men naar vi nu ved og ser dette, skulde det da være saa vanskeligt at ruske op, de af vore Kolleger, som hidtil syntes sovende eller sløvede? Nej! blot hver enkelt af os, som tilhører Organisationen, vil føle sig som Agitator for den fælles Sag, saa er det let. Maatte vi ved vor Nytaarshilsen ret forstaa dette og handlede vi derefter, da vilde den rumme Sandhed, og sikkert vilde vi derved have skabt den bedste Betingelse for „et glædeligt Nytaar".

„De" og „Du".

Der er noget, som vi Malere mangler imellem os paa vore Arbejdspladser og i vor Organisation, og det er Kammeratskab. Følelsen af, at vi ere ligestillede, at vi skulle staa solidariske med hverandre, saavel i Kampen for vore fælles Interesser, som og om hver enkelt Kollegas Tarv. Blandt de uorganiserede Malere, kan dette være forstaaeligt, ja næsten selvfølgeligt; thi disse vise ved at de staa udenfor Organisationen, at de ingen Interesse eller Forstaaelse har af Kammeratskabet, og det vilde derfor være Ironi at forlange, at der imellem dem skulde findes noget af denne Følelse.

Men det er ikke forstaaeligt, at der imellem de organiserede Malere ikke findes denne Følelse, i al Fald ikke i den Udstrækning, som man kunde fordre. At dette ikke er løs Tale vil vist enhver indrømme, især hvis man vil sammenligne Forholdet imellem os indenfor vor Organisation med andre Fags organiserede Arbejdere. Ganske vist har ingen faglig Organisation herhjemme naaet Idealet, men vi har Fagforeninger, hvis Medlemmer, i Forstaaelse af, og for deres Kollegers Tarv, staa langt højere end os, og om ogsaa vi kan se Fejl hos dem, er dette jo ingen Grund for os til ikke at tragte efter at erhverve os deres gode Sider.

En Ting, som jeg synes skaber noget koldt, noget ukammeratlig imellem os er sikkert den Form i Tiltalen, hvorunder vi omgaas hinanden, idet „De" er det mest gængse Udtryk imellem Kollegaer, i al Fald i Begyndelsen af ens Bekendtskab, indtil man faar drukket Dus, eller aftalt hvad Udtryk man skal bruge imellem hverandre. Ja selv gamle Bekendte indenfor Organisationen, kan man træffe i at titulere hverandre med De. Dette skaber efter min Mening ikke nogen kammeratlig Aand, men gør os tværtimod mere frem-

mede for hinanden. Ganske vist kan der fra anden Side indvendes, at man ikke ynder at blive tituleret „Du“ af den første den bedste, selv om han ogsaa er Maler, der er jo braadne Kar i alle Lande; men det er heller ikke min Mening at vi skulle indføre Du'et med alle og enhver, tværtimod — der har vi et Middel til at vise udenfor staaende Malere, at vi ikke kan være gode Kammerater med dem, saalænge de direkte eller indirekte modarbejder os, som kæmpe for at tilvejebringe og vedligeholde nogenlunde taalelige Livsvilkaar; saalænge de isolere dem fra os og staa ligegyldige overfor de Forfølgelser og Uretfærdigheder der bliver begaaede over for os, saalænge maa og skal vi vise disse Mennesker, at vi ikke regner dem for vore Lige, og til at vise dem dette, synes jeg det kunde være tjenligt aldrig at titulere eller at modtage et „Du“ fra en saadan Kollega, medens samtidig Du'et indførtes mellem os i Foreningen. Ganske vist er dette ikke det mest radikale Middel, men det kunde dog have sin Virkning, hvis man satte et Skæl imellem ydende og nydende, samtidig med, at vi fik afhjulpet et Savn mellem os selv.

Luies Elliot.

Der er for lidt Kameratskab blandt Malerne, siger Elliot. De Kolleger, der staa udenfor Organisationen, ere fuldstændigt blottede for dette Begreb, thi ellers vilde de selvfølgelig ikke staa udenfor, og indenfor træffer man gamle Medlemmer i at titulere hinanden med „De“, hvad der efter Elliots Mening ikke kan afgive noget synderligt Bevis for at den rette kammeratlige Aand er tilstede, hvorfor han anbefaler kun at benytte sig af „De“, naar man henvender sig til de udenforstaaende, medens Organisationens Medlemmer burde anvende „Du“ som staaende Regel indbyrdes. Herved vilde opnaas, stadigt efter Elliots Formening, at man indenfor Organisationen følte sig nærmere knyttede til hinanden som Kammerater, medens der samtidig droges en bestemt Grænse for, hvor Kammeratskabet ophørte.

Jeg maa desværre give Hr. Elliot Ret naar han siger, at det skorter paa Kammeratskabsfølelse blandt Malerne. Jeg vil heller ikke benægte, at der gives Tilfælde, hvor denne Følelse har vist sig noget spæd, selv indenfor Organisationen, og jeg skal villigt indrømme, at det er vor Pligt ved enhver Lejlighed at arbejde for den størst mulige Udvikling af Solidaritetsfølelsen i det hele taget. Men i et Punkt er jeg ikke ganske af Elliots Mening For det første tror jeg, ja jeg ved med Bestemthed, at sand Solidaritetsfølelse absolut ikke faar sit Udtryk, derigennem at man bliver enige om denne eller hin Tiltaleform, og som Følge deraf tror jeg ikke paa denne som Maalestok, i Almindelighed. — For mig staar det som uden dybere Betydning i saa Henseende, om man benytter sig af den ene eller anden Form. Af denne Grund har det aldrig skurret mig i Ørene, naar gamle Medlemmer sagde „De“ til hinanden, og skulde jeg aflede noget heraf, vilde det snarere blive et Bevis for hvad jeg ovenfor har udtalt, at sand Solidaritetsfølelse absolut ikke kræver, og under ingen Omstændigheder er betinget af, at der siges „Du“ og ikke „De“.

Dernæst ser jeg en Masse Vanskeligheder, som i praktisk Henseende vilde hindre Vedtagelsen af Elliots Henstilling, om paa denne Maade at drage en Grænse mellem Medlemmer og Ikkemedlemmer, i at faa den reelle Betydning, der tilsigtes, og som derfor foranlediger mig til at ytre Tvivl om det formaalstjenlige i at gaa den anviste Vej, medens jeg dog ikke skal undlade den Bemærkning i Tilslutning til Elliot, at det kunde faa Betydning om man søgte at markere lidt mere tydeligt, end det nu ofte gøres, den store Forskel, der er paa den Kollega der er med os og den, der ved sin Mangel paa Solidaritetsfølelse holder sig udenfor vor Organisation og derved bliver imod os.

Rudolf Poulsen.

En Dom.

Vi omtalte for et Aars Tid siden en Dom, som den Gang var fældet og hvorved en Kollega fik sit Overskud reduceret med de to Tredjedele eller ca. 100 Kr. Sagen var i Korthed følgende: Svenden paastod sit Arbejde betalt efter Akkord og Prislisten, for saa vidt denne indeholdt Priser for samme, hvad den gjorde for de 5 Sjettedeles Vedkommende, medens den ene Sjettedel var Arbejde, for hvilket der ikke haves Priser og som Svenden derfor under Sagen beregnede efter Dagløn, hvorimod Arbejdskøberen vilde betale hele Arbejdet efter Dagløn, hvad der betød 33% under den „gældende“ Prisliste. Begge Parter beraabte sig paa forud Aftale i de forskellige Retninger og henviste iøvrigt til, hvad der maatte siges at være Kutume her i København, i Retning af Lønningssystem. Arbejdskøberen ved at fremlægge Erklæring fra en 3 à 4 Svende for at disse hos „ham“ havde udført Arbejde i Dagløn, og Svenden ved at henvise til den af Malerlauget og Malernes Fagforening vedtagne Prisliste, der i sine Bestemmelser siger at alt Arbejde søges udført i Akkord, og hvor dette ikke kan ske, da efter forudgaaet Overenskomst. Dommeren kom imidlertid til det Resultat, at Arbejdskøberen intet havde at bevise, men at der derimod paahvilede Svenden Bevisbyrde for at hans Arbejde skulde betales i Akkord og at Prislisten i saa Henseende ikke i sig indeholdt noget Bevis.

Men hvad i al Verden er da Prislisten til? Er den da ikke tilvejebragt netop under Forudsætning af hermed at fastslaa Betalingen for vor Arbejdskraft, saaledes at Kontrakter eller vidtefaste Aftaler for hver Stump Arbejde kunde undgaas, medens samtidig der lagdes en Dæmper paa den mest hensynsløse og umotiverede Konkurrence,

som ellers rent vilde flaa Arbejderne og ruinere Faget.

Ja dette Spørgsmaal blev ganske naturligt opkastet, og blev da opsaa besvaret derhen, at Dommen maatte siges at nødvendiggøre Foranstaltninger, der kunde umuliggøre en Gentagelse af hvad der var passeret, saa vist som det absolut er Svendenes Opfattelse af Prislisten og dens „Vedtagelse", at den er den Basis, paa hvilken der arbejdes i ethvert Tilfælde, hvor Arbejdskøberen ikke præsterer Bevis for at have betinget sig anden Lønningsform.

For at tydeliggøre dette søgtes Laugets Medvirkning, men som det er gaaet saa ofte før, mødtes Fagforeningens Anmodning med et Afslag, motiveret med den Forsikring, at hvad her var sket sikkert vilde blive et enestaaende Tilfælde, som ikke vilde komme til at forrykke eller frakende Svendene Ret til at faa Arbejdet betalt i Akkord, da dette System dog var og blev Reglen, hvor det paa nogen Maade lod sig anvende. Med denne Besked gled saa Spørgsmaalets Løsning ud i Fremtiden, idet forskellige Opfattelser, som den Gang gjorde sig gældende, dels i Retning af, at det ikke var synderlig Umage værd, at gøre store Anstalter for at holde Liv i Akkordsystemet, men snarere af den afsagte Dom, i Forbindelse med Laugets afvisende Svar at tage Anledning til at kaste Prislisten helt overbord og søge Dagløn indført, og dels i anden Retning medførte, at man i hvert Fald vilde afvente og se Afslutningen paa en Sag, som i Realiteten var af samme Beskaffenhed, nemlig Spørgsmaalet om Svendenes Arbejde virkelig er at betale efter den respektive Arbejdskøbers Forgodtbefindende, hvor denne ikke har nogensomhelst Støtte for sin Paastand i bestemt forudgaaet Aftale med vedkommende Svend, eller om Lauget ikke alligevel skulde faa Ret i sin Forsikring om, at det foreliggende Tilfælde vilde blive enestaaende.

Nu er den paagældende Sag afsluttet.

For anden Gang har en Kollega mistet sit efter Prislisten beregnede Overskud, medens Arbejdskøberen har faaet Medhold i sin Paastand om at betale Dagløn, ansat efter eget Forgodtbefindende. For anden Gang har en Svend til Støtte for sin Fordring anført, at Bestemmelsen med Prislisten er, at Arbejdet skal betales efter den, hvor Svenden ikke binder sig ved anden Aftale forud, og for anden Gang viser en Dom, at Prislisten i saa Fald ikke svarer til sit Øjemed, da den under alle Omstændigheder ikke tages som Bevis for noget i den Retning. Vi skal tilføje, at i den nu afsluttede Sag, indrømmede Arbejdskøberen ikke at have truffet nogensomhelst Aftale med Svenden om Lønningsformen.

Der vil nu antageligt ikke herske nogen Tvivl om, at vi vil kunne faa mange Sager som disse to, hvis vi ikke nu søger dækket den svage Side som Prislisten umiskendelig er Indehaver af. Ud fra denne Betragtning, har Bestyrelsen for Malernes Fagforening i Skrivelse af 9. Decbr. ikke undladt at gøre Malerlauget opmærksom paa Dommen i denne Sag, og motiveret en fornyet Anmodning om Medvirkning til at foretage de Foranstaltninger, der i Fremtiden kunde betrygge Prislistens Overholdelse, og det er at haabe, at denne fornyede Anmodning maa blive mødt med mere Forstaaelse end den forrige. I modsat Fald vil det blive Fagforeningens uafviselige Pligt, alene at give sig i Lag med Tilvejebringelsen af en Ordning, der under alle Omstændigheder, hvad enten vi skal have Dagløn eller Akkord, kan yde Garanti, for at Lønningsformen ikke bestemmes af Arbejdskøberen efter at denne har modtaget vor Arbejdskraft, som vi ikke kan tage tilbage. I Skrivelsen til Lauget anmodes tillige om at Spørgsmaalet om en Voldgiftsret maa blive taget under Overvejelse, og det tør maaske forventes, at dette Spørgsmaal, der ikke tidligere har vundet Tilslutning i Lauget, denne Gang maa have bedre Held med sig.

Vi føler os aldeles overbeviste om, at baade Arbejdskøbere og Arbejdere vilde blive tilfredse med en faglig Voldgiftsret og bestyrkes i denne vor Formodning ved de Erfaringer, der i saa Henseende ere gjorte i andre Fag, hvor man har Voldgiftsret. Det er os da heller ikke bekendt at noget Fag med Voldgiftsret har givet sin Utilfredshed mod samme tilkende ved Ophævelse af denne, hvad der dog i saa Fald vilde være naturligt og ikke paa langt nær forbunden med de mange Omstændigheder, som Oprettelsen i mange Tilfælde sikkert har udfordret

---

Medlemsfortegnelse.

Vi erindre Medlemmerne af Malernes Fagforening i København om Vedtagelsen paa den ordinære Generalforsamling, ifølge hvilken der for Eftertiden hvert Halvaar vil blive udarbejdet en trykt Fortegnelse over Foreningens Medlemmer. Fortegnelsen, der første Gang vil foreligge den 1. April, vil foruden Medlemmernes Numre og Navne i alfabetisk Orden, indeholde en Angivelse af hvornaar disse ere indmeldte og ligeledes angive eventuelle Udslettelser i det forløbne Halvaar, hvortil enhver vil blive regnet som staar over 10 Uger til Restance. Idet vi bringe dette i Erindring, anmode vi ethvert Medlem om at gøre sit til ved ihærdig Agitation, at bringe Fortegnelsen op til at omfatte enhver Kollega, som ikke er aldeles blottet for Forstaaelse af hvor hans Plads bør være, og ved fortsat Agitation forhindre, at blot en eneste Kollega, som en Gang har vist at han forstod sin Pligt, ved Ligegyldighed glemmer denne igen og kommer til at glimre paa Fortegnelsen som „udslettet".

Bestyrelsen.

Fra Afdelingerne.

Randers. Under sædvanlig god Tilslutning afholdt Afdelingen den 21. Decbr. sin 2-aarige Stiftelsesfest.

Formanden A. Christiansen bød Deltagerne Velkommen og takkede for den gode Tilslutning, hvorefter en i Dagens Anledning passende Sang blev afsunget. Formanden gav dernæst en Oversigt over Foreningens Virksomhed i det forløbne Aar, og udtalte sin Glæde over Fremgangen og den stedse stigende Interesse, hvormed Medlemmerne omfatte Organisationen. Kun naar vi vedblivende satte al vor Energi ind paa at fremme denne, kun da vil vi naa fremad mod Maalet og derfor et „Leve Malernes Fagforening"!

Derefter talte J. Drægert for Bestyrelsen, med Ønske om at denne endnu i mange Aar maatte have Kræfter til at arbejde for Foreningen.

H. Buemann udbragte et Leve for Formanden. N. Nielsen foredrog smukt adskillige Solonumre og bidrog herved sit til at forhøje den festlige Stemning, og da Festen sluttede Kl. 2 var alle enige om at have tilbragt en særdeles vellykket Aften.

M.

D'Hr. Afdelingsformænd

bedes paase at Kontingent og Maanedsberetninger indsendes til Sekretæren paa den i Lovene fastsatte Tid; se §§ 2 og 10. Hvis der i en Afdeling hersker total Arbejdsløshed, saaledes at der af denne Grund intet Kontingent vil være at indbetale, maa dette ingen Indflydelse have paa Indsendelsen af Maanedsberetningen, der benyttes som Kontrol af Revisionen, og som alene af denne Grund ikke maa udeblive. Ligeledes bedes af Hensyn til Regnskabet, eventuelt modtagne Bøger og Mærker betalt senest inden hvert Kvartals Afslutning.

Sekretæren.

BEKENDTGØRELSER.

„Malerforbundet i Dammark".

Alle Sager Forbundet og Fagtidende vedrørende bedes adresserede til Sekretæren, **Rudolf Poulsen, Ryesgade 37, 2. Sal.** København Ø.

Hovedbestyrelsen afholder ordinært Møde den sidste Mandag i hver Maaned.

Fortegnelse over Formændene i Forbundets forskellige Afdelinger:

København,	Malernes Fagf. Rudolf Poulsen, Ryesgade 37, 2 S.
do.	Møbelmaler — Rudolf Nielsen, St. Knudsvej 37.
Hillerød,	J. P. Nielsen, Frederiksborg Nyhuse.
Helsingør,	H. L. Hansen, Søstræde 13, St.
Holbæk,	C. Lorentzen, Studiestræde.
Odense,	Sophus Mortensen, Vesterbro 33.
Aalborg,	L. J. Nielsen, Skomagergade 10.
Aarhus,	P. Petersen, Skovvejen 8, 1. Sal.
Randers,	A. Christiansen, Volden 3.
Esbjerg,	S. Madsen, Torvet.
Roskilde,	Tn. Eriksen, Læderstræde 4.
Næstved,	H. P. Frederiksen, Møllegade 170.

København. Malernes Fagforening afholder Medlemsmøde hver Onsdag Aften Kl. 8½ i Rømersgade 22, 1. Sal. Foreningens Kontor, som er samme Steds i Stuen, er aabent hver Lørdag Aften fra Kl. 8—10. Indmeldelser og Kontingent modtages begge Steder.

Odense. Afdelingen afholder Møde hver Onsdag Aften Kl. 8½ i Pogestræde Nr. 1, 1. Sal, hvor arbejdssøgende Kolleger til enhver Tid bør henvende sig.

Malersvende-Sangforeningen af 1878

afholder

Sangøvelse hver Fredag Aften Kl. 8 i „Søfryd".

Maskeraden

afholdes

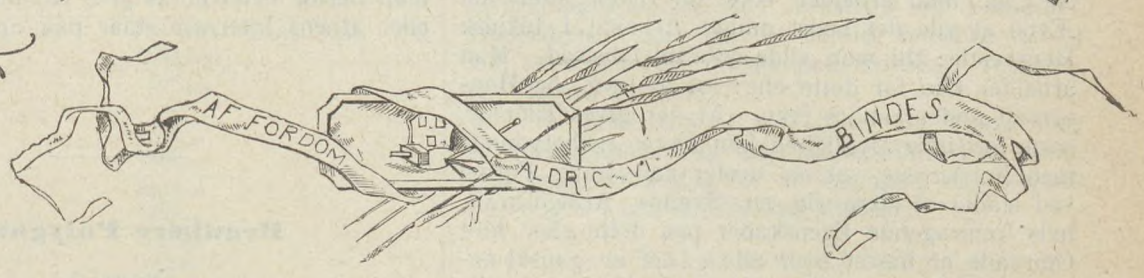
Søndagen den 29. Januar

i Rømersgade 22.

En i denne Anledning skreven Revy vil blive opført paa Theatret.

Redigeret af Rudolf Poulsen.
Trykt hos J. Henriksen, Rømersgade 22, København.

FAGTIDENDE FOR MALERE.

Februar. | Udgivet af Malerforbundet i Danmark. | 1893.

Fællesinteresser.

Spørgsmaalet om Fællesinteresser mellem Arbejder og Arbejdskøber, mellem Svend og Mester, træder ofte under vidt forskellige Diskussionsæmner skarpt frem, og der synes i dette at herske noget delte Meninger. Om denne Artikel kunne bidrage til at gøre Forstaaelsen af dette betydelige Spørgsmaal klarere, ville Hensigten være naaet.

Tilsyneladende kunde det se ud som Svend og Mester i mangt og meget maatte have Interesser fælles, og der kan maaske være Omraader, paa hvilke Tanken om at ville hævde den modsatte Anskuelse paa sine Steder vil blive kaldt absurd.

Gennem Fortidens nedarvede Traditioner og opvoksede under andre Forhold, end dem der i Øjeblikket omgiver os, er vi bleven vænnet til at se temmelig ensidig paa det store, men i og for sig simple Maskineri, der kaldes Samfundets Udvikling I dette som i alle andre Spørgsmaal om Forholdet mellem Samfundets forskellige Klasser, har denne Udvikling ogsaa udøvet sin Indflydelse, uden at denne eller hin Part kan siges at have nogen Skyld i de forandrede Former. Det vilde maaske være ulige behageligere at slaa sig til Ro med den Tanke, at Fællesinteresser mellem Svend og Mester, trods alt dog stadig er bevaret, om end ikke i samme Udstrækning; men hvad nytter det, tøler man ved sig selv at det modsatte er Tilfælde, bør det siges, og man maa ved Eftertanke komme til et saadant Resultat. Fællesinteresser er i vor Tid en tom Frase, en hul Skal, hvori Kærnen er raadnet, at optræde som dens Forsvarer, er et trøstesløst Arbejde og til ingen Nytte. Det tabte kan ikke vindes tilbage, selv om det kunde være ønskeligt.

Vi staa paa Klassekampens Grundlag. Paa det økonomiske Omraade staa kun to Partier overfor hinanden: Køberen og Sælgeren af Arbejdskraften. Der kan tænkes den Samfundsform, hvor alligevel Fællesinteresser ikke var udelukket, men under vor nuværende, den kapitalistiske, hvis Produktionssystem er den fri Konkurance, kan ikke gives Fællesinteresser ud over Fagets størst mulige Tilførsel af Produktion. Forholdenes Natur er af den Beskaffenhed, at hver Part for sig er interesseret i, ja tvungen til, at søge sig det størst mulige Udbytte af Arbejdet, af den Vare den ene sælger og den anden køber. Fra denne Regel gives ingen Undtagelse. Forholdet forandres ikke, selv om Sælgeren, Arbejderen, er den benidlede, han tilbyder ikke derfor sin Arbejdskraft gratis; ligeledes vil Køberen, Mesteren, om han end er nok saa fattig ikke af den Grund erholde billig Arbejdskraft. I gunstigste Tilfælde vil Modsætningen mellem Interesserne, altsaa ikke desto mindre vise sig at være store.

Mesteren er interesseret i Svendenes faglige Organisation, thi den yder en Garanti for ensartet Betalingsmaade og Optræden mod alle Arbejdskøbere. I dette Punkt er altsaa Fællesinteresser. — Absolut ikke, selv under den mest fuldkomne Organisation og de mest humanttænkende Arbejdskøbere. — Belært af Erfaringen om Arbejdsløsheden, der hvert Aar efter stedse tiltagende Maalestok jage det langt overvejende Flertal af snart alle Fags Arbejdere paa Gaden i Maanedsvis, som ogsaa af andre Grunde, søger de, for hvem det paa nogen Maade er mulig, at bane sig en „selvstændig“ Stilling, men selvfølgelig medfører dette den mest hensynsløse Konkurance, i hvilke Priserne sættes ned til det utroligste i Haab om at klare de første Skær. I denne Malstrøm, hvor alt slynges om hinanden i den vildeste Fart, levnes ikke Arbejdskøberne Tid til at lære Fagforeningens Prisliste forinden han paabegynder sit Overslag — og de humane som inhumane Mestre tvinges til at deltage i dette Drama, der hver Dag spilles for aabent Tæppe udenfor vor Dør. —

Det skulle synes som et Fags Arbejdere, Mestre som Svende kunde samles i Interessen om at højne Fagets Niveau med Hensyn til Forbedringen af Arbejdets Kvalitet; men ogsaa her brister enhver Forhaabning. Den samme Aarsag, de samme Virkninger. Frikonkurancen fornægter aldrig sit Princip. I vore Dage arbejder man ikke, hverken Mestre eller Svende af Interesse for sit Fag, man arbejder ikke for hver efter sin Ævne at yde det bedst mulige Arbejde i teknisk Henseende; thi man vilde sulte ihjel derved. Man arbejder kun for dette ene: for at leve, og Hensyn til andet kendes ikke. At der gives Tilfælde, hvor fortrinlig Dygtighed kan være ensbetydende med Fortjeneste, at en Mester kan have Fordel ved stadig at sikre sig en Svends Arbejdskraft, hvis fremragende Egenskaber paa dette eller hint Omraade er hævet over alt — det er ganske naturligt og for saa vidt er her i Øjeblikket virkelig Fællesinteresser, men det er en saa ubetydelig lille Del der i dette Tilfælde bliver Tale om, at det aldeles ingen Betydning faar i det store og hele. Et Blik paa Forholdene i vort Fag maa hver Dag levere os tilstrækkelig Bevis herfor. Hvor er den Mester, der kan lade sit Arbejde udføre som han ved det skal udføres for at tilfredsstille hans Ærgærrighed som Fagmand, han vil i de 99 af 100 Tilfælde sætte Penge til derved, og det gør selv den bedst situerede kun et Minimum af Gange. Man tør dristig sige at den Kunst at udregne hvorledes man med færreste Midler leverer Arbejdet færdig, er større end den som fordres for at lære selve Arbejdets Udførelse. For Svendene gælder det samme. Aarsfortjenesten for Flertalet af vort Fags Arbejdere er af den Beskaffenhed, at man umulig kan udføre sit Arbejde med den Omhu, Lyst og Interesse som kunde ønskes — og lad os skrive en Del deraf paa Akkordsystemets Regning. Men hvor bliver Fællesinteresserne af? Thi man vil dog vel ikke kalde det en Fællesinteresse, om det ogsaa kan siges at begge Parter hver for sig bidrager sit til at ødelægge Faget af den samme Aarsag i Kampen for Tilværelsen.

Vi har ved Lejligheder hørt Kolleger udtale deres Forbauselse over at Arbejdskøberne, ikke med større Glæde gik med til Arbejdstidens Indskrænkning, da det dog ogsaa blev til deres Behagelighed, i hvert Fald for dem der personlig tager Del i Virksomheden. Heller ikke i dette Exempel er det mulig at opdage Spor af Fællesinteresser under en planløs Produktionsmaade, som vor nuværende. Da Arbejdernes Fortjeneste i Forvejen er — med et mildt Ord — ringe, maa nødvendigvis med Arbejdstidens Indskrænkning følge en tilsvarende Lønforhøjelse — men netop her ophører Fællesinteressen, thi paa noget saadant indlader Arbejdskøberen sig kun undtagelsesvis med det gode. Ganske vist kan Mestrene igen forhøje deres Priser, men denne Sag er ingenlunde uden Vanskelighed, naar man ved at Arbejdskøbernes Organisation i mange Fag er yderst slet, ja er og vil altid under det frikonkurancelige System være saa godt som uden al Betydning i den Retning. Bestræbelserne indenfor Arbejdskøbernes Rækker gaar i Reglen modsat det at hæve Priserne for deres Leverancer. For Tiden maa dog fraregnes Ingeniør Eiffel i Panamaaffæren.

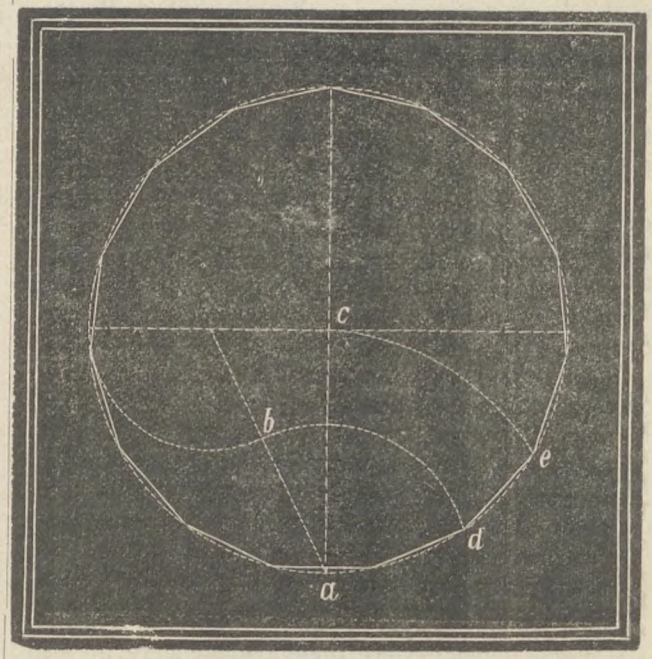
Med disse Linier har vi ikke villet sige at det derfor absolut er givet, at Svend og Mestre skal være nødsaget til at betragte hinanden som to Fjender. Med god Villie opnaas meget uden man derfor behøver at give Afkald paa sin Ret, eller at ens Interesse staar paa Spil.

P. Slott.

Regulære Polygoner.

(Fortsat).

Femtenkanten. Da den femtende Del, 24 Grader af Cirkellinjen er lig med Forskellen mellem Sjettedelen og Tiendedelen, kan Femtenkanten tegnes ved en Forbindelse af Konstruk-

tionerne for Sekskanten og Tikanten. Man tegner to Diametre vinkelret paa hinanden og konstruerer Tikantsiden *ab* paa almindelig Maade. (Se „Fagtidende for Malere“ Januar 1892). Denne føres ved en Bue om *a* ud til Cirkellinjen, hvorved Punktet *d* fremkommer. Ligeledes føres Radius *ac*, som er Sekskantside, ved en Bue ud til *e*, og Korden *de* er Femtenkantens Side.

Naar Femtenkanten konstrueres i en Cirkel, hvis Radius er 1 Meter bliver Linjerne:

s = Femtenkantens Side = 415,82338 Millimeter.
ϱ = Mindste Radius = 978,14760 —
r = Største Radius = 1000 —

Eks. 1. Find Flademaalet af en Femtenkant, hvis største Radius er 1 Meter. — Meter $0{,}42 \times$ M. $0{,}98 \times 15 \times {}^1/_2 = 3{,}087 =$ ca. $3\,{}^1/_{10}$ □ Meter.

Eks. 2. Paa et Loft skal der tegnes en regelret Femtenkant, saaledes at Siden bliver en Fod. Hvor stor maa Radius være til den Cirkel, hvori Polygonen indskrives?

$415{,}82338 \; — \; 1000 \; — \; 1$ Fod.

$$
\begin{array}{r|l}
415{,}82338 \;)\; 1000{,}00000 & (2{,}40486 \\
831{,}64676 & \\
\hline
1683{,}5324 & 2{,}40487 \text{ Fod.} \\
1663{,}2935 & \\
\hline
202{,}389 & \\
0 & \\
\hline
2023{,}89 & \\
1663{,}29 & \\
\hline
3606{,}0 & \\
3326{,}6 & \\
\hline
2794 & \\
2495 & \\
\hline
299 &
\end{array}
$$

$2{,}40487$ Fod $=$ 2 Fod, 4 Tom. $10^3/_{10}$ Lin.

Den sidste Opgave løses ved almindelig Reguladetri, idet der kan stilles det Spørgsmaal: „Naar en Side paa 415,82338 Milimetrer fordrer en Radius paa 1000 Milimeter, hvor stor Radius fordrer da en Side paa 1 Fod?"

Udregningen er foretaget ved forkortet Division.

Det Tal hvormed der divideres kaldes Divisor, det Tal hvori der divideres kaldes Dividend. Skal der divideres med en Decimalbrøk, maa Dividenden gives ligesaa mange Decimaler som Divisor har, og man betragter under Divisionen begge disse Størrelser som hele Tal uden Hensyn til Kommaet. Den Plads Kommaet skal have i Kvotienten (Facitet), bestemmes ved de hele Tal i Divisor og Dividend. Hver Gang man har beregnet et Ziffer i Kvotienten, skulde der efter de almindelige Regler for Decimalbrøk tilføjes et Nul til Resten, men i Stedet for er her hver Gang bortkastet det sidste Ziffer af Divisor, idet man dog lægger Menten fra det bortkastede Ziffer til de enkelte Multiplikationsled. Der er saaledes i foranstaaende Opgave efterhaanden divideret med 415,82338, 415,8233, 415,823, 415,82 o. s. v. Ved denne forkortede Division spares der en Del Regning med overflødige Tal. Har man i Kvotienten erholdt det fornødne Antal Decimaler, men den efterfølgende vilde være bleven 5 eller derover, da forhøjes den sidst fundne med en Enhed; saaledes er Decimalen 6 i Eksemplet forhøjet til 7.

(Fortsættes.)

Allegoriske Fremstillinger.

(Fortsat.)

Uskyldigheden.

Denne Dyd fremstilles som en ung Kvinde i hvide meget tarvelige Klæder, holder en Lilje i Haanden og leger med et lille Lam. I Stedet for et Lam gives der hende ogsaa undertiden en Svane, der ligeledes skal tjene som et Sindbillede paa Sædernes Renhed. Dog kan Svanen ogsaa henlede Tanken paa Mythen om Jupiter og Leda.

Ydmygheden eller Beskedenheden.

Denne vender Ansigtet mod Jorden og træder paa Stolthedens Paafuglesmykke eller paa et Overflødighedshorn med Ærestegn og Klenodier. Undertiden holder hun et Skjold, hvorpaa der er vist en Mand med Krone paa Hovedet, vaskende en Tiggers Fødder.

Vil man benytte to Figurer til Fremstilling af Ydmygheden, kan man lade Gudinden for denne Dyd lægge Haanden for en Trompet, som Rygtets Gudinde Fama holder for Munden.

Taknemligheden.

Gudinden for Taknemligheden har en Stork staaende ved Siden af sig. Ofte holder hun en Offerskaal i Haanden eller udgyder denne, og i dette Fald kan Offerbordet hvile paa en Metalstok.

Storken var nemlig i Oldtiden berømt for sin Taknemlighed; idet Storkeungerne som de Gamle pleje i deres Ungdom med megen Omhyggelighed, og opføde til de bliver store, med den bedste Føde, siges at ernære de Gamle igen, naar de enten af Alderdom eller paa Grund af Sygdom mangle Kræfter til at forsyne sig selv.

Barmhjertigheden eller Medlidenheden.

Denne giver et fattigt Barn Brød eller Penge og bedækker dets Legeme med et Gevandt. Ofte lader man to eller tre bedende Børn omgive hende.

(Fortsættes).

Ny Mesterforening.

Der ønskes oprettet en Forening af Malermestre for at „varetage Fagets Interesser og skabe en Modvægt mod Fagforeningen". — Hvem den eller de ere, som foreløbigt nære dette beskedne Ønske, skal vi ikke kunne sige — og det kan vistnok ogsaa være Bladets Læsere saa temmeligt ligegyldigt — vi har vor Viden fra en Annonce, der forleden stod i et herværende Blad og hvori eventuelle Liebhavere anmodes om at indlægge Billet. —

Naar vi bringer denne Meddelelse, da er det nærmest fordi den projekterede Forenings Formaal forekommer os at være ret vanskeligt for ikke at sige rent umuligt at realisere. Fagets Interesser kan d'Hr. Arbejdskøbere kun varetage paa en nogenlunde fyldetsgørende Maade ved Samarbejde med Fagforeningen, saavist som denne er den absolut vigtigste Betingelse for Varetagelsen af Fagets Interesser i al Almindelighed. Er det ikke Fagforeningen der er ude ved enhver Lejlighed i Fagets Interesser. Vi har jo for Expl. en Pris-

liste, som er vedtaget af Arbejdskøbere og Arbejdere, i Erkendelse af at dennes Overholdelse er en Nødvendighed for Fagets Bestaaen i Kampen mod Smudskonkurencen, og er vi ikke ved enhver Lejlighed paa Færde for at søge den overholdt, hvor en eller anden Arbejdskøber forsøger at bryde den. Ofrer Fagforeningen ikke Summer paa, ved juridisk Bistand, at faa afgjort faglige Spørgsmaal, som dog, det maa staa klart for enhver, rettest og lettest burde afgøres ved en faglig Voldgiftsret, den vi paa Grund af Arbejdskøbernes Uvilie endnu ikke har, — og saa fremdeles.

Vil den paatænkte Forening tage disse Spørgsmaal op eller hvad tror den at kunne udrette i Fagets Interesse? Det vil Tiden vel vise; men en Ting er givet paa Forhaand og det er, at skal der samtidig ydes Modvægt imod Fagforeningen, udover hvad den alt bestaaende Organisation af Arbejdskøbere præsterer, og det skal der vel antageligt, thi ellers maatte en Tilslutning til denne vel kunne klare Spørgsmaalet — ja saa forløfter man sig sikkert og naar intetsomhelst Resultat En Forening der vilde nøjes med en af Opgagerne tror vi kunde faa nok at bestille med denne.

Fra Afdelingrene.

København. Ved en extra Generalforsamling den 1. Febr. vedtoges det, i Tilslutning til en Resolution fra Træmalerklubben, ikke at udføre Skumring af Mahogni og Nøddetræ, medens det samtidig pointeredes at Forstaaelsen af den Post i Prislisten der omhandler saakaldet Skumring var: Skumret og kæmmet med en Kam. Dette var utrykkeligt blevet fremhævet i Prislisteudvalget, (se Fagt., Decbr. 1890) idet Meningen med Skumring ikke var at antyde Characteren af Træet, saaledes som enkelte Kolleger i den seneste Tid særlig synes at have opfattet det og som for Mahognitræets Vedkommende endog var drevet til. at Forskellen kun existerede i Prisen.

Medlemmerne bedes forsyne sig med et Expl. af den i Foreningen vedtagne Prisfortegnelse for Mønsterpaasætning og forskelligt Marmorerarbejde.

Medlemsfortegnelse.

Vi erindre Medlemmerne af Malernes Fagforening i København om Vedtagelsen paa den ordinære Generalforsamling, ifølge hvilken der for Eftertiden hvert Halvaar vil blive udarbejdet en trykt Fortegnelse over Foreningens Medlemmer. Fortegnelsen, der første Gang vil foreligge den 1. April, vil foruden Medlemmernes Numre og Navne i alfabetisk Orden, indeholde en Angivelse af hvornaar disse ere indmeldte og ligeledes angive eventuelle Udslettelser i de forløbne Halvaar, hvortil enhver vil blive regnet som staar over 10 Uger til Restance. Idet vi bringe dette i Erindring, anmode vi ethvert Medlem om at gøre sit til ved ihærdig Agitation, at bringe Fortegnelsen op til at omfatte enhver Kollega, som ikke er aldeles blottet for Forstaaelse af hvor hans Plads bør være, og ved fortsat Agitation forhindre, at blot en eneste Kollega, som en Gang har vist at han forstod sin Pligt, ved Ligegyldighed glemmer denne igen og kommer til at glimre paa Fortegnelsen som „udslettet".

Bestyrelsen.

D'Hr. Afdelingsformænd

bedes paase at Kontingent og Maanedsberetninger indsendes til Sekretæren paa den i Lovene fastsatte Tid; se §§ 2 og 10 Hvis der i en Afdeling hersker total Arbejdsløshed, saaledes at der af denne Grund intet Kontingent vil være at indbetale, maa dette ingen Indflydelse have paa Indsendelsen af Maanedsberetningen, der benyttes som Kontrol af Revisionen, og som alene af denne Grund ikke maa udeblive Ltgeledes bedes af Hensyn til Regnskabet, eventuelt modtagne Bøger og Mærker betalt senest inden hvert Kvartals Afslutning.

Sekretæren.

BEKENDTGØRELSER.

„Malerforbundet i Danmark".

Alle Sager Forbundet og Fagtidende vedrørende bedes adresserede til Sekretæren, **Rudolf Poulsen, Ryesgade 37, 2. Sal.** København Ø.

Hovedbestyrelsen afholder ordinært Møde den sidste Mandag i hver Maaned.

Fortegnelse over Formændene i Forbundets forskellige Afdelinger:

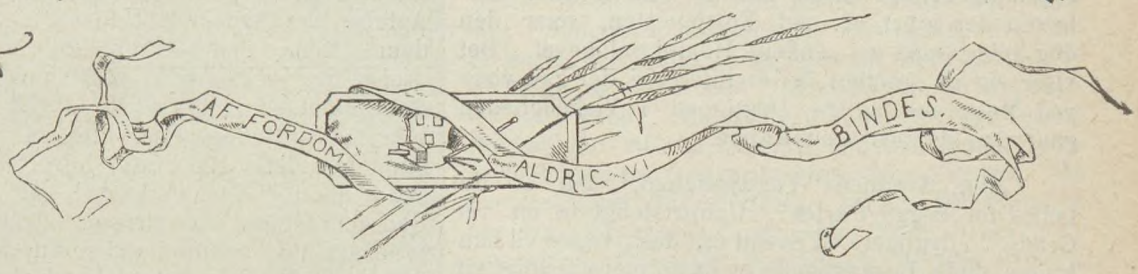
København,	Malernes Fagf. Rudolf Poulsen, Ryesgade 37, 2 S.
do.	Møbelmaler — Rudolf Nielsen, St. Knudsvej 37.
Hillerød,	J. P. Nielsen, Frederiksborg Nyhuse.
Helsingør,	H. L. Hansen, Søstræde 13, St.
Holbæk,	C. Lorentzen, Studiestræde.
Odense,	Sophus Mortensen, Vesterbro 33.
Aalborg,	L. J. Nielsen, Skomagergade 10.
Aarhus,	P. Petersen, Skovvejen 8, 1. Sal.
Randers,	A. Christiansen, Volden 3.
Esbjerg,	S. Madsen, Torvet.
Roskilde,	Th. Eriksen, Læderstræde 4.
Næstved,	H. P. Frederiksen, Møllegade 170.

København. Malernes Fagforening afholder Medlemsmøde hver Onsdag Aften Kl. 8½ i Rømersgade 22, 1. Sal. Foreningens Kontor, som er samme Steds i Stuen, er aabent hver Lørdag Aften fra Kl. 8 – 10. Indmeldelser og Kontingent modtages begge Steder.

Redigeret af Rudolf Poulsen.

Trykt hos J. Henriksen, Rømersgade 22, København.

FAGTIDENDE FOR MALERE.

Marts. | Udgivet af Malerforbundet i Danmark. | 1893.

Om Fællesinteresserne.

Naar der fra Svendene, som Korporation betragtet, fremsættes Forlangende om. eller Forslag til Forbedring i deres Stilling, hører man øjeblikkelig fra Modparten og i Særdeleshed fra den Presse der staar i de priviligerede Klassers Sold, et Raab cm at dette Forlangende vil ødelægge det gode patriarkalske Forhold, som tidligere har eksisteret mellem Mester og Svend, og skade de fælles Interesser der bestaar mellem de to Faktorer.

Blandt de fra Fædrene nedarvede Fraser er nemlig ogsaa den om Fællesinteresser mellem Mester og Svend, mellem Arbejdskøber og Arbejdssælger.

Hvad det patriarkalske Forhold angaar, da har den ubarmhjertige og egennyttige Kapitalisme forlængst traadt det under Fødder og helt lagt det øde. Det bestod jo, ideelt set, nemlig i at Svenden blev betragtet som paa en Maade hørende med til Mesterens Familie, boede hos denne, spiste sammen med denne og levede under samme Forhold som denne. Men som Stordriften udviklede sig maatte dette ideelle Forhold nødvendigvis gaa til Grunde. Det var jo nemlig umuligt for alle Svende at blive Mestre naar de, selv først i en sat Alder, vilde stifte Familie, thi de opvoksende Stormestre opaad, figurligt talt, en Masse Smaamestre, det vil sige: de samlede en større og større Mængde „Arbejde“ paa enkelte Hænder, og forhindrede derved de smaa Mestre i at finde Beskæftigelse for egen Regning. Vilde Svendene dog følge Naturens Bud og indgaa Ægteskab, maatte de give Afkald paa det patriarkalske Forhold. Paa den anden Side umuliggjordes det ogsaa for Stormestrene at opretholde dette Forhold, thi som deres Bedrift forøgedes maatte de holde flere Folk og derfor udelukke dem fra Familien. Af Konkurencen tvinges de mindre Mestre til at følge efter. Nu er det en Selvfølge at de familiestiftende Svende, for at kunne leve et ordentligt Familieliv, nødvendigvis maa stille større Fordringer til Mesterens Pengepung end tidligere, og derved komme til at „berøre“ de ømfindtlige „Fællesinteresser“. Men dette er da ikke begrundet i ublu Fordringer fra Svendenes Side, men en naturnødvendig Følge af det kapitalistiske storindustrielle System.

Og hvori bestaar vel Fællesinteresserne?

Nu som tidligere er vel begge Parter interesseret i at have en udviklet faglig Dygtighed, i at Svendene blive betragtede med venlige Øjne hos Publikum og i at der findes en stor Arbejdsmængde.

Hermed kan Fællesinteressernes Indtægtskonto vistnok siges at være udtømt, og vi skal nu se om ikke der allerede er regnet formeget med til denne.

Hvad den faglige Dygtighed hos Mesteren angaar, da viser det Raab der i Nutiden hæver sig fra Haandværkerstanden til Lovgivningsmagten om at forbyde ikke-faglærte Folk at grundlægge Forretninger, at den ikke har saa overvættes meget at betyde i et udviklet Kapitalistsamfund. Har en Mand bare „Moneter“ og han mener at kunne skaffe sig en god Rente af sin Kapital ved Oprettelsen af et industrielt eller haandværksmæssigt Foretagende, saa gør han det, enten han kender noget til Faget eller ej; han kan jo sagtens skaffe sig Kræfter der forstaar at lede Forretningen, og hans eget Arbejde behøver kun at bestaa deri, at han selv skummer Fortjenesten. Det er selvfølgelig heldigt for en Mester selv, naar denne er forlenet med fuldendt faglig Dygtighed, derved kan han jo personlig tjene den Del af Udbyttet som Kapitalisten ellers maatte afgive til sin Forretningsfører, og det er ubestrideligt ogsaa mere sympatetisk for en Svend, naar denne ved at hans Arbejdskøber virkelig forstaar at be-

dømme Arbejdet, fremfor maaske i mange Tilfælde at lade sig uberettiget overfuse af en Mand, der ikke har mere Kendskab til Arbejdet end hvad han efterhaanden kan snylte sig til. Men økonomisk set, kan det vel være Svenden ligemeget til hvem han skal tjene det overskydende Udbytte; hans egen Fortjeneste er jo ligestor eller rettere lige lille. Og samfundsmæssigt set, er det ogsaa ligegyldigt enten det er Jensen eller Petersen der løber af med Fortjenesten, naar den dog bliver paa en enkelt Haand alligevel. Det viser sig da, at den fælles Interesse der kan være ved Mesterens faglige Dygtighed i Virkeligheden gaar paa dennes egen Kappe.

Men Svendens Fagdygtighed, den er da fælles for begge Parter? Uomtvisteligt til en vis Grad. Jo dygtigere en Svend er, desto bedre vil han kunne finde Beskæftigelse og desto mere alsidigt vil Mesteren kunne benytte ham. For saa vidt er altsaa begge Parter interesserede i Svendens Duelighed, men lad os undersøge om ikke ogsaa den kapitalistiske Konkurence-Ordning søger at fjerne denne Fællesinteresse. I gamle Dage satte Mesteren en Ære i at uddanne sine Lærlinge til Fuldkommenhed, han havde vel ogsaa Fordel deraf, da han jo paa Slutningen af den lange Læretid saa kunde benytte ham til hvilket som helst Arbejde. Men i Nutiden sker det altfor hyppigt at en Lærling kun uddannes i en enkelt Gren af Faget, det vil sige Uddannelsen bestaar deri, at han lærer at kunne „rubbe" en hel Del af sig, — Kvaliteten af Arbejdet har som oftest mindre at betyde — det han en Gang har faaet Færdighed i bliver han ved at udføre, thi det staar Mesteren sig bedst ved, og helst benyttes han til de Arbejder ved hvilke Svendene vilde haft den bedste Fortjeneste. Det viser sig saaledes at den ægte kapitalistisk sindede Mester ikke sætter saa stor Pris paa at udvikle Fagdygtigheden hos de vordende Svende. Men ikke nok hermed, ogsaa hos de allerede udlærte Folk, som har erhvervet sig en særlig Grad af Dygtighed i en eller anden Retning, søger den samme Slags Mestre at svække Interessen, idet de, saasnart Svenden ved Rutine kan opnaa en højere Betaling end den almindelige, for enhver Pris vil have Lønnen presset ned for vedkommende Arbejde. Hertil kommer den uomtvistelige Kendsgerning at det simpleste og mest ligefremme Arbejde i de allerfleste Tilfælde er det hvorved der kan tjenes mest, saa der bliver ikke meget tilbage der kan tjene som Spore for Svenden til Udvikling af den faglige Duelighed. Men skøndt Mestrenes Optræden meget er Skyld heri, kan der dog ikke mod disse personligt rettes Bebrejdelse; i Konkurencekampen er de nødt til at handle som de gør; det er Systemet, den privatkapitalistiske Samfundsorden der tvinger dem dertil. Højst kan man bebrejde dem, at de i Reglen med Hænder og Fødder modsætter sig en Forandring af denne „Orden", der er til lige saa stor Skade for dem selv som for Svendene. Og netop ved denne Modstand ødelægger de den Smule Fællesinteresse der endnu er tilbage ved den faglige Dygtighed.

Er det Snavs med Fællesinteresserne paa Fagdygtighedens Omraade, saa er det ikke mindre med Hensyn til Publikums Omdømme. Som Bevis behøves her kun at henvises til de alenlange Redegørelser i Dagbladene, naar der af en eller anden Grund er opstaaet et Tvistepunkt mellem Mestre og Svende. Disse Redegørelser, i hvilke der næppe levnes Modparten Ære for mange Øre, ere henvendte til det Publikum, der skal se med Agtelse paa Arbejdets Udøvere og have Tillid til dem. Men da det Publikum hvorom det her drejer sig, jo kan siges at staa paa samme Klassestandpunkt som Mestrene saa kan man sige sig selv, hvis Redegørelser der falder i bedst Jordbund hos det. Resultatet bliver det som paapegedes først i denne Artikel, at Arbejderne, af Bourgeoisiet og dets Presse, bliver betragtet som fordringsfulde og uforstandige Fusentaster, der ikke tager i Betænkning at ødelægge Fællesinteresserne. Man ønsker jo saa inderlig gjerne at det skal se ud som om disse stadigt bestaar, skøndt Systemet allerede forlængst har tilintetgjort dem.

Men det er dog heldigt, naar der forefindes en rigelig Arbejdsmængde, naar der er meget at bestille; her er da et Punkt, hvor Fællesinteresserne staar ubeskaarne! Ja, om ikke andet, saa klager i hvert Fald alle Parter over de daarlige Tider. over at der ikke er noget at fortjene; altsaa Klagen er i det mindste fælles. Og naar der forefindes Beskæftigelse, saa er ogsaa den Fremgangsmaade fælles at begge Parter, Mestre og Svende, søger at tilrive sig saa meget af Udbyttet som muligt; for at benytte et brutalt Udtryk: de søger af lutter Fællesinteresse at flaa hinanden. Er det ikke mistrøstende, er det ikke til at fortvivle over, at de fælles Interesser er slaaet saa fuldstændig om i deres Modsætning, i Egoismen. Det er som to forsultne Ravne, der hugger Øjnene ud paa hinanden, for hver at faa den største Part af en fanget mager Fugleunge. Hvornaar vil det dog gaa op for alle Mestre og alle Svende, at det er i deres sande Interesse at forandre dette forbandede frikonkurrencelige Rovsystem, samles i Endrægtighed om en Ordning, hvor enhver faar det virkelige Udbytte af sit Arbejde, og ingen behøver hverken at udplyndre den anden, eller at frygte for, hvorledes det skal gaa ham den næste Dag. Hvornaar vil dog begge Parter mødes i i virkelige Fællesinteresser?

L. G—r.

Regulære Polygoner.

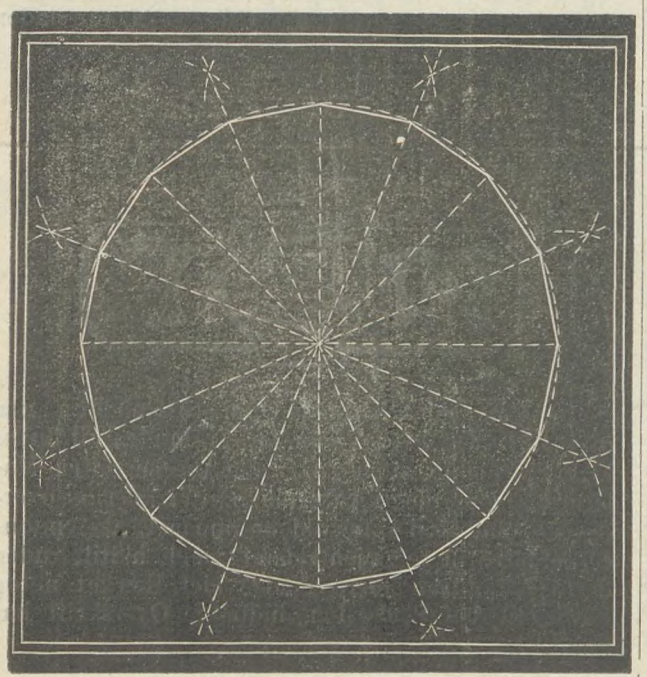
(Fortsat).

Sextenkanten. Paa samme Maade som Ottekanten konstrueres ved at halvere Firkantens Centrivinkler, saaledes tegnes ogsaa Sextenkanten ved at halvere Centrivinklerne i Ottekanten.

Sextenkantens Side er Korde til 22½ Grad af Cirkellinjen. Indtegnes denne Polygon i en

Cirkel med Radius = 1 Meter, faas følgende Størrelser:

s = Sextenkantens Side = 390,18064 Millimeter.
ϱ = Mindste Radius = 980,78528 —
r = Største Radius = 1000 —

Eks. 1. Hvor stort er Fladeindholdet af en Sextenkant, hvis største Radius er 1 Meter? — M.² 0,39 × M. 0,98 × 16 × ½ = 3,0576 = 3,06 □ Meter.

Eks. 2. Hvor stor er Siden og mindste Radius i en Sextenkant, naar største Radius er 3 Alen?

1000 — 390,18064 — 3 Alen.
3
1000) 1170,54192
1,17054 Alen.
Siden = 1 Al. 4 Tm. 1 1/10 Lin.

1000 — 980,78528 — 3 Alen.
3
1000) 2942,35584
2,94236 Alen.
Mindste Radius = 2 Al. 22 Tm. 7 2/5 Lin.

Eks. 3. Find Flademaalet af den i Eks. 2 nævnte Polygon. Beregningen udføres med hele Tommer. (Arealet = 1° 4" × 2°, 23" × 16 × ½).

1 Al. 4 Tm.
2 — 23 — ×
2 — „ —
„ — 8 —
„ — 23 — +
„ — 4 —
3 — 11 —
16 ×
2) 55 — 8 —
27 — 16 — = 27 2/3 □ Alen,

(Fortsættes).

Allegoriske Fremstillinger.

(Fortsat.)

Mennekærligheden.

Den dydige Kærlighed overhovedet eller den almindelige Menneskekærlighed betegnes ved en kvindelig Figur, omgivet af Børn af kendelig forskellig Race visende sine Kærtegn ens mod dem alle. Som Atribut anbringer man ogsaa ved Siden af hende en Pelikan, der med sit Næb opflænger sit Bryst og lader sine Unger drikke af det udflydende Blod. Anledningen til denne symbolske Pelikan har sikkert følgende Omstændighed givet: Pelikanen, som Grækerne efter dens Stemme, der næsten ligner Æslets Skrig, kaldte Onokrotalos, har ved Undernæbet en stor Pose hvori den gemmer de Fisk, den har fanget, til sine Unger. Naar den mader dem, trykker den Hovedet ned mod Brystet, hvorpaa Ungerne trække de blodige Fisk ud af dens vidt fra hinanden spilede Næb.

Fader- og Moderkærligheden.

Denne fremstilles ved en kvindelig Figur med blottet Bryst, holdende et Barn paa Armen og trykkende et andet, som staar ved dens Side, kærlig ind til sig. Billedhuggeren Stephan Sinding har fremstillet Moderkærligheden ved den bekendte Gruppe: „En Barbarkvinde bærer sin Søn bort fra Valpladsen".

Den barnlige Kærlighed.

Denne Dyd, Kærligheden til Forældrene, betegnes paa samme Maade som Taknemligheden; vil man gøre Forskel paa dem, lader man den barnlige Kærlighed holde et Skjold eller anbringer ved Siden af hende et Alter, paa hvilke man ser Æneas bærende sin Fader Anchises paa Ryggen, eller den Datter, der giver sin fængslede Fader Die.

Denne Datter hed Pero, hendes Fader Gimon eller Cimon var dømt til at omkomme i Fængslet af Sult. Valerius Maximus, som fortæller denne Historie, anfører ogsaa en anden om en Romerinde, som ligeledes med sin Mælk havde opholdt sin Moders Liv, og Plinius føjer til, at man paa dette Sted havde bygget et Tempel for Gudinden for den barnlige Kærlighed Pietas. Fra denne Gudindes Navn stammer Ordet „Pietet", Ærefrygt for det nedarvede.

Søskendekærligheden.

Denne fremstilles ligesom Venskabet. Det er fornemlig ved et Skjold, et Alter eller et Offerkar, paa hvilket man ser de tre Gratier, slyngende Armene om hinanden, at man betegner Søskendekærligheden. Ved Fremstilling af to Drengebørn med Stjerner paa Hjælmene, nemlig Kastor og Pollux, som gensidig omfavne hinanden, betegnes særlig den broderlige Kærlighed.

Den ægteskabelige Kærlighed.

Den ægteskabelige Kærlighed har et Slør, to forenede Hjærter og to Duer til Atributer, og

ved Siden af den ligger der en brændende Brylupsfakkel. Sidder den ægteskabelige Kærlighed grædende ved en Urne eller en Gravhøj, er Faklen slukket.

Ogsaa gives den ægteskabelige Kærlighed, foruden dens Slør og Fakkel, et Skjold, paa hvilket den kronede Artemisia tager sin Ægtefælle Mausolus' Aske af hans Urne og blander den med Vinen i sit Drikkekar.

Guden for den ægteskabelige Kærlighed Hymen, holder en Fakkel og et Slør i Hænderne. Undertiden betegnes denne Kærlighed ogsaa blot ved to over hinanden lagte brændende Fakler, som ere støttede mod en tærningdannet Sten.

Den kønslige Kærlighed.

Kærligbeden mellem Kønnene overhovedet fremstilles ved et Billede af Amor, som er bevinget, har Bue og Pile, undertiden med et Bind for Øjnene, men oftest uden noget Bind.

Fædrelandskærligheden

fremstilles i samme Skikkelse som Taknemligheden, men kendes særlig fra den paa et Skjold, et Alter eller et Fodstykke af en Støtte, paa hvilket man sér den unge romerske Helt M. Curtius, der til sit Fædrelands Bedste styrter sig fuldt bevæbnet med sin Hest ned i en dyb Afgrund. Gudinden selv er bekranset med Egeløv, Æreskransen for den, der havde reddet en romersk Borgers Liv.

(Fortsættes).

Medlemsfortegnelse.

Vi erindrer gentagende Medlemmerne af Malernes Fagforening i København, om Vedtagelsen paa Efteraarsgeneralforsamlingen, ifølge hvilken der hvert Halvaar 1. April og 1. Oktober vil blive udarbejdet og trykt en Fortegnelse over Foreningens Medlemmer. Den første Fortegnelse vil foreligge førstkommende 1. April og indeholde en Angivelse af hvornaar indmeldt, samt ligeledes eventuelt, hvornaar udslettet paa Grund af Restance. Udslettet bliver enhver, der skylder Kontingent for Januar ved Udgangen af denne Maaned.

Bestyrelsen.

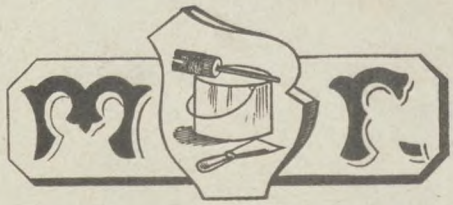
Generalforsamling.

Onsdag den 5. April afholder Malernes Fagforening i København sin halvaarlige Generalforsamling. Forslag, som ønskes behandlet paa denne, maa indleveres 10 Dage forinden til Bestyrelsen.

Af de Punkter der ordinært blive at behandle, erindre vi om, Fastsættelsen af Kontingentet for Regnskabsaaret 1893—94, Valg af Formand og 4 Repræsentanter, Beretning om Foreningens Virksomhed og Regnskabet.

Som det heraf vil ses, frembyder Generalforsamlingen i mer end én Henseende Sager af Vigtighed for Foreningens fremtidige Virksomhed, og forventes det derfor, at Medlemmerne ville give saa talrigt Møde, som det paa nogen Maade lader sig gøre.

Bestyrelsen.

Vi henleder hermed Opmærksomheden paa ovenstaaende Mærke, som for Fremtiden vil findes i „Social-Demokraten" over alle Annoncer fra Malernes Fagforening i København. Vi føler os overbeviste om, at der herved er opnaaet, at Annoncerne blive mere iøjenfaldende end hidtil, uden derfor at optage mere Plads, idet Mærket netop svarer til den Plads den hidtidige Overskrift har indtaget.

BEKENDTGØRELSER.

„Malerforbundet i Danmark".

Alle Sager Forbundet og Fagtidende vedrørende bedes adresserede til Sekretæren, **Rudolf Poulsen, Ryesgade 37, 2. Sal.** København Ø.

Hovedbestyrelsen afholder ordinært Møde den sidste Mandag i hver Maaned.

Fortegnelse over Formændene i Forbundets forskellige Afdelinger:

København,	Malernes Fagf Rudolf Poulsen, Ryesgade 37, 2 S.
do.	Møbelmaler — Rudolf Nielsen, St. Knudsvej 37.
Hillerød,	J. P. Nielsen, Frederiksborg Nyhuse.
Helsingør,	H. L. Hansen, Søstræde 13, St.
Holbæk,	C. Lorentzen, Studiestræde.
Odense,	Sophus Mortensen, Vesterbro 33.
Aalborg,	L. J. Nielsen, Skomagergade 10.
Aarhus,	P. Petersen, Skovvejen 8, 1. Sal.
Randers,	A. Christiansen, Volden 3.
Esbjerg,	S. Madsen, Torvet.
Roskilde,	Th. Eriksen, Bondethinget 18.
Næstved,	H. P. Frederiksen, Møllegade 170.

København. Malernes Fagforening afholder Medlemsmøde hver Onsdag Aften Kl. 8½ i Rømersgade 22, 1. Sal. Foreningens Kontor, som er samme Steds i Stuen, er aabent hver Lørdag Aften fra Kl. 8—10. Indmeldelser og Kontingent modtages begge Steder.

Redigeret af Rudolf Poulsen.

Trykt hos J. Henriksen, Rømersgade 22, København.

FAGTIDENDE FOR MALERE.

April. | Udgivet af Malerforbundet i Danmark. | 1893.

Kraftspild.

Hvis en Mand, naar han skal stryge en Dør, vil sætte sig ned mens han stryger den foroven og derved maa anstrænge sig for at naa; staa op og undgaa saa meget som muligt at bukke sig naar han stryger den forneden, — da vil man betragte en saadan Mand som en Taabe. Hvis en Mand skal stryge et Værelse og det har en saadan Størrelse, at han kan stryge det igennem ved ordentligt Arbejde paa en Dag, men han overanstrænger sig i den Grad, at han gør det færdigt om Formiddagen og maa af den Grund ligge syg om Eftermiddagen, da vil man ikke give ham nogen blidere Betegnelse end den foregaaende.

I begge Tilfælde er det et vanvittigt Spild af Arbejdskraft, som skader Vedkommende i allerhøjeste Grad.

Naa, det faar blive hans Sag, Manden har sin fri Vilje og kan raade over sig selv og sin Arbejdskraft som han lyster.

Men hvis Manden handler af Uvidenhed, gerne vil indrette sig og sit Arbejde paa en fornuftig Maade, og kun behøver at gøres opmærksom paa det forkerte i hans Methode for at forandre den —. da er det en Velgerning mod denne Mand at overbevise ham. Ja, det er en Velgerning, selv om han fra først af gør Nar ad Tilrettevisningen eller endog farer op og giver Grovheder. Man bør derfor ubetinget gøre opmærksom paa det taabelige Kraftspild.

Men nu træffer det sig netop saaledes at det er os selv som handler paa den oven anførte Maade, at det er os selv, som Samfund betragtet, som Samfundsorganisme, der forøver et umaadeligt Kraftspild, til Skam og Skade saavel for hele Samfundet, som for de fleste enkelte Individer i Samfundet.

Det træffer ikke saa sjældent at en Mester skaffer sig en Entreprise i en By, langt borte fra hans Bopæl; man har mange Exempler paa at Mestre fra København endog faar Bestilling paa Arbejde i fjerntliggende Provinser som i Jylland, og det tidt Arbejde, de stedlige Mestre lige saa godt kunde skaffe udført. Nu vil man maaske indvende at dette Forhold aldeles ikke passer paa Lignelsen om den Mand, der gjorde sig unødige Anstrængelser for at naa til det øverste af Døren, da Mesteren meget godt er i Stand til at paatage sig et saadant fjernt Arbejde, uden at det skader hans Forretning; ja at han tværtimod endogsaa har Fordel deraf.

Meget vel, den enkelte har Fordel deraf, men samfundsmæssigt set foregaar der et Kraftspild, og Samfundet har Skade deraf.

Ikke nok med at Udførelsen fordyres ved Rejser og ved Befordring af Materialier og Værktøj etc. fra det ene Sted til det andet, samt ved forhøjet Arbejdsløn uden at Arbejderne faar større Udbytte deraf alligevel; men hvad der er værre, de stedlige Kræfter overflødiggøres og tvinges til Kraftspild for at naa andet Steds hen. Lad os tage en anden Lignelse: En Bager boer paa Christianshavn, en anden paa Frederiksberg; de fabrikere begge Produkter, der staar fuldstændig paa Højde med hverandre i Velsmag og Næringsværdi. Bageren fra Christianshavn har en Kusk, der kører om paa Frederiksberg for at afsætte sit Brød, og Frederiksbergbageren har én, der kører paa Christianshavn i

samme Øjemed. Er dette ikke et taabeligt Kraftspild? Ganske vist skaffes der, som der siges, paa den Maade Arbejde til de to Kuske, men vi bør huske paa, at Samfundet er en Organisme, eller i det mindste burde være det, hvor det gælder at lette Arbejdet i Stedet for at besværliggøre det. Man bør ikke som Manden, anstrænge sig for at naa til det øverste eller til det nederste af Døren, naar det ikke er til nogen som helst Nytte. De Kræfter, Samfundsorganismen paa umaadelig mange Omraader kan spare, vil saa udmærket godt kunne anvendes til produktive Øjemed og til fælles Bedste ved forøget Produktion af Livsfornødenheder.

Det er netop det nuværende privatkapitalistiske Samfunds Hovedbrøst, at den enkelte maa overanstrænge sig for at komme til Fadet, uden Hensyntagen til, om han derved jager to andre bort, og det er en Forbandelse ved Individualismen i sin udprægede egoistiske Form, at den lader den heldige, den der har opnaaet Beskæftigelse, anstrænge sig for at frembringe et Overmaal af Varer i saa forholdsvis kort Tid, at det bliver til Skade for ham selv, ligesaa meget som for dem, han har maattet skubbe til Side; thi ihvorvel det burde være en Velsignelse at der frembringes Overmaal af Livsfornødenheder og Nydelsesmidler, saa er det bleven en Forbandelse, derved at disse er bleven utilgængelige for den store Masse. Samfundsorganismen eller rettere Dele deraf overanstrænger sig i den ene Periode, saaledes at den, ligesom Manden med Værelset i foranstaaende Lignelse, maa ligge i Krampetrækninger i den næste Periode. De store Produktionskriser følger uundgaaeligt i Hælene paa den planløse Benyttelse af den for Haanden værende Arbejdskraft.

Men i et paa Basis af „Arbejdet“ ordnet Samfund, vilde der ved en maadeholden Anvendelse af alle Kræfter kunne naas ganske anderledes Resultater af Produktion. Og naar Samfundet blev betragtet som en Organisme, hvor hvert Individ var en Del, et Lem af denne, og det blev erkendt at Organismen ikke kunde være sund, naar hele Dele deraf led Nød, og naar Produktionsmassen blev fordelt efter Behov til Individerne, til de enkelte Dele af Organismen, — da vilde alt vanvittigt og ødelæggende Kraftspild fjernes af sig selv.

L. G—r.

Regulære Polygoner.

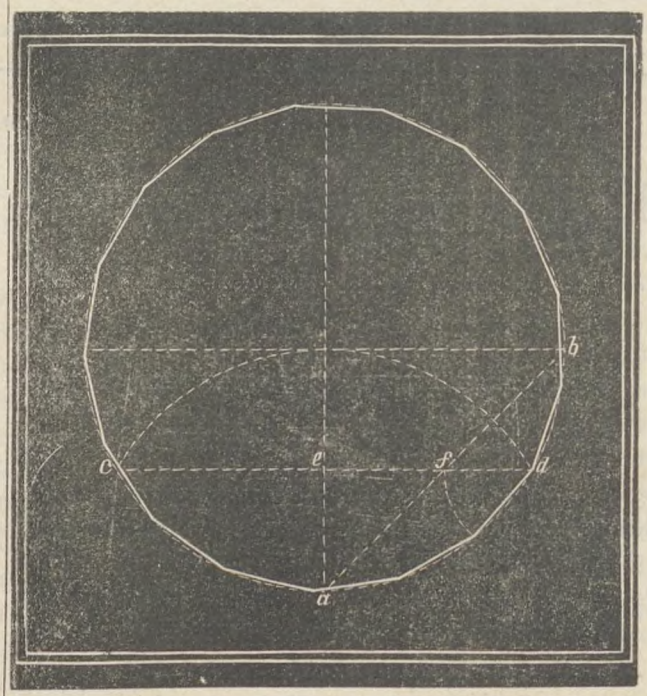
(Fortsat).

Syttenkanten. Indskrives en Syttenkant i en Cirkel, hvis Radius er 1 Meter faas Størrelserne:

s = Syttenkantens Side = 367,49904 Millimeter.
ϱ = Mindste Radius = 982,97310 —
r = Største Radius = 1000.

Man vil, ved at sammenholde denne Artikel med Artiklen om den regulære Syvkant (Fagt. f. M. April 1891), se at Forskellen mellem Syvkantens Side og Halvdelen af Radius paa det allernærmeste er lig med Syttenkantens Side. Syvkantsiden er nemlig med 1 Meters Radius 867,76748 m.m.; fradrages herfra 500 m.m, som er Halvdelen af Radius, faar man 367,76748 m.m, hvilket kun er 0,26844 m.m. eller ca. $^1/_{1400}$ større end Syttenkantens Side.

Denne Omstændighed har Forfatteren til nærværende Række Artikler benyttet til følgende Konstruktion, som første Gang offentliggøres her.

Man konstruerer Firkantsiden *ab* (Fagt. f. M. Juli 1890) og Trekantsiden *cd* (Fagf. f. M. Febr. 1890), og betragter Halvdelen *ed* af Trekantsiden som Syvkantside; af de to Stykker, hvori denne sidste er delt ved Skæring med Firkantsiden er *ef* det samme som den halve Radius og Stykket *fd* maa altsaa meget nær være lig med Syttenkantens Side.

Vi har imidlertid i vor Omtale af Syvkanten paapeget at den benyttede Konstruktion for denne ikke var aldeles korrekt, og Fejlen vil for den kortere Syttenkantside selvfølgelig vise sig forholdsvis betydeligere end for Syvkantsiden. Da Halvdelen af Trekantsiden med 1 Meters Radius er 866,02540 Millimeter vil Stykket *fd* være 366,02540 m.m.; Syttenkantens Side er derfor efter ovenstaaende Konstruktion 1,47364 Millimeter for lille, hvad dog kun er ca. $^1/_{250}$ at den hele Sides Længde.

Eks. 1. Søg Arealet i en Syttenkant, hvis største Radius er 1 Meter. Regningen udføres med hele Centimeter. — $0.37 \times 0.98 \times 17 \times {}^1/_2 = 3.0821 = 3,08$ □ Meter.

Eks. 2. Hvormeget er Siden for kort i hosstaaende Figur, hvis største Radius er $^1/_{20}$ Alen (1 Decimaltomme)?

$$1000 - 1{,}47364 - \frac{^1/_{20}\text{ Alen.}}{14\,^3/_5\text{ Linie.}}$$

$$1000\ )\ 21{,}22042$$

$$0{,}02122\text{ Lin.} = \text{ca. } ^1/_{50}\text{ Lin.}$$

Den syttende Del af Cirkellinjen er $21\,^3/_{17}$ Grader. Syttenkantens Side er altsaa Korde til den Bue, der udtrykt i Grader, Minuter og Sekunder er 21° 10" 35,29412"'. Det Stykke som Siden ved den her benyttede Konstruktion er for kort, svarer til en Bue paa 5 Min. 3,95842 Sek. (ca. 5" 4"'). Ved at føre Siden 17 Gange rundt i Cirkelen, vil Fejlen selvfølgelig forstørres sytten Gange, og man kommer til at mangle 1° 26" 7,29314"' i at naa tilbage til sit Udgangspunkt. Den Korde som svarer til den manglende Bue er 25,05100 m.m. naar Cirkelens Radius er 1 Meter.

Eks. 3. Hvor mange Tommer og Linjer udgør Siden i en Syttenkant, hvis største Radius er 1 Meter? (1 Meter = 3,1862 Fod).

$$1000 - \frac{3{,}1862\text{ Fod}}{1{,}17925\text{ Fod.}} - 367{,}49904.$$

14 Tom. 1,81200 Lin. = 14 Tom. $1\,^4/_5$ Lin.

Eks. 4. I en regulær Syttenkant er foranstaaende Konstruktion benyttet. Radius til den omskrevne Cirkel er 3 Tom. vor stor er Afstanden mellem det Punkt paa Cirkellinjen, hvor man begynder at afsætte Polygonen og det Punkt, hvor man har afsat Siden 17 Gange.

$$1000 - 25{,}05100 - \frac{3\text{ Tom.}}{36\text{ Lin.}}$$

$$1000\ )\ 901{,}83600$$

$$0{,}90184\text{ Lin.} = \text{ca. } ^9/_{10}\text{ Linie.}$$

(Fortsættes).

Svar fra Malerlauget.

Som tidligere omtalt indsendte Malernes Fagforening her, i Skrivelse af 9. Decbr. f. A., en fornyet Anmodning til Malerlauget om dettes Medvirkning, dels til Opnaaelsen af absolut bindende Bestemmelser vedrørende Lønningsvilkaarene, og dels til Oprettelsen af en Voldgiftsret til Bilæggelse af eventuelle faglige Tvistspørgsmaal.

Paa denne Skrivelse sendte Lauget den 21. Marts et overordentlig imødekommende Svar, idet begge Anmodninger vare tagne til Følge, ligesom Lauget paa sin Generalforsamling havde vedtaget Nedsættelsen af et Udvalg til at foretage de forberedende Skridt til Udarbejdelsen af Grundlaget for Sagens videre Behandling i et Fællesudvalg valgt af henholdsvis Malerlauget og Malernes Fagforening. Det af Lauget nedsatte Udvalg, har alt paabegyndt sit Arbejde og vil hurtigst muligt fremme samme.

Det vil herefter forhaabentlig med gensidig Hensyntagen, lykkes at hidføre hvad der fra Svendenes Side er ønsket, for Voldgiftsrettens Vedkommende altid og for Overholdelse af Prislisten har været anset for nødvendigt fra den Dag da en Doms Afsigelse lod os forstaa, at der hertil udfordredes noget mere end man hidtil havde tænkt.

Notitser fra Afdelingerne.

Aalborg. Ved den nys afholdte Generalforsamling fratraadte J. L. Nielsen som Formand, og i hans Sted valgtes Afdelingens tidligere Formand Chr. Christensen.

København. Malernes Fagforening afholdt sin ordinære halvaarlige Generalforsamling den 5. April. Dagsordenen var: 1) Forhandlingsbogen. 2) Beretning om Virksomheden. 3) Regnskabet og Budgettet. 4) Valg af Formand, 4 Repræsentanter og 1 Revisor og 5) Forskellige Forslag.

Emil Claussen dirigerede. Efter at Sekretæren havde oplæst Forhandlingsbogen, afgav Formanden Beretning om Virksomheden i det forløbne Halvaar, der udover det rent almindelige havde affødt 2 Begivenheder af stor Interesse, nemlig: den bekendte „Erstatningssag", anlagt mod Foreningen af Malerm. Enghoff, hvorunder denne paastaar sig tilkendt en Bagatal af 2000 Kr. og Foreningen en Bøde for Krænkelse af Citantens „Privatlivs Fred", — og Malerlaugets imødekommende Svar paa vor Henvendelse med Anmodning om Medvirkning til Oprettelsen af en Voldgiftsret og afgørende Bestemmelser paa Lønsystemets Omraade. Beretningen godkendtes enstemmig. Ligeledes Regnskabet, hvis Status viser en Formuefremgang stor ca. 1100 Kr.

Til Formand genvalgtes Rudolf Poulsen og til Repræsentanter P. Slott, E. Carlsen og N. Klein og istedetfor M. Jensen, der ikke ønskede Genvalg, valgtes C. M. Christensen. Suppleanter bleve Chr. Andersen, Joh. Petersen og S. C. Sjøberg. Til Revisor valgtes C. J. Olsen og Supleant N. H. Voss.

Et af Bestyrelsen stillet Forslag, om Køb af 15 Aktier i Arbejdernes Fællesbageri, vedtoges. Ligeledes vedtoges C. J. Olsens og E. Claussens Forslag om gennem Foreningen at søge tilvejebragt Garanti for Arbejdslønnen under eventuelle usolide Foretagender. Et af Chr. Andersen stillet Forslag, om Understøttelse af tilskadekomne Medlemmer gennem et ekstra Kontingent, toges tilbage af Forslagsstilleren efter at have fremkaldt en Diskussion, hvorunder det bestemt pointeredes, at dette Spørgsmaals Løsning laa over Arbejdernes Kræfter, og maatte være en Samfundssag, saa vist som Samfundet i sin Helhed tager Broderparten af vort Arbejdes Udbytte.

Hermed var Dagsordenen udtømt og Formanden meddelte, at der for Tiden truer med Strejke i Helsingør, hvor Afdelingen forsøger at opnaa en Timeløn af 35 Øre. I Anledning af Odenseafdelingens Faneindvielse Lørdag den 8. April vedtoges at afsende telegrafisk Hilsen, hvorefter Dirigenten sluttede Generalforsamlingen med Opfordring om ihærdig Agitation i det kommende Halvaar.

Randers. Ved Overenskomst med Mestrene er Arbejdstiden forkortet med $^1/_2$ Time, der er lagt til Middagen, saaledes at Arbejdstiden fra 6—6 udgør

10 Timer. Samtidig er 33 Øre fastsat som Timeløn, medens Hellidags- og Overarbejde betales med 40 Øre pr. Time.

Paa Fagmødet i Randers sidste Sommer, drøftedes Spørgsmaalet om Anskaffelsen af et Fagemblem, og vedtoges det paa Forslag fra Aalborg at henstille til Hovedbestyrelsen det ønskelige i denne Tankes Realisation. Afdelingen i Randers henleder Opmærksomheden herpaa nu og formener, at det under alle Omstændigheder lod sig gøre for Jyllands Vedkommende, og at det vilde faa Betydning, som Mærke for hvad man er.

I denne Retning frembyder Tanken imidlertid nogen Vanskelighed; thi ganske sikkert blev det kun Malere, Medlemmer af Malerforbundet som kunde anskaffe sig det eventuelle Emblem, men lige saa sikkert vilde mere end en, efter først at være udslettet af Forbundet, desuagtet pynte sig med Forbundets Mærke, naar Vedkommende nu en Gang var i Besiddelse af samme. Som egentligt Kontrolmærke blandt Medlemmerne, vilde Emblemet derved tabe sin Betydning og aldrig kunne maale sig med Forbundets Bog og Mærkesystem, der med Undtagelse af Randers og Aarhus nu benyttes i alle Afdelinger, og til enhver Tid afgiver det bedste Bevis for hvem man er, i kollegial og kammeratlig Henseende.

Holbæk. Afdelingens Kasserer P. Andersen, der lige siden Foreningens Oprettelse har været et trofast og virksomt Medlem, er atgaaet ved Døden. Hans Bortgang vil blive et dybt født Savn for den Forening, han altid havde omfattet med saa stor Interesse.

Odense. Lørdagen den 8. April indviede Afdelingen ved en særdeles vellykket Festlighed, sit ny anskaffede Banner. Festen, der afholdtes i Overstræde, tog sin Begyndelse Kl. 9. Efter at Afdelingens Sangkor havde afsunget et Par Sange, talte Afdelingens Formand Sophus Mortensen for Fanen, som dernæst afsløredes. (Fanen er rød med blaa Frise; paa den røde Bund er malet en kvindelig Figur, medens Frisen er dekoreret med forskellige faglige Atributer). Herefter talte Næstformanden A. Nielsen for Afdelingen og Kasserer M. Jensen for Malerforbundet i Danmark. Et Par af J. Chr. Nielsen forfattede Sange gjorde megen Lykke. Efter forskellige „Skaaler" fortsattes med et animeret Bal indtil Kl. 5, hvor Festen sluttedes med at man til Socialistmarschens Toner og med Banneret i Spidsen marscherede Salen rundt. Til Festen indløb telegrafiske Hilsener fra henholdsvis Malernes Fagforening i København og Hovedbestyrelsen for Malerforbundet.

Helsingør. Afdelingen har i længere Tid ført Underhandlinger med Mestrene om en Forhøjelse af Timelønnen fra 30 til 35 Øre, samt en Timeløn af 50 Øre for Over- og Helligdagsarbejde. Disse Underhandlinger vare imidlertid med Udløbet af Marts, kun naaet til det ikke helt ualmindelige Resultat, at Mesterforeningen henviste Fagforeningen til Underhandling med de enkelte Mestre, medens et Forsøg i denne Retning godtgjorde, at d'Hr. Mestre i det hele taget ikke vilde forpligtige sig til nogetsomhelst. Paa dette Stadium søgte Sekretæren for Malerforbundet at opnaa en Konferrence med Mesterforeningens Formand, men til Trods for at denne blev averteret om hvilken Dag man ønskede at træffe ham, mislykkedes Forsøget, idet den ærede Formand „lige var gaaet ud" og ikke havde følt sig foranlediget til at aflægge nogen Besked om at en anden Tid paa Dagen vilde passe ham bedre. Som Følge heraf vedtoges det at afæske Mesterforeningen et bestemt Svar inden den 8. April, paa hvilken Dag Afdelingen da vilde afholde Generalforsamling for at tage Stilling til samme.

Ved Redaktionens Slutning indløb Meddelelse om at Forholdene vare ordnede, idet Mestrene nu havde underskrevet de opstillede Fordringer, hvorved den for otte Dage siden ikke helt usandsynlige Arbejdsnedlæggelse, der maatte blive en Følge af Mestrenes Afslag paa en saa beskeden Fordring som 35 Øre pr. Time, bortfaldt.

Ved Afdelingens forrige Generalforsamling afgik H. L. Hansen som Formand og i hans Sted valgtes Chr. Nielsen.

BEKENDTGØRELSER.

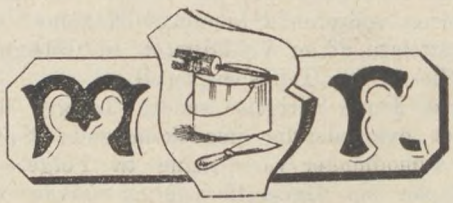
„Malerforbundet i Danmark".

Alle Sager Forbundet og Fagtidende vedrørende bedes adresserede til Sekretæren, **Rudolf Poulsen, Ryesgade 37, 2. Sal.** København Ø.

Hovedbestyrelsen afholder ordinært Møde den sidste Torsdag i hver Maaned.

Fortegnelse over Formændene i Forbundets forskellige Afdelinger:

København,	Malernes Fagf Rudolf Poulsen, Ryesgade 37, 2 S.
do.	Møbelmaler – Rudolf Nielsen, St. Knudsvej 37.
Hillerød,	J. P. Nielsen, Frederiksborg Nyhuse.
Helsingør,	Chr Nielsen, Sudergade 7 B, 2. Sal.
Holbæk,	C Lorentzen, Studiestræde.
Odense,	Sophus Mortensen, Vesterbro 33.
Aalborg,	Chr. Christensen, Waldemarsgade 7.
Aarhus,	P. Petersen, Skovvejen 8, 1. Sal.
Randers,	A. Christiansen, Volden 3.
Esbjerg,	S. Madsen, Torvet.
Roskilde,	Th. Eriksen, Bondethinget 18.
Næstved,	H. P. Frederiksen, Møllegade 170.

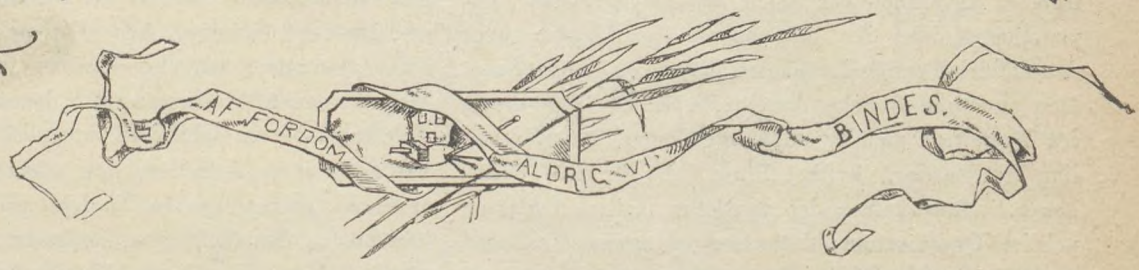

København. Malernes Fagforening afholder Medlemsmøde hver Onsdag Aften Kl. 8½ i Rømersgade 22, 1. Sal Foreningens Kontor, som er samme Steds i Stuen, er aabent hver Lørdag Aften fra Kl. 8 - 10. Indmeldelser og Kontingent modtages begge Steder.

Redigeret af Rudolf Poulsen.

Trykt hos J. Henriksen, Rømersgade 22, København.

FAGTIDENDE FOR MALERE.

Maj. | Udgivet af Malerforbundet i Danmark. | 1893.

Udlandets Arbejderbevægelse.

Foredrag i Malernes Fagf. af J Jensen.

Arbejderbevægelsen er i vore Dage af to Arter. Den ene, Fagforeningsbevægelsen, er den gennem hvilken vi søger direkte at tiltvinge os bedre Livsvilkaar, medens vi benytter den anden, den politiske, til Omdannelse af Samfundets Grundlag. Disse to Retninger, der hver for sig har sin Opgave at løse, arbejder dog som et fælles stort Hele, og det er heldigvis saaledes, at det omtrent hele Verden over, er de samme Folk, der staar som Deltagere af begge Arter af den moderne Arbejderbevægelse —; dem der først maa undtages herfra er de engelske Trades Unions og en Del af Amerikas Arbejdere, de saakaldte „Arbejdets Riddere", men selv begge disse Organisationer begynder dog at virke og organisere sig i Lighed med Arbejderne paa det evropæiske Fastland. Man er ofte tilbøjelig til at antage Englands Befolkning for temmelig konservativ, hvad der i Virkeligheden ikke er Tilfældet, den maa tværtimod siges at være meget revolutionær, ja England er vel egentlig det mest frisindede Land i Evropa. Om det kapitalistiske Samfund end har udviklet sig noget roligere i England end f. Eks. i Frankrig, har der dog til Tider været ret revolutionære Tendenser i Luften; for ganske kort Tid siden udtalte endog Englands forhenværende Premierminister Salisbury sig om Revolution over for det bekendte „Home Rule" Spørgsmaal. Grunden til de engelske Fagforeningers noget konservative Anstrøg maa søges deri, at disse, der jo er betydelig ældre end alle andre Landes Fagforeninger, er dannet paa et tidligere Stadium af Udviklingen, og saaledes paa et noget andet Grundlag end vort nuværende. De engelske Arbejdere har allerede for lang Tid tilbage været stærkt deltagende i den parlamentariske Bevægelse og troede, de derigennem kunde tiltvinge sig de ønskede Rettigheder, hvad der snart viste sig at være fejl, hvorfor de satte alt ind paa Fagforeningsbevægelsen, der fik et ganske andet Præg end vore Fagforeninger, idet de samtidig er Assuranceforeninger, der yder Syge- og Begravelseshjælp, Hjælp til Værktøj, Alderdomsunderstøttelse o. s. v. Kontingentet udgjorde 40 á 50 Kr. aarlig. Paa dette Program har de saa i en Aarrække holdt sig oppe, og man har stadig talt om de stærke engelske Fagforeninger, men paa sidste internationale Kongres oplystes, at af ca. 13 Mill. Arbejdere var kun en Mill. organiseret, det er saaledes ikke ved deres Tal at disse Foreninger har kunnet udøve en saa stor Indflydelse, som faktisk har været Tilfælde. Efterhaanden som Udviklingen er fremskreden, har Forholdene væsentlig forandret sig. Arbejdskøberne har set deres Fordel ved at tage Folk udenfor Organisationen, og derved har Foreningerne haft saa store Udgifter til Arbejdsløse, at deres Midler ikke har kunnet strække til; det er egentligt det der har givet de gamle engelske Fagforeninger deres Knæk. Arbejdernes Organisation i England har derfor begyndt at faa en anden Form, den samme som hos os, og overalt i Kulturlandene. I de sidste Aar har man ogsaa der søgt at organisere alle Arbejdere, ikke alene de teknisk uddannede, som kun var dem der tidligere havde dannet Fagforeningerne. De gamle Fagforeninger er nu naaet saa vidt at de tager Hensyn til de nye, deltager sammen med dem

paa deres Aarsmøder o. s. v. Det har for os sin store Betydning, at de engelske Fagforeninger er saa gamle som de er og ikke mindst fordi disse, skønt de har staaet med et vist konservativt Præg, dog er vidt fremskredne, ja maaske videst. Arbejderbevægelsen paa Fastlandet er jo af en ganske ny Dato. Den Bevægelse, der udgik med den store franske Revolution var ingen Arbejderbevægelse, det var Bourgeoisiet der tilkæmpede sig Magten over det middelalderlige Lensherredømme og Lavsvæsen. Den egentlige franske Arbejderbevægelse daterer sig fra Fyrrerne, men er noget ejendommelig i forskellige Henseender, hvilket Præg den til dels endnu bærer. Man skelner der vanskelig mellem faglig og politisk Organisation; dette hænger nærmest sammen med det franske Folks Temperament, de hænger sig ofte i Ubetydelighed, adskiller sig og danner Grupper over næsten ingen Ting, men kommer der et afgørende Slag, skal de nok vide atter at finde hverandre. Man har søgt at ville kalde Kommunen i Paris 1871 for et socialistisk Foretagende, hvad den i Virkeligheden slet ikke var. Det var ikke Arbejderne i egentlig Forstand der gik i Spidsen for denne Opstand, det der ledede til Opstanden var Misfornøjelsen med Thiers Regimente efter Krigen med Tyskland. Paa samme Maade har man søgt at ville gøre Nationalværkstederne socialistiske og tillagt Louis Blanch disse, skønt de oprettedes mod hans Villie.

De franske Arbejdere har i den sidste Tid stærkt kastet sig over at tilkæmpe sig den politiske Magt, hvilket har medført en meget udvidet Valgret, nemlig fra 21 Aars Alderen; tillige har de taget meget livlig Del i de kommunale Anliggender og har tilkæmpet sig vidt udstrakte Rettigheder, dette har atter skaffet Liv i Fagforeningsbevægelsen, og som Resultat maa her først nævnes Arbejderbørsen i mange franske Byer. I disse Børser har de forskellige Organisationer deres Kontorer og Sammenkomstlokaler, ligesom de er Sædet for Voldgiftsdomstole og Udarbejdelsen af statistiske Beretninger, Fagene vedrørende o. s. v. Der er saaledes betydelig Lighed mellem deres Virksomhed og vore samvirkende Fagforeninger. Men Forskellen er den, at Størstedelen af Udgifterne afholdes af Kommunen, medens vi hos os selv maa betale. En Arbejderbørs her i Byen i Lighed med Paris's vilde være af meget stor Betydning og Fordel for vore Organisationer. En anden Ting der ligeledes spiller en stor Rolle i den franske Arbejderbevægelse er Voldgiftsretter, som der findes i stor Udstærkning. De Stridigheder der her varer Aarevis og koster mange Penge, afgøres ved en Voldgiftsret i faa Timer. Som mærkelig for den franske Arbejderbevægelse er en Del indskrænkede Bestemmelser, som f. Eks. maa ingen Udlænding være Medlem af en Fagforenings Bestyrelse o. l. Disse Lovbestemmelser er fremkomne som Følge af, at man søgte at gøre Pariserkommunen til en socialistisk Opstand. De engelske Fagforeninger har fornemlig deres Styrke i, at de slutter sig sammen i Forbund over hele Landet paa samme Maade som vi her hjemme; det modsatte er Tilfældet i Frankrig, hvor Fagene ofte er adsplittet i flere Grupper; saaledes fandtes i Paris 1889 for Malere alene 5 Afdelinger. At denne Deling svækker Kræfterne er en Selvfølge, men ikke desto mindre har de franske Arbejdere dog adskillige Gange vist at kunne gennemføre en Fordring, jeg skal saaledes kun nævne den bekendte Borgmester-Strejke. Men ogsaa i denne Henseende bedre Forholdene sig efterhaanden som den moderne Socialisme trænger frem. I England og Frankrig saavel som Tyskland har man med Undtagelse af de Fag, hvor Udsvedningssystemet finder Sted, stadig søgt at bibeholde det Lønsystem, hvor der betales efter Tid og ikke i Akkord —; alene dette, at Arbejderne i disse 3 store Lande vedblivende og af al Magt søger at holde Akkordsystemet ude, turde være tilstrækkeligt Bevis for det forkastelige i denne Betalingsmaade.

I Tyskland er vel Forholdene saa bekendt for Størstedelen af Malerne, at det vil være unødvendig at komme nærmere ind derpaa, dog skal jeg sige et Par Ord om Arbejderbevægelsens Begyndelse. Almindeligvis antager man Lassalle som Socialismens Banebryder i Tyskland, hvad der paa en vis Maade ikke er fuldstændig rigtig. Det Lassalle begyndte at virke for, var Dannelsen af et radikalt Borgerparti, men under dette Arbejde opdagede Lassalle snart, at der ikke kunde være Tale om noget der hed radikalt Borgerparti, og han tog da fat paa Organisationen af Proletariatet; disse Foreninger, der stode paa Selvhjælpsprincipets Grundlag, er senere bleven fuldstændig socialistiske og danne i Forening med Karl Marx's Tilhængere, det nuværende tyske Social-Demokrati. De af Lassalles ivrige Modstander, Schulze-Delitz dannede Foreninger, er senere gaaet til Grunde. Det nuværende Standpunkt i den tyske Arbejderbevægelse falder iøvrigt fuldstændig sammen med vort, og en af de Fordringer, der i alle Kulturlandene i Øjeblikket træder mest i Forgrunden, er Spørgsmaalet om 8 Timers Arbejdsdagen.

Disse 3 Lande jeg her har nævnet, England, Frankrig og Tyskland er de, der i Evropa er de toneangivende, men der er et 4de der i Øjeblikket stærkt tildrager sig Opmærksomheden, og det er Belgien, hvor der — som det vil være dem bekendt, i lange Tider, men da særlig de sidste Dage er kæmpet energisk for Indførelsen af den almindelige

Valgret. Belgien staar med en ganske ung Arbejderbevægelse og er vel det Land, hvor Kapitalismen er videst udviklet, som Følge deraf Proletariatet yderst forarmet, hvorfor ogsaa ofte Stridigheder og Strejker har givet sig Udslag i Revolter.

De belgiske Arbejdere har dog efterhaanden og paa en ganske kort Tid, skabt en ret betydningsfuld Organisation, der nu har vist at kunne tiltvinge sig Ret til Deltagelse i den belgiske Statsstyrelse, den Bourgeoisiet saalænge har været ene om. Den almindelige Valgret er fra i Gaar indført i Belgien, ganske vist med nogen Modifikation, men det vedtagne Forslag danner dog et Grundlag for Udarbejdelsen af en mere retfærdig Valglov. Den Strejke der har fremtvungen Valgretten, har omfattet 2—300,000 Mand og viser med hvilken Interesse de belgiske Arbejdere omfatter deres politiske Rettigheder. Det lader sig forstaa, naar man ved at Belgien næsten udelukkende er et industrielt Land. (Fortsættes).

Notitser fra Afdelingerne.

Odense. Afdelingen afholdt sin halvaarlige Generalforsamling den 26. April. Til Formand valgtes L. Hansen og til Kasserer Søderlund. Genvalgt blev: V. Møller Sekretær og H. Nielsen Suppleant.

Et Forslag om at deltage i Majfesten fremkaldte kun Meningsforskel i Spørgsmaalet om hvilken af Afdelingens Faner man skulde benytte. Efter nogen Diskussion vedtoges det kun at lade den gamle Fane møde ved Festen.

Ligeledes vedtoges et Forslag om vedblivende at støtte Sangkoret.

Det vedtoges at indbyde Mestrene til et Diskussionsmøde Onsdagen den 3. Maj for at drøfte Spørgsmaalet om Lærlingeholdet.

I Henhold til denne Vedtagelse afholdtes paa Salen i Overstræde et godt besøgt Møde af Mestre og Svende, dog vare Svendene særligt talrigt repræsenterede. Sophus Mortensen aabnede Mødet og bød Forsamlingen Velkommen, hvorefter Malermester P. Andersen valgtes til Dirigent. Sophus Mortensen indledede Diskussionen og fremhævede, at kun meget faa Byer, i Henhold til Malerforbundets Kvartalsberetning, rummede et saa uforholdsmæssigt stort Antal Lærlinge som Odense, hvad der nødvendigvis maatte være til Skade for Faget i Almindelighed og dettes udlærte Udøvere i Særdeleshed.

V. Møller opfordrede de tilstedeværende Mestre til at udtale sig om deres Stilling til det foreliggende Spørgsmaal. Naar Svendene nu maa gaa ledige en stor Del af Aaret, skyldes dette ikke mindst det store Lærlingehold, idet adskillige Mestre holde 5 á 6 og mange 2 á 3 Lærlinge.

Alb. Nielsen og Dirigenten opfordrede ligeledes Mestrene til at tage Ordet.

Malermester Hauptman kunde slutte sig til Svendenes Synspunkt og oplyste, at Stemningen paa et Møde i den gamle Mesterforening havde været Svendene gunstig.

Malermester Lorentzen mente ikke at nogen burde fortænke en Mester i at holde 2 Lærlinge, da det dog ikke godt lod sig forsvare at benytte Lærlingen mere end 1½ Aar til at „løbe i Byen“ før han fik en Afløser.

Sophus Mortensen fremhævede at Meningen jo ikke var at forbyde Lærlingehold, men kun regulere dette. Nu var Forholdet dette, at der gaves Mestre som udelukkende beskæftigede Lærlinge paa Svendenes Bekostning.

Mazanti mente ikke, at der var for mange Lærlinge i Forhold til Mestrenes Antal.

V. Møller ansaa det for rigtigere at bedømme Lærlingeantallet i Forhold til de Svende der beskæftiges. For nogle Mestres Vedkommende gælder det endog at de til Tider selv arbejde for andre Mestre som Svend.

Efter yderligere Diskussion foreslog Dirigenten at de tilstedeværende Mestre forebragte Sagen i deres respektive Foreninger for senere i Fællesskab at drøfte samme. Hermed sluttedes Mødet, hvorefter Afdelingens Sangkor paa Opfordring afsang et Par Sange.

Holbæk. Efter en foreløbig Meddelelse er der ved Underhandling med Mestrene opnaaet en Regulering af Arbejdstiden, samtidig med en Forhøjelse af Timelønnen.

Ny Afdeling.

Søndag den 7. Maj afholdtes et Møde for Malere i Slagelse, til hvilket Sekretæren for Malertorbundet var kommet tilstede, og indledede Dagsordenen, der var: Oprettelsen af en Fagforening for Malere.

Efter at Sekretæren havde udtalt sig om Organisationens Betydning, og ved Eksempler havde paavist, hvor absolut nødvendig denne var for Arbejderne, forsaavidt de ønskede Indflydelse paa de Forhold hvorunder de skulle arbejde, vedtoges enstemmigt Oprettelsen af en Afdeling, hvori samtlige tilstedeværende Kolleger straks indmeldte sig. Samtidig valgtes Bestyrelse. Formand blev W. Lützhøft.

D'hr. Afdelingsformænd

bedes paase at Maanedsberetningerne indsendes i rette Tid, da disse ere af stor Vigtighed. Ligeledes er det nødvendigt, at eventuelle Forespørgsler fra Sekretæren blive besvarede uden al for lang Betænkningstid. Særlig gælder dette de direkte Forespørgsler til vedkommende Formand. I det hele taget er Punktlighed i Forretningsgangen den første Betingelse for Fremgang, og denne tilstræber vi jo alle.

Sekretæren.

Faneindvielsen i Odense.

Ved Afdelingens Faneindvielse den 8. April blev nedenstaaende i Dagens Anledning af et Medlem forfattede Sange afsungne.

Mel.: Der er et Land, dets Sted o. s. v.

Et Halvaar er det siden Fanesagen
Blev vakt til Live, skønt mod Vintertid.
Med Haab og Glæde ventede vi Dagen,
Da vi saa Frugten af vort fælles Slid,
Det gamle Fanefond blev bedre spækket,
De fleste gave nu en Skærv til det,
Og nu blev Kronestykket sjældent knækket,
Af Kobbermønten var man bleven træt.

Vor gamle Fane gjorde os ej Ære,
En falmet Klud vort Kendingsmærke var,
At ikke altid synes, men at være,
Det er for os en Pligt, den Sag er klar,
Derfor hver Kammerat, som havde Evne
Og Hjærte for det nye Banners Sag,
Vi takke vil i Dag ved dette Stævne,
Og haabe Fanen falder i hans Smag.

Velkommen alle, som ved fælles Kræfter,
Vil virke til vort Samfunds rette Vel;
Thi Sejr og Lykke altid følger efter,
Naar Kampen føres kun for Sandt og Ret,
Kom derfor under Fanen, hver en Broder,
Som kæmpe vil mod Fattigdom og Nød,
Thi Jorden, ved vi, er jo alles Moder,
Og lige Ret har Børnene til Brød.

Ved Sammenhold vi fik vor nye Fane,
Ved Sammenhold hver Modstand bliver træt,
Ved Sammenhold der kan vi Vejen bane,
Ved Sammenhold vi naar vor fælles Ret,
Vor Fagforening bliver os til Nytte
Naar hver Kolega i dens Rækker staa.
Da først den kan vort Arbejd fast beskytte,
Og Sagens skønne Frugter først vi faa.

J. Chr. Nielsen.

Mel.: Nu bor Du i det Fjerne.

Vor Arbejdsløn at værne
Vor Sag er grundet paa,
Derfor bør alle gærne
I Forbund med os gaa.

Ej plettet er vor Fane
Af Uret eller Svig,
Vi blot vil Vejen bane
Ad Ærlighedens Sti.

Vi kæmpe kun for Livet,
Ej for at byde Trods.
Men tidt har Kampen givet
En ringe Sejr til os.

De Ord de fleste kender:
„Kun Enighed gør stærk",
Naar vi den ret anvender,
Da lykkes først vort Værk.

Men tro vi ville blive
Om Kampen end er haard
Og Arbejdsstanden give
Sin Ret og bedre Kaar.

Jens Chr. Nielsen.

BEKENDTGØRELSER.

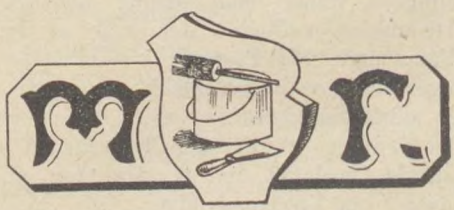
„Malerforbundet i Danmark".

Alle Sager Forbundet og Fagtidende vedrørende bedes adresserede til Sekretæren, **Rudolf Poulsen, Ryesgade 37, 2. Sal.** København Ø.

Hovedbestyrelsen afholder ordinært Møde den sidste Torsdag i hver Maaned.

Fortegnelse over Formændene i Forbundets forskellige Afdelinger:

København,	Malernes Fagf. Rudolf Poulsen, Ryesgade 37, 2 S.
do.	Møbelmaler — Rudolf Nielsen, St. Knudsvej 37.
Hillerød,	J. P. Nielsen, Frederiksborg Nyhuse.
Helsingør,	Chr. Nielsen, Sudergade 7 B, 2. Sal.
Holbæk,	Kr. Jørgensen, Ahlgade.
Odense,	L. Hansen, Vestergade 55.
Aalborg,	Chr. Christensen, Waldemarsgade 7.
Aarhus,	P. Petersen, Skovvejen 8, 1. Sal.
Randers,	A. Christiansen, Volden 3.
Esbjerg,	S. Madsen, Torvet.
Roskilde,	Th. Eriksen, Bondethinget 18.
Slagelse.	Wald. Lützhøft, Fruegade 137, 2. Sal.
Næstved,	H. P. Frederiksen, Ramsherredgade 254.

København. Malernes Fagforening afholder Medlemsmøde hver Onsdag Aften Kl. 8½ i Rømersgade 22, 1. Sal. Foreningens Kontor, som er samme Steds i Stuen, er aabent hver Lørdag Aften fra Kl. 8—10. Indmeldelser og Kontingent modtages begge Steder.

Odense. Afdelingen afholder Møde hver Onsdag Aften Kl. 8½ i Pogestræde Nr. 1, 1. Sal, hvor arbejdssøgende Kolleger til enhver Tid bør henvende sig.

Malersvende-Sangforeningen af 1878

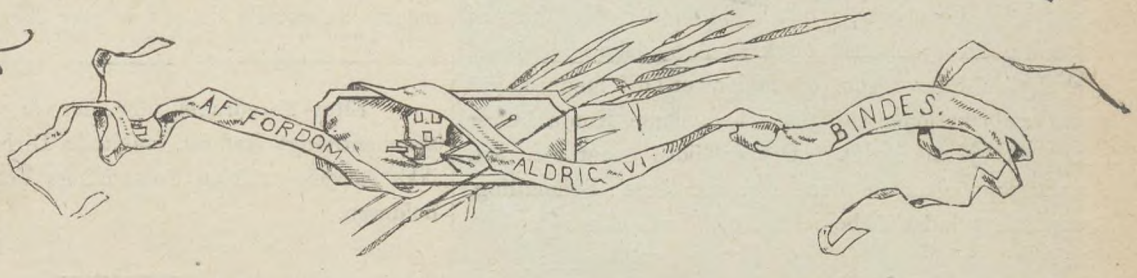
afholder

Sangøvelse hver Fredag Aften Kl. 9 paa „Søfryd", hvor nye Medlemmer optages.

Redigeret af Rudolf Poulsen.

Trykt hos J. Henriksen, Rømersgade 22, København.

FAGTIDENDE FOR MALERE.

Juni. | Udgivet af Malerforbundet i Danmark. | 1893.

Den faglige Organisation og dens Opgave.

Efter „Fagblad for Snedkere“ laaner vi Oversættelsen af efterfølgende Artikel, der i sin Tid fandtes i vort Broderorgan „Målarnes Facktidning“ i Stockholm.

Den tænkende Arbejder vil, saasnart han er blevet fuldstændig klar over sin og sine Lidelsesfællers Stilling, komme til fuld Forstaaelse af, at denne ikke helt kan omskabes af en nok saa formfuldendt og kraftig virkende faglig Organisation. Den Ramme indenfor hvilken vore Fagforeninger kan byde de slette Konjunkturer Spidsen, er kun ganske lille. Dette ligger i Sagens Natur. Det Virksomhedsomraade er for lille til, at vi derpaa kunne bekæmpe al den Modgang hvorunder Klasserne lider.

Dog, saa meget vil altid kunne udrettes, at det vel er værd at underkastes et omhyggeligt Studium at Alle og Enhver, som en Gang for alle er indregistreret som legemlig Arbejder, ja at omfattes med en saadan Varme og Energi, som er berettiget, naar det gælder om at slaa et Slag for Befrielsen fra det Lønslaveri, som vi alle lider legemligt under, men som vi desto værre ikke alle endnu har opfattet.

Det er jo klart, at inden der hos et Individ opstaar Ønsket om at blive befriet fra en vis Situation, saa maa han selv kende, hvorledes han sidder i det, han maa kunne bedømme sin Stilling og jævnføre den med det han ønsker, og hvad der gælder for det enkelte Individ gælder ogsaa for hele Klassen. Alle unaturlige Tilstande maa kendes og ses, inden det er muligt for Nogen at bedømme Forskellen mellem disse og den Friheds og Retstilstand han tilstræber.

Betingelsen for et sundt Omdømme i Almindelighed, er at være i Stand til at tænke og tænke logisk. Nuvel, et Produkt af logisk Omtanke er netop Fagforeningsbevægelsen, og lige saa lidt som det at tænke burde være de Priviligeredes Ejendom, ligesaa unaturligt vilde det være at indbilde sig, at Ideen om Sammenslutningens Magt skulde være opkommen for at være et behageligt Tidsfordriv i ledige Timer for et lille Faatal blandt Arbejderne. Ideen om Sammenslutningens Magt er ingen Hemmelighed — Enhver kan se den. Den er ingen Bibel som fordrer blind Tro — Alle kunde og burde kende den og undersøge dens Læres Holdbarhed. Om noget er almèn Ejendom, saa er det denne Idé. Om der findes nogle Pligter her i Livet saa er det vel den, at lære at kende Læren om Sammenslutningens Magt. Vi beder derfor Alle ret alvorligt at tænke over det her fremførte; den der gør dette, han er med det samme vunden for vor Sag.

Og dertil maa det komme. Først tænke og saa handle, saaledes sømmer det sig bedst for den fri Arbejder, som forstaar og skatter Værdien af den Frihed, som han selv og ikke andre har Fordel af.

Den faglige Organisations Opgave er: Med den uimodstaaelige Styrke, hvormed Sammenslutningen forlener os, at skride ind og søge at ordne de Forhold, som øve Indflydelse paa Vilkaarene for vor Eksistents, saaledes at denne paa den rimeligste Maade kan svare til det enkelte Individs Anstræn-

gelser i Kampen for Tilværelsen, uden derfor at komme til at staa hindrende overfor andres Ret til samme Belønning. Den vil regulere Anvendelsen af Arbejdskratten, saavel hvad Tiden som Lønnen angaar, idet den stadig hævder det Princip, at Sælgeren, efter hans Arbejdskrafts Anvendelsesværdi, selv bestemmer Prisen for denne Vare. Den vil af de nu værende Lønslaver, udviklede under Trykket af kunstige Konjunkturer og kras Arbejdskøberegoisme, skabe en Faktor som ogsaa har et Ord med i Laget ved Fabrikationen af disse bekvemme Konjunkturer paa Arbejdsmarkedet. Det er hidtil gaaet saa rart, man har gennem den hensynsløseste Behandling, uophørligt ladet Arbejderne føle deres Afmagt.

(Fortsættes).

Udlandets Arbejderbevægelse.

Foredrag i Malernes Fagf. af J. Jensen.

(Sluttet).

Den moderne Arbejderbevægelse strækker sig over hele Evropa, Rusland ikke undtagen, skønt man kun har lidet Kendskab til dette, saavel som Landene paa Balkanhalvøen, men ogsaa dér begynder Arbejderne med Interesse at følge og deltage i Kampen mod Kapitalherredømmet. Saaledes fik „Soc.-Dem."s Redaktion nylig sendende et socialdemokratisk Dagblad, udgaaende i Grækenland. I Norge og Sverrig har Arbejderbevægelsen nogen Vanskelighed ved at bane sig Vej, paa Grund af disse Landes store geografiske Udstrækning, i Forhold til deres Indbyggerantal; ligesaa i Landene Østrig, Spanien og Italien hvor den katolske Gejstlighed endnu udøver en saa stor Indflydelse. Det kan siges uden at fornærme nogen religiøs Følelse, at i de Lande hvor Præsteskabet har den største Magt, kan Arbejderbevægelsen vanskeligt trænge frem. I Amerika har Arbejderbevægelsen udviklet sig under ganske særegne Forhold og har derfor ogsaa vedblivende bevaret et særegent Præg, men ogsaa der er i de sidste Aar Socialismen skredet hurtigt frem.

Den Anskuelse, der var oprindelig i de engelske Fagforeninger, at man ved gensidig at under tøtte hverandre, kunde skaffe ordentlige Eksistentsbetingelser for alle Organisationens Medlemmer og saaledes tage Kampen op med Kapitalen, den Anskuelse svinder stadig; det gaar efter Haanden op for alle Arbejdere, hele Verden over, at hvor der er Mennesker der tilegner sig Udbyttet af andres Arbejde, der kan ikke være Harmoni mellem Samfundets forskellige Medlemmer.

I denne Bevægelse bør alle Arbejderne deltage, den Kamp vi kæmper, paa det faglige som paa det politiske Omraade, er ikke haabløs. Bourgeoisiet begyndte med paa den mest hensynsløse Maade at forfølge Fagforeningerne, men er nu naaede dertil at maatte anerkende disse i enhver Henseende.

Efter Foredraget, der her er givet i et noget sammentrængt Referat, takkede Dirigenten, paa den ikke særdeles talrige Forsamlings Vegne, Foredragsholderen.

5. Juni.

Mandagen den 5te Juni afholder Arbejderpartiet i Lighed med tidligere Aar en Folkefest paa Nørre Fælled, hvortil der afmarscheres fra Samlingspladsen paa Nørre Boulevard.

Vi opfordrer alle herværende Kolleger til at slutte sig til Malernes Fagforening, hvis Fane kommer til Stede paa Samlingspladsen.

Festtegn og Sange faaes hos Formanden ved Medlemsmødet og om Lørdagen paa Kontoret.

Allegoriske Fremstillinger.

(Forts.)

Andagten.

Denne har i den højre Haand et brændende Hjærte, holder i den venstre et Røgelsekar i en Kæde, og vender Øjnene mod Himlen.

Hykleriet.

Hykleriet eller den forstilte Andagt kendes paa en smuk, andægtig Maske som hun holder for sit hæslige, lumske Ansigt. Hun fremstilles ofte med maskeret Ansigt, sammenfoldede Hænder og en stor Paternosterkrands ved Bæltet.

Lumskheden

holder med den ene Haand en oprigtig Maske for Ansigtet, og skjuler med den anden en Dolk bag paa Ryggen. Ved Siden af den staar der en Ræv som Sindbillede paa Listigheden. De gamle Digtere valgte til Sindbillede paa Lumskheden en Skorpion, der kryber frem fra en Sten, under hvilken den har ligget skjult.

Bagvaskelsen.

Denne vil bedække sit Ansigt med et Slør for at skjule den Slangetunge, som hænger den ud af

Munden, og som, paa Grund af sin hastige Bevægelse, bliver trekantet i Spidsen.

Misundelsen.

Denne Last fremstilles snart som et Mandfolk, snart som et Fruentimmer. Den har skelende Øjne og Slangehaar, og griber ofte med Neglene eller bider med Tænderne i sit eget Kød. Den græske Digter Opitz synger om denne Last:

Nid er en hæslig Ting; dog maa man til dens Ære Bekende, Niddingen sig plejer selv fortære.

Uenigheden.

Uenighedens Gudinde Eris er kendelig, foruden hendes trættekære Mine, paa et Guldæble, hvorpaa der staar de græske Ord:

'HKAAH AABETO,

det er: Den Skønne faar det. Nogle give hende desuden et Par Slanger i Haaret.

Vreden.

Vreden eller Forbitrelsen fremstilles enten i mandlig eller i kvindelig Skikkelse med et truende Aasyn, med en Dolk eller Fakkel i Hænderne, og undertiden ogsaa med Slangehaar.

Frygten.

Denne fremstilles snart som en gammel Olding, snart som en ung Pige med blegt Ansigt, forskrækkede Miner og undertiden tillige med sammenfoldede Hænder. Ved Siden af den anbringes en Kanin eller Hare. Denne Atribut anbringes ogsaa paa Frygtens Skuldre eller den vises svævende i Luften.

Fortvivlelsen

har liggende ved Siden af sig et sønderbrudt Anker og vender en Dolk imod sit Bryst.

(Forts.)

Regulære Polygoner.

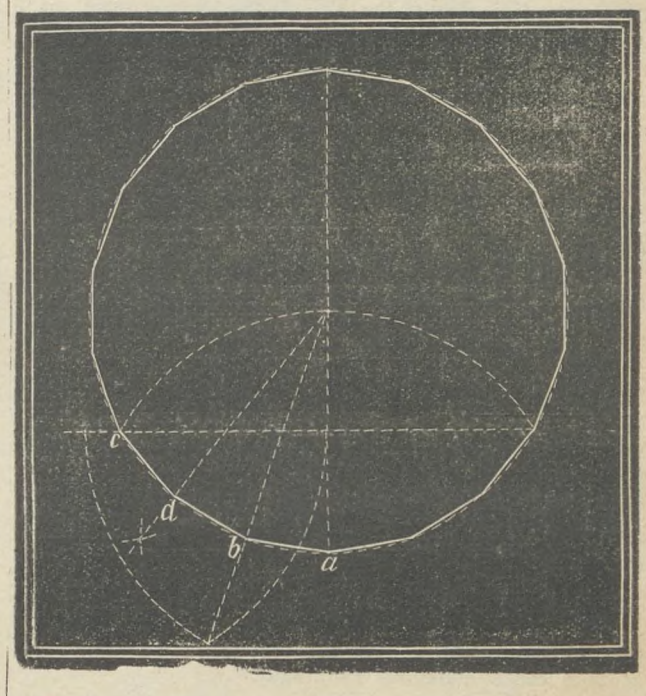
(Fortsat.)

Attenkanten. Til Attenkanten benyttes samme Konstruktion som til Nikanten (se Fagt. f. M., Decbr. 1891), og som Attenkantside betragtes enten den Korde der forbinder Punkterne *a* og *b*, eller man halverer Nikantsidens Bue *bc* i Punktet *d* og benytter Korden *bd* som Attenkantside.

Den attende Del af Cirkellinjen er 20 Grader. Indskrives Attenkanten i en Cirkel med Radius = 1 Meter faar man:

s = Attenkantens Side	=	347,29636	Millimeter
ρ = Mindste Radius	=	984,80775	—
r = Største Radius	=	1000	—

Buen *ac* der svarer til Sekskantsiden indeholder 60 Grader. Hver af de tre Stykker *ab*, *bd* og *dc* skulde altsaa være 20 Grader, men som omtalt ved Beskrivelse af Nikanten bliver ved nærværende Konstruktion en Korde mellem Punkterne *b* og *c* noget for lille som Nikantside og hver af de to Buer *bd* og *dc* er altsaa mindre end 20°, medens Buen *ab* maa være saa meget større end 20°, som de første to tilsammen er mindre.

Korden *ab* er ved den benyttede Konstruktion 348,37312 Millimeter, den er altsaa 1,07676 Millimt. for stor, det er ca. 1/325 af Sidens Længde. Hver af Korderne *bd* og *dc* er derimod 346,75794 Mlmtr., hvilket er 0,53842 Millimt. for lidt eller ca. 1/650 af Længden.

Udtrykt i Minuter og Sekunder er Korden *ab* 3 Min. 42 1/10 Sek. for stor; benyttes derfor denne som Attenkantside ved Konstruktion af Polygonen vil Fejlen summere sig op til 1° 6' 37 4/5" hvilket svarer til en Korde paa 19,38166 Millimeter. Føres derimod Korden *bd* atten Gange rundt i Cirkelen bliver den samlede Fejl, kun 33' 18 9/10" der svarer til en Korde paa 9,69091 Millimeter.

Mindst kendelig vil Fejlen selvfølgelig blive hvis hver Sjettedel af Cirklen deles paa den ved Konstruktionen viste Maade.

Eks. 1. Find Kvadratmaalet af en Attenkant som er indskrevet i en Cirkel med 1 Meter i Radius. — 0,3473 × 0,9848 × 18 × 1/2 = 3,0732 = 3,08 □ Meter.

Eks. 2. Hvormeget er Korden *ab* for stor i en Attenkant, naar største Radium er 1 Al. 14 Tom. 2 4/5 Lin. (1 Meter)?

$$\frac{1000 - 1{,}07676 - \frac{1\text{ Al. }14\text{ T. }2\,4/5\text{ L.}}{458\,4/5}}{458\,4/5\text{ Lin.}}$$

1000) 494,01749

0,49402 Lin. = ca. 1/2 Lin.

(Forts.)

Notitser fra Afdelingerne.

Roskilde. Ved Afdelingens nys afholdte Generalforsamling blev Oluf Hendriksen valgt til Formand i Stedet for Th. Eriksen, som ikke ønskede at modtage Genvalg. Til Næstformand valgtes H. G. Petersen, til Repræsentant L. Laursen og til Suppleant Jensen medens Th. Eriksen blev Revisor.

Aarhus. Ved sidste Generalforsamling blev det vedtaget at ligne Kontingentet over paa de 6 Sommermaaneder saaledes at Kontingentet om Vinteren bortfalder.

Anledningen til denne Forandring refererer til den stadig større Arbejdsløshed om Vinteren og deraf følgende paaløbende Restance, der i overordentlig mange Tilfælde bliver Grunden til Udslettelse. Ved den nu trufne Ordning haaber Afdelingen at kunne raade Bod paa dette uheldige Forhold, men anser det samtidig for heldigt om denne Ændring kunde gennemføres i alle Forbundets Afdelinger, og anfører til Støtte herfor eventuelle Forviklinger ved Medlemmers Rejse til øvrige Afdelinger hvor Kontingentet betales ugevis hele Aaret.

Ved Hovedbestyrelsens sidste Møde forelaa Spørgsmaalet til Drøftelse og vedtoges det, af Hensyn til det til Efteraaret berammede Delegeretmøde, at lade dette behandle Forslaget.

København. Ved en ekstra Generalforsamling den 24de Maj blev det vedtaget at deltage i Folkefesten den 5te Juni. Foreningens Faner komme til Stede paa Samlingspladsen, Nørre Boulevard, hvorfra der i Procession marscheres til Festpladsen.

En Anmodning om Optagelse i Foreningen fra J. C. Benthin og W. Olsen vedtoges det at efterkomme, medens et Forslag om at ekskludere Medlem Nr. 664, J. Schrader for et Aar, blev forkastet med stor Majoritet.

Malernes Understøttelsesfond.

Vi henlede Medlemmernes Opmærksomhed paa ovennævnte Fond, hvis Formaal, som ingensinde kan forandres, er, saavidt muligt at yde trængende Medlemmer og deres Enker Understøttelse med rede Penge eller fri Bolig.

Til Optagelse i Fonden er Enhver berettiget, som ved Lærebrev eller andet gyldigt Bevis godtgør at have lært Malerprofessionen. Udelukkede ere de, som have været tiltalte for en i den offentlige Mening vanærende Forbrydelse. uden at være aldeles frifundne.

Idet vi anbefale Medlemmerne af Malernes Fagforening i København at støtte Fonden og derved støtte sig selv, gør vi opmærksom paa at Medlemsbidraget kun er 4 Kr. aarlig, hvoraf Halvdelen betales forud ved Indmeldelsen, medens det iøvrigt opkræves 2 Gange aarlig i Juli og Oktober.

Medlemslisten.

Medlemmer af Malernes Fagf. i København bedes erindre at Restancer ud over 10 Uger vil medføre Udslettelse af Medlemslisten som vil foreligge trykt hvert Halvaar i April og Oktober.

BEKENDTGØRELSER.

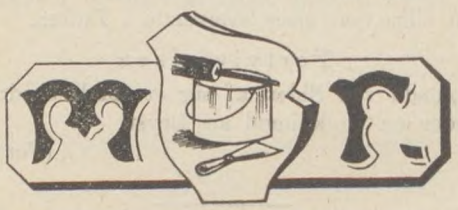
„Malerforbundet i Danmark".

Alle Sager Forbundet og Fagtidende vedrørende bedes adresserede til Sekretæren, **Rudolf Poulsen, Ryesgade 37, 2. Sal.** København Ø.

Hovedbestyrelsen afholder ordinært Møde den sidste Torsdag i hver Maaned

Fortegnelse over Formændene i Forbundets forskellige Afdelinger:

København,	Malernes Fagf. Rudolf Poulsen, Ryesgade 37, 2 S.
do.	Møbelmaler — Rudolf Nielsen, St. Knudsvej 37.
Hillerød,	J. P. Nielsen, Frederiksborg Nyhuse.
Helsingør,	Chr. Nielsen, Sudergade 7 B, 2. Sal.
Holbæk,	Kr. Jørgensen, Ahlgade.
Odense,	L. Hansen, Vestergade 55.
Aalborg,	Chr. Christensen, Waldemarsgade 7.
Aarhus,	P. Petersen, Skovvejen 8, 1. Sal.
Randers,	A. Christiansen, Volden 3.
Roskilde,	Oluf Hendriksen, Kirkegade 10, Sct. Jørgensbjerg.
Slagelse.	Wald. Lützhøft, Fruegade 137, 2. Sal.
Næstved,	H. P. Frederiksen, Ramsherredgade 254.

Københavns. Malernes Fagforening afholder Medlemsmøde hver Onsdag Aften Kl. 8½ i Rømersgade 22, 1. Sal. Foreningens Kontor, som er samme Steds i Stuen, er aabent hver Lørdag Aften fra Kl. 8—10. Indmeldelser og Kontingent modtages begge Steder.

Odense. Afdelingen afholder Møde hver Onsdag Aften Kl. 8½ i Pogestræde Nr. 1, 1. Sal, hvor arbejdssøgende Kolleger til enhver Tid bør henvende sig.

Malersvende-Sangforeningen af 1878

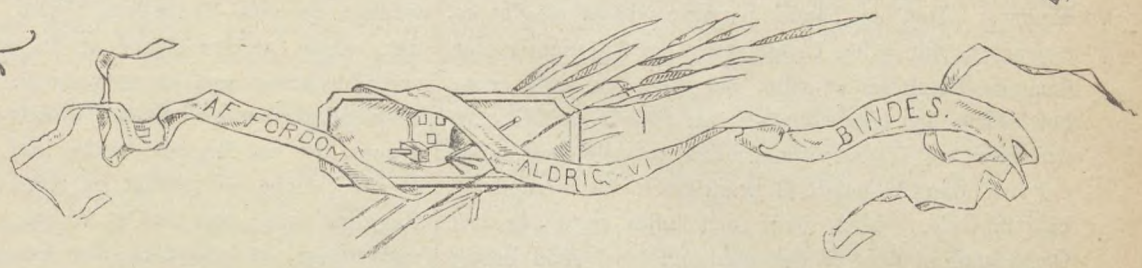
afholder

Sangøvelse hver Fredag Aften Kl. 9 paa „Søfryd", hvor nye Medlemmer optages.

Redigeret af Rudolf Poulsen.

Trykt hos J. Henriksen, Rømersgade 22, København.

Fagtidende for Malere.

Juli. | Udgivet af Malerforbundet i Danmark. | 1893.

Nødvendigt eller rigtigt.

Hvor utroligt det end lyder saa er det dog Tilfældet, at der, under Agitation for Tilslutning til Forbundet, fra en Mand er faldet den Udtalelse, at han vel indsaa Nødvendigheden, men ikke Rigtigheden af en saadan Tilslutning. Det volder Vanskelighed at sætte sig ind i denne Mands Tankegang, med mindre man straks giver sig i Vold den gamle Kapitalistfloskel om Arbejdertyranni, om at den enkelte ikke kan nære sig blandt Fagfællerne med mindre han indmelder sig i Organisationen; den Floskel, der i sin Tid affødte Misfostret „Arbejdernes Værn". Det skal paa Forhaand siges, at det vilde være prisværdigt om der blandt Malerne i Almindelighed var en saadan Agitationslyst, at ingen der staar udenfor Organisationen, i den Forstand kunde nære sig, at der, som Bibelen siger, i Tide og Utide blev prædiket om Nødvendigheden af at slutte sig til Fagets Organisation. Maaske da Rigtigheden ogsaa lettere vilde blive indlysende for Vedkommende.

Thi nødvendigt er det, og det meget nødvendigt, af Hensyn til sin egen og sine Fagfællers Stilling overfor den kapitalistisk udviklede Produktionsmaade, og deraf følgende Samfundstilstand med Vanskelighed ved at faa sin Arbejdskraft gjort frugtbringende. Det er ikke saa meget nødvendigt af Hensyn til sine Fagfællers Omdømme, thi den der med Ligegyldighed kan se paa, at Arbejdsløsheden breder sig mere og mere, at det Aar for Aar bliver vanskeligere at faa Beskæftigelse, vi vil ikke mere tale om Vintren, men om Sommerens bedste Tid, den der uden Medfølelse kan se Malersvende ved Pintsetid, ved St. Hansdagstid, hele Sommeren igennem, jage fra Værksted til Værksted, Morgen efter Morgen uden Resultat, den der om han ogsaa selv har „faaet fat," uden at Hjærtet krymper sig i Livet paa ham, kan se paa at Fortvivlelsen over at Fremtidsudsigterne som en ædende Sygdom gnaver sig videre og videre blandt de Mennesker, der er henvist til at leve ved Salget af deres Arbejdskraft, der med koldt Blod kan se sine Fagfæller stødt ud i Arbejdsløshedens bundløse Morads, naar han blot selv kan holde sig nogenlunde paa det tørre, — han er saa vist ufølsom for, hvorledes hans Fagfæller dømmer om ham, han er sikkert ligeglad, om han kan være berettiget til at kalde sig Kollega og Kammerat med dem eller ej; ja, han skjænker det maaske ikke en Gang en Tanke, i Særdeleshed hvis de Fagfæller, han omgaaes med, ikke vedholdende foreholder ham hvad der, alene som Menneske betragtet, er hans Pligt overfor sine Medarbejdende.

Naar man gider sé, naar man ikke med Vold og Magt vil tilbinde sine Øjne, da er det umuligt andet, end at enhver maa kunne opdage, hvorledes Arbejdsløshedens Mare mere og mere presser og piner Menneskeheden. Og det er saa indlysende, at der kun behøves et Lavmaal af Forstand til at fatte det, at jo flere, der forgæves kæmper for at gøre sin Arbejdskraft frugtbringende, jo flere, der trænger paa for at tilbyde sig som Arbejdere i Faget, desto vanskeligere bliver det at opretholde en Løn, som nogenlunde svarer til et menneskeligt Udkomme. Men rent umuligt bliver det at opnaa en saadan Løn, hvor der ingen Organisation findes. I mindre Kredse

f. Eks. en lille Provindsby, kan Organisationen være indirekte, naar saa at sige alle kender hverandre og véd, at ingen kan eller vil tilbyde sig under en vis Løn; men under større Forhold, hvor Mislighederne ogsaa er langt stærkere tilspidsede end under de mindre, der er det nødvendigt at have en direkte Organisation, der saa at sige har et Øje paa hver Finger. Det er baade nødvendigt og det er rigtigt, thi uden Organisation er det umuligt for den ene Fagfæller at vide, om ikke den anden som han aldrig her hørt eller sét, vil tilbyde sig billigere end ham, og af den Grund blive antaget først, eller om han allerede havde Beskæftigelse, da blive skubbet til Side. Men hvor der findes en levekraftig Organisation, der er der altid, eller vil altid hurtig blive truffet en Overenskomst mellem Mestrene og Svendene om Arbejdskraft, en Overenskomst der er afpasset, om end kun nogenlunde, efter Tidsforholdene.

At dette er rigtigt, har vi i København de mest haandgribelige Beviser for, idet Malersvendenes Organisation her flere Gange har svinget op og ned, og hver Gang Svendene har vist sig lunkne overfor deres Organisation, er de føleligt blevne straffede med et Prisfald paa deres Løn, paa direkte eller indirekte Maade. Ja, da Organisationen en Gang var saa at sige fuldstændig uddød, blev den fastsatte Overenskomst endog saa lidt respekteret, at Mestrene aabenlyst og ganske almindeligt fradrog Svendenes Regninger fra 15 til 35 pCt. Der var intet til det at sige. Den enkelte Svend maatte finde sig deri, thi vilde han ikke nøjes dermed var der nok af andre, som vilde. Først da Fradragningsprocenten begyndte at skulle sættes op til henimod et halvt hundrede, fik dog Svendene Øjnene op for, at Organisationen maatte rekonstrueres, og da dette var sket, var der ikke en Smule i Vejen for at Mestrene kunde betale fuldt ud efter den gældende Overenskomst.

Men det er jo ogsaa saa selvfølgeligt, at enhver der gider tænke, maa kunne forstaa det, at Mestrene naar de købe Arbejdskraften, og de selv skal bestemme Prisen derpaa, vil vurdere den saa billigt, som det er dem muligt. Og det er lige saa selvfølgeligt, at Svendene, naar de staar isoleret, ikke enkeltvis formaar at hæve Prisen paa den Vare, som de ikke kan oplagre til gunstige Tider, men maa gøre frugtbringende Dag for Dag. Kun ved Sammenslutning, ved at danne en Ring, for at bruge det Udtryk som Kapitalisterne benytter naar de vil bringe Priserne paa deres Varer i Vejret; kun ved den faglige Organisation er det muligt at opnaa bedre Levevilkaar, idet alle forpligte sig til at overholde en bestemt Pris paa deres Arbejdskraft, og enhver véd, at han kan være sikker paa sine Kammeraters Hjælp, hvis der skulde blive gjort Forsøg paa direkte eller indirekte, at berøve ham det, der i Følge den trufne Overenskomst med Rette tilkommer ham.

Derfor er det nødvendigt at slutte sig til sin Fagforening, nødvendigt for sin egen Skyld og nødvendigt for sine Fagfællers Skyld. Og det er rigtigt, alene af den Grund at det er galt, hvis man undlader noget som er nødvendigt. Rigtigheden og Nødvendigheden er i dette Tilfælde fuldstændig kongruent, det ene Begreb dækker det andet. Men det er ikke alene nødvendigt og rigtigt at slutte sig til Fagforeningen; men det er ogsaa, og det i høj Grad, nødvendigt at alle dem, der har sluttet sig til Organisationen, føler sig som Agitatorer, og paavirker og overbeviser de Udenforstaaende om Nødvendigheden og Rigtigheden af at staa samlede i et kraftigt fagligt Forbund.

L. Gunner.

Den faglige Organisation og dens Opgave.

(Fortsat).

Den vil flytte Bestemmelsesretten over Muskelkraften hos den Del af Menneskeslægten som kaldes physiske Arbejdere, fra Arbejdskøbernes forhadte Konjunkturer og til sig selv. Den faglige Organisation vil og kan og skal gøre Arbejderen til sin Principals Ligemand.

Før Virkeliggørelsen heraf undersøger den først hvilke Misforhold, der maatte være at fjærne og finder da, at disse ere:

1. For lang og ulige fordelt Arbejdstid.
2. For lille eg utilstrækkelig Løn for Arbejdet.
3. For stort Antal Udøvere af Faget, som foranlede den naturlige Trang til Fortjeneste, til Smudskonkurrence, Arbejdsløshed og Nød.
4. Et modbydeligt Betalingssystem som i faglig Henseende i unødvendig høj Grad presser Lønnen ned, og i almenmenneskelig Henseende forvandler Individet til en Jagthund, som forbruger alle sine Sjæls og Legemskræfter for blot at opretholde sin og Families materielle Eksistents. –

Den ser ligesaa klart, hvad den i saa Henseende har at gøre, nemlig:

1. At virke for en Forkortelse af Arbejdstiden, og Fastsættelsen af en Maximalarbejdsdag.
2. At forhøje Lønnen til den virkelig udgør et passende Vederlag for det Arbejde, den skal gælde som Betaling for, og paa samme Tid er tilstrækkelig til at skaffe Arbejderne de allernødtørftigste Livsfornødenheder.

3. Med regelbunden Mellemrum at lade udgaa en fuldstændig letfattelig og tilforladelig Statistik over alle Fagforhold, som kunde være af Interesse og Vigtighed for dem, som muligen ønske at dyrke Faget, saaledes, at de ved det afskrækkende Billede en saadan Statistik vilde afgive, kunne holde Mængden af Konkurrenter paa Afstand af Faget.
4. Modarbejde og til Slutning ganske ophæve det nu herskende Akkordsystem og lægge Tiden som Grundlag for Arbejdets Pris; men indtil dette naaes, at udarbejde og vaage over Overholdelsen af udførlige Prislister for Akkordarbejde.

Dette er de vigtigste og mest paatrængende Fordringer, som i første Række paakalder Organisationens Opmærksomhed; men i Sammenhæng hermed staar flere Reformer, som den kunde ønske at gennemføre, saaledes en Regulering af Forholdet mellem Tilgang og Efterspørgsel af Arbejdskraft. Herfor kan virkes paa to Maader, dels gennem den videst mulige Udbredelse af det gennem Statistiken vundne Kendskab til Arbejdsforholdene over hele Landet, hvilket kan ske saavel gennem Organisationens Afdelinger, som ved Bekendtgørelser i de almindelige Tidender, dels kan det ske ved Oprettelsen af Arbejdsanvisningskontorer ved saa mange Afdelinger, som det af økononiske Grunde kan lade sig gøre.

De mest brændende Spørgsmaal, Livsbetingelserne for Organisationen, er Spørgsmaalene om Indførelsen af en Maksimalarbejdsdag og en Forandring af Betalingssystemet. Ved en lykkelig Løsning af dem er Grunden lagt til en ny Ordning i Faget, og ret rimeligt er det da, at vore andre Ønsker ganske af sig selv vilde lade sig realisere. Spørgsmaalet om en Maksimalarbejdsdag er vel det, der staar fremmest i Rækken, men er ogsaa af altfor omfattende og omsiggribende Natur, til at den uden i rene Undtagelsestilfælde vilde kunde gennemføres af en enkelt Fagorganisation. Alene den lovgivende Forsamling ejer Magt og Avtoritet til helt at gennemføre denne Sag; men vi burde vel ogsaa være berettiget til at haabe, at de i en ikke altfor fjærn Fremtid vilde opfylde deres af dem selv anerkendte Pligt i denne Henseende. Men Organisationen har dog ogsaa en s or Mission paa dette Omraade. Dens Opgave er at forberede og paaskynde Løsningen. Den kan og skal skabe en stærk Opinion for Sagen hos dem, hvis Vel det gælder, og den kan endvidere indvirke paa Magtens Ihændehavere ved bestandig at erindre dem om Arbejdernes Tankesæt og berettigede Fordringer.

Imidlertid har flere af vore Broderkorporationer i Udlandet, eksempelvis i Danmark naaet den Styrke, at de næsten direkte, om end partielt, kunne skride ind til Fordel for Normalarbejdsdagen, og intet hindrer os i at følge deres Eksempel.

* * *

Lige saa skønt og frit som det unægtelig synes at være, at arbejde „paa Akkord", og ligesaa naturligt det under idylliske Forhold kunde være at lægge selve det udførte Arbejde, og ikke den til Arbejdet forbrugte Tid, som Grundlag for Lønnen, — ligesaa skønt og bekvemt er det, for den nyeste Tids modbydeligt udartede af Konkurrenceforholdene opammede Arbejdsgivere, at kunne gribe dette Middel for at kunne bestaa i Kampen mod deres Konkurrenter, noget, som de saa meget mindre tager i Betænkning som Ofrene selv, sørgeligt nok, ere saa blinde, at de af eget Initiativ beredvilligt underkaster sig Udplyndringen. Hvad der visselig kan kaldes naturlig er, at det er en naturlig Udvikling af den nuværende Korruption indenfor saa godt som alle Erhvervsgrene, at det, der skulde synes naturlig bliver Højden af Ubarmhjærtighed og Unatur. Dette er sagt særlig ved Tanken om den Udartning af Akkordsystemet, som idetmindste her i Stockholm har floreret under Navn af „Slumpakkord".

At Akkordprincippet, om end i og for sig sundt, under gunstige Forhold absolut maa føre til dette hensynsløse Krav paa billig Arbejdskraft, føre til denne Smudskonkurrencens afskyelige Form, er indlysende. Det er Akkordarbejdets „Fortjeneste" at have muliggjort, ja aabnet Døren for den nuværende Reaktion. Ene gennem denne menneskevenlige Opfindelse har det været muligt at bringe Elendigheden op til dens nuværende Højdepunkt.

* * *

Vi har ved denne Vandring paa den faglige Organisations Virksomhedsfelt, vi her har foretaget, anset det for nødvendigt at opholde os noget ved de store Spørgsmaal om Arbejdstid og Arbejdsløn. Men disse Emner er dog af altfor vigtig en Natur. altfor lidt kendt og erkendt til saaledes at kunne affærdiges. Vi vil derfor i kommende Numre efter bedste Evne søge at paavise, hvorfor disse Spørgsmaal indtager en saa fremragende Plads og er af en saa indgribende Betydning for Arbejderen. — Gennem en Jævnførelse af disse Misforhold og Virkningerne af de Midler, vi i vort Program har antydet til Bortfjærnelsen deraf, vil det blive end mere klart for os, hvad der er den faglige Organisations Opgaver.

* * *

Den enkelte Arbejders Stilling til Organisationen.

Af det allerede fremsatte, vil det ses, at der er overordentlig meget at udrette indenfor den faglige Organisation, og at den vel er værd at omfatte med den allerstørste Interesse af den enkelte Arbejder. Vi bede alle Kammerater, der endnu staa fremmed for Sagen, om, ikke blindt hen at følge os; men kun om opmærksomme at følge vore Tankeslutninger og med Vejledning af disse selv at begynde at reflektere over, om ogsaa alt er som det burde være eller om en Forandring var ønskværdig. I dette sidste Tilfælde maa der ogsaa dømmes om, hvorvidt at Ideen om alle Fagfællers bestemte Optræden gennem en stærk Organisation i alle Tilfælde, hvor det gælder fælles Interesser, er det bedste Middel til en Forbedring af Forholdene, eller om der mulig skulde findes bedre. Viser det

sig da, at Organisationen er den eneste Redningsplanke, da er det Enhvers Pligt at gribe fat i den.

For os og for Eder er vort Løsen. Maa I ikke overfor dette vort Maal fyldes af Begejstring for at deltage i vore fælles Bestræbelser, som kun krones ret med Held, naar Alle deltager. Maa ikke herefter en fortsat Uvirksomhed betegnes som Pligtforsømmelse?

(Fortsættes).

Notitser fra Afdelingerne.

Slagelse. Ved Forhandling med Mestrene er Arbejdstiden blevet reguleret og forkortet til Kl. 6 Aften. Kun to af d'Hrr. er ikke indgaaede paa denne billige og naturlige Reform og forlange vedblivende, at der skal arbejdes til Kl. 7—8, hvorfor Kolleger, som eventuelt søge Arbejde i Slagelse, anmodes om at henvende sig til Afdelingens Formand for at blive gjort bekendt med Forholdene. Det er at haabe, at de to Arbejdskøbere ikke ville fastholde deres Standpunkt, da i saa Fald en Arbejdsnedlæggelse ikke vil undgaaes.

Forøvrigt gaar Afdelingen rask frem og haaber i en meget nær Fremtid at faa anskaffet sig et Banner.

Næstved. Afdelingen her har ikke formaaet at staa sig overfor sidste Vinter, hvor der herskede total Arbejdsløshed i meget lang Tid. Dog er der Haab om indenfor et kortere Tidsrum at det skal lykkes at kalde Afdelingen til Live igen.

Esbjerg maa derimod anses tabt for lange Tider, idet talrige Anmodninger og Forespørgsler til Afdelingens hidtidige Formand forblive ubesvarede ligesom Kontingent og Beretning stadig udebliver.

Udflugt til Helsingør.

Søndag den 16. Juli arrangeres af de samv. Fagforeninger en Tur pr. Skib til Helsingør. Afrejsen finder Sted fra Kvæsthusbroen Kl. 9½ Fm., og Hjemrejsen Kl. 10 Aften. Med hvert Skib følger et Musikkorps der vil musicere under Vejs. Prisen pr. Deltager er, Festtegn iberegnet, 1 Kr. 40 Øre for Tur og Retur.

Vi anbefaler saa mange Kolleger som muligt, at deltage i denne Tur, der er sat saa billigt, at den enkelte Forening ikke paa langt nær vil kunne arrangere en Udflugt til saa lav Pris. Vi opfordre til talrig Tilslutning og gøre opmærksom paa, at Billetter kunne faas hos Formanden til senest Onsdag den 12te Juli.

Medlemslisten.

Medlemmer af Malernes Fagf. i København bedes erindre at Restancer ud over 10 Uger vil medføre Udslettelse af Medlemslisten som vil foreligge trykt hvert Halvaar i April og Oktober.

BEKENDTGØRELSER.

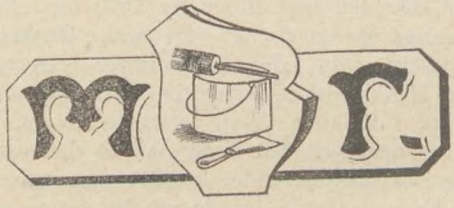
„Malerforbundet i Danmark".

Alle Sager Forbundet og Fagtidende vedrørende bedes adresserede til Sekretæren, **Rudolf Poulsen, Ryesgade 37, 2. Sal.** København Ø.

Hovedbestyrelsen afholder ordinært Møde den sidste Torsdag i hver Maaned

Fortegnelse over Formændene i Forbundets forskellige Afdelinger:

København,	Malernes Fagf. Rudolf Poulsen, Ryesgade 37, 2 S.
do.	Møbelmaler — Rudolf Nielsen, St. Knudsvej 37.
Hillerød,	J. P. Nielsen, Frederiksborg Nyhuse.
Helsingør,	Chr. Nielsen, Sudergade 7 B, 2. Sal.
Holbæk,	Kr. Jørgensen, Ahlgade.
Odense,	L. Hansen, Vestergade 55.
Aalborg,	Chr. Christensen, Waldemarsgade 7.
Aarhus,	P. Petersen, Skovvejen 8, 1. Sal.
Randers,	A. Christiansen, Volden 3.
Roskilde,	Oluf Hendriksen, Kirkegade 10, Sct. Jørgensbjerg.
Slagelse.	Wald. Lützhøft, Fruegade 137, 2. Sal.

København. Malernes Fagforening afholder Medlemsmøde hver Onsdag Aften Kl. 8½ i Rømersgade 22, 1. Sal. Foreningens Kontor, som er samme Steds i Stuen, er aabent hver Lørdag Aften fra Kl. 8—10. Indmeldelser og Kontingent modtages begge Steder.

Odense. Afdelingen afholder Møde hver Onsdag Aften Kl. 8½ i Pogestræde Nr. 1, 1. Sal, hvor arbejdssøgende Kolleger til enhver Tid bør henvende sig.

Malersvende-Sangforeningen af 1878

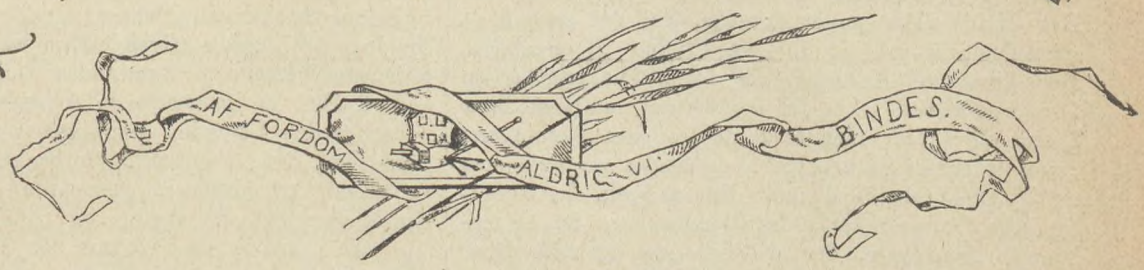
afholder

Sangøvelse hver Fredag Aften Kl. 9 paa „Søfryd", hvor nye Medlemmer optages.

Redigeret af Rudolf Poulsen.

Trykt hos J. Henriksen, Rømersgade 22, København.

FAGTIDENDE FOR MALERE.

August. | Udgivet af Malerforbundet i Danmark. | 1893.

Fuskeri.

Dersom den lovgivende Forsamling i Dag vedtog en Lov, der fastsatte Arbejdsdagens Længde til højst 8 Timer for alle Arbejdere og i alle Tilfælde, hvor ikke absolut Samfundets Velfærd krævede det, bestemte Bøder eller Straffe for Overtrædelse heraf, vilde endnu mange ansé en saadan Lov for at være det mest hensynsløse Angreb paa Arbejdernes personlige Frihed. Der er endnu indenfor Arbejdernes Rækker Folk af den Mening, skønt denne Tilstaaelse næsten maa lyde utrolig. De, der endnu holder saa stærkt paa den „personlige Frihed", ser ikke, at denne i Virkeligheden slet ikke eksisterer for det store Flertal af Arbejdere; de se tillige ikke, at saavel den nuværende kapitalistiske Samfundsordning som tidligere Perioder har vedtaget og haandhævet saa overordentlig mange Love, der begrændsede de enkelte Individers personlige Lyster i vidt forskellige Retninger, hvor Hensynet til Samfundets almene Velfærd krævede dette.

I vort Fag er Arbejdsdagens Længde 12 Timer, Arbejdstiden 10; denne er ikke fastsat ved Lov, det er derfor ikke strafbart at overtræde den. At den 10 Timers daglige Arbejdstid er tilstrækkelig lang til at opbruge et Menneskes fysiske og aandelige Kraft, turde de fleste have erfaret. At den er meget for lang for at tilfredsstille Samfundets Forbrug af Malerarbejde, viser den uhyre Arbejdsløshed, der Aaret rundt hærger vort Fag. Det samme gælder alle andre Fag; der gives næppe et eneste, der ikke paa visse Tider af Aaret kan opvise en betydelig Mængde Arbejdsløse, hvorimod det vistnok er meget sjældent at et Fag har Mangel paa Arbejdskraft. Arbejdsløsheden foraarsager Samfundet mægtige økonomiske Tab, og vi se da, at den bydende Nødvendighed for Arbejdstidens Forkortelse er til Stede; men foruden det Tab, Samfundet direkte lider ved at dets Medlemmer er uproduktive, bringer Arbejdsløsheden med sig en Mængde Forhold af forskellig Art, der alle foraarsager Skade, saavel for Samfundet i sin Helhed, som for dettes enkelte Medlemmer. Et af disse Forhold træder i den senere Tid saa stærkt frem i vort Fag og det er d e t, der staar som Overskrift over disse Linier.

Ved Fusk forstaas i Almindelighed det, at en Svend tager Arbejde direkte for Husejere, eller andre, men alene dette berettiger ikke til at betegne Arbejdet som Fusk. Det er først naar dette udføres under de i Faget gældende Priser, altsaa de Priser, Mestrene erholder og da særlig naar Arbejdet udføres udenfor den ordinære Arbejdstid, at Benævnelsen Fusk anvendes rigtig. Ganske vist er Mestrenes Priser som Følge af Konkurrencen meget variable, men den tilnærmelsesvis rette er ikke vanskelig at finde. At denne Pris i de færreste Tilfælde betales, er temmelig sikkert, thi hvad skulde ellers bevæge Ejendomsbesiddere til at lade Svende og ikke Mestre udføre deres Arbejde, da det nemlig tør betragtes som givet, at Arbejdet — som Regel — bliver mindre godt udført, — ikke fordi at Svendene er i Besiddelse af mindre Dygtighed, naar de leverer Arbejdet direkte til Husejerne end naar Mesteren staar som Mellemhandler, men fordi at Arbejdet gærne skal besørges i Hast — om Morgenen før man møder til Arbejde hos Mesteren, efter Fyraften og saa til Slut om Søndagen; tillige har Svendene i de færreste Tilfælde det fornødne Værktøj og Redskaber, ligesom der ogsaa, „for at der kan blive lidt ud af det" købes Materiale af 5te Sort. Alene dette er en Sag, som vedkommer andre end den paagældende Svend og Husejer, det er en Sag, der angaar alle, da Fuskeri i saa høj Grad bidrager til at forringe Arbejdsmængden. Den Paastand, at man har Ret at arbejde, saa længe man vil, er uholdbar, naar Samfundet ikke er i Stand til at skaffe Beskæftigelse til alle dem, der søger. Den Stat, der anerkender det ene Individs Ret til Arbejde Døgnets 24 Timer, medens det andet sulter

paa Grund af Mangel paa Virksomhed, maa, for at være konsekvent, ogsaa anerkende Overtrædelse af Moselovens 7de Bud. De nuværende Samfundsformer er, trods Planløshed i Produktion og Cirkulation, dog et Maskineri i hvilket de enkelte Dele er nøje forbundne med hverandre. Indtræffer Brud paa en enkelt Del føles Virkningen over det hele.

At det er Fattigdommen, som er Fuskeriets væsentligste Aarsag, er kun et sørgeligt Faktum. Det bliver ikke noget Forsvar, thi det er dog at gøre Ondt værre, at føje en Ulykke til en anden. Der gives vel Kolleger, for hvem Fuskeriet er en Livsfornødenhed, ikke af den Grund, at disse lider Trang eller Nød, men fordi de tror paa Sætningen: „man lever for at arbejde", og søger saa nøje som muligt at overholde denne. Det er Folk, der egentlig ikke fortjener at kaldes Mennesker; det er mekaniske Avtomater, der arbejder uden at stille Spor af Krav til Livet, for dem synes Hvilen og Reproduktion af den forbrugte Livskraft at være et Tab.

Fuskeriet vil vedblivende fortsættes, om man ikke søger at dæmme op derimod, hvilket ingenlunde er nogen let Sag. Det gaar med denne Udvækst paa det kapitalistiske Samfundslegeme som med saa mange andre: de vedbliver at formere sig, bliver jo længere jo mere ondartede, indtil de tilsidst vokser Samfundet over Hovedet og kvæler dette. Det kunne i Øjeblikket godt synes, som Fuskeriet ikke kan skaffes bort forinden dets Aarsag er fjærnet. Dag for Dag forøges de Arbejdsløses Antal og grusomt piner Fattigdommen med dens mangfoldige Kvaler, med en vidunderlig Kraft hænger Menneskene ved Livet, dette — for Tusender — jammerlige, usle Liv og hvad der er tilbage, man slaas som rasende, forsultne Ulve om de Par magre, afgnavede Kødben, der nu og da kastes ud til Mængden.

Til Bekæmpelse af Fuskeriet har forskellige Tanker været fremsat; her skal kun anføres et Par Kollegers Udtalelser paa et foregaaende Møde: Man foreslog at rette en offentlig Henstilling til Publikum om ikke at tillade Haandværkere at arbejde i deres Lejlighed ud over Fagets fastsatte Arbejdstid, og fra anden Side mentes, at et Samarbejde mellem Mestre og Svende i paagældende Retning vilde lægge en Hæmsko paa Fuskeriet. — Umuligt er det maaske ikke, men det synes, som her tages fejlt Sigte. — Der er vist ikke mange af os der har hørt Folk jage Malerne ud af Lejligheden Kl. 6 Aften, tværtimod, der er ofte baade den og den Ting, som „dog endelig maa gøres i Dag". At det ved Mestrenes Hjælp skulde være muligt at hæmme Fuskeriet lader sig vel kun tænke paa den Maade, at Mestrene forpligtede sig til, ikke at tage Svende i Arbejde, naar det konstateredes, at de havde fusket; men en saadan Overenskomst er vist næppe opnaaelig.

Det gælder her, som overalt, at gøre Arbejderne klassebevidste, at gøre det forstaaeligt for enhver, at Fuskeriet og saa mange andre Forhold ikke kan afskaffes, ja maaske næppe i nogen nævneværdig Grad formindskes, uden at disse Onders Aarsag ophæves; naturligvis kan en Organisation, eftersom den er stærk eller svag udrette meget, men ordnede og planmæssige Forhold kan ikke skabes under det nuværende Samfundssystem; de fleste Midler blev mere eller mindre Kvaksalvermidler; det gaar her paa samme Maade, som naar en af Staterne ansætter en Videnskabsmand med det Formaal, at udfinde et Middel mod Kolera; mens Manden forgæves bryder sin Hjærne, hærger Pesten rundt om i Evropa, men samtidig er det fastslaaet, at naar man demolerede Verdensstædernes Fattigkvarterer, tilvejebragte andre sunde hygiejniske Forhold, og Arbejderne fik en rigelig Ernæring, vilde denne frygtelige Sygdom ikke kunne trives i Evropa. Men de kapitalistiske Klassestater har andre Ting at spekulere i end f. Eks at fastsætte en Arbejdsdag, der havde nøjagtig den Længde, som var nødvendig for at producere hvad Samfundet forbrugte. Det er det forbeholdt Arbejderne at gennemføre ved at erhverve sig Magten paa det faglige og politiske Omraade.

Det kunde sikkert have sin Interesse at høre andre Anskuelser i Spørgsmaalet om Fuskeriet komme frem i Fagbladet.

P. Slott.

Misfornøjelse.

Hvor ofte hører ikke vi Socialister og Fagforeningsagitatorer den Bebrejdelse af vore Modstandere, at vi blot ville sprede Misfornøjelse? Ja, man paastaar jo endogsaa — mere ondskabsfuldt end egentligt dybsindigt — at der gives Folk, som „leve af at sprede Misfornøjelse!"

Og dog! Hvor let kunne vi ikke bære disse Bebrejdelser! Thi d e r, hvor vore Modstandere paastaa, at vi sprede Misfornøjelse, gøre vi jo intet andet end, at vi i Oplysningens og Udviklingens Tjeneste vække de sovende og ligegyldige til Bevidsthed om deres Fornedrelse under de nuværende Samfundsforhold. Skal dette kaldes at vække Misfornøjelse — nuvel, lad os da bære den Beskyldning, ikke som en Bebrejdelse, men som den bedste Erkendelse af den Nytte vi gør.

Hvor mange Tusinde og atter Tusinde af Arbejdere findes der ikke, som — nedgravede i al Slags Elendighed, trodsende enhver Beskrivelse — havde den største Anledning af Verden til at føle sig misfornøjede med sin Stilling i Livet! Men dette gøre de ikke, de finde sig i Stedet for sløvt i deres Fornedrelse, uden Evne til at tænke sig Muligheden af en anden Sagernes Ordning end den, hvori de for Øjeblikket befinder sig.

At vække disse Masser og lære dem at indse, at det k a n blive anderledes, og at det beror n e t o p p a a d e m hvor hurtigt en Forbedring skal indtræde — lad dette være vor store, vor hellige Pligt.

Der behøves vel ikke stort Bevis for at paavise, i hvor høj Grad Udviklingen hæmmes derigennem, at Masserne sove. Men deraf følger jo ogsaa Nødvendigheden af, at netop Masserne vaagne op til Bevidsthed om deres Stilling og aktivt deltage i Kampen for bedre Livsvilkaar, for forandrede Samfundsforhold.

For hver Misfornøjet vi faar over til os, har Udviklingen faaet en ny Stridsmand. Denne Udvik-

ling til lysere Forhold, eventuelt for os selv, men absolut for vore Efterkommere, maa være os stadigt for Øje, maa være vort Alt, vort Livs Alfa og Omega!

Man hører ganske vist mange sige, at naar nogen føler sig — omend kunstlet — lykkelig, til Trods for sine smaa og trykkede Forhold, saa lad ham dog for Guds Skyld beholde sin Følelse af Lykke, om denne end maatte være tilvejebragt med saa usle Bedøvelsesmidler som Brændevin eller Religion. Hovedsagen er dog, mener man, at det enkelte Individ føler sig lykkelig i Øjeblikket.

I Modsætning hertil hævde vi den Paastand, at Hovedsagen er Arbejdet for

hele Menneskeslægtens Lykke,

for hvilken alle andre Interesser maa vige. Selv om denne Lykke ikke kan tilvejebringes uden at nogle — ja selv mange — føle sig personlig ulykkelige, faar det ikke at hjælpe. Men forøvrigt: hvem vover vel at paastaa, at ikke disse Skarer af Misfornøjede, som føre Udviklingens Tale, i Bund og Grund ere ligesaa lykkelige som de andre tro sig at være? Thi hvad kan vel — særlig under de iøvrigt trykkede Forhold — skænke større Lykke end Følelsen af at man arbejder for en stor Idé, som man er overbevist om engang virkeliggjort, skal føre til hele Menneskehedens Vel, idetmindste forsaavidt dette beror paa samfundsmæssige Forhold? Større Lykke kan ikke tænkes, og af den nyde vi da ogsaa i fulde Drag, hvad enten vi føle at vort Væsen gradvis nedtrykkes i Kampen for Tilværelsen, vore Nerver slappes i Striden for ændrede Samfundsforhold, vore Følelser oprørte ved Synet af Uret eller vort Livsmod nedslaaet af personlige Sorger og Modgang.

Misfornøjelsen er al social Udviklings Drivfjeder. Misfornøjelsen driver Fabrikanten til at forbedre Maskinerne og derved kaste Arbejderne paa Gaden, ligesom det er Misfornøjelsen, der driver Arbejderne til at forlange kortere Arbejdstid og højere Løn, og i sidste Instans arbejde for en Samfundsordning, hvor til Eks. ny Maskiner ikke blive ensbetydende med at en Mængde Arbejdere blive arbejdsløse.

Enhver, som vil arbejde for en sund Udvikling, maa derfor sætte en Ære i at sprede Misfornøjelsen, særlig blandt dem, som har størst Anledning til at være misfornøjede, nemlig: Arbejderne. Vi behøve derved ingenlunde, som vore Modstandere more sig med at insinuere, søge kunstlede Anledninger til Misfornøjelse, men blot paapege de mange virkelige, som alt findes. Og det er til Slut netop den Omstændighed, som giver dette Hverv sin Berettigelse, medens det samtidig udgør dets Styrke.

Enhver, som føler varmt for Udviklingen og for derigennem at højne Massernes Livsniveau — hæve deres Fordringer til Livet — maa derfor, ud fra de Synspunkter, som her er søgt udviklet, arbejde for, at de nuværende Arbejderorganisationer, saavel som de, der eventuelt blive oprettede, kunne blive gode Arnesteder for den sunde Misfornøjelse, som er Nødens Barn og en lysere Fremtids Moder!

(Efter „Målarnes Flygande".)

Den faglige Organisation og dens Opgave.

(Sluttet).

Jo, denne Uvirksomhed er en Pligtforsømmelse, idet den spilder kostbare Kræfter og kostbar Tid for at vaagne dem, der skal varetage deres egne Interesser. Vi faar ikke andet udrettet end at bygge den Barikade, bag hvilken vi kæmpe mod de daarlige Konjunkturer, der kun er et Produkt af Eders Sikkerhedssøvn.

Disse Bestræbelser hos alle Klasser, der have fælles Interesser, ved samlet, enig Optræden at skabe sig en forbedret social Stilling er saa iøjnefaldende, og tillige saa nødvendigt, at det er en ynkelig Skam for de Arbejdere, som endnu holder sig tilbage eller vel endog modarbejder disse Bestræbelser, thi de viser derved, at de end ikke er i Besiddelse af et Dyrs lavere Selvopholdelsesdrift.

En saadan Arbejder indbyder ligefrem sine Modstandere til, hvis nogle af deres Spekulationer skulde slaa fejl, da at søge Oprejsning, paa hans Bekostning. I Sandhed! Vore Modstandere behøver ikke en saadan Opmuntring for at vedblive i deres Bestræbelser for at presse Arbejderne ned i den økonomiske Ruins bundløse Afgrund. Samfundsudviklingen har ført det med sig, at den, der vil beholde engang opnaaede Fordele, maa stride derfor; vil han opnaa ny, da maa Anstrængelserne fordobles, Musklerne spændes haardere. Gør han ikke dette, da maa det opfattes som hans bestemte Hensigt at gaa under, at bortrives af den fremadilende Stormflod: thi dette er nu Ladhedens og Ligegyldighedens sikre Løn. Og ingen bør beklage ham; thi den, der er for lad til at staa, han maa og skal falde.

Den faglige Organisation udviklet og alt omfattende, som den bør være for at blive sit store Maal voksen, er den enkelte Arbejders Vaaben i den Strid, han paa sit nuværende Samfunds Grundlag fører for Bevarelse og Udvidelse af sine Rettigheder. Den er Lønslavens eneste Støttestav, hvorved han bliver i Stand til at staa nogenlunde oprejst i Kampen for Tilværelsen. — Hvorfor ikke benytte denne Støtte? — Svar, om Du kan det, Du som endnu ligegyldigt staar og stirrer paa dem, der anstrænger sig for at vise Dig dens Brugbarhed.

Fra Odense

skrives til os: I Henhold til tidligere Opfordring fra Forbundet vare 2 af Afdelingens Medlemmer i Svendborg den 26. Juli for at søge dannet en Fagforening blandt de derværende Malere. Formanden for de samv. Fagf. i Svendborg havde velvilligst skaffet Lokale, og averteret Mødet, samt personligt agiteret blandt Malerne.

Til Trods herfor gav ikke en eneste Maler Møde, efter Forlydende paa Grund af Frelsersoldat og Malersvend Ehlers Uvillie mod Sagen og

vel antagelig fordi de Svendborg Malersvende har troet, at Hærens Velsignelse var en nødvendig Faktor ved Oprettelsen af en Fagforening.

Et tidligere Medlem fra Odense, Gamst, skal nok heller ikke have gjort Sagen Gavn.

Malernes Understøttelsesfond.

Vi henlede Medlemmernes Opmærksomhed paa ovennævnte Fond, hvis Formaal, som ingensinde kan forandres, er, saavidt muligt at yde trængende Medlemmer og deres Enker Understøttelse med rede Penge eller fri Bolig.

Til Optagelse i Fonden er Enhver berettiget, som ved Lærebrev eller andet gyldigt Bevis godtgør at have lært Malerprofessionen. Udelukkede ere de, som have været tiltalte for en i den offentlige Mening vanærende Forbrydelse, uden at være aldeles frifundne.

Idet vi anbefale Medlemmerne af Malernes Fagforening i København at støtte Fonden og derved støtte sig selv, gør vi opmærksom paa, at Medlemsbidraget kun er 4 Kr. aarlig, hvoraf Halvdelen betales forud ved Indmeldelsen, medens det iøvrigt opkræves 2 Gange aarlig i Juli og Oktober.

Notitser fra Afdelingerne.

Møbelmalerne har anmeldt Afdelingens Ophævelse og agte i Stedet at indmelde sig i Malernes Fagforening.

Næstved har fra 1ste Juli at regne reorganiseret sig og valgt A. Hartig til Formand. Det er at haabe, at samtlige Kolleger ville indse, hvor nødvendigt det er at slutte sig sammen og alle som en tage aktiv Del i Arbejdet for fælles Interesser.

Slagelse. Endnu findes her en Arbejdskøber og en Arbejder, som modsætte sig en Arbejdsdag fra Kl. 6—6. Medens det ellers er lykkedes ved fredelig Forhandling at enes om denne Arbejdsdag paa de øvrige Værksteder, har den paagældende Kollega skriftligt meddelt at han fremdeles agter selv (!) at bestemme sin Arbejdstid, da det strider mod hans Overbevisning at støtte socialistiske Interesser. (!!)

Som Følge heraf anmodes Kolleger, som eventuelt søge Arbejde i Slagelse, om forinden at henvende sig til Afdelingens Formand.

Helsingør. Isedetfor Afdelingens tidligere Formand, Chr. Nielsen, som er bortrejst, er Chr. Hansen valgt til Formand.

Til Afdelingerne.

Malerforbundet afholder sit 3die Delegeretmøde de første Dage af November i Odense. Forslag, som ønskes behandlet paa dette Møde, maa tilstilles Hovedbestyrelsen senest med Udgangen af September for at der kan blive givet de forskellige Afdelinger Lejlighed til, forinden Delegeretmødet, at gøre sig bekendt med, og tage Stilling til, hvad der i saa Henseende eventuelt maatte blive forelagt dette.

Ligeledes gøres opmærksom paa, at alt, Forbundets Regnskaber vedrørende, maa være berigtiget senest med Udgangen af Oktober, til hvilken Tid Regnskabet vil blive afsluttet.

Sekretæren.

Medlemslisten.

Medlemmer af Malernes Fagf. i København bedes erindre at Restancer ud over 10 Uger vil medføre Udslettelse af Medlemslisten som vil foreligge trykt hvert Halvaar i April og Oktober.

BEKENDTGØRELSER.

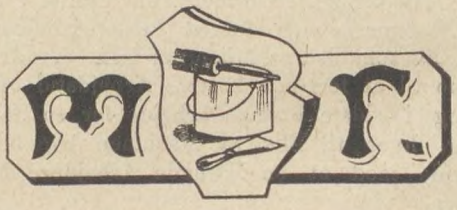
„Malerforbundet i Danmark".

Alle Sager Forbundet og Fagtidende vedrørende bedes adresserede til Sekretæren, **Rudolf Poulsen, Ryesgade 37, 2. Sal.** København Ø.

Hovedbestyrelsen afholder ordinært Møde den sidste Torsdag i hver Maaned

Fortegnelse over Formændene i Forbundets forskellige Afdelinger:

København,	Malernes Fagf. Rudolf Poulsen, Ryesgade 37, 2 S.
Hillerød,	J. P. Nielsen, Frederiksborg Nyhuse.
Helsingør,	Chr. Hansen, Strandgade 59 2. Sal.
Holbæk,	Kr. Jørgensen, Ahlgade.
Odense,	L. Hansen, Vestergade 55.
Aalborg,	Chr. Christensen, Waldemarsgade 7.
Aarhus,	P. Petersen, Skovvejen 8, 1. Sal.
Randers,	A. Christiansen, Volden 3.
Roskilde,	Oluf Hendriksen, Kirkegade 10, Sct. Jørgensbjerg.
Slagelse,	Wald. Lützhöft, Fruegade 137, 2. Sal.
Næstved,	A. Hartig, Kompagnistræde.

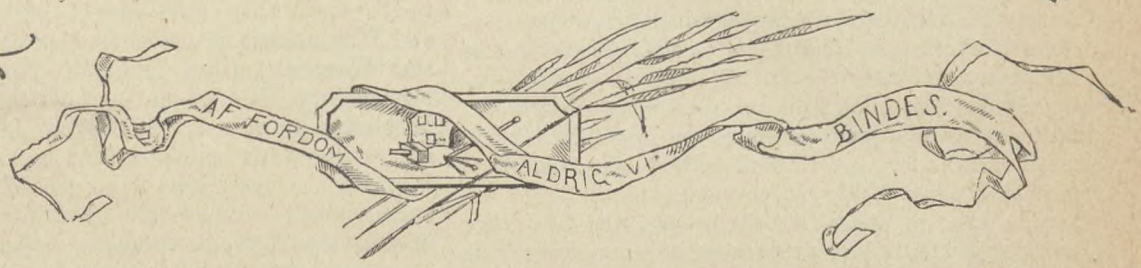
København. Malernes Fagforening afholder Medlemsmøde hver Onsdag Aften Kl. 8½ i Rømersgade 22, 1. Sal. Foreningens Kontor, som er samme Steds i Stuen, er aabent hver Lørdag Aften fra Kl. 8—10. Indmeldelser og Kontingent modtages begge Steder.

Odense. Afdelingen afholder Møde hver Onsdag Aften Kl. 8½ i Pogestræde Nr. 1, 1. Sal, hvor arbejdssøgende Kolleger til enhver Tid bør henvende sig.

Malersvende-Sangforeningen af 1878
afholder
Sangøvelse hver Fredag Aften Kl. 9 paa „Søfryd", hvor nye Medlemmer optages.

Redigeret af Rudolf Poulsen.
Trykt hos J. Henriksen, Rømersgade 22, København.

FAGTIDENDE FOR MALERE.

September. | **Udgivet af Malerforbundet i Danmark.** | **1893.**

Fuskeriet.

I Tilslutning til Hr. P. Slotts Udtalelser om Fuskeriet skal jeg tillade mig at fremsætte følgende Bemærkninger.

Fuskeriet vil, som Hr. Slott træffende bemærker, ikke i nogen nævneværdig Grad formindskes undtagen dettes Aarsag ophæves. Selv om der findes Midler til at hæmme det, vil det dog kun vare en kort Tid før Ondet bryder ud igen i en anden Form.

Aarsagen til Fuskeriet er den økonomiske Usikkerhed: enten fusker Svenden af ligefrem Nød, eller han gør det for at højne sit og sin Families Velvære, der, begrundet paa hans knappe Fortjeneste, er altfor ringe i Forhold til Bourgeoisiets Levefod.

Jeg er overbevist om, at det kun er i saa forsvindende faa Tilfælde nogen fusker af ren og pur Gærrighed, at dette aldeles er uden Betydning. Er en Mands økonomiske Eksistens sikret, ikke alene i Øjeblikket, men ogsaa i Fremtiden, da vil han ikke overanstrænge sig for et usselt Vederlag, hvortil han ikke har nogen Trang. Men en saadan økonomisk Sikkerhed kan der ikke under de privatkapitalistike Produktionsforhold skaffes et Mindretal endsige alle Arbejdere. Derfor er det umuligt at udrydde Fuskeriet under den nuværende Samfundsform.

Naar der som Hr. Slott meddeler, er fremsat Forslag om Henvendelse til Forbrugerne af Arbejdet, for at formaa disse til at nægte dette udført udenfor den almindelige Arbejdstid, da vidner et saadant Forslag om at vedkommende ser Samfundsudviklingen langt mere fremrykket end den er. I det Øjeblik Befolkningens Flertal, og i denne Forbindelse særlig de velhavende Klasser, indser at Samfundet i sin Helhed og derigennem de selv er bedst tjent med en bestemt Maksimalarbejdstid — i det Øjeblik en saa samfundsmæssig Følelse er modnet, er det ikke alene muligt fuldstændig at gennemføre Ottetimersdagen, men endnu langt videregaaende sociale Reformer. Det samme gælder om Samarbejdet mellem Mestre og Svende til Fuskeriets Bekæmpelse. Ogsaa dette Forslag forudsætter en langt mere udviklet Samfundssolidaritet end vi endnu kan rose os af. Skal Mesteren nægte saadanne Folk Arbejde, om hvem det er konstateret, at de har befattet sig med Fuskeri, saa tvinges disse jo netop til at gaa videre i det begyndte Spor, og da det som før bemærket er Svendenes daarlige økonomiske Stilling der driver ham ind paa denne Bane, vil man forstaa, at Mesteren ikke gør sin Stilling slettere ved med beraad Hu at skabe sig yderligere Konkurrence. Den eneste Maade Fuskeriet virksomt kan bekæmpes paa er at højne Svendenes Eksistensbetingelse, skaffe ham en større Dagløn og — afskaffe Arbejdsløsheden. Er først denne Erkendelse naaet til Samfundets Bevidsthed, da behøver vi ikke at diskutere om Smaalapperier paa Reformernes Omraade, da vil der kunne gennemføres en ganske anderledes og for alle betryggende Ordning af Arbejdet. Og da vil Fuskeriets Udvækst af sig selv bortvisne, fordi Jordbunden ikke længere egner sig for dens Trivsel.

Indtil da maa vi være belavet paa at Fuskeriet vedblivende fremtræder under en eller anden Form.

Forøvrigt skulde jeg ligesom Hr. Slott meget ønske om andre og modsatte Anskuelser ogsaa tog Ordet i denne Sag.

L. Gunner.

* * *

Hvis det ved Lov blev Arbejdskøberne forbudt at anvende fremmed Arbejdskraft, saalænge der indenfor Landets Grændser fandtes ledige Kræfter, da vilde en saadan Lov selvfølgelig finde baade Modstandere og Forsvarere, og ved første Øjekast kunde det vel være forstaaeligt om Forsvarerne fortrinsvis

var at finde i Arbejdernes Rækker, saavist som d'Hrr. Kapitalister sikkert vilde være Modstandere af denne Indgriben i deres „personlige Frihed" til selv at bestemme hvis Arbejdskraft de vilde anvende.

Her i Helsingør — og vel andre Steder ogsaa — er Forholdet dette, at Tilgangen af Arbejdskraft fra Sverrig hvert Foraar er betydelig, hvad der jo er fuldstændig lovligt, men ikke destomindre alt andet end lystelig for de bosiddende Svende, som efter en Vinters Arbejdsløshed, paa Grund af dette Forhold, ser Haabet om at finde Beskæftigelse svinde i betænkelig Grad. Et Faktum er det nemlig, at de tilrejsende Kolleger først blive engagerede, medens de bosiddende Svende som Regel maa vente indtil sidst, for saa til Gengæld at blive de første der afskediges. En af Grundene hertil ligger antagelig deri, at d'Hrr. Arbejdskøbere, ved at antage de tilrejsende først, sikrer sig Reservetropper i de bosiddende, for hvem det ikke er let med Familien paa Ryggen, at vandre ud i Verden for at søge Livets Ophold, medens det kan forudsættes at den fremmede hurtigt vilde søge andet Steds hen saafremt Arbejde ikke straks findes.

Under disse Forhold kræver Stat og Kommune ligefuldt sin Tribut, uden at bekymre sig om hvilke Betingelser der beredes Arbejderen til Opfyldelsen af hans Forpligtelser. Husværten kan ikke tage Hensyn til om hans Lejer paa Grund af Forholdene tvinges ud i de arbejdsløses Rækker, og paa den anden Side kræver Selvopholdelsesdriften med ubønhørlig Styrke sin Ret. Hvad Under da at den arbejdsløse griber til det saakaldte „Fuskeri"?

Efter min Formening er det forsvarligt, og jeg tror ikke heller at det er nødvendigt, at appellere til Arbejdskøberne for gennem disse at boycotte vore Kolleger, som ene og alene ved en planløs Samfundsordning tvinges til at „fuske". Dette skal saavist d'Hrr. nok af sig selv finde paa i saa stor Udstrækning som det paa nogen Maade blot er muligt.

Chr. Hansen.

* * *

Af de tre Kolleger, som her i Bladet har haft Ordet vedrørende „Fuskeri" fremhæves det tydeligt nok, at Grunden til dette maa søges og er at finde i de fortvivlede Eksistentsforhold, og heri har de selvfølgelig Ret. Kun ved en Ændring af det nuværende Samfundssystem vil der i dette, som i alle andre Forhold kunne opnaas en tilfredsstillende Løsning. At arbejde herfor bør være enhver Arbejders uafviselige Pligt og Vejen hertil gaar gennem Organisation i den mest fuldkomne Grad uden Hensyn til hvilken Nationalitet vi end tilhører. Naar derfor Chr. Hansen bemærker, at en Lov, der hindrede Indvandring af fremmed Arbejdskraft „ved første Øjekast" vilde finde Forsvarere iblandt Arbejderne, bør det tilføjes, hvad sikkert er underforstaaet, at en saadan Lov i Virkeligkeden kun vilde skade Arbejderne i al Almindelighed, hvad den klassebevidste Arbejder meget let vil opdage, saavist som vor Styrke aldrig vil afhænge af en kinesisk Mur om den Plet, der af Patrioter kaldes vort Fædreland, men netop ved at række hinanden Haanden over de af Magthaverne fredede kunstige Landegrænser.

Red.

Voldgiftsret i Malerfaget.

At ordne og bilægge faglige Tvistspørgsmaal ved Voldgift har altid været Arbejdernes Ideal. I god Overensstemmelse hermed er der mange Gange sket Henvendelse fra „Malernes Fagforening" i København til Malerlauget om dettes Medvirkning til Etableringen af en Voldgiftsret, inden det endelig nu er lykkedes at opnaa det ønskede Samarbejde. I et Fællesudvalg af 3 Mestre og 3 Svende er nedenstaaende Regler for Voldgift udarbejdede og derefter forelagt og vedtaget af begge Organisationer, og tilbage staar nu kun Valg af 12 Delegerede fra begge Sider. Medens Mestrene vælge disse paa et Møde for samtlige Mestre, var det ikke muligt at opnaa en tilsvarende Bestemmelse for Svendene, hvor Valget skal foregaa i to Afsnit, først ved værkstedsvis at vælge en Repræsentant for hver 10 Svende, og dernæst ved at disse indbyrdes vælge de 12 Delegerede for Svendene.

Valget af Svendenes Repræsentanter finder Sted Fredag den 15de Septbr. og er det naturligvis en Selvfølge at Medlemmerne af Fagforeningen deltage i saa stor Udstrækning som muligt.

Værksteder, som beskæftige færre end 6 Svende, maa slutte sig sammen for derved at tilvejebringe det fornødne Antal Svende til at vælge en Repræsentant, og er det særlig herved, at der paaregnes Medvirkning fra Foreningens Medlemmer ved Organisation af disse mindre Værksteders Sammenslutning.

Ved Valget slutter arbejdsløse Kolleger sig til deres sidste Arbejdsplads.

Reglerne for Voldgiftsretten lyder som følger:

Formaalet

er at bilægge eller ved Voldgiftskendelse at ordne de i Faget forekommende Tvistigheder.

§ 1. Voldgiftsretten bestaar af 3 Mestre og 3 Svende foruden en almindeligvis ikke stemmegivende Formand, der skal være Malermester og Medlem af Københavns Malerlaug samt 6 Suppleanter, nemlig 3 Mestre og 3 Svende.

§ 2. Valgene, der ere gældende for 3 Aar, foretages paa følgende Maade:

Mestrene vælge 12 Delegerede paa et i den Anledning af Lauget indvarslet Møde for samtlige Mestre.

Svendene vælge paa en og samme Dag værkstedsvis Repræsentanter, som siden mellem sig indbyrdes vælge 12 Delegerede.

For hvert Værksted, der som Regel om Sommeren beskæftiger fra 6 til ca. 10 Svende, vælges en Repræsentant, fra 10 til ca. 20 Svende to Repræsentanter, og saa fremdeles en Repræsentant for hver 10 arbejdende Svende. For Værksteder, der beskæftige færre end 6 Svende, skulle to eller flere Værksteder med tilsammen ca. 10 Svende vælge en Repræsentant.

Undlader et Værksted at lade sig repræsentere, bliver det uden Indflydelse paa Gyldigheden af det senere Delegeretvalg.

Oldermanden for Malerlauget og Formanden for Malernes Fagforening indvarsle og forestaa i Forening Ledelsen og hvad der iøvrigt bliver at ordne dels ved Valget af Svenderepræsentanter, og dels ved de af disse foretagne Valg af de 12 Delegerede for Svendene. De sammenkalde derpaa de 24 Delegerede, der først vælge Rettens Formand, hvis Valg gælder for hele Valgperioden og hvortil der udkræves $^2/_3$ af de afgivne Stemmer. Derpaa vælge Mestrene blandt Svendene og Svendene blandt Mestrene først 3 Retsmedlemmer og derpaa 3 Suppleanter.

Efter det første Aars Forløb sammenkalder Rettens Formand samtlige Delegerede, og efter en mellem de fungerende foretagen Lodtrækning udtræde to Retsmedlemmer, nemlig en Mester og en Svend, samt to Suppleanter, ligeledes en Mester og en Svend, hvorpaa der foretages Valg mellem de Delegerede af to nye Retsmedlemmer og to nye Suppleanter. Ligeledes efter det andet Aar; ved dettes Afslutning fratræde de fra første Aars Valg tilbageblevne Retsmedlemmer og Suppleanter, og mellem de Delegerede foretages da de sidste Valg i Valgperioden.

De nye Valg foretages hvert tredje Aar paa foranstaaende Maade ved Formændene for de samme Organisationer.

Alle Valg skulle foregaa ved skriftlig Afstemning og med simpel Stemmeflerhed. Genvalg kan finde Sted.

§ 3. Medens det beror paa enhver, om han vil modtage Valg som Repræsentant, ere de Delegerede efter at have modtaget Valg som saadanne, kun berettiget til at udtræde i Valgperioden, naar de enten forlade Staden, ophøre at føre Forretning, naar de fra at være Svende indtræde i en selvstændig Stilling eller en anden af Retten antagelig Grund. Alle med Hensyn til denne § opstaaende Spørgsmaal afgøres af Voldgiftsretten selv.

§ 4. Der føres Protokol over Rettens Forhandlinger, alle udgaaede Skrivelser kopieres og der føres Regnskab over Indtægter og Udgifter. Hertil kan Retten antage en lønnet Sekretær, som efter Formandens Ordre har at udføre alt skriftligt Arbejde Retten vedkommende.

§ 5. Rettens Medlemmer ere paa Tro og Love forpligtede til ikke at give nogen Udenforstaaende Meddelelser om Voteringer eller Oplysninger af personlig Natur, der ved Forhandlingerne ere komne til deres Kundskab.

§ 6. Voldgiftsretten fastsætter selv sin Forretningsorden; dog med Iagttagelse af følgende Grundregler:

a. Ingen af Rettens Medlemmer maa deltage i Sager, i hvilke han enten er personlig interesseret eller er beslægtet med nogen af Parterne. Er et Medlem forhindret i at give Møde, er han forpligtet til at tilsige den Suppleant, som skal møde i hans Sted, for at ethvert Retsmøde kan være fuldtalligt, saa at det kan afgive sin Kendelse.

b. Retten afholder ordentligvis Møde en Gang maanedlig.

Begæring om Rettens Sammenkaldelse sker i hver enkelt Sag ved skriftlig Henvendelse til Rettens Formand, der foranstalter det fornødne efter at Parterne skriftlig have afgivet den Erklæring, at de ville underkaste sig Rettens Kendelse uden Appel til nogen anden Ret, og de tillige have deponeret et efter Formandens Skøn i Henhold til Sagens Omfang passende Beløb, dog mindst 10 Kr. for hver af Parterne.

Den Part, der i alt Væsentligt vinder sin Sag, skal ved Kendelsens Afsigelse have sit Depositum tilbagebetalt; forøvrigt føres de erlagte Beløb til Indtægt for Retten.

I Tilfælde, hvor en Mester eller Svend nægter at underskrive den ovennævnte Erklæring om at ville underkaste sig Voldgiftsrettens Kendelse, kan Mestrenes og Svendenes Organisationer — hvis de acceptere en af Parternes Sag — indanke denne for Voldgiftsretten.

I lige Maade ere disse Organisationer, naar de herom ere enige, berettigede til at kræve Voldgiftsrettens Kendelse i alle Faget vedrørende Spørgsmaal mod at erlægge det herfor fastsatte Gebyr.

c. Sagerne skulle fremmes med størst mulig Hurtighed, hvorfor Forhandlingerne skulle være mundtlige gennem Rettens Afhøring, og Parterne være forpligtede til at give Møde personlig i Retten og der fremlægge de Bevisligheder, hvorpaa de støtte deres Sag, i det Omfang Retten finder fornødent.

Der prøves Forlig i enhver Sag; mislykkes dette optages Sagen til Voldgiftskendelse.

Kan der ved Voteringen om en Sag ikke opnaas Stemmeflerhed, tilkaldes af Suppleanterne en Mester og en Svend, hvorpaa Sagen gennemgaas paany, og Formanden er da berettiget til at deltage i den paafølgende Votering, hvor Sagen afgøres ved simpel Stemmeflerhed.

d. Finder Retten, at en Sag ikke egner sig til Afgørelse ved samme, kan den afvise den. Ved Afsigelser af Kendelser skal Retten tage Hensyn til tidligere Afgørelser i lignende eller analoge Tilfælde.

§ 7. Forandringer i ovenstaaende Bestemmelser kunne kun ske, naar Malerlauget og Malernes Fagforening herom efter forudgaaet Forhandling vedtage ligelydende Beslutninger.

Ophævelse af Voldgiftsretten kan finde Sted ved Udløbet af en Valgperiode, naar der med mindst $^1/_2$ Aars Varsel fra en af Organisationerne fremkommer en paa en Generalforsamling om Ophævelse vedtagen Beslutning, der har erholdt kvalificeret Majoritet i Følge vedkommende Forenings Love.

Den i § 6 b 2. Stykke omtalte Erklæring skal lyde:

„Undertegnede erklærer herved, at jeg i den af mig for Voldgiftsretten i Malerfaget indankede Sag Nr. . . . 189 , underkaster mig den af fornævnte Ret afsagte Kendelse, saaledes at ingen Appel til nogen anden Ret, denne Sag betræffende, kan finde Sted, men at Voldgiftsrettens Kendelse i et og alt skal staa ved Magt. N. N. N.

Foranstaaende Regler for Voldgiftsretten i Malerfaget er forelagt Malernes Fagforening og vedtagne af begge Parter paa Generalforsamlingerne den 23. og 24. August 1893.

Fagmøde.

Samtidig med det alm. jyske Arbejdermøde, som afholdtes i Aalborg den 6te August, blev der af vore Kolleger fra Aarhus, Randers og Aalborg afholdt et Fagmøde med Dagsorden: Lærlingeforholdene, Søndags- og Overarbejde, samt Rejsekassen.

Under Diskussionen om det første Punkt blev med Styrke fremdraget det uheldige i det for Tiden

planløse Forhold med Hensyn til Lærlingeholdet, idet der var Værksteder udelukkende baseret paa det størst mulige Antal Lærlinge, f. Eks. fra 2—7 hvor Svendeantallet er lige stort. Hertil kommer at Lærlingene i Reglen maa arbejde til Kl. 7—8 om Aftenen samt Søndag Formiddag, hvorved faktisk en Del Arbejde gaar tabt for Svendene, foruden at de mere humane Mestre i høj Grad trykkes ved dette Forhold og eventuelt tvinges til at følge i samme Fodspor for derved at skaffe sig lige saa billig Arbejdskraft. I Betragtning heraf vedtoges det at arbejde for en Regulering af Lærlingeholdet saaledes at dette bygges paa mere end den mest Hensynløses øjeblikkelige Interesse.

Vedrørende Søndags- og Overarbejde var man enige om det ønskelige i en Indskrænkning, medens det samtidig fremhævedes at dette absolut maatte være betinget af en eventuel Forhøjelse af Arbejdslønnen.

Af Hensyn til det forestaaende Delegeretmøde vedtoges det at henvise Rejsekassespørgsmaalet hertil.

Malernes Understøttesfond.

Fondenes Formaal er: saavidt muligt at yde trængende Medlemmer og deres Enker Understøttelse med rede Penge eller fri Bolig.

Enhver der godtgør at have lært Malerprofessionen er berettiget til Optagelse. Kontingentet er 4 Kr. aarlig, som erlægges med 2 Kr. halvaarlig, i Juli og Oktober.

Indmeldelser kan finde Sted ved Henvendelse til Fagforeningens Bestyrelse, som opfordrer til størst mulig Tilslutning fra Foreningens Medlemmer i København.

Medlemslisten.

Medlemmerne af Malernes Fagforening i København bedes erindre, at Restancer ud over 10 Uger medfører Udslettelse.

Den trykte Medlemsliste vil foreligge den 1ste Oktober og indeholde Fortegnelse over Afdelingens Medlemmer i det forløbne Halvaar. samt Angivelse af hvornaar indmeldt og ligeledes Angivelse af eventuel Udslettelse paa Grund af Restance. I Henhold hertil forventes det at enhver Kollega vil gøre sit til at Udslettelser paa Grund af Restance, specielt nu efter et Sommer-Halvaar, ikke skal komme til at prange ved Navnet af en eneste Kollega, som sætter Pris paa ikke at blive betragtet som sløv og ligegyldig mod egen og Kammeraters fælles Sag.

Til Afdelingerne.

Malerforbundet afholder sit 3die Delegeretmøde i Odense i Dagene den 5. og 6. November d. A. Forslag, som ønskes behandlede her, maa tilstilles Hovedbestyrelsen senest med Udgangen af denne Maaned for at der kan blive givet de respektive Afdelinger Tid og Lejlighed til, forinden Delegeretmødet, at gøre sig bekendt med, og tage Stilling til, hvad der i saa Henseende eventuelt maatte fremkomme til Behandling.

Ligeledes gøres opmærksom paa, at alt, Forbundets Regnskaber vedrørende, maa være berigtiget med Udgangen af Oktober, til hvilken Tid Regnsksbet vil blive afsluttet for dernæst at fremlægges paa Delegeretmødet.

Sekretæren.

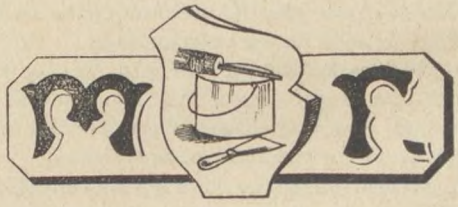
Notitser fra Afdelingerne i København.

Den ordinære halvaarlige Generalforsamling afholder Onsdag den 4de Oktober Kl. 8 i Rømersgade 22, St. o. G. (den lille Sal).

Af Dagsordenen fremhæves Valg af Bestyrelse, Valg af Delegerede til Malerforbundet i Odense og Forslag om Oprettelsen af en Rejsekasse, og forventes det at Medlemmerne give talrigt Møde for at give de tagne Beslutninger saa stor Vægt som muligt.

Slagelse. I Anledning af Forholdene i Slagelse, har Sekretæren været til Stede ved et Møde for at træffe en Ordning vedrørende den Modstand den forkortede Arbejdstid havde mødt paa et enkelt Værksted. Efter en Samtale med vedkommende Kollega erklærede denne sig villig til at overholde den fastsatte Arbejdstid, og denne er saaledes nu gennemført overalt.

BEKENDTGØRELSER.

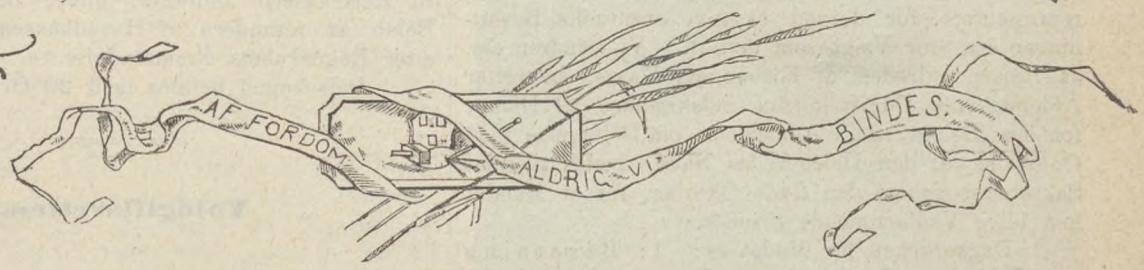
København. Malernes Fagforening afholder Medlemsmøde hver Onsdag Aften Kl. 8½ i Rømersgade 22, 1. Sal. Foreningens Kontor, som er samme Steds i Stuen, er aabent hver Lørdag Aften fra Kl. 8—10. Indmeldelser og Kontingent modtages begge Steder.

Odense. Afdelingen afholder Møde hver Onsdag Aften Kl. 8½ i Pogestræde Nr. 1, 1. Sal, hvor arbejdssøgende Kolleger til enhver Tid bør henvende sig.

Malersvende-Sangforeningen af 1878
afholder
Sangøvelse hver Fredag Aften Kl. 9 paa „Søfryd", hvor nye Medlemmer optages.

Redigeret af Rudolf Poulsen.
Trykt hos J. Henriksen, Rømersgade 22, København.

FAGTIDENDE FOR MALERE.

September. | Udgivet af Malerforbundet i Danmark. | 1893.

Højere Dannelse — højere Løn.

Ligesom en blind Høne af Vanvare en Gang imellem kan finde et Korn, saaledes kan ogsaa undertiden Folk, der, økonomisk set, nærmest maa betragtes som Arbejdernes Modstandere, dem selv maaske uafvidende, komme til i Arbejdernes Favør at sige en Sandhed, uden nogen Bagtanke og uden at deres Udtalelse er møntet paa at skulle benyttes som Vaaben i Arbejdernes Haand mod det System, som „Samfundsstøtterne" efter Evne søger at stive af. Fremkommer en saadan Udtalelse, gaar den vel ogsaa ind ad Bourgeoisistens ene Øre og ud ad det andet, maaske endog uden at dens Rækkevidde saa meget som naar til hans Bevidsthed. Desto større Grund er der for Arbejderen selv til at holde fast paa en saadan Sandhed, naar den tilfældigvis fremkommer i Organer, der ellers ikke ser med blide Øjne paa den økonomiske og sociale Kamp, som de klassebevidste Arbejdere fører for at naa frem til bedre Kaar.

I „Haandværkerbladet" har saaledes fornylig Sekretæren ved Fællesrepræsentationen for dansk Industri og Haandværk i en Omtale af russiske Forhold, udtalt at „den russiske Arbejders hele aandelige Standpunkt er saa lavt, at han endnu ikke er naaet til at stræbe efter højere Løn eller bedre Kaar."

Men er det saaledes et umiskendeligt Tegn paa lav Dannelse hos den halvasiatiske Barbar, at han ikke stræber efter højere Løn og bedre Kaar, saa er det samme vel i ikke mindre Grad Tilfælde for den mellem- og vest- eller nordevropæiske Arbejder? Ogsaa her i Landet maa det vel indrømmes, at den Arbejder ikke plages af noget overvættes højt aandeligt Standpunkt, som vil „nøjes med hvad Herren vil give", og det kan vel heller ikke siges at være et Udslag af ringere Intelligens, at de organiserede Arbejdere er sig bevidste hvilken Vej der fører til højere Løn og bedre Kaar. Den citerede Udtalelse er en absolut Indrømmelse af, at det er de intelligenteste og mest dannede Arbejdere, der slutter sig sammen i Organisationer til Opnaaelse og Bevarelse af højere Pris paa deres Arbejdskraft, at det er Blomsten af Arbejderne, der danner Fagforeninger, og at det er Individer med „et lavt aandeligt Standpunkt", der staar udenfor den faglige Bevægelse.

Det er selvfølgelig ikke udelukket, at de Personer, der ikke kan eller ikke vil faite Sammenslutningens Betydning — formaar at lægge en vis Slags Dannelse for Dagen De kan saaledes muligvis godt vise en sleben og sledsk Optræden, særlig overfor Mestrene; de kan maaske have en flot Optræden, spille den fine Mand og vise sig som drevne selskabelige Kavalerer. De samme Egenskaber kan vel Russerne og saa have. Men det er ikke den Maalestok, der skal anlægges paa det aandelige Standpunkt. Den virkelige Dannelse bestaar i en harmonisk Udvikling af alle Evner, herunder indbefattet Evnen til at vurdere sin Stilling i Forhold til den hele Menneskehed, Evnen til at betragte sig som et Led af Menneskeheden og føle det som sin Pligt at bidrage sit til dennes Fremadskriden mod højere og almindelig Lykke og Velvære.

L. G—r.

Delegeretmøde.

Malerforbundet afholder sit 3die Delegeretmøde i Odense den 5te og 6te November. Mødet afholdes i Arbejderforeningens Lokale i Overstræde og aabnes førstnævnte Dag Kl. 3.

Det forventes at samtlige Afdelinger, saavidt det paa nogen Maade lader sig gøre, ville lade sig repræsentere, for derved at give eventuelle Beslutninger saa stor Vægt som muligt. Vi erindrer om, at Rejsen udredes af Forbundets Kasse, hvorefter Afdelingernes Udgift altsaa indskrænkes til Diæter for den Delegerede. Anmeldelse om Deltagelse med Opgivelse af den Delegeredes Navn, bedes tilstillet Sekretæren senest den 24de Oktober, for at Mandat kan blive Vedkommende tilsendt.

Dagsordenen for Mødet er: 1: Beretning om Virksomheden; 2: Regnskabet; 3: Rejsekassen; 4: Arbejdsforhold; 5: Agitationen; 6: Organisationen; 7: Voldgiftsretter; 8: Forskellige Forslag; 9: Valg af Bestyrelse og 10: Næste Delegeretmøde.

Til Punkt 3 stiller Hovedbestyrelsen, paa Basis af nedenstaaende Love, Forslag om Oprettelsen af en Rejsekasse for Malerforbundet, og anmodes de respektive Afdelinger om at tage samme op til Behandling, for at den Delegerede ved Afstemningen kan tage Beslutning paa sin Afdelings Vegne.

Love for Rejseunderstøttelseskassen.

§ 1. Formaalet er: at støtte de rejsende Medlemmer af „Malerforbundet i Danmark" og derved tillige fordele den ledige Arbejdskraft. Dette søges naaet ved at yde Rejseunderstøttelse, hvor Arbejde ikke kan anvises.

§ 2. Berettigede til Understøttelse ere kun:

a) De der have været Medlemmer af Malerforbundet de sidste 12 Maaneder, eller ere indtraadte som Medlemmer, senest 14 Dage efter Læretidens Udløb, eller den stedlige Afdelings Oprettelse.

b) De der ikke staa til Restance med Kontingent til Afdelingen, hvorfra de rejse.

c) De der forevise en af Malerforbundet udstedt Rejsebog forsynet med vedkommende Afdelings Paategning og Stempel. Medlemsbog skal samtidig forevises.

§ 3. Rejseunderstøttelsen andrager 25 Øre pr. Landevejsmil, beregnet direkte fra By til By som høre under Forbundet.

Efter Ankomsten til en Afdeling udbetales Understøttelsen for den tilbagelagte Vej, i Provindserne af Formanden og i København af Sekretæren, dog maa Understøttelsen ikke overstige 5 Kr. for en enkelt Rejse. Indenfor et Aar maa den samlede Understøttelse ikke overstige 20 Kr. til samme Medlem.

I Afdelinger med under 5 Medlemmer udbetales ingen Understøttelse.

§ 4. De til ovennævnte Formaal nødvendige Midler tilvejebringes ved, at de respektive Afdelinger yde et ugentligt Kontingent af 3 Øre pr. Medlem.

Kontingent samt Regnskab med Kontrolkvitteringer for udbetalte Rejseunderstøttelser indsendes til Sekretæren, samtidig med Forbundskontingentet den 1ste i hver Maaned.

Har en Afdeling i den forløbne Maaned udbetalt mere i Rejseunderstøttelse, end Kontingentet til Rejsekassen andrager, bliver det overskydende Beløb at refundere af Hovedkassen senest 8 Dage efter Regnskabets Fremsendelse.

Rejsebogen betales med 20 Øre.

Voldgiftsretten.

Fredagen den 29 Septb. foretoges det afsluttende Valg til Voldgiftsretten i Malerfaget i København og hermed er altsaa den Institution etableret, som altid fra Fagforeningens Side har været betragtet som en Gevinst, ikke mindst for Svendenes Vedkommende Idet vi derfor udtaler vort Ønske om Held for den faglige Domstol er det under den sikre Forventning, at den Tillid og de Forhaabninger, vi nærer for samme, ingensinde vil blive gjort til Skamme, saa vist som der fra begge Sider er valgt Mænd i Besiddelse af den fornødne Tillid og Kompetence til at udfylde det dem paalagte Hverv.

De Delegerede til Voldgiftsretten vare følgende, henholdsvis 12 Mestre og 12 Svende: Victor Hansen, I. Chr. Adrian, E. Plesner Jacobsen, Vilh. Hansen, A E Kühl, Joh. N. Schrøder, C. Møllmann, L. I. Ibsen, Chr. Jensen, Lauritz Hansen, C. V. Nielsen og H. C. Schübeler samt L. Gunner, Emil Claussen, P Slundt, Emil Hansen, C. Loldrup, E. Carlsen, Chr. Andersen, C. N. Christensen, C. W. Christensen, David Jensen, Johannes Christensen og Jens Hansen.

Ved det af de Delegerede foretagne Valg blev Vilh. Hansen enstemmig valgt til Rettens Formand, medens Svendene valgte D'hrr. C. Møllmann, J Chr. A drian og C. V Nielsen og Mestrede D'hrr. L. Gunner, Emil Claussen og Chr. Andersen til Rettens Medlemmer. Som Suppleanter valgtes paa samme Maade 3 Mestre og 3 Svende, nemlig: A. E. Kühl, L J Ibsen, Victor Hansen, P. Slundt, C. N. Christensen og David Jensen.

Ligesom samtlige 12 Mestre ere Medlemmer af Mestrenes Organisation, saaledes er ogsaa samtlige 12 Svende Medlemmer af Fagforeningen, hvad der er ret naturlig, da der selvfølgelig ikke skænkes stor Tillid til Folk, som ved at holde sig udenfor de respektive Organisation, saa tydeligt viser, hvor blottede de maa være for Forstaaelse af dennes Betydning, endskøndt enhver Reform, den være nok saa lille, absolut skyldes Organisationerne.

Værd at lægge Mærke til er det imidlertid, at Lavets Medlemmer, som valgte sine 12 Delegerede

paa et Møde for alle Mestre, ikke valgte en eneste Mester udenfor Lavet, men ikke desto mindre viste sig i Besiddelse af stor Ømfindtlighed for de Svende, der staa udenfor Fagforeningen, og derfor af Hensyn til disse forlangte, at Svendenes Delegerede skulde vælges, ikke paa samme Maade som Mestrenes, men ved Repræsentanter, som vare valgte værkstedsvis Denne Valgmaade, sagde man, aabnede størst mulig Indflydelse for alle Svende. Og i den Grad havde Mestrene sat sig dette i Hovedet, at Forsikringen fra vor Side om at Indflydelsen vilde blive lige saa stor, naar Valget blev foretaget direkte ved et Møde, hvor enhver Malersvend havde Adgang, ikke var istand til at bringe dem bort fra den engang fattede Idé.

Vi véd ikke, hvem der har undfanget Idéen, men vi véd, at den blev funden god hos Mestrene, og vi vidste – hvad Resultatet af Valgene bekræfter – at mindre Indflydelse kunde de udenfor Fagforeningen staaende Kolleger vanskeligt have opnaaet, hvis Valget havde været direkte. Deres Indflydelse blev her, hvad den i Henhold til deres Særstilling fortjener at være, nemlig lig Nul.

Værkstedsvalgene gav til Resultat, at der valgtes 82 Repræsentanter, hvoraf de elleve stod udenfor Organisationen. Som Følge heraf valgtes udelukkende Fagforeningsmedlemmer til Delegerede med et Stemmeantal af 75—47, medens den eneste af de elleve, der i det hele taget blev foreslaaet, maatte nøjes med 10 Stemmer. Og hvor kunde det i Grunden være anderledes? Hvem i al Verden tror, at de Kolleger, der er i den Grad passive, at de ikke en Gang tilhøre deres faglige Organisation, skulde være i Besiddelse af blot de svageste Betingelser for at udfylde et alment Tillidshverv for Svendene. Det tror ingen selvfølgelig, og derfor valgte Københavns Malersvende i 1886 til Prisliste-Udvalgs-Medlemmer ikke en eneste af disse Kolleger —, og ligedan denne Gang. Svendenes Tillidsmænd findes indenfor Fagforeningens Rækker, og det er et Faktum, som ingen Valgmaade er i Stand til at afkræfte.

Voldgiftsrettens maanedlige Møder vil, i Henhold til Meddelelse fra Formanden, blive afholdt første Gang Tirsdag den 14. Novbr., men forøvrigt den første Tirsdag i hver Maaned.

Regulære Polygoner.

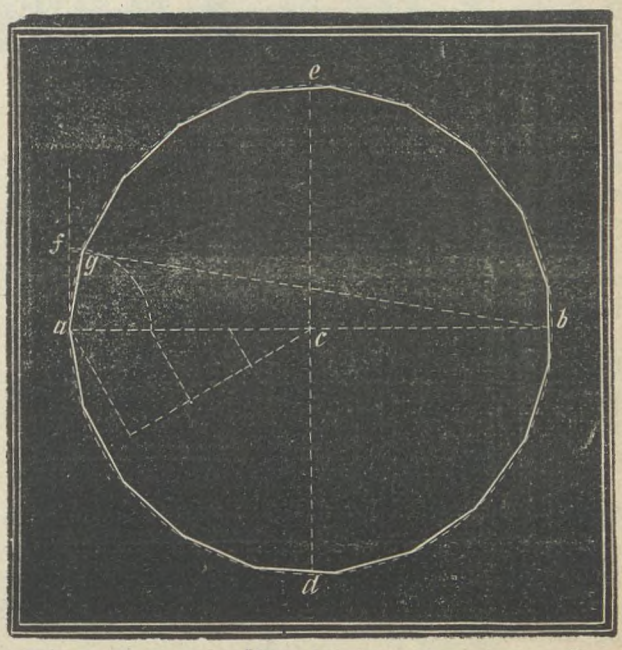
(Fortsat.)

Nittenkanten. Den regelmæssige Nittenkant kan med en ringe Unøjagtighed konstrueres paa følgende af denne Artikelrækkes Forfatter udfundne Maade:

To Diametre *ab* og *de* afsættes vinkelret paa hinanden, i Endepunktet a af den ene oprejses en Tangent (en Linje, der staar parallelt med Diametren *de*), Radius *ac* deles i tre lige store Dele og den ene Tredjedel afsættes henad Tangenten til *f*, hvorfra der drages en ret Linje til det modsatte Endepunkt *b* af Diametren. Denne Linje vil i *g* afskære en Bue, som paa det allernærmeste er $^1/_{19}$ af Cirkellinjen, og Korden *ag* betragtes altsaa som Nittenkantside.

Indskrives en Nittenkant, hvis Side er Korde, til $18^{18}/_{19}$ Grader, i en Cirkel med 1 Meters Radius vil Linjerne udtrykt i Millimeter have følgende Længder:

s = Nittenkantens Side = 329,18918 Millim.
g = Mindste Radius = 986,36130 —
r = Største Radius = 1000 —

Ovenstaaende Konstruktion, der første Gang offentliggøres her, giver imidlertid en Side, hvis Længde er 328,79797 Millim., den er altsaa 0,39121 Millim. for lille, hvilket dog kun er $^1/_{840}$ af Sidens Længde.

Eks. 1. Hvor stort er Fladeindholdet af en Nittenkant, hvis største Radius er 1 Meter? (Beregningen sker med hele Centimeter).

– M. $0{,}_{33} \times$ M $0{,}_{99} \times 19 \times {}^1/_2 = 3{,}_{1036}$ = ca $3^1/_{10}$ □ Meter.

Eks. 2. En Nittenkant konstrueres paa den her angivne Maade: Dens største Radius er 3 Tom. Hvor meget vil dens Side være for kort?

1000 – 0,39121 — 3 Tom.
36 — 36 Lin.
1000) 14,08356
0,91408 Lin. = ca. $^1/_{70}$ Lin.

Det Stykke som Nittenkantsiden efter hosstaaende Konstruktion er for lille svarer til en Bue paa 1 Minut $20^7/_{10}$ Sek. Naar Siden er ført 19 Gange rundt vil der altsaa mangle 25 Min. $33^3/_{10}$ Sek. i at man har naaet sit Udgangspunkt. Den manglende Bue svarer til en Korde paa 7,43362 Mm. i en Polygon hvis største Radius er 1 Meter og Fejlen er altsaa ved Tegning uden al Betydning.

(Forts.)

Tillæg til Prislisten.

Efter gentagen — (naturligvis) — Anmodning til Malerlavet lykkedes det nu, samtidig med Vedtagelsen af Voldgiftsretten, at faa udarbejdet i Fællesskab nedenstaaende Tillæg til Prislisten af 1. April 1887:

Almindelige Bestemmelser, Punkt 2, første Sætning skal forstaas saaledes:

„Alt Arbejde skal beregnes efter de i nævnte Prisliste opførte Priser, saafremt der ikke ved forudgaaet Aftale er truffen Bestemmelse om anden Betalingsmaade."

Denne Tillægsbestemmelse er forelagt Malerlavet og Malernes Fagforening og vedtagen af begge Parter paa Generalforsamlingen den 23de og 24de August 1893.

Ny Afdeling.

Ved et Møde, der afholdtes den 2den Oktbr. af vore Kolleger i Nykøbing paa Falster, vedtoges enstemmigt Oprettelsen af en Fagforening, for hvilken samtidig valgtes Bestyrelse, der kom til at bestaa af A. H. Petersen, C. Ibsen og N. Bredahl, med førstnævnte som Formand. Til Revisor valgtes L. Larsen.

Foreningen har anmeldt sin Tilslutning til Forbundet og vi hilser dette sidste Led i vor Organisation Velkommen, med Ønsket om Held for vort fremtidige Samarbejde.

D'Hrr. Afdelingsformænd

bedes paase, at Maanedsberetning og alt Regnskabet vedrørende indsendes til Sekretæren inden Udløbet af indeværende Maaned. Regnskabet, som afsluttes den 1ste Novbr., vil blive trykt og tilsendt Afdelingerne.

Det forventes, at de Afdelinger, som ere i Besiddelse af Fane, ville medbringe denne til Delegeretmødet.

Sekretæren.

Notitser fra Afdelingerne.

København. Den ordinære halvaarlige Generalforsamling afholdtes Onsdag den fjerde Oktober med Dagsorden. Forhandlingsbogen, Beretning om Virksomheden, Regnskabet, forskellige Valg og Forslag om Oprettelsen af en Rejsekasse og Bevilling af 50 Kr. til Indsamlingen til Fordel for en afdød Landsmands Efterladte i London.

Carl Olsen dirigerede. Efter Forhandlingsbogens Oplæsning aflagde Formanden Beretning og oplæste det reviderede Regnskab, som begge godtgjorde stor Fremgang i det forløbne Halvaar, og énstemmigt godkendtes. Til Medlemmer af Bestyrelsen valgtes Slundt, Loldrup, C. V. Christensen og Chr. Andersen, de to førstnævnte vare Genvalg. Som Suppleanter valgtes Fr. Knudsen, Krabbe og C. O. Friis og til Revisor Martin Jensen, Suppleant M. Olsen. Til Kontrahenter genvalgtes Rudolf Poulsen og L. Gunner og til Repræsentanter ved Forsamlingsbygningen og Arb. Fællesbageri, den samlede Bestyrelse, Revisorer og Suppleanter. Til at repræsentere Foreningen ved Delegeretmødet i Odense valgtes Slundt, Loldrup, Jens Hansen og Marius Olsen. Forslagene om Oprettelse af Rejsekasse og Bevilling af 50 Kr. vedtoges, hvorefter Dirigenten hævede Generalforsamlingen.

BEKENDTGØRELSER.

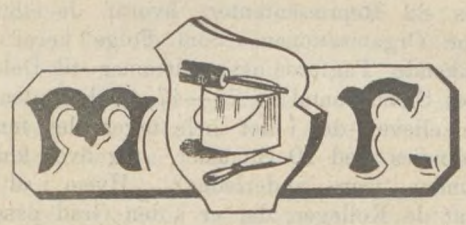
„Malerforbundet i Danmark".

Alle Sager Forbundet og Fagtidende vedrørende bedes adresserede til Sekretæren, **Rudolf Poulsen, Ryesgade 37, 2. Sal.** København Ø.

Hovedbestyrelsen afholder ordinært Møde den sidste Torsdag i hver Maaned

Fortegnelse over Formændene i Forbundets forskellige Afdelinger:

København,	Malernes Fagf. Rudolf Poulsen, Ryesgade 37, 2 S.
Hillerød,	J. P. Nielsen, Frederiksborg Nyhuse.
Helsingør,	Chr. Hansen, Strandgade 59 2. Sal.
Holbæk,	Kr. Jørgensen. Ahlgade.
Odense,	L. Hansen, Vestergade 55.
Aalborg,	Chr. Christensen, Waldemarsgade 7.
Aarhus,	P. Petersen, Skovvejen 8, 1. Sal
Randers,	A. Christiansen, Volden 3.
Roskilde,	Oluf Hendriksen, Kirkegade 10, Sct. Jørgensbjerg.
Slagelse,	Wald. Lützhöft, Fruegade 137, 2. Sal.
Næstved,	A. Hartig, Kompagnistræde.
Nykøbing F.,	A. H. Petersen, Søvejen 52.

København. Malernes Fagforening afholder Medlemsmøde hver Onsdag Aften Kl. 8½ i Rømersgade 22, 1. Sal. Foreningens Kontor, som er samme Steds i Stuen, er aabent hver Lørdag Aften fra Kl. 8–10. Indmeldelser og Kontingent modtages begge Steder.

Odense. Afdelingen afholder Møde hver Onsdag Aften Kl. 8½ i Pogestræde Nr. 1, 1. Sal, hvor arbejdssøgende Kolleger til enhver Tid bør henvende sig.

Malersvende-Sangforeningen

af 1878

afholder

Koncert og Bal

Søndag den 15. Oktober i Rømersgade 22

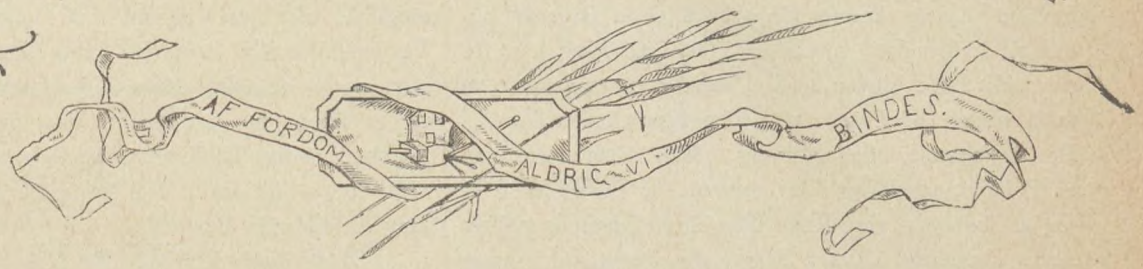
Kl. 8—4,

med Assistance af Komikeren Hr. Oluf Hansen, den 7-aarige Komiker James, Sangerinden Fru Lydia Kramer samt Ventroloqvisten, Hr. Charles Kramer, med sine mekaniske Dukker.

Entréen er kun 35 Øre.

Redigeret af Rudolf Poulsen.
Trykt hos J. Henriksen, Rømersgade 22, København.

FAGTIDENDE FOR MALERE.

November. | Udgivet af Malerforbundet i Danmark. | 1893.

Vort Forbund.

Det er i disse Dage 3 Aar siden vi oprettede vort Forbu d.

Allerede i en Aarrække havde Hovedstadens Malere været organiseret i en Fagforening, men dermed var Maalet langt fra naaet. Man følte et Savn. Ude i Provinserne holdt Formerne fra det hendøende Lavsvæsen sig noget længere end i de store industrielle Stæder, men ogsaa der maatte disse til sidst vige Pladsen for den stadig frembrydende kapitalistiske Produktionsmaade og dermed var vore Kolleger i Provinserne samtidig delagtiggjorte i Frikonkurrencens Herligheder. Nødvendigheden af vore Fagfællers Organisation var da til Stede, hvis disse ikke helt skulde udelukkes fra at have Indflydelse paa de forskellige faglige Forhold, som nu vare ganske andre, vidt forskellige fra dem, hvorunder man tidligere havde arbejdet.

Men Sagen var ikke saa lige at ordne og der gjordes da ogsaa enkelte mislykkede Forsøg paa at oprette Fagforeninger i flere større Provinsbyer. De viste sig imidlertid ikke at være levedygtige og Fejlen ligger vel for Størstedelen deri, at man manglede det Samarbejde, der udmærker vor nuværende Organisation. De hensygnede efter kortere eller længere Tid og dette bidrog naturligvis ikke til at forbedre Arbejdsforholdene.

I 1890 følte man at Tiden nu maatte være kommen til at gøre et nyt Forsøg og at dette vilde lykkes, naar kun Sagen blev grebet rigtig an. Man var overbevist om, at vore Kolleger i Provinserne nu i tilstrækkelig Grad var gennemtrængt af Bevidstheden om den faglige Organisations Betydning for alle Arbejdere, at man kun ved en samlet Optræden er i Stand til at skabe sig en saa menneskeværdig Tilværelse, som i det hele taget kan opnaas indenfor de nuværende Samfundsformers Ramme.

Den 1ste og 2den November traadte Repræsentanter for flere Provinsbyer sammen med Bestyrelsen for Fagf. i København og stiftede „Malerforbundet i Danmark".

At der ikke den Gang toges fejl, viser tilfulde den Virksomhed Forb. i saa kort en Tid har udrettet. Ganske vist har vi lidt den Skuffelse at se enkelte Afdelinger opløse sig, vistnok ikke fordi man der har manglet Forstaaelsen af den Magt et enigt Fags Arbejdere er i Besiddelse af, men fordi tilfældige indre Omstændigheder ere tilstøtte; er saaledes et Par Afdelinger gaaet tabte, saa har ikke alene Tilgangen fra andre Byer været langt større, men disse er ogsaa vokset betydeligt i Medlemsantal. Man tør altsaa dristigt udtale, at vort Forbund, der staar som Led af den samlede Arbejderbevægelse, er saaledes rodfæstet, at det paa ingen som helst Maade kan gaa til Grunde.

Vil man nu se tilbage paa, hvad Forb. har udrettet i de 3 Aar, det har bestaaet, kan vel ikke opvises saa overordentlige store positive Resultater, skønt dog flere Steder forholdsvis betydelige Lønforhøjelser og Forkortelse af Arbejdstiden er gennemført, Forbedringer, der uden Forbundets Eksistents sikkert ikke havde kunnet bringes til Veje; men man maa da fremfor alt ogsaa tage i Betragtning, at 3 Aar er kun en saa ubetydelig ringe Tid i Arbejderbevægelsens Historie, at det vilde have været at

overvurdere sine egne Kræfter, om vi havde troet allerede nu at kunne opvise Fremskridt af en for hele Faget gennembribende Betydning. Der er ganske sikkert adskillige Kolleger, som har knyttet noget for sangvinske Forhaabninger til vor Organisation, som ved Forbundets Oprettelse har tænkt, at nu vilde i en Fart bedre Tider oprinde, at man hurtigt maatte kunne afhjælpe alle de Brystfældigheder, hvorunder vort Fag lider, og disse kan for saa vidt være bleven en Del skuffet og maaske have tabt noget af Troen paa den Kraft, der ligger i Proletariatets Sammenslutning. Men dette beror paa et Fejlsyn, man bør ikke glemme, at Bestræbelserne for at forbedre vore Kaar ikke blot udkæmpes mellem Arbejdskøberen i vort Fag alene, men at vi staar paa Klassekampens Grundlag, at det er to store Partier, der staar overfor hinanden, de Besiddende og de Besiddelsesløse.

Vi kan nu ved Afholdelsen af det tredje Delegeretmøde se tilbage paa vor Virksomhed med berettiget Stolthed og Tilfredshed i Betragtning af vort Forbunds korte Levetid, men vi maa erindre, at endnu meget staar tilbage, endnu udkræves et mægtigt agitorisk Arbejde. Flere Byer i hvilke findes forholdsvis mange Kolleger, er endnu ikke repræsenterede, ligesom det heller ikke er lykkedes at samle alle i de Stæder, hvor vi allerede har Afdelinger. Indtil dette sker, maa det staa klart for enhver, at de Goder vi ikke destomindre er i Stand til at tilkæmpe os, ikke ere af saa vidtrækkende Betydning, som vi kunde ønske, og som de økonomiske Forhold absolut kræver.

Arbejderpartiets Styrke bestaar fornemmelig deri, at vi alle føler os som Agitatorer, at enhver virker i sin Kreds, uanset om Ævnerne dertil er store eller smaa, ingen er i saa Henseende overflødig, og kun derved, at det er alle, der i samlet Enighed drager Læsset; er der Mulighed for, at vi i en ikke fjærn Fremtid ikke alene vil kunne tælle alle Malere i Forbundet, men ogsaa udvide dette ud over vort Lands Grænser.

De Lapperier vi nu, ofte kun ved svære Kampe kan tiltvinge os, er for intet at regne mod de Resultater et enigt samlet Arbejderparti vil kunne opnaa, at føre Beviser herfor, tør ansés for overflødigt. Vi føler alle — absolut alle, her gælder ingen Undtagelse — Trykket af det økonomiske Uføre, der paa alle Sider omgiver os. Midlerne, hvorved dette forbedres, og Vejen, som fører ud deraf, er os anvist og ligger lige for, maa det da ikke for os, som har faaet Øjnene op for disse, være med en vis indre Glæde og Tilfredshed, at vi arbejder for at oplyse dem af vore Kolleger, der endnu synes at staa uforstaaende overfor det store Samfundsspørgsmaal, den Arbejderbevægelse, der i vor Tid allerede er naaet saa vidt, at det omtrent er det eneste, der alvorlig beskæftiger Menneskeheden. Det maa for tænkende Arbejdere være umuligt at gribes af Modløshed, selv om vi nu og da ved givne Lejligheder ikke opnaar det ønskede Resultat. En saa mægtig Kulturbevægelse, der vel næppe har noget Sidestykke i Verdenshistorien, trumfes ikke frem i et Øjeblik, men maa og skal have Tid til en rolig Udvikling for at kunne naa sit Maal. Vort nuværende kapitalistiske Systems Tilblivelse, der dog var en Bevægelse vidt forskellig fra Arbejdernes, er selv Frugten af lang Udviklings Periode.

Med disse Forhold for Øje mødes vi da for 3die Gang, Fagfæller fra Hovedstaden og Provinserne til fortsat enigt Samarbejde i Arbejdersagens, i vor egen Sags Tjeneste, idet vi mindes Dr. Jacobys berømte Ord: „Oprettelsen af den mindste Arbejderforening har for den kommende Kulturhistoriker større Betydning end Slaget ved Sadowa.“

P. Slott.

Medbestemmelsesret.

Jeg har aldrig arbejdet under Prislisten, jeg skal nok holde Prisen oppe og jeg vil ikke lade mig misbyde og saa fremdeles lyder Forsikringerne ikke saa sjældent fra Kolleger, der staar uden for Organisationen, som en Slags Undskyldning for denne deres Særstilling.

Bliver Forsikringerne fremsat i Alvor og tror Vedkommende selv paa deres Rigtighed — og det gør enkelte — ja saa vidner det jo ganske vist om en ikke ringe Selvtillid, men minder samtidig i betænkelig Grad om Manden, som ikke kunde se Skoven for bare Trær. Med andre Ord, det vidner om, at det skorter disse Kolleger i betænkelig Grad paa det, der i daglig Tale kaldes Brugen af almindelig Menneskeforstand, — de bruger ikke den Forstand, de er Indehaver af — og det er uheldigt, ikke alene for dem selv, men ogsaa for os andre, som derved faar sværere ved at holde os oppe i Kampen for en nogenlunde Tilværelse.

Af denne Grund er det nødvendigt at paavise Gang efter Gang, hvor meget der fejles i den Opfattelse, at Organisationen er unødvendig da Medbestemmelsesretten ligger i den enkelte Arbejders Haand. I saa Henseende har vi jo Beviserne liggende ligefor. Medens der i Forbundets forskjellige Afdelinger overalt er opnaaet nogen Forbedring i Løn- og Arbejdsvilkaar, arbejdes der andre Steder i Landet efter det gamle System, at Arbejdskøberne dikterer Vilkaarene og Arbejderen bøjer sig for dem, indtil en skøn Dag han faar Øjnene op og opdager at der skal Organisation til, saafremt hans Mening skal komme i Betragtning.

Som et Eksempel paa de Priser der bydes, hvor Arbejderen staar uden Organisation og altsaa uden Medbestemmelsesret om Arbejdsbetingelserne, anfører vi neden for et Uddrag af en Prisliste, som anvendes ved et Par Banestrækninger i Jylland Vi indskrænker os til at tage Priserne for Bygningsarbejde, som bedst lader sig sammenligne med de i København gældende, idet vi sikkert tør antage at det øvrige Arbejde er vurderet efter samme Maalestok.

Prisliste.

			Kr.	Øre
Alt Træværk at grunde	pr.	Kv.-Al.	„	1
Fernisere paa Mur og Træ, hver Gang	„	do.	„	1
Kitte, slibe og stryge godt med 1 Gang	„	do.	„	2
Do. do paa Træ 2 Gange	„	do.	„	3
Stryge paa Mur hver Gang, Oliefarve	„	do.	„	1¼
Vinduer. indvendig. 1 Gang (den udvendige Karms Maal)	„	do	„	3
Do. do., 2 Gange	„	do.	„	5
Vinduer, udvendig, at kitte og stryge 1 Gang	„	do.	„	2
Do. do., 2 Cange	„	do.	„	3
Fodpanel 1 Gang	„	do.	„	2
Do. 2 Gange	„	do.	„	3
Fodlister, indtil 8" høje, hver Gang.	„	løb. Al	„	1
Loft og Væg at vaske.	„	Kv.-Al.	„	1½
Do. at vaske og afskrabe med Spartel	„	do.	„	3
Loft og Vægge at sæbe og stryge, Limfarve	„	do	„	2
Kakkelovnspladser og Trappegange at sæbe, stryge og marmorere . .	„	do.	„	5
Streger at trække	„	løb. Al.	„	½
Aadre og lakere	„	Kv.-Al.	„	5
Do. do. med Overføringspapir . . .	„	do.	„	4
Bogstaver og Tal	„	Stk.	„	2
Væg at stryge godt med 1 Gang Oliefarve	„	Kv.-Al.	„	2
Tapet at opsætte	„	Rulle	„	20
Stolper og Løsholter, indtil 8 Tom, hver Gang	„	løb. Al.	„	1¼
Tagrender og Nedløbsrør, hver Gang	„	do.	„	1

Som det let vil ses ved Sammenligning med vor Prisliste er ovenstaaende Priser meningsløst lave, fra 50 til 100 pCt. lavere end vore paa mange Poster og paa enkelte meget mere. Hvad siger man for Eks. om, at stryge et Fag dobbelt. Vinduer á 5 Kv.-Al. 1ste Gang, begge Sider og Kitning udv. for 25 Øre og 2den Gang, begge Sider, for 15 Øre pr. Fag eller trække Linier for en halv Øre pr. Alen, uden Hensyn til Liniernes Bredde, eller skrive Tal og Bogstaver for 2 Øre pr. Stykke uden Hensyn til disses Højde eller aare Egetræ og lakere for 5 Øre pr. □ Al. o. s. v.

Foruden Priserne indeholder Listen efterfølgende Slutningsbestemmelse, som tilfulde godtgør hvor lidt Hensyn Arbejdskøbere ansér det for nødvendigt at ofre uorganiserede Arbejdere, det hedder nemlig:

„Der udbetales enhver Svend for hver Dags Arbejde 2 Kroner, og opgøres, naar Overbanemestrene have opmaalt eller optalt, da der kun bliver betalt efter Overbanemestrenes Maal og Optælling."

Det er vel Topmaalet af Umyndiggørelse, naar Arbejdskøberne ikke alene bestemmer Prisen for Arbejdskraften, men endogsaa fratager Arbejderen Retten til selv at opmaale sit Arbejde. Det finder ikke Arbejdskøberne paa at foreslaa, hvor Arbejdsbetingelserne udarbejdes i Fællesskab, det kan nemlig ikke med Held bydes en Fagforening. Derimod gaar det vist temmelig glat, hvor Arbejderne staa uorganiserede; thi her ræsonneres som saa, „tager jeg ikke Arbejdet, saa tager min Kollega det," og „noget er bedre end intet". Kort sagt, den enkelte Arbejders Medbestemmelsesret er kun Illusion, saalænge den ikke udøves gennem Organisationen

Selv høj Grad af faglig Duelighed formaar ikke at sætte sin Indehaver i Stand til at bestemme Prisen for sin Arbejdskraft udover et vist Maksimum, som altid vil staa i nøjeste Forhold til de til enhver Tid mellem Arbejdere og Arbejdskøbere fastsatte Priser. Ved lidt Eftertanke vil dette staa enhver Kollega klart. Selv Kolleger, som ynde at stille deres eget kære „Jeg" i Forgrunden, vil sikkert kunne forstaa det umulige i, at den enkelte kan opnaa en anden og højere Pris end den, der enten dikteres af Arbejdskøberen alene, som for Eks. ovenstaaende Prisliste, eller den, der fastsættes mellem de respektive Organisationer, hvad enten det nu er Prisliste eller Timeløn.

I en eneste Retning kan Arbejderne enkeltvis maaske siges at være i Besiddelse af Medbestemmelsesret uden at behøve Organisationen, og dog kan det kun siges og paastaas med Modifikation. Der siges saaledes: Arbejdskøberen kan vel diktere Lønnens Størrelse, men jeg, Arbejderen, raader selv over, om jeg vil sælge min Arbejdskraft for den Pris, der bydes, det er givet, at jeg har min fri Villie og ikke kan tvinges. Den Sandhed, der kan ligge heri, er imidlertid saare lidt værd, og ingen har da tydeligere givet Bevis herfor end netop den Kollega, som holder sig udenfor Organisationen, og som ved enhver Lejlighed anfører, at „tager jeg ikke, hvad der bydes, saa tager en anden det." — Følgen heraf bliver den, at hvad denne anden antageligt vil gøre, i Virkeligheden bliver det bestemmende for den første, hvis Medbestemmelsesret dermed er borte — værdiløs.

Nej! Organisation skal der til, hvis Arbejderne ønsker et Ord med i Laget. Uden Organisation kan man kun højst opnaa at dupere sig selv ved at tro paa en indbildt Medbestemmelsret, saalænge man faar sit Arbejde betalt efter en Lønsats, i hvis Tilbliven man ingen Lod eller Del har haft og som en skøn Dag maaske uden at spørge om „Med Forlov" er dalet saa og saa mange Procent, og gør En det begribeligt, af hvem og hvorledes Lønnen bestemmes, hvor Organisationen mangler eller ikke ydes den Tilslutning, som det er enhver Arbejders Pligt at bidrage sit til.

Stiftelsesfest.

Mandag den 20. November er det 12 Aar siden Malernes Fagforening i København blev stiftet, og i Dagens Anledning vil der i Lighed med tidligere blive afholdt en Festlighed bestaaende af Fællesmaaltid og paafølgende Bal. Festen afholdes

i Rømersgade 22, den store Sal, fra Kl. 8—3 og Billetpriserne ere som hidtil 1 Kr. 75 Øre pr. Deltager, dog kunne Medlemmer med Damer deltage i Ballet alene mod at erlægge 50 Øre pro persona.

Det forventes, at der vil blive ydet Festen saa stor Tilslutning, som Forholdene og den uheldige Aarstid paa nogen Maade blot tillader, idet vi erindrer om, at denne Fest bygges paa Mindet om den Dag, da en Kreds af Kolleger lagde Grunden til den Organisation, som mere end en Gang har vist sin Betydning for Malernes Interesser, og i hvilken enhver selvbevidst og ærekær Kollega efterhaanden vil finde sin Plads.

Medlemslisten.

I den sidst udkomne Fortegnelse er beklageligt nok indløbet følgende Fejl, som hermed bedes rettet. Medlemmerne Nr. 272, Strahlendorff indmeldt 4/89 og Nr. 190, Chr. Thorsen, indmeldt 1/90 findes saaledes ikke opførte, Medlem Nr. 663, Thygesen er ved en Navneforveksling blevet opført som „Slettet" i Stedet for 636, Thorstensen, endvidere er ved en Ombrækkerfejl Side 27, de 9 sidste Indmeldelsesdatoer blevet rykket en Linie for højt op, saaledes at den sidste helt skal bortfalde og de foranstaaende otte rykkes en Linie ned, hvorefter der i 10de Linie franeden skal staa 9/93 i Stedet for som nu 8/86, og endelig skal Indmeldelsdatoen Side 25, 10de Linie franeden være 10/89 i Stedet for 10/93.

Notitser fra Afdelingerne.

Odense. Ved den ordinære halvaarlige Generalforsamling, som afholdtes den 18. Oktober, valgtes følgende til Bestyrelse: M. Jensen, Formand, Alb. Nielsen, Næstformand, H. J. Nielsen, Kasserer og Joh. Rasmussen, Sekretær, Supleant blev J. C. Nielsen.

Malernes Understøttelsesfond.

Vi henlede Medlemmernes Opmærksomhed paa ovennævnte Fond, hvis Formaal, som ingensinde kan forandres, er, saavidt muligt at yde trængende Medlemmer og deres Enker Understøttelse med rede Penge eller fri Bolig.

Til Optagelse i Fonden er Enhver berettiget, som ved Lærebrev eller andet gyldigt Bevis godtgør at have lært Malerprofessionen. Udelukkede ere de, som have været tiltalte for en i den offentlige Mening vanærende Forbrydelse, uden at være aldeles frifundne.

Idet vi anbefale Medlemmerne af Malernes Fagforening i København at støtte Fonden og derved støtte sig selv, gør vi opmærksom paa at Medlemsbidraget kun er 4 Kr. aarlig, hvoraf Halvdelen betales forud ved Indmeldelsen, medens det iøvrigt opkræves 2 Gange aarlig i Juli og Oktober.

BEKENDTGØRELSER.

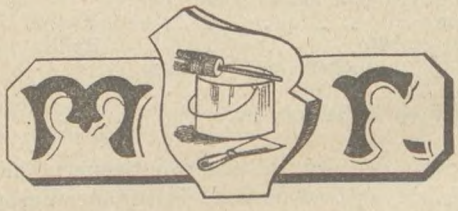
„Malerforbundet i Danmark".

Alle Sager Forbundet og Fagtidende vedrørende bedes adresserede til Sekretæren, **Rudolf Poulsen, Ryesgade 37, 2. Sal.** København Ø.

Hovedbestyrelsen afholder ordinært Møde den sidste Torsdag i hver Maaned

Fortegnelse over Formændene i Forbundets forskellige Afdelinger:

København,	Malernes Fagf. Rudolf Poulsen, Ryesgade 37, 2 S.
Hillerød,	J. P. Nielsen, Frederiksborg Nyhuse.
Helsingør,	Chr Hansen, Strandgade 66, 1. Sal.
Holbæk,	Kr. Jørgensen, Ahlgade.
Odense,	M. Jensen, St. Jørgensgade 43.
Aalborg,	Chr. Christensen, Waldemarsgade 7.
Aarhus,	P. Petersen, Skovvejen 12, 1. Sal.
Randers,	A. Christiansen, Volden 3.
Roskilde,	Oluf Hendriksen, Kirkegade 10, Sct. Jørgensbjerg.
Slagelse,	Wald. Lützhöft, Fruegade 137, 2. Sal.
Næstved,	A. Hartig, Kompagnistræde.
Nykøbing F.,	A. H. Petersen, Søvejen 52.

København. Malernes Fagforening afholder Medlemsmøde hver Onsdag Aften Kl. 8 i Rømersgade 22, 1. Sal. Foreningens Kontor, som er samme Steds i Stuen, er aabent hver Lørdag Aften fra Kl. 8—10. Indmeldelser og Kontingent modtages begge Steder.

Odense. Afdelingen afholder Møde hver Onsdag Aften Kl. 8½ i Pogestræde Nr. 1, 1. Sal, hvor arbejdssøgende Kolleger til enhver Tid bør henvende sig.

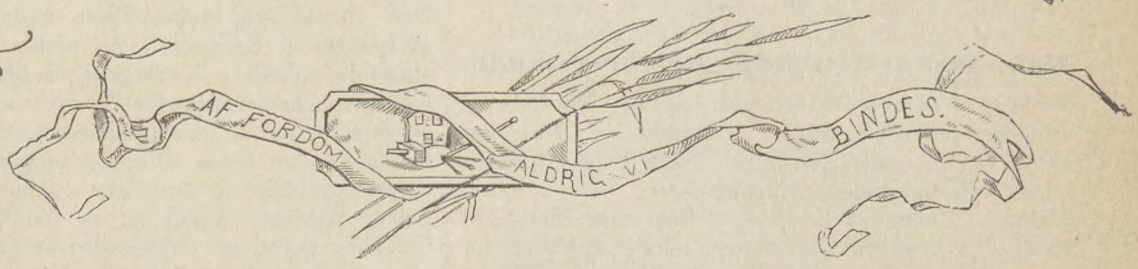
Malersvende-Sangforeningen af 1878

afholder

Sangøvelse hver Fredag Aften Kl. 9 paa „Søfryd", hvor nye Medlemmer optages.

Redigeret af Rudolf Poulsen.
Trykt hos J. Henriksen, Rømersgade 22, København.

Fagtidende for Malere.

December. | Udgivet af Malerforbundet i Danmark. | 1893.

Voldgiftsrettens første Svar.

Paa en af de Henvendelser til Malerlavet, hvori vor Afdeling i København i sin Tid søgte dettes Bistand for at opnaa en fælles Udtalelse vedrørende Forstaaelsen af et nærmere betegnet Punkt i Prislisten, motiverede Lavet sit Afslag med bl. andet at udtale: at Prislisten ikke let vilde misforstaas, naar der blot lagdes lidt „god Vilje" for Dagen fra begge Sider.

Denne Opfattelse fra Lavets Side kunde theoretisk set, have sin Berettigelse; men i Praksis og under Tilstande, hvor Fagforeningerne maa opbyde alt for blot at holde den vildeste Konkurrence indenfor visse Grænser, der bliver Optattelsen rent illusorisk. Denne Kendsgærning bevirkede derfor ogsaa, at vi gentog vor Henvendelse til Lavet, saa klart motiveret og vedlagt Beviser for det berettigede i vor Anmodning, at samme toges til Følge — Voldgiftsretten etableredes, samtidig med at det omtvistede Punkt i Prislisten blev gjort klart forstaaeligt ved en fælles Udtalelse fra Lavets og Fagforeningens Generalforsamlinger.

At dette Resultat er hilst med Glæde fra Svendenes Side er saare klart, og efterfølgende Svar fra Voldgiftsretten vil da ogsaa være vel egnet til at styrke den Tillid, hvormed det overvejende store Flertal hilste Etableringen af denne Institution; Svaret lyder saaledes:

Hr. Rudolf Poulsen!

Formand for Malernes Fagforening.

Paa de af Dem for „Voldgiftsretten i Malerfaget" under Sag Nr. 2 1893, indankede Spørgsmaal:

1. Hvad forstaas i Malerfaget ved Betegnelsen „Løse Kehlstød" paa Døre og Paneler?
2. Hvormeget tillægges der for hver Gangs Behandling af Døre og Paneler med „løse Kehlstød"?
3. Hvor findes — jfr. Prislistens Alm. Bestemmelser Punkt 4 — Linien „fra Sundet over Slukefter"?

afgiver Voldgiftsretten herved følgende Svar:

Ad 1. Ved „løse Kehlstød" forstaas: Lister der griber ud over Rammestykkets Plan, springer frem for Rammestykket med skarp Kant eller er paaslaaede Rammestykket, hvor der tillige findes kehlet List mellem Rammestykke og Fylding.

Forøvrigt henvises til medfølgende Blad, paa hvilket vi har vist Eksempler paa Tilfælde, der illustrerer Kehlstød til almindelige Arbejdspriser, og andre, der kommer ind under „Løse Kehlstød".

Ad 2. Tillæget er pr. □ Alen jfr. Prislisten — 1 Øre for hver selvstændig Behandling, altsaa tillige for Lakering eller Mattering, der ikke særlig er nævnt i Prislisten; samt 2 Øre for Aaring.

Ad 3. Selve Ejendommen „Slukefter" bør høre til København, men Linien bør drages fra Midtpunktet af Ejendommens Grundflade mod Strandvejen, og da der nemlig ud for dette Punkt findes en Vej, som fører mod Sundet, nemlig Carolinevej, saa maa denne betragtes som en god Delingslinie, saaledes at de Ejendomme, der findes paa den nordre Side af Vejen ligger uden for Linien.

Vilh. Hansen,
Formand for Voldgiftsretten.

Som man ser, reel og klar Besked paa Spørgsmaalene. Svar byggede paa sund Fornuft og Fagmandens Forstaaelse af og Kendskab til det, der spørges om. Heri ligger netop en Voldgiftsrets store Fortrin i alle faglige Spørgsmaal, fremfor de juridiske Domstoles. Prislisterne udarbejdes jo af Fagmænd og for Fagmænd, og affattes som Følge deraf ikke altid med saa stort Hensyn til juridiske Fortolkninger, som senere kan vise sig nødvendigt, hvor man ikke har Voldgiftsretter at ty til med eventuelle faglige Tvistspørgsmaal, naar „god Vilje" hos de stridende Parter, til at forstaa Prislisten, ikke strækker til.

Saaledes har for Eks. Forstaaelsen af de, i de to første Spørgsmaal til Voldgiftsretten anførte Punkter lige siden Prislistens Revision været Genstand for de mest mærkværdige Betragtninger fra adskilige Mestres Side, om hvem man nu, efter Voldgifts-

rettens Svar, tør antage at den „gode Villie“ har været sparsomt tilstede. For Tiden verserer saaledes en Sag for de juridiske Domstole, hvor den paagældende Mester, om ovennævnte Punkter, søger at forsvare en Opfattelse, der er stik modsat Voldgiftsrettens Svar til os. Dette gælder iøvrigt ogsaa en anden Sag om det tredie Punkt.

Malerforbundets 3dje Delegeretmøde

afholdtes i Odense den 5te og 6te November i Arbejderforeningens Sal i Overstræde, som var festlig smykket med forskellige Fags Faner, foruden 4 af Malerforbundets Afdelingsfaner. Kl. 5 Eftm. aabnedes Mødet af Forbundets Sekretær, Rudolf Poulsen, med en Tak til den lokale Afdeling, for den venlige Modtagelse, og et Ønske om, at Delegeretmødets Arbejde maatte blive til Held for vor Organisation.

Paa de samvirkende Fagforeningers Vegne i Odense bød Smed O. H. Petersen Mødets Deltagere velkommen, og fremhævede Malernes Fagf. i Odense som særlig virksom i Arbejdet for den faglige Organisations Fremgang i den gamle reaktionære By. Et „Leve Malerne“.

Dernæst prøvedes Mandaterne. Af Forbundets 12 Afdelinger vare de 8 repræsenterede ved 11 Delegerede, nemlig: P. Slundt, C. Loldrup, Jens Hansen og Marius Olsen, København, M. Rasmussen, Helsingør, H. G. Petersen, Roskilde, Kr. Jørgensen, Holbæk, A H. Petersen, Nykøbing F, M. Jensen, Odense, P. Petersen, Aarhus og Hans Jørgensen, Aalborg. Af Hovedbestyrelsen var Rudolf Poulsen, Emil Claussen, Carl Olsen og P. Slott til Stede, hvorimod J. Jensen paa Grund af sin Virksomhed som Borgerrepræsentant var forhindret i at møde. Til Ordstyrere valgtes Jens Hansen, København, og Hans Jørgensen, Aalborg, og til Mødets Sekretærer P. Slott og C. Loldrup.

Efter at Forhandlingsbogen, som oplæstes af Vicesekretæren Emil Claussen var godkendt, gik man over til Dagsordenen: 1. Beretning om Virksomheden. 2. Regnskabet. 3. Rejsekassen (2 Forslag). 4. Organisation, Agitation og Arbejdsforhold. 5. Voldgiftsretter. 6. Forskellige Forslag 7. Valg af Hovedbestyrelse. 8. Næste Delegeretmøde.

Rudolf Poulsen afgav Beretning om Virksomheden: Siden vort sidste Møde var tre af vore Afdelinger ophørt at bestaa, nemlig Vejle, Varde og Esbjærg. Det Tab, der herved er tilføjet os, maa selvfølgelig beklages, saa meget mere, som Grunden nærmest maa søges hos de respektive Formænd, hos hvem den fornødne Evne og Villie til at varetage det dem paatagne Hverv ikke har strakt til. Denne Grund aabner imidlertid Udsigt til, at vi en anden Gang vil være heldigere, og vor Opmærksomhed skal derfor ogsaa være rettet paa at genvinde det tabte. Møbelmalernes Fagforening i København er ligeledes ophævet, men kan ikke regnes som direkte Tab, idet Malernes Fagforening har eller vil forøge sit Medlemsantal med disse Kolleger. Forbundet har haft en Tilgang af 3 Afdelinger, nemlig Næstved, Slagelse og Nykøbing p. F. Først efter et gentaget Forsøg var det lykkedes at starte Afdelingen i Næstved, og denne havde da ogsaa nær været tabt efter den første Vinters Arbejdsløshed, og skylder særlig et mindre Antal ihærdige Kolleger, at den holdt-s oven Vande. Det vil sikkert lykkes disse ved fortsat Agitation at samle de Kolleger, som endnu holder sig uforstaaende udenfor. I Slagelse begyndte man under heldigere Omstændigheder og med saa stor Interesse, at man efter de faa Maaneders Forløb siden Afdelingens Oprettelse allerede nu er godt paa Vej til Anskaffelsen af en Fane. Som den yngste Afdeling fortjener Nykøbing at fremhæves, naar den ikke har skyet det Offer, som er forbunden med at være repræsenteret her, og sikkert ligger der heri et Varsel, der lover godt for vort fremtidige Samarbejde. Foruden de Afdelinger, vi her har faaet til, er der desuden forsøgt at oprette Afdelinger i en Del Byer, uden at det denne Gang er lykkedes. Dels er Forsøgene strandede paa vore Kollegers Faatallighed i adskillige Byer, og i andre, som f. Eks. Fredericia og Svendborg, paa fuldstændig Misforstaaelse af eller Uvidenhed om Organisationens Betydning.

Uden Strejke er det lykkedes at opnaa Forbedringer saavel i Retning af Lønforhøjelse, som Forkortelse af Arbejdstiden, saaledes i Helsingør, Slagelse, Holbæk, Aalborg, Randers og Aarhus. Alle Vegne viser det sig imidlertid, at d'Hrr. Arbejdskøbere saa inderlig gærne helst selv vil underhandle med Arbejderne enkeltvis, og det er jo netop Organisationens Fortjeneste, at den tilbageviser denne Fremgangsmaade, saa vist som den Slags Underhandlinger ikke vil kunne medføre Spor af nogensomhelst Forbedring for os. I Helsingør havde enig Optræden fuldstændig afværget et Forsøg fra Arbejdskøbernes Side paa at faa indført en Art „Afgangsbevis“, hvormed det var tænkt at forsyne os. Tanken om Oprettelsen af en Rejsekasse for Malerforbundet lykkedes det ikke at faa realiseret i den forløbne Tid, medens Trangen til en saadan tydelig nok er kommen frem adskillige Steder, hvor man, som f. Helsingør og Aalborg, har ydet Rejseunderstøttelse indenfor snævrere Grænser. I København er det lykkedes ved Samarbejde med Malerlauget at faa etableret en Voldgiftsret, en Begivenhed, der sikkert vil blive af velgørende Betydning, hvor man arbejder efter en Prisliste, mod hvis rette Forstaaelse der gøres de vidunderligste Attentater. Samme Sted gør en Arbejdskøber et hæderværdigt Forsøg paa, ved en Erstatningssag, at lette Afdelingens Kasse for et Par Tusinde Kroner. I den forløbne Tid har der været afholdt Fagmøder i Aalborg, Randers og København, ligesom Forbundet har været repræsenteret paa den skandinaviske Arbejderkongres i Malmø 1892, ved sin Sekretær. Alt i alt staar vi nu med en Organisation, som støt og roligt er gaaet frem i et Tempo, som vi forhaabentlig ikke saa let skal bringes ud af i den kommende Tid. Til Slut opfordrede Taleren til at rette Forespørgsel forsaavidt

et eller andet skulde være løbet lidt let henover i de afgivne Beretninger.

Efter Bemærkninger af Rasmussen, Helsingør, Hans Jørgensen, Aalborg, Kr. Jørgensen, Holbæk og Carl og Marius Olsen, København, godkendtes Beretningen enstemmigt.

Ad 2. Rudolf Poulsen oplæste Regnskabet, som var revideret og fundet rigtigt af Revisorerne E. Carlsen og C. Loldrup.

En Udgiftspost „Udlæg for Afdelingen i Randers", stor 105 Kr., gav Anledning til nogen Diskussion, hvorunder Loldrup foreslog Mødet at udtale sin Misbilligelse af den Uefterrettelighed, den paagældende Afdeling havde gjort sig skyldig i. Hertil sluttede samtlige Delegerede sig.

Hans Jørgensen rettede en Forespørgsel angaaende Udgiftsposten: „Tryksager og Indbinding", hvilken Post forekom Spørgeren noget høj.

Rudolf Poulsen gav de ønskede Oplysninger og henviste til den tilsvarende Post paa Indtægtssiden.

Regnskabet godkendtes derpaa enstemmigt.

2det Møde.

Ordstyrer: Hans Jørgensen, Aalborg.

Ad 3. Rudolf Poulsen oplæste Hovedbestyrelsens Forslag til Oprettelse af en Rejseunderstøttelseskasse og Love for samme. I disse havde Hovedbestyrelsen, efter Henstilling af Bestyrelsen for Afdelingen i København, foretaget en Ændring, idet iøvrigt de tidligere udarbejdede Love vare benyttede. Ændringen bestod i, at der nu forlanges at have været 12 Maaneder Medlem, mod tidligere 6 Maaneder, for at kunne erholde Understøttelse. Hovedbestyrelsen havde ikke haft Betænkeligheder ved at gaa med til denne Ændring, da det i vore oplyste Tider godt kan betragtes som grov Pligtforsømmelse at staa udenfor Organisationen, hvad den skærpede Bestemmelse da ogsaa tager Sigte paa. Taleren anbefalede Forslaget som det forelaa, og følte sig forvisset om at Oprettelsen af en Rejsekasse vilde faa en gavnlig Betydning, og da ikke mindst i agitatorisk Henseende. I København havde Afdelingen paa sin ordinære Generalforsamling med stor Majoritet givet Forslaget sin Tilslutning, medens den væsentligste Anke mod samme havde været Frygt for eventuel Misbrug; en Frygt, som dog forhaabentlig vilde vise sig ugrundet.

M. Rasmussen, Helsingør, oplæste og motiverede nærmere følgende Forslag fra den derværende Afdeling om Oprettelsen af en Rejsekasse.

„Forslag til Regler for Oprettelsen af en Rejseunderstøttelseskasse for Medlemmer af Malerforbundet i Danmark.

§ 1. Formaalet er at støtte de rejsende Medlemmer af Organisationen, og derved tillige gøre den ledige Arbejdskraft mere flydende. Dette søges opnaaet ved at yde ethvert rejsende Medlem en Understøttelse, saafremt man ikke kan give ham Arbejde.

§ 2. Som almindelige Regler for Adkomst til Understøttelse fastsættes:

at Vedkommende legitimerer sig som Medlem af Forbundet og skal være forsynet med en af Afdelingsformændene udstedt Rejsebog.

at han ikke staar til Restance med Kontingent til Afdelingen i den By, hvor han sidst har arbejdet.

at han har haft Arbejde i Løbet af de sidste 5 Maaneder, og da mindst en Maaned.

at han har været Medlem af Malerforbundet i mindst 3 Maaneder, dog undtages de, der lige er traadt ud af Læren eller Militærtjeneste.

§ 3. Retten til Understøttelse forspildes naar Vedkommende ikke vil modtage det af Afdelingsformanden (i Kbhvn. Sekretæren) anviste Arbejde og naar han allerede en Gang i Løbet af 3 Maaneder har modtaget Understøttelse i samme By.

§ 4. Delegeretmødet fastsætter Understøttelsens Størrelse for det kommende Tidsrum til næste Delegeretmøde; den udbetales i Provinserne af Formanden, i København af Sekretæren. Hvor der er under 8 Medlemmer ydes fra Hovedkassen et passende Tilskud.

§ 5. Formændene i Lokalforeningerne er forpligtet til inden den 8de i hver Maaned at indsende de af Hovedbestyrelsen udsendte Schemaer, hvorpaa er opført Af- og Tilgang samt Maanedsberetning.

§ 6. De til dette Formaal nødvendige Midler tilvejebringes derved, at alle Afdelingerne yder et Kontingent af 4 Øre maanedlig pr. Medlem, hvilket indbetales forskudsvis til Sekretæren

Hans Jørgensen fandt Bestemmelsen om de 12 Maaneder lovlig streng, men kunde iøvrigt slutte sig til Hovedbestyrelsens Forslag og ansaa Oprettelsen af Rejsekassen for at være af største Værd, og da navnlig for Provinsernes Vedkommende, lige som den agitatoriske Betydning ikke burde lades ude af Betragtning ved den foreliggende Sag.

Emil Claussen, Slundt og Jens Hansen anbefalede Hovedbestyrelsens Forslag som det forelaa. 12 Maaneder som Medlem inden Understøttelse kan faas, er ikke for meget forlangt. Rejsekassen bør bygges paa et solidt Grundlag for at kunne bestaa.

Petersen, Roskilde, befrygtede, at det foreslaaede Kontingent vilde vise sig for lavt.

Jørgensen, Holbæk, ansaa Hovedbestyrelsens Forslag for det bedste af de to frembragte Forslag.

M. Jensen, Odense, sluttede sig hertil.

Jens Hansen: Bestemmelsen om de 12 Maaneder var en Hovedbetingelse for Forslagets Vedtagelse paa Generalforsamlingen i København, og maa derfor fastholdes af os.

Petersen, Nykøbing. vilde betragte Oprettelsen af Rejsekassen som et godt Fremskridt, og kunde slutte sig til Hovedbestyrelsens Forslag.

Loldrup anbefalede i Korthed Hovedbestyrelsens Forslag og paaviste den Nytte Rejsekassen vilde gøre, ved at sprede den overflødige Arbejdskraft, foruden at være et godt Agitationsæmne.

Carl Olsen gav forskellige Oplysninger om Virksomheden i andre Fags Rejsekasser.

M. Rasmussen ansaa det ikke, efter de fremførte Udtalelser, for sandsynligt, at Forslaget fra Helsingør vilde blive vedtaget, men fandt dog Bestemmelserne i Hovedbestyrelsees Forslag lidt for strænge.

Petersen, Aarhus, vilde af Hensyn til den københavnske Afdelings Stilling til Hovedbestyrelsens Forslag, anbefalede samme uden Ændring. Det gælder i første Linie for os at faa Rejsekassen oprettet.

Forskellige Talere havde dernæst Ordet, og paaviste det heldige i, at Kontingentet til Rejsekassen blev indbetalt selv under Arbejdsløshed, da Kassens Status i modsat Fald let vilde blive betænkelig.

Rudolf Poulsen sluttede sig hertil og stillede Forslag om en Tilføjelse i den angivne Retning til Rejsekassens Love.

M. Rasmussen tog Forslaget fra Helsingør tilbage, men vilde stille Forslag om at ændre de 12 Maaneder i Hovedbestyrelsens Forslag til 6 Maaneder.

Denne Ændring forkastedes.

Hovedbestyrelsens Forslag vedtoges derefter enstemmigt og lyder i sin Helhed saaledes:

Paa Basis af efterstaaende Love vedtager Delegeretmødet Oprettelsen af en Rejseunderstøttelseskasse. til hvilken Indbetalingen paabegyndes 1ste Januar 1894, medens Udbetaling af Understøttelse først finder Sted fra 1. Oktober 1894.

Love for Rejseunderstøttelseskassen.

§ 1. Formaalet er: at støtte de rejsende Medlemmer af „Malerforbundet i Danmark" og derved tillige fordele den ledige Arbejdskraft. Dette søges naaet ved at yde Rejseunderstøttelse, hvor Arbejde ikke kan anvises.

§ 2. Berettigede til Understøttelse ere kun:

a) De der have været Medlemmer af Malerforbundet de sidste 12 Maaneder, eller ere indtraadte som Medlemmer senest 14 Dage efter Læretidens Udløb, eller den stedlige Afdelings Oprettelse.
b) De der ikke staar til Restance med Kontingent til Afdelingen, hvorfra de rejse.
c) De der forevise en af Malerforbundet udstedt Rejsebog forsynet med vedkommende Afdelings Paategning og Stempel. Medlemsbog skal samtidig forevises.

§ 3. Rejseunderstøttelsen andrager 25 Øre pr. Landeveismil, beregnet direkte fra By til By som hører under Forbundet.

Efter Ankomsten til en Afdeling udbetales Understøttelsen for den tilbagelagte Vej, i Provinserne af Formanden og i København af Sekretæren, dog maa Understøttelsen ikke overstige 5 Kr. for en enkelt Rejse. Indenfor et Aar maa den samlede Understøttelse ikke overstige 20 Kr. til samme Medlem.

I Afdelinger med under 5 Medlemmer udbetales ingen Understøttelse.

§ 4. De til ovennævnte Formaal nødvendige Midler tilvejebringes ved at de respektive Afdelinger yde et ugentligt Kontingent af 3 Øre pr Medlem.

Kun i Sygdomstilfælde og Indkaldelse til Militærtjeneste ere Medlemmerne kontingentfri.

Kontingent samt Regnskab med Kontrolkvitteringer for udbetalte Rejseunderstøttelser indsendes til Sekretæren, samtidig med Forbundskontingentet den 1ste i hver Maaned.

Har en Afdeling i den forløbne Maaned udbetalt mere i Rejseunderstøttelse, end Kontingentet til Rejsekassen andrager, bliver det overskydende Beløb at refundere af Hovedkassen senest 8 Dage efter Regnskabets Fremsendelse.

Rejsebogen betales med 20 Øre.

3dje Møde.

Ordstyrer Jens Hansen.

Ad 4. Rudolf Poulsen: De tre Punkter Agitation, Organisation og Arbejdsforhold ere saa nøje forbundne, at de fortrinlig egne sig til Behandling under et. Vi véd, at skal vi have Indflydelse paa de Forhold, hvorunder vi leve og arbejde, saa faar vi det kun, naar vi gennem vor Organisation formaar eventuelt at tiltvinge os det. Som Følge deraf gælder det om at skabe en saa fuldkommen Organisation, som det til enhver Tid paa nogen Maade er os muligt, og hertil er det jo at der først og sidst udkræves Agitation. Derfor bør vi her overveje og drøfte, hvorledes vi skal drive vor Agitation, udvide vor Organisation og derved forbedre vore Arbejdsforhold

Emil Claussen: I Agitationen for vore Organisationer kan og bør ethvert Medlem deltage, ingen har Ret til at være passiv. Tab af Afdelinger vil i saa Fald ikke kunne finde Sted.

Slundt beklagede ogsaa Tabet af engang erhvervede Afdelinger, og antog, at dette Tab kunde afværges i Fremtiden, hvis der en Gang aarlig blev foretaget en Agitationsrejse fra Hovedbestyrelsen til de respektive Afdelinger og iøvrigt til de Byer, hvor Sandsynligheden var for at oprette Afdelinger Taleren stillede og anbefalede følgende Resolution:

„For at styrke Organisationen og for at søge nye Afdelinger oprettede vedtager Delegeretmødet, at et af Hovedbestyrelsens Medlemmer en Gang aarlig foretager en Rejse til Afdelingerne, og samtidig søger at oprette Afdelinger i de Byer, hvor saadan Organisation ikke findes. Aarstiden for Rejsen bestemmes af Hovedbestyrelsen.

Marius Olsen gav forskellige Vink vedrørende Agitationsformen. Ved personlig Ihærdighed kan naaes langt. Taleren vilde fraraade, at stemme for Slundts Resolution, og da særlig af Hensyn til de Omkostninger, den vilde medføre.

Jørgensen, Aalborg, anbefalede Slundts Resolution. Provinserne trænger til et Besøg en Gang imellem.

Jørgensen, Holbæk, Rasmussen, Helsingør, og Petersen, Aarhus, ansaa ligeledes Vedtagelsen af Slundts Resolution for absolut heldig. Den lokale Ledelse har mange Gange vanskeligt ved at faa udenforstaaende Kolleger i Tale.

Carl Olsen: Det kan selvfølgelig have sin Betydning, om Sekretæren en Gang imellem foretog en Agitationsrejse, men fastslaa at denne skal finde Sted en Gang aarlig, var ikke heldigt. Taleren stillede følgende Resolution:

„Idet Delegeretmødet anerkender den Maade, hvorpaa der hidtil fra Forbundets Side er arbejdet for at styrke og udvikle Organisationen, anbefaler Mødet, at der arbejdes videre paa samme Maade, medens der, saa ofte Forholdene gør det nødvendigt, foretages Agitationsrejse fra Hovedbestyrelsen"

Jens Hansen kunde ikke anbefale Slundts Forslag og vilde anmode denne om at tage det tilbage. I Provinserne kan det ene Fag meget vel lære af det andet og paa den Maade arbejde sig fremad.

Loldrup fandt Agitationen Mand og Mand imellem for den virksomste og anførte Eksempler herpaa.

Petersen, Nykøbing, sluttede sig til Slundts Forslag.

Marius Olsen havde faaet det Indtryk af vore Kolleger fra Provinserne, at de ikke troede sig i Besiddelse af saa uddannede Talere, som de til enhver Tid kunde ønske. Saalænge vi imidlertid ikke ser os i Stand til at lønne vor Sekretær saaledes, at han udelukkende kan ofre sig for Organisationen, maa de lokale Ledelser anstrænge sig saa meget desto mere.

Slundt vilde fastholde sin Resolution, specielt efter de Udtalelser, der var fremkomne fra de provinsdelegerede.

Efter yderligere Udtalelser af Claussen, Loldrup og Jørgensen, Aalborg, sattes Resolutionerne under Afstemning med det Resultat, at Carl Olsens Resolution vedtoges med 8 St., medens Slundts Resolution fik 6 St.

Ad. 5. Rudolf Poulsen gav udførlige Oplysninger om den nylig oprettede Voldgiftsret i Malerfaget i København, som det nu efter mange forgæves Forsøg er lykkedes den derværende Afdeling at faa etableret under Medvirkning af Malerlauget. Drager man Paralleller mellem den faglige og den juridiske Domstol, vil straks ved første Øjekast Fordelene ved førstnævnte ligge lige for. Voldgiftsretten er den billigste og den, der hurtigst vil kunne afgøre et Tvistspørgsmaal, medens der samtidig er noget absolut tillidvækkende ved at se sin Sag indanket for Mænd, som lægger Hovedvægten paa at træffe Afgørelsen paa Grundlag af deres specielle Kendskab til det, hvorom Striden drejer sig. Særlig er Voldgiftsretten derfor en stor Fordel, hvor Accordsystemet bestaar, men ogsaa i Spørgsmaal, der angaa Arbejdsforhold i al Almindelighed vil Voldgiftsretten øve gavnlig Indflydelse. Af denne Grund er Spørgsmaalet kommet paa Dagsordenen her og anbefales til Mødets Overvejelse.

Jensen, Odense, sluttede sig til Rudolf Poulsens Betragtninger og ansaa det ikke for særligt vanskeligt at faa oprettet en Voldgiftsret for Malerne i Odense.

Jørgensen, Aalborg, gjorde opmærksom paa, at de samv. Fagf. i Alborg for Tiden arbejdede for Oprettelsen af en Voldgiftsret under Et for alle Fag.

Marius Olsen, betvivlede Nytten af en Voldgiftsret under Et for alle Fag.

Loldrup, Carl Olsen og Petersen fra Aarhus anbefalede Voldgiftsretter, hvor det paa nogen Maade lod sig gøre.

Rudolf Poulsen. Voldgiftsret i hvert enkelt Fag er selvfølgelig Idealet, men lader sig jo kun realisere i større Byer. Dog følte Taleren sig overbevist om, at en Voldgiftsret for flere Fag, paa hvis Sammensætning de samv. Fagf. har haft Indflydelse, som f. Eks. i Aarhus, var langt at foretræke for ingen Voldgiftsret og vilde derfor ikke anbefale, at man der søgte oprettet særlig Voldgiftsret for vort Fag.

Rasmussen, Helsingør, kunde i et og alt slutte sig til Rudolf Poulsens Udtalelser.

Følgende Resolution, stillet af P. Slott, sattes derpaa under Afstemning og vedtoges énstemmig:

„Delegeretmødet tilraader Oprettelsen af Voldgiftsretter i Provinserne. Enten selvstændige, hvor det af Hensyn til Fagets Størrelse lader sig gøre, eller i Forening med de samvirkende Fagforeninger."

4de Møde. Ordstyrer: Hans Jørgensen.

Ad. 6. Forskellige Forslag. Rudolf Poulsen. Spørgsmaalet om Anskaffelsen af et Fagemblem var rejst i Randers, og det vilde have været heldigt, om Afdelingen havde haft en Repræsentant her for nærmere at motivere samme. Taleren kunde ikke anbefale Emblem, da dette i alt Fald ikke kunde gøre Nytte som Kontrol iblandt os, hvad dog vist nærmest havde været tænkt. At vi kontrollere hinanden indbyrdes er nødvendigt, men gøres mere virksomt ved Fremvisning af vor Medlemsbog, eller ved Medlemsfortegnelser ophængte i vore Mødelokaler. En saadan Fortegnelse bør indeholde nøjagtig Oplysning med Hensyn til Restancer eller Udslettelser. Afdelingen i København lader hvert Halvaar udgive en trykt Fortegnelse over sine Medlemmer, og denne har allerede vist sin Betydning og er betydeligt mere værd som Kontrol end et Emblem kan være.

Jørgensen, Aalborg, Rasmussen, Helsingør, Jens Hansen, København og Jensen, Odense, kunde i et og alt slutte sig til Rudolf Poulsens Betragtninger.

Ligeledes Carl Olsen, der stillede følgende Resolution, som enstemmig vedtoges:

„Angaaende Spørgsmaalet om Indførelsen af et Fagemblem, anser Delegeretmødet dette for at være uden Betydning som Kontrolmærke, men anbefaler, at Foreningernes Medlemmer ved enhver Lejlighed indbyrdes kontrollere hinanden"

Rudolf Poulsen. Fra Afdelingen i Hillerød var i sin Tid rejst Spørgsmaal om Svendeprøve som Betingelse for at blive Medlem af Forbundet. Taleren havde aldrig set nogen praktisk Fordel hverken for Faget i Almindelighed eller for dets Udøvere i Særdeleshed ved tvungne Svendeprøver. Det, som det for os Arbejdere kommer an paa i første Række er jo dog, at vi skaber Enighed om at kræve lige Løn for lige Arbejde; thi herved tilvejebringes i Virkeligheden det bedste Grundlag for kollegialt Samarbejde. Nutidens frie Udvikling i industriel Hensende gaar i ganske anden Retning, end Udførelsen af Svendeprøver tager Sigte paa, og lader sig ikke skrue tilbage.

Marius Olsen, Slundt og Loldrup udtalte sig paa lignende Maade og betegnede de hidtil gældende Svendeprøver for upraktiske, men kunde dog ikke have særligt imod at Lovgivningen fastslog virkelig praktisk Svendeprøve og paalagde Mestrene Ansvar for, at deres Lærlinge ogsaa lærte Faget ordentligt.

M. Jensen, Odense, og Jens Hansen sluttede sig hertil, hvorefter følgende af P. Slott stillede Resolution enstemmigt vedtoges:

„Delegeretmødet udtaler: at Fastholdelse af tvungne Svendeprøver, som Betingelse for Optagelse i Forbundet under den nuværende kapitalistiske Produktionsmaade, maa forkastes og betragtes som et konservativt Standpunkt."

Lærlingeholdet. M. Jensen, Odense, vilde henstille til Mødet, at overveje om der ikke burde søges sat en Skranke for det ubegrænsede Antal Lærlinge, som nu snart helt overflødiggjør Svendenes Arbejdskraft, idet Lærlingen i vore Dage betragtes og benyttes som ret og slet Udbytningsobjekt af mange Meste, for hvem det blot gælder at skaffe sig billig Arbejdskraft. I Odense forværredes dette Forhold stadig, idet mere humane Mestre for at bestaa i Konkurrencen, tvinges ind i samme System. Det var vel tænkeligt, at disse vilde støtte Svendene i Fordringen om et passende Forhold i Antagelsen af Svende og Lærlinge, selv om en Reform i denne Retning, paa sine Steder maatte medføre Strejke for at blive gennemført.

Carl Olsen ansaa det ikke gørligt i Øjeblikket at udrette noget paa dette Omraade. Uvæsnets Rod bunder i Samfundsforholdene og en Strejke paa dette Spørgsmaal er ikke tilraadelig.

Jens Hansen og M. Rasmussen udtalte sig i samme Retning.

Rudolf Poulsen: At Svendene lider under det fremførte Forhold er sikkert, og det er derfor naturligt nok, at man ser sig om efter et Middel til at raade Bod paa Ondet. Man bør dog ikke overse Konsekvenserne af at lukke for Tilgang til Faget, hvis dette overhovedet lod sig gøre, og Taleren kunde derfor ikke anbefale Forsøg i den Retning. Arbejderne bør ikke stænge sig selv ude. Adgang til Arbejdet er en Ret, som maa fordres af Samfundet, ikke ved at lukke for Faget, men f. Eks. ved Indskrænkning af Arbejdstiden, saaledes, at denne kommer i passende Forhold til Arbejdsmængden.

Slott stillede følgende Resolution, som enstemmigt vedtoges:

„Delegeretmødet udtaler: at en Indskrænkning af den stadigt forøgede Tilgang af Lærlinge til Faget, vilde være til Gavn for Faget i sin Helhed, men er en Opgave, som overstiger den faglige Organisations Kræfter, ja endvidere, at man ved at gennemføre et Forbud i denne Retning, vil komme i Modstrid med Samfundets Udvikling.

At Roden til dette Onde maa søges i den fri Konkurrence og den vedvarende forbedrede Produktionsmaade.

At Spørgsmaalet, der søger at formindske Arbejdsløsheden, delvis kan løses ved Arbejdstidens Forkortelse – fuldstændig kun ved Omforming af de nuværende Samfundsformer."

Forespørgsel fra Malmø. Rudolf Poulsen oplæste en Skrivelse fra „Svenska Måleriarbetareförbundet"s Afdeling i Malmø, hvori forespørges om man anser det for gørligt i en nær Fremtid at realisere Tanken om Oprettelsen af et skandinavisk Malerforbund. Ligeledes henstilles det, som et første Skridt til nærmere Samarbejde, at lette Adgangen til Optagelse i de forskellige Landes Organisationer, ved under Gensidighed at lade „Indskuddet" ved Indmeldelsen bortfalde, naar den Paagældende er i Stand til at fremvise gyldig Legitimation fra den Forening han sidst tilhørte.

Taleren havde, som Repræsentant for Malerforbundet i Danmark, stemt for Oprettelsen af skandinaviske Fagforbund, paa den i Fjor afholdte skandinaviske Arbejderkongres i Malmø, og var glad ved Forespørgslen, som tydede paa, at vore svenske Kolleger omfattede Tanken med Interesse. Der er da heller ingen Tvivl om, at ligesom vi indenfor det enkelte Lands Grænser centraliserer vore Organisationer og derved samler vore Kræfter, ligesaa vil en Udvidelse i international Retning give os forøget Styrke. For Arbejderne bør ingen kunstige Landegrænser eksistere. Vore Interesser ere fælles, hvad enten vi kaldes svenske eller danske. Forstod vi blot dette ret, alle vi Arbejdere, da kunde vi forlængst have skabt en Magt i Samfundet, som dette nok skulde være nødt til at tage mere Hensyn til end hidtil. Dog, her mangler endnu ikke lidt, inden den rette Forstaaelse er bibragt Alle, og meget Arbejde vil i den Retning endnu være lagt i Fremtidens Skød; men at fremskynde dette er vor Pligt. Taleren vilde derfor anbefale, at vi i den kommende Tid underkastede Betingelserne for et skandinavisk Forbund et Eftersyn, i Forbindelse med vore Kolleger i Broderlandene, idet man vel nok kunde forudsige, at Løsningen af Spørgsmaalet ikke laa lige for Haanden. Dette kunde derimod siges med Henblik paa Tanken om at lette Adgangen til Optagelse i de respektive Afdelinger. Her var noget vi straks kunde og burde gøre. Der behøves ikke lange Overvejelser til, for at se det formaalstjenlige i denne Bestemmelses Vedtagelse og Taleren vilde gærne anbefale, at den kom til at gælde ethvert Fagforeningsmedlem uden Hensyn til Nationalitet.

Emil Claussen vilde i et og alt slutte sig til Rudolf Poulsens Betragtninger om de foreliggende Spørgsmaal.

Enstemmig vedtoges derefter følgende Resolution:

„Delegeretmødet tilraader Oprettelsen af et skandinavisk Malerforbund, og paalægger Hovedbestyrelsen i Forening med Centralledelsen for det svenske Malerforbund at tage under Overvejelse, hvorvidt dette for Tiden vilde være formaalstjenl gt.

Endvidere vedtager Mødet, at saavel skandinaviske som andre Landes Fagfæller under Gensidighed optages som Medlem i samtlige Malerforbundets Afdelinger i Danmarks Afdelinger uden Indskud, naar Vedkommende legitimerer sig som Medlem af Fagforeningen i den By, hvor han sidst har opholdt sig.

Kontingentspørgsmaal. Rudolf Poulsen: Afdelingen i Aarhus har anset det for formaalstjenligt at paaligne sine Medlemmer hele Kontingentet om Sommeren, men endskøndt dette ikke lader sig gøre i alle Afdelinger, og under alle Omstændigheder ikke i København, har Hovedbestyrelsen ikke haft noget hertil at erindre, da dette Spørgsmaal meget vel kan betragtes som et lokalt Anliggende, naar vedkommende Afdeling blot beregner sit Kontingent til Forbundet i Overensstemmelse med Lovene.

P. Petersen, Aarhus, udviklede nærmere, hvad der havde foranlediget Afdelingen til denne Bestemmelse. Man haabede ad denne Vej at raade noget Bod paa de Restancer, som en Vinters Arbejdsløshed altid medførte, og Taleren troede, at Systemet vilde vise sig heldig i saa Henseende.

Flere Talere havde dernæst Ordet, alle enige om, at dette Spørgsmaal kunde ordnes efter de lokale Afdelingers eget Skøn, naar blot Kontingentet til Forbundet indbetales i Henhold til Lovene. Derefter betragtedes dette Punkt som uddebatteret.

Ad. 7. Valg af Hovedbestyrelse gav følgende Resultat: Til Sekretær genvalgtes énstemmigt Rudolf Poulsen. Til Repræsentanter valgtes Carl Olsen, P. Slott, Emil Claussen og 2 Gange med lige Stemmer, Loldrup og Jens Hansen, hvorfor Valget afgjordes ved Lodtrækning, hvorved sidstnævnte erklæredes valgt, medens C. Loldrup og M. Olsen bleve Suppleanter.

Valget gælder til næste Delegeretmøde.

Sekretærens Løn fastsattes uforandret til 300 Kr. aarlig.

Ad. 8. Efter nogen Diskussion om Stedet for næste Delegeretmøde og Tiden for samme, vedtoges

det paa Forslag af Sekretæren at afholde næste Delegeretmøde i København i Novbr. 1895.

Hermed var Dagsordenen udtømt. Rudolf Poulsen takkede for den Tillid, der var vist ved at genvælge ham for tredje Gang og udtalte Haabet om, at enhver især vilde gøre sit mest mulige for i den kommende Tid at arbejde for vor Organisations Fremgang

Ordstyreren Hans Jørgensen erklærede derpaa det 3die Delegeretmøde for sluttet og udbragte et af kraftige Hurra besvaret „Leve" for Malerforbundet i Danmark.

Stiftelsesfest.

Naar man samles med en god Ven for at fejre hans Fødselsdag, var der maaske mere Grund til at kondolere end gratulere, thi med hvert Aar rykkes Maalet nærmere, det Maal, da alt hører op. Ungdommens, Skønhedens og Livskraftens Aar svinde hurtigt hen og vende aldrig mere tilbage. Ganske vist ere Udsigterne for os ikke saa glimrende, at der er særlig Grund til at fryde sig over Livet, men Naturen har udrustet hvert normal udviklet Væsen med en Kraft, som gør, at man ikke frivillig giver sig hen til Døden.

Anderledes med Arbejdernes Organisationer. Deres Børneaar er borte, deres Manddoms Kraft vil vedvare.

For hvert Aar vor Fagforening bliver ældre, føler vi den tiltage i Styrke og bestandig har vi nye, betydelige Resultater at opvise. Vi har til Tider den Fejl, at se kortsynet paa Fagforeningsbevægelsen og kommer derved til at tro, at de indvundne Fordele kommer langsomt og ere smaa. —

Det er sandt, det var om Stiftelsesfesten vi skulde skrive.

Altsaa: Vi gratulerer.

Den 20de November afholdt Malernes Fagforening i København sin 12-aarige Stiftelsesfest i Forsamlingsbygningens Festsal i Rømersgade, der var prydet med Foreningens Faner. Kl. 9 tog Deltagerne — der var mødt i noget større Antal end tidligere — til Musikens Toner Plads om 3 lange Borde, hvorefter Formanden bød Velkommen. Ved Bordet talte:

J. Jensen for Fagforeningen, der paa denne sin 12-aarige Fødselsdag kunde se tilbage paa en betydelig Virksomhed i vort Formaals Tjeneste. Særlig mindede Taleren om, at Fagforeningen trods sin forholdsvis unge Alder, dog allerede havde mange Børn der ude i Provinserne, som vi for faa Dage siden havde haft den Glæde at samles med; de viste sig alle at være raske og levedygtige. Naar vi fortsætter paa den Vej vi nu har brudt, vil Tiden ikke være fjærn, da vi tæller alle Malere i Fagf. Leve Malernes Fagforening! Hurra!

P. Slundt bragte en Hilsen fra vore Fagfæller i Provindserne og udbragte et: „Leve Malerforbundet!"

C. Olsen talte for Kvinden, som den, der ved sin store Indflydelse paa Manden, i høj Grad kan bidrage sit til at ingen trættes i Kampen for en bedre økonomisk Tilværelse.

Til Festen indløb en Hilsen fra G. Lorentzen, Shrahlendorff og Chr. Nielsen, f. T. i Berlin (sidstnævnte var en Dag forsinket).

Derpaa afsang man følgende i Dagens Anledning af „Eozelos" og „Nr. 66" forfattede Sange, der indbragte de 2 Kolleger — hvis Pseudonym man snart gennemskuede — et velfortjent Leve.

Mel.: Den lille Sangfugl kvidred' glad.

Foreningen opvokset er
nu til en tolvaars Knægt,
En kraftig og forstandig Knøs,
hvis Stemme alt har Vægt,
Og Anerkendelse har vist
os Tiden at han nød
Blandt Venner, samt endog hos Folk,
der gærne saa ham død.

Hans Barndomstid henrandt med Liv,
om Vuggen Røre stod.
I ham en Øgle nogle saa,
der v lde kræve Blod.
Mens andre Frelse haabed' kom
fra ham for al Slags Savn
Og hylded' om en Konge ham
og priste højt hans Navn.

Men begge fejled'! Ej Tyran
og ej en Talisman,
Kun til en ærlig Kamp beredt
for Fagets Ret, var han;
Og var han ung, han evned dog,
Respekt at skaffe blandt
De Mestre, som for høj vor Løn
fra Syttifire fandt.

En enkelt Gang Spilopper han
— at melde med Respekt —
Til egen Skade foretog:
Han laved Storprojekt;
I bedste Tro til falske Raad
han lytted' kun for flinkt;
Han var jo Barn, og Børn man véd
vil gærne spille Klink.

Der kom en Tid han Svindsot fik,
hans Lemmer visned hen. —
Dog kun en stakket Stund det var. —
Han voksed' til igen.
Nu staar han som en kraftig Dreng
med Mandsmod i sit Bryst;
Mod Overfald paa Stimands Vis
han vover kæk en Dyst.

Men skal det vise sig, at han
maa bøje sig i Knæ,
Vi stoler paa han siden skal
faa Bugt med sligt et Kræ.
Og med det Haab for Faget han
som Værge stedse staar,
Vi ønske vil ham Sundhed, Held
I Fremtids skjulte Aar.

Eozelos.

Mel.: Baller man loss.

Naar et Aar — som nu her — er henrunden
Plejer vi efter god gammel Skik, sikken en Skik,
At se efter om Tiden i Grunden
Med Beregningerne har holdt Stik, sikken et Stik,
Naa, det Eftersyn er denne Gang os særligt kært,
Sammenholdets Snært
Ramte Flere svært
Saadan for Eksempel, hvor vi kræved' Garanti
For blot at fri, Mesteren i alt „Fileri".

Vi har savnet „lidt mere at gøre",
Kun af Lygter er malet en Slump, sikken en Slump,
Det var ikke til ret mange Øre
Det løb op til, beregnet pr. Stump, sikken en Stump,
Sagen var, at blandt de Svende var ej ganske faa
Som man altid saa
„Udenfor" at staa,
Og naturligvis et Sted laa Hunden gravet ned
Som de ej véd, men som vi véd, ja som **vi** véd.

Det er vel paa sin Plads om vi mindes
Vores store „Erstatningens" Sag, sikken en Sag;
Om af ham eller os den skal vindes
Bliver nærmere klaret en Dag, sikken en Dag,
Men forresten venter vi med allerstørste Ro
Paa at Rettens Klo
Vil os være go';
Aah! naar bare man har Halmen ren i sine Sko
Kan man mintro, være saa fro, aa ja saa fro.

Vi har alle Fidus nok til Retten —
Vi har selv skaffet en i vort Fag, sikken et Fag.
Den vil skille i Fremtid os Trætten,
Gribe sikkert i Uret sit Tag, sikken et Tag.
Den vil muligt give mangen Mester slemme Stød
Løse Kehlestød;
Tænk hvad det betød.
Selv det døde Punkt ved „Sundet" har den fundet let
Meget adræt, meget adræt, meget adræt.

Naa, nu er det nok bedst at vi slutte,
Ellers Visen kan blive for lang, sikken en lang.
Der kan Ingen det kalde at rutte
Naar vi føler en inderlig Trang, inderlig Trang
Til at hæve højt vort Glas, og drikke ud en Skaal
For vort fælles Maal:
„Aldrig ti og taal".
Vi ved Sammenhold vil gøre just hver Enkelt stærk;
Det var vort Værk, det er vort Værk, det bli'r vort Værk.

Nr. 66.

Nu tog Dansen sin Begyndelse, der senere paa Natten afbrødes af „et lille Glas", ved hvilke den sidste af ovenstaaende Sange gaves „da capo".

Man skiltes med Bevidstheden om, at have tilbragt en fornøjelig Aften, men desværre falder vor Stiftelsesfest paa en Aarstid, som gør at mange er udelukket fra at deltage deri.

—tt.

Notitser fra Afdelingerne.

Slagelse. I Stedet for Lützhöft, der er bortrejst, er Balduin Christensen valgt til Afdelingens Formand.

Randers. Ved den sidst afholdte Generalforsamling blev M. Høegh valgt til Afdelingens Formand.

København. Efter Begæring af 28 Medlemmer afholdtes Tirsdag den 12. December en ekstra Generalforsamling i Rømersgade 22, den lille Sal. Dagsordenen er: Forslag om et Laan til Medlemmer. Talrigt Møde forventes.

Lørdag den 30te December vil efter foreløbig Bestemmelse blive arrangeret Julefest i Rømersgades Festsal i Lighed med tidligere. Det nærmere Festen vedrørende vil blive bekendtgjort ved Foreningens Møder.

BEKENDTGØRELSER.

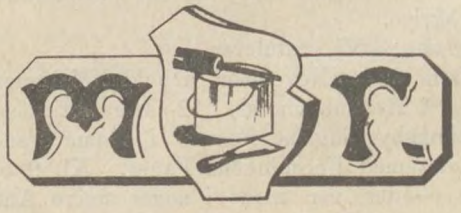
„Malerforbundet i Danmark".

Alle Sager Forbundet og Fagtidende vedrørende bedes adresserede til Sekretæren, **Rudolf Poulsen, Ryesgade 37, 2. Sal.** København Ø.

Hovedbestyrelsen afholder ordinært Møde den sidste Mandag i hver Maaned.

Fortegnelse over Formændene i Forbundets forskellige Afdelinger:

København,	Malernes Fagf. Rudolf Poulsen, Ryesgade 37, 2 S.
Hillerød,	J. P. Nielsen, Frederiksborg Nyhuse.
Helsingør,	Chr Hansen, Strandgade 66, 1. Sal.
Holbæk,	Kr. Jørgensen, Ahlgade.
Odense,	M. Jensen, St. Jørgensgade 43.
Aalborg,	Chr. Christensen, Waldemarsgade 7.
Aarhus,	P. Petersen, Skovvejen 12, 1. Sal
Randers,	M. Høeg, Nygade 3.
Roskilde,	Oluf Hendriksen, Kirkegade 10, Sct. Jørgensbjerg.
Slagelse,	B. Christensen, Skolegade.
Næstved,	A. Hartig, Kompagnistræde.
Nykøbing F.,	A. H. Petersen, Søvejen 52.

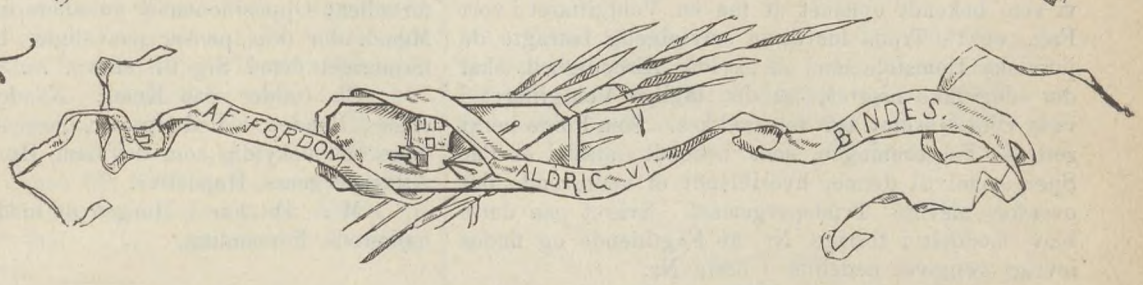
København. Malernes Fagforening afholder Medlemsmøde hver Onsdag Aften Kl. 8 i Rømersgade 22, 1. Sal. Foreningens Kontor, som er samme Steds i Stuen, er aabent hver Lørdag Aften fra Kl. 8 – 10. Indmeldelser og Kontingent modtages begge Steder.

Odense. Afdelingen afholder Møde hver Onsdag Aften Kl. 8½ i Pogestræde Nr. 1, 1. Sal hvor arbejdssøgende Kolleger til enhver Tid bør henvende sig.

Redigeret af Rudolf Poulsen.

Trykt hos J. Henriksen, Rømersgade 22, København.

FAGTIDENDE FOR MALERE.

Januar. | Udgivet af Malerforbundet i Danmark. | 1894.

Ved Aarsskiftet.

Kast Blikket tilbage og sig hvad Du ser,
Om Marsch kun paa Stedet, ej andet?
Nej! fremad det bar, sikkert mere og mer
Ej eneste Sted er der strandet.
Og derfor en Tak for det Aar vi forlod
Enhver som ej sparede Kræfter,
Enhver som tilfulde sin Stilling forstod
Og stedse har handlet deretter.
Farvel, gamle Aar, nu vi hilse det ny —
Vi haaber det bliver os gunstigt,
Og bringer os nær til det dæmrende Gry
Som Samfundet skjuler saa kunstigt.
Vi ved at det findes i Fremtidens Skød
Det gælder blot Taagen at fjærne,
Og fælde Systemet, som Stene for Brød
Os byder saa inderlig gærne
Saa hils da kun trøstigt det kommende Aar
„Slut sammen!“ er Fremtidens Løsen,
Ved Sammenhold Alt Proletaren formaar,
Der taales blot slet ingen Døsen,
Der ligger en Magt just i Fremtidens Haand,
Den er vor retmæssige Eje,
Vi hæver den Arv naar kun Broderskabs Baand,
Vi altid vil hygge og pleje —
Det falder saa let, saa naturligt den Sag
At ønske hinanden al Lykke
Og Held til at stadigt hver eneste Dag
Maa bringe os fremad et Stykke.
Men Ønsket alene kan ikke slaa til
Paa langt nær det ikke kan række,
Hvis ikke, Kolleger, enhver af os vil
Ta'e fat til vi Læsset kan trække.

Et Spørgsmaal.

For en Arbejdskøber ved Navn Lauritz Hansen havde 2 af den herværende Fagforenings Medlemmer for henimod 1½ Aar siden udført et Stykke Arbejde paa en Villa, der er beliggende paa den nordre Side af Carolinevej. Carolinevej er som bekendt en Vej, der løber fra Strandvejen, ud for „Slukefter“, mod Sundet.

I Henhold til Prislistens alm. Bestemmelser Punkt 4, der siger: „Arbejdes der udenfor en Linje draget fra Sundet over Slukefter — — — betales med et Tillæg af 16 pCt.“, formente vore Kolleger at være berettiget til at faa ovennævnte Arbejde betalt med 16 pCt. og i denne Opfattelse bestyrkedes de ved Henvendelse til Fagforeningen. Det syntes denne saa klart at den paagældende „Linie“ vanskeligt kunde tænkes andet Steds end netop her, med sin nordre og søndre Husrække henholdsvis udenfor og indenfor „Linien“. Man anstrængte sig forgæves for at opdage hvor og hvorledes Linien maatte være at finde, hvis den ikke netop var her. Et enkelt lyst Hoved mente ganske vist, at Linien vilde være at finde ved, med Centrum paa Gl. Torv, at drage en Cirkellinje fra Slukefters nordlige Grænse til Sundet. Ved denne sindrige Fremgangsmaade vilde ganske vist opnaas at man udsatte sig for den Mærkelighed at skulle have 16 pCt. Tillæg for det ene Fag Vindu i en Lejlighed og ikke for det andet, ja vel endog for en enkelt Part af et Fag Vindu, eller en Dør og saa fremdeles, alt efter som Cirkellinien var hensynsløs nok til at skære vedkommende Genstand over. Som Følge heraf, og da Grænselinien ved bestemte Punkter paa den anden Side Slukefter ikke kan opnaa saa stor Lighed med en Cirkel som et Hestehoved med Kugleformen, stillede man sig noget skeptisk til denne Betragtning og holdt paa den almindelige Opfattelse.

Arbejdskøberen nægtede imidlertid at betale de 16 pCt. og Svendene saa' sig derfor henviste til, i Mangel af Voldgiftsret, at søge Tvistspørgsmaalet afgjort ved den juridiske Domstol. Efter at Sagen har verseret for denne i noget over et Aar faldt Dommen i December Maaned, hvorved Arbejdskøberens Paastand toges til Følge.

Medens denne Sag har verseret for Retten har vi som bekendt opnaaet at faa en Voldgiftsret i vort Fag, og til Trods for at vi selvfølgelig betragte de juridiske Domstole med al skyldig Ærbødighed, skal det dog ikke nægtes, at den faglige Voldgiftsret i vore Øjne absolut bør foretrækkes. Som Følge heraf rettede Fagforeningen som bekendt, straks et Par Spørgsmaal til denne, hvoriblandt et vedrørende det ovenfor nævnte Tvistspørgsmaal. Svaret paa dette blev meddelt i forrige Nr af Fagtidende og findes iøvrigt gengivet nedenfor i dette Nr.

Voldgiftsretten har fuldt ud delt vor Opfattelse af dette Grænsespørgsmaal og vi har i alt Fald den Tilfredsstillelse, at Svendene, som nu tabte deres Sag, vilde have vundet den, for saa vidt vi i sin Tid havde haft vor Voldgiftsret at indanke den for. Dette Faktum lader sig ikke benægte og mildner sikkert ikke saa lidt paa Svendenes Tab, medens det vistnok maa beskære Arbejdskøberens Sejr i tilsvarende Grad og derfor, moralsk set, frister til Spørgsmaalet: Hvem har i denne Sag i Virkeligheden vundet mest?

Interiør fra en sydamerikansk Republik.

Personerne:

1. Det republikanske reaktionære Ministerium.
2. Chefen for Administrationen af den offentlige Understøttelsesfonds Finantser.

1. Scene.

Deputeretkamrets Forhal.

Ministerpræsidenten (gaar hurtig gennem Hallen).

Chefen (dybt bukkende): Deres Ekscellence tilgiver!

M.: Hvad er der?

Ch.: Man synes i det ganske Land at være forbitret paa mig, Deres Ekscellence!

M.: Ja hvad angaar det mig?

Ch.: Jo desværre, Deres Eksc., thi jeg har hørt Tale om at Oppositionen vil gøre sin Indflydelse gældende, for derved at jage mig paa Porten.

M.: Men for Pokker dog, det kommer jo ikke mig ved.

Ch.: Deres Eksc. tilgiver, Deres Eksc. véd at Oppositionen ved at betale den i Loven fastsatte aarlige Skat af 4 Kr. erholder Valgret og saaledes (grædende) er i Stand til at styrte det nuværende Ministerium.

M.: For Pokker, derover har jeg slet ikke tænkt, men hvormed har Du da forsyndet Dig?

Ch.: Naade, Naade, Deres Eksc. Jeg er mig ikke bevidst at have gjort noget. Jeg har altid trolig fulgt i Deres Eksc.s og Kollegers Fodspor. Jeg har altid virket i den høje Regerings Tjeneste, har altid hadet og afskyet det elendige Pak af en Opposition, skønt jeg i Følge min sociale Rang og Byrd burde have tilnørt den.

M.: Det er umuligt. (Rasende): Ah, Din elendige Hund, er det da Lønnen fordi vi har ophøjet Dig til hin hæderværdige og betroede Stilling. Jeg maa sammenkalde et Statsraad, der maa bringes Lys i Sagen, det kan umulig forholde sig som Du fortæller; Oppositionen er jo ellers fredelige og rolige Mænd, der ikke pønser paa sligt. Hvormed har Du fornærmet dem? Sig til, eller . . .

Ch. (falder paa Knæ): Naade, Naade. Deres Eksc., Naade. Ved Jupiter, jeg sværger højt at være saa uskyldig som det Lam, Hyænden driver over Atlasbjærgenes Højsletter.

M.: Du har i Morgen at møde i Statsraadets højtærede Forsamling.

---

2. Scene.

Statsraadets Forsamlingssal.

Ministerpræsidenten: Mine Herrer! Jeg har den sørgelige Meddelelse at gøre, at en af Rigets højt betroede Embedsmænd, en Mand der har nydt vor ubegrænsede Tillid nemlig Chefen for den offentlige Understøttelsesfonds Finantser paa en for os endnu ukendt Maade har saaledes forsyndet sig mod den oppositionelle Fraktion, at denne — vel at mærke efter hans eget Sigende — ikke længere taaler ham blandt Rigets Mænd, og derfor vil søge i stort Antal at skaffe sig Valgret for derved at faa ham bort. Jeg har ladet ham kalde til denne vor Forsamling.

De andre Ministre: Tænkte vi det ikke nok, at saaledes maatte det ende. I det hele taget har det kun forbavset, at et Formaal som den offentlige Understøttelsesfond kun har fundet saa ringe Tilslutning hos Oppositionen. Der er altsaa Grund til at tro, at der i Fremtiden vil blive en stærkere Tilgang end hidtil, hvad der jo kun kan glæde os der i saa lang Tid har arbejdet for dette smukke Formaal.

Ministerpr.: Mine Herrer! De overser vist at Oppositionen kun har den Udvej at gaa, at styrte os.

D. a. M.: Aldeles ikke. Hvorfor har vi været saa letsindige at lade den Mand, der i saa liden Grad har forstaaet at vinde Agtelse i Befolkningens brede Lag, beklæde en saa vigtig Post. Det er endydermere ogsaa kommen os for Øre, at i den Fejde, der for et Aars Tid siden opstod mellem Oppositionen og en lille Afdeling af Regeringstropperne skal han have opført sig paa en saadan Maade, at vi tilfulde forstaar d'Hrr.s Harme, og vi vilde sikkert have gaaet frem paa lignende Vis, som man nu fortæller Oppositionen vil gøre, om det var sket mod os. Skønt det i mangt og meget er vore Modstandere, maa vi beklage, at vi ikke straks, da vi hørte Tale om denne usympatetiske Optræden, lod denne Mand fratræde sin Post. Vi havde derved erhvervet os en ærefuld Anseelse.

Chefen (træder ind, falder grædende paa Knæ): Naade, Naade!

Ministerpr.: Det er bekendt for Statsraadet at De i et bestemt Tilfælde er optraadt lidet hensyns-

fuldt mod den Del af Folket som egentlig er Deres Standsfæller; at De i det Hele taget er — hvad man med et evropæisk Udtryk kalder — en ukollegial Person og det meddeles, at Oppostionen i sin berettigede Harme herover ikke taaler Dem paa Deres nuværende Plads. Tilstaar De.

Chefen: Naade, Deres Eksc., Naade. Jeg tilstaar i min uhegribelige Dumhed og Uvidenhed at have handlet som af Deres Eksc. udtalt. Jeg havde troet, med mine ringe Evner at arbejde i den høje Regerings og de her forsamlede høje Herrers Tjeneste, men jeg indsér nu — desværre for sent — og beklager, at min Optræden ved min komplette Mangel paa Forstaaelse af, hvad der tjener hver Stands Interesser bedst, i saa høj Grad har skadet Regeringen. Jeg anraaber den høje Regering om Naade og Mildhed . . . det skal . . . . (han falder besvimet om og bæres bort).

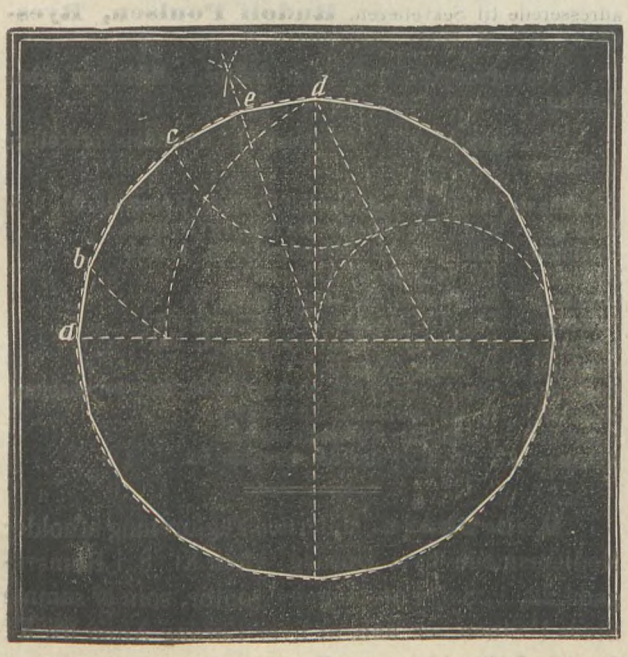
Inferno.

Regulære Polygoner.

(Fortsat).

Tyvekanten. Forskellen mellem en Fjerdedel og en Femtedel af Cirkellinjen er en Tyvendedel. Man forbinder derfor Konstruktionerne fra Firkanten og Femkanten med hverandre (jfr. Fagtid. f. M., Juli 1890 og Febr. 1891) og Korden *ab* er Tyvekantside.

Man kan ogsaa benytte Tikantens Konstruktion (se Fagt. f. M., Januar 1892) til at afsætte Buen *cd*. Halveres denne Bue i *e* faar man to Stykker, hver paa 18 Grader, og Korderne til disse Stykker danne da ligeledes Tyvekantens Side.

Naar man tegner en Cirkel, hvis Radius er 1 Meter og heri indskriver Tyvekanten, saa er

s = Tyvekantens Side = 312,$_{86893}$ Millimeter
ϱ = Mindste Radius = 977,$_{68834}$ —
r = Største Radius = 1000 —

Eks. 1. Hvor stor er Perimetren (Omkredsen) af en Tyvekant hvis største Radius er 1 Meter?

$312{,}_{86893} \times 20 = 6257{,}_{37860}$ Mlmtr. = 6 Mtr. 25 cm. 7,$_4$ mm.

Eks. 2. Der skal konstrueres en Tyvekant hvis Side er 12 Tom. Hvor stor skal Radius være til den omskrevne Cirkel?

$$312{,}_{86893} - 12'' - 1000$$
$$) \ 500 \text{ Al.}$$
$$1 \text{ Al. } 7'' \ 2{,}_{13833}'''$$

Efter at vi nu, som bebudet ved denne Artikelrækkes Begyndelse, har vist Konstruktionerne for alle regelmæssige Polygoner op til Tyvekanten, og anført Liniernes indbyrdes Forhold i disse, skal vi som Slutning, næste Gang gøre Rede for Cirklens Forhold.

(Sluttes).

Allegoriske Fremstillinger.

(Fortsat.)

Gærrigheden eller Karrigheden.

Denne fremstilles som en mager og udtæret Skikkelse, der ligger paa Pengesække, eller nedlukker disse i en Kiste. En Kunstner har fremstillet Gærrigheden siddende paa en Pengekiste og gnavende paa en Kaalstok, og som Atribut malet et Æsel, der æder Tidsler og bærer en Mængde Frugter paa Ryggen: en Idé, der er taget fra den græske Digter Opitz, som siger om en rig Gnier:

— — — — Et Æsel ligner han:
Dets Ryg er ofte vaad af Sved, saa tungt et Læs
Det slæber tidt af Guld, skønt det kun æder Græs.

Ogsaa har de gamle Digtere som Sindbillede paa Gærrigheden benyttet Tantalus staaende ved Foden af en Klippe, der er bedækket med Træer, hvis Frugter han ikke smager, og hvorfra der udspringer en Kilde uden at han lædsker sig med dens Vand.

Rovgærrigheden eller Tyvagtigheden.

Rovgærrighedens Fingre er lange og krumme, og dens Hænder udstrakte som for at gribe et Rov. Den har ved Siden af sig staaende en Ravn, som holder et Guldstykke eller en Ring i Næbet.

Urettærdigheden

holder i Haanden et Sværd og træder med Foden paa Retfærdighedens Vægtskaal og paa det Bind, denne bærer for Øjnene.

Graadigheden.

Graadigheden eller Umætteligheden fremstilles i en mandlig Skikkelse, der endnu har Munden fuldproppet med Mad og dog med den ene Haand fører mere til Munden og med den anden griber efter hvad der er tilbage. Ved Siden af ham ses en ædende So eller en Jærv, der, som det fortælles af den gamle Naturforsker Michow, trænger sig ind mellem to Træer for at tømme sin overfyldte Bug, saa den atter kan begynde at æde.

Efter Olians Beretning havde man i Sicilien helliget Graadigheden, Addephagia, et Tempel, hvori man saa Ceres Sito's, Kornets Gudindes Billede.

Drukkenskaben.

Drukkenskaben fremstilles som en Person, der, gridsk drikkende af en Skaal, allerede fylder den igen. Ofte betegnes denne Last ved den berusede Silen eller en drukken Faun.

Ubestandigheden.

Denne har et broget Gevandt eller er klædt i et Vædderskind og holder i Haanden en Vejrhane. Ved dens Fødder ses en Kamæleon, en ormetunget Øgle, der er i Stand til at forandre sin Farve fra gult til brunt og sort.

Hos Malere og Poeter er Maanen, der bestandig tager af og til, og Havguden Protevs, der kunde antage allehaande Skikkelser, ligeledes Sindbilleder paa Ubestandigheden.

Vellysten.

Vellystens Gudinde fremstillet med vellystige Miner, løst Haar, nøgent Bryst, og har en Spurv siddende paa Haanden og en Gedebuk staaende ved Siden af sig.

Dovenskaben.

Denne ligger eller sidder sovende ved Siden af et sovende Æsel.

Naragtigheden.

Denne bærer en harlekinsagtig Dragt, sammensyet af brogede Lapper, en Narrehue med lange Øren, Bjælder og har i Haanden en Stav, hvorpaa der staar en lille Vejrmølle.

(Forts.)

Voldgiftsrettens første Svar.

Under denne Overskrift bragte vi i forrige Nr. af Fagtidenden en Meddelelse om 3 Spørgsmaal, som Malernes Fagf. havde indbragt til Paakendelse ved Voldgiftsretten.

Ved Gengivelsen af Voldgiftsrettens Svar har imidlertid indsneget sig et Par Fejl, som vi herved rette, idet vi kun for Fuldstændighedens Skyld gengive Svaret i sin Helhed:

Hr. Rudolf Poulsen!
Formand for Malernes Fagforening.

Paa de af Dem for „Voldgiftsretten i Malerfaget" under Sag Nr. 2, 1892, indankede Spørgsmaal:

1. Hvad forstaas i Malerfaget ved Betegnelsen „Løse Kehlstød" paa Døre og Paneler?
2. Hvormeget tillægges der for hver Gangs Behandling af Døre og Paneler med „løse Kehlstød"?
3. Hvor findes — jfr. Prislistens alm. Bestemmelser Punkt 4 — Linien „fra Sundet over Slukefter"?

afgiver Voldgiftsretten herved følgende Svar:

Ad. 1. Ved „løse Kehlstød" forstaas: Lister, der griber ud over Rammestykkets Plan, springer frem for Rammestykket med skarp Kant eller er paaslaaede Rammestykket, hvor der tillige findes kehlet List mellem Rammestykke og Fylding.
Forøvrigt henvises til medfølgende Blad, paa hvilket vi har vist Eksempler paa Tilfælde, der illustrerer Kehlstød til almindelige Arbejdspriser, og andre, der kommer ind under Begrebet „løse Kehlstød."

Ad. 2. Tillæget er pr. □ Alen jfr. Prislisten — 1 Øre for hver selvstændig Behandling, altsaa tillige for Lakering og Mattering, der ikke særlig er nævnt i Prislisten; samt 2 Øre for Aaring.

Ad. 3. Selve Ejendommen „Slukefter" bør høre til København, men Linien bør drages fra Midtpunktet af Ejendommens Grundlinie mod Strandvejen, og da der netop ud for dette Punkt findes en Vej, som fører mod Sundet, nemlig Karolinevej, saa maa denne betragtes som en god Delingslinie, saaledes at de Ejendomme, der findes paa den nordre Side af Vejen ligger uden for Linjen.

Vilh. Hansen,
Formand for Voldgiftsretten.

Til Afdelingerne.

D'hrr. Afdelingsformænd erindres om, at Kontingent til Rejsekassen, i Henhold til Vedtagelsen paa Delegeretmødet i Odense, vil være at indbetale fra 1ste Januar, saaledes at dette første Gang indsendes til Sekretæren den 1ste Februar, samtidig med Forbundskontingentet.

Ligeledes erindres om, at i Henhold til Rejsekassens Love § 4 er Medlemmerne kun kontingentfri til Rejsekassen under Sygdomstilfælde eller Indkaldelse til Militærtjeneste.

Sekretæren.

BEKENDTGØRELSER.

„Malerforbundet i Danmark".

Alle Sager Forbundet og Fagtidende vedrørende bedes adresserede til Sekretæren, **Rudolf Poulsen, Ryesgade 37, 2. Sal.** København Ø.

Hovedbestyrelsen afholder ordinært Møde den sidste Mandag i hver Maaned.

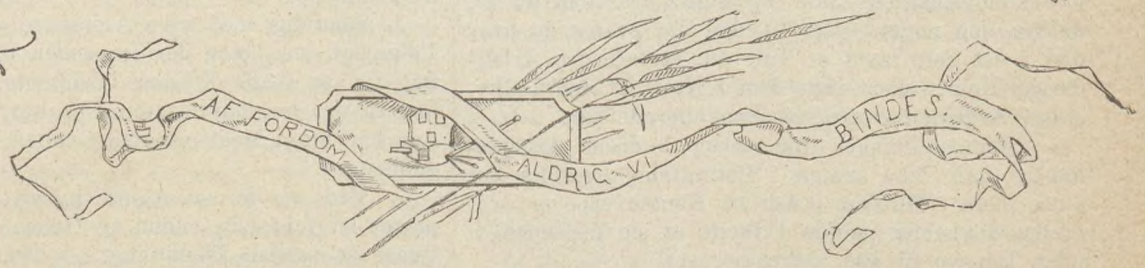
Fortegnelse over Formændene i Forbundets forskellige Afdelinger:

København,	Malernes Fagf. Rudolf Poulsen, Ryesgade 37, 2 S.
Hillerød,	J. P. Nielsen, Frederiksborg Nyhuse.
Helsingør,	Chr. Hansen, Strandgade 66, 1. Sal.
Holbæk,	Kr. Jørgensen, Ahlgade.
Odense,	M. Jensen, St. Jørgensgade 43.
Aalborg,	Chr. Christensen, Waldemarsgade 7.
Aarhus,	P. Petersen, Skovvejen 12, 1. Sal.
Randers,	M. Høeg, Nygade 3.
Roskilde,	Oluf Hendriksen, Kirkegade 10, Sct. Jørgensbjerg.
Slagelse,	B. Christensen, Skolegade.
Næstved,	A. Hartig, Kompagnistræde.
Nykøbing F.,	A. H. Petersen, Søvejen 52.

København. Malernes Fagforening afholder Medlemsmøde hver Onsdag Aften Kl. 8 i Rømersgade 22, 1. Sal. Foreningens Kontor, som er samme Steds i Stuen, er aabent hver Lørdag Aften fra Kl. 8—10. Indmeldelser og Kontingent modtages begge Steder.

Redigeret af Rudolf Poulsen.
Trykt hos J. Henriksen, Rømersgade 22, København.

Fagtidende for Malere.

Februar. | Udgivet af Malerforbundet i Danmark. | 1894.

Bliver vi snart klogere?

Naar vi kaster Blikket paa Forholdene i vort Fag, saa vel som i alle andre, frembyder disse et meget trist Skue. Dette er en Kensgærning, der er sagt saa tidt, at dens Gentagelse snart bliver triviel; ikke desto mindre maa vi endnu hver Dag være Vidne til, at en Del — det glædelige er dog, at denne Del bestandig forminskes — af vore Kolleger endnu anser det for formaalstjenligt, at støtte dem, der som Følge af Forholdenes Udvikling ikke kan have Interesser fælles med os, eller vi med dem.

Den Tid er forbi, da Arbejdssomhed, Flid og Dygtighed var Egenskaber, der sikrede sin Ejer en betryggende Stilling i Samfundet. Sker dette nu til Dags er det en Undtagelse, som kun bekræfter Reglen. Det store Flertal af Arbejdere ere udelukkede fra, ved deres Arbejdskraft — og det er det eneste, de endnu er i Besiddelse af — at kunne leve og ernære sig og Familie, selv med de aller tarveligste Fordringer til Livet. Dette er et Faktum, som selv „Samfundsstøtternes" Nationaløkonomer har maattet erkende. Arbejderne er udelukket derfra af to Aarsager: for det første, fordi Vederlaget for Arbejdskraften ikke staar i Forhold til de Fornødenheder, den menneskelige Natur kræver for at holde Arbejdsevnen vedlige, og for det andet, fordi at overalt, hvor vort nuværende Kulturstandpunkt er trængt frem, kan Tusinder af Arbejdere ikke finde Anvendelse for deres Arbejdskraft.

Arbejdsløsheden er den Faktor, der uigendrivelig har fastslaaet, at de Love, hvorefter Samfundet nu ledes og styres, maa forandres; thi Arbejdsløsheden kan ikke indskrænkes, langt mindre afskaffes saa længe Arbejdskraft og Arbejdsmidler er adskilte, og Samfundet producerer i Overensstemmelse med den fri Konkurrences Princip. Vore Modstandere forsøger ganske vist ved givne Lejligheder at give det Udseende af, at Arbejdsløshedens Omfang er langt mindre, end vi er i Stand til at paavise. D'Hrr. kan maaske tale af Uvidenhed, i hvert Fald har den Mand, der vil paastaa dette, næppe selv nogensinde prøvet Arbejdsløshed i Forbindelse med en tom Pengepung. Men Spørgsmaalet forandres ikke i mindste Maade, om deres Paastand ogsaa var rigtig. Arbejdsløsheden er til Stede, det vover ingen, med blot lidt Kendskab til Forholdene, at benægte, og selv om der kun var et eneste Menneske, der forgæves søgte Arbejde, da siger vi, at den Samfundsform er ubrugelig. Af Naturen er Menneskene bestemt til Arbejde — der i Forening med de mægtige tekniske Fremskridt og Herredømme over Naturkræfterne, som Menneskene nu til Dags kan opvise, kunde være en Velsignelse og den, der med koldt Blod og roligt Overlæg bidrager sit til at opretholde Tilstande, hvor Betingelserne for at erholde Arbejde er fjærnet, han gør sig skyldig i den skændigste Forbrydelse, Verden nogensinde har set. „Du maa ikke ihjelslaa", saaledes lyder Moselovens strænge Bud. Er det da ikke at ihjelslaa, naar en Arbejder aarlig tjener 5, 6 eller 800 Kr., men gaar ledig 5 a 6 Maaneder, som Tilfældet er med mange, hvorved Fortjenesten reduceres til det halve. Naar Professorer i Nationaløkonomien har udregnet, at en Familie behøver en Indtægt af mindst 1200 Kr. for at leve. Pines ikke disse Mennesker langsomt til døde? Sløves ikke Organerne, saavel aandelige som legemlige, under saadanne Forhold længe forinden Livskraften burde være opbrugt?

Det nuværende Samfund er ude af Stand til at skaffe Arbejde til alle dem, der kræver det — undtagen paa sine Tvangshuse — er det da en uberettiget Fordring at stille, at det forandres saaledes at enhver, der vil arbejde, kan leve; thi Jorden har endnu ikke nægtet at give alle Brød.

Vi siger derfor til dem af vore Kolleger, der endnu ikke har villet se, at Vejen til bedre Tilstande gaar igennem Arbejdernes faglige og politiske Organisation: Indmeld Eder! Tag jer en Gang over at

tænke om de nuværende Tilstande er af den Beskaffenhed, at det er raadeligt at staa som passiv Deltager. Vi tror ikke at nogen Arbejder for fuldt Alvor vil paastaa, at der ikke er nogen Grund til at raabe saa høit, det bliver nok bedre. Det kan ikke blive bedre, undtagen Arbejderne selv vil. Vi har hørt Arbejdere henvise til enkelte ubetydelige Forbedringer saavel fra private Arbejdskøbere, som fra Lovgivningsmagtens Side og sige: Der kan du se, de gør dog noget. Her til skal der svares, at hvor der i det hele taget er Tale om at forbedre Arbejdernes Kaar, sker dette kun i Kraft af den Indflydelse, Arbejdernes Organisation allerede har.

Foranstaltninger fra særlig humane Arbejdskøbere kan ikke komme i Betragtning over for det store hele. Parolen i den fri Konkurrence er den, at faa det størst mulige Udbytte af sin Virksomhed, uden Hensyn til alle andre.

Snart stunder Sommeren til: den Tid, hvor der dog endnu i vort Fag er lidt at gøre. Agitér da overalt paa Arbejdspladserne, saavel her som ude i Provinserne. Spørg enhver, der ytrer Ulyst til at træde ind i Fagforeningen, om han synes tilfreds med sin Stilling. Giv ham en eller to Dages Betænkningstid og bed ham i den Tid tænke nøje derover. Synes han saa alligevel, at han er godt garderet mod alle Tilfælde, han kan maaske have en fast uopsigelig Plads hos sin Mester, god Løn o. s. v. sine Kollegers Forhold mener han sig ikke forpligtet til at sørge for, de er for ham fremmede — omtrent saadan kunde maaske Svaret lyde — spørg ham da, om han ogsaa tror, at hans Børns Fremtid er sikret, thi de staar ham vel ikke fjærne, om han ogsaa tror, at selv om han har lykkelig og vel anbragt dem i en god Lære og de bliver duelige Arbejdere, at de da alle har Betingelserne for at arve hans eller en lignende fast Stilling. Om det ikke for deres Skyld kunde være værd at tænke lidt ud over den Dag i Morgen, at se længere end til sin egen Næse. Vi har paa mange Værksteder baade her og i Provinserne ældre Folk, der aldrig nogensinde har tilhørt deres Organisation og som mener, at Fagforeningsbevægelsen er for dem en Unødvendighed. Til dem siger vi, de begaar en Synd mod deres Børn. De kan give dem den mest grundige Opdragelse, enkelte kan maaske, hvis deres Arbejdsevne holder ved, efterlade dem en ubetydelig Spareskilling, for Eks. de Penge, de sparer i Fagforeningskontingent, men de har dog glemt det vigtigste, de har ved deres utilgivelige Ligegyldighed undladt at bidrage deres til, at søge Forholdene forandrede saaledes, at det ikke betragtes som en Naadegave at modtage Arbejde, men en naturlig Ret, som er ethvert Menneskes, og at man ved sit Arbejde sikrer sig et Udkomme, der er i Overensstemmelse med det Kulturstandpunkt, paa hvilket Menneskeheden staar. Betragt det derfor som den sletteste Økonomi af alt, at spare Fagforeningskontingentet, om man ogsaa er saa gammel, at man ikke tror at høste direkte Fordel deraf, thi der findes ikke noget Pengeinstitut, Aktieselskab eller Kapitalistforetagende, der betaler højere Renter.

P. Slott.

Malernes Understøttelsesfond.

For et Aars Tid siden rejstes der indenfor Malernes Fagforening i København en Agitation for Tilslutning til ovennævnte Fond, hvis Formaal er, saavidt muligt at yde trængende Medlemmer og deres Enker Understøttelse med rede Penge eller fri Bolig.

Samtidig med vor Agitation, og maaske som Følge af den, blev der fra anden Side ogsaa taget fat, for at skaffe Fonden Tilslutning, hvad der har ført til det forholdsvis store Resultat, at det forløbne Aar har bragt Medlemsantallet meget nær op til det dobbelte.

Ved en fortsat Agitation kan Medlemsantallet meget let fordobles endnu en Gang, og Fonden fortjener en saadan Tilslutning. I den nys aflagte Beretning om Virksomheden ses det, at Understøttelserne har andraget ret betydelige Beløb, dels i Kontanter, og dels ved fri Boliger i Fondens Ejendom, ligesom det oplyses, at ingen Berettiget hidtil nogensinde forgæves har henvendt sig til Fondens Bestyrelse.

Til Optagelse i Fonden er Enhver berettiget, som ved Lærebrev eller andet gyldigt Bevis godtgør at have lært Malerprofessionen. Det aarlige Kontingent er kun 4 Kr., hvoraf Halvdelen erlægges ved Indmeldelsen, medens det iøvrigt opkræves 2 Gange aarligt, i Juli og Oktober, med 2 Kr. hver Gang.

Af Hensyn til det gode Formaal og de virkelige Fordele, som Fonden byder sine trængende Medlemmer, kan vi ikke noksom anbefale den størst mulige Tilslutning og gør opmærksom paa, at Indmeldelse kan finde Sted ved Henvendelse til Fagforeningens Bestyrelse, som gærne paatager sig disses Besørgelse.

Regulære Polygoner.

(Sluttet).

Cirkelen. Man vil ved de regelmæssige Polygoner have lagt Mærke til, at jo flere Sider der findes i disse, altsaa jo kortere Siden er i Forhold til den omgivende Cirkellinje, desto mere nærmer den indskrevne Polygons Omkreds sig til Cirkellinjen, og desto mere nærmer mindste Radius sig til at blive lige stor med Cirklens Radius. Tegnes der omskrevne Polygoner, det er Mangekanter udenomkring Cirklen, saa vil ved disse, naar Sideantallet vokser, Omkredsen blive mindre og ligeledes nærme sig Cirkellinjen, største Radius vil blive kortere og nærme sig Cirklens Radius. Dette vil tydeligst ses hvis man, gaaende ud fra en bestemt Polygon, f. Eks. Firkanten, tegner baade den omskrevne og den indskrevne, og derpaa halverer Siderne saaledes at man efterhaanden faar en omskreven og indskreven 8-Kant, 16-Kant, 32-Kant o. s. v. Cirkelen vil være den Grændse, hvor ved fortsat Deling tilsidst Omkredsen af den omskrevne Mangekant falder sammen med Omkredsen af den indskrevne.

Cirkelen kan derfor betragtes som en regel-

mæssig Polygon med uendelig mange Sider og dens Radius er da saavel mindste som største Radius.

Det er, som bemærket i Indledningen til nærværende Artikelrække, muligt at beregne Længden af en regulær Polygons Side og mindste Radius naar man har Cirkelens Radius og Polygonens Sideantal opgivet. Ligeledes kan man, naar man har fundet Korden til en vis Bue, deraf udlede Korden til den halve Bue*). Af Siden i en bestemt indskreven regelmæssig Mangekant kan endvidere Siden i den tilsvarende omskrevne Polygon beregnes**).

Har man nu baade indeni og udenom en Cirkel tegnet et Kvadrat og derefter vedblivende halveret Siderne, saa vil Cirkelens Diameter staa i bestemte Forhold saavel til de indskrevne som til de omskrevne Polygoners Omkredse (Perimetre), men Forholdet vil nærme sig mere og mere til at blive ens for hvert Polygon-Par, efterhaanden som Sideantallet vokser, indtil det falder fuldstændig sammen og man har naaet Forholdet mellem Diametren og Cirkelens Omkreds (Periferi).

Efterstaaende Tabel viser i en saadan Polygonrække Forholdet mellem Diameter og Omkreds, det vil sige: det Tal der fremkommer ved at dividere Cirkeldiametren ind i Polygonens Omkreds.

Indskreven Polygon.	Forhold	Omskreven Polygon.	Forhold.
4-sidet	2,82843	4-sidet	4,00000
8- —	3,06147	8- —	,31871
16- —	3,12145	16- —	3,18260
32- —	3,13655	32- —	3,15172
64- —	3,14033	64- —	3,14412
128- —	3,14128	128- —	3,14222
256- —	3,14151	256- —	3,14175
512- —	3,14157	512- —	3,14163
1024- —	3,14158	1024- —	3,14160
2048- —	3,14159	2048- —	3,14159

Man ser altsaa, at Cirkelens Omkreds med en Nøjagtighed af 5 Decimaler er 3,14159 Gange saa stor som Diametren. Dette Forhold benævnes med det græske Bogstav π (Pi), og angives for det meste med en noget mindre Nøjagtighed at være $^{22}/_{7}$. Som Kuriosum kan anføres, at π med en Nøjagtighed af 20 Decimaler er 3,14159265358979323846 . . .

Da Cirkelen er at betragte som en regulær Polygon, og Fladeindholdet af en saadan er lig Omkredsen Gange Halvdelen af mindste Radius, saa er det, naar man kender Cirkelens Radius, let at beregne Fladeindholdet.

Eks. 1. Naar Cirkelens Radius er 1 Meter, hvor stort er da Flademaalet, idet π beregnes til 3,14159?

Diametren $= d = 2\ r = 2$ Meter.
Omkredsen $= p = \pi d = 3{,}14159 \times 2 = 6{,}28318$ Meter
Halvdelen af Radius $= {}^1/_2\ r = 0{,}5$ Meter.
Flademaalet $= p \times {}^1/_2\ r = 6{,}28318 \times 0{,}5 = 3{,}14159$ □M

Eks. 2. Tvermaalet af et rundt Loftsfelt er 4 Alen 16", hvor stort er Kvadratmaalet naar π beregnes til $^{22}/_{7}$?

4 Al 16"
22
7) 102 Al 16"
14 Al. 16" = Omkredsen.

4) 4 Al. 16"
1 Al. 4" halve Radius.

1	Al.	4"	×
14	Al.	16"	
14	-	„ -	
2	-	8 -	+
„	-	16 -	
„	-	$2^2/_3$ -	
17	-	$2^2/_3$ -	$= 17^1/_9$ □ Al.

Ved denne Beregningsmaade multipliceres π først med den dobbelte og derefter med den halve Radius, hvilket er det samme som at multiplicere π to Gange med Radius. Man siger derfor, at Fladeindholdet af en Cirkel er = Radius × Radius × π ($r \times r \times \pi = r^2\pi$).

Eks. 3. Beregn Fladeindholdet i Eksempel 2 efter den sidste Formel. (Radius er 2 Alen 8 Tommer).

×	2	Al.	8"
	2	-	8 -
5	-	$10^2/_3$ -	$= 5^4/_9$ □ Al.

22
7) 119 - $18^2/_3$
17 - $2^2/_3 = 17^1/_9$ □ Al. = Fladeindholdet.

Det i denne Udregning først fundne Flademaal $5^4/_9$ □ Alen, er Størrelsen af et Kvadrat, hvis Side er lig Radius. En Cirkelflade er derfor π Gange, det vil sige ca. $3^1/_7$ Gange saa stor som Radiens Kradrat.

Man hører ofte udtalt, at en Cirkels Fladeindhold ikke kan udmaales nøjagtigt; dette er for saa vidt ogsaa theoretisk rigtigt, som π er en uendelig Decimalbrøk, men Fejlen kan gøres mindre end en hvilken som helst opgiven Størrelse. Benyttes $\pi = 3{,}14159\ldots$ (5 Decimaler), saa er Fejlen i π ikke en Hundredtusendedel, med 18 Decimaler er Fejlen ikke en Trilliontedel.

Forøvrigt er det ligesaa umuligt at fremstille Fladeindholdet aldeles geometrisk nøjagtigt i alle andre Figurer, saasnart en af de til Beregningen anvendte Linier udtrykkes ved en uendelig Decimalbrøk, hvad der er Tilfældet ved de allerfleste Polygoner. Skal man saaledes beregne Kvadratmaalet af en Trekant, der maaler 4 Alen paa hver Side,

*) Kaldes Korden til den større Bue K og til den halve Bue k, saa er

$$k = r \sqrt{2 \div \sqrt{4 \div (K:r)^2}}$$

idet r betyder Cirklens Radius. Omvendt findes Korden til den dobbelte Bue efter Formlen: $K = k \sqrt{4 \div (k:r)^2}$.

**) Den omskrevne Polygons Side kaldes t (Tangent), medens den indskrevne Polygons Side kaldes s og mindste Radius ϱ. Man har da følgende Formel: $t = rs : \varrho$.

saa kan der kun angives et tilnærmelsesvis rigtigt Resultat, thi Højden er en uendelig Decimalbrøk, nemlig $3,_{46410}\ldots$ Alen og Fladeindholdet $6,_{9282}$ □ Al. er derfor ikke geometrisk nøjagtigt.

Til Bedømmelse af Fejlens Størrelse ved Beregning af store Flademaal skal anføres:

Et rundt Gulv, hvis Diameter er 14 Alen, har med 5 nøjagtige Decimaler et Kvadratmaal af $153,_{93804}$ □ Al. Beregnes $\pi = 3,_{14159}$ faar man $153,_{93791}$ □ Al., og med $\pi = {}^{22}/_{7}$ faas 154 □ Al. Det første er ca. $^{1}/_{8000}$ □ Al. for lidt og det sidste ca. $^{1}/_{16}$ □ Alen for meget.

Beregnes en Cirkel hvis Radius er 750 Al., det vil sige en Flade paa c. 127 Td. Land, eller omtrentlig saa stor som Blegdamsfælleden, da er det virkelige Maal med Bortkastelsen af Decimalerne 1,767,146 □ Al. Med $\pi = 3,_{14159}$ faas 1,767,144 □ Al. og med $^{22}/_{7}$ faas 1,767,857 □ Alen.

L. Gunner.

Ny Afdeling.

Samtlige Kolleger i Korsør har vedtaget Oprettelsen af en Fagforening og dennes Tilslutning til Forbundet. Til Formand er valgt V. Larsen.

Med Ønsket om Held for vort fremtidige Samarbejde hilser vi den ny Afdelings Tilbliven.

Samtidig anmodes Kolleger, som eventuelt søge Arbejde i Korsør, om at henvende sig til Formanden, V. Larsen, Slotsgade 231 B.

Til Afdelingerne.

D'Hrr. Formænd bedes paase, at saavel Kontingent som Maanedsberetning bliver indsendt i rette Tid. Af Hensyn til Regnskabet ønskes eventuelt modtagne Bøger og Mærker snarest opgjort.

Sekretæren.

Notitser fra Afdelingerne.

Slagelse. I Stedet for B. Christensen, som er bortrejst, er J. Jensen valgt til Afdelingens Formand.

Næstved. Ifølge Meddelelser fra Formanden er denne fratraadt, medens Afdelingen samtidig maa betragtes som opløst, af Mangel paa Tilslutning fra de til Stadighed bosiddende Kolleger, og de øvriges Bortrejse formedels Arbejdsløshed.

Strejke i Odense.

Arbejdet er nedlagt hos en Arbejdskøber i Odense, som ikke har betalt sine Svende deres Tilgodehavende, medens det samtidig truer med Konflikt paa en anden Arbejdsplads.

Som Følge heraf frabedes Tilgang af Forbundets Medlemmer og anmodes eventuelt arbejdssøgende Kolleger om, at henvende sig til Formanden, M. Jensen, St. Jørgensgade 43, før de søge Arbejde.

Indkomne Bidrag

til Julefesten den 30te December 1893.

H. P. Larsen 0,50 Øre, Nicolaj Krag 0,25 Øre, C. Kjær 4 Kr., Rudolf Poulsen 2 Kr., J. Jensen 1 Kr. og Sjøgren i Kr. P. Slott, C. Schwartz og Th. Sivertsen Billeder til Tombolaen. Carl Andersen nogle Uldvarer, samt fra forskellige Medlemmer Pynt til Juletræet.

De ærede Bidragydere bringes herved en hjærtelig Tak.

Festudvalget.

BEKENDTGØRELSER.

„Malerforbundet i Danmark".

Alle Sager Forbundet og Fagtidende vedrørende bedes adresserede til Sekretæren, **Rudolf Poulsen, Ryesgade 37, 2. Sal.** København Ø.

Hovedbestyrelsen afholder ordinært Møde den sidste Mandag i hver Maaned.

Fortegnelse over Formændene i Forbundets forskellige Afdelinger:

København.	Malernes Fagforening Rudolf Poulsen, Ryesgade 37, 2. S.
Hillerød.	J. P. Nielsen, Frederiksborg Nyhuse.
Helsingør.	Chr. Hansen, Strandgade 66, 1. Sal.
Holbæk.	Kr. Jørgensen, Ahlgade.
Odense.	M. Jensen, St. Jørgensgade 43.
Aalborg.	Chr. Christensen, Waldemarsgade 7.
Aarhus.	P. Petersen, Skovvejen 12, 1. Sal.
Randers.	M. Høeg, Nygade 3.
Roskilde.	Oluf Hendriksen, Kirkegade 10, Sct. Jørgensbjerg
Slagelse.	J. Jensen, Bredegade 40,
Nykøbing F.	A. H. Petersen, Søvejen 52.
Korsør	W. Larsen, Slotsgade 231, B.

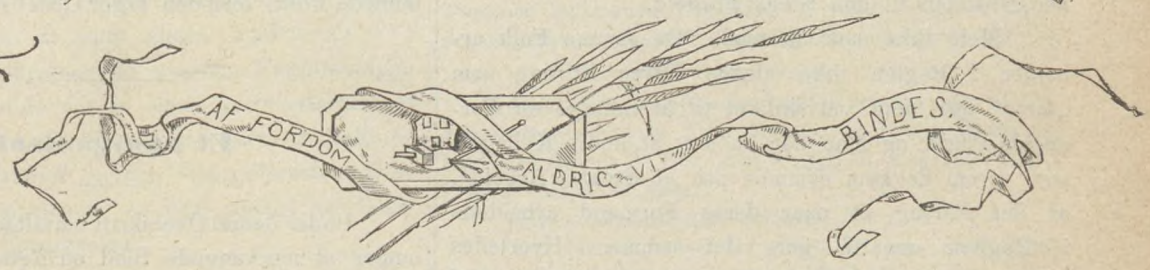

Odense. Afdelingen afholder Møde hver Onsdag Aften Kl. 8½ i Pogestræde Nr. 1, 1. Sal, hvor arbejdssøgende Kolleger til enhver Tid bør henvende sig.

København. Malernes Fagforening afholder Medlemsmøde hver Onsdag Aften Kl. 8 i Rømersgade 22, 1. Sal. Foreningens Kontor, som er samme Steds i Stuen, er aabent hver Lørdag Aften fra Kl. 8—10. Indmeldelser og Kontingent modtages begge Steder.

Redigeret af Rudolf Poulsen.
Trykt hos J. Henriksen, Rømersgade 22, København.

FAGTIDENDE FOR MALERE.

Marts. | Udgivet af Malerforbundet i Danmark. | 1894.

Fast Løn.

Fast Løn er et af de Skærmbrædter, bag hvilke man søger Dækning for en indirekte Omgaaen af Prislisten og er tillige et Fænomen, der vinder jo længer jo mere Terræn fordi det, lidt overfladisk sét, kan synes at være fuldt ud berettiget og ikke indeholde nogen Fare for Tilbagegang i Lønforholdene indenfor vort Fag.

Ved nærmere Eftersyn tror vi dog enhver maa indrømme, at det modsatte er Tilfældet i alle Forhold, hvor Vedkommendes Arbejde er af den Beskaffenhed, at det kan opmaales og beregnes efter Priserne i vor Prisliste.

Som tidligere udtalt her i Bladet ydes Arbejdernes Vederlag under to Hovedformer: Tid- og Stykkebetaling, der igen deles i flere Underafdelinger. I første Tilfælde sælger man sin Arbejdskraft for en vis Tid en Time, en Dag, Uge eller Maaned, osv.; i andet derimod sælges den til Udførelsen af et bestemt Stykke Arbejde. Disse to Betalingsmaader udelukker stedse hinanden — eller burde gøre det. Hvor Akkordsystemet er det raadende i vort Fag, bør ingen anden Betalingsmaade finde Sted — selvfølgelig er stadig underforstaaet det Arbejde, for hvilket der findes fastsatte Priser. Søger Arbejdskøberne ikke desto mindre at omgaa den gældende Betalingsmaade er det kun fordi de derved opnaar en øjeblikkelig Merfortjeneste; der kan ikke paavises nogen anden Aarsag, som skulde bevæge dem dertil.

Paa en stor Del Værksteder heri Byen — vi tror at turde sige de fleste af dem, der overhovedet har nogen Betydning — er der Folk, der paastaar at være „faste“, d. v. s. være ansat for et Aar ad Gangen — maaske kontraktmæssig, man har hørt det — mod en bestemt aarlig Løn. Endnu har næppe nogen hørt d'Hrr. motivere — Motivering er jo ogsaa en Ting, man til sine Tider helst bør undgaa — dette for at være i Overensstemmelse med vor nuværende Betalingsmaade, Akkordsystemet. Kan man, uden at komme i Modstrid med hvad der er gældende i sit Fag. sælge sin Arbejdskraft for et Aar ad Gangen, er det noget vanskeligt at se, hvorfor ikke det samme lader sig gøre for et halvt Aar, og naar det kan gøres for et halvt Aar, maa det med lige saa fuld Ret kunne ske for et Tidsrum af en Maaned, en Uge, en Dag eller Time. Men hvor bliver saa Akkordsystemet af? Er dette ikke et Daglønssystem — en Tidbetaling i sit skønneste Flor?

Vi føler os overbeviste om, at om Fagforeningen paa nærværende Tid, hvor der dog fra saa mange Sider, og paa forskellige mer eller mindre vel maskerede Maader søges betalt efter Tid, stillede den Fordring til Arbejdskøberne, at indføre et almindeligt Dagløns- eller Timesystem, fast maanedlig eller aarlig Løn, — saa vilde disse ikke uden Modstand indlade sig herpaa og de, for hvem Tidbetalingen nu er en absolut Livsfornødenhed, vilde være de første til at nægte deres Medvirken til en saa indgribende Forandring. Behøves mere Bevis? Viser dette ikke tilfulde, at naar Fagforeningen nu — af tvingende Grunde — holder fast ved Akkordsystemet og søger Prislisten overholdt, og de respektable Mestre retter sig derefter, medens deres mindre respektable Kolleger ved enhver Lejlighed søger at knibe ud, — er det kun fordi, at blev denne Mulighed

fjærnet, saa var det maaske ude med deres Mesterskab; men derved vilde ingen Skade være sket; Samfundet havde intet Tab lidt og vi og de Mestre, der holder sig for gode til at bryde deres og vor Organisations Vedtagelse havde vundet betydeligt.

Med disse Betragtninger for Øje har man ondt ved at forstaa, at vi endnu har Kolleger, der rækker Haanden til den Slags Forhold.

Men ikke nok hermed. De samme Folk arbejder i Reglen ikke alene. Deres Stilling som „faste" gør dem vel skikket til at indtage en Formands Plads, og man har da set, at andre Kolleger, med hvem de kom sammen paa et Stykke Arbejde, af den Aarsag, at naar deres Formand arbejdede i Dagløn, maatte gøre det samme. Hvorledes skulde man ellers bære sig ad? Det er ikke altid faldet dem ind, at Arbejdet derfor lige fuldt kunde være Akkord, at man ganske simpelt delte Akkordens Udbytte i Forhold til Deltagernes Antal, Formanden inklusive. Vilde denne saa tillade, at Mesteren stak det eventuelle Overskud i sin Lomme, saa var Forholdet dog ikke saa galt som naar det sker for samtlige Akkordens Deltagere.

At en saadan „fast" lønnet Mand ligeledes sidder inde med særlige Betingelser for at lede et Arbejde, der hovedsagelig udføres af Lærlinge, lader sig ogsaa tænke; hertil er maaske mindre at sige i disse Tider, hvor Mestre ikke antager Lærlinge med det Formaal at oplære duelige Arbejdere, men kun for at være ham til Nytte, men det er dog et Forhold der af flere Grunde er højst uheldigt, saavel for selve Lærlingen som for dem, i hvis Lod det nu engang er falden at skulle fortjene Opholdet ved det Fag, man har sat sig for at virke i. Vi véd vel at der er Mestre, for hvem en Lærling ikke altid er en Gevinst, men saa er der til Gengæld andre, som har forstaaet den Kunst paa en storslaaet Maade, eller maaske det er Tilfældet, der har spillet dem et lykkeligt Pus. Eksempelvis skal anføres en Mester, der for i 4 Aar at oplære en Dreng erholdt et Vederlag af 20 Kr. maanedlig — 960 Kr.; at han for andre fik 200 og 400 Kr. er ikke værd at notere. En saadan Mand behøver naturligvis ingen fast lønnet Svend for at paase, at hans Drenge fortjener deres „Løn". Han brugte ogsaa til Tider en hel anden Maade: Naar en Svend havde en Lærling med sig paa et Stykke Arbejde, fandt han at det Vederlag, Svenden maatte yde herfor, passende kunde ansættes til 2,50 Øre pr. Dag.

Fast Løn er som allerede bemærket, et Forhold, der har temmelig dybe Rødder i vort Fag og at udrydde eller fjærne det er derfor ingen let Sag, men vil være af stor indgribende Betydning. Anser man det imidlertid for at være nødvendigt at forsøge den faste Løn ophævet i alle Tilfælde, hvor Arbejdet kan betales efter Prislisten, bør det saavidt muligt gøres.

Det skal i en senere Artikel være vor Opgave at belyse de Midler, hvorved dette eventuelt kan ske: det tør forventes at andre og specielt de fast lønnede Folk, forinden tager Ordet i foreliggende Sag.

P. Slott.

Et Spørgsmaal.

Under denne Overskrift omtaltes i afvigte Januarnumer af nærværende Blad en Retssag, om hvorvidt en nærmere betegnet Villa laa udenfor eller indenfor den i Prislisten angivne Grænselinie for Landarbejde.

Sagen var anlagt mod en Arbejdskøber, der — for Arbejde udført paa den paagældende Villa, — havde nægtet at betale, som af Svendene paastaaet, et Tillæg af 16 pCt. Rettens Dom gik Svendene imod, ikke fordi det af Modparten bevistes, at Villaen laa indenfor „Linien", men fordi Svendene, hvem Bevisbyrden paahvilede, ikke var i Stand til at fremskaffe et juridisk Bevis for Rigtigheden af deres Anbringende.

Nu vil jo Enhver, ved at læse Prislistens Punkt 4, sagtens kunne indse, at det rént ud er en Umulighed, juridisk at paavise en Linie hvis Udgangspunkt betegnes „Sundet", der, som bekendt, rækker helt op til Helsingør mod Nord og Svendene, kunde derfor med stor Sindsro tage imod Dommen, saameget mere, som en Forespørgsel fra Fagforeningen om, hvor „Linien" vilde være at finde, af Voldgiftsretten var besvaret i Overensstemmelse med Svendenes Opfattelse.

Dette Faktum lod os, i vor ovennævnte Omtale af Sagen, fremhæve, at Svendene altsaa vilde have vundet deres Sag, hvis Voldgiftsretten havde eksisteret da Sagen anlagdes, medens vi sluttede med at sige, at det derfor, moralsk set, var et Spørgsmaal, hvem der kunde siges at have vundet mest.

Denne Betragtning er vistnok blevet delt af de fleste og vi skulde ikke have kommet tilbage til denne Sag, hvis det ikke var kommet os for Øre, at man fra anden Side har givet det Udseende af at Striden ikke drejede sig om Grænsespørgsmaal, men om en forudgaaet Aftale, som Svendene ved Sagsanlæg havde søgt at løbe fra.

Som Følge heraf, og da specielt fordi det er os bekendt, at man i Voldgiftsretten ogsaa har hørt

noget om denne Fremstilling og derfor muligt har fundet vore Betragtninger utilbørlige, skal vi ikke undlade nedenfor at gengive Dommen i sin Helhed, og vil det herefter forhaabentlig staa enhver klart, at vore Betragtninger helt igennem har været berettigede, saa vist som Striden ikke drejede sig om mulige Aftaler, der end ikke nævnes i Dommen, men ene og alene om, hvor Grænselinien fra „Sundet over Slukefter" var at finde, altsaa, akkurat det samme, som Voldgiftsretten svarede Fagforeningen paa. Forøvrigt vilde det jo ogsaa have været noget hasarderet, om vi i det Hele taget havde indladt os paa at drage Paraleller mellem Voldgiftsrettens Svar paa Grænsespørgsmaalet og en Dom, afsagt paa Basis af et helt andet Spørgsmaal.

Den Tanke har ligget os fjærnere, end den Lighed, der kan findes mellem Flagstangen og et Pindsvin. —

Dommen lyder saaledes:

Under nærværende Sag paastaar Klagerne, Malersvendene Fritz Meisner og Georg Albrechtsen, Indklagede, Malermester Lauritz Hansen, tilpligtet at betale dem Tilgodehavende for Arbejde, udført af dem i Forening, 37 Kr. 76 Øre med Rente 5 pCt. p. a. fra Klagens Dato, den 27de Oktober 1892 og Sagens Omkostninger, medens Indklagede procederer til Frifindelse med Tillæg af Sagens Omkostninger mod at betale 15 Kr. 38 Øre.

I „Almindelige Bestemmelser § 4" i en under Sagen fremlagt Prisliste, efter hvilken det mellem Parterne, (af hvilke Klagerne have procederet ved en Fuldmægtig, der har frafaldet Rettens Vejledning, Indklagede ved en Sagfører), er uomtvistet at Klagernes Arbejde skal betales, hedder det:

„Arbejdes der udover en Linje, draget fra Sundet over Slukefter, Lundehuset, Damhussøen fortsat langs Vanddraget til Kalvebodstrand og indbefattet begge Sundbyerne paa Amager, betales med et Tillæg af 16 pCt.".

Det heromhandlede Arbejde er udført paa en Villa, der ligger paa den nordlige Side af Carolinevej, og Striden drejer sig nu om, hvorvidt denne Villa ligger udenfor eller indenfor ovennævnte Grænselinie.*)

Efter det Oplyste maa det antages, at den nævnte Vej udgaar fra Strandvejen overfor Ejendommen Slukefter og derfra løber ned mod Sundet, og Klagerne have nu principaliter gjort gældende, at Grænselinien under Hensyn til den ubestemte Maade, hvorpaa den i Prislisten er fastsat maa paa Strækningen fra Sundet til Slukefter drages saaledes, at den falder sammen med den fornævnte Vej.

Da det imidlertid er uomtvistet mellem Parterne, at Vejen først er projekteret og anlagt efter at Prislisten var fastsat, kan der ved Fastsættelsen af den omhandlede Grænselinie ikke være taget Hensyn til den nævnte Vej og Grænselinien vilde derfor kun kunne statueres paa den omhandlede Strækning at være dragen som af Klagerne principaliter anbragt, saafremt den uden Hensyn til Tilstedeværelsen af „Carolinevej" maatte antages at falde sammen med denne, hvad Klagerne end ikke have assereret.

*) Udhævet af Red.

Subsidiært have Klagerne gjort gældende, at Grænselinien paa den omhandlede Strækning maa antages at være draget saaledes, at den fra Ejendommen Slukefters Midtpunkt løber lodret ned mod Sundet.

Da Klagerne, hvem Bevisbyrden i saa Henseende paahvile, imidlertid ikke overfor Indklagedes Benægtelse har paavist eller tilvejebragt Formodning for, at Villaen ligger udenfor en paa sidstnævnte Maade dragen Grænselinie, vil det omtvistede Beløb ikke kunne tilkendes dem, hvorimod Indklagedes Paastand vil være at tage til Følge, dog saaledes at Sagens Omkostninger findes at burde ophæves.

Thi kendes for Ret:

Indklagede Malermester Lauritz Hansen bør til Klagerne, Malersvendene Fritz Meisner og Georg Albrehtsen betale 15 Kroner 38 Øre, men iøvrigt for Klagernes Tiltale i denne Sag fri at være.

Sagens Omkostninger ophæves.

Det Idømte at udrede inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

* * *

Udskriftens Rigtighed bekræftes.
Justitskontoret under Københavns Kriminal- og Politiret, den 7de Decbr. 1893.

Hoppe. Løvenskiold.

Erstatningssag.

Fogedforbud og Erstatningssager har, som bekendt, i de senere Aar hørt til Dagens Orden her i København Her findes vel snart ikke den Fagforening, som er gaaet Ram forbi i den Retning, medens man ude i Provinserne har været langt agter ude i saa Henseende. Nu synes det imidlertid, som om man ogsaa der skal komme med.

Afdelingen i Odense havde i Bladene ladet indrykke en Annonce af følgende Ordlyd:

Malernes Fagforening.

„Det bringes herved til Kundskab at Arbejdet er nedlagt paa Malermester N. M. Aagaards Værksted, Tværgade 20, for Medlemmer af Malerforbundet, da Svendene ikke har faaet deres fortjente Løn."

Bestyrelsen.

Denne Annonce foranledigede den paagældende Arbejdskøber til at møde op med Kongens Foged og nedlægge Forbud for Afdelingens Formand, og desforuden at anlægge en Erstatningssag mod Afdelingen. Arbejdskøberen meddelte Offentligheden herom i en Bekendtgørelse saalydende:

Det meddeles herved, at jeg i Anledning af Bekendtgørelsen fra Malernes Fagforening om Arbejdsnedlæggelse etc. paa mit Værksted, under D. D. ved Kongens Foged har nedlagt Forbud for Foreningens Formand, Malersvend Jensen, samt gjort Skridt til at sagsøge Foreningen til at betale Erstatning, Bøder m. v.

N. M. Aagaard,
Malermester, Tværgade 20.

Som man ser, alt er taget med: Fogedforbud, Erstatningssag og Bøder, medens de to smaa Bogstaver „m. v." lader ane, at der endda er mere ivente af den formastelige Forening, som ikke kunde indse, at den ved sin Annonce, bortset fra Sandheden af dennes Indhold, har begaaet en Ulovlighed, som ikke lader sig udviske ved mindre, end der ovenfor bebudes.

„Erstatningen" har Arbejdskøberen i dette Til-

fælde, efter hvad der meddeles os, beregnet til 5000 Kroner, og vi skal ganske vist indrømme, at denne Sum forekommer os ret respektabel, sammenlignet med de 2000 Kr., en anden Arbejdskøber har sagsøgt Afdelingen i København for.

Naa, det ligger vel simpelt hen i Forskellen paa det Tab, som disse to Arbejdskøbere har lidt.

Imidlertid mener Afdelingen i Odense, at den ikke har foretaget sig noget, som kan medføre Strafansvar, hverken i den ene eller den anden Retning, og „Erstatningen" vil derfor i al Fald ikke blive disponibel for Arbejdskøberen, før Sagen har passeret de forskellige Instanser og eventuelt er ikendt ved Højesteret.

Sagen har stor Interesse for Organisationen, idet man vil faa konstateret, om der skal bødes fordi man offentligt meddeler dennes Medlemmer om faktiske Forhold.

Hvis der siges Usandhed i en saadan Annonce, da forstaar enhver, at dette ikke kan være tilladt, men for mange vil det synes fuldt ud lovligt at udtale en Sandhed, og det er dette, Afdelingen formener kun at have gjort, og Sagens Gang og Afslutning tages derfor med den største Sindsro.

Iøvrigt er det et oplivende Moment at se Forlangendet om saa og saa mange Tusind Kroner i Erstatning, samtidig med at adskillige Arbejdskøbere hver Dag forsikre, at de saa godt som intet fortjene. Thi man faar dog Færden af, at i det mindste nogles Forretning giver Udbytte, de nemlig, som straks lider Tab for Tusindvis af Kroner, ved den mindste Bevægelse fra Svendenes Side.

En Advarsel.

Som meddelt i forrige Nr. er der i Korsør oprettet en Afdeling af Malerforbundet. Forholdene her har hidtil været saaledes at Kost og Logi blev ydet som en Del af Arbejdslønnen, medens Svendene iøvrigt arbejdede for den Løn og med den Arbejdstid, som den paagældende Arbejdskøber fandt for godt at byde. Afdelingens første Bestræbelser gik derfor straks ud paa at hidføre en Regulering og Forbedring paa dette Omraade, hvorfor der udarbejdedes et Regulativ, som, ledsaget af en høflig Motivering, præsenteredes d'Hrr. Arbejdskøbere til Underskrift.

Tre af d'Hrr., nemlig J. B. Møller, L. P. Larsen og H. F. Petersen ydede straks deres Tilslutning, medens Vilh. Krogh nægtede at underskrive Regulativet. Formodentlig for dog at vise Svendene, at han ikke var helt blottet for Velvillie ligeoverfor dem, modtog disse, paa en enkelt nær, en Slags Advarsel, der ordret lyder saaledes:

> „De advares herved, saalænge De modarbejder min Forretning Tilgang af Arbejdskraft, at betræde min Ejendom, mine Arbejdspladser, eller paa nogen Maade forulempe eller tiltale mit Personale, da jeg har sikret mig Borgermesterens Assistance og saadant vil medføre Strafansvar. Vilh. Krogh,
> Malermester."

Naa, nu var det unægtelig bedre, om Hr. Krogh havde underskrevet paa Svendenes Andragende og sparet Advarslen, det havde dog sikkert været betydeligt lettere. Skal man nemlig tro Hr. Krogh, saa har han jo, for at advare Svendene, sikret sig Borgmesterens Assistance og „saadant vil medføre Strafansvar", siger han.

Oprigtig talt, vi har ikke vidst det før og er heller ikke nu fuldt ud paa det rene med, hvem dette at Krogh sikrer sig Borgmesterens Assistance, vil medføre Strafansvar for, om for Krogh selv eller for Svendene. Men et føler vi os saa nogenlunde klar over og det er dette, at hvor meget man end bør skatte en velment Advarsel, saa tror vi dog, at ovennævnte er et Slags Misfoster, over hvis Fremkomst det kan være paa sin Plads at le med det ene Øje og græde med det andet og saa iøvrigt forundre sig saare over de kolossale Bestræbelser, som nu og da efter fattig Evne udfoldes for at holde Arbejderne i Ave, men hvorved der som oftest kun opnaas, at Vedkommende duperer sig selv og ingen anden.

Regulativet, som Krogh nægter at underskrive, lyder i sin hele Beskedenhed saaledes:

> Arbejdsdagen er 10 Timer, fra 6 Morgen til 6 Aften, med ½ Time Frokost og 1½ Time Middag.
>
> Kost og Logi bortfalder som Vederlag for Arbejdsløn. Arbejdslønnen er 33 Øre pr. Time og for Søndags- og Overarbejde (der saavidt muligt søges undgaaet) 40 Øre pr. Time Arbejdes der udenfor Rundingen, Taarnborg eller Lygtebanken da betales med 16 pCt. udover ovenstaaende Lønsatser.

Indtil Hr. Krogh bekvemmer sig til, i Lighed med sine Kolleger i Korsør, at underskrive Regulativet, vil han selvfølgelig ikke blive overbebyrdet med Arbejdskraft af Malerforbundets Medlemmer. Hos Afdelingens Formand, Vilh. Larsen, Slotsgade 231 B, vil arbejdssøgende Kolleger til enhver Tid kunne henvende sig og modtage Oplysninger om Arbejdsforholdene i Korsør, ligesom Underretning i saa Henseende ogsaa meddeles ved Henvendelse til Hovedbestyrelsen i Kjøbenhavn.

Notitserne fra Afdelingerne.

København. Onsdag den 4. April afholder Afdelingen sin halvaarlige Generalforsamling. Forslag, som ønskes behandlede paa denne, maa indleveres 10 Dage forinden til Bestyrelsen.

Af de Punkter der ordinært blive at behandle, erindrer vi om: Fastsættelsen af Kontingentet for Regnskabsaaret 1894—95, Valg af Formand og 4 Repræsentanter, Beretning om Foreningens Virksomhed og Regnskabet.

Som det heraf vil ses, frembyder Generalforsamlingen i mer end én Henseende Sager af Vigtighed for Foreningens fremtidige Virksomhed, og forventes det derfor, at Medlemmerne ville give saa talrigt Møde, som det paa nogen Maade lader sig gøre.

Af Hensyn til den trykte Medlemsfortegnelse, som udkommer 1. April, erindres om at Restancer for Januar forinden maa være betalte, da det i modsat Fald medfører Udslettelse.

Slagelse. Istedetfor J. Jensen, der formedelst Bortrejse er fratraadt som Formand, har H. P. Jensen, Løvegade 305, modtaget Valg. Forinden Kolleger søge Arbejde i Slagelse, bør de henvende sig til Formanden for at blive bekendt med Forholdene, da en Regulering af Lønforholdene forberedes.

Roskilde. Her søges ligeledes opnaaet en Forbedring paa Arbejdslønnens Omraade, og arbejdssøgende Kolleger bør derfor først henvende sig til Formanden, Oluf Hendriksen, Kirkegade 10, Sct. Jørgensbjærg.

Redigeret af Rudolf Poulsen.
Trykt hos J. Henriksen, Rømersgade 22, København.

FAGTIDENDE FOR MALERE.

AF FORDOM ALDRIG VI BINDES.

April. | Udgivet af Malerforbundet i Danmark. | 1894.

Et skandinavisk Malerforbund.

Arbejdernes Organisation er en stadig vedvarende, jævnt fremadskridende Bevægelse, der endnu er et godt Stykke fra det endelige Maal, og langtfra kan siges at være fuldkommen, et Faktum man ikke maa glemme at tage i Betragtning naar en Konflikt eller Fordring faar et noget andet Udfald end man kan ønske.

Fagforeningsbevægelsen herhjemme er kun godt tyve Aar gammel (for vor Forenings Vedkommende kun tolv), en meget ringe Tid for en Kulturbevægelse hvis Opgave er den, i første Linie at holde Arbejdslønnen paa en Højde, der nogenlunde svarer til den menneskelige Naturs Fornødenheder, men tillige — idet det erkendes, at dette under vort nuværende Produktionssystem, hvor Arbejderne ikke er Besiddere af Arbejdsmidlerne, ikke vedblivende lader sig gøre —, at arbejde hen imod en Omformning af Samfundsforholdene, saaledes at disse er i Overensstemmelse med det Kulturstandpunkt, hvorpaa Menneskeheden befinder sig.

Trods det at Arbejdernes faglige og politiske Organisation er af saa ny Dato, er denne dog en Magt der ikke længere kan ignoreres; dens Avtoritet og Anseelse erkendes af enhver, og dette ligger simpelt hen deri, at de Formaal hvorefter der stræbes, ikke alene maa kaldes berettiget, men nødvendige netop som Følge af den Udvikling Samfundets Produktionsmaade har antaget. Deres Tilstedeværelse paa et tidligere Tidsdunkt vilde næppe have været livskraftigt; en Bevægelse som Fagforeningerne er ikke kunstig fremkaldt, men maatte ganske naturlig opstaa, da Samfundet begyndte at producere kapitalistisk, og derfor har al Modstand været unyttig, om den end kan virke hæmmende i et givet Øjeblik.

Ligesom Kapitalismen er international saaledes ogsaa Arbejderbevægelsen.

Fagforeninger kan og vil ikke blive staaende efter at de fra de større Industribyer, hvor deres Nærværelse først maatte fremkomme, har udvidet sig til Landets Grænser. Kapitalens første Tumlepladser var Industri og Handel, men dens Virksomhed har efterhaanden udvidet sig til alle Omraader. En Grænsepæl er kun et Stykke raadent Træ og ingen Mur, som en Fagforening støder Panden imod, og vi ser da ogsaa at enkelte Organisationer har en regelmæssig og stabil Forbindelse med deres Fagfæller, omfattende ikke alene Skandinavien, men ogsaa andre Lande.

Fra den Dag vi for tre Aar siden oprettede vort Forbund, og dets Virksomhed var planlagt saaledes at man følte fast Grund under Fødderne, var den første Tanke — næst dettes Udvidelse til alle Landets Provindser — den, at træde i fast Forbindelse med Sverrig og Norge, de to Lande med hvilke vi har en ret livlig Udveksling af Arbejdskraft. Hvad var ogsaa naturligere? Hvorved adskiller Sverrig sig fra Danmark? Ved Øresund, der som bekendt paa sine Steder er smallere end det Vand, der løber mellem Sjælland og Fyn; at de to Landes Folk taler et noget forskelligt Sprog, er ingen Hindring for en ensartet kapitalistisk Udbytning, følgelig heller ikke for en samlet Fagorganisation.

Det tør betragtes som givet — og Ingen tvivler vel heller derom — at de 3 Landes Organisationer

vilde vinde betydelig ved en Sammenslutning i et skandinavisk Malerforbund, men et andet Spørgsmaal trænger sig straks frem: er Tiden kommet for en saadan Plans Realisation? Er vi hver for sig stærke nok til at kunne føre dette igennem, saaledes at det ikke bliver en Organisation ude af Stand til at foretage sig noget, for ikke derved at risikere at sprænges? I hvert Fald er det et saa betydeligt Skridt at foretage, at Betingelserne derfor bør grundigt overvejes. At forhaste sig vil ikke være klogt, og et overilet Skridt kan meget let blive skæbnesvangert.

Vi har set med hvilke Vanskeligheder det har været forbundet at faa vort Forbund oprettet, et stort Arbejde er gaaet forud, og tidligere gentagne Forsøg er mislykket. Det er endnu saa, at en stor Del af vore Kolleger mangler den Forstaaelse af en Organisations Betydning, der er absolut nødvendig som Grundlag for Bevægelsens ydre Udvikling og særlig naar denne udvides til at blive international. Vi véd ligeledes, at vore svenske og norske Fagfæller langt fra ere saa godt organiserede, som Tilfældet burde være; to betydelige Aarsager er her medvirkende: dels er Fagforeningsbevægelsen fremkommet noget senere i Sverrig og Norge end i Danmark og paa Grund af disse Landes betydelige geografiske Udstrækning er det agitatoriske Arbejde forbundet med langt større Vanskelighed end hos os.

Gaar man ud fra disse Forudsætninger tør det maaske nok siges, at endnu enkelte Aars Arbejde indenfor hvert Lands Omraade kunde være meget formaalstjenligt, men selvfølgelig skal man samtidig ikke undlade at staa i saa nær Rapport til hverandre som vel muligt. At der ved en flittig og indsigtsfuld Korrespondance om Begivenhedernes videre Udvikling, om de Ting, der paa de enkelte Steder rører sig, kan opnaas betydeligt, er indlysende.

Paa vort Forbunds Delegeretmøde i Odense i Novbr. 1893, vedtoges enstemmig — væsentlig paa Foranledning af en Skrivelse fra vore Fagfæller i Malmø — at tilraade Oprettelsen af et skandinavisk Malerforbund, og det blev lagt i Hovedbestyrelsens Hænder at tage under Overvejelse, hvorvidt dette for Tiden maatte være formaalstjenligt. Denne Resolution viser klart og tydeligt, at vort Forbunds Medlemmer ønsker et Forbund oprettet saa hurtigt det lader sig gøre, men næppe nogen tænkte sig Muligheden af at Planen allerede søgtes realiseret efter 5 Maaneders Forløb. Vore svenske Kolleger opfattede imidlertid Sagen med samme Interesse som vi, thi Hovedbestyrelsen modtog Indbydelse til at lade sig repræsentere paa det svenske Forbunds Kongres, som blev afholdt i Gøteborg i Slutningen af Marts. Hovedbestyrelsen vedtog at modtage Indbydelsen, og naar Mødet ikke kom i Stand skyldtes dette væsentlig den Aarsag, at vore norske Kolleger var forhindret i at lade sig repræsentere. Det følger af sig selv, at for at opnaa et nogenlunde tilfredsstillende Resultat maatte alle 3 Forbunds Repræsentanter være til Stede.

De Mænd i hvis Hænder det var bleven lagt at udarbejde Planen til et skandinavisk Malerforbund, havde ikke modtaget noget ganske let Hverv, og det er sikkert meget tvivlsomt, om den første Sammenkomst til et saa betydeligt Skridt havde bragt det ønskede Resultat, men derved var heller intet tabt, thi Mødets Forhandlinger vilde have dannet et udmærket Grundlag for fortsat organisatorisk Arbejde og have været af aller største Interesse. For saa vidt maa man beklage, at det ikke denne Gang lykkedes alle tre Nationer at mødes.

Men Tiden spildes ikke derfor.

Vi har hver for sig endnu et stort Arbejde at udføre. Selv om det paa nærværende Tid havde været mulig at danne et skandinavisk Malerforbund, og det alligevel ikke bringes til Udførelse, kan det godt tænkes at blive en Gevinst, men under alle Omstændigheder vanskelig noget Tab.

Jo større Arbejde der er gaaet forud for dets Oprettelse, jo fastere og solidere de enkelte Landes Organisationer i Forvejen staar, desto mere Magt og Indflydelse vil Forbundet være i Besiddelse af naar det en Gang fødes. Det Arbejde der i Forvejen er nedlagt i de enkelte Fagforeninger er ikke bortødslet, men kommer Forbundet tilgode, derfor er der næppe nogen Grund til at forhaste sig altfor stærkt.

Betænker man at vort Forbund kun er godt tre Aar gammelt — dets Organisation er ganske vist saa fortræffelig, at dets vedvarende Bestaaen er absolut sikret — og at vi endnu kun er repræsenteret i et Mindretal af Danmarks Provindser; at Sverrigs og Norges Forbund ligeledes kun kan opvise Afdelinger i de færreste Byer, ligger der nogen Fare for, at et skandinavisk Forbunds Oprettelse, og det Arbejde der i Fremtiden maatte lægges heri, noget vilde ske paa Bekostning af Agitationen indenfor hvert enkelte Lands Omraade. Man bør nemlig huske, at et internationalt Forbund i flere Henseender maa blive forskelligt fra et Forbund af Afdelinger i det enkelte Land. Sammenslutningen af det enkelte Lands Afdelinger er en absolut Nødvendighed, i hvert Fald i et Land med saa mange smaa Provinser og kun en større By som Danmark, hvorimod flere Landes Organisationers Centralisation ikke er af samme paatrængende Vigtighed, og næppe tør tilraades før man føler sikkert Grundlag for dens vedvarende Bestaaen.

Der er imidlertid ingen Grund til at tro, at den Tid hvor dette maa ske, vil lade vente længe paa sig. De Forhold, hvorunder det store Flertal af Arbejderne — og ikke mindst vort Fags Udøvere — lever, er af den Beskaffenhed, at snart enhver vil lære, hvor hans rette Plads er. Hvor rart det end kan synes at være, at staa paa sine egne Ben, er dette dog noget, som nu til Dags ikke lykkes for ret mange af de besiddelsesløse Arbejdere, og deres Tal svinder ind, for hver Time der gaar, derfor sørger — om ikke andre — selve Kapitalen. Men ingen af os bør staa som den passive Tilskuer, jo flere der tager fat paa det ubehagelige Bortryddelsesarbejde, desto hurtigere vil den gamle Bygning være fjærnet og den nye rejst.

For os alle forekommer der maaske Øjeblikke, hvor Fortvivlelse og Mismod i den Grad er ved at tage Overhaand, at næsten alt synes haabløst. Ethvert Arbejde, enhver Bevægelse, ja enhver Tanke mod det Maal, hvorefter man stræber, forekommer kun at være en Tilbagegang.

I saadanne Øjeblikke gælder det at være paa sin Post, ikke at lade Villien sløves og ikke at trættes, men være sig sin Opgaves Maal bevidst. Hvad ikke naas i Dag kommer i Morgen, naar kun tilstrækkelig Udholdenhed er til Stede.

P. SLOTT.

Strejke i Slagelse og Roskilde.

For at bringe Arbejdsforholdene i Slagelse nogenlunde i Niveau med andet Steds gældende Regler for Arbejdstid og Løn, tilsendte den derværende Afdeling i f. M. Mesterforeningen en motiveret Anmodning om Tilslutning til et Regulativ, ifølge hvilket Arbejdstiden fastsættes til 10 Timer, fra Kl. 6—6 med ½ Time Frokost og 1½ Time Middag, samt en Timeløn af 33 Øre og for Over- og Søndagsarbejde 40 Øre pr. Time.

Af Hensyn til disse meget beskedne Fordringer forventedes det, at Anmodningen vilde blive mødt med Velvilje, saavist som det ubestrideligt maa være i Mestrenes egen Favør, at der hidføres en planmæssig Ordning paa ovennævnte Omraade, hvis der da skal være Tale om Fornuft i Konkurrencen blandt d'Hrr. indbyrdes.

Imidlertid, det gamle Standpunkt inden for Arbejdskøbernes Lejr, at undgaa Underhandling med Fagforeningerne, fornægtede sig heller ikke her, idet Svendene paa deres Henvendelse modtog nedenstaaende Skrivelse:

„I Anledning af modtagne Skrivelse fra Malersvendenes Fagforening, skal jeg paa herværende Malermestres Forenings Vegne meddele dem, at det paa et den 27de ds. afholdt Møde vedtoges at besvare Deres Henvendelse til os derhen, at det maa blive en Sag mellem de respektive Mestre og Svende, indbyrdes at træffe Aftale med Hensyn til Arbejdstid og Løn, idet der jo er stor Forskel paa den enkeltes Evner, saavel hvad Dygtighed, som Arbejdsydelse angaar."

Slagelse, den 30te Marts 1894.

For Malermestrenes Forening
H. Lund.

Til Malersvendenes Forening, Slagelse.

Dette Svar har medført, at Afdelingens Medlemmer har nedlagt Arbejdet hos samtlige Mestre undtagen hos Malermester Juul, idet denne straks erklærede sig villig til at underskrive Regulativet. Det følger af sig selv, at ingen af Malerforbundets Medlemmer vil optage Arbejdet før Regulativet underskrives, og forhaabentlig vil der heller ikke hengaa lang Tid før Mestrene opdage det fornuftige i at anerkende Svendenes Organisation som den Faktor, hvormed der bør regnes.

Der er noget saa uendelig naivt i den Opfattelse fra Arbejdskøbernes Side, at man staar sig ved at undgaa Arbejdernes Organisation, for at lade saa vigtige Spørgsmaal som Arbejdstid og Løn bestemme af den enkelte Arbejdskøbers Forgodtbefindende. Thi under de nuværende fortvivlede Samfundsforhold vil et Barn næsten kunne forstaa, at det der først og fremmest tiltrænges, netop er Organisation i videst mulig Udstrækning, saavel blandt Arbejdskøberne som Arbejderne, og dernæst Forstaaelsen af, at begge Parter bør overlade Organisationerne Varetagelsen af den enkeltes Interesser.

Dette staar gennemgaaende Arbejderne klart nok, saavist som selv den mindste Reforms Gennemførelse absolut skyldes Organisationen og i intet Tilfælde enkelt Mand. Anderledes med Arbejdskøberne—. Gang efter Gang lyder det fra dem: Vi vil enkeltvis aftale Arbejds- og Lønforhold med den enkelte Arbejder, uden Hensyn til Per eller Poul. Samtidig sluger vild Konkurrence den ene af d'Hrr. efter den anden. Naturligvis! Forholdene er jo af den Beskaffenhed — Privatkapitalismen medfører det — at Konkurrencen udelukkende hviler paa Prisbilligheden. Maatte det da ikke være Arbejdskøberens Fordel at faa Arbejdskraften billigere end Konkurrenten, spørges der, og hvorledes skulde dette opnaas, naar Fagforeningerne forlanger en planmæssig Ordning, ifølge hvilken der fastsættes en laveste Betaling for Arbejdskraften. Hvad Pokker skulde der dog saa konkurreres paa?

Her er i Virkeligheden Grundlaget for Arbejdskøbernes Standpunkt, naar de nægte at underhandle med Arbejdernes Organisationer; men d'Hrr. præciserer kun herved et Fejlsyn, som ført ud i Praksis vil gøre Forholdene om muligt endnu mere fortvivlede end de alt er, baade for dem selv og os andre — medens Kapitalisten grinende stikker Profiten i Lommen.

Det er beklageligt at der som oftest skal Arbejdsnedlæggelse til, for at tvinge Arbejdskøberne til at indse det formaalstjenlige i at gaa med til rimelige og ensartede Betingelser paa Arbejdsforholdenes Omraade — og hertil tør vel nok en 10 Timers Arbejdsdag og en Timeløn af 33 Øre regnes —, men forhaabentlig vil der heller ikke hengaa nogen

lang Tid før den nu udbrudte Konflikt i Slagelse vil finde sin Afslutning med Erkendelse af det berettigede i de fremsatte Fordringer.

Det er en Selvfølge at ingen af Malerforbundets Medlemmer tager Arbejde i Slagelse forinden Regulativet underskrives, og til Dato har da ikke heller nogen udenfor Forbundet staaende Kollega, fundet sig foranlediget til at støtte Arbejdskøberne ved at optage Arbejdet.

Just som vi afslutter disse Par Bemærkninger vedrørende Forholdene i Slagelse, indløber der Meddelelse fra Roeskilde om, at Arbejdet, Mandag den 9de April, er nedlagt hos samtlige Mestre undtagen hos Høltzer, ganske af samme Grund som i Slagelse, idet man nægter sin Tilslutning til ef af Fagforeningen udarbejdet Regulativ, der tilstræber en Regulering og Forbedring i Arbejds- og Lønvilkaar.

Ogsaa denne Strid vil sikkert hurtigt afsluttes, da der saavel her som i Slagelse hersker udmærket Sammenhold blandt Arbejderne.

Notitser fra Afdelingerne.

Slagelse. Paa Grund af Arbejdsnedlæggelse forventes det at ingen Kollega vil modtage Arbejde her uden først at have henvendt sig til Afdelingens Formand, H. Jensen, Løvegade Nr. 305.

Roskilde. Ligeledes her er det kommet til Arbejdsnedlæggelse, og arbejdssøgende Kolleger bør derfor ikke reflektere paa Tilbud om Arbejde, før de ved Henvendelse til Formand Oluf Hendriksen, Kirkegade 10, er blevne bekendte med Forholdene.

København. Onsdagen den 4de April afholdtes den ordinære halvaarlige Generalforsamling, som var særdeles godt besøgt. Emil Clausen dirigerede.

Dagsordenen var:

1. Forhandlingsbogen. 2. Beretning om Virksomheden. 3. Regnskabet og Budget for det kommende Regnskabsaar med Fastsættelse af Kontingent. 4. Forslag vedrørende Valgbarhed. 5. Valg af Formand, 4 Repræsentanter og 1 Revisor. 6. Forslag a) om Understøttelse ved en Arbejdsnedlæggelse, og b) vedrørende Erlæggelse af Salær til Voldgiftsretten i Sager, indbragt af Fagforeningen paa Medlemmers Vegne, hvor den paagældende Mester nægter at underskrive Voldgiftsrettens Erklæring.

Ad 1: Forhandlingsbogen for sidste Møde og Generalforsamling oplæstes og godkendtes. Ad 2: Formanden afgav Beretning om Virksomheden i det forløbne Halvaar, der enstemmig godkendtes. Ad 3: Formanden oplæste Halv- og Helaarsregnskaberne samt Foreningens Status, der udviste jævn Fremgang og godkendtes. Vedrørende Kontingentet for det kommende Regnskabsaar havde Medlem 104, H. P. Larsen, stillet Forslag om at henlægge dette til Sommermaanederne alene, medens Indskud ved Indmeldelser forhøjedes til 2 Kr. om Vinteren, og Restancefristen nedsattes til 4 Uger, medens Bestyrelsen foreslaar Kontingentspørgsmaalet bibeholdt uforandret. Bestyrelsens Forslag og Budgettet, som var udarbejdet paa Grundlag af samme, vedtoges med den Ændring, paa Forslag af Nr. 18, H. Holm, at der ydes Julefesten et Tilskud af 20 Kr. mere, eller ialt 50 Kr. Ad 4: Til Formand genvalgtes Rudolf Poulsen, og til Repræsentanter P. Slott og E. Carlsen medens H. Holm og V. Christiansen valgtes i Stedet for C. N. Christensen og N. W. Klein, som ikke ønskede Genvalg. Til Revisor valgtes Marius Olsen. Ad 5: a) Forslag fra Medlem 644, E. Rasmussen, om at yde Understøttelse i et Tilfælde, hvor denne var nægtet af Bestyrelsen, forkastedes, medens b) Forslag fra Bestyrelsen, om at Foreningen afholder hele Udgiften i Sager, indbragt af Voldgiftsretten for Medlemmer, hvor det omtvistede Beløb maatte være under 5 Kr., i alle andre Tilfælde Halvdelen af Udgiften, vedtoges. Hermed var Dagsordenen udtømt og Dirigenten sluttede Generalforsamlingen med Ønsket om, ved ihærdig Agitation fra alle Medlemmers Side vedblivende at bringe Foreningen frem.

Holbæk. Ved Overenskomst med Mestrene er opnaaet en Timeløn af 50 Øre for Søndags- og Overarbejde, og 35 Øre for Landarbejde. Da Landarbejdet udgør en væsentlig Del af Arbejdet er denne Bestemmelse af temmelig stor Værdi for Afdelingens Medlemmer.

Medlemsfortegnelsen

for „Malernes Fagforening i København" for Halvaaret 1. Oktbr. 1893 til 1. April 1894 er udkommen og faas ved Foreningens Møder. Det anbefales ethvert Medlem at gøre sig bekendt med dens Indhold.

BEKENDTGØRELSER.

„Malerforbundet i Danmark".

Alle Sager Forbundet og Fagtidende vedrørende bedes adresserede til Sekretæren, **Rudolf Poulsen, Ryesgade 37, 2. Sal.** København Ø.

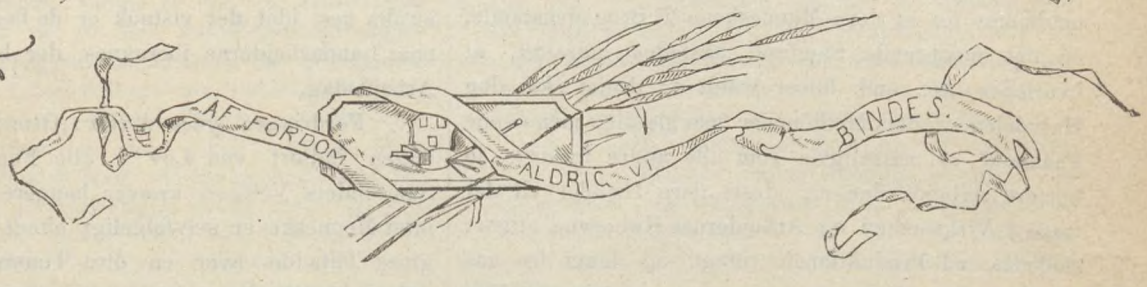
Hovedbestyrelsen afholder ordinært Møde den sidste Mandag i hver Maaned.

Fortegnelse over Formændene i Forbundets forskellige Afdelinger:

København.	Malernes Fagforening Rudolf Poulsen, Ryesgade 37, 2. S.
Hillerød.	J. P. Nielsen, Frederiksborg Nyhuse.
Helsingør.	Chr. Hansen, Strandgade 66, 1. Sal.
Holbæk.	Kr. Jørgensen, Ahlgade.
Odense.	M. Jensen, St. Jørgensgade 43.
Aalborg.	Chr. Christensen, Waldemarsgade 7.
Aarhus	P. Petersen, Skovvejen 12, 1. Sal.
Randers.	M. Høeg, Nygade 3.
Roskilde.	Oluf Hendriksen, Kirkegade 10, Sct. Jørgensbjerg
Slagelse.	H. P. Jensen, Løvegade 305.
Nykøbing F.	A. H. Petersen, Søvejen 52.
Korsør.	J. L. Petersen, Slottensgade 201.

Redigeret af Rudolf Poulsen.
Trykt hos J. Henriksen, Rømersgade 22, København.

FAGTIDENDE FOR MALERE.

Maj. | Udgivet af Malerforbundet i Danmark. | 1894.

Otte Timers Arbejdsdagen.

Da Arbejderkongressen i Paris 1889 vedtog at fejre første Majdag ved en Demonstration for otte Timers Arbejdsdagen, modtoges denne Beslutning af alle Landes organiserede Arbejdere med en enestaaende Begejstring; og det kan ikke nægtes, at Demonstrationen, som den oprindelig var tænkt, var af en mægtig imponerende Karakter, en værdig Illustration til Karl Marx berømte Ord: „Proletarer i alle Lande forener Eder".

Den Virkning Demonstrationen imidlertid foraarsagede paa en Del af Magthaverne, var af en saadan Beskaffenhed, at man paa sine Steder, og deriblandt Danmark, fandt det klogere ikke at standse Arbejdet første Maj. Den eller de Klasser i Samfundet, der selv har fastsat adskillige Dage i Aaret paa hvilke Arbejdet skal hvile, var inkonsekvent nok til at nægte Arbejderne samme Ret; de kunde ikke taale at se, at Arbejderne Verden over selv bestemte en Dag hvor de paa en virkningsfuld Maade kunde fremføre Kravet om en Forkortelse af Arbejdstiden. En Mængde Afskedigelser fulgte efter den første Demonstration, den eneste — men ganske vist ogsaa følelige — Maade hvorpaa inhumane Arbejdskøbere kunde hævne sig; at Afskedigelser af en saadan Aarsag i det hele taget kan finde Sted, er et Vidnesbyrd om, at Arbejdernes Organisation endnu ikke er fuldkommen.

Første Majdemonstrationen er for Øjeblikket gledet ind i Spor, hvor den udadtil ikke viser sig i sin fulde Styrke, men den Tid er ikke fjern, da vi atter kan vende tilbage og overalt fejre første Majdagen som en international Fridag.

Otte Timers Arbejdsdag! Saaledes lyder en af de betydeligste Fordringer Arbejderen stiller til det bestaaende Samfund, en Fordring, der i de sidste Aar er fremført med en saadan Kraft, at dens Gennemførelse overalt ikke kan lade vente længe paa sig. Den Udvikling Maskintekniken har taget i sidste Halvdel af vort Aarhundrede har selvfølgelig medført, at en meget stor Del af den menneskelige Arbejdskraft er bleven overflødig og denne Del forøges Dag for Dag. Man skulde tro at dette maatte være et Gode, en Lettelse for Menneskeheden, saaledes at befries for en Mængde Arbejde og da navnlig det grovere og sværere, thi det er jo nemlig ikke alt Arbejde der er en absolut Nydelse; men det modsatte har været Tilfælde, og Aarsagen ligger deri, at Maskinerne ikke ejes af Samfundet, men af en enkelt Klasse. Fra dem af Samfundets Medlemmer, som stiller sig aldeles fjendtlig overfor en Forkortelse af Arbejdstiden, som overhovedet for enhver Reform til Forbedring af fjerde Stands Kaar, er anført en Mængde Indvendinger mod otte Timers Arbejdsdagen. Den eneste fornuftige og antagelige Grund der kan siges mod Arbejdstidens Forkortelse, er den, at Samfundet da ikke vilde være i Stand til at producere hvad det skal forbruge; men denne Paastand kan selvfølgelig kun fremføres naar der ikke fandtes en eneste Arbejder uden Beskæftigelse; at dette desværre langtfra er Tilfælde véd enhver. Der siges af vore Modstandere, at Arbejdstidens Forkortelse vilde medføre en større Demoralisation mellem Arbejderne; det lyder mærkværdigt, eftersom deres Ar-

bejdstid som Regel er langt kortere end vor, men de taler vel af Erfaring. Arbejdet vil fordyres paastaas der, og Forbruget vil som Følge deraf indskrænkes; er dette rigtigt er det med rene Ord det kapitalistiske Samfunds fuldstændigste Falliterklæring, det viser tilfulde, at medens Jorden fremavler Rigdomme i Overflod, der kun paa forskellig Maade behøver at omdannes for at tjene Menneskene til Brugsgenstande, er det nuværende Samfund saaledes indrettet, at hvorledes det end bliver vendt og drejet skal dog Halvdelen af dets Medlemmer mangle alt; men denne Paastand er naturligvis som alle andre forkert, jo kortere Arbejdstiden er, desto flere Hænder vil der være i Virksomhed og Arbejdernes Købeevne stiger; saaledes vil Produktionen tiltage og langt fra gaa tilbage, dermed være ikke sagt, at Arbejdstidens Forkortelse er ensbetydende med ordnede Samfundsforhold. Arbejdsdagens Længde har i det hele taget stadig været nedadgaaende og Fordringen er saaledes ikke ny, noget vore Modstandere gerne vil give det Udseende af, for saaledes lettere at kunde paastaa, at med otte Timers Arbejdsdagens Indførelse saa falder ogsaa det gamle Samfund. Blot det gjorde det, det havde da ikke længe tilbage.

Hvor lang bør Arbejdsdagen være?

Den bør være saa lang, som Produktionen af de Fornødenheder man ønsker sig, kræver. Gaar man ud fra dette og tager i Betragtning den forfærdelige Mængde Arbejdsløse der findes overalt, tillige det store Antal af Samfundsborgere der aldrig har været til mindste Nytte, og ligeledes den betydelige Del, der nok arbejder, men hvis Virksomhed maa kaldes uproduktiv eller unyttig, for ikke at sige skadelig; blev alle disse inddraget i Produktionen af nødvendige Brugsgenstande, saa vil det sikkert vise sig, at otte Timers Arbejdsdagen vil være en altfor lang Arbejdsdag.

Otte Timers Arbejdsdagen er i Virkeligheden en meget for moderat Fordring.

Lad os et Øjeblik se paa Forholdene i vort Fag. Ingen vil være i Tvivl om, at skulle Københavns Malersvende, ca. 900, beskæftiges hele Aaret rundt, vilde, selv om Forbruget af Malerarbejde tiltog betydeligt, en Arbejdsdag paa otte Timer dog være for lang, hvilket man meget let kan paavise med Tal, naar en nogenlunde nøjagtig Statistik over Arbejdsløsheden haves.

Imidlertid staar i Øjeblikket kun Kravet om otte Timers Arbejdsdagen og med dens Indførelse vil allerede en Del være vundet. Den vil ikke være i Stand til blot tilnærmelsesvis at ophæve Arbejdsløsheden, thi den er dertil, som allerede sagt, for lang og det er sikkert meget rigtig naar der bl. a. fra en Fabrik i England, hvor otte Timers Arbejdsdagen er indført, paastaas, at der produceres samme Kvantum i otte som i ti Timer. Selv om nu dette ikke i alle Forhold vil være Tilfælde, er det givet, at jo kortere Arbejdstiden er, desto større bliver Arbejdskraften. Dog er Fordelen ved otte Timers Arbejdsdagen større end vi i vort Fag maaske straks ser, idet det vistnok er de færreste Arbejdere, naar Landarbejderne iberegnes, der har en 10 Timers Arbejdsdag.

Fordringen lyder derfor: Otte Timers Arbejdsdagen indført ved Lov i alle Forhold hvor ikke Samfundets Velfærd kræver længere Arbejdstid, thi intet Menneske er selvfølgeligt blindt for, at der kan gives Tilfælde hvor en otte Timers Arbejdsdag er utilstrækkelig; det er derfor ogsaa brugt som Skræmmebillede, at i Høstens Tid vilde Kornet raadne op paa Marken fordi der kun maatte arbejdes i otte Timer; det er Argumenter man ikke skulde tro kunde anvendes af tænkende Mennesker.

Det skulde synes at være forholdsvis let at indføre 8 Timers Arbejdsdagen i vort Fag, thi som bekendt er det vist de færreste Steder der arbejdes 10 Timer, i hvert Fald paa gammelt Arbejde, og det har jo i mange Tilfælde sin naturlige Aarsag, men man kan være temmelig overbevist om, at ogsaa de fleste Arbejdskøbere i vort Fag vilde stemme mod en otte Timers Arbejdsdag indført ved Lov, ligesom der ogsaa endnu gives Kolleger der mangler den rette Forstaaelse af de Forhold der nødvendiggør Arbejdstidens Indskrænkning Derfor bør vi ved enhver given Lejlighed agitere for 8 Timers Arbejdsdagen.

P. Slott.

En Sag for Voldgiftsretten.

Det er let forstaaeligt, at en Prislistes Priser og Bestemmelser kunde blive Genstand for forskellig Opfattelse og Forstaaelse hos Arbejdskøbere og Arbejdere, og der er heller ikke noget mærkeligt i, at Reglen saa godt som altid er den, at begge Parter formener sig gensidig brøstholdne ved Modpartens Forstaaelse.

Der er nu en Gang ikke givet alle lige god Evne og Vilje til at finde det rette — og i Erkendelsen heraf er det da ogsaa fornemlig, at man er enedes om Etableringen af Voldgiftsretten; den Institution, som udrustet med den fornødne Avtoritet, skal skifte Sol og Vind ligelig og til hvilken det bør være lige saa fuldt Arbejdskøberens som Arbejderens Pligt at henvende sig naar der, ved Regningsopgørelse til Eksempel, opstaar Tvistspørgsmaal.

I den korte Tid Voldgiftsretten i vort Fag har bestaaet, har der imidlertid vist sig ligesom Tendens

hos Arbejdskøberen til at betragte den som en Art Forespørgselsanstalt, hvor Arbejderne, hvis de havde Lyst, kunde henvende sig gennem deres Organisationer, og faa deres private Videbegærlighed tilfredsstillet, medens Arbejdskøberen følte det under sin Værdighed at møde sammen med sine Arbejdere for Voldgiftsretten og afæske dennes Afgørelse af den foreliggende Tvist.

I intet Tilfælde endnu er der fra Arbejdernes Side ytret Ulyst til at lade Voldgiftsretten afgøre eventuelle Tvistspørgsmaal, hvorimod det gentagende har vist sig, at Arbejdskøbere har undslaaet sig herfor. I et Tilfælde nægtede Arbejdskøberen ikke alene at gaa til Voldgiftsretten, men endog at betale, efter at være gjort bekendt med, at den paagældende Arbejder, som ved Fagforeningen havde faaet sin Sag for Voldgiftsretten, havde faaet Medhold i sin Opfattelse af den omstridte Post i Prislisten. Først ved Anlæg af civilt Søgsmaal kom vedkommende i Tanke om, at det maaske kunde være nok saa rigtigt at undgaa dette ved at betale efter Arbejderens Paastand.

I det andet Tilfælde var der ligeledes fra en Arbejders Side foreslaaet at lade Voldgifssretten være Dommer i en ved Regningsopgørelse opstaaet Tvist, medens Arbejdskøberen undslog sig herfor. Først da der som Følge heraf stilledes en Retssag i Udsigt, bekvemmede Arbejdskøberen sig til at betale Regningens Paalydende.

Og endelig er der indtruffet et tredje Tilfælde, hvor en Arbejdskøber viste Ulyst til at gaa den lige Vej til Voldgiftsretten for at lade denne dømme i opstaaede Tvistspørgsmaal. Saa mærkeligt det end lyder, saa var det her en af de Delegerede til Voldgiftsretten, nemlig Joh. N. Schrøder, som ikke ønskede, at lade en Regningsopgørelsestvist paadømme af Voldgiftsretten, til Trods for, at de paagældende Arbejdere foreslog dette som det naturligste.

Omsider har Hr. S. dog bekvemmet sig dertil, og idet vi nedentor gengiver Voldgiftsrettens Kendelse, skal vi ikke undlade at vise, hvorledes dette Skridt først blev foretaget efter vistnok meget omhyggelig Overvejelse.

Sagen er i Korthed denne: Ved en Regningsopgørelse var der opstaaet Tvist om Forstaaelsen af et Par Poster i Prislisten, og da Parterne hver for sig ansaa sin Opfattelse for at være den rigtige, foreslog Svendene Hr. S. at lade Voldgiftsretten afgøre Striden. Hertil erklærede S. sig uvillig og paa Anmodning antog Fagforeningen sig Svendenes Sag og rettede i den Anledning tre Spørgsmaal til Voldgiftsretten. Samtidig stillede S. gennem Lavet ogsaa nogle Spørgsmaal og ved Behandlingen af disse, hvor henholdsvis Malerm. V. Hansen og Form. f. Fagf., mødte for Lavet og Fagf., fremhævede sidstnævnte det absolut uheldige i at skulle benytte Voldgiftsretten som Forespørgselsanstalt, fordi Hr. S. af en eller anden Grund fandt det passende at undslaa sig for at lade det foreliggende Spørgsmaal afgøre paa den naturligste Maade, nemlig ved direkte Indankelse for Voldgiftsretten. Da denne Betragtning blev delt saavel af Voldgiftsretten som Lavets Repræsentant, der oplyste, at det var ham uafvidende, at Schrøders Forespørgsel gennem Lavet refererede til noget som helst foreliggende Tvistspørgsmaal mellem denne og hans Arbejdere.

Resultatet blev herefter, at Sagen udsattes for at der gennem Lavet kunde rettes en Henstilling til S. om personlig, sammen med sine Arbejdere, at forelægge Voldgiftsretten Tvisten til Afgørelse.

Det er forsaavidt glædeligt nok at S. tog Henstillingen til Følge, da det i høj Grad maatte beklages om Voldgiftsretten skulde indskrænke sin Virksomhed til kun at besvare Forespørgsler, saa vist som den almindelige Mening ved dens Etablering har været den at det fornemlig vilde blive dens Opgave at dømme Arbejdskøber og Arbejder imellem.

Fra Arbejdernes Side er det rent ud utænkelig at der i noget Tilfælde skulde forsøges at slippe for Voldgiftsretten, og allermindst hvor Arbejdskøberen havde tilbudt at gaa denne Vej. Det var ønskeligt om den samme Følelse maatte blive gældende blandt Arbejdskøberne.

Det er ingen Sjældenhed at denne eller hin Arbejdskøber erklærer ikke at ville betale en og anden Post paa en Regning, og det behøver de i og for sig heller ikke at genere sig for, og gør det for den Sags Skyld vistnok ogsaa sjælden; men hvis det er af Undseelse, at man nødig ønsker at faa sit Standpunkt paadømt af Voldgiftsretten, ja saa er det en utidig Beskedenhed, saa sikkert som det er en utidig Fornemhed, at tro sin Værdighed krænket ved at lade Voldgiftsretten afgøre om ens Opfattelse af Prislistens Forstaaelse er rigtig eller ej. Man har ogsaa hørt saadan Udtalelse som: „at det manglede jo bare at jeg skulde lade mig „trække“ ned i Voldgiftsretten af mine Svende“ og ganske vist, det manglede jo ogsaa bare at det skulde blive nødvendigt, at „trække“ d'Hrr. ned i Voldgiftsretten og det kan jo saa uhyre let undgaas naar d'Hrr. gør dem til Regel, hver Gang de ikke vil betale, da at tilbyde Arbejderne Voldgiftsrettens Afgørelse.

Voldgiftsrettens sidst afsagte Kendelse, der har stor Interesse for os, lyder saaledes:

„Ved den af Hr. Malermester Joh. N. Schrøder, paa egne og af d'Hrr. Malersvende C. C. Winther, André Johnsen og R. V. Lund paa egne og 21 andre Svendes Vegne for Voldgiftsretten indankede Sag Nr. 4 1894, der stilledes som Forespørgsel, ønskedes Rettens Afgørelse af:

1. Hvorvidt det er rigtigt at dele et Vinduespanel, naar der paa en Del af samme findes „løse Kehlstød“, medens en anden Del indeholder Fyldinger med almindelig Kehling.
2. Hvorledes Kældervinduer skal betales, naar disse maaler over 2 □ Alen pr. Fag. og
3. om der paa nye Lyskasserister skal betales for Rensning, naar de kun en kort Tid har ligget paa Plads

En Deling af saadanne Ting som danne et Hele, maa anses for uheldig, særlig naar Behandlingen er ens, men der tør ikke ses bort fra, at det kan føre til Absurditeter hvis et Panel skal betales med Kehlstødstillæg saasnart der findes en mindre Brøkdel med Kehlstød paa samme, f. Eks. i Karnapper og lignende, ligesom det vil være urigtigt at forlange, at en saadan mind e Del med Kehlstød skal gaa ind under almindelig Betaling. Det maa derfor anses for rigtigt, ved Paneler med delvis løse Kelstød, at beregne hver Del for sig. Træffer Tilfældet et Vinduespanel, der bestaar af „Lysning“ og „Brystning“, bør alt hvad der ligger over Vinduespladen (Lysning med Indfatning) tages i et Maal, og hvad der er under Vinduespladen (Brystning, Sidestykker og Indfatning) i et Maal; Vinduespladen bør maales sammen med Lysningen saafremt den har faaet samme Behandling. Ved Døre kan derimod en saadan De-

ling ikke finde Sted. Disse ere i Prislisten nævnt som et Hele, og der findes som Regel sværere Lister paa Døromfatningerne end paa Vinduesomfatningerne; Døre med løse Kehlstød maa derfor maales saaledes, at Dør, Karm, Tilsætning og Indfatning tages i et Maal.

Angaaende Spørgsmaalet om Kældervinduer finder Voldgiftsretten Prisen sat saa lavt, at den maa antage det har været Prislisteudvalgets Mening at betragte dem som enkelte Fag, naar de maaler over 2 □ Alen.

Ved Lyskasserister kan der ligesaa lidt tages Hensyn til om disse ere nye eller gamle, som der kan angives Tidsbestemmelse for hvorlænge de skal have ligget inden de skulde renses. Det maa bero paa et forud taget Skøn om Rensningen kan komme ind under det i Prislisten omtalte. (Ved det Tilfælde hvorpaa man har henpeget, synes det, efter de fremkomne Oplysninger, at Svendene er berettigede til at faa Betaling for Rensningen.)

Paa de to af Hr Malermester Joh. N. Schrøder stillede Spørgsmaal om Kehlstød paa gammelt Arbejde og om Lister paa Vægge og Lofter som imiteret Panel, finder Voldgiftsretten ingen Anledning til her at give Svar, da de ikke samtidig er stillet af Svendene og derfor maa behandles som en Sag for sig."

Et Skridt fremad.

Ved et Møde i Roskilde Malermesterforening, hvor Sekretæren for Malerforbundet efter Indbydelse var til Stede, for at forhandle om den for Tiden stedfindende Strejke, uden at der dog opnaaedes en Afslutning, fremkom der fra Formanden Forespørgsel om Forbundets Bestyrelse vilde være tilbøjelig til at træffe Overenskomst med Mesterforeningen, ifølge hvilken denne forpligtede sig til, udelukkende at beskæftige Forbundets Medlemmer, mod at disse ikke arbejdede for Mestre, som stod udenfor Mestrenes Forening.

Hovedbestyrelsen svarede herpaa, at den kunde slutte sig til Princípet, men ikke fandt det formaalstjenligt, at søge Tanken gennemført i en enkelt By, hvorimod den tilsagde sin Tilslutning hvis Forslag i saa Henseende maatte fremkomme fra Fællesorganisationen af Danmarks Malermestre.

Faa Dage herefter meddeler vor Afdeling i Aarhus, at den har modtaget og ogsaa godkendt et lignende Forslag fra den derværende Mesterorganisation. Disse Forslag fra Mestrenes Organisationer er af overordentlig stor Betydning og betegne et stort Skridt fremad i mere end en Retning, som vi har god Grund til at være tilfredse med, naar man erindrer den megen dumme Modstand, der gennemgaaende er blevet Fagforeningerne til Del fra Arbejdskøbernes Side i al Almindelighed.

Ny Afdeling.

Ved et Møde for Malere i Esbjærg, afholdt 8. April, blev det enstemmig vedtaget at danne en Afdeling af Malerforbundet. Til Formand er valgt J. Jensen, tidligere Formand i Slagelse.

Vi har før haft en Afdeling i Esbjærg, men den sygnede hen, og vi hilser derfor den ny med Ønsket om, at den maa have Livskraft i sig, stærk nok til at blive et virksomt Led i vor fælles Organisation, og ikke vil tabe Modet, fordi en enkelt graa Sky viser sig i Horisontsn.

Notitser fra Afdelingerne.

København. I Henhold til Vedtagelse paa den ekstra Generalforsamling den 2den Maj, vil Afdelingens Medlemmer have at udrede et ugentligt Extrakontingent à 10 Øre indtil videre, som Følge af det Beløb der paa Grund af Pottemager- og Skomagerstrejken og nu Glasmagerstrejken er paalignet Foreningen, i Henhold til den planmæssige Strejkeunderstøttelse indenfor de samvirkende Fagforeninger, og som svarer til 10 Øre pr. Medlem. Dette Beløb har været at udrede siden 7de April, fra hvilken Dag det ekstra Kontingent ligeledes regnes, og anmodes d'Hrr. Medlemmer om snarest at indbetale for de forløbne Uger.

For de nyere Medlemmers Vedkommende gøres opmærksom paa, at Foreningens Tilslutning til den planmæssige Strejkeunderstøttelse enstemmig er vedtaget paa Generalforsamlingen den 8de Juni 1892.

Roskilde. Strejken vedvarer endnu for enkelte Værksteders Vedkommende, idet Mesterorganisationen som saadan ikke er indgaaet paa Svendenes Fordringer, medens de af dens Medlemmer, som for Øjeblikket har Brug for Arbejdskraft, har underskrevet Lønregulativet. Naa, naar man ikke har Brug for Arbejdskraft, saa berøres man jo ikke direkte af Forholdene, og kan med nogenlunde Sindsro se paa, at man ingen Svende kan faa fordi man nægter Tilslutning til Regulativet. Men Mestrenes Organisation var dog vist bedre tjent med, i sin Helhed resolut at godkende Svendenes Fordringer, i Stedet for at lade dette ske sukcessive ved sine Medlemmer enkeltvis.

I Stedet for Oluf Hendriksen, som er bortrejst, er L. Laursen valgt til Formand.

Slagelse. Ligeledes her fortsættes Strejken og med større Modstand end i Roskilde, idet kun én Mester har underskrevet endnu, men til Gengæld er denne ene ingen ringere end Mesterorganisationens Formand, og de øvrige Medlemmer kommer vel bag efter, naar de faar sundet sig lidt.

Korsør. Meddelelse er indløbet om, at Afdelingen foreløbig maa betragtes som udgaaet, idet der for Tiden kun findes et Par Svende paa Pladsen og disse lige saa gærne ville slutte sig til Afdelingen i Slagelse.

Hillerød. I. P. Nielsen er fratraadt, og som Formand fungerer midlertidig Kassereren E. P. Eriksen.

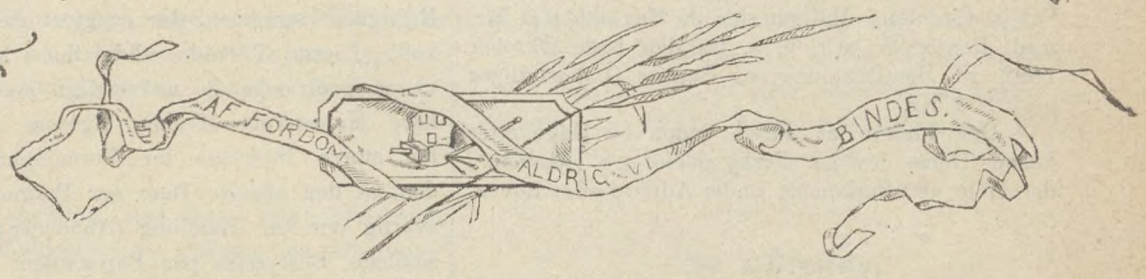
Aalborg. Ved sidst afholdte Generalforsamling valgtes T. C. Sørensen til Formand. For Helligdags- og Overarbejde er Timelønnen forhøjet med 7 Øre til 40 Øre.

Aarhus. Paa Forslag af Mesterforeningen er Afdelingen gaaet med til ikke at arbejde for Malermestre, som staar udenfor deres Organisation og Bygherrer eller Bygningsentreprenører, imod at Mesterorganisationens Medlemmer ikke beskæftige Svende som staa udenfor Fagforeningen.

Samtidig er der hos Malermester Benstrup, Nørrebrogade 8, oprettet et Arbejdsanvisningskontor, hvor der tillige, ligesom hos Afdelingens Formand, gives Oplysning om Arbejdsforholdene.

Redigeret af Rudolf Poulsen.
Trykt hos J. Henriksen, Rømersgade 22, København.

FAGTIDENDE FOR MALERE.

Juni. | Udgivet af Malerforbundet i Danmark. | 1894.

To Erstatningssagers Afslutning.

Viel Geschrei, aber wenig Wolle.

Som det vil erindres anlagde Malermester J. Enghoff i Oktbr. 1892 en Erstatningssag mod Afdelingen i København og dens Formand, Rudolf Poulsen. Under Sagen, som for Enghoffs Vedkommende er ført af ingen ringere end Kammeradvokat Hindenburg, paastodes Formanden tilpligtet at erlægge Bøde i Henhold til Straffelovens § 220, og til, in solidum med Fagforeningen, at udrede en Erstatning af mindst 2000 Kr., og Sagens Omkostninger skadesløst.

Ved Hof- og Stadsretten er der nu den 21de Maj afsagt følgende

Dom:

Under nærværende efter Hoved- og Kontinuationsstævning procederede Sag, paastaar Citanten, Malermester J. Enghoff, Indstævnte, Malersvend Rudolf Poulsen og de Indstævnte, „Malernes Fagforening", dømte til in solidum at betale Citanten en Erstatning af ikke under 2000 Kr. med Renter, 5 pCt. p. a. fra Forligsklagens Dato, den 13. Oktober 1892, og Indstævnte, Poulsen, tilpligtet at erlægge Bøde i Henhold til Straffelovens § 220 for Brud paa Citantens Privatlivs Fred, samt in solidum med den indstævnte Fagforening at udrede Sagens Omkostninger skadesløst.

De Indstævnte, hvis Paastand om Sagens Afvisning for Indstævnte Poulsens Vedkommende er uhjemlet, procederer i Realiteten til Frifindelse med Tillæg af Sagens Omkostninger.

Til Støtte for sin Paastand har Citanten anbragt, at der i Dagbladet „Social-Demokraten" hver Dag fra den 21de September til den 1ste Oktober 1892 under Rubriken „Strejker" var indrykket et saalydende Avertissement: „Til Malerne. Indtil Forholdene er ordnede hos en Arbejdskøber, som har nægtet at betale 3 Kolleger deres Overskud, anmodes arbejdssøgende Kolleger om at henvende sig i Foreningen eller hos Formanden. Bestyrelsen for „Malernes Fagforening"," og at dette Avertissement, ved hvilket der sigtedes til ham, men hvis Indhold var urigtigt, har medført, at de hos ham beskæftigede Svende paa en enkelt nær forlod Arbejdet, og at andre ikke turde tage Arbejde hos ham, indtil Striden blev hævet den 4. Oktbr. s. A.

Da det er in confesso, at der ved det omhandlede Avertissement er sigtet til Citanten, da dette efter sit Indhold paa strafbar Maade krænker hans Privatlivs Fred, og da Indstævnte Poulsen, der efter Citantens uimodsagte Anbringende paa det omspurgte Tidspunkt var Formand for Bestyrelsen for Malernes Fagforening, efter det foreliggende maa være ansvarlig for dets Indrykkelse i „Social-Demokraten", vil han være at anse efter Straffelovens § 220, med en Statskassen tilfaldende Bøde, hvis Størrelse passende findes at burde bestemmes til 100 Kroner, subsidiært simpelt Fængsel i 14 Dage. Da det dernæst efter det Oplyste ikke kan være tvivlsomt, at det omhandlede Avertissement har været Aarsag til, at Citanten har mistet og ikke har kunnet faa fornøden Arbejdskraft i det omhandlede Tidsrum, vil derhos Indstævnte Poulsen og den indstævnte Forening have in solidum at erstatte Citanten det derved forvoldte Tab. Med Hensyn til dettes Størrelse bemærkes, at Citanten, hvis aarlige Skatteindtægt efter de Indstævntes uimodsagte Anbringende er ansat til 2000 Kroner, ikke imod de Indstævntes Benægtelse har godtgjort, at han ved Strejkens Begyndelse beskæftigede flere end 3 Svende, af hvilke de to nedlagde Arbejdet, medens den tredje forblev hos ham, og den Citanten tilkommende Erstatning findes herefter passende at kunne bestemmes til 100 Kr., hvilken de Indstævnte vil have at betale med Renter som paastaaet.

Sagens Omkostninger findes de Indstævnte at burde in solidum betale Citanten med 100 Kr.

Stempelovertrædelse foreligger ikke.

Thi kendes for Ret:

Indstævnte Malersvend Rudolf Poulsen bør til Statskassen bøde 100 Kroner eller i Mangel af Bødens fulde Betaling hensættes i simpelt Fængsel i 14 Dage. Saa bør og bemeldte Indstævnte og de Indstævnte Malernes Fagforening in solidum betale Citanten, Malermester J. Enghoff 100 Kr. med Renter 5 pCt. p. a. fra den 13de Oktober 1892 til Betaling sker, og Sagens Omkostninger med 100 Kr.

Det Idømte at udrede inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det Hele at efterkomme under Adfærd efter Loven.

* * *

Udskriftens Rigtighed bekræftes.

Justitskontoret i den kgl. Landsover- samt Hof- og Stadsret, den 29. Maj 1894.

Eyermann.

Ingen skal sige at den ærede Ret her indlader sig paa vidtløftig Motivering. Kort og godt bliver man underrettet om, at Formandens Paastand om Sagens Afvisning for hans personlige Vedkommende er „uhjemlet", at han er ansvarlig for den af Bestyrelsen indrykkede og underskrevne Annonce, som, foruden at have krænket Enghoffs Privatlivs Fred, har været Aarsag til, at Enghoff har mistet og ikke har kunnet faa den fornødne Arbejdskraft i det omhandlede Tidsrum (21. Septbr. til 4. Oktbr.), og endelig, at dette Ansvar og Forseelsen skal sones ved, at Formanden bøder 100 Kr. og in solidum med Fagforeningen betaler Enghoff en Erstatning af 100 Kr. og Sagens Omkostninger med 100 Kr.

Hundrede Kroner her og hundrede Kroner der og hundrede Kroner i Erstatning. — I Realiteten gives der altsaa Enghoff Medhold, blot har denne faaet Munden lidt for højt op ved Ansættelsen af Erstatningen, som Hof- og Stadsretten nedsætter med 1900 Kr. til 1, skriver et Hundrede Kroner.

Paa dette Punkt er der unægtelig ikke nogen lille Difference, men hundrede Kroner er dog bedre end ingen Ting, og antageligt vil Enghoff ikke, ved at appellere Sagen til Højesteret, udsætte sig for at faa denne Sum nedsat, hvad ikke vilde være helt usandsynligt. Kan ogsaa være, at Enghoff har indset, at hans Ansættelse af 2000 Kr. som Erstatning har været lidt fejlagtig. —

Ved en ekstra Generalforsamling i „Malernes Fagforening" den 6te Juni, blev det vedtaget at modtage Hof- og Stadsrettens Dom uden Appel, ikke fordi, at hverken Foreningen eller Formanden kan have nogen Grund til at være tilfreds med samme, men udelukkende fordi det jo er forbunden med en større Udgift at faa Dommen prøvet ved Højesteret, selv om Resultatet blev det mest gunstige.

Det er en Selvfølge, at Dommen vilde være blevet appelleret, saafremt Hof- og Stadsretten havde haft samme Opfattelse af Erstatningens Størrelses Rigtighed som den, der er gjort gældende af Enghoff. I saa Tilfælde vilde det i hvert Fald have været paatrængende nødvendigt for Formanden, at høre Højesterets Mening, ligesom det ogsaa vilde faa større Interesse for Foreningen. Sagen er jo den, at den afsagte Dom gør Formanden alene ansvarlig for en Handling (Annoncen), udført af den samlede Bestyrelse paa Foreningens Vegne, medens Formanden i Forbindelse med Foreningen skal udrede Erstatningen og Omkostningerne. Her er en Omstændighed, som en Lægmand kan have ondt nok ved at forstaa. Thi har Formanden alene Ansvaret for Annoncen, saa skulde det synes selvfølgeligt, at han ogsaa alene maatte bære Ansvaret for den Virkning, hvortil Annoncen har været Aarsag, og som i Følge Dommen har været den, at Enghoff „har mistet og ikke kunnet faa den fornødne Arbejdskraft". Paa den anden Side kunde det jo nok synes rimeligt om Foreningen bar Ansvaret for sin Annonce, eller at dette i hvert Fald paalagdes Bestyrelsen, der har underskrevet den. Nu véd man ikke om det er billigt sluppet, at Formanden bøder 100 Kr., eller om alle Bestyrelsens Medlemmer kunde have været stævnet og idømt hver især 100 Kr.; hvis vi ikke husker fejl, saa var Enghoff saa velvillig under Sagen at meddele, at han frafaldt Krav paa Bestyrelsens øvrige Medlemmer, hvad der nok kan antyde, at han i al Fald har tænkt, at der stod en saadan Udvej aaben. Kunde der være Tale om at indstævne alle Bestyrelsens ni Medlemmer og faa disse idømt hver en Bøde af 100 Kr., saa har Enghoff ved at undlade dette, ikke vist sig som nogen stræng Mand, og Formanden kan kun være tilfreds med at hans Kolleger er sluppet for den Udgift; men tænkte man sig, at Bøden i ovennævnte Tilfælde blev staaende ved ialt 100 Kr., at udrede in solidum af Bestyrelsens Medlemmer, saa kan man ikke paastaa, at Formanden har profiteret ved Enghoffs højmodige Beslutning: at frafalde Krav paa den øvrige Bestyrelse.

Selvfølgelig er det Mangel paa Evne til at finde, hvad der ligger saa klart for Retten, som medfører, at man ved en saadan Doms Afsigelse ikke ligestraks fatter Et og Andet.

Hvorom alting nu er, saa har Dommen vel

ogsaa sin gode Side: den maa vel have gjort Enghoff begribeligt, at der skal mere til end at lukke Munden op og forlange en Erstatning af to Tusind Kroner, naar det Tab der er lidt ikke lader sig bedre dokumentere, end at Retten finder et Hundrede Kroner at være en mere passende Erstatning.

Forøvrigt tvivler vi stærkt om, at den Slags Sager mod en Forening, i nogen særlig Grad skulde medføre Tilgang af Arbejdskraft til Sagsanlæggerne, under alle Omstændigheder da næppe af Foreningens Medlemmer.

* * *

Omtrent samtidig med denne Sags Afslutning modtager vi Meddelelse fra Odense, om Afslutning af en lignende Sag mod den derværende Afdeling. Her var det ligeledes en Annonce, som den paagældende Arbejdskøber havde noget imod, ja saa meget, at han nedlagde Forbud imod dens Gentagelse, og dernæst — ligesom Enghoff — mødte op med en Erstatningssag der dog kun anlagdes mod selve Foreningen, medens der saa til Gengæld forlangtes 5000 Kr. Ved et Forlig som nu er kommet i Stand, er Afdelingen sluppet en Del billigere end de fem Tusind, idet man er enedes om at kaste et Par Nuller bort og lade 75 Kr. slaa lige til, imod at Arbejdskøberen faar Tilladelse til at meddele i de derværende Blade, at Konflikten er ude af Verden.

Med Resultatet af disse to Sagers Afslutning tør man vel gaa ud fra, ikke at faa fremtidige Erstatningers Størrelse sat slet saa højt op til at begynde med, som det her har været Tilfælde. Der er da i al Fald noget flovt for Arbejdskøberne ved at blive belært om, at deres Forlangende har været meningsløst højt, hvorfor de maa nøjes med en Tyvendedel eller endnu mindre.

Fagmøde i Hillerød.

Søndagen den 24de Juni afholder de samvirkende Fagforeninger i Hillerød en Arbejderfest i Slotspavillonen, i Forbindelse med hvilken vore Kolleger agter at afholde et Fagmøde i Hansens Pavillon „Vennelyst" ved Slotspavillonen. Mødet aabnes Kl. 1 og Afdelingen retter en direkte Indbydelse til Kollegerne i København til den størst mulige Deltagelse saavel i Fagmødet som i Festen, idet der gøres opmærksom paa, at Festtoget vil afmarschere Kl. 4 Efterm. fra Torvet i Hillerød til Slotspavillonen, foruden at der kan blive Lejlighed til at bese Frederiksborgs Seværdigheder og smukke Omgivelser. — Under Forventning af at de københavnske Kolleger vil efterkomme Indbydelsen, vil de ved Banegaarden i Hillerød blive modtaget af Medlemmer af den derværende Afdeling. —

I Henhold hertil retter vi en Opfordring til vore Kolleger om, at agitere for den størst mulige Tilslutning, idet vi gør opmærksom paa, at der her fra København vil afgaa Ekstratog til og fra Hillerød, saaledes at Rejsen bekvemt kan foretages.

Eventuelle Deltagere bedes snarest tegne sig hos Formanden for at være sikre paa at kunne faa Billetter, for hvilke Prisen med Adgang til Festen bliver ca. 2 Kr. pro persona.

Ny Afdeling.

Ved et Møde i Køge den 20de Maj, hvor Sekretæren efter Indbydelse var kommet til Stede, vedtoges Oprettelsen af en Afdeling af Malerforbundet. Til Formand valgtes P. Petersen, og til Næstformand og Sekretær H. P. Hansen, der for Tiden fungerer som Formand paa Grund af Petersens Bortrejse.

Vi hilser den nydannede Afdeling med et hjærteligt Velkommen, og med Ønsket om Held for vort fremtidige Samarbejde.

Notitser fra Afdelingerne.

København. Ved en ekstra Generalforsamling den 6te Juni vedtoges det, af pekuniære Hensyn ikke at appellere Hof- og Stadsretsdommen i den af Enghoff mod Foreningen og dens Formand anlagde Sag.

En Anmodning fra Repræsentantskabet for en Forsamlingsbygning paa Nørrebro vedtoges det at imødekomme, ved at tegne Aktier for et Beløb af 100 Kroner.

Roskilde. Da der endnu er Mestre som ikke har underskrevet Lønregulativet, anmodes arbejdssøgende Kolleger om at henvende sig til Afdelingens Formand, J. Laursen, Bondethinget 2.

Slagelse. Forholdene staa endnu derved, at kun en Mester har underskrevet Regulativet, og tilrejsende Kolleger anmodes derfor om, inden de modtage Arbejde, at henvende sig til Formanden, H. Jensen, Løvegade 305.

Odense. Ordinær Generalforsamling afholdtes den 2den og den 16de Maj med Godkendelse af

Forliget i Anledning af Erstatningssagen og dernæst Valg af ny Bestyrelse, idet de afgaaende ikke ønskede Genvalg, og de øvrige nedlagde deres Mandater. Valgte bleve: Til Formand: C. W. Jørgensen, Næstformand: N. H. Nielsen, Kasserer: H. A. Jensen, Sekretær: W. Larsen, og til Suppleant Chr. Larsen.

Hillerød. Ved Afdelingens Generalforsamling den 9de Juni valgtes V. Olsen til Formand.

Aarhus. Overenskomsten med Mesterforeningen har bevirket, at samtlige Kollegeer har indmeldt sig i Fagforeningen paa en enkelt nær, der arbejder paa en Fabrik. At enkelte Kolleger til en Begyndelse forsøgte med at fortælle Mestrene at de var Medlemmer, uden at være det, forstaar man jo let, men vil Mestrene, som hidtil loyalt holde sig Overenskomsten efterrettelig, saa vænnes de herved nok af med denne Tilbøjelighed.

Esbjærg. Da der paatænkes en Reform paa Arbejds- og Lønforholdets Omraade, bedes tilrejsende Kolleger henvende sig til Formand J. Jensen, Kongensgade 16, inden de søge Arbejde.

Malernes Understøttelsesfond.

Fondens Formaal er: saavidt muligt at yde trængende Medlemmer og deres Enker Understøttelse med rede Penge eller fri Bolig.

Enhver der godtgør at have lært Malerprofessionen er berettiget til Optagelse. Kontingentet er 4 Kr. aarlig, som erlægges med 2 Kr. halvaarlig, i Juli og Oktober.

Indmeldelser kan finde Sted ved Henvendelse til Fagforeningens Bestyrelse, som opfordrer til størst mulig Tilslutning fra Foreningens Medlemmer i København.

Til Afdelingsformændene.

D'Hrr. Formand bedes nøje paase at Lovenes § 2 prompte overholdes. Ligeledes er det af største Vigtighed at Maanedsberetningerne indsendes regelmæssig først i hver Maaned, da det uden disse umuliggøres at udarbejde Kvartalsberetningerne, foruden at de skal benyttes ved Regnskabet. Endvidere er det ønskeligt, om Beløbet for rekvirerede Bøger og Mærker, af Hensyn til Regnskabet, snarest efter Modtagelsen maatte blive tilstillet Sekretæren.

Ekstra-Kontingent.

D'Hrr. Medlemmer af Malernes Fagforening i København bedes erindre, at der i Henhold til Generalforsamlingsbeslutning af 2den Maj, vil være at erlægge et Ekstrakontingent af 10 Øre ugentlig, regnet fra 7 April og indtil videre. Med Lørdagen den 16. Juni er saaledes 10 Uger forløbne, og bedes Kontingentet for disse snarest indbetalt.

Bestyrelsen.

BEKENDTGØRELSER.

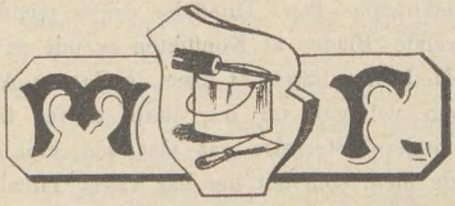
„Malerforbundet i Danmark".

Alle Sager Forbundet og Fagtidende vedrørende bedes adresserede til Sekretæren, **Rudolf Poulsen, Ryesgade 37, 2. Sal.** København Ø.

Hovedbestyrelsen afholder ordinært Møde den sidste Mandag i hver Maaned.

Fortegnelse over Formændene i Forbundets forskellige Afdelinger:

København.	Malernes Fagforening, Rudolf Poulsen, Ryesgade 37, 2. S.
Hillerød.	V. Olsen, Mørkegade 178.
Helsingør.	Chr. Hansen, Stengade 73.
Roskilde.	L. Laursen, Bondethinget 2.
Holbæk.	Kr. Jørgensen, Ahlgade.
Slagelse.	H. P. Jensen, Løvegade 305.
Køge.	H. P. Hansen, Nørregade 190.
Nykøbing F.	A. H. Petersen, Søvejen 52.
Odense.	C. W. Jørgensen, Pjentedamsgade 40.
Aalborg.	T. C. Sørensen, Niels Ebbesensgade 31.
Randers.	M. Høeg, Nygade 3.
Aarhus.	P. Petersen, Skovvejen 12.
Esbjærg.	J. Jensen, Kongensgade 16.

Odense. Afdelingen afholder Møde hver Onsdag Aften Kl. 8½ i Pogestræde Nr. 1, 1. Sal, hvor arbejdssøgende Kolleger til enhver Tid bør henvende sig.

København. Malernes Fagforening afholder Medlemsmøde hver Onsdag Aften Kl. 8 i Rømersgade 22, 1. Sal. Foreningens Kontor, som er samme Steds i Stuen, er aabent hver Lørdag Aften fra Kl. 8—10. Indmeldelser og Kontingent modtages begge Steder.

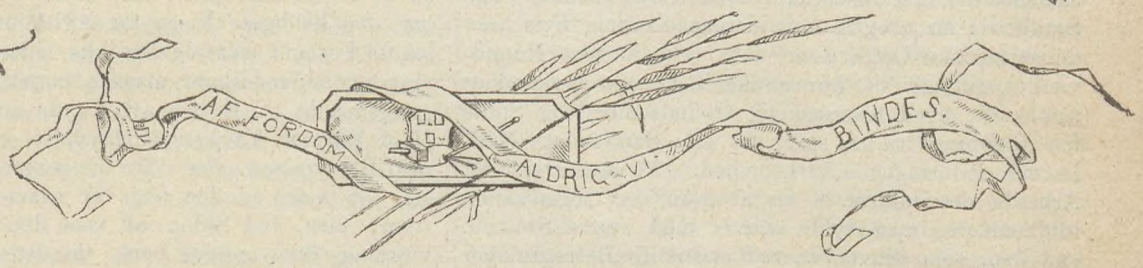
Malersvende-Sangforeningen af 1878

afholder

Sangøvelse hver Fredag Aften Kl. 9 paa „Søfryd", hvor nye Medlemmer optages.

Redigeret af Rudolf Poulsen.
Trykt hos J. Henriksen, Rømersgade 22, København.

Fagtidende for Malere.

Juli. | Udgivet af Malerforbundet i Danmark. | 1894.

Fagstolthed.

Blandt de Fordomme den organiserede Arbejderbevægelse har at overvinde, indtager „Fagstolthed" en fremtrædende Plads.

Fagstolthed er en ejendommelig Egenskab, en Følelse der nu til Dags kun maa kunne trives i meget barnlige Sjæle. Den Tanke, uden Hensyn til egen personlig Dygtighed eller til sit Fags fortrinlige Virksomhed i Industriens Tjeneste, at føle sig som staaende højere, at være lavet af mere ædelt og kunstfærdigt sammensat Stof end alle andre Klassefæller, den Tanke er i Virkeligheden abnorm og maa sikkert henregnes til en mildere Form af Storhedsvanvid.

Fagstolthed har før, mere eller mindre, gennemtrængt Haandværket, men vort Fag har — vistnok fra meget lang Tid tilbage — betragtet sig som en Virksomhed der kunde gøre Fordring paa større Anerkendelse og Ærbødighed end andre; mon dette skulde ligge deri, at det har Navn tilfælles med en Kunstart? Muligvis kan en eller anden æret „faghistorisk" Kollega give os Svar herpaa. Sikkert er det, at den Indbildning under Lavsvæsenets Periode — og til Dels endnu — har været stærkt fremherskende, og gamle konservative Fagfæller ryster melankolsk paa Hovedet naar de synes at se, at man nu træder den fra Fædrene nedarvede Stolthed under Fødder. —

Paa Lavsvæsenets Tid var Fagstolthed ikke den komiske Ting den nu nødvendigvis maa være, i Belysning af den storindustrielle Produktionsmaade. Af Naturen er Menneskene saaledes anlagte, at Trangen til offenlig Virksomhed bryder gennem Hjemmets fire Vægge, og antager da forskellige Former i Harmoni med Samfundets Udvikling. Paa hine Tider hvor Statens og Kommunernes Tarv rygtedes af dem, der paa Grundlag af deres sociale Stilling havde opkastet sig til Styrere og Ledere af alt offentligt Liv, og hvor Adskillelsen og Begrændsningen af Haandværkets forskellige Fag var en ganske anden end i vor Tid, da forstaar man at al Virksomhed udad til kun kunde udfoldes indenfor sit eget Fags Ramme, og man tør vel heri søge Forklaringen til Fagstolthedens Oprindelse. Dens Aarsag kan saaledes have haft sit Udspring fra vore tidligere Fagfællers bedste Følelser, men at det derfor skulde være en Egenskab, hvis Indhold kunde bevares uforandret under en anden Samfundsform, er ikke meget sandsynlig.

En saaledes, gennem mange Generationer, nedarvet Følelse slaas ikke til Jorden med et enkelt Slag, og dem af os der som Børn er opvokset under nogenlunde gunstige økonomiske Forhold, og i hvem Tanken og Interessen for et bestemt Fag er modnet i en tidlig Alder, har vel allerede da følt en barnlig Glæde og Stolthed ved at tænke sig selv som Svend med Svendestykke og dertil hørende Diplom, for saa til Slut at ende i Mesterskabets Havn. Der var Plads til Udfoldelse af Fantasiens Vinger. Bristede Illusioner. Romantikens Dage ere borte — og paa dens Grav hænger Fagstoltheden som en visnet Krans.

Men i Fagstolthedens Sted er traadt en ny, en skønnere, højere og dybere, en mere almén menneskelig, en mindre egoistisk Stolthed. Den feudale Tidsalders Fald har omformet alt Haandværk og Industri, der gives ikke det Fag — uanset om det drives ved eller uden Maskiner — paa hvilke den frie Konkurrances Stempel ikke er trykt, men hin Periodes Fald har ikke bøjet Folkets Nakke, har ikke knækket dets Stolthed, men kun givet den en anden Form.

Dog er Fagstoltheden endnu ikke uddød i sin gamle Skikkelse, den spøger endnu i adskillige Kollegers Hjærner, og da særlig hos dem der i en mindre Grad har følt Trykket af „den ny Tid"; om der kunde skaffes Rum for den under en flere Maaneders arbejdsløs Periode, er mere end tvivlsomt; der hører unægtelig meget til for at kunde føle Glæde over et Fag, hvor Forholdene er saaledes, at kun en Del af dets Medlemmer kan finde lønnet Beskæftigelse derved. Den Bonde, hvis Marker var af den Beskaffenhed, at de Aar for Aar gav mindre Udbytte og tilsidst saa

lidt, at han maatte forlade dem eller sulte ihjel — den Bonde der vilde glæde sig herover og være stolt af sin Jord, han vilde blive anset for gal og med Rette. Men hvor er Forskellen?

Derfor bort med Fagstoltheden, men rejs Hovedet og ret Ryggen endnu rankere end før, thi se: som den frie Konkurance har sammensmeltet alle Haandværkets forskellige Fag til en industriel Arbejderhær, saaledes har den ogsaa lagt sammen hvert enkelt Fags Stolthed i en mægtig Arbejderorganisation, hvis verdenshistoriske Opgave er den, ikke at føre Haandværket tilbage til hin antike Tid, men derimod at samle alt, hvad menneskelig Opfindsomhed og Snille har frembragt til en stor for alle Samfundets Medlemmer indbringende Virksomhed. At tage Del i det Arbejde der udkræves for at gøre vor Organisation fuldkomnere, maa fylde enhver med større Stolhed, end den, som erhverves ved at anstille Betragtninger om hvor meget eller lidt vort Fag har med Kunst at gøre, og hvor vidt ens egen personlige Dygtighed rækker, den være nok saa glimrende, dens Natur er flygtig som Ørkensandet.

P. Slott.

Fagmøder.

Hillerød. I Forbindelse med Arbejderfesten, som afholdtes 24de Juni, havde Afdelingen i Hillerød indbudt til et Fagmøde, ved hvilket København og Helsingør var repræsenterede, førstnævnte ganske vist noget sparsomt.

Grove, Hillerød, aabnede Mødet og bød Forsamlingen hjærtelig velkommen, hvorefter V. Olsen, Hillerød, overtog Dirigentposten og oplæste Dagsordenen, der var: 1. Agitation og Organisation. 2. Fuskeriet. 3. Akkord eller Dagløn. 4. Alderdomskassen.

Grove: Det gælder for os organiserede Arbejdere at benytte enhver Lejlighed, der bringer os sammen, til at diskutere vor Stilling, for derved med fornyet Kraft at fortsætte Agitationen for den mest fuldendte Organisation. Vi maa have en Afdeling i hver Købstad i Danmark og vi maa i hver Afdeling tælle enhver paa Stedet værende Kollega. Inden dette Maal er naaet, vil der udkræves en ihærdig Agitation blandt de Kolleger, der hidtil, uforsvarligt ligegyldige, har staaet udenfor og hvoraf der ogsaa for Hillerøds Vedkommende findes en Del. At finde den heldigste Form for vor Agitation maa ligge os alle paa Sinde og opfordre enhver til at yde sit Bidrag til Spørgsmaalets Fremme.

Chr. Hansen, Helsingør, oplyste, at kun to Kolleger i Helsingør stod udenfor Foreningen. Dette Resultat er kun naaet ved ivrig Agitation. Taleren var af den Formening, at Provinserne ikke stod saa lidt bedre end København, i hvert Fald udviste tilrejsende Kolleger derfra som Regel stor Forsømmelighed overfor Provinsafdelingerne.

Rudolf Poulsen skulde indrømme, at der endnu fandtes Kolleger i København, som stod udenfor, og det var naturligvis disse, der ved Forandring af Opholdssted, blev deres lunkne Stilling tro. Dog vilde Taleren ikke undlade at gøre opmærksom paa, at Afdelingen i København for Øjeblikket stod bedre end nogensinde før og talte 6 Gange saa mange Medlemmer, som for en 5 6 Aar siden, da han valgtes til Formand, foruden at den stadig var i Fremgang. Men Sagen er blot den, at man skal holde Modet oppe og huske paa, at selv om det et Øjeblik kan se noget mørkt ud, saa er dette ingen Grund til at mistvivle, tværtimod bør det i saa meget højere Grad anspore os til fortsat Arbejde. Med Hensyn til Spørgsmaalet om den heldigste Form for Agitationen, da kan de lokale Forhold selvfølgelig ikke lades ude af Betragtning og nødvendiggør maaske noget forskellig Fremgangsmaade. I København havde man i sin Tid med Held benyttet Værkstedsindbydelse, enten til et Møde med Bestyrelsen eller i Foreningen, og det havde vist sig, at man ad den Vej var naaet et godt Stykke frem; men ved Siden af maa den personlige Paavirkning ikke lægges bort, thi det er vel, naar alt kommer til alt, den mest betydningsfulde. Og den har det forud for al anden Agitation, at den kan udøves af enhver og anvendt med fornødent Hensyn paa enhver.

H. Holm, København, vilde gøre opmærksom paa, at da det uomtvistelig var enhver Kollegas Pligt at støtte Organisationen, saa burde en Forsømmelse heraf ikke tolereres. Organisationen støtter os alle; uden den vilde Forholdene være rent fortvivlede. Paa flere Pladser i København arbejdes der ikke sammen med de Kolleger, som staar udenfor Foreningen og dette er fuldt ud moralsk forsvarligt.

Efter at yderligere Grove og Chr. Hansen havde suppleret de faldne Udtalelser, vedtoges enstemmigt paa Forslag af Grove følgende Resolution:

> Mødet vedtager, ved alle lovlige Midler at agitere for en bedre Tilslutning til og Bevarelse af Organisationen.

Om „Fuskeriet" udtalte Chr. Hansen, at Mestre og Svende i Helsingør vel havde været enige om at hæmme dette, men Mestrenes store Tilbøjelighed til først at antage og sidst at afskedige de tilrejsende Svende i de bosiddendes Disfavør, som oftest tvang disse til at skaffe sig Arbejde uden Mestrenes Mellemkomst, hvad ingen kunde fortænke de Svende i, der var bundne til at søge deres Erhværv paa Stedet. Mestrene og ingen andre havde den væsentligste Skyld i dette Forhold.

Schmüsser, Helsingør, sluttede sig til Hansens Betragtninger og mente forøvrigt, at det egentlige „Fuskeri" blev drevet af Mestrene, som ved et unaturligt Lærlingehold systematisk ødelægger Faget.

Grove fandt ikke, at der var Grund til at bebrejde Svendene, at de søgte Arbejdet hvor det var, naar Mestrene ikke har Brug for dem.

Til Spørgsmaalet Akkord eller Dagløn fremhævede Grove, at der jo herom paa sidste Fagmøde var vedtaget at arbejde for Akkordarbejdets Afskaffelse, hvad vi selvfølgelig vedblivende maatte gøre. I Provinserne søger Mestrene flere Steder at faa Systemet indført og vil i alt Fald gærne krybe en halv Snes Procent under Københavns Prisliste.

Andersen erindrede om, at Akkordsystemet i en truende Grad ødelægger vort Fag og at det var paa høje Tid, at faa Timeløn indført overalt.

H. Holm kunde slutte sig hertil, men Spørgs-

maalets Løsning hører til de store Opgaver, som maa planlægges og iværksættes efter omhyggelig Overvejelse i de samvirkende Fagforeninger.

Chr. Hansen ansaa Spørgsmaalet for et af de vanskeligste at realisere og troede ikke det lod sig gøre med et Slag.

Paa Grund af den fremrykkede Tid vedtoges Afsfutning, og med et af Grove motiveret Leve for Malerforbundet hævedes Mødet.

Aarhus. I Tilslutning til det 10de jydske Arbejdermøde, som afholdtes i Aarhus den 8de Juli afholdtes en Række Fagmøder, hvoriblandt Malernes. Til dette, hvor navnlig Aalborg og Randers var fyldigt repræsenteret var, foruden Formanden for Afdelingen i Esbjerg og Sekretæren for Malerforbundet, tillige d'Hr. J. Jensen og V. Christiansen fra København til Stede.

Mødet aabnedes af Afdelingens Formand i Aarhus P. Petersen med et Velkommen, hvorefter Sørensen, Aalborg, valgtes til Dirigent.

Dagsordenen var: 1. Agitation og Organisation. 2. Lærlingeforholdene og 3. Eventuelt. Af disse Punkter naaedes imidlertid kun det første at blive diskuteret og var det da særligt det nys oprettede Gensidighedsforhold mellem Mestrenes og Svendenes Organisationer i Aarhus, som blev Genstand for udførlig Omtale, idet dette Forhold der jo er nyt for vort Fag, ganske naturligt har draget Opmærksomheden efter sig. Af den udførlige Diskussion hidsætter vi et kortfattet Referat.

Sørensen, Aalborg, kunde ønske lidt nærmere Kendskab til det etablerede Gensidighedsforhold mellem Mestrene og Svende i Aarhus, særligt af Hensyn til, at man i Aalborg vilde søge det samme naaet, forsaavidt det lod sig realisere uden alt for store Vanskeligheder og samtidig med at bringe Svendene en virkelig Fordel.

P. Petersen gjorde opmærksom paa, at det var Mesterforeningen i Aarhus, som her var fremkommet med Forslaget, at det i den korte Tid Forholdet havde bestaaet, absolut havde været en Fordel for Svendene og vel for begge Parter, og at Mestrene hidtil loyalt havde overholdt de trufne Bestemmelser.

Joh. Petersen, Aalborg, kunde nok sympatisere med Tanken, men havde dog hørt at andre Fag ikke alle tillagde den stor reel Værdi for Svendene. Taleren ansaa det for sandsynligt at det kunde medføre adskillige Vanskeligheder. Saaledes lod det sig vel tænke at Mesterforeningen kunde gøre en og anden af deres Kolleger umulig ved Hjælp af dette Forhold, medens det paa anden Maade maaske kunne skade Svendene. Under alle Omstændigheder syntes det tvivlsomt om det var et Forhold man burde tiltvinge sig eventuelt ved Strejke.

Rudolf Poulsen nærede den Opfattelse, at det paagældende Forhold i Almindelighed maatte betragtes som et Fremskridt i Svendenes Favør. Under alle Omstændigheder bundede der heri en Anerkendelse af vore Organisationer, fra Mestrenes Side, som man kun kunne glæde sig ved, naar man, som Tilfældet hidtil havde været, var vant til paa dette Omraade at møde den dummeste Modstand. Dette havde staaet Taleren klart straks, da han, før Forslaget endnu var fremkommet i Aarhus, ved et Møde i Mesterforeningen i Roskilde var blevet afæsket Svar i saa Henseende. Her havde Stillingen imidlertid i Øjeblikket været den, at vi ved at acceptere Forslaget straks maatte etablere en Strejke hos de to Mestre, der indtil dette Tidspunkt vare de eneste som havde underskrevet vor Fordring om en Lønforbedring. Af Hensyn hertil havde Hovedbestyrelsen som endeligt Svar meddelt, at den sympatiserede med Tanken, men ansaa det for heldigst, at Spørgsmaalet kom til at gælde for de respektive Fællesorganisationer og at man i saa Tilfælde vilde kunde gøre Regning paa Malerforbundets Tilslutning.

Med Hensyn til de Vanskeligheder som Joh. Petersen berørte da var der vel næppe noget at frygte, saavist som man tør gaa ud fra at Hovedbestyrelsen ved Fastsættelsen af Reglerne for eventuel Overenskomst vilde træffe Bestemmelser der udelukkede Misbrug i saa Henseende. Ser man nøgterne paa Sagerne, saa kan man kun være tilfreds med saa fuldkomne Organisationer som muligt paa begge Sider, og til Opnaaelsen heraf, tror jeg godt, at man ad denne Vej kan række sin Haand.

Weng, Aarhus. Centralforeningen for Jyllands Malermestre, vil efter Forlydende tage Spørgsmaalet op og forsøge det gennemført overalt.

J. Jensen, København, kunde slutte sig til Rudolf Poulsens Udtalelser. Sikkert nok er det sidste Forsøg fra Arbejdskøbernes Side paa at knuse Arbejdernes Organisationer forsøgt, og det er grundigt mislykkedes. Nu bliver Skeen taget i den anden Haand og det kan under disse Omstændigheder ikke være galt, at vi indlader os paa et venskabeligt Forhandlingsforhold med d'Hrr., alt under fornødent Forbehold.

V. Christiansen, København. Forslaget bør helst komme fra Mesterorganisationerne og ikke fra den enkelte. Selvfølgeligt er det ikke udelukket at det kan medføre partielle Strejker, men et godt Samarbejde med Mestrenes Organisationer har i Virkeligheden sin store Betydning.

Efter at Nielsen, Jensen og Weng fra Aarhus, samt Foss fra Randers havde haft Ordet for korte Bemærkninger, og Sørensen og Joh. Petersen ligeledes, sidstnævnte særlig for at henstille, at der samtidig med Ordning i ovennævnte Retning, vedtoges en Forbedring af Lønforholdene, blev det paa Grund af den fremrykkede Tid vedtaget at slutte Diskussionen. Dirigenten udbragte dernæst et med Hurra besvaret „Leve Malerforbundet" og med en Tak til Forsamlingen hævedes derpaa det vellykkede Møde.

Fra Afdelingerne.

Roskilde. Da der endnu er nogle Mestre som ikke have underskrevet Lønregulativet, opfordres eventuelt arbejdssøgende Kolleger til at henvende sig til Afdelingens Formand L. Laursen, Bondethinget 2, for der at blive gjort bekendt med Forholdene inden Arbejde modtages.

Slagelse. Efter over 3 Maaneders Strejke for at gennemføre en Timeløn af 33 Øre, var det kun lykkedes at opnaa én Mesters Underskrift paa

Lønregulativet, idet denne, Hr. Johan Juul, forøvrigt straks gav sin Tilslutning. Af en eller anden Grund, formodentlig Paavirkning fra de øvrige Mestre, har Hr. Juul nu imidlertid annuleret sin Underskrift og ved Mesterforeningens Formand tilstillet Afdelingen Meddelelse herom i Skrivelse af 26de Juni. Dette medførte ganske naturligt at de tre Kolleger som arbejdede for Juul øjeblikkelig forlode dennes Arbejde, og Stillingen i Slagelse er i Øjeblikket den, at altsaa slet ingen af d'Hrr. Mestre har kunnet bekvemme sig til at imødekomme en saa billig Fordring fra Svendenes Side som 33 Øre pr. Time, medens til Gengæld d'Hrr. er henvist til at søge deres Arbejdskraft blandt de Kolleger, som staa udenfor Malerforbundet og hvor imellem der jo altid findes en og anden som med Taknemmelighed modtager Mestrenes Tilbud og bryder sig fejl om, at de derved selvfølgelig forhaler og tilspidser Forholdene saaledes, at en Overenskomst skydes ud til en fjærnere Fremtid end ellers vilde blive Tilfældet.

Her er det da ogsaa lykkedes at opdrive et Par af den Slags Individer, idet Malersvendene Hans Henrik Lindstrøm fra Slagelse og Carl Madsen, født i Skælskør, har troet at tjene egne Interesser, ved at modtage Arbejde paa Basis af den Løn Mestrene finder for godt at byde.

Under disse Omstændigheder er Fordringen om en Timeløn af 33 Øre nu taget tilbage og et nyt Regulativ tilstillet Mesterforeningen, hvori Minimumslønnen er sat til 35 Øre pr. Time, den Løn der alt betales i Helsingør og Roskilde og som maa siges at være lav nok, særlig naar d'Hrr. ønsker at Svendene skal gribe til Strejke, for at gennemtvinge selv den aller tarveligste Forbedring.

Det er herefter vort Haab, at ialtfald ingen af Forbundets Medlemmer vil løbe d'Hrr. Mestre i Slagelse paa Dørene for at søge Arbejde forinden Forholdene ere ordnede og enhver tilrejsende Kollega bør derfor straks henvende sig til Afdelingens Formand H. Jensen, Løvegade 305, for at blive bekendtgjort med Forholdene.

Esbjerg. Skøndt Afdelingen her er saa ny, er det dog lykkedes den at gennemføre en Forbedring af Lønforholdene fra 30 til 33 Øre pr. Time. Et Regulativ i saa Henseende er nu underskrevet af samtlige Mestre saavel i Esbjærg som paa Fanø, idet disse gennemgaaende udviste megen Velvilje mod Forslaget fra Svendenes Side. Kun hos en enkelt foraarsagede det en Dags Arbejdsnedlæggelse for et Par Mand.

Odense. For et Par Aar siden blev en herværende Mester skyldig et Beløb at ca. 70 Kr. til et af Afdelingens Medlemmer. Trods gentagne Henvendelser var Mesteren ikke at formaa til at betale og for at støtte Svenden i hans Bestræbelser for at faa sit Tilgodehavende, blev der ved Afdelingen anlagt Sag mod Mesteren og ved Dom blev han da ogsaa tilpligtet at betale ovennævnte Beløb.

Trods det, at meget Vand er løbet i Stranden siden den Tid, har Mesteren ikke været til at presse en Øre ud af, medens han nok har lovet at afvikle sin Gæld. I Vinter lovede han saaledes, at Beløbet skulde være betalt til 1ste Juni uden at han til den Tid betalte saa meget som blot et Afdrag.

Som Følge heraf og da den paagældende i Øjeblikket har lagt sit Mesterskab til Side og paataget sig Arbejde hos en anden Mester, blev det vedtaget ikke at arbejde sammen med ham, saafremt han ikke nu paa en bestemt Dag gjorde Alvor af at afvikle sin Gæld i hvert Fald afdragsvis. Denne Vedtagelse blev meddelt saavel ham som hans Mester med Anmodning til sidstnævnte om godhedsfuldt at søge sin Indflydelse gjort gældende, for at Sagen kunde jævnes saa læmpeligt som muligt. Ingen af disse tog imidlertid Notits heraf og Følgen blev da den, at et Par af de sammen med ham arbejdende Svende forlod Arbejdet, medens 4 andre ikke kunde bringe over deres Hjærter at være saa haarde og derfor vedblivende fortsatte Arbejdet, og derved selvfølgelig friede den paagældende fra at klare sit Mellemværende nu, samtidig med at skyde Udsigten til nogen Sinde at faa sit Tilgodehavende for vedkommende Svend ud i det Blaa. Disse „selvstændige" Kolleger er Dhrr. I. M. Petersen, C. Breum, P. Møller og M. Andersen.

Enhver Kollega, som eventuelt søger Arbejde i Odense, bør forinden henvende sig til Formanden, C. W. Jørgensen, Pjentedamsgade 40, eller Anvisningskontoret Kongensgade 51, for til enhver Tid at være a jour med Forholdene.

BEKENDTGØRELSER.

„Malerforbundet i Danmark".

Alle Sager Forbundet og Fagtidende vedrørende bedes adresserede til Sekretæren, **Rudolf Poulsen, Ryesgade 37, 2. Sal.** København Ø.

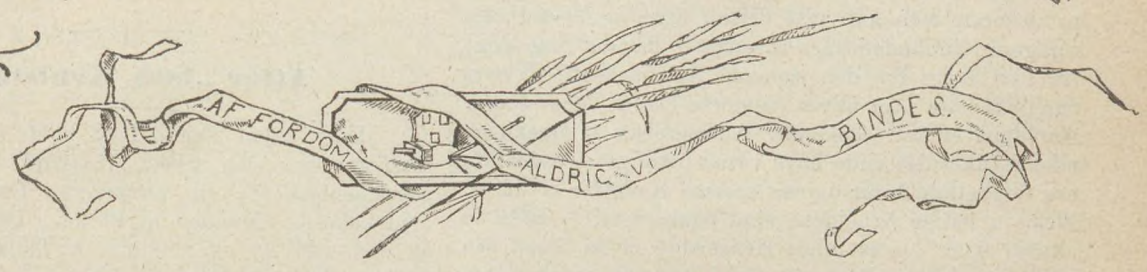
Hovedbestyrelsen afholder ordinært Møde den sidste Mandag i hver Maaned.

Fortegnelse over Formændene i Forbundets forskellige Afdelinger:

København.	Malernes Fagforening, Rudolf Poulsen, Ryesgade 37, 2. S.
Hillerød.	V. Olsen, Mørkegade 178.
Helsingør.	Chr. Hansen, Stengade 73.
Roskilde.	L. Laursen, Bondethinget 2.
Holbæk.	Kr. Jørgensen, Ahlgade.
Slagelse.	H. P. Jensen, Løvegade 305.
Køge.	H. P. Hansen, Nørregade 190.
Nykøbing F.	A. H. Petersen, Søvejen 52.
Odense.	C. W. Jørgensen, Pjentedamsgade 40.
Aalborg.	T. C. Sørensen, Niels Ebbesensgade 31.
Randers.	M. Høeg, Nygade 3.
Aarhus.	P. Petersen, Skovvejen 12
Esbjærg.	J. Jensen, Kongensgade 16.

Redigeret af Rudolf Poulsen.
Trykt hos J. Henriksen, Rømersgade 22, København.

Fagtidende for Malere.

August. | Udgivet af Malerforbundet i Danmark. | 1894.

Resultater.

Længslen efter en Kamps Afslutning; Længslen efter at naa et givet Maal, hvor man kan finde Ro og Hvile efter lange Tiders voldsomt Arbejde, kan — selv om man føler sig nok saa stærk og modstandsdygtig og er sig Stridens endelige Resultat bevidst, — dog alligevel ofte fylde en med Mismod og Tvivl og man hører en indre Stemme, der henter sin knappe Næring fra smaa daglige Hverdagsbegivenheder, hviske: Til hvad Nytte nu alt dette Arbejde, denne utrolige Kraftudfoldelse, denne evindelige Jagen mod ukendte Steder; alt kun Spild af skønne Kræfter, ser du da ikke, at Stedet, hvor du stod i Fjor, er det, hvor du nu befinder dig; men saa hør dog op med denne ødelæggende Virksomhed, der ikke alene piner dine, men hele Slægtens Nerver og udsaar Had og Utilfredshed til alle Sider.

Og man føler sig som spærret inde bag tykke Mure; men gennem Revnerne skinner Solen, belysende de Herligheder, Naturens store Rigdom har frembragt.

For Solens Lys viger alle mørke Tanker.

— — —

Fagforeningen i København er nu snart 13 Aar, medens Forbundet kun tæller 4 og man forundrer sig over, at vi ikke kan gennemføre otte Timers-Arbejdsdagen den Dag i Morgen, at vi ikke kan tilstrækkelig forbedre, eller fuldstændig afskaffe vort elendige Akkordsystem, at det er umuligt at skaffe Arbejde til alle dem, der søger Plads. Betænk, hvad disse Fordringer vil sige, os kan de maaske forekomme ret ubetydelige, men det kapitalistiske Samfund ser med andre Øjne, de ses paa Baggrund af Socialismen. Naar dette ikke lades ude af Betragtning, maa det jo synes ret naturligt, at de Opgaver, vi har kunnet gennemføre, har været af en underordnet Betydning. Og dog, man ser bedst, hvad Fagforeningen har udrettet, naar man danner sig et Billede af Forholdene uden disse.

13 Aar, hvad er 13 eller 20 Aar i en Kulturbevægelseshistorie. Vi behøver blot at se tilbage paa vor nuværende Samfundsordnings Tilblivelse. 3 a 400 Aar maatte der til for at gøre det fuldstændig af med den fevdale Tidsalder, mange og haarde Kampe udfægtedes for at bortrydde de Fordomme og Skranker, der klæbede ved hin Periode. De nye Former for Samfundets Grundlag, tredje Stands Ide, mødte selv samme Modstand, som fjerde Stands i vore Dage. Maatte vi blot flittigt benytte Historien som Læremester. Hvilken Modstand mødte ikke Kristendommen, hvis Lære i hin Tid var Menneskekærlighedens, i flere Aarhundreder kæmpedes under fortsatte Forfølgelser. „Tiden maa først have krænget sig om til sin egen Karrikatur", siger Henrik Ibsen. Det stolte Romerrige var i sin hensynsløse Magt og Ødselhed til Slut det mest karrikerede Vrængebillede af et Samfund. Det styrtedes; paa Ruinernes Grushobe stod Kristendommen som Sejrherre. Hvad det for et kæmpende Parti gælder om, er fremfor alt ikke at gribes af Modløshed, ikke at tabe Tilliden til sin Sags retfærdige Grundlag.

Nu vilde det unægtelig være et sørgeligt Faktum at konstatere, at endnu Aarhundreder vilde henrulle forinden Menneskeheden slap ind i ordnede Tilstande, i Samfundsforhold, hvor Udbyttet tilfalder den, der arbejder. Men intet tyder paa, at saa lang Tid vil hengaa, thi man husker, at Forholdene ikke er de samme, som under de foran nævnte Perioder. I det nittende Aarhundrede — Dampens og Elektricitetens Aarhundrede — gaar Udviklingen med Kæmpeskridt, ingen Periode kan tilnærmelsesvis opvise et saa kolossalt Fremskridt i alle Virksomheder, som vor nuværende. Det er det kapitalistiske Samfunds store Fortjeneste: det har fravristet Naturen og gjort tilgængelig for Menneskene — men kun en lille Del — saa umaadelige Rigdomme af alle Arter, at der ikke paa noget Omraade føles Mangler. Tilbage er, at gøre alle delagtige i Samfundsproduktionens Udbytte. Lægger man til denne enestaaende Frembringelsesevne Menneskenes bestandig tiltagende Oplysning og Dan-

nelse, alle Videnskabers stigende Udvikling, Arbejdernes organisatoriske Bestræbelser paa alle Egne af Jorden, hvor den kapitalistiske Produktion har sat sine Frugter, kan der ikke drages nogensomhelst Sammenligning mellem de Forhold, hvorunder Udviklingen skrider fremad nu, og Forholdene da Bourgeoisiet og Kristendommen fødtes. Endnu et Faktum bør i denne Sammenhæng ikke glemmes. Trods det, at det kapitalistiske Samfund i sin forholdsvis korte Levetid har produceret, man kan vist dristig sige, mere end alle tidligere Samfundsformer tilsammen, har det dog langt fra haft Brug for den samlede Arbejdskraft. Tvært imod, Aar for Aar bliver en større Del af denne ledig. Aarsagen er saare bekendt. Anvendelsen af Maskiner, uden hvilket det vilde have været umuligt at fremstille saa forskellige Arter og saa enorme Mængder af Varer. Men de ledige Arbejdere skal ogsaa leve – eller de skulde leve – i moralsk Henseende er vi naaet saa vidt, at det nødigt maa faa Udseende af at nogen sulter ihjel, de der derfor ikke kan skaffe sig Arbejde, og derved nogenlunde tjene til Livets Ophold, maa „forsørges". Men efterhaanden som de arbejdsløse tælles i Millioner, bliver den Opgave uoverkommelig og saaledes en medvirkende Aarsag til Løsning af Spørgsmaalet om Samfundets snarlige Omforming.

Ovenfor er sagt, at Arbejderbevægelsen er udstrakt til alle Egne af Jorden For at denne Paastand ikke skal synes lovlig flot, kan det have sin Interesse at høre følgende om Arbejderbevægelsen i det fjærne Østasien. Myndighederne i Peking har nylig set sig nødsaget til at udstede et Edikt, der i Følge „Berl. Tid." lyder saaledes:

„Arbejdere, der vare beskæftigede med offentlige Arbejder, have i den senere Tid nedlagt Arbejdet. Man er fremkommet med Trusler for at opnaa højere Løn, og naar Arbejdets Ledere ikke er faldet til Føje, har man bemægtiget sig deres Person og krævet Løsepenge, og man har endog angrebet Embedsmænd Der er i det Hele forefaldet Uregelmæssigheder og disse maa straffes haardt, saa meget mere, som mange offentlige Arbejder skulde udføres i Løbet af Sommeren og Efteraaret. Vi befaler derfor, at Arbejderne skulle være tilfredse med den Løn der bydes og afholde sig fra alle Uregelmæssigheder saasom Strejker. Dersom Arbejderne fremturer i deres Ryggesløshed og paany gøre Mytteri, bør Urostifterne straffes ubønhørligt."

Særlig Slutningsbemærkningen vidner om, at Magthaverne i „det himmelske Rige" har studeret Tyrannen paa Sicilien.

— — —

Det ophøjede, store i Arbejderbevægelsen, saavel den faglige som politiske – der iøvrigt i disse Betragtninger falder sammen — ligger netop deri, at vi arbejder uden Hensyn til, om de eftertragtede Goder, om Resultatet naas før eller senere, vi véd det kommer, og det bør for os være nok til at vor Virkelyst ikke sløves.

Derfor er man ikke forhindret i at kæmpe for Forbedringer indenfor den bestaaende Ordnings Ramme, som f. Eks. Arbejdstidens Forkortelse og Akkordsystemets Afskaffelse, kun tør man ikke tillægge disse Reformer saa stor Betydning, at man, naar deres Realisation forhales, fortaber sig i pessimistiske Grublerier. At en Otte-Timersarbejdsdag vil have stor Betydning og da særlig i Virksomheder, hvor der nu trælles i indtil 18 20 Timer er indlysende, men den uretfærdige Fordeling af Samfundets Goder forandres ikke i mindste Maade herved. Arbejderen er Kapitalens Lønslaver og de vedblive at være dette, indtil Privatejendomsretten til Produktionsmidlerne er ophævet.

P. Slott.

Atter „løse Kehlstød".

Lige siden denne Post holdt sit Indtog i vor Prisliste, har den været Genstand for speciel Opmærksomhed fra en meget stor Del af d'Hrr. Arbejdskøbere. Grunden hertil har i første Linie været, at den var ny og medførte et Tillæg i vor Favør, medens den samtidig var affattet paa en Maade, som absolut burde have været ikke saa lidt mere gennemtænkt, hvis ikke man skulde udsætte sig for, som nu har været Tilfældet, idelige Misforstaaelser.

Det har jo hele Tiden været saadan, at vor Forstaaelse af nævnte Post har været en nogen anden, end den adskillige Arbejdskøbere ved forskellige Lejligheder fremsatte. Mangen en af disse har lagt sit latinske Hoved i Blød, for at overbevise Svenden om, at det foreliggende Arbejde, enten slet ikke kunde henregnes under „løse Kehlstød" eller dog i det mindste ikke tilkom noget Tillæg ved denne eller hin Behandling.

Som bekendt indankede Fagforeningen da ogsaa Spørgsmaalet for Voldgiftsretten, saasnart denne var oprettet, og den afsagte Kendelse gav os fuldt ud Medhold, baade med Hensyn til hvad man skulde, forstaa ved selve Begrebet „løse Kehlstød", som hvorledes det vilde være at betale.

Da denne Kendelse faldt, havde en Retssag om samme Spørgsmaal alt verseret, ca. et halvandet Aars Tid, og som ganske naturligt er, har man afventet Dommen i denne med den største Forventning, dels for at se, om Prislistens Affattelse var noget værd i juridisk Henseende, og dels for at se hvad Betydning man under en Retssag vilde tillægge den faglige Voldgiftsrets Dom, i et Spørgsmaal. hvis moralske Forstaaelse vi, uden at forkleine d'Hrr. Jurister, absolut maa ansé netop Fagmænd kompetente til at votere over.

Nu fornylig er Dommen faldet og i den slaar Retten fast, at der i Henhold til Prislisten ikke vil være at betale noget Tillæg for Lakering og Mattering af „løse Kehlstød", og at der ikke vil være at tillægge Voldgiftsrettens Votum, der som bekendt gaar i modsat Retning, nogen afgørende Betydning, naar den Indklagede anfører, ingensinde at have erklæret sig villig til at underkaste sig samme.

Denne Rettens Dom er af den allerstørste Betydning for os, idet den frakender os Ret til et Tillæg, som Voldgiftsretten havde tilkendt os, hvad der naturligt nok i Fremtiden vil sige det samme, som at vi aldrig vil faa dette Tillæg, idet den meget store Part af Arbejdskøbere vil foretrække og holde sig til Rettens Dom og derved tvinge den mindre Del, som nok vilde anerkende Voldgiftsrettens Kendelse,

til at følge Trop. Reelt betyder Dommen derfor et stort Tab for os, et Tab som det naturligvis vilde være dumt at finde sig i, og for at afværge a saadant oftere skal ske, har Bestyrelsen i Skrivelse til Malerlauget rettet Anmodning om dettes Medvirkning til Udarbejdelsen af et Tillæg til Prislisten, hvorved der kan tilvejebringes Betingelse for, at Voldgiftsrettens Votum tillægges afgørende Betydning, medens den Skavank, der nu har vist sig at klæbe ved Prislisten, fjernes.

Der kan fornuftigvis ikke være Grund til at tænke sig at Malerlauget vil stille sig afvisende hertil. Kunde noget saadant tidligere være sket, vil Voldgiftsrettens Etablering sikkert nu betyde det modsatte, og forhaabentlig vil den paatrængende nødvendige Reparation af Prislisten snarest finde Sted, da det turde være ret meningsløst at bibeholde Bestemmelser, som ikke kan staa for den juridiske Domstol, naar det, som i dette og naturligt nok ogsaa i fremtidige Tilfælde, er denne der vil blive appelleret til fra de Arbejdskøberes Side, for hvem det kun gælder om at indvinde den størst mulige Fordel, som Loven hjemler dem Ret til.

Den afsluttede Retssag afgav iøvrigt en ret kraftig Illustration til den Tendens, som saa ofte er kommet frem i Retning af at slippe uden om de løse Kehlstød, og vi skal derfor ganske kort referere Gangen i samme.

Ved en Regningsopgørelse nægtede en Arbejdskøber at betale Tillæg for Lakering af „løse Kehlstød", og opnaaede derved at faa nævnte Retssag startet, idet den paagældende Arbejder formente sig berettiget til dette Tillæg, hvori han støttedes af Fagforeningen, og senere ved Voldgiftsrettens Votum yderligere fik Støtte for sin Paastands Rigtighed.

Medens Indklagede ikke straks havde noget at erindre mod det af Klageren opførte Tillæg for Stryg-ningen af det paagældende Arbejde, og saaledes i og for sig havde godkendt, at det henregnedes under „løse Kehlstød", fremkom han ikke destomindre under Sagens Gang, med Paastand mod, at det overhovedet kunde henregnes herunder.

Altsaa, først ingen Tillæg for Lakering, fordi dette ikke har Hjemmel i Prislisten, og dernæst ingen Tillæg for nogetsomhelt, fordi det paagældende Arbejde ikke kan henregnes under „løse Kehlstød".

Klageren paastod, at Tillæg for Lakering var hjemlet i Prislisten, idet der i denne anføres, Pag. 13, at der tillægges for „hver Gang", hvormed der skal forstaas „hver Gangs Behandling", hvad let maatte kunde uddrages deraf, at Tillæget fremkom som Erstatning for det Merarbejde „løse Kehlstød" forvoldte, og at dette i højere Grad var tilstede ved Lakering end f. Eks. ved Grunding og Færdigstrygning. Til yderligere Støtte fremlagde Klageren Voldgiftsrettens Votum med Bilag, hvoraf det ogsaa ses hvad man skal forstaa ved „løse Kehlstød".

Herimod gjorde Indklagende gældende, dels at der intet Hensyn vil kunne tages til bemeldte af Voldgiftsretten afgivne Votum, fordi han ingensinde har erklæret sig villig til at underkaste sig samme, dels at Tillæget for Lakering ingen Hjemmel har i Prislisten, og paastod at dette intet Steds blev betalt, og endelig benægtede han Rigtigheden af Klagerens Betragtning over Forholdet mellem Grunding, Strygning og Lakering.

Til Bevis herimod fremlagde Klageren Erklæringer fra 3 forskellige Værksteders Svende, gaaende ud paa at disse har faaet Tillæget betalt; dog synderligt Hensyn til disse Erklæringer er vel næppe taget, idet Indehaverne fra de to Værksteder til Indklagede udstedte Erklæringer, hvori det vel indrømmes, at Tillæget er betalt, men at dette udelukkende er gjort for at undgaa „Vrøvl" eller „Strejke", ingenlunde fordi man følte sig forpligtet hertil. Fra det tredje Firma, skylder vi Sandheden at tilføje, at Erklæring i ovennævnte Retning ikke lod sig skaffe, formodentlig fordi man ikke her betaler Arbejdet med et halvt hundrede Procent mere end man er forpligtet til, for blot at undgaa „Vrøvl", men kun fordi at man deler Svendenes Opfattelse af Spørgsmaalet.

Til Støtte for at Arbejdet ikke var „løse Kehlstød" præsterede Indklagede en Attest, der sikkert ikke vilde have været ueffen, hvis ikke dette Spørgsmaal, som for sent hjemkommen blev ladt ude af Betragtning ved Sagens Paadømmelse.

Som man ser har det ikke skortet nogen af Parterne paa Attester og Erklæringer, uden at disse imidlertid har faaet nogen egentlig Indflydelse paa Dommen, der giver Indklagede Medhold forsaavidt angaar Tillæget for Lakering, idet det herom hedder:

> „Foreløbig bemærkes, at Klageren ikke mod denne Benægtelse har ført noget Bevis for Rigtigheden af sit Anbringende om de paagældende Arbejders Vanskelighed, samt at der af den af Indklagede anførte Grund ikke vil kunne tillægges Voldgiftsrettens ovennævnte Votum afgørende Betydning, og Spørgsmaalets Afgørelse vil herefter udelukkende komme til at bero paa Forstaaelsen af de i Prislisten indeholdte Regler.
>
> I saa Henseende bemærkes, at da det Pag. 13 indledede Afsnit af Prislisten intet indeholder om Lakering eller Mattering, da de paa denne Pag. forud for ovennævnte Regel om Ekstrabetaling indeholdte Priser kun dreje sig om de foreløbige Arbejder som at grunde, afslibe, kitte, spartle, slibe samt om at stryge, da Lakering først omhandles Pag. 15 f. f, tildels i særligt Afsnit og Mattering Pag. 16, da der ikke af Henvisningen til Pag. 13 i Reglen Pag. 17 om at aare kan udledes andet og mere end at der tillægges 2 Øre pr. Alen for at aare Arbejde med forkryppede Fyldinger, løse Kehlstød, Rosetter eller Snitværk, og da der endelig ikke iøvrigt ses at være nogen Forbindelse mellem det Pag. 13 indledede Afsnit og de følgende, hvorefter førstnævnte skulde indeholde Hovedreglen ogsaa for andre Arbejder end i dette nævnt, skønnes der ikke at kunne gives Klageren Medhold i hans Paastand om, at Ordene „hver Gang" i det ovenciterede Stykke Pag. 13, omfatter enhver selvstændig Behandling, derunder Lakering og Mattering, og Indklagede vil som Følge heraf ikkun være at dømme til at betale Klageren 19 Kr. 87 Øre, dog med Renter som af Klageren paastaaet medens Sagens Omkostninger efter Omstændighederne findes at burde ophæves".

Heraf ses det altsaa, at de forskellige Erklæringer, som har været fremlagte under Sagen, ikke ere komne i Betragtning; men medens det godtgøres, at Prislisten ikke hjemler Ret til Tillæg for Lakering og Mattering, kunne det derimod nok af Dommens Motivering se ud til, at den juridiske Forstaaelse af Ordene „hver Gang" maa være den at

man har Ret til Tillæg ogsaa for at afslibe, kitte og slibe" foruden for Grunding, Spartling og Strygning.

Enhver Fagmand ser let det meningsløse i at bibeholde en Affattelse, der i den Grad kan komme til at stride mod sund Fornuft, og forhaabentlig vil det ærede Malerlaugs imødekommende Svar paa vor Anmodning om Medvirkning til en Forandring heri, ikke heller lade vente længe paa sig.

„Fagforenings-Tyranniet".

Hvis Arbejdernes Organisationer skulde undgaa at blive beskyldt for at udøve brutalt Tyranni, hvad nu hører til Dagens Orden, vilde de kun have den Udvej tilbage, fuldstændig at indstille deres Virksomhed. En hvilken som helst Bevægelse bliver regnet ind under Tyranni, den være saa vel motiveret, den være vil.

Som et Eks. herpaa aftrykker vi følgende Opsats, som findes i „Dansk Malertidende" for f. M. under Overskrift „Malernes Fagforening":

„En herværende Malermester modtog forleden følgende karakteristiske Skrivelse fra Formanden for Malernes Fagforening i Odense, Malersvend Jørgensen:

„Hr. Malermester N. N.,
her.

Det vil være Dem bekendt, at N. N. skylder Fagforeningen en Sum Penge; disse Penge lovede han i Vinter at ville have afbetalt til Juni, men da han indtil Dato intet har betalt, har Fagforeningen vedtaget, at saa fremt han ikke nu begynder at afdrage Gælden, skulde Fagforeningens Medlemmer ikke arbejde sammen med ham; denne Beslutning er bleven sanktioneret af Hovedbestyrelsen for Malerforbundet i Danmark, og som Følge deraf bedes De indvirke paa N. N, saa at han indtil Fredag Aften har betalt 10 Kr og fremdeles hver Uge afdrager 10 Kr. indtil Gælden er betalt. Skulde han ikke vilde betale, vil De blive nødt til at lade N. N. gaa eller ogsaa blive fri for Assistance af Fagforeningens Medlemmer."

Det er en god Prøve paa Fagforeningstyrranniet i al dets Brutalitet. Svenden er kommen i Gæld til Fagforeningen, denne Gæld skal han nu tvinges til at afbetale med et ugentligt Afdrag, der i hvert Fald ikke synes at være læmpeligt, og vil eller kan han ikke betale, skal han smides paa Gaden. Men man gaar videre endnu: Mesteren har pligtskyldigst at gaa Fagforeningen til Haande som Inkassator, han skal „indvirke" paa Svenden, saa at denne betaler Pengene, og vil Mesteren ikke lystre eller hjælper hans „Indvirkning" ikke, saa bliver han „nødt til" at jage Svenden bort, hvis han ikke vil have sit Værksted lukket.

Denne Fagforeningens rigoristiske Optræden siges da ogsaa at være falden adskillige af dens Medlemmer i den Grad for Brystet, at de har truet med at træde ud af Foreningen."

Denne Skrivelse er faldet Redaktøren af Malertidende „i den Grad for Brystet" at han nok har fundet det Umagen værd at offenliggøre den, og ledsage den med et Par Bemærkninger til bedre Forstaaelse for sine Læsere. Dette er der i og for sig ikke noget at sige til, og det er da ogsaa sikkert kun Mangel paa nærmere Kendskab til den foreliggende Sags Forhistorie der har bevirket, at denne ikke bliver omtalt, eller skulde det maaske tænkes, at den ikke vilde interessere Bladets Læsere?

Hvorom alting nu er, saa er der fra Malerforbundets Sekretær tilstillet Redaktøren en Skrivelse med de fornødne Oplysninger med Anmodning om sammes Optagelse, idet man tænker sig at disse ikke er uden Betydning, naar man staar overfor et Tilfælde, som man glat væk betegner som „en god Prøve paa Fagforenings-Tyranniet i al dets Brutalitet".

Sagen ser iøvrigt i Korthed saaledes ud: „Svenden der er kommet i Gæld til Fagf.", var for et Par Aar siden Arbejds„køber", for saa vidt som Betegnelsen „Køber" ikke i dette Tilfælde er noget malplaceret, og i denne Egenskab saa' en Svend sig nødsaget til, ved Fagforeningens Hjælp, at stævne ham, for at faa sit Tilgodehavende for udført Arbejde. Ved Dommen, der faldt i Decbr. 1892, anerkendtes Svendens Krav, men til Trods herfor har det ikke været ham muligt at erholde det ringeste, og som Følge heraf og da den Paagældendes Løfte i Vinter, om at betale til Juni, viste sig at være det rene Mundsvejr, blev man enig om, at lige saavel som at ingen kunde være tjent med at arbejde for en Mand, der viste sig i Besiddelse af saa høj Grad Uvederhæftighed, lige saa lidt burde man arbejde sammen med ham, hvis han ikke akcepterede et Tilbud der blev gjort ham og gik ud paa at afvikle Beløbet, ca. 70 Kr., med ugentlige Afdrag af 10 Kr. For at faa Sagen ordnet paa denne Maade, som forekom Foreningen at være meget lempelig, efter at Svenden i 2 Aar har ventet paa sit Tilgodehavende, anmodedes hans nuværende Mester om at gøre sin Indflydelse gældende i denne Retning, idet man ikke lagde Skjul paa, at man ikke ønskede at arbejde sammen med Vedkommende, hvis man vedblivende skulde holdes hen med Løfter.

Se det er Tyranniet. Det har da i alt Fald ikke forekommet Mesteren saa farligt, idet han i Stedet for at tage Anmodningen til Følge leverede Skrivelsen til Malertidendes Redaktør. Naa, det blev skam heller ikke farligt. Stillingen er nu, som den var forhen. Den forhenværende Arbejdskøber har ikke betalt, og arbejder som hidtil, medens Svenden stadig maa vente paa sit Tilgodehavende, noget, han efter det forgangne vistnok længe kan faa Lov til.

Men det var dog alligevel en „god Prøve paa Fagforeningstyranniet i al dets Brutalitet".

BEKENDTGØRELSER.

„Malerforbundet i Danmark".

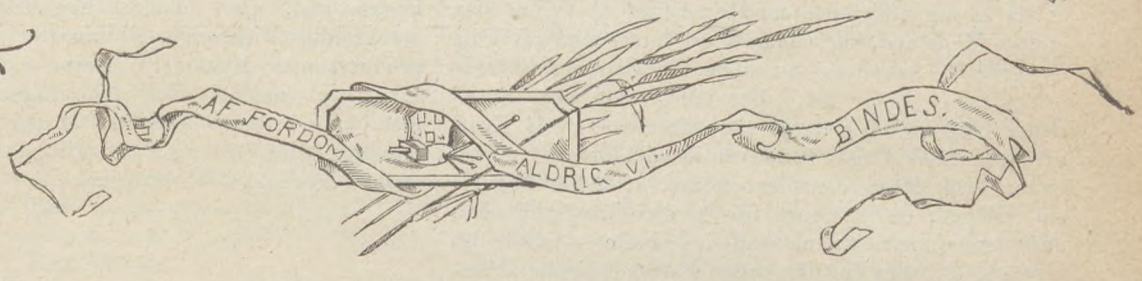
Alle Sager Forbundet og Fagtidende vedrørende bedes adresserede til Sekretæren, **Rudolf Poulsen, Ryesgade 37, 2. Sal.** København Ø.

Hovedbestyrelsen afholder ordinært Møde den sidste Mandag i hver Maaned.

Malersvende-Sangforeningen af 1878
afholder
Sangøvelse hver Fredag Aften Kl. 9 paa „Søfryd", hvor nye Medlemmer optages.

Redigeret af Rudolf Poulsen.
Trykt hos J. Henriksen, Rømersgade 22, København.

FAGTIDENDE FOR MALERE.

September | Udgivet af Malerforbundet i Danmark. | 1894.

Lærlingeholdet.

Det er et særligt Kendetegn for de nuværende Produktionsforhold — i Modsætning til Lavsvæsenets Tider —, at alle føler Trykket af den økonomiske Misére, der er raadende i alle Erhvervsgrene. Saavel Arbejdere som Arbejdskøbere er til en vis Grad lige ugunstigt stillet. Den Sikkerhed hvormed en Haandværker i fordums Tider etablerede sin Forretning er borte; det beror nu ofte paa rene Tilfældigheder, men særlig paa en velfyldt Pengepung, om en Virksomhed kan holdes gaaende; den personlige Dygtighed er af en underordnet Rolle, den er det modsatte af hvad den skulde være. Er Forholdene slette indenfor Arbejdskøbernes Række, er de endnu tifold værre blandt Arbejderne, og i Særdeleshed i de Fag, hvis Organisation er meget mangelfuld. De organiserede Arbejdere har saa nogenlunde formaaet at fastholde en Løn, der ganske vist ikke staar i Forhold til Livsfornødenhedernes Krav, men som dog, ved stadig Beskæftigelse, er tilstrækkelig for en fordringsløs Tilværelse.

Der er imidlertid en Ting man endnu ikke er naaet at blive Herre over, og det er at regulere Arbejdskraften i Forhold til Arbejdsmængden, at skaffe lønnet Virksomhed til alle dem der søger; det nytter nemlig ikke meget, at et bestemt Stykke Arbejde betales forholdsvis godt, naar det slet ikke skal udføres, eller at det kun giver Plads for én, naar der staar ti der er lige trængende.

Under saadanne Forhold, der som sagt mere eller mindre trykker alle, og alt længe har gjort det, begynder man saa smaat, udenfor Arbejdernes Rækker, at se sig lidt om efter Midler herimod; man er enig med sig selv om, at saaledes kan det ikke vedblivende gaa, noget maa der gøres, og efter langsommelig Søgen har man det endelig. Der maa stoppes for Tilgang til Faget. For mange Lærlinge.

For mange Lærlinge, saaledes lyder Raabet theoretisk, medens det stik modsatte gennemføres i Praksis. Saasnart Tilhængere af den bestaaende Ordning støder paa et af de utallige Misforhold der klæber ved den frie Konkurrances Princip, og et saadant Forhold er bleven uudholdelig, maa man nødvendigvis søge efter en Maade hvorpaa man kommer ud deraf, men selvfølgelig maa og skal det ske paa Grundlag af „det fra Fædrene nedarvede“. At dette er en Umulighed, en Utopi der ikke kan realiseres, vil eller kan man ikke se. For øvrigt skal det siges, at det at ville indskrænke Lærlingeholdet er et fuldstændigt Brud paa de frikonkurrancelige Love, der giver „lige og direkte Adgang til Erhverv for alle Samfundsklasser“. Saaledes er i Virkeligheden Tilhængere af et bestemt begrændset Lærlingeantal i et Fag, ude over „det bestaaende“ — vi antager ubevidste.

Det skal ikke nægtes, at et begrændset Lærlingeantal i et enkelt Fag, selvfølgelig vilde være af stor Betydning, men eftersom Forholdene er saa temmelig ensartede i alle Fag, er der ikke stor Grund til at tro, at vi vilde blive ene om denne reaktionære Handling, og Følgen af en saadan Plans Gennemførelse øjner man vanskelig, thi os bekendt har endnu ingen anvist hvad den opvoksende Slægt da skulde tage sig for, naar der overalt var lukket. Det synes at man langt bedre vilde ramme Sømmet paa Hovedet, ved at vedtage en Lov der paabød, straks ved Fødselen at dræbe Børnene —, ja, for Tanken i Bestemmelsen om at indskrænke Lærlingeantallet er jo dog den, der er for mange Mennesker, der er for mange Malere, der er for mange baade her og dér.

Lad os snart blive fri for den Slags Kvaksalvermidler — der nu sidst er udtalt paa Mesterorganisationens Delegeretmøde i Aarhus —, naar andet og bedre ligger lige for Haanden.

Er Antallet af Udøvere af vort Fag for stort, nuvel saa er den simpleste Ting dog den at forkorte Arbejdstiden og det netop saa meget at der bliver Plads for alle; med d'Hrr. Mestres Støtte i den Sag vilde

meget kunde udrettes til Gavn for dem som for os, til Gavn for Faget i sin Helhed, men at tro paa Samarbejde i den Retning vilde være noget for sangvinsk — forhaabentlig kan vi klare os alene.

Til Meddeleren af disse Linier udtalte en Mester fornylig: Svendenes Organisation er fortrinlig og den er selvfølgelig berettiget, Mestrenes er endnu meget mangelfuld; som Følge deraf er Mestrene dem der lider mest under de for Haanden værende Forhold, og det er da særlig i Kampen mod Fuskeriet at vi har den største Modstand, og som gør, at vi ofte mod vor Vilie er nødt til at byde Svendene en Betaling, vi selv erkender er altfor lav. Det bør derfor være Svendenes Opgave — i deres egen Interesse – i Kraft af deres gode Organisation at arbejde hen til, i Forening med Mesterorganisationerne, at højne Faget i sin Helhed, og se bort fra en øjeblikkelig Fordel, naar denne maatte kunne skade hele Faget —, vilde det vise sig at være den for begge Parter klogeste Fremgangsmaade. Om man mødte disse humane Tanker overalt, vilde vi være et betydeligt Skridt videre, end vi er; men der synes andre Steder at herske en anden Opfattelse. Saaledes udtalte Oldermanden for Kjøbenhavns Malerlav paa før nævnte Møde i Aarhus, „at man bør ikke forhandle med Malerforbundet, paa Grund af dets anmassende Optræden". Naar man fra Ledere i Mesterorganisationen hører den Slags Udtalelser, er der ikke meget der taler for, at det vil lykkes os, selv med den allerbedste Vilje, i fjærneste Maade at virke for at højne Faget i sin Helhed. Ovenfor omtalte Mester erklærede endvidere, at han var nødt til at virke hovedsagelig med Lærlinge, fordi Priserne netop paa Grund af Svendenes Fuskeri, stadig er nedadgaaende.

Naar Forholdene altsaa er saaledes, at den ene Lærling efter den anden gøres til Svend, for derefter straks at maatte begynde Fuskeriet som er Mestrenes Ruin — fordi ingen Mester nu har Brug for ham, og naar saa Mestrene samtidig erklærer: med Svendene vil vi ikke forhandle, saa har man Vanskelighed ved at forstaa, hvorledes det skal gaa med at hæve Faget. Og overfor saa rædsomt forkvaklede Forhold, som er til at blive gal over, hvor Tanken næsten bliver stikkende i Mudderet, møder man frem med det, der er endnu værre. Indskrænk Lærlingeholdet. Spær dem ude. Lad os faa et Slags Apothekerprivilegium. Det er den store Fejl, naar et Onde er ved at kvæle en, at man da for et Øjeblik vil dysse det i Søvn, Uhyret vil hurtigt stikke Hovedet frem, maaske i en anden, men ikke bedre Form.

Til at medvirke for Indskrænkning af Lærlingeantallet, vil Mestrene, selv om de alle, med Undtagelse af Oldermanden ønskede det, dog næppe kunne vente Bistand af „Malerforbundet". Vi er ude over den Tid, hvor man endnu ansaa' det tilraadeligt og gørligt, at vende tilbage til de lavsmæssige Forhold. At fastsætte et bestemt Antal Lærlinge, er jo netop det samme som at ville dreje Tidens Hjul tilbage. Vi hæver Faget, saavel i teknisk som i moralsk Henseende, ved Afskaffelse af Akkordsystemet og Arbejdstidens Forkortelse.

Det synes fast umuligt at noget Menneske efter alvorlig Eftertanke, kan gaa med til eller i det hele taget tro, at en almindelig Indskrænkning af Lærlingeholdet kan gennemføres og komme Samfundet til Gode. Det nytter nemlig ikke at man hænger sig deri: det vilde nytte os, det vilde gavne vort Fag, i hvert Fald for en Tid. Naar den forøgede Tilgang til alle Virksomheder nu foruroliger saa mange, maa man vel huske, at Aarsagen ikke skyldes kunstige Forhold — eller rette sagt, naar Arbejdskraften staar i absolut modsat Forhold til Arbejdsmængden, er Aarsagen udelukkende de forbedrede Produktionsforhold. Den menneskelige Arbejdskraft er i saa mangfoldige Virksomheder erstattet af de langt rigere producerende Maskiner. Dette er et Forhold der ikke skal modarbejdes, hvor ingen skal udelukkes, men kun ordnes saaledes, at der produceres planmæssigt, det vil sige, at Tilbud og Efterspørgsel staar i Forhold til hinanden.

P. Slott.

Strejken i Slagelse endt.

Endelig, efter mere end 4 Maaneders Forløb, er Strejken i Slagelse nu sluttet, idet Mesterforeningen under 12te Avgust, i nedenstaaende Skrivelse akcepterer Regulativet:

Hr Maler H. Jensen!
Formand for Malersvendenes Forening i Slagelse.

Paa et Møde i Malermestrenes Forening her i Byen vedtoges det af Malerforbundet fremsatte Regulativ af 27de Juni d. A., hvilket jeg herved paa Malermestrenes Forenings Vegne er bemyndiget til at meddele Dem, som bindende for Foreningen.

Med megen Agtelse
H. Lund,
p. t. Formand.

Det nu vedtagne Regulativ fastsætter Arbejdsdagens Længde til 10 Timer, fra 6—6 med ½ Time Frokost og 1½ Time Middag, med en Minimumstimeløn af 35 Øre og for Søndags- og Overarbejde — der saa vidt muligt undgaas — 40 Øre pr. Time. Regulativet kan opsiges med 3 Maaneders Varsel til hvert Aars 1ste April, dog kun ved en af de respektive Organisationer.

For Svendene betyder den trufne Ordning en væsentlig Forbedring, idet der er opnaaet en Lønforhøjelse af mindst 16 %; men ogsaa for Mestrene maa den planmæssige Ordning være en Fordel, som Dæmper paa den mest hensynsløse og vilde Konkurrence, og vi kan naturligvis kun undre os over at dette ikke stod d'Hrr. saa klart, at de straks forlod dette dumme og sølle Standpunkt, der dikterer Modstand mod Forhandling med Svendenes Organisation og foretrækker en langvarig Strejke.

Paa Delegeretmødet for „Fællesforeningen af Danmarks Malermestre", afholdt i Aarhus den 29. og 30. Juli, fremkom Malermester Viktor Hansen, i Følge „Haandvkbl.", med en Udtalelse, som vi kan slutte os til, ikke alene for det Tilfælde, hvortil den refererer, men for Strejker i Almindelighed. Victor Hansen antog, „at det vilde være gavnligt, at Konfliktens Gang i Roskilde blev bekendt i videre Kredse; den gav en god Lære for kommende Tiders Konflikter." Det er temmelig sikkert sandt, at d'Hrr. Mestre kan lære en Del ved at kende Gangen i Konflikten i Roskilde; men ogsaa Konflikten i Slagelse er forløbet

paa en Maade, som er ret lærerig, og vi skal i alt Fald gøre vort til, at den bliver noget bekendt, ved nedenfor kort at referere Gangen i samme:

I Marts henvendte Afdelingen i Slagelse sig til Mestrene og udbad sig høfligst d'Hrr.s Tilslutning til et Regulativ, der bestemte Arbejdsdagen til 10 Timer med en Løn af 33 Øre pr. Time og 40 Øre for Søndags- og Overarbejde, der iøvrigt saavidt muligt skulde undgaas —, alt fra 1ste April at regne.

Svaret paa denne beskedne og høflige Anmodning var: ingen Forhandling med Fagforeningen, men en Henvisning til, at dette Forhold burde ordnes som hidtil, indbyrdes mellem de forskellige Mestre og Svende. Grunden til at dette Svar ikke kan være tilfredsstillende for Svendene, turde være saa almindelig bekendt, at det her vil være unødigt nærmere at definere samme — nok at det medførte en Arbejdsstandsning af samtlige Medlemmer undtagen hos en enkelt Mester, der straks underskrev Regulativet.

Paa denne Maade hengik ca. 3 Maaneder, indtil Mesterforeningens Formand den 26de Juni saa' sig i Stand til at tilstille Afdelingens Formand til Efterretning en Erklæring, hvori den eneste Mester, der havde underskrevet Regulativet, nu annullerede sin Underskrift.

De tre Maaneders Strejke havde altsaa, tilsyneladende i alt Fald, bragt os fjærnere en Afslutning og lod formode, at d'Hrr. Mestre ønskede at drive Kampen til det yderste.

Under disse Omstændigheder vilde det vel kun lidet have nyttet, om vi havde slaaet af paa vort Regulativ, og man traf derfor den, som det viste sig, ikke ueine Foranstaltning, at tilstille Mesterforeningen et nyt Regulativ, hvor Timelønnen forhøjedes til 35 Øre i Stedet for 33 Øre. Vi maatte jo gaa ud fra, at da der alligevel, trods vor første Antagelse, skulde strejkes, saa kunde man jo lige saa godt strejke for Opnaaelsen af 35 som 33 Øre. „Det kommer jo ikke an paa en Pølse i Slagtetiden".

Denne Beslutning medførte straks et Omslag, idet Mesterforeningen nu kom i Tanker om, at det dog maaske kunde være nok saa rigtigt at optage en Forhandling med Fagf. Den 12te Juli blev der tilbudt Tilslutning til Regulativet af 26de Juni med Undtagelse af de 35 Øre, hvor man vilde give 33 Øre, og da Fagf. ikke nu mente at kunne gaa ind herpaa, men bad Mesterforeningen at tage under fornyet Overvejelse, det ikke ubillige i Forslaget om 35 Øre, blev dette efterkommet og medførte, som ovennævnte Skrivelse viser, en reel Afslutning paa en Strid, der dog saa overordentlig let kunde have været undgaaet, naar Mestrene straks havde taget Skeen i den rette Haand, i Stedet for deres afvisende Holdning.

Hvor intet er — — —.

I Henhold til Københavns Kriminal- og Politiretsdom af 31. Marts og 1 Maj, skylder d'Hrr. Arbejds„købere" henholdsvis J. A. Olsen, A. Rüttel og Julius Petersen Kr. 70,81, Kr. 52,55 og Kr. 53,91, til Malersvendene H. A. Jensen, C. W. Schultz og Niels Hansen for af disse udført Arbejde.

Da ingen af de paagældende Herrer, trods Dommen, fandt sig foranlediget til at betale Svendene, har disse ladet Kongens Foged foretage Eksekution, der imidlertid paa alle tre Steder gav et mer end tarveligt Resultat. Hos Olsen, som viste sig at være den mest velstaaende, forsaavidt de paagældende Genstande er hans Ejendom, blev, „under Forbehold af enhvers bedre Ret", dekreteret Udlæg i forskellige Genstande, hvad ikke engang lod sig gøre paa de to andre Steder. Hos Rüttel ansatte Vidnerne dennes Ejendele til „under 60 Kr." og hos Julius Petersen til „langt under 60 Kr.", og de paagældende Svende fik altsaa intet.

Det er indlysende nok et stort Uheld for en Arbejder, naar han af Mangel paa Kendskab til d'Hrr. Arbejdskøberes Soliditet „faar Arbejde" hos Folk, som savner enhver Betingelse for at betale, men det vilde være mere end letsindigt om vi af den Grund vilde advare vore Kolleger mod at arbejde for den eller den. I disse trange Tider vilde det formodentlig kunde skaffe os en Erstatningssag paa Halsen, motiveret med at man skadede vedkommendes „Forretning" og krænkede hans Privatlivs Fred. Det skal vi dog ikke ha'e noget af; men til Efterretning for Fagforeningens Medlemmer gør vi opmærksom paa, at dennes Bistand ikke vil kunne paaregnes til de Medlemmer, som i Fremtiden eventuelt vilde se sig nødsagede til at søge Rettens Assistance for at erholde muligt Tilgodehavende hos ovennævnte „Købere" af Arbejdskraft. —

Oldermanden om Malerforbundet.

Ved det nu for nylig afholdte Delegeretmøde i „Fællesforeningen af Danmarks Malermestre", der findes refereret i „Haandvbl.", fandt Oldermanden for Københavns Malerlav, Hr. Stegemann, sig foranlediget til at fremkomme med en Udtalelse, som jeg finder ret mærkelig.

Under Behandlingen af Dagsordenens første Punkt: „Forhandlinger førte mellem Malerforbundet og Foreningen i Roskilde", som indlededes af sidstnævnte Forenings Formand, Hr. Axel Hacke, udtalte Oldermanden saaledes, som sin personlige Mening, „at man ikke burde have forhandlet med Malerforbundet, da den anmassende Maade, paa hvilken det er optraadt, kun kan give det Udseende af, at det har en større Magt end det virkelig er i Besiddelse af".

Som Sekretær for Malerforbundet og paa dettes Vegne, finder jeg Beskyldningen for „anmassende Optræden" i høj Grad umotiveret, da jeg ikke er mig denne bevidst i mit Forhold til Foreningen i Roskilde, der forøvrigt indskrænker sig til, at jeg efter Anmodning har deltaget i et Møde i Foreningen for at drøfte Betingelserne for en Afslutning af den opstaaede Konflikt — og senere skriftlig besvaret et Spørgsmaal, om hvilket jeg ved Mødet kun følte mig kompetent til at udtale min personlige Mening.

At Foreningens Formand ikke kan have fundet nogen anmassende Optræden ved disse Lejligheder, turde maaske tilstrækkeligt fremgaa, dels af følgende Svarskrivelse:

Hr. Maler R. Poulsen!
Formand for Malerforbundet.

Som Svar paa Deres meget ærede Skrivelse af 26. April d. A., for hvilken jeg bringer Dem min personlige Tak, beder jeg Dem undskylde at det har trukket saa længe hen, forinden jeg sendte Dem min Anerkendelse af Modtagelsen, men alene Pintse-Travlheden er Grund heri, vil jeg ikke undlade at meddele Dem, at jeg har anmeldt denne Sag til Behandling paa Fællesforeningens Delegeretmøde i Aar, hvor jeg da vil tillade mig at fremlægge Deres meget ærede Svar paa mit fremsatte Spørgsmaal.

Med særdeles Agtelse
Axel Hacke.

og dels af hans Fremstilling i „Dansk Malertidende" af „Streiken i Roskilde", hvor det, efter Meddelelse om, at en udenfor Foreningen staaende Mester straks underskrev, medens en anden udmeldte sig og underskrev 2 Dage efter Strejkens Begyndelse — hedder: „Disse to Herrers Underskrift har bevirket, at al Forhandling med Malerforbundet, til hvem Mesterforeningen overførte Forhandlingerne og som viste sig villig til Overenskomst, ikke har ført til noget Resultat, som Mesterforeningen har kunnet underskrive."

Det ses let heraf, at der fornuftigvis ikke har været noget „anmassende" i Malerforbundets Optræden, og det er temmelig ubegribeligt hvad der kan have foraarsaget Oldermandens Udtalelse i saa Henseende.

Lige saa ubegribeligt er det, naar Samme mener det rigtigt, ikke at forhandle med Svendenes Organisation, hvad der dog er af mindre Betydning for Malerforbundet, da vi af Erfaring véd at dette Standpunkt kun kan være i Mesterorganisationens Disfavør, fra hvilket der mere og mere maa tages Afstand af de Mestre, som i Virkeligheden har personlig Interesse af at undgaa Konflikter. —

Endvidere udtalte Oldermanden: at „man burde dog ogsaa se hen til, at Svendenes Løn blev saaledes, at de kunde se Fremtiden imøde med Fortrøstning, thi saa vilde meget af det haarde og modvillige vistnok forsvinde; der var endnu mange Steder hvor Lønnen burde være bedre."

Denne Udtalelse harmonerer kun daarligt med de tidligere, thi Oldermanden maa jo dog vide og erkende det utænkelige i Opnaaelsen af en Lønforbedring for Svendene paa Mestrenes Initiativ, saa lidt som paa den enkelte Arbejders, og tilbage er der da kun Svendenes Organisation at regne med i denne Retning. Det nytter derfor kun saa saare lidt at erkende, at Lønnen burde være bedre, naar man ikke vil gaa ind paa Betingelserne for denne Forbedring, i alt Fald Betingelserne for at naa samme uden Strejke, og det var dog særlig dette Spørgsmaal, som det ærede Delegeretmøde ønskede løst ved sin Behandling af Dagsordenens første Punkt. Uden at blive betragtet som „anmassende" tør det vel siges at Oldermandens Udtalelser ikke har bragt Spørgsmaalets Løsning et Skridt nærmere.

Til Afdelingerne.

Rejseunderstøttelsen tager som bekendt sin Begyndelse fra 1ste Oktober, og gøres d'Hrr. Afdelingsformænd opmærksom paa, at Rejsebøgerne vil være at rekvirere hos Sekretæren. I disse, der betales med 20 Øre pr. Stk, findes Rejsekassens Love aftrykt, og bedes de respektive Formænd nøje passe at ingen Rejsebog bliver paategnet til Understøttelse uden at Lovene fuldt ud overholdes. Til almindelig Efterretning gengiver vi § 2, der lyder saaledes:

Berettigede til Understøttelse ere kun:

a) De der have været Medlemmer af Malerforbundet de sidste 12 Maaneder, eller ere indtraadte som Medlemmer senest 14 Dage efter Læretidens Udløb eller den stedlige Afdelings Oprettelse.
b) De der ikke staar til Restance med Kontingent til den Afdeling hvorfra de rejse, og
c) de der forevise en af Malerforbundet udstedt Rejsebog, forsynet med vedkommende Afdelings Paategning og Stempel. Medlemsbog skal samtidig forevises.

For de Afdelinger, som ikke ere i Besiddelse af Stempel, er det nødvendigt at et saadant anskaffes i denne Anledning.

Samtidig med Rejsebøgerne vil hver Afdeling modtage en Kuponbog, indeholdende 100 Stkr. Kontrolkvitteringer, hver bestaaende af 2 Parter, der begge underskrives af det rejsende Medlem for erholdt Understøttelse, og hvoraf den ene Part afrives for sammen med Regnskab, Kontingent og Maanedsberetning, at tilstilles Sekretæren den 1. i hver Maaned.

I denne Retning er det nødvendigt, at enhver Formand udviser den største Grad af Punktlighed og Pligtopfyldelse, hvad forhaabentlig let vil indses.

Ny Afdeling.

Malernes Fagforening i Vejle har indmeldt sig under Forbundet fra 1. August at regne.

Vi har tidligere haft en Afdeling i Vejle, der imidlertid sygnede hen og tilsidst opløstes, men forventelig vil dette ikke gentage sig, og med Haab om et heldbringende Fællesarbejde for den kommende Tid, ønsker vi denne vor ny Tilvækst Velkommen!

Medlemsfortegnelsen.

Den halvaarlige trykte Fortegnelse over Medlemmerne i Malernes Fagforening i København udkommer 1ste Oktober. Paa Fortegnelsen vil enhver, der staar mere end 10 Uger til Restance blive opført som „slettet", en Vedtegning, som enhver ærekær Kollega selvfølgelig vil gøre sit til, at saa faa som muligt — helst ingen — skal glimre med.

Iøvrigt anbefales det Medlemmerne ved hver ny Fortegnelse at sammenligne denne med de foregaaende, hvad der vil være af allerstørste Interesse.

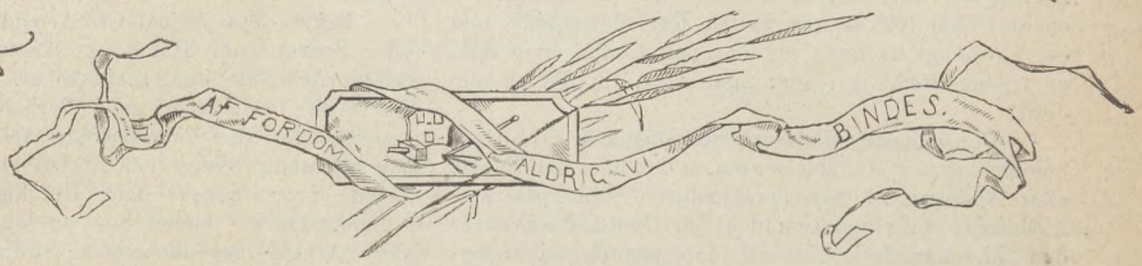
Fra Afdelingerne.

København. Afdelingen afholder sin halvaarlige Generalforsamling den 3. Oktober med følgende Dagsorden; Beretning om Virksomheden, Regnskabet, Valg af Bestyrelse m. fl. og eventuelle Forslag.

Medlemmer, der ønsker at stille Forslag til Generalforsamlingen maa indsende disse 10 Dage forinden til Bestyrelsen.

Redigeret af Rudolf Poulsen.
Trykt hos J. Henriksen, Rømersgade 22, København.

FAGTIDENDE FOR MALERE.

Oktober. | Udgivet af Malerforbundet i Danmark. | 1894.

Arbejdstidens Forkortelse.

I sit Skrift „Fædrelandskærlighed" siger Tolstoy: „Naar blot Menneskene vilde indse hvilken Magt de sidder inde med, da vilde Verden hurtig nok være deres — ikke den Verden der erobres ved Hjælp af Hære, sammensatte af unge Mænd, som rives bort fra deres fredelige Arbejde; ikke den Verden der vindes ved Traktater, Kejseres og Kongers Rejser fra By til By, Fester og Taler, Fæstninger og Vaabengny, men den Verden enhver af os kan erobre, naar vi blot lader Sandheden vise os Vejen."

— Ja! Blot Arbejderne vilde indse hvilken Magt de sidder inde med, hvorledes de ved Organisationen er i Stand til hurtigt og planmæssigt at omforme Samfundet, saaledes, at den fortvivlede Kamp man er tvungen til at føre, vil blive betydningsløs og uden Virkning, for ikke at sige fuldstændig ophøre. Blot vi lærer at indse hvem det er der tilvejebringer Samfundet Rigdommen, hvem det er der dyrker og bearbejder Jordens udstrakte Flader, hvem det er der omformer Jordens rige og utallige Produkter til Tjeneste for Menneskeheden, hvem det er der smykker og hyggeliggøre vore Boliger — nej, ikke vore, men de andres —, hvem det er der fylder Verden med Kunst af alle Arter, med Literatur og Musik til Tilværelsens Forskønnelse. Blot vi vilde lære at se, at alt dette skyldes Arbejderne — kun Arbejderne — Haandens og Aandens Arbejdere.

Alt Arbejde — produktivt, d. v. s., det Arbejde der befordrer den hele Menneskeheds Velfærd — er lige nyttigt. En Maler, en Jordarbejder, en Minister — for saa vidt man ved dette Ord vil forstaa en af Folket valgt Borger til Ledelse af fælles, offenlige Anliggender — er paa vort nuværende Kulturtrin af lige stor Nødvendighed. Vort Fags Arbejde er samfundsnyttig. Vi vil ikke kunne undvære Malerarbejde selv om dette paa en vis Maade kan kaldes og henregnes til Luksus, men utallige ere de Ting, der ved Kulturens Fremskridt, fra Luksus ere blevne til Nødvendighed. En ikke teknisk uddannet Arbejder kan Samfundet endnu mindre give Afkald paa, idet mindste ikke saalænge alt grovere og sværere Arbejde ikke kan udføres ved Maskiner —, den Tid hvor dette er muligt kan dog ikke tænkes fjern, men selv da vil Samfundet have Brug for Arbejdere om end i mindre Maalestok. I lige Maade er der Anliggender der kræver en fælles Administration, og til Varetagelse heraf behøves selvfølgelig ogsaa Mænd. Samfundet kan ikke undvære nogen af ovennævnte tre Arbejdsvirksomheder; og som man har Pligter mod den bestaaende Ordning, saaledes har man ogsaa Rettigheder. Den vigtigste, den fornemste af alle Rettigheder maa vel være den, at Samfundet som Vederlag for de ydede Tjenester garanterer enhver der arbejder, et Udbytte, der staar i Forhold til det leverede Arbejde. Da man nu tør gaa ud fra, at de nævnte tre Virksomheder er absolut nødvendige, at Samfundet vilde være i højeste Grad ubehjælpsomt stillet om det maatte blive berøvet den ene, ligegyldigt hvilken, saa ligger det nærmest at tænke, efter at man i Forvejen har overbevist sig om, at Jorden endnu ikke har nægtet at forsyne Menneskeheden med alt hvad den maatte ønske, og efter at man for over hundrede Aar siden proklamerede Menneskerettigheden: „Lige og direkte Adgang til Erhverv for alle Samfundsklasser", saa ligger den Tanke nærmest: der maa være en jævn Velstand over det hele. Paa denne Jord maa sikkert alle, der vil anvende deres Ævner, kunde leve et sorgløst Liv.

Kan man ræsonnere anderledes?

Et flygtigt Blik viser os, at dette staar i den mest skærende Disharmoni til de faktiske Forhold. Vi ser Vederlag for en Dags Virksomhed variere fra en Kr. til Hundreder af samme. Ja, hvad værre er, vi hører en Del af Samfundets Medlemmer sige: vi har ikke Brug for jer alle. En Tredjedel maaske skal vi kun bruge til Pasning af vore Maskiner, I møder her og spærres inde i vore Fabrikker, saa-

længe som Arbejdsævnen for hver enkelt Dag kan strække til.

Men er Verden da bleven gal?

Hvor staar de Love skrevne, i Følge hvilke den ene Tiendedel af Menneskeheden har opkastet sig til Herrer over de andre; den enes „Arbejde" værdsættes i Tusinder af Guldstykker, den andens i et Par elendige Kobbermønter? eller hvad er det for en Aarsag der bevirker, at det beror paa Tilfældigheder om det skal lykkes mig at faa Ret til Arbejde, om det er muligt at finde en Plet paa Jorden, hvor ikke en træder frem og siger: „gaa væk, thi det er min Jord"

Der hengaar snart ikke en Dag hvor ikke Dagbladene bringer Meddelelser om, at den eller den Fabrik eller Virksomhed har indskrænket Tallet paa sine Arbejdere, dels paa Grund af en Overflod af Varer der ikke kan finde Købere, dels paa Grund af forbedrede Produktionsforhold. Anvendelsen af Maskiner udvides ustandseligt. Hvad der under en fornuftig Samfundsordning vilde være til Lettelse og Gavn for det arbejdende Folk, bliver under vort nuværende System Kilden til ny og tiltagende Elendighed for Menneskehedens store Flertal. For hver eneste ny Maskine eller Forbedringer af samme, som menneskelig Snille frembringer, kastes flere og flere Arbejdere ud i de umaadelige Rækker af Arbejdsløse. Eksempelvis skal her anføres (K. Marx. Kapitalen). Ved Arbejdets Deling fortærdiger 10 Mand paa en Dag 48,000 Synaale. En eneste Maskine leverer derimod 145,000 i en Arbejdsdag paa elleve Timer; en Kone eller Pige kan i Gennemsnit passe 4 saadanne Maskiner og producerer altsaa henved 600,000 Synaale daglig. Saaledes kan én Kvinde ved en Maskines Hjælp forfærdige ca. 12 Gange saa meget Arbejde, som 10 Mand uden Brugen af Maskinen. Med andre Ord: én ikke teknisk uddannet Kvindes Arbejde er lige med 120 tekniske oplærte Arbejdere. Et slaaende Eksempel som kan suppleres i det uendelige, og man forundrer sig ikke desto mindre endnu over, at der er saa stor en Arbejdsløshed. Hvorledes skulde det kunne være anderledes, naar ikke Arbejdstiden forkortes i et tilsvarende Forhold. Hvor skal disse Mennesker henvende sig med deres Arbejdskraft, da Forholdet ikke er anderledes i Synaale-Fabrikationen end i alle andre. Der gives i vor Tid kun yderst faa Virksomheder, der ikke direkte er berørt af Maskinteknien, saa faa, at de aldeles ingen Indflydelse faar paa det store hele Arbejdsmarked.

Arbejdstidens Indskrænkning er derfor en af de vigtigste Fordringer, der stilles til den bestaaende Ordning. At en saadan Reform møder Modstand hos Arbejdskøberne, er ikke mere end man kan vente, men at der indenfor selve Arbejdernes Rækker er dem som tror, at Arbejdstideus Forkortelse vil være ensbetydende med en Formindskelse af deres Indtægt, er kun et Bevis paa, hvor uendelig kortsynede Mennesker der gives.

Til dem af vore Kolleger og til Arbejdskøberne, som ser en Fare i Arbejdstidens Indskrænkning, skal det siges, forinden I saa bestemt protesterer mod den Reform og frasiger Jer enhver Bistand til dens Gennemførelse: undersøg Aarsagen til den vedvarende Arbejdsløshed, og fortæl os derefter om der gives andre Midler mod denne end at gøre Arbejdsdagen kortere.

P. Slott.

Støt Organisationen.

Hvad er Formaalet med Arbejdernes faglige Organisationer?

Rettes Spørgsmaalet til Arbejdskøberen, ja, saa lyder Svaret som Regel: at sætte Splid og Had mellem Arbejder og Arbejdskøber, for at ødelægge det hidtil bestaaende gode Forhold mellem disse; men spørges den organiserede Arbejder ad, da er man temmelig sikker paa at faa et rask og overbevisende Svar i ganske anden Retning: at Arbejdernes Organisation er dannet for og bygget paa, at forbedre Arbejdernes økonomiske Stilling, samtidig med at skabe det bedst mulige Forhold mellem Arbejder og Arbejdskøber.

Hvilket et af disse Svar, der jo ere stik modsatte hinanden, kan vi Arbejdere nu antage for at være det rigtige? Ligger det ikke snublende nær?

Arbejdskøberen lider i mange Tilfælde af den Skavank, at han forveksler sig selv med Kapitalisten (skøndt Gud skal vide at mange af d'Drr. ikke en Gang er i Besiddelse af den Smule Kapital der udfordres for at betale den Arbejdskraft vi i vor Godmodighed har betroet dem), og som saadan er Arbejdernes Organisation ham en Vederstyggelighed som bør bekæmpes. For Kapitalisten gælder det jo nemlig om at tvinge den for vor Tid lave og utilstrækkelige Løn endnu længere ned, og gøre den fattige og uoplyste Arbejder endnu mere afhængig af Kapitalen end han alt er; kort sagt: det gælder at underkue den Stand, som i sit Ansigts Sved samler og danner Rigdommene af Naturens Skød, og som Tak herfor maa nøjes med at modtage de enkelte Smuler der falder fra Kapitalens Bord.

Se derfor tror vi ikke paa Rigtigheden af den første Besvarelse, som kun tilsigter at lade alt gaa i den gamle Skure. Klart maa det staa os, at kun ved vor Organisation vil vi formaa at skaffe os saa stor en Del af vort Arbejdsudbytte, at en menneskelig Tilværelse kan blive os til Del. Skulder mod Skulder maa vi sætte, stærk og mægtig maa vi skabe vor Organisation, og fremad ved den gaar da Vejen til bedre Forhold, til Lykke, hvor nu det kapitalistiske Udbyttersystem bringer os Nød og Elendighed.

Derfor Kolleger og Kammerater, som læser disse Linier: Støt Eders Organisation i de forskellige Byer. Agitér blandt de Kolleger som endnu staar passive, og Eders Løn vil blive Organisationens Vækst til en Magt, der maa og skal respekteres. Endnu en Gang, Kolleger! Fremad, frem til Held og Lykke for et stort og mægtigt Malerforbund i Danmark.

J. P.
Aalborg.

Atter en Dom.

Som det vil erindres er der et Par Gange tidligere ved Dom givet Arbejdskøbere Medhold, naar

de, uden forud at træffe Aftale herom, ved Regningsopgørelse har nægtet at betale vedkommende Svends Arbejde i Akkord og efter Prislisten. Den første Gang en saadan Dom blev fældet, drejede Sagen sig om et Overskud af ca. halvandethundrede Kroner, og Justitsministeriets Tilladelse til at appellere Sagen for Højesteret blev ansøgt men nægtet. Herefter anmodede Fagforeningen Malerlauget om Medvirkning til at hindre, at lignende Domme i Eftertiden kunde forekomme, men med samme Held, idet det meget ærede Laug ikke fandt o. s. v. Etter at den anden Dom var faldet, gentoges Anmodningen til Lauget, og dette gik da med til en Udtalelse der siger: at alt Arbejde skal beregnes som Akkord, saafremt der ikke ved forudgaaet Aftale er truffet Bestemmelse om anden Betalingsmaade.

Nu falder der imidlertid i Sommer en Dom, akkurat Mage til de to andre, og viser at vi er kørende som hidtil, at vi kan have nødig, ialfald over for nogle Arbejdskøbere, vidnefast at betinge os vort Arbejde betalt etter Prislisten, hvis vi da ikke vil udsætte os for at miste vort Overskud, forsaavidt vi ikke, hvad der vel var det mest naturlige, skulde foretrække at lade d'Hrr. udføre deres Arbejde selv. -- Dommen lyder saaledes:

Klageren, Malersvend Kristian Nielsen, paastaar under nærværende Sag Indklagede, Malermester Frants Peter Vilhelm Silldorff, tilpligtet at betale ham Rest paa Arbejdsløn, 24 Kr. 18 Øre, og Godtgørelse for manglende Opsigelse 3 Kr., i Alt 27 Kr. 18 Øre. med Rente 5% p. a. fra Klagens Dato den 31te August 1892, samt Sagens Omkostninger, medens Indklagede paastaar sig frifunden med Tillæg af Sagens Omkostninger.

Det er uomtvistet mellem Parterne, at en under Sagen fremlagt Prisliste for Malerarbejde skal være gældende mellem dem; men de ere uenige om, hvorvidt Arbejdet, som Klageren har udført, skal betales efter Dagløn eller som Akkordarbejde, med Hensyn til hvilket Punkt de ikke have truffet nogen Aftale.

Da Prislisten ikke indeholder nogen udtrykkelig Bestemmelse om, hvilken af disse to Betalingsmaader der i Mangel af Aftale bliver at anvende, og Klageren, hvem Bevisbyrden maa paahvile mod Indklagedes Benægtelse, ikke har bevist, hvad han har gjort gældende, at det er sædvanemæssigt i Malerfaget, at Arbejdet i saa Tilfælde betales som Akkordarbejde, og der efter Proceduren maa gaas ud fra, at de 24 Kr. 18 Øre kun tilkommer ham under denne Forudsætning, vil Indklagede være at frifinde forsaavidt angaar denne Post.

Hvad angaar de for manglende Opsigelse paastaaede 3 Kr., har Indklagede gjort gældende, at han efter § 8 i Prislistens almindelige Bestemmelser har været berettiget til at afskedige Klageren uden Opsigelse, fordi det Arbejde han havde gjort var slet udført; men da han mod Klagerens Benægtelse ikke har ført fyldestgørende Bevis herfor, vil han, der har givet Møde ved Sagfører og ikke har benægtet, at det nævnte Beløb vilde tilkomme Klageren, saafremt han ulovligt var afskediget uden Opsigelse, i Medfør af Bestemmelsen i nævnte § 8 være at dømme til at betale Klageren 3 Kr. og deraf have at betale Rente som paastaaet.

Sagens Omkostninger findes at burde ophæves.

Det vilde selvfølgelig være letsindigt at kritisere Dommen, den er saavist korrekt nok, og er der end et og andet man daarligt forstaar, som f. Eks. der, hvor det siges: „Det er uomtvistet mellem Parterne, at en under Sagen fremlagt Prisliste for Malerarbejde skal være gældende mellem dem o. s. v.“. og man synes at have ondt ved at rime dette sammen med at denne Prisliste, som „skal være gældende“ og som ikke med en Stavelse noget Steds nævner Dagløn, ikke desto mindre bliver rent betydningsløs, fordi Svenden ikke har bevist „at Arbejdet i Mangel af Aftale, efter Sædvane i Malerfaget, skal betales som Akkordarbejde“

saa bør man trøste sig med, at ens fattige Evne ikke strækker til paa dette Omraade, men være glad, om man har saa megen sund Fornuft i Behold, at man kan bibringe sine Kolleger den Opfattelse, at Pokker skulde i det Hele taget holde paa et Akkordsystem, som Gang efter Gang maa bide i Græsset til Fordel for Daglønssystemet, saaledes som det nu for tredje Gang er vist.

Fagforenings-Tyranniet.

I Fagtidenden for Avgust gengav vi under denne Overskrift en Skrivelse, hvis Indhold Redaktøren af „Dansk Malertidende“, Hr. Joseph Hauptmann havde offentliggjort og fundet sig foranlediget til at betegne som „en god Prøve paa Fagforeningstyranniet i al dets Brutalitet“. Vi meddelte samtidig de Forhold, der havde givet Anledning til den paagældende „Skrivelse“ og udtalte, at det sikkert maatte være Ukendskab til disse, der lod den ærede Redaktør bruge den meget haarde Betegnelse og at Malerforbundets Sekretær ud fra dette Synspunkt havde tilstillet ham de fornødne Oplysninger i saa Henseende, med Anmodning om Optagelse.

Denne Anmodning er meget beredvilligt blevet efterkommet, og da vel kun yderst faa af Malerforbundets Medlemmer har Lejlighed til at læse „Dansk Malertidende“ gengiver vi her, saavel Sekretærens Skrivelse som de Bemærkninger, hvormed Redaktøren af Malertidenden ledsager samme, idet vi forudsætter, at dette vil have sin Interesse:

Hr. Redaktør!

I Juli-Nr. af „Dansk Malertidende“ findes under Overskrift „Malernes Fagforening“ offentliggjort en „Skrivelse“, som har foranlediget Dem til at fremsætte nogle Betragtninger, der lader mig formode, at De — udover nævnte Skrivelse — intet nærmere kender til de faktiske Forhold selve Sagen vedrørende, og jeg tør maaske derfor paaregne, at De, til sammes yderligere Belysning, velvilligst giver mig Plads for følgende Linier i Deres ærede Blad:

Den paagældende „Svend“, som efter Deres Opfattelse er Genstand for „Fagforenings-Tyranniet i al dets Brutalitet“, var for et Par Aar siden Arbejds„køber“ og undlod som saadan at betale, hvad han var en for ham arbejdende Svend skyldig Som Følge heraf fik Svenden ved Fagforeningens Hjælp anlagt Sag mod Vedkommende, som ved Dom af 5. Decbr. 1892 tilpligtedes af betale efter Svendens Paastand samt Sagens Omkomstninger, eller ialt et Beløb af henimod 70 Kr.

Endskøndt der nu er hengaaet ca. 2 Aar, har denne forfulgte Uskyldighed dog ikke — trods Dommen -- betalt det allerringesfe.

Nu, efter at der altsaa er givet en Betænkningstid og Henstand af 2 Aar, ønsker man at gøre den Paagældende begribeligt, at nu maa Beløbet betales; det vil sige: man er i den Grad liberal, at man vil finde sig i at modtage det afdragsvis i en Tid af 7 Uger, skøndt det i Henhold til Dommen skulde være betalt for over 1½ Aar siden. For yderligere at fremhjælpe denne lempelige Afslutning, anmodedes hans Mester om velvilligst at bidrage sit til, at gøre den Paagældende indlysende: hvor vel tjent han i Grunden kan være ved at efterkomme det fremsatte Forlangende om Afbikling.

Skulde endelig alle disse Henstillinger og Hensyn intet frugte ja — saa vil den sidste Udvej forsøges: man vil da ikke arbejde sammen med den Mand, der i den Grad

har vist sig uvederhæftig, lige saa lidt som man kunde arbejde for ham, naar han ikke betaler.

Men kan man virkelig betegne dette som „Fagforenings-Tyranniet i al dets Brutalitet"?

Efter min Formening er det noget Andet. Efter min Formening findes Brutaliteten paa et andet Sted; thi medens det foreliggende Forhold bliver en talende Illustration til de elendige Tilstande, hvor det bliver gørligt for hensynsløse og uvederhæftige Arbejdskøbere at udbytte Arbejderen i saa yderlig en Instans, som ved at forholde ham hans fortjente, saagar ved Rettens Dom tilkendte Løn, beviser det samtidigt, hvor nødigt man paa forskellige Steder gør Front herimod, medens enhver Bevægelse fra Arbejdernes Organisation betegnes med de stærkeste Udtryk.

Rudolf Poulsen,
Sekretær
for Malerforbundet i Danmark.

Hr. Poulsens Formodning, at jeg intet nærmere kender til de faktiske Forhold selve Sagen vedrørende er ganske rigtig, hvad Sagen mellem den paagældende Svend og Fagforeningen angaar, og jeg sætter heller ikke Pris paa at kende den, da den aldeles ikke vedkommer mig; derimod kender jeg Skrivelsen fra Fagforeningen til vedkommende Mester, hvilken jeg lod optage i Juni-Nr., og det er denne Truselsskrivelse, som jeg har tilladet mig og fremdeles tillader mig at betegne som „Fagforeningstyrann et i al dets Brutalitet". Naar Hr. Poulsen anfører, at den paagældende Svend efter min Opfattelse er Genstand for „Fagf. o. s. v.", da er det Hr. Poulsen, der har opfattet min Opfattelse forkert, og jeg er nær ved at tro, at selv Hr. Poulsen ved en nøjere upartisk Eftertanke og ved at blive gjort bekendt med de faktiske Forhold deler min Opfattelse, nemlig, at det er Tyranni overfor vedkommende Mester, til hvem Skrivelsen var rettet, og tildels ogsaa overfor Fagforeningens egne Medlemmer.

Sagen forholder sig nemlig saaledes: Mesteren laa inde med et betydeligt Arbejde, som skulde være færdigt til en bestemt Dag: den paagældende Svend havde deltaget i dette Arbejde fra dets Begyndelse og var den, Mesteren allermindst kunde undvære. Henimod Arbejdets Slutning bliver der foreskrevet Mesteren saadanne Betingelser, som enten at lade sin bedste Svend gaa, eller at give Afkald paa Assistance af de andre Svende, dersom Svenden ikke indfrier Fagforeningens Fordring. For dette, at indvirke paa Svenden, saa at han betaler, det er vel skrevet i en Slags Spøg, det er vel næppe Fagf. Mening, at Svendene skulle gøres umyndige

Hr Poulsen benytter et Par Gange det „stygge" Ord „Arbejdskøber", hvormed han altsaa betegner det samme, som vi andre jævne Haandværkere kalder „Mester" siden 1857 en almindelig Betegnelse for en Haandværker, der ved Borgerskab har erhværvet sig Ret til at holde Medhjælp til sit Arbejde - ; mon det skulde være et almindeligt Ønske blandt Medhjælperne at bytte den gamle Benævnelse „Svend" med Arbejdssælger, det ene maa jo blive en Følge af det andet; men jeg tillader mig dog at tro, at Haandværkerne vil betakke sig for at komme under denne Kategori.

Hvad endelig Fagforeningens fremhævede Liberalitet overfor den paagældende Svend (tidligere Mester) angaar, da kan jeg ikke finde noget liberalt i, at forlange 10 Kr. ugentlig af en Svendeløn. Endskønt jeg ikke kender Vedkommendes Forhold, ligger det dog nær at antage, at naar en Mester maa opgive sin Forretning og atter arbejde som Svend, da er der „formodentligt" Gæld til mere end en Side, og hvorvidt Fagf.s Fordring absolut skulde være den eneste priviligerede, er dog tvivlsomt. Jeg skal forøvrigt anmode paagældende om i næste Nr. selv at gøre Rede for sit Forhold til Fagforeningen.

Joseph Hauptmann.

BEKENDTGØRELSER.

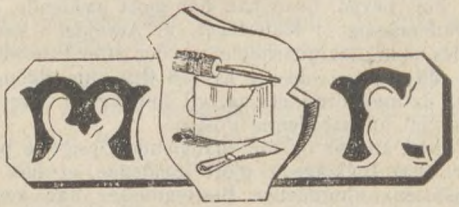
„Malerforbundet i Danmark".

Alle Sager Forbundet og Fagtidende vedrørende bedes adresserede til Sekretæren, **Rudolf Poulsen, Ryesgade 37, 2. Sal.** København Ø.

Hovedbestyrelsen afholder ordinært Møde den sidste Mandag i hver Maaned.

Fortegnelse over Formændene i Forbundets forskellige Afdelinger:

København.	Malernes Fagforening, Rudolf Poulsen, Ryesgade 37, 2. S.
Hillerød.	V. Olsen, Mørkegade 178.
Helsingør.	Chr. Hansen, Stengade 73.
Roskilde.	L. Laursen, Bondethinget 2.
Holbæk.	C. Dybdahl, Lobæk 52.
Slagelse.	H. P. Jensen, Løvegade 305.
Køge.	H. P. Hansen, Nørregade 190.
Nykøbing F.	A. H. Petersen, Søvejen 52.
Odense.	C. W. Jørgensen, Pjentedamsgade 40.
Aalborg.	T. C. Sørensen, Niels Ebbesensgade 31.
Randers.	M. Høeg, Nygade 3.
Aarhus.	P. Petersen, Skovvejen 12.
Esbjærg.	J. Jensen, Kongensgade 52.
Vejle.	M. P. Holm, Fjællegade 91.

København. Malernes Fagforening afholder Medlemsmøde hver Onsdag Aften Kl. 8 i Rømersgade 22, 1. Sal. Foreningens Kontor, som er samme Steds i Stuen, er aabent hver Lørdag Aften fra Kl. 8—10. Indmeldelser og Kontingent modtages begge Steder.

Malersvende-Sangforeningen af 1878

afholder

Sangøvelse hver Fredag Aften Kl. 9 paa „Søfryd", hvor nye Medlemmer optages.

Redigeret af Rudolf Poulsen.
Trykt hos J. Henriksen, Rømersgade 22, København.

Fagtidende for Malere.

AF FORDOM ALDRIG VI BINDES.

November. | Udgivet af Malerforbundet i Danmark. | 1894.

Om Fagstolthed.

I Bladet for Juli findes en ledende Artikel omhandlende Begrebet Fagstolthed. Der findes heri særdeles sande og velskrevne Ting, men netop overfor vort Fag slaar det ikke altsammen til.

At betegne den som er glad ved sin Profession, som lidende af en mildere Grad af Storhedsvanvid, det er dog vel meget sagt. Thi forstaar jeg den ærede Forfatter ret, saa er det jo netop Fagstolthed, at Manden med Lyst og Fornøjelse arbejder i det Fag, hvori han er oplært og hvori han besidder Evner, men derfor er det dog ikke sikkert, at han, som Forfatteren udtrykker sig, føler sig som lavet af mere ædelt og kunstfærdig sammensat Stof end alle andre Klassefæller, thi gør han det kan han vel betragtes som dumstolt. Hvorfor skulde han se ned paa eller undervurdere sin Ven Snedkeren eller Mureren eller deres Profession.

Det er kun mærkeligt at netop en Maler skulde fremkomme med Udtalelser i den Retning, men mulig har det sin Grund i, at flere Vinteres vedholdende Arbejdsløshed har stemt Sindet bittert og Forfatteren derfor ser saa sort paa det hele. Ganske vist er for mange Fags vedkommende den Tid forbi, da Fagmanden kunde sætte sit personlige Snille og Dygtighed som Stempel paa sit Produkt, nu er det mekaniske Hænder som besørger det. Vi behøver i den Retning kun at tænke paa en Figur i Hostrups „Genboerne"; Kobbersmed Madsen, som følte berettiget Stolthed over sin Maskine med Løvefødder og Geschweifninger.

Nu laver Maskinen Maskinen, saa den Gren af Haandværket glider efterhaanden bort, men derfor er Fagstoltheden*) paa andre Omraader ikke ude af Verden, den er tvertimod ofte direkte eller indirekte Drivfjederen hos mangen en ung Haandværker til at øve stort og godt. Hvorfor værne vi vel ellers om vort Fag? Hvorfor søge vi ellers bestandig at lære noget, og søge ved Rejser og andet at uddanne os paa vort Fags Omraade? Ellers forekommer det mig kunne vi ligesaa godt allesammen indmelde os i Arbejdsmændenes Forbund.

Man kan vel sige, at dér hvor Arbejdet ikke er rent mekanisk, men hvor Arbejderen maa bruge sin Aand saa vel som sin Haand, der findes ogsaa Fagstolthed. At han under en lang arbejdsløs Periode taber Begejstringen for sit Fag er ikke Fagets Skyld, men den herskende Samfundsforms.

C. Søndenbro.

* * *

Det synes som min Artikel har givet Anledning til Misforstaaelse og jeg er derfor min ærede Kollega taknemlig for hans Indlæg i dette Spørgsmaal.

Hr. S. definerer Begrebet Fagstolthed paa en noget anden Maade end jeg, en Defination, der gør ham berettiget til at synes, at Ordet Fagstolthed er et vel svulstigt Udtryk; han skelner ikke klart mellem Fagets tekniske og sociale Side. Det, jeg har villet betegne som Fagstolthed, er ikke dette, at man føler Glæde og Tilfredshed over sin egen eller andres faglige Præstationer, forudsat at disse indbringer den virkelige Producent et tilsvarende Vederlag. Tværtimod! Man maa misunde den, „som er glad ved sin Profession" og som med „Lyst og Fornøjelse" virker i denne, en saadan Lykke, thi takket være vore nuværende Produktionsformer er deres Antal sikkert kun faa.

Men det er Fagstolthed, hvis man endnu tror, at vort Fag er uberørt af den kapitalistiske Produktionsmaade. Det er Fagstolthed hvis man synes at vi endnu styres efter Lovene fra Lavsvæsenets Tider; det er særlig i denne Henseende at Fagstoltheden har saa stærk Rod blandt Malerne.

*) Fagstolthed synes mig at være et vel svulstigt Udtryk.

Det falder vanskeligt at se de Forhold, der direkte omgiver os – fordi man ikke vil se dem – derimod kan man udmærket faa Øje paa, hvad der ligger udenfor. Vi kan se, at det ikke længere er Kobbersmeden, der laver sin Themaskine den fremstilles nu ved Hjælp af flere Maskiner, men vi ser ikke Arbejdets Deling indenfor vort eget Fag; at Størstedelen af vort Arbejde udføres med Hænder forandrer ikke Sagen, det er samme Aarsag og samme Virkning.

Men lad os gaa ud fra, at alt omkring os fremstilles og produceres ved Maskiner, kun i vort eget lille Fag hersker en idyllisk Ro. Lavsvæsenets Tid, der synes skønnere end Tusind og én Nats Æventyr, staar i sit fulde Flor, hverken Kulrøgen fra Fabriksskorstenene elle de larmende Maskiner generer os det allermindste. Nuvel, hvad opnaas? Den opvoksende Slægt af de stadig tiltagende arbejdsløse Skarer fra de maskinproducerende Fag vil selvfølgelig søge der, hvor Udsigterne synes bedst, og Tilgangen til Faget stiger mere end Efterspørgslen efter Arbejdskraft. Thi skønt vi har hensat vort Fag i en Periode, der længst er tilbagelagt, vilde vi selvfølgelig ikke blive fritagne for at rette os efter de bestaaende Love og altsaa være ude af Stand til, at stoppe for Tilgang til Faget. Med andre Ord, de Forhold, der gør sig gældende i alle andre Fag, kan vi aldeles ikke unddrage os, idet et enkelt Fag ikke kan sætte sig og ikke staar udenfor de bestaaende Produktionsforhold.

Det er endvidere Fagstolthed, hvis man finder det uværdigt at arbejde sammen med Kolleger, der ganske vist kan udfylde deres Plads som Fagmand, men ikke har staaet de reglementerede 4 eller 5 Aar i Lære. Det bør dog tilføjes, at andre Fag er forud for os i dette Punkt, i hvert Fald i et enkelt er det saavidt mig bekendt Kotyme ikke at optage Kollegaer i Fagforeningen og altsaa heller ikke arbejde sammen med dem, naar de ej kan legitimere sig med Svendebrev.

Eller er det ikke Fagstolthed, naar man kun nødtvungent tager Arbejde hos en Mester, hvis Fortid har været optagen af anden Beskæftigelse end hvad der angaar Malerfaget selvfølgelig gaar jeg ud fra at Vedkommende ikke desto mindre har tilstrækkelig Kendskab til Malerarbejde og iøvrigt opfylder sine Forpligtelser, som Mester.

Det maa ligeledes være Udslag af Fagstoltheden naar Kolleger holder sig borte fra Fagforeningen fordi de som Regel udfører Arbejder, for hvilke ikke findes Priser i vor Prisliste, eller paa anden Maade synes at deres Forbindelse med Malerhaandværket er saa fjærn, at de for den Sags Skyld lige saa gærne kunde være Medlem af Arbejdsmændenes som Malernes Forbund.

Jeg tillægger de sidste anførte Eksempler paa Fagstoltheden en langt mindre og ikke saa vidtrækkende Betydning, men de er ikke uden Indflydelse, hvilket man aldeles ikke kan undgaa at lægge Mærke til.

Det skal indrømmes, at vort Fag endnu er et Haandværk, men det er stærkt paa Veje til ikke at vedblive dermed, det deles, om ikke i en Maalestok som andre — f. Eks. Uhrmageriet, der indbefatter ikke mindre end et Hundred og to Arbejdsakter; 102 forskellige Virksomheder, har hver for sig Andel i Fabrikationen af et Uhr. En saa simpel Ting som en Knappenaal, gennemgaar 18 forskellige Processer, med hver sit Hold Arbejdere, forinden det raa Metal ligger blankpoleret i Kræmmerens Butik.

Det kan vel have lange Udsigter, før vort Fag naar saa vidt, men Ordet Maler har en anden Betydning i Nutiden end paa Lavsvæsenets Tid, dets Udvikling i Retning af Arbejdets Deling kan ikke undgaa nogens Opmærksomhed, og at denne ikke skulle fortsætes, derpaa er der intet der tyder.

Naar vi ikke er saa fremskredne med Hensyn til Arbejdets Deling. har dette sin Aarsag i selve Arbejdets ejendommelige Karakter. Vi danner en Modsætning til næsten alle Virksomheder. Af Undtagelser kan ligeledes nævnes Murerfaget. Vort Fags Arbejde er ikke en Handelsvare paa samme Maade som f. Eks. et Stykke Bomuldstøj. Vor Produktion er ikke eksportabel – i hvert Fald ikke Hovedbestanddelen, Bygningsarbejdet – der produceres ikke Varer til Verdensmarkedet og dettes Handelskriser faar ingen eller kun en indirekte Indflydelse paa Malerarbejde. Vort Arbejdes Priser noteres ikke paa Londons Børs, og om Prisen paa amerikansk Bomuld eller engelsk Kul stiger eller falder øver dette ingen synlig Virkning paa Malerarbejde, som paa Bomulds- og Metalindustrien og derigennem paa utallige Virksomheder.

Men fordi dette er Tilfældet, fordi vort Arbejde i social Henseende indtager en saadan Særstilling, der flygtig set synes ret gunstig, er det fejlagtig at tro, at vort Fag ikke er underkastet Lovene for de nuværende Produktionsformer. Det behøver ingen nærmere Paavisning, at Forholdene i vort Fag ere yderst slette, derom er det store Flertal af saavel Mestre som Svende enige. Vi har ganske vist ikke Fagfæller, der kan betegnes som Storkapitalister, men vi ser for hver Dag der gaar, hvorledes Arbejdet mere og mere koncentreres i enkelte store Forretninger; vi har Licitationsuvæsenet, og har vi endnu ikke Kvinder i vort Fag, saa har Konkurrencen drevet Lærlingeholdet op til en uforholdsmæssig Størrelse. Arbejdets Deling fuldbyrder sig stadig. Kort sagt, de Ulemper, den frie Konkurrence har medført i de store Industrigrene, er ogsaa i vort Fag til Stede, maaske endnu i en lidt mindre Grad og lidt mere tilsløret. Dog i et Punkt – nemlig Arbejdsløsheden — har Forholdene ikke tildelt os smaaligt.

Hr. Søndenbro skriver: „ . . . men netop over for vort Fag slaar det ikke altsammen til“ og „Det er kun mærkeligt, at netop en Maler skulde fremkomme med Udtalelser i denne Retning . . .“ Det skulde glæde mig om disse Linjer havde overbevist ham om, at den økonomiske Usikkerhed og de elendige Produktionsforhold, der altsaa efter hans Mening hersker i alle andre Fag, heller ikke gør en Undtagelse fra vort, og at det saaledes heller ikke bliver mærkværdigt om en Maler — eller Malerne — har faaet Øje paa dem.

Min ærede Kollega mener, at Fagstoltheden

findes og er berettiget, hvor Ardejdets Udførelse kræver Haand og Hjærne. Meget muligt, men saa bliver det ikke noget stort Antal af Malerne, der har Brug for Fagstoltheden.

I hans Slutningsbemærkning er jeg ganske enig med ham, naar han siger, at har man tabt Begejstringen for sit Fag, er det ikke dettes Skyld, men den herskende Samfundsform. Derfor søger vi ogsaa gennem Organisationen — den faglige og politiske — at omforme Samfundet.

P. Slott.

Paa Jagt efter Ugelønnen.

En Skitse.

Fortalt af vedkommende og sat i Pennen af G. — Vendelbo.

„Hør, Kammerat, nu er det snart Fyraften! Saa kan vi komme hjem og faa vore Syle."

„Ja, det var ligegodt briljant med Fagforeningen, at den fik Udbetalingen sat til Fredag Aften i Stedet for Lørdag."

„Det har du Ret i, Peltrup; nu behøver Madammen da ikke at jage Livet af sig Søndag Morgen, for at faa fat i en Smule Madvarer, og saa ta'e, hvad der er bleven til vers."

„Men hør, Borup, hvordan tror du egentlig, „den standhaftige" sidder det. Jeg har hørt, at han ikke skal være rigtig fint Papir."

„Aa, hvad det anbelanger, saa hører man jo saa meget; det er da en flink Mand, og vi faar vel nok det Par Skilling, vi skal have. — For Resten er det nu slet ikke pænt, at gaa og kalde sin Mester ved saadant et Øgenavn."

„„Den standhaftige"! Hahaha! Du bliver sentimental, Borup. — Jeg har en Gang læst en Historie om den standhaftige Tinsoldat. Maaske vor Mester har vist sig særlig tapper som Landsoldat eller saadan noget, siden han har faaet det Navn."

„Aa, et Øgenavn kan man jo sagtens faa, særlig hvis man er heldig. Men nu er det Fyraften; lad os nu se at komme ind i Lille Kongensgade og faa vore Knapper."

„Hør," sagde Borup paa Vejen ind til Byen, „jeg skal fortælle en Historie fra mine Drengeaar, som faldt mig ind, da du nævnede den standhaftige Tinsoldat. Ser du, jeg var jo kommen i Lære inde i Provinsbobstaden, og en Søndag, jeg var hjemme paa Landet, gik jeg op og besøgte min gamle Præst. Det var saadan en gammel, velvillig Fyr. Han tog glædestraalende imod mig og sagde: „Du kan rigtignok være stolt af dit Fag, Peter. Har du hørt det Kup, Malerne inde i København har gjort?" — Jeg maatte tilstaa, at jeg intet havde hørt. — „Jo, nu skal du høre, jeg læser her i Berlinske Avis, at denne hersens Socialistfører Poul Geleff, havde indvarslet Malerne til et Møde, for at forføre dem med Internationales vanvittige Teorier om Fagforeninger og hvad alle deres Tøjerier nu hedder. Men som han staar allerbedst og leverer sin Lirumlarum, saa er der en af Malerne, der med kraftig og velklingende Røst istemme Fædrelandssangen „Den Gang jeg drog af Sted", idet han vendte sig om og gik. Og, hahahaha nu kan du tænke dig, Peter, alle Malerne marsjerede ud af Salen med taktfaste Skridt, istemmende den tapre Landsoldat."

„Nejda, hvor det har maatte godtet en gammel Præstesjæl. For Resten er det underligt at tænke sig, hvor Begivenheder og Indtryk hurtig veksler og glemmes her i København Jeg, som er født her i Byen, og har levet her al min Tid, har aldrig hørt den Historie, og dog maa der jo være mange Malere, som maatte kunne fortælle derom."

„Det har du Ret i, Peltrup, men de fleste af dem, der var med, er vel nu komne til en bedre Forstaaelse af Tidens Forhold, og saa holder de ikke af at tale dérom."

Da de kom til Lille Kongensgade, hvor Mesteren boede, traf de ham heldigvis hjemme. Paa rolig og besindig Maade — „den standhaftige" kan være meget „besindig" — udviklede Mesteren imidlertid, at han ingen Penge havde hjemme i Øjeblikket, men Jakob — Lærlingen — var netop sendt med en Regning paa Kristianshavn, til en Kunde, hos hvem han vidste, at Pengene faldt sikkert, de skulde bestemt faa deres Ugeløn i Morgen.

„Vi kan jo gærne vente, til Jakob kommer hjem," tillod Peltrup sig at indvende

„Nej, han har flere Ærender paa Vejen, — desuden — jeg skal gaa nu — men jeg skal til Li g i Morgen Formiddag paa Vestre Kirkegaard. Gaa bare ud paa Villaen og fortsæt Deres Arbejde i Morgen tidlig, saa skal jeg straks komme derud med Penge, saa snart jeg kommer fra Begravelsen."

„Vi kan vel faa 30 Kr. hver?" spurgte Borup.

„Ja, med Fornøjelse! Farvel!"

Paa Grosserer Johnsens Villa paa Frederiksberg arbejdede Peltrup og Borup ufortrøden til Kl. 3 Lørdag Eftermiddag, saa begyndte Ventetiden at falde dem lidt lang; men den blev 4 og den blev 5 uden at „Mester" kom med Penge.

„Han ta'r sig vist et ordentligt Gravøl," bemærkede Peltrup, „bare han ikke drejer os en Knap."

„Aa, han lovede jo saa bestemt; men han kan have faaet Forhindringer. Du skal se, han kommer nok til Fyraften."

Da Klokken var bleven 6 og Svendene havde klædt sig om, uden at „den standhaftige" havde vist sig, begyndte selv Borup at blive betænkelig ; „men vi maa dog vente paa ham lidt endnu," sagde han, „det nytter vist ikke at gaa ind i Lille Kongensgade."

Kl. 8 kom Grosserer Johnsen ind i Stuen, hvor Svendene opholdt sig. Forundret spurgte han dem om Grunden til deres Nærværelse.

„Vor Mester lovede at komme i Formiddags med vor Ugeløn", svarede Peltrup, men han bliver jo helt borte, og kedelig er det for vi har ingen Ting at give Madammen til Husholdning.

„Hvorfor er De saa ikke gaaet hjem til ham?"

„Det havde ingen Ting nyttet, vi skulde have haft vor Løn i Aftes, men da kom han med Udflugter, og nu bliver han rent væk imod sit Løfte".

„Naa, her har De 10 Kroner, saa maa De klare Dem til De træffer Deres Mester".

De jollede nu af til Lille Kongensgade, hvor Læredrengen Jakob stod i Porten og grinte nok saa smørret da Svendene kom

„Er Mester hjemme" spurgte Pelstrup.

„Nej! han er taget ud til Fabrikant Poulsen paa Carolinevej, der skal være stort Selskab i Aften".

„Det var som Pokker! Hør Borup, vi tager der ud, faar vi ingen Penge, saa kan vi i det mindste drille ham og det har han ærligt og redeligt fortjent".

„Er du tosset! Hvad kan det hjælpe, vi kan jo ikke engang faa ham i Tale"

„Jo, vi skal nok træffe ham, jeg kender Tjenestepigen, for jeg har arbejdet der i Huset".

„Saa, lad gaa da! Hør, Carolinevej det er jo den Vej der danner Landgrænsen „fra Sundet over Slukefter"?

„Ja rigtig, men jeg fik ingen Landpenge, for Villaen ligger paa den sydlige Side af Vejen".

„Gud Peltrup, er det Dem!" udbrød Tjenestepigen, da hun lukkede op for Svendene, „men hvad vil De dog her paa denne Tid?"

„Det skal jeg sige Dem Jomfru, vi skal ha'e fat i vores Mester, han skal nok være her?"

„Men Gud, Selskabet skal lige til at spise."

„Kan De ikke liste Dem til at sige til ham, at hans Svende er her efter deres Ugeløn."

„Jo, men først efter Bordet."

„Godt, saa gaar vi et Svip op til Slukefter og faar os en Bajer saa længe."

Efter nogen Tids Forløb kom Svendene igen, men Pigen havde glemt at sige noget til Mesteren. Fru Paulsen, der netop var i Køkkenet, hørte deres Ærinde, blev forbitret og fortalte til Selskabet om et Par Vagabonder der vilde gøre Skandale med Malermesteren. Og Skandale blev der, for „den standhaftige" var ude af Stand til at tale med Svendene. — Han sad nok og sov i en Lænestol.

Søndag Formiddag mødte vore Svende i Lille Kongensgade, hvor Malermesterens Frue ikke saa ganske blidt tog imod dem: „De maa jo skamme Dem at gøre Skandale i en pæn Familje."

„Ja, der er vist nogen der maa skamme sig, at holde ærlige Folk for Nar," ytrede Peltrup, men kan vi faa vor Ugeløn, vi skal ha'e 30 Kr. hver. Det vil sige Grosserer Johnsen har givet os 10 til at dele om".

„Her har De 20 Kr., gaa saa Deres Vej! De kan umulig komme til at tale med min Mand."

„Vil De herud!" raabte en rasende Stemme i Døren, det var „den standhaftige". — — —

„Uh, sikken et Ho'ede han havde," sagde Borup til Pelstrup, da de var kommen ned paa Gaden.

Medlemsliste.

I den sidst udkomne Medlemsliste er beklageligt nok indløbet et Par Fejl, som hermed bedes rettet: Medlem Nr. 585 L. P. Andersen er fejlagtigt opført som „Slettet"; Medlem Nr. 576 Axel Danielsen, helt udeladt og for Medlem Norgren er angivet 89 istedetfor 85 som Indmeldelsesaar.

Ny Afdeling.

Vore Kolleger i Nakskov har oprettet en Fagforening og indmeldt denne under Malerforbundet. Med Ønsket om et heldbringende Samarbejde hilser vi dette sidste Led i vor fælles Organisation.

Til Afdelingerne.

Ved Udstedelsen af Rejsebøger bedes d'Hrr. Formænd nøje paasé at ingen Bog paategnes til Understøttelse uden at Lovene fuldt ud blive overholdt. Det samme gælder selvfølgeligt ved Udbetaling af Understøttelse. Til Efterretning anføres nedenfor Vejlængden mellem de forskellige Afdelinger saaledes som den findes opført i „Provinsial Leksikon" over Danmark af Chr. B. Jensen:

Aalborg 10¼ M. Randers 5¼ M. — Aarhus 9½ M. - Vejle 12 M. — Esbjerg 18 M. - Odense 10 M. — Vejle. Odense 13½ M. Nakskov 6¾ M. — Nykøbing 13 M. - Køge 3 M. Roskilde 4 M. — København 4½ M. Hillerød 3 M. — Helsingør. København 8 M. - Holbæk. København 12 M. — Slagelse 10 M. Odense.

Ovenstaaende er at forstaa saaledes, at Tallet viser Afstanden mellem de to Byer det har paa hver sin Side.

I Roskilde vil paa Grund af indtrufne Omstændigheder ikke blive udbetalt Rejseunderstøttelse foreløbig.

Fra Afdelingerne.

København. Den halvaarlige Generalforsamling afholdtes den 3. Oktober. Emil Clausen dirigerede. Dagsordenen var Forhandlingsbogens Oplæsning, Beretning om Virksomheden, Regnskabet, Valg af Bestyrelse og Revisorer og Forslag vedrørende Skumring af Mahogni. Efter Forhandlingsbogens Oplæsning aflagde Formanden Beretningen, som enstemmig godkendtes. Det reviderede Halvaarsregnskab ligeledes. Til Bestyrelsen genvalgtes P. Slundt, Chr. Andersen og C. W. Christensen og valgtes C. Winther og Aug. Hardt. Supleanter bleve Ludv. Petersen, A. P. Nielsen og V. Rasmussen. Til Revisorer henholdsvis til Fagforening og Forbundet valgtes C. Loldrup og M. Deleuran, Suppleanter L. Lauritzen og N. H. Foss. Et Forslag om at tillade Skumring af Mahogni blev forkastet med overvældende Majoritet.

Odense. Ordinær Generalforsamling afholdtes den 24. Oktober. Til Formand genvalgtes C. M. Jørgensen og til Næstformand valgtes J. C. Nielsen.

Roskilde. Formanden L. Laursen har forladt Byen uden at meddele noget om sit Opholdssted og uden at aflevere hvad han har opbevaret af Foreningens Ejendele.

Esbjerg. Afdelingen indviede i Søndags sin nye Fane, hvorom Referat vil følge i næste Nr. af Fagtidenden.

BEKENDTGØRELSER.

„Malerforbundet i Danmark".

Alle Sager Forbundet og Fagtidende vedrørende bedes adresserede til Sekretæren, **Rudolf Poulsen, Ryesgade 37, 2. Sal.** København Ø.

Hovedbestyrelsen afholder ordinært Møde den sidste Mandag i hver Maaned.

Fortegnelse over Formændene i Forbundets forskellige Afdelinger:

København.	Malernes Fagforening, Rudolf Poulsen, Ryesgade 37, 2. S.
Hillerød.	V. Olsen, Mørkegade 178.
Helsingør.	Chr. Hansen, Stengade 73.
Roskilde.	L. C. Gottschalk, Blaagaardsstræde.
Holbæk.	C. Dybdahl, Lobæk 52.
Slagelse.	H. P. Jensen, Løvegade 305.
Køge.	H. P. Hansen, Nørregade 190.
Nykøbing F.	A. H. Petersen, Søvejen 52.
Odense.	C. W. Jørgensen, Pjentedamsgade 40.
Aalborg.	T. C. Sørensen, Niels Ebbesensgade 31.
Randers.	M. Høeg, Nygade 3.
Aarhus.	P. Petersen, Skovvejen 12.
Esbjærg.	J. Jensen, Kongensgade 52.
Vejle.	M. P. Holm, Fjællegade 91.
Nakskov.	C. J, Andresen, Nikolajgade 208.

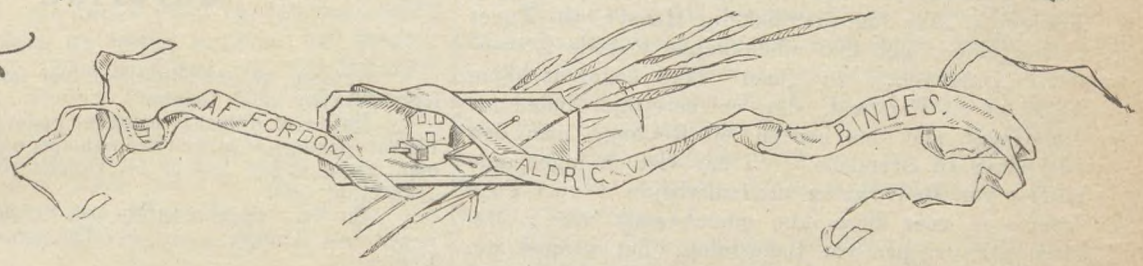
Malersvende-Sangforeningen af 1878

afholder

Sangøvelse hver Fredag Aften Kl. 9 paa „Søfryd", hvor nye Medlemmer optages.

Redigeret af Rudolf Poulsen.
Trykt hos J. Henriksen, Rømersgade 22, København.

FAGTIDENDE FOR MALERE.

December. | Udgivet af Malerforbundet i Danmark. | 1894.

Vore Arbejdsforhold.

Den sociale Side af Arbejdsforholdene i vort Fag frembyder ikke noget muntert Skue.

Den moderne Produktionsmaade har lagt sin jærntunge Haand ogsaa paa denne Gren af Haandværket. De bundne Lavsformer med deres ordnede og planmæssige Forhold, staar for mange — eller i hvert Fald en stor Del — af saavel Mestre som Svende, som et Ideal af en Produktionsform i Modsætning til den nuværende. Og ganske rigtig; det maa indrømmes, at Lavsvæsenets Tider bød paa en ganske anden økonomisk Sikkerhed for Fagets Medlemmer og da i Særdeleshed Mestrene, end Tilfældet er siden Konkurrencen blev given fri. For Svendenes Vedkommende er vel Forskellen mindre, hvis man ser bort fra den stedse stigende Arbejdsløshed; men det er ganske vist ogsaa en Faktor, man ikke let kan se bort fra.

Paa hin Tid var det den stræbsomme, den dygtige, der havde størst Sandsynlighed for en gunstig økonomisk Tilværelse. Nu derimod er det ofte — vi siger ikke altid — den mindre dygtige, den mere hensynsløse, den, for hvem det er ligegyldigt om Faget gaar denne eller hin Vej, blot der gøres Forretning, ofte uden Gevinst, det kommer kun an paa at knuse Konkurrenten, det er ham, der har de største Udsigter til at sejre, men fremfor alt er det den kapitalstærke, den pengestærke.

Saaledes er Forholdene, det behøver næppe nærmere Paavisning, det er et Faktum, vi hver eneste Dag har for Øje, og hvis Virkninger vi alle føler i større eller mindre Grad, Mestre som Svende. I dette ene Punkt mødes vore Interesser og bliver fælles — eller de maatte kunne blive fælles.

Hvis to Mænd staar og taler sammen, men forøvrigt er uenige om det meste mellem Himmel og Jord, og de da samtidig trædes paa Fødderne, tør man i de fleste Tilfælde sikkert gaa ud fra, at de i skøn Enighed vil søge at gribe Synderen og i heldigste Tilfælde lade ham løbe med en alvorlig Advarsel. Skulde det samme ikke kunne tænkes mulig overført paa et andet Forhold?

Det er vel nok en sindssvag Tanke — man vover næppe at udtale den af Frygt for at blive indlagt til Observation — at tænke sig Svendene og Mestrene, de respektable, gennem deres Organisationer arbejde sammen for Eksempel paa at hæmme Smudskonkurrencen, det laveste af alt det simple, den Konkurrence der gaar saa vidt, at et Tilbud bliver lavere end hvad Arbejdsløn og Materialier andrager. Saadanne Tilbud er sikkert hyppigere end man aner, men selv om der dog kun sjældent gaas saa vidt, er enhver Licitation en lærerig Begivenhed, og man kan vanskelig frigøre sig for den Tanke, at Bedrageri maa finde Sted, et Bedrageri, som Loven ikke rammer — naa, saa er det vel intet Bedrageri. Ved en saadan Samvirken vilde meget kunne naas; thi man vilde simpelt hen forstøde den Mand fra sit Selskab, fra sin Organisation, der „fuskede", d. v. s. arbejdede under en fornuftig Betaling, og det hvad enten han var Mester eller Svend. Derved var alle hjulpet, Arbejdsmængden vilde ikke derved formindskes.

Men for at noget saadant i det Hele taget kunde ske, maatte først et stort Arbejde gaa forud i begge, men specielt i Mestrenes Organisation, et Arbejde, der ganske vist lettedes, naar begge virkede i Forstaaelsen af den fælles Interesse.

Svendenes Organisation er ikke fuldkommen, men Mestrenes er langt mere mangelfuld og det ikke alene i kvantitativ Størrelse, men særlig i dens Indhold, dens Aand. Mellem Mestrenes Flertal hersker endnu en grundforkert Opfattelse af Tiden, dens Forhold, dens Udvikling; man er ikke fulgt med, den antikverede, smaaborgerlige Tænkemaade er endnu raadende, og — i hvert Fald indtil seneste Dato — en vedvarende benægtende Anerkendelse af Arbejdernes organisatoriske Ret, langt mindre Tale om at indlade sig paa Forhandling, om ogsaa denne gav Udbytte til en selv. Den gamle, kvalme Stueluft

maa luftes ud og erstattes med den, der nu gennemtrænger den økonomiske Udvikling af Samfundsforholdene, og naar saa dette var sket, maa Mestrene tage fat paa et Agitationsarbejde i Lighed med Svendenes.

Som man ser et ikke ringe Arbejde, men det betaler sig om det nogensinde lykkes.

Ovenstaaende Linjer skylder en Provinsmester deres Fremkomst. Han beklagede at man, d. v. s. Forbundet, ikke tog tilstrækkelig Hensyn til Faget i sin Helhed, men kun udelukkende virkede i Svendenes Interesser. At „man" ikke søger at højne Faget er en Paastand, der er berettiget inden for Malerfaget, men den har en fejl Retning, naar den adresseres til Svendene. Vi har vistnok ingensinde nægtet vor Medvirkning til Samarbejde i vort Fags Interesser, naar disse ikke udelukkende var i Mestrenes Favør paa vor Bekostning, det samme kan ikke altid siges om Mestrene. I København har Fagforeningen adskillige Gange faaet et afvisende Svar af Lavet paa en Henvendelse i nævnte Retning. Naar dette i den senere Tid i mindre Grad har været Tilfældet, tør man vel heri se ikke alene en Tilkendegivelse af Organisationens Berettigelse og Nødvendighed, men ogsaa en Afvigelse af Mestrenes hidtidige, lavstidsmæssige Tænkemaade og deraf følgende smaaborgerlig, konservativ Optræden og Handling.

Men det er ogsaa paa høje Tid. Den moderne nationaløkonomiske Videnskab er forlængst ude over dette Standpunkt. En Nationaløkonom, der ikke er Socialist, udtalte nylig, at man maatte hilse Arbejdernes Organisation, Dannelsen af Fagforeningerne med Tilfredshed, ikke blot fordi disse i høj Grad bidrog til at hæve Arbejdernes aandelige Niveau, deres sociale Livssyn, men ogsaa og særlig fordi de danner en Modvægt og ligesom lægger et Baand paa den frie Konkurrence, der saa mægtigt har forøget det nationale Arbejdes Produktivitet, og hvis Princip er godt, holdt indenfor visse Grændser.

Beskyldningen for, at Forbundets Virksomhed skulde have en skadelig eller uheldig Indflydelse paa vort Fag, at dets hele organisatoriske og udadtil virkende sociale Arbejde skulde være medbestemmende Aarsag til den tilbagegaaende eller opløsende Tilstand og ugunstige Konjunkturer, der behersker Faget, maa bestemt tilbagevises. Tværtimod! Vi kan være overbeviste om, at havde der ingen Organisation været, vilde Forholdene have set ganske anderledes ud, men ikke i nogen heldigere Retning. Og naar vort Fag befinder sig paa det Standpunkt hvor det er, naar det ikke i større Udstrækning end sket er, har formaaet at stramme den frie Konkurrences Tøjler, da bærer Mestrene Skylden herfor. Fra deres Side, i hvert Fald for Kjøbenhavns Vedkommende og indtil den sidste Tid ogsaa for Provindsernes, er kun en ringe, for ikke at sige slet ingen Agitation udfoldet for Tilslutning til deres Foreninger, og de alt bestaaende af disse har vistnok mere været optagen af den umulige Tanke, hvorledes man bedst kom Fagforeningen til Livs, i Stedet for at vise Tegn til frivillige Forhandlinger med denne.

Som sagt, kan den ærede Provinsmester formaa sine Kolleger Landet over, til sammen med Malerforbundet at rette et Slag mod det vildeste af den vilde Konkurrence — det forekommer mig at være det Spørgsmaal, hvorom man letest maa kunne samles - da tør han sikkert paaregne vor Støtte i videste Udstrækning.

P. Slott.

Mareridt.

Gennem de nedrullede Gardiner falder Morgensolens første Straaler ind i Værelset.

Det er et hyggeligt møbleret Soveværelse, som i Øjeblikket skæmmes af spredte Papirstumper omkring paa Gulvet; man læser endnu hist og her Ordene „Generalkvittering", „Erklæring" osv.

En Mand ligger udstrakt paa Sengen, nu og da bevæger han Armene, snart i rolige, snart i stærke Slag i Luften.

Han sover, han drømmer.

Se! Det ellers smukke Ansigt fortrækker sig til bitter Vemod blandet med hæftig Vrede.

Nu taler han, men hvilke pinlige, usammenhængende Sætninger.

„2000. Kun et Hundrede; stakkels Mand, at det skulde gaa mig saaledes. Hvo kunde vide det, og ingen Ting har jeg forsømt; alt hvad der syntes brugbart anskaffede jeg: Kvitteringer, Erklæringer, Attester, Lønningsudskrifter og den ypperste af Lovkyndighedens Engle stod trolig ved min Side med Raad og Daad, men hvad hjalp det — — 100, 100, Et Hundrede — — — 2000, skønne Tal, svimlende Højde, dig naaede jeg ikke. — — — O, Du Retfærds stolte Gudinde, riv Bindet fra dine Øjne, at Du kan skue min Elendighed og se de Kvaler, hvori Du har stedet mig; guddommelige Kvinde, sligt havde jeg ikke tiltroet Dig; dit Hjærte maa være — — Se, se, hvor de griner mig op i Ansigtet, de forbandede Marer, aldrig lader de mig i Ro; Nat efter Nat skal jeg plages af deres maabende Grin. Ørene tudes mig fulde af det væmmelige 100, 100, 100. Vidste jeg blot et levende Raad: thi dette udholder intet Menneske; det er som 2000 smaa Djævle bestandig sang, sang, sang det evindelige 100, 100, 100.

Jeg flygter, Verden er stor, bort maa jeg:

Gennem Skoven vil jeg strejfe,
der hvor Kilden risler blødt,
hvor de stolte Hjorte spanke,
og hvor Droslen synger sødt.

Op paa Bjergene jeg iler,
mod den bratte Klippetop,
hvor den lyse Sol bestraaler
Borgruinens mørke Krop.*)

Under de hæftige Bevægelser har vor Ven skiftet Plads, saaledes at han nu befinder sig liggende paa Gulvet med forslaaet Albu; i det samme banker det paa Døren og Læredrengen træder ind. „Men hvad er dog det med Mester?" udbryder denne.

„Av! Min Arm! Peter, skynd dig og hent for 10 Øre Hefteplaster".

„Ja men Mester, Svendene staar nede paa Værkstedet, de vil tale med Dem." „Svendene, hvad vil de, nu vil de maaske igen have Penge."

„Nej, de siger de vil ikke arbejde længere for dem; det har de vedtaget i deres Forening."

„Hvor dog Uheldet formaar at gøre et Menneske fattet og taalmodig, denne skæbnesvangre Efterretning modtager jeg med en behersket Ro, skønt det endnu er det haardeste Slag. Peter, vil Du hurtigt pakke min Kuffert; en anden, en bedre Luft end denne vil jeg herefter indaande."

Farvel! Du utaknemmelige Land, Farvel.
Hør, hvor Ildhesten stønner i det fjærne.

Inferno.

---

*) Heine: Harzrejsen.

Stiftelsesfest.

Den 20. November fejrede Malernes Fagforening i København sin 13-aarige Fødselsdag ved en Fest i Forsamlingsbygningens store Sal.

Antallet af Deltagere i vor Stiftelsesfest vokser ikke i samme Forhold som Foreningen, og skøndt Aarstiden ikke er den gunstigste, burde vor Stiftelsesfest absolut tælle langt flere end Tilfældet er, thi man skal sikkert lede længe efter en Sammenkomst af en mere fornøjelig og festlig Karakter end denne.

Ved halv Ni-Tiden samledes man ved Bordet, hvor Formanden, Rudolf Poulsen, bød Velkommen og bragte en skriftlig Hilsen fra vore tre Kolleger i Wien: Stralendorff, Chr. og H. P. Nielsen.

Efter at man havde ladet en Del af Maden vederfares sin Ret, blev følgende af det kendte Mærke „Eozelos" skrevne Sang, sunget:

Mel.: Hr. Peter kasted' Runer over Spange.

Naar vi en Sommers Tid har maattet rakke
Og henad Vinteren det monne lakke
Vi længes mod et Gilde
Til Minde om den Dag.
Da Kammerater vilde
Sig samle i vort Fag.
Tretten Aar siden da er rundet —
Tretten Aar Broderbaand har bundet.
Tretten Aar.

Nu trindt om Bordet vi har taget Sæde.
Vi ønske vil hverandre Held og Glæde.
Et Held, der bedre batter,
End det, som „Jacob" fik —
Ja, I vel sagtens fatter,
Mod hvem jeg ta'r Bestik.
Tretten Aar ej han os skal søle,
Tretten Aar faar han vel at føle.
Tretten Aar.

Den Tro, at Tallet „tretten" er uheldig,
Begynder jo at blive lidt affældig.
Ejheller skal den Næring
Erholde her hos os.
Endskønt vi fik Belæring,
Vor Priskurant til Trods.
Tretten Aar gjaldt for os „Akkorden" —
Tretten Aar — Dagløn gik i Orden —
Tretten Aar.

I Fald „Akkord" forsvinder ej vi græde,
Men os ved Hof- og Stadsretsdomme glæde.
At sige, da vi skulde
En Lavmaals Løn slaa fast,
Som Mestrene tilfulde
Maa give sig i Kast.
Tretten Aar tog vi fat med Læmpe,
Tretten Aar — for vort Brød at kæmpe,
Tretten Aar.

End haabe vi vort Maal ved Samarbejde
Med Mestres Laug at naa foruden Fejde —
Dog et vi vil betragte
I større Grad end før,
Som faglig Magt de agte
Vor Fagforening bør.
Tretten Aar synes de end lange —
Tretten Aar, skal den leve mange.
Tretten Aar.

Eozelos.

Herefter talte J. Jensen for Foreningen. Det glædede Taleren at se den betydelige Fremgang, Foreningen i de sidste Aar havde taget, saameget mere som denne ikke skyldes en kunstig Agitation, en øjeblikkelig Stemning, men en rolig og besindig Udvikling. I Modsætning til en stor Del andre Fag, har man ude i Byen i lange Tider ikke hørt noget til Malerne; dette maa ikke opfattes som en Tilbagegang eller blot Stillestaaen af vort Fags Bevægelse. tværtimod! Jo mere stille og ubemærket en Fagforening udvikler sig, desto solidere og fastere bliver Grundlaget for dens Organisation, og det er netop det, der har været Tilfældet med vort Fag i den senere Tid.

Er endnu, trods vor forholdsvis gode Organisation, Forholdene slette, bør man stedse huske, at jo stærkere, jo bredere Arbejderbevægelsen bliver, des større bliver ogsaa den Modstand, der fra anden Side ydes, indtil den ene Parts Modstand er brudt.

Til Slut mindedes Taleren vore organiserede Kolleger i Provindserne og udbragte et „Leve Malernes Fagforening".

Som en Overgang fra den alvorlige til den gemytlige Del af Festen, afsang man derpaa den at „Nr. 66" skrevne Sang, der særlig var egnet til at vække munter Stemning,

Hør selv!

Mel.: Baller man los.

Vi vil synge en Sang, ganske lille.
Om det Aar, som vi nu har lagt bag, ligger os bag,
Nærmest regnes det kan til de stille,
Det gav Fremgang saa jævnt uden Jag, ikke med Jag.
Medlemslisten viser endnu, og det er saa trist,
Folk, som ogsaa sidst, „Slettet" stod forvist,
Men for hvert Aar bliver større dog vort Medlemstal.
Siges det skal, uden alt Pral, stiger vort Tal.

Vi har tabt et Par Sager famøse.
I vor Prisliste fandt „Bjerg" et Hak, sikken et Hak.
Intet Tillæg paa Kehlstød de „løse"
Skal vi have for Mat og for Lak, sikken en Lak.
Det var kontra just hvad Voldgiftsretten havde „kendt" —
Hvem kan være tjent med, at sligt er hændt?
Der maa gives Voldgiftsretten største Myndighed,
Denne Besked, fyldig og bred, „Lavet" nu véd.

Enghoff skød nok en Slags Papegøje.
Hof- og Stadsrettens Dom gav ham Ret, sikken en Ret.
Den beregned' det Hele saa nøje —
Hundred' Daler til ham paa et Brædt, sikken et Brædt.
Vil man knuse os med Bøder og Erstatningssag,
Gøre os til Vrag, prøve med os Tag?
Godt, saa véd vi vor Forening Kræfter endnu har —
Pippet ej ta'r, fra os en Nar — Tingen er klar!

Tænk, hos Rüttel og Olsen, „den norske".
Og hos Wiener- og Dresdener P. sikken et P..
Maatte Fogden en Status udforske,
Svendeløn fandtes ej hos de tre, sikken dog tre.
Nej, hvor intet er, har Malersvenden tabt sin Ret —
Den Moral vi let drager ud af det
Er, at ikke alle Mestre man tør gi' Kredit,
Ellers det tidt, bringes for vidt, ender kun skidt.

Nu vi slutter vor Sang for i Aften,
Visen skal ikke gøres for lang, ikke for lang.
Kom et Stænk kun i Glasset af Saften,
Saa faar Stemmen en langt bedre Klang, sikken en Klang.
Med et „Leve" for vor Fagforening endes kækt,
Trettenaarig Knægt, virker dog med Vægt;
Gid du altid vore Krav med Ære hævde maa —
Maalet at naa, vil du forstaa, stoler vi paa.

Nr. 66.

Afvekslende med Taler og ovenstaaende Sange overraskede Malersvende Sangforeningen fra Salens Balkon Deltagerne med nogle smukke Numre.

Derpaa tog Dansen sin Begyndelse, senere afbrudt af „et Glas", ved hvilke taltes for Formand-

den, J. Jensen, Sangenes Forfattere, Kvinden og „Forbundet".

- tt.

Faneindvielse.

Søndag den 4. November indviede Afdelingen i Esbjerg sin Fane ved en Festlighed, der afholdtes i Hotel „Spangsberg"s store Sal. Afdelingens Formand J. Jensen bød Velkommen og slog — efter at en Sang var afsungen — det første Søm i Fanen for Sammenholdet, det, som i Foreningens korte Levetid havde vist sig saa fortrinligt og baaret gode Frugter, og som i Fremtiden forhaabentlig yderligere maatte blive befæstet.

Næstformanden B. Hauptmann udviklede, hvorledes Anskaffelsen af Fanen var bleven mulig, og hvilken Betydning den som Samlingsmærke tilkom. Med Ønsket om, at den alle Dage maatte mane os til Enighed i Arbejdet for vore fælles Interesser, slog Taleren det andet Søm i Fanen.

Sekretæren for Malerforbundet Rudolf Poulsen fik dernæst Ordet. Han overbragte en Hilsen fra Afdelingen i København og takkede for det hæderfulde Hverv at skulle tale ved denne festlige Lejlighed. Det er jo saaledes, at den privatkapitalistiske Samfundsordning ikke i nogen Retning har det Heles Tarv for Øje. Om der findes Ekistensbetingelser for os Arbejdere betragtes ikke som Samfundssag, og hvad mere er, umuliggøres i højeste Grad ved det gældende System, som ved alle Lejligheder søger at udnytte og udbytte os i Kapitalens Favør. Under disse Omstændigkeder vil den enkeltes Krav ikke blive hørt, og al Tale om humane Arbejdskøbere falder derfor betydningsløs til Jorden, saavist som vild og planløs Konkurrence tvinger selv den mest humane til at se bort fra, om de Forhold, der bydes Arbejderne, er menneskeværdige eller ej.

For os er derfor kun en Vej at gaa. Vi maa lægge vore Kræfter sammen og „løfte i Flok" det, den enkelte ikke formaar at rokke. Vi maa betragte vor Organisation som vor Livssag og sætte al vor Energi ind paa Agitation for denne. Erfaringen viser os tydeligt nok, at vi uden Organisation vil blive budt elendige Forhold uden Grænser, medens vi gennem vor Organisation dog nogenlunde kan yde Modstand. Skønt Arbejdernes Organisationer vel intet Steds endnu har naaet den Grad af Fuldkommenhed, som bør være Idealet, saa er der ligefuldt opnaaet betydelige Fordele paa Arbejds- og Lønforholdenes Omraade, og mere vil kunne naas, naar vi alle gør vort til at ruske op af Døsen de Kolleger, som endnu trindt omkring staar sløve og uforstaaende overfor de Bestræbelser, der udfoldes gennem Organisasationen, og som ogsaa har deres Vel for Øje. Lad os altid huske, at vi i Organisationen har vor eneste Støtte i Kampen for Tilværelsen, og at Ligegyldighed paa dette Punkt er Ligegyldighed mod os selv.

Taleren sluttede med et af Hurra besvaret „Leve" for Organisationen i Almindelighed og Malernes Fagforening i Esbjerg i Særdeleshed, der trods sin korte Levetid dog allerede havde set praktiske Beviser paa Organisationens Værd. Med Ønsket om, at Malerne i Esbjerg til alle Tider vilde sætte en Stolthed i at fylkes under deres Fane, og at den altid maatte vaje over maalbevidste Kolleger, slog Taleren det sidste Søm i Fanen, som derefter udfoldedes.

Fanen, som er af blaat Silketøj og i Bannerform, er malet overordentlig smukt og gratis af Malermestrene Jørgen & Niels Hansen i Esbjerg (af hvilken den første i sin Tid, som Medlem af Afdelingen i København, ligeledes gratis udførte det smukke Malerarbejde paa dennes Fane). Paa Fanens midterste Del er malet en kvindelig Figur, over hvilken staar: „Malernes Fagforening for Esbjerg og Omegn", medens der forneden i Hjørnerne staar: „Stiftet 8. April 1894."

Efter at Fanen var afsløret, blev nedenstaaende Sang af B. Hauptmann afsungen:

Nu lysner det Brødre, snart gryer den Dag,
Da Trældommens Lænker er brudt,
Vi frejdig gaar fremad til Kamp for vor Sag
Du har mig din Næve jo budt,
At Skulder mod Skulder som Brødre vi staa
Og kæmper til Maalet vi naa.

Vi Mennesker er, og vi vil have Ret
Til at leve og bygge paa Jord.
Vi er ikke Trælle af ringere Ætt,
End den Pengesæks Stormatador,
Eller adelig Junker med fine Maner,
Som Dagdriverlivet har kær.

Nej adelig er kun den Arbejdets Mand,
Som selv vil fortjene sit Brød;
Vi længe nok trælled' for øverste Stand,
Den fraased' imens vi led Nød,
Retfærdig Fordeling, Parolen nu lød,
Af Arbejde, Hvile og Brød.

Se derfor vort Banner saa stolt og saa frit
Vi hæve for Frihed og Ret,
Og stadig gaar fremad med taktfaste Skridt,
Den oplyste Arbejderhær.
Ej Hovmod og Dumhed skal standse vor Gang,
Nej fremad med jublende Sang.

Medlem af Afdelingens Bestyrelse Carl de Voss takkede derefter enhver, der havde givet Bidrag til Fanen og enhver, som havde givet Møde ved Festen.

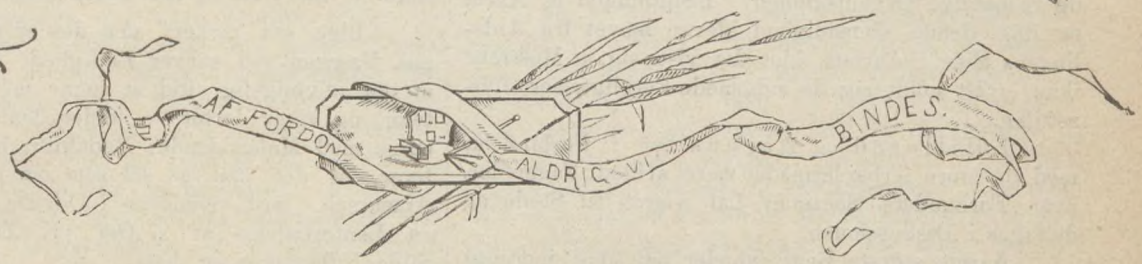
Endvidere udtalte forhv. Gaardejer S. Andersen sig meget sympatetisk for Arbejderne og deres Bestræbelser for gennem Organisation at forbedre deres Kaar.

Formanden takkede Andersen for hans Udtalelser og sluttede den alvorlige Del af Festen med et af Hurra besvaret Leve for Malerforbundets Sekretær.

Efter at have marscheret Salen rundt et Par Gange med Fanen i Spidsen og til Arbejdermarschens Toner, tog Dansen sin Begyndelsen og sluttede først hen ad Morgenstunden.

Redigeret af Rudolf Poulsen.
Trykt hos J. Henriksen, Rømersgade 22, København.

FAGTIDENDE FOR MALERE.

Januar. | Udgivet af Malerforbundet i Danmark. | 1895.

Nytaarshilsen.

Et Aar er nu slut og for evigt lagt bag —
Nu er det vor Pligt at se efter
Om ret vi benytted' hver eneste Dag
Og aldrig bortødslede Kræfter;
Om altid blev gjort hvad der stod i vor Magt
For stærkt vores Forbund at gøre;
Om altid vi tog os for Sløjhed i Agt,
Og stænged' den udenfor Døre.
Kolleger! se efter om Tiden som svandt,
For aldrig at vende tilbage,
Bestandig jer alle i Rækkerne fandt
I Kamp mod den graadige Drage,
Som fødtes af Samfundets usle System
Og mener sig Herre paa Valen,
Som tager vor Kraft og som øder vort Hjem,
Og hedder „Privatkapitalen."
Kolleger! der kommer et Aar nu igen —
Er noget forsømt i det gamle?
Nuvel! lad det „ny" da ej lægge sig hen
Og tro, vi bestandig maa famle.
Husk! Sammenhold er Proletarens Aktiv,
Hans bedste og eneste Eje,
Et Lyspunkt, naar Nøden forbitrer hans Liv,
Og Kummeren krydser hans Veje.
Saa lad os da frejdigt modtage det Aar,
Som nyt sig for os præsenterer,
Og love det kækt: at mens fremad det gaar —
Saa følger vi med — avancerer.
Vil hver en Kollega i Land og i By
Til Løftet sig føle forbundet,
Skal glædeligt Nytaar ej kunne os fly,
Men sikkert nok være os vundet.

66.

Ved Aarsskiftet.

Det er paa sin Plads, naar man skal sige det gamle Aar Farvel og gaa ind i det ny og ukendte, at ofre den bortdragne et Par Ord. Et Aar er ikke noget langt Tidsrum, naar man ser tilbage, men dog kan der i det blive Tid til mangt og meget, naar Tiden bliver taget i Agt og benyttet som den bør.

I faglig og organisatorisk Henseende kan meget udrettes i et Aar. Og med Tilfredshed skal det noteres, at det forløbne Aar ikke skal kunne beklage sig over, at have fundet Malerne i al Almindelighed sovende trindt omkring. Vel blev den første Begivenhed den, at vi mistede vor Afdeling i Næstved, som sygnede hen af Mangel paa Tilslutning nu for anden Gang; men den var i Virkeligheden allerede opgiven i Slutningen af det forrige Aar, og skal derfor ikke kunne regnes det forløbne Aar til Onde. Derimod oprettedes en Afdeling i Korsør, som dog desværre ikke besad den fornødne Livskraft, idet den meget hurtig blev opgivet, nærmest da paa Grund af, at kun en enkelt Svend havde fast Ophold i Korsør, medens de øvrige, som tilfældigvis havde været der ved Foreningens Oprettelse, rejste bort, uden at blive erstattede af andre.

Forbundets reelle Tilvækst har derefter været 4 Afdelinger, nemlig Esbjerg, Køge, Vejle og Nakskov, og af disse har allerede den ene, Esbjerg, udfoldet stor Virksomhed, og udvist megen Offervillighed ved Anskaffelsen af en Fane, der indviedes i November Maaned. Af de øvrige er Køge og Nakskov af noget nyere Dato, men alt tyder paa, at der paa begge Steder er den fornødne Forstaaelse af og Interesse for en heldbringende Virksomhed i Fremtiden. Det samme tør sikkert siges om Vejle, hvor vi alt en Gang har haft Afdeling, som imidlertid gik itu, men hvor der nu allerede spores en heldig Forandring i Ledelsen sammenlignet med den tidligere.

Ved mindelig Overenskomst er opnaaet hele eller delvise Lønforhøjelser i Holbæk, Aalborg

og Esbjerg Sidstnævnte Sted kom det ganske vist til en Dags Strejke paa et enkelt Værksted, medens dette blev undgaaet paa de øvrige Arbejdspladser.

I Vejle og Aarhus blev truffet den gensidige Overenskomst mellem Mestrenes og Svendenes Organisationer, henholdsvis kun at beskæftige de Svende og kun at arbejde for Mestre, som tilhører de respektive Organisationer. I Slutningen af Aaret er dog denne Gensidighed bleven hævet fra Afdelingens Side i Aarhus, idet det viste sig, at Mestrene ikke loyalt holdt sig de indgaaede Forpligtelser efterrettelig.

I Hillerød og Aarhus har i Forbindelse med de store Arbejdermøder været afholdt Fagmøder, hvor Forbundets Sekretær har været til Stede og deltaget i Diskussionen.

Aarets største Begivenheder har dog nærmest været et Par Strejker, som det blev nødvendigt at etablere i Roskilde og Slagelse for at gennemføre en Lønforhøjelse til 35 Øre pr. Time. I Roskilde lykkedes det ikke at opnaa Ordning med Mesterforeningen, som fastholdt ikke at ville underskrive det fremsatte Lønregulativ, men Strejken blev for saavidt afsluttet med Sejr for os, idet de Mestre, som havde Brug for Svende, enkeltvis underskrev Regulativet, hvad enten de stod udenfor eller indenfor Mesterforeningen. Herved opnaaedes maaske at redde den noget tvivlsomme Ære, som det maa være for en Organisation at kunne sige: „Foreningen underskrev ikke Svendenes Fordringer", medens Foreningens Medlemmer derimod gjorde det. Vi har haft noget ondt ved at opdage, hvad der kan være vundet herved, og vilde betragte det som en umulig Taktik hos os. I Slagelse holdtes Strejken gaaende i 3 Maaneder, idet kun en eneste Mester i den Tid, forøvrigt straks, underskrev. Efter de tre Maaneders Forløb tog den paagældende imidlertid sin Underskrift tilbage og gjorde fælles Sag med de øvrige, som saa endelig, efter endnu en Maaneds Forløb og efter en yderligere Forhøjelse af Svendenes Regulativ, endelig gennem Mesterforeningen godkendte og underskrev samme.

Som det vil ses, har det ikke været noget indholdsløst Aar for vor Organisation, og naar vi begynder det nye Aar, skal det da ogsaa først og fremmest være med en Tak til enhver, som i det forløbne Aar har holdt trofast ud, enhver, som har ydet sit Bidrag til, at vor Organisation har faaet ny Tilvækst, og til enhver, som stadig vil anvende sine Evner i Agitationens og Organisationens Tjeneste saaledes, at naar vi næste Gang skal se tilbage paa et Aars Virksomhed, det da maa blive med Bevidstheden om en fortsat Fremgang i det forløbne Aar.

Strejke i Udsigt?

Under denne Overskrift findes i Decbr.-Numret af „Dansk Malertidende", Organ for Fællesforeningen af Danmarks Malermestre, følgende Notits:

„Det ser ud, som om det i en nær Fremtid kunde trække op til en Strejke her i Odense for vort Fags Vedkommende. Den Fordring, om en Lønforhøjelse fra 33 til 35 Øre og fuld Udbetaling hver Uge, som Forbundet har opstillet i Roskilde, Slagelse og Korsør, skal i det kommende Aar søges gennemført bl. a. her i Odense, og efter Forlydende vil Forbundets Sekretær straks efter Nytaar komme hertil for at sætte Sagen i Gang.

Vi skulle ikke paa dette Tidspunkt udtale os nærmere om det her foreliggende Spørgsmaal, men har kun berørt det, fordi vi finder det heldigt om Mestrene i Tide vilde tage under Overvejelse og søge at komme til Enighed om hvorledes de vilde stille sig naar Sagen kommer til at foreligge."

Lige saa forkert som det er at male Fanden paa Væggen ved enhver Lejlighed, lige saa rigtigt er det selvfølgelig altid at regne med alle Eventualiteter, og vi er derfor – under denne Synsvinkel – enige med Malertidendes Redaktør, naar denne noterer, at det kan se ud som om en Strejke var i Anmarsch, fordi Svendene i Odense ønske at opnaa en Lønforhøjelse af 2 Øre pr. Time og Lønnens fulde Udbetaling pr. Uge.

Forhaabentlig vil det dog ikke komme til nogen Strejke. Indtil videre tør man vel gaa ud fra, at d'Hrr. Mestre vil stille sig velvillige til Svendenes Henstilling, saavist som ingen Fagmand, der selv har prøvet en Malersvends lidet misundelsesværdige Tilværelse, vil kunne kalde et Forsøg paa at faa sin økonomiske Stilling forbedret for umotiveret, langt mindre finde „Forbedringen" særlig imponerende, fordi der opnaas en Timeløn af 35 Øre.

Vi skal imidlertid ikke nu nærmere udtale os om den foreliggende Sag og derved muligvis foregribe Begivenhedernes Gang, men i al Almindelighed sige et Par Ord om Strejker, bygget paa den Erfaring som disse, ogsaa i vort Fag, har givet.

Den almindelige Opfattelse, saavel blandt Mestre som Svende er jo den, at Strejker er et tveægget Vaaben, som det er heldigst saa vidt muligt at lade ubenyttet. I alle Tilfælde, hvor ikke netop Strejken staar for Døren, kappes man fra begge Sider for at overbevise hinanden om, hvor meget smukkere og fordelagtigere den mindelige Overenskomst vil være. Men til Trods herfor, til Trods for at man saa at sige er vokset sammen med denne saavist korrekte Opfattelse, viser det sig ikke desto mindre, at den som Regel maa træde i Baggrunden, saasnart blot den ringeste Antydning af et Tilfælde, der kunde have Krav paa dens Tilstedeværelse, viser sig i Horisonten. „Strejke i Udsigt" fylder hele Forgrunden, og Strejke i Virkelighed bliver som Regel det endelige Resultat.

Og ligesom man forud har været ivrige i at overbevise hinanden om det heldige ved at undgaa Strejker, saaledes tages der med Kraft fat fra begge Sider for at godtgøre, at netop den foreliggende Strejke var uundgaaelig, og at Skylden herfor selvfølgelig er at tillægge Modparten. Svendenes bekendte „uforskammede Fordringer" og Mestrenes lige saa bekendte „Sætten sig imod" selv den mindste Lønforbedring, bliver da Strejkens Aarsag, og alt imedens Svendene kun kan finde deres Fordringer „altfor beskedne" til at noget kan fraviges, og Mestrene vekselvis prøver deres „Velvilje mod Svendene" og deres „Æresfølelse", der forbyder dem at lade sig noget „foreskrive", og som findes at være den mest vægtige, gaar Strejken den ene Dag efter den anden, fortærende eventuelle Rester af den saa

lovpriste Medgørlighed, indtil endelig den ene Part maa kapitulere.

Vi har ikke ført mange eller store Strejker i vort Fag – og vi har da saavist heller ikke stillet mange eller store Fordringer — men vi har sèt tilstrækkelig til at turde paastaa, at de Strejker, vi har haft, kunde have været undgaaet, om Mestrene paa de paagældende Steder selv havde villet. Det er et Faktum, som vi begrunder dels deri, at vi har vundet disse Strejker, og efter Strejken altsaa opnaaet, hvad vor Fordring kan have gaaet ud paa, og dels deri, at vi andet Steds har gennemført den samme Lønforbedring uden Spor af Strejke. Det er derfor ikke helt umotiveret, om vi i Fremtiden tænker os en rimelig Lønforbedring opnaaet uden Strejke og samtidig er forberedt paa det modsatte. Vi kender selvfølgelig bedst vor egen Stilling til en Lønreforms Berettigelse og Nødvendighed, og vi søger ikke at skjule den, forvissede om, at den maa finde Sympathi hos ethvert humant tænkende Menneske, der blot har det svageste Begreb om den fortvivlede Kamp for Tilværelsen, der gennemgaaende føres inden for Arbejdernes Rækker, og da ikke mindst inden for vort Fag.

Atter og atter motiverer vi vore Kravs Berettigelse og ikke mindst ved at gribe til Strejke for dem. Eller mon nogen tror, at vi efter en arbejdsløs Vinter skulde finde en Fornøjelse i at strejke om Sommeren. Blot et Gran Eftertanke maa dog gøre det indlysende, at her maa findes en vægtigere Aarsag, ja, den vægtigste, som overhovedet kan eksistere.

Har Mestrene nu lige saa vægtige Grunde til at modsætte sig rimelige Fordringer fra vor Side? Vi tror det ikke og mindes ikke af have set det. Vel kan vi ikke paastaa, at kende deres Motiver fuldt ud, men de, der af og til anføres, — og det skulde vel være de vægtigste — gaar som Regel ud paa, at vore Fordringers Gennemførelse vilde være, om ikke absolut Ruin for dem, saa dog et Tab i deres Fortjeneste, som i Forvejen kan være lille nok. Og løbes der lidt let her henover, medens man samtidig ser det komme til Strejke, ja, saa kunde det jo nok se ud, som Paastanden ikke havde saa lidt paa sig. Men det er da ogsaa kun ved første, rent flygtige Øjekast. Lidt nærmere set efter, vil det let indses, at den Arbejdsløn, som Mesteren udbetaler, ikke gaar af hans egen Konto, saalidt som de øvrige Udgifter, der ere forbundne ved et Arbejdes Udførelse. Det ligger jo i Sagens Natur, at dette paalignes Konsumenterne. Der gives i Virkeligheden kun et eneste Tilfælde, hvor Arbejdslønnens Størrelse kan influere paa Mestrenes Fortjeneste og det er, hvor vild og planløs Konkurrence har frit Løb som Følge af Mangel paa Organisation hos Svendene. Her kan det selvfølgelig blive et stort Tab for den ene Mester, at betale en højere Arbejdsløn end hans Kolleger og Konkurrenter. Men hvor Svendenes Organisation staar som Borgen for, at den Løn, der betales af den ene, absolut vil blive at betale af alle de andre, der kan det selvfølgelig ikke blive noget Tab for Mestrene under alle Omstændigheder, om Lønnen bliver 1 eller 2 Øre højere end forhen. Hovedsagen er og bliver dog den, at Mestrene har fuld Garanti for en ensartet Arbejdsløn. Og denne Garanti har vi dog endnu ikke hørt, at d'Hrr. har fraskendt Svendenes Organisationer at sidde inde med.

Derfor anser vi ikke denne deres Grund for holdbar, og vi bestyrkes i vort Syn herpaa derved, at mangen en Lønforhøjelse gennemføres uden Strejke og uden at dette har forværret Mestrenes økonomiske Stilling, medens der vist vanskeligt kan paavises Eksempler paa, at Strejkerne som saadanne har haft den modsatte Virkning. Hvorfor da strejke?

Jo, vi føler os overbeviste om, at der endnu mangler et Stykke, før enhver Mester ser nøgtern paa Forholdene. Der er endnu en Art Æresfølelse, falsk naturligvis, der føler sig krænket ved, at Svenden „forlanger" en bestemt Pris for sit Arbejde, og som sikkert ogsaa desværre kun altfor ofte har været den egentlige Aarsag til skæbnesvangre Konflikter. Det er muligt, at det for en Menneskealder siden eller mere lod sig gøre, at Mesteren ikke alene bestemte Prisen for sit eget, men ogsaa for Svendenes Arbejde, dog nu — hvor er det Barn, som ikke kan se, at Forholdene har forandret sig, at baade Mestre og Svende i større eller mindre Grad har Besvær med at holde sig over Vande, men absolut vilde gaa til Grunde, om ikke netop Svendene forlangte og satte noget ind paa deres Forlangende om en blot nogenlunde tidssvarende Løn for det Arbejde, hvorved baade de og Mestrene dog helst skulde kunne føre en menneskelig Tilværelse.

Naar vi først er kommen saa vidt, at enhver Mester finder det ligesaa naturligt, at Svenden „forlanger" en bestemt Pris for sin Arbejdskraft, som de sikkert finder det i sin Orden, at de selv saavel som alle andre, der har noget at afhænde, bestemmer Prisen herfor — saa vil vi sikkert være langt over Strejkernes Glansperiode. Og noget tyder dog paa, at vi nærmer os dette Tidspunkt, som vi skal være de første til at hilse med Tilfredshed og som mærkværdigt nok har ligget saa uendelig langt borte.

Et Indlæg.

I vort Oktober Nr. at Fagtidenden gengav vi efter „Dansk Malertidende" og under Overskrift „Fagforenings Tyranni" hvad der til da var sagt i dette Blad fra forskellig Side vedrørende den paagældende Sag. Malertidendes Redaktør sluttede den Gang sine Bemærkninger med, at han vilde anmode den paagældende forhv. Mester om, selv i næste Nr. at gøre Rede for sit Forhold til Fagforeningen, og da der virkelig ogsaa er fremkommet en saadan Redegørelse, vil vi ikke foreholde vore Læsere her at blive bekendt med samme, der i al sin Vægtighed lyder saaledes:

Hr. Redaktør!

Vær saa venlig at give nedenstaaende Redegørelse Plads i Deres ærede Blad

Jeg kunde selvfølgelig for længe siden have taget Ordet i denne for mig saa ubehagelige Sag, især da der er andre, der har lidt under den, men jeg kan nu en Gang ikke gøre ved, at jeg er skabt som et fredeligt Menneske; dog man kan jo mishandle den godmodige saa længe, til han bliver nødsaget til at trække Hanskerne af for at bruge Neglene, og dette gør jeg nu, skøndt imod min Vilje, thi det gaar ud over Malersvend Hansen, da han bliver stemplet som

en i sit Fag aldeles uduelig Personage. Jeg skal da kort og godt forklare: Jeg havde Malerarbejdet paa to nye Bygninger, og da Arbejdet nærmede sig sin Fuldendelse, blev jeg syg, saa mit personlige Arbejde og Tilsyn manglede. Resultatet heraf blev, at Malersvend Hansen, i Stedet for at arbejde benyttede Tiden til at lege med Drengene og sjuskede saaledes med den Smule Arbejde, der var tilbage, at ethvert nogenlunde fornuftigt Menneske kunde se Svineriet. Følgen heraf var, at Bygherrerne en skønne Dag jagede Hansen og Drengene ud, og senere antog en anden Maler til at lave hans Sjuskeri om og gøre Resten færdig. Da jeg senere rejste mig fra mit Sygeleje, tilbød jeg Hansen en mindre Betaling for hans Arbejde, da han havde paaført mig Udgifter nok, men denne vilde han ikke modtage. Han overlav derimod Fagforeningen Fordringen.

At enhver Arbejder er sin Løn værd, skal jeg være den første til at skrive under paa, men den Slags Folk, som Hansen hører til, er det sandeligt ikke, thi han **er** ikke Arbejder i Malerfaget. Han har ikke alene ødelagt mit Arbejde, men han har gennem Fagforeningerne tilsmudset mit Navn og paaført mig pekuniære Tab, som jeg vanskelig kan faa opretted igen. Hvis det er Maler-Fagforeningens Program at tage den Slags Folk under Vingerne paa stræbsomme Smaamestres Bekostning, saa Gud fri os for, hvad Ende det Tyranni vil tage.

Dette er mit første og sidste Indlæg i denne Sag, men Underretsdommen forkaster jeg og lader Overretten dømme Fagforeningen og mig imellem. Jeg har derfor sikret mig Fagfolk, der har taget Syn paa Hansens Arbejde.

Odense, den 3dje October 1894.

Fr. Nielsen."

Vi finder Hr. Nielsen storartet i dette Indlæg, og nærmest frygtelig naar han kundgør, at han „forkaster Underretsdommen" for at lade Overretten komme til. Vi mindes ikke nogensinde at have sét et saadant Skridt foretaget et Par Aar efter, at man uden Indsigelse modtager en Underretsdom.

Vor Afdelings Bestyrelse i Odense gør da ogsaa opmærksom paa, at denne Beslutning formentlig er kommet lidt sent til Verden, men at den under alle Omstændigheder ikke kan faa med den foreliggende Sag at gøre, da den af Hr. Nielsen omtalte Malersvend Hansen er Foreningen ubekendt og i hvert Fald ikke identisk med det Medlem, R. Olsen, som endnu, i Henhold til den Dom, der faldt for 2 Aar siden, har retslig Krav paa at faa sit Tilgodehavende hos Hr. Nielsen.

Julefest.

Søndag den 30. December afholdt Malernes Fagforening sin aarlige Julefest for Medlemmernes Børn, som i et Antal af halvandethundrede var til Stede. Festen, som var arrangeret i Rømersgades Festsal i Lighed med tidligere, tog sin Begyndelse Kl. 8 med Dans om det smukt pyntede og meget store Juletræ. Foruden at Børnene beværtedes med Chokolade og Kage, modtog hvert Barn et smukt Stykke Legetøj eller en Brugsgenstand samt en Pose Godter. Det er en Selvfølge, at Børnene morede sig kostelig ved denne Fest, som for de allerfleste Vedkommende erstatter den Festlighed, som heldigere stillede Medborgere kan berede deres Børn i selve Hjemmet.

Efter at Børnenes Fest i Hovedsagen var forbi Kl. 11, fik de Voksne sig en Svingom. Festudvalget fortjener Tak saavel af Børnene som af de Voksne for sit Arbejde med at have gjort det muligt med smaa Midler at skabe en saa vellykket Fest.

x.

* * *

Til Julefesten er indkommen følgende frivillige Bidrag:

D'Hrr. Farvehandlere A. Stelling 10 Kr, Holmblad & Co. Eftfl. 5 Kr., Valeur & Jensen 5 Kr., Martin Nissen 5 Kr., L. P. Holmblad 5 Kr., Empacher 5 Kr., Beck & Jørgensen 5 Kr., P. A Fischer 5 Kr., Vilhelm Hansen & Co. 5 Kr., Herman Averhoff 5 Kr., N. A. Andersen 4 Kr., * * * 3 Kr., A. Olsen 2 Kr., C H. Sie 2 Kr., L. Fraenkel 2 Kr., Georg Bjørn 2 Kr., F Lademann 2 Kr., Chr. Andersen 2 Kr., J. C. Jensen 2 Kr., E. Christensen 2 Kr., P. C. Andersen 2 Kr., Christensen 1 Kr., D. Monrad & Co. nogle Gensfande.

Restauratør P. Svendsen 5 Kr 40 Øre, Rudolf Poulsen 2 Kr. L. Gunner 1 Kr.

P. Slott, Ahl, Møller og Viggo Poulsen: Billeder til Tombolaen, og fra forskellige andre Medlemmer Pynt til Træet m. m.

For ovennævnte Gaver bringes herved de ærede Bidragydere en hjærtelig Tak.

Festudvalget.

BEKENDTGØRELSER.

„Malerforbundet i Danmark".

Alle Sager Forbundet og Fagtidende vedrørende bedes adresserede til Sekretæren, **Rudolf Poulsen, Ryesgade 37, 2. Sal.** København Ø.

Hovedbestyrelsen afholder ordinært Møde den sidste Mandag i hver Maaned.

Fortegnelse over Formændene i Forbundets forskellige Afdelinger:

København.	Malernes Fagforening, Rudolf Poulsen, Ryesgade 37, 2. S.
Hillerød.	V. Olsen, Mørkegade 178.
Helsingør.	Chr. Hansen, Sofiegade 9, St.
Roskilde.	L. C. Gottschalk, Blaagaardsstræde.
Holbæk.	C. Dybdahl, Lobæk 52.
Slagelse.	H. P. Jensen, Løvegade 305.
Køge.	H. P. Hansen, Nørregade 190.
Nykøbing F.	A. H. Petersen, Jæppesgade 51. b. D.
Odense.	C. W. Jørgensen, Brogade 1.
Aalborg.	T. C. Sørensen, Niels Ebbesensgade 31.
Randers.	G. Schmidt, Trangstræde 12.
Aarhus.	P. Petersen, Skovvejen 12
Esbjærg.	J. Jensen, Kongensgade 52.
Vejle.	M. P. Holm, Fjællegade 91.
Nakskov.	C. J. Andresen, Nikolajgade 208.

Malersvende-Sangforeningen af 1878

afholder

Sangøvelse hver Fredag Aften Kl. 9 paa „Søfryd", hvor nye Medlemmer optages.

Redigeret af Rudolf Poulsen.

Trykt hos J. Henriksen, Rømersgade 22, København.

FAGTIDENDE FOR MALERE.

AF FORDOM ALDRIG VI BINDES.

Februar. | Udgivet af Malerforbundet i Danmark. | 1895.

Den frie Konkurrence.

Den frie Konkurrence er Formen for vort nuværende Samfunds Produktionsmaade.

Denne Form for Verdensproduktionen kan ved et flygtigt Øjekast synes meget retfærdig og formaalstjenlig for alle Samfundets Medlemmer, men Erfaringen har vist os, at har dette nogensinde været Tilfældet, da er den Tid forlængst forbi. At man ved Ophævelsen af alle bundne Næringsformer, og Proklamation af lige og direkte Adgang til Erhverv, har tænkt sig alle Borgeres Vel, er muligt; men Udviklingen har i hvert Fald taget en anden Retning; i Stedet for hele Samfundets Vel blev det tredje Stands-Herredømmet, Kapitalherredømmet.

Virkningerne af den frie Konkurrence har givet vor Tid sit Præg. Ikke alene de Virksomheder, hvor Kapitaldannelsen er fuldbyrdet i vældigt Omfang, men alle Erhvervsgrene bærer Vidnesbyrd herom.

Saaledes ogsaa vort Fag.

De mest ejendommelige Forhold se vi opstaa inden for vort Fags Ramme, Forhold, der alle mer eller mindre viser tilbage til samme Aarsag, og hvormed Fagforeningen bestandig har maattet optage Kampen, ikke altid med afgjort Held. Naar vi i denne permanente Kamp til Tider har maattet trække det korteste Straa, skyldes dette i første Linje Organisationens Ufuldkommenhed, dernæst er den faglige Bevægelses Virkefelt for indskrænket, til at den i alle Retninger kan være sin Modstander jævnbyrdig; dette sker først, naar Kampen drages ind paa det politiske Omraade, og da kun, hvis begge Parters Rekrutering foregaar under samme Betingelser.

De Ulæmper, der Tid efter anden er opstaaet i vort Fag, og som det har været Fagforeningens Opgave at undgaa eller overvinde, er snart sagt utallige. Som man aller bedst har troet saa nogenlunde at have faaet kvalt et Uhyre i Fødslen, eller blot stækket Vingerne, saaledes at dets Flyvefærdighed har været ringe, er straks et nyt fremkommet; en eller anden æret Medborger blandt Arbejdskøberne har da fundet noget nyt, saaledes at al Konkurrence med ham foreløbig er umulig.

Et Forhold af nyere Dato er „Laan af Lærlinge". Det er en bekendt Sag, at mange Mestre holder et uforholdsmæssigt stort Antal Lærlinge, og man kan derfor godt forstaa, at det paa de Aarstider, hvor Arbejdsmængden er ringe, kniber svært med at faa disse anbragt saaledes, at de giver Udbytte. Det er i Sandhed en glimrende Opfindelse at laane Lærlingene ud til den Arbejdskøber, der i Øjeblikket kan forbruge deres Arbejdskraft. Virkeligt genialt! Det minder lidt om de antike Slavestater.

Laangiveren har al Grund til at være tilfreds med, at det er lykkedes ham, mod et rimelig Vederlag, at skaffe sine Lærlinge Arbejde; thi han véd, at kun ved Arbejdet bliver hans Lærlinge dygtige Svende — Lediggang er Fandens Hovedpude —, og enhver samvittighedsfuld Mester vaager med Omhu over sine Lærlinges tekniske Uddannelse; det vilde være ham en Pine at se sin Lærling besøge teknisk Skole eller paa Værkstedet under Mesterens Opsigt øve sig i f. Eks. Aaring og Marmorering. Nej, det duer ikke; bort med Theorien og ud paa de store Bygninger, det giver en gan ke anden Uddannelse. Det er en Fejltagelse, hvis man tror en Mester udlaaner sine Lærlinge i Vinterens Løb af andre Aarsager end rent humane. Kun fordi det er hans moralske Pligt at gøre sin Lærling til en saa dygtig Arbejder som muligt, sker det.

Men nu Laantageren, er ogsaa han besjælet af de samme ædle Tanker? Er det ogsaa Lærlingenes Uddannelse, der ligger ham saa meget paa Hjærte, at han foretrækker disse for Svendene. I saa Fald aabenbarer sig her et nyt Udslag af ædel Menneskefølelse, noget man endnu ikke hidtil har faaet Øjnene op for, og saaledes heller ikke kunnet paaskønne efter dettes Værd. At der i Fremtiden maa ske en Forandring heri er hævet over al Tvivl.

Men man fristes til at tro, at det er andre

Aarsager der er medvirkende, naar en Mester befolker en Bygning med en Stab af laante Lærlinge. Det er ikke nogen Sjældenhed, at en Arbejdskøber paatager sig et Stykke Arbejde, for hvilket han kun erholder hvad Arbejdsløn og Materialier beløber sig til eller derunder; det er Mestrenes egne Ord. Hvor ofte har vi ikke hørt dem sige om et bestemt Stykke Arbejde: „Skal vi betale Prislisten, sætter vi Penge til." Der er ingen Grund til at tvivle om deres Ord, og da ingen Mennesker, der er i Besiddelse af deres fulde Fornuft, vedblivende arbejder med Tab, hvorledes maa de saa bære sig ad. Muligvis vil man her søge Løsningen paa Gaaden med Hensyn til Lærlingelaanet.

Spørger man den enkelte Arbejdskøber, hvor han mener Faget glider hen, naar der fortsættes paa den Maade, som Forholdene nu udvikler sig, da møder man i Reglen et medlidende Skuldertræk, der viser, at Ævret er fuldstændig opgivet, bare lade staa til saalænge det gaar. Hvorledes tror Arbejdskøberne det vilde have set ud, dersom Svendene bar sig ad paa samme Maade, dersom ikke Fagforeningen — den Fagforening, Mestrene efter bedste Evne har søgt at komme til Livs — mødte ethvert af den Art Forhold med den størst mulige Modstand?

Den Virksomhed, vi har udfoldet, det Baand, Fagforeningerne har lagt om Halsen paa den frie Konkurrence, er en Værdi for Arbejdskøberne, som de ikke burde underkende; men den kunde være langt større, dersom de gennem deres Organisation — i Lighed med os — vilde møde alle Arter af uheldig Konkurrence med den Modstand, man i Øjeblikket sad inde med.

Noget saadan skeı selvfølgelig ikke, derfor har Arbejderne ogsaa et videre Maal end de Fordele, vi gennem de evindelige Stridigheder tilkæmper os. Det er Fagforeningens Opgave, bestandig at være paa sin Post overfor alle de Udslag af Konkurrencen, der maatte true vore Interesser, og et godt organiseret Fag udretter her meget; men det maa erkendes, at det Tryk, den frie Konkurrence lægger paa enhver, og som er størst, hvor Modstanden er svagest, hviler ikke desto mindre jærntungt paa det hele arbejdende Folk.

Derfor er en Forandring af Systemet, en anden Produktionsform, nødvendig. Den vil ikke alene befri os for det meget møjsommelige Arbejde, bestandig at maatte være kampberedt, men det tragiske i at vedblive med et System, som alle — i hvert Fald paa meget faa Undtagelser nær — finder ubrugeligt, er ophørt.

P. Slott.

Gamle Minder.

Med Glæde ser jeg det Fremskridt, Organisationen mellem danske Malere har gjort. Fagtidende for Malere er en velkommen Gæst hos mig.

Gamle Minder blev vakt i mig ved Læsningen af November-Nummerets „Paa Jagt efter Ugelønnen", hvad Præsten fortalte Peter om Malernes Møde i København, Minder fra den første Tid, jeg opholdt mig i Hovedstaden, ung og uvidende, men ærlig og fiisindet. Den Gang var det anderledes for unge Svende at komme til fremmede Steder. Man havde at anskaffe en Vandrebog, hvori enhver Ting skulde skrives, maatte ikke gaa udenfor den afstukne Rute og maatte — ja, vi maatte for Resten ikke meget, men der var mange Ting, vi ikke maatte. Det var dog ikke forbudt at tage imod „Geskænk", som en Slags Understøttelse til videre Rejse.

Der var lagt en Dæmper paa Forventninger og Forhaabninger om, hvad vi gik i Møde i det forjættede Land, København — Kongens København —. Forældre og Bekendte advarede os for de Fristelser, de var sikre paa, vi vilde møde. København var ogsaa et Sodoma og Gomorra med Legioner af Djævle i alle Slags forførende Skikkelser, og vi fra Provinserne var den Gang ualmindelig uskyldige.

De Svende, som havde arbejdet under Laugsordningen, saa vel som mange efter dem, syntes at have bevaret de slette Sider af den Tid. Enhver ung Svend, nylig ankommen fra Provinserne, maatte gennemgaa en Skærsild af Øl og Brændevin, og de zünftige Svende saa til, at deres Ret ikke blev beskaaret. Mangen en ung Svend blev brændt slemt i denne Skærsild, men det var en Brydningens Tid, der var Opposition mellem de gamle og de unge, de frygtede Brændevinsdjævelen og gjorde Modstand, men det gik som det gaar saa tidt, der viste sig en Mellemvej, Forlig blev sluttet, der blev Tilfredshed paa begge Sider, fra Brændevinsalderen gik man over til Bajersk-Ølalderen, de unge tog sig en Bajer og den zünftige fik sit Brændevin.

Naturligvis var jeg paa Oppositionens Side, har altid været det overfor alt, hvad der smagte af Undertrykkelse, lige fra mit første Læreaar, da jeg fandt det under min Værdighed at børste Svendenes Støvler efter Fyraften, som jeg mente, kom sent nok, og efter Søndag Middag (vi var altid sent paa det med Middagsmaden, naar der blev arbejdet om Formiddagen) jeg kunde ikke faa i mit Ho'ede, at det var min Pligt at arbejde for Svendene, medens disse røg deres Piber og passiarede med Pigerne, og jeg sagde min Mening. — Nu vel, jeg var for stor til at bruge slaaende Argumenter paa og — Støvlebørsteriet var for bestandig afskaffet paa det Værksted, men jeg følte alligevel en Slags Medlidenhed med den tabende Part. Tænk, at have børstet Støvler for sine Forgængere 3—4 Aar og saa ikke selv faa sine børstet.

Undskyld, jeg skejede ud, men de gamle Erindringer løber af med en. At Læredrengene børstede Støvler for Svendene er jo ikke noget, der udelukkende brugtes i Malerfaget, men i alle Fag, hvor Kost og Logi hos Mesteren var en given Ting.

I København samledes altsaa unge, haabefulde Mennesker fra alle Kanter af Landet; det var Tiden for Voldenes Fald, og paa samme Tid, som Byen sprængte sine jordiske Baand, tog den mod Ideer fra Udlandet, Ideer hidtil helt ukendte, i alt Fald for de unge, tilstrømmende Arbejdere. Og var end mange af os selvstændige nok til at føle sig trykket af de herskende Tilstande, vi havde dog ikke Erfaring nok til at behandle de nye Ideer, der som Lyn for ud over hele Jorden fra den store Tordensky „Pariserkommunen". „Frihed, Lighed, Broderskab", større og mere vidtrækkende Ideer, end hvad der hidtil var kommen

frem, blev selvfølgelig forstaaet paa lige saa mange Maader, som der var tænkende Individer, men de hagede sig selv fast alle Vegne, hvor der var Liv og Stræben efter noget bedre.

Malerne var den Gang, om ikke mere, saa lige saa meget modtagelig for nye Ideer, som andre Fag, og naar man den Gang dannede Fagforeninger, da var det unge, begejstrede Socialister, som førte Ordet, og man kan ikke forundre sig over, at de tog Munden vel fuld. Ved Mødet i Aftenstjærnen den 26de Juni 1873, det første mig bekendte Møde af Malere for at danne en Fagforening, var der ikke alene Tale om en Fagforening, men vi skulde ogsaa have en Strejkekasse og et Produktionsværksted.

Oprettelsen af en Fagforening vedtoges og Malernes Fagforening maa egentlig dateres fra den Tid; thi om den end sygnede hen og næsten døde, den efterlod en Grund til at arbejde paa, og havde uddannet organiserede Kræfter; det var den første Storm paa Fæstningen af Tropper med meget lidt Disciplin og med uøvede Officerer.

Der dannede sig 2 Partier i Fagforeningen, et konservativt og et socialistisk, for det første Parti var P. Nielsen en selvskreven Leder. Han havde faaet sin Opdragelse i Arbejderforeningen af 1860 under Rimestad og havde Lyst og Vilje til at arbejde for Arbejdernes Interesser — paa sin Maade — og mange af de unge følte sig hendragne til ham. Han var en god Taler for den Tid, og jeg tager næppe fejl, naar jeg tager ham for den mest dannede og besindige Taler, der den Gang lod sig høre i Foreningen. Mænd, som han, staaende paa et konservativt eller rettere nationalliberalt Standpunkt var nødvendige i denne Brydningens Tid, og der var mange — jeg var en af dem —, som holdt med ham, naar han rejste Indsigelser mod Foreningens altfor socialistiske Præg, der i Malernes, som i andre Fags Foreninger, bragte Forslag frem, om de 3 Arbejderføreres Optagelse som Æresmedlemmer. Jeg følte han i dette, som i adskillige andre Punkter havde Ret, og saaledes var det med mange, uden at vi derfor havde den samme politiske Anskuelse tilfælles med ham.

Vi gjorde alle, hvad vi antog for at være det bedste. Vi famlede os frem, krøb til vi kunde gaa.

Men det var i København den nye Tid brødes med den gamle do, og Luften var fuld af Ideer. Det var ikke alene Fagforeningerne, der var Skuepladsen for Kampene. Fra Aviserne, fra Prædikestolene, fra hvilke Præsterne, som i Parantes bemærket, var bekendt for deres Kærlighed til denne Verdens Goder (Fasaner), tordnede mod de syndige Arbejdere, som forsøgte at tjene saa meget, at de ikke skulde mangle Brød og med salvelsesfuld Mine og himmelvendt Aasyn citerede udvalgte Stykker af Bibelen, som f. Eks.: „I Tjenere, værer eders Herrer underdanige i alle Ting“ — og „Salige er de fattige, thi Himmeriges Rige er deres“ osv.

Der var „Arbejderforeningen af 1860“, hvor Rimestad holdt sine politiske og geografiske Foredrag, og Erik Bøgh oplæste sine Komedier og Tvermose-Ærgrelser, samtidig med at s. r. underholdt dem med sine Gaader. Og Socialisterne blev ikke taget med Læmpe dér. Der var mange Malere der, og de var alle tvungne, om ikke til at tage Parti, saa dog til at tænke over de nye Ideer, og naar de unge Malere om Vinteren tog til deres Hjemstavn, bragte de den fri Luftning med dem ud over Landet. Selv den mest konservative følte sig stolt over, at han kunde tale med om de nye Ideer, om kun for at kalde dem „Socialisternes Optøjer“.

Jeg tager næppe fejl, naar jeg tror, at Malerne mere end noget andet Fag, paa Grund af den tvungne ledige Periode om Vinteren, har bidraget til at sprede Arbejderbevægelsen i Provinserne.

Gamle Tider, hvor forskellige er I ikke fra Nutiden. Nu kan de unge Malere gaa, hvor de vil, Kammerater staar rede til at hjælpe dem, hvis de blot vil hjælpe dem selv. De behøver ikke at gaa fra Værksted til Værksted og tigge Rejsepenge, naar de kun holder dem til deres Kolleger. De kan med mere Grund synge den gamle Vise:

Med Randselen paa Nakken og med Staven i vor Haand,
Med Glæde saa rejser vi Alverden om o. s. v.

Det var jo saadan, de sang i Laugstiden. Den Gang var deres første Visit i en By Byfogedkontoret, nu er det deres eget Anvisningskontor eller Fagforening.

Sæden, som blev saaet den Gang, er kommet op. Malerne forstaar nu, at Frihedens, Lighedens og Broderskabets Ideer ikke kan og ikke tør kvæles af gamle Tiders Tidsler og Ukrudt. Disse visner og falde til Jorden og giver ny Kraft til at sende Broderkærlighedens Religion højere op, end nogen anden Religion har naaet.

Det var de gamle Minder. Det er godt at friske dem op, det er godt at være en af Veteranerne, naar man ser, at man ikke har kæmpet forgæves.

Til Lykke med det vundne; men husk paa, at det er kun en Begyndelse, et lille Skridt henimod en Samfundsorden, hvor man ikke behøver at gaa paa Jagt efter Ugelønnen.

P. T.

Beretning om Voldgiftsrettens Virksomhed i Aaret 1894.

I Begyndelsen af Aaret blev der i Voldgiftsretten ført en Forhandling om dens Forretningsorden, foranlediget ved nogle Udtalelser i Malerlauget, angaaende Rettens Kompetence til at afgøre Sager, der komme ind under Reglernes § 6 b, 3. Stykke. Denne Forhandling — til hvilken der fremskaffedes en skriftlig Udtalelse af Højesteretssagfører Fr. Zahle, som i et og alt sluttede sig til Voldgiftsrettens Opfattelse af Reglerne — fandt sin Afslutning ved en af Rettens Formand stillet og af Malerlaugets Repræsentantskab vedtagen Resolution, der anerkendte Rettens Forstaaelse af Reglerne og tilsagde, forinden en Sags Behandling, at forkynde denne for den ene Part, respektive Organisation, naar der fra den anden skete Anmeldelse af en Sag, henhørende under § 6 b, 3. Stykke.

Af Retssager er der i Aarets Løb kun behandlet 4, hvilket kunde synes at tyde paa, at Mestre

og Svende i alle væsentlige Fagspørgsmaal ere enige i deres Opfattelse af Prislisten.

Ved den første af disse Sager, der allerede under 31. December 1893 anmeldtes af Malersvend Slaatorn, opfordredes Retten til at besvare et Spørgsmaal om Linieaftrækning paa en Væg hvor Afsnøring var unødvendig, idet han anførte at Malermester C. Lottes nægtede at gaa til Voldgiftsretten. Da Malernes Fagforening senere antog sig Sagen, behandledes Spørgsmaalet og der afgaves følgende Kendelse:

„Ved „Sirlinier" gælder de i Prislisten Side 30 anførte Priser, uanset om Afsnøring er nødvendig eller ikke."

Den anden Sag indbragtes omtrent samtidig af Malerlauget og Malernes Fagforening, men da det viste sig, at den refererede sig til bestemte Tvistigheder mellem Malermester Johan N. Schrøder og nogle Svende, paa hvis Vegne C. C. Winther, André Johnsen og R. V. Lund optraadte, overgik den til en personlig Sag mellem disse Parter, der dog ønskede den afgjort som principiel Forespørgsel. Den motiverede Kendelse fik følgende Ordlyd:

„Ved den af Hr. Malermester Joh. N. Schrøder paa egne, og af d'Hrr. Malersvende C. C. Winther, Andrè Johnsen og R. V. Lund paa egne og 21 andre Svendes Vegne for Voldgiftsretten indankede Sag, Nr. 4—1894, der stilledes som Forespørgsel, ønskedes Rettens Afgørelse af:

I. hvorvidt det er rigtigt at dele et Vinduespanel, naar der paa en Del af samme findes „løse Kehlstød", medens en anden Del indeholder Fyldinger med almindelig Kehlung,

II. hvorledes Kældervinduer skal betales, naar disse maaler over 2 □ Alen pr. Fag, og

III. om der paa nye Lyskasserister skal betales for Rensning, naar de kun en kort Tid har ligget paa Plads.

En Deling af saadanne Ting, som danne et Hele, maa anses for uholdig, særlig naar Behandlingen er ens; men der tør ikke ses bort fra, at det kan føre til Absurditeter, hvis et Panel skal betales med Kehlstødtillæg, saa snart der findes en mindre Brøkdel med Kehlstød paa samme, f. Eks. i Karnapper og lignende, ligesom det vil være urigtigt at forlange, at en saadan mindre Del med Kehlstød skal gaa ind under almindelig Betaling. Det maa derfor anses for rigtigt, ved Paneler med delvis løse Kehlstød at beregne hver Del for sig. Træffer Tilfældet et Vinduespanel, der bestaar af „Lysning" og „Brystning", bør alt, hvad der ligger over Vinduespladen (Lysning med Indfatning) tages i et Maal, og hvad der er under Vinduespladen (Brystning, Sidestykker og Indfatning) i et Maal. Vinduespladen bør maales sammen med Lysningen, saafremt den har faaet samme Behandling. Ved Døre kan derimod en saadan Deling ikke finde Sted. Disse er i Prislisten nævnt som et Hele, og der findes som Regel sværere Lister paa Døromfatningen end paa Vinduesomfatningen. Døre med løse Kehlstød, maa derfor maales saaledes, at Dør, Karm, Tilsætning og Indfatning tages i et Maal.

(Sluttes)

Til Afdelingerne.

D'Hrr. Afdelingsformænd bedes erindre og nøje paasé, at der ikke udbetales noget rejsende Medlem udover en samlet Understøttelse af 20 Kr. inden for et Aar. Saasnart dette Beløb er udbetalt, kan ingen Understøttelse erholdes før et Aar efter den Dag, den første Understøttelse blev hævet.

Ligeledes bedes erindret, at Arbejdsløshed i intet Tilfælde fritager for Kontingent til Rejsekassen, og maa dette derfor regelmæssigt indsendes hver Maaned til Sekretæren i Henhold til Lovene.

Sekretæren.

BEKENDTGØRELSER.

„Malerforbundet i Danmark".

Alle Sager Forbundet og Fagtidende vedrørende bedes adresserede til Sekretæren, **Rudolf Poulsen, Ryesgade 37, 2. Sal.** København Ø.

Hovedbestyrelsen afholder ordinært Møde den sidste Mandag i hver Maaned.

Fortegnelse over Formændene i Forbundets forskellige Afdelinger:

København.	Malernes Fagforening, Rudolf Poulsen, Ryesgade 37, 2. S.
Hillerød.	V. Olsen, Mørkegade 178.
Helsingør.	Chr Hansen, Sofiegade 9, St.
Roskilde.	L. C. Gottschalk, Blaagaardsstræde.
Holbæk.	C. Dybdahl, Lobæk 52.
Slagelse.	H. P. Jensen, Løvegade 305.
Køge.	H. P. Hansen, Nørregade 190.
Nykøbing F.	A. H. Petersen, Jæppesgade 51. b. D.
Odense.	C. W. Jørgensen, Brogade 1.
Aalborg.	T. C. Sørensen, Niels Ebbesensgade 31.
Randers.	G. Schmidt, Trangstræde 12.
Aarhus.	P. Petersen, Skovvejen 12.
Esbjærg.	J. Jensen, Kongensgade 52.
Vejle.	M. P. Holm, Fjællegade 91.
Nakskov.	C. J. Andresen, Nikolajgade 208.

Malersvende-Sangforeningen af 1878

afholder

Karneval,

Søndagen den 17. Februar.

Kl. 10½ opføres:

Jorden rundt i 30 Minutter.

Billetter à 1 Kr. 25 Øre for Herrer, 1 Kr for Damer og 50 Øre for Tilskuere erholdes paa Fagf. Kontor.

Dekorationerne til Salen udføres af Hr. H. G. Nielsen.

Bestyrelsen.

Redigeret af Rudolf Poulsen.

Trykt hos J. Henriksen, Rømersgade 22, København.

FAGTIDENDE FOR MALERE.

AF FORDOM ALDRIG VI BINDES.

Marts. | Udgivet af Malerforbundet i Danmark. | 1895.

Malerlauget.

Hr. Redaktør!

Tillad mig at fremsætte nedenstaaende:

Fra en større Landsby fortaltes mig nylig følgende:

I Byen og en stor Omegn var kun to Mestre, og disse var kommen overens om, ikke at underbyde hinanden, men dele de forskellige Licitationsarbejder lige mellem sig. Forholdene ved en saadan Ordning kan enhver se Der opnaaedes en rimelig Betaling for ethvert Stykke Arbejde, og at Arbejdsmængden af den Grund skulde forminskes, er der ingen Grund til at antage.

Hvad er nu naturligere end netop et saadant Forhold?

I den Grad er Samfundsforholdene bleven forvrænget, at det ofte har sin Vanskelighed at skelne mellem det, der er i Harmoni med Udviklingen, og det, der ikke er paa Højde med Tiden, og hører man en sjælden Gang Tale om et Tilfælde af nævnte Art eller lignende usædvanlige Forhold, da ryster man uvilkaarlig paa Hovedet og tvivler stærkt om Meddelelsens Paalidelighed. Men Sagen er, at Forholdet egentlig slet ikke er saa naturligt under de nuværende Produktionsforhold.

Det er langt fra min Mening at paastaa, at en saadan Udjævning af Konkurrencen lader sig gennemføre, og specielt ikke i de større Byer. Det betyder jo intet mindre end en fuldstændig Ophævelse af den fri Konkurrences Love, altsaa et helt nyt System, en ny Form for Produktionen, der i sin Forskel fra de Forhold, den afløser, er mindst lige saa stor, som Forskellen mellem Laugsperioden og den fri Konkurrences Tid.

At det „ny System" saa meget adskiller sig fra det gamle eller det nuværende, er ikke Grunden, hvorfor dets Gennemførelse er umulig, men Aarsagen er, at Udviklingen gaar i en aldeles modsat Retning, hvilket det ikke skal være nærværende Artikels Opgave at komme ind paa.

At Forholdene under den fri Konkurrence kan mildnes ad anden og mere demokratisk Vej — thi ovenfor omtalte Tilfælde er i Virkeligheden konservativt, smaaborgerligt, en Rest af Laugsvæsnets Aand — viser Erfaringen, nemlig gennem Arbejdernes Organisation.

Til en Fagforenings vigtigste Opgaver hører vel den, at gennemføre en ensartet Betalingsmaade for alle Arbejdere.

I Betragtning af denne Teoris Rigtighed, og i Erkendelse af, at den paa langt nær var gennemført i Praksis i en Del af vort Fag her i Byen, nemlig Skibsarbejdet, nedsatte Fagforeningen et Udvalg til at udarbejde en for alle vedkommende Mestre fælles Betaling, og efter dette anmodedes Mestrene om Medvirkning til Nedsættelsen af et Fællesudvalg for at give vor Betænkning den sidste Behandling. Ved denne Fremgangsmaade mente man, at sikre sig for den tjærneste Mulighed af en Konflikt.

Nu er det en bekendt Sag, at Københavns Malermestre er organiseret i en Forening, der kaldes Malerlauget, og som vistnok tæller alle de Mestre, der har videre Betydning og i hvert Fald dem, der er Indehavere af Skibsarbejdet.

Men hvad sker? Paa vor Anmodning til Lauget, som altsaa er det eneste Sted, man havde at henvende sig, giver denne Forening det besynderlige Svar: Den Sag vedkommer ikke os, henvend jer til de Mestre, der har Skibsarbejde Altsaa et Spørgsmaal, der vedrører Laugets Medlemmer, har Lauget ikke noget med at bestille. Det vilde være meget interessant at faa Oplysning om med hvilke Ting, den Forening da beskæftiger sig, og Fagforeningen maa have Grund til at nære denne Nysgærrighed, eftersom Lauget dog er den eneste Repræsentation for Københavns Malermestre og Fagforeningen følgelig ikke har andet Sted at henvende sig, naar den ønsker drøftet et eller andet Forhold vort Fag vedrørende.

At en Forening, der repræsenterer Hovedstadens Mestre i et større Fag, dog maa foretage sig noget, synes hævet over enhver Tvivl. Der maa dog være

Ting, som en saa betydelig Organisation beskæftiger sig med, og der er særlig Grund til at tro, at dens Tid er optaget i en overvættes, næsten uhyggelig Grad, eftersom Fagforeningen har maattet vente over 6 — seks — Maaneder efter Svar paa en Forespørgsel. I August 1894 rettede Fagforeningen en Skrivelse til Lauget, som denne Forening først naaede at besvare i Februar 1895

Til Undskyldning for denne noget langsomme Forretningsgang skal dog anføres, at dette Svar var uden alt positivt Indhold og derfor saa betydningsløst, at Lauget rimeligvis ikke har manglet Blik for det ligegyldige i, om en saadan Besked naaede os det ene eller det andet Aar.

Hvilke Betragtninger der har gjort sig gældende i Lauget, for at motivere deres ejendommelige Afslag paa et Andragende, som de i Virkeligheden indirekte anbefaler, ved at henvise Fagforeningen til Skibsmalermestrene, er mig ubekendt; men jeg vægrer mig ved at tro, at der endnu indenfor Lauget findes Rester af den forældede Tænkemaade, der i sin Tid gjorde sig Udslag i den Fremgangsmaade, saavidt mulig at undgaa al Forhandling med en Fagforening.

Jeg tror at være fuldstændig i Overensstemmelse med Fagforeningens Medlemmer, naar jeg udtaler, det, der bedst fremmer Fagets Interesser, er en saglig Forhandling mellem begge Organisationer. At Lauget ikke deler denne Anskuelse har vi séi, men Aarsagen hertil er endnu ubekendt. Det bør sikkert ikke betegnes som Ubillighed eller Nysgærrighed at udbede sig Oplysninger i saa Henseende. De Grunde, der har dikteret Laugets mærkelige Svar og Henvisning — formentlig en Tilsidesættelse af de 6—7 Mestres Rettigheder indenfor Lauget, der beskæftiger sig med Skibsarbejde, og som selvfølgelig kun udgør en lille Minoritet — er af den Beskaffenhed, at de fortjener at kendes udenfor Laugets Enemærker; thi de kan nødvendiggøre en Omdannelse i den Fremgangsmaade, Fagforeningen hidtil har ønsket at benytte overfor d'Hrr. Mestre.

Deres ærbødige
Maler.

Svar fra Malerlauget.

Malernes Fagforening i København henvendte sig, i Skrivelser af 7. August 1894 og 21. Januar d. A., med Anmodninger om Laugets Medvirkning til henholdsvis retslig Anerkendelse af Voldgiftsretten og Nedsættelsen af et Fællesudvalg til Udarbejdelsen af en ensartet Betalingsmaade for Skibsarbejdet. Under 26. Februar er der indløbet nedenstaaende Svar paa disse to Anmodninger:

Til Bestyrelsen for Malernes Fagforening.

I Henhold til Laugets tidligere Meddelelse angaaende de fra den ærede Bestyrelse modtagne Skrivelse af 4de August f. A. og 21de Januar d. A. undlader jeg ikke herved paa Laugets Vegne at meddele den ærede Forening, at de nævnte Skrivelser og de i samme fremsatte Anmodninger har været optaget til Forhandling og Overvejelse paa en den 21de dennes afholdt Generalforsamling, paa hvilken der med Hensyn til Skrivelsen af 4de Avgust enstemmigt vedtoges følgende Udtalelse:

„At Malerlauget med Glæde vil støtte enhver Bestræbelse, som gaar ud paa en lovlig og retslig Anerkendelse af Voldgiftsretten, og vil indenfor sine egne Medlemmers Kreds gøre, hvad det formaar, for at skaffe Rettens Kendelser Hørighed."

Angaaende Skrivelsen af 21de Januar d. A. formener Lauget ikke at kunne medvirke til Udarbejdelsen af en Prisliste for Skibsarbejde, der som Specialitet for enkelte Firmaer, ikke berører Lauget i Almindelighed, medens dette vedtog at henstille til Fagforeningen, om denne Sag at henvende sig til d'Hrr. Mestre, som er interesserede i Skibsarbejdet."

Idet jeg hoslagt tilbagesender den modtagne Domsudskrift tegner

Med særdeles Agtelse
Paa Bestyrelsens Vegne
C. F. Stegemann,
Oldermand for Malerlauget.

Naar der ses hen til, at der er medgaaet ca. 7 Maaneder til den første Anmodnings Besvarelse — en Besvarelse, hvis Indhold ikke skulde synes at forudsætte nogen overdreven Grad af Overvejelse —, saa vil Svaret paa den sidste Anmodning i og for sig ikke forbause nogen. En stor Fordel er der altid vundet, selv hvor Svaret er rent afvisende, og det er den, at det mere og mere vil blive Svendene forstaaeligt, hvor og ved hvem saavel deres, som hele Fagets Interesser blive varetagne. Malernes Fagforening vil vel nok i Fremtiden gøre sit til, at d'Hrr. Mestre ikke kniber sig fra Voldgiftsretten, saaledes som en Del af dem hidtil har villet, og med Hensyn til Priser for Skibsarbejde, da har Fagforeningen alt tilskrevet d'Hrr. Mestre, som specielt har med Skibsarbejde at gøre, med Forespørgsel om de vil medvirke til Opnaaelsen heraf, og det tør da forventes, at disse ikke vil betragte Spørgsmaalet som sig uvedkommende.

En Voldgiftsretskendelse.

I Anledning af, at Malermester S. P. Bjørn dels nægtede at betale de samme Priser som hidtil, og dels nægtede at lade den herved opstaaede Tvist afgøre af Voldgiftsretten, optog Malernes Fagforening den paagældende Sag og lod denne indanke for Voldgiftsretten, som herom har afgivet følgende Kendelse:

Hr. Maler Rudolf Poulsen,
Formand for Malernes Fagforening!

Den ærede Fagforening tilstilles herved Voldgiftsrettens Kendelse i den under 26de December 1894 af Malernes Fagforening indankede og af Malerlauget akcepterede Forespørgsel, der behandles som Sag Nr. 7, 1895.

Som Følge af en Uenighed mellem Malermester S. P. Bjørn, H. C. Ørstedsvej 39 A, og Malersvend P. Petersen, Folkvarsvej 8, 4. S, om Betaling for Arbejde paa imiteret Panel, anmeldte sidstnævnte sin Sag for Voldgiftsretten, der paa Forespørgsel til Malermester Bjørn modtog det Svar, at denne ikke ønskede Sagen behandlet ved Voldgiftsretten. Malersvend Petersen henvendte sig derefter til Malernes Fagforening, der optog Sagen og stillede følgende mere principielle Spørgsmaal til Voldgiftsretten:

„Hvad er Priserne for de forskellige Behandlinger af imiteret Panel (Murværk med paaslaaede Trælister)?"

Dette Spørgsmaal blev derefter akcepteret af Malerlauget, i Følge dettes Skrivelse paa Grund af Spørgsmaalets store principielle Betydning for Faget.

Voldgiftsretten maa erkende, at Spørgsmaalet er meget vanskeligt at besvare nogenlunde fyldestgørende, da Pris-

listen for Malerarbejde indeholder saa lidet for det omhandlede Arbejde, at man ikke derfra kan jævnføre Priser, der fastsætter nogen Norm, som i alle Tilfælde bliver retfærdig. Voldgiftsretten maa derfor indskrænke sit Svar til følgende:

Imiteret Panel (Murværk med paaslaaede Lister) bliver for nyt Arbejde som Regel at betale med en Pris, der svarer til Døre og Paneler med løse Kehlstød (jfr. Prislisten Pag. 13). Herfra undtages dog saadanne imiterede Paneler, hvor der hverken findes forkryppede Fyldinger, Gesimskonsoller, Rosetter eller Snitværk, og hvor de enkelte Fyldingers gennemsnitlige Størrelse er 1 □ Alen indvendig Maal eller derover; her bliver Prisen som almindelig Panel.

Ved særlig komplicerede Panelinddelinger vil den nævnte Pris (jfr Prislistens Pag. 13) undertiden være for ringe; men for Opmaling af gammelt Arbejde ofte for høj. Voldgiftsretten maa derfor anbefale, at der i saadanne Tilfælde finder Aftale Sted om Prisen før Arbejdets Paabegyndelse.

Vilh. Hansen,
Formand for Voldgiftsretten.

Herefter er det altsaa slaaet fast, at det paagældende Arbejde „som Regel" skal betales med Priserne for Døre og Panel méd løse Kehlstød (jfr. Prislistens Pag. 13), og det maa da blive Mestres og Svendes egen Sag forud at betinge sig Undtagelserne herfra.

Det for Bjørn udførte Arbejde er af den Beskaffenhed, at det skal betales efter „Reglen", og det maa blive Fagforeningens Sag at hjælpe Svenden til sin af Voldgiftsretten anerkendte Ret i saa Henseende, og er der, inden andet foretoges, alt forespurgt hos Bjørn, om han vedblivende vægrer sig ved at betale, ogsaa nu efter at Voldgiftsretten har kendt ham moralsk uberettiget hertil. Herpaa har Bjørn ikke fundet sig foranlediget til at svare, og man tør derfor gaa ud fra, at han ønsker der skal tales tydeligere, og antagelig vil han blive imødekommet i den Retning.

Malerforbund i Norge.

Ifølge Meddelelse fra Malernes Fagforening i Kristiania, nærmer Etableringen af et Malerforbund i Norge sig stærkt sin Virkeliggørelse. Der er saaledes nedsat en Komité til at organisere Forbundet, for hvilket Lovene alt ere vedtagne i Kristiania, medens de hos de øvrige Foreninger ere til Behandling for Tiden. Norges geografiske Beskaffenhed besværliggør selvfølgelig i ikke saa lille Grad Realisationen af en Fællesorganisation, og har vel ogsaa for en Del Skyld i, at den faglige Bevægelse hidtil har haft ondt ved at trænge frem. Imidlertid vil det forhaabentligt lykkes vore norske Kolleger nu at slippe over eventuelle Vanskeligheder og skabe en Organisation Landet over. I afvigte Sommer stiftedes Fagforeninger af Malerne, henholdsvis i Drammen og Stavanger, begge Steder med god Tilslutning. Førstnævnte gennemførte straks efter, med kun 2 Dages Strejke, en Timeløn af 40 og 35 Øre, henholdsvis for Sommer og Vinter.

Malernes Fagforening i Kristiania staar for Tiden godt og har lige i den sidste Tid afværget en Nedsættelse af Lønnen, som forsøgtes af en enkelt Mester. Resultatet blev nemlig dette, at da den paagældende, til Trods for at de 3/4 af Malerne gaa arbejdsløse, ingen Folk kunde faa til den nedsatte Løn, saa' de paagældende Bygherrer sig nødsaget til at fratage ham alt Arbejde og overdrage dette til andre Mestre.

8-Timers Dagen.

Fra „Svenska Måleriarbetareförbundet"s Centralstyrelse i Stockholm, er sendt os følgende:

Det første Fag hersteds, i hvilket Forsøget paa at gennemføre en 8-Timers Arbejdsdag vil blive iværksat, turde blive Malerfaget.

Herværende Afdeling af Sv. Malerforbundet besluttede nemlig paa et Møde den 25. Febr., at opstille som Hovedfordring, ved en kommende Lønregulering, 8-Timers Arbejdsdag med Bibeholdelse af den nugældende 10 Timers Dagløn.

Timelønnen er nu 40 Øre og vil altsaa under 8-Timers-Systemet blive 50 Øre (4 Kr. om Dagen). Endvidere skal Vinterarbejdet regnes til 5 Timer pr. Dag a 50 Øre pr. Time, altsaa lige Timeløn baade Sommer og Vinter. Nu derimod beregnes Vinterarbejdet til 6 Timer pr. Dag med 35 Ø. pr. Time (mod 40 Øre om Sommeren) Endelig opstilles Fordringen om Akkordarbejdets Afskaffelse.

For at forebygge al Tale om, at Arbejderne skulle benytte Timelønssystemet til at „dovne Tiden hen", besluttedes det at udarbejde en Prisliste paa Grundlag af de her nævnte Fordringer, som dog udelukkende skulde benyttes som Norm for, hvor meget en Arbejder bør udrette under det ny System, for fuldt ud at have gjort Fyldest for den vedtagne Løn. Til Udarbejdelse af Prislisten nedsattes en Komite.

Ligeledes nedsattes en Komite for hurtigst muligt at tilvejebringe nøjagtige Oplysninger vedrørende Arbejdsløsheden og Malernes økonomiske Stilling i Almindelighed for nærværende Tid. Endvidere besluttedes om muligt at søge Medlemsskabet gjort obligatorisk for alle Fagets Arbejdere.

Fordringerne motiveres hovedsageligst med den om sig gribende Arbejdsløshed i Faget, der i de senere Aar ofte har strakt sig over 4 a 5 Maaneder om Vinteren og 1 a 2 Maaneder om Sommeren."

Med Glæde har vi modtaget denne Meddelelse, og med Ønsket om, at den fornødne Enighed maa være til Stede hos vore Kolleger i Stockholm, føler vi os forvisset om, at Malerne i Virkeligheden kan gaa foran ved Gennemførelsen af en Reform som 8-Timers Dagen. Arbejdsløsheden er jo nu i vort Fag permanent, og en meget stor Del af dets Udøvere maa som Følge deraf friste en Tilværelse, der ikke er et Menneske værdigt og derfor uværdigt at finde sig i.

Fra Afdelingerne.

Odense. I de forløbne Par Maaneder af dette Aar har der været stærkt Røre blandt saavel Mestre som Svende i Odense. Anledningen hertil har været den, at vor Afdeling ønskede en Reform paa Lønvæsenets Omraade, gaaende ud paa: 1) Timelønnens Forhøjelse fra 33 til 35 Øre; 2) Betaling af 45 Øre for Søndags- og Overarbejde og 3) Fuld Udbetaling hver Uge under Fagforeningens Kontrol.

. . . Disse Fordringer medførte straks stærk Mod-

stand fra Mestrenes Side og da navnlig mod den fulde Udbetaling og Kontrollen, medens man erklærede sig villig til at betale de 35 Øre, naar det garanteredes, at denne Løn blev gennemført samtidig over hele Fyn. Det vil sige med andre Ord: Mestrene vilde ikke gaa ind paa nogen af Fordringerne. For at strække sig saa vidt som muligt, tilbød Afdelingen at gaa bort fra de 35 Øre og indskrænke Kontrollen til hvad der kunde øves direkte ved Fagforeningen, naar Mestrene saa til Gengæld vilde imødekomme det iøvrigt forlangte. Heller ikke herpaa vilde Mestrene indlade sig og efter adskillige Møder paa begge Sider og Nedsættelsen af et Udvalg, er det ikke lykkedes at naa nogen Overenskomst.

Stillingen er for Øjeblikket den, at man fra begge Sider har sagt det saakaldte „sidste Ord", der for Mestrenes Vedkommende gaar ud paa Fremsættelsen af følgende:

1) Timelønnen fastsættes til 33 Øre. 2) Overarbejdstimer og Helligdagsarbejde betales med 45 Øre pr. Time. 3) Udbetalingen er for en gift Svend 18 Kr. hver Fredag Aften og for en ugift Svend 15 Kr. hver Lørdag Aften, efter Fuldendelsen af 6 fulde Dages Arbejde.

Ved Slutningen af hver Maaned opgøres Regnskabet, og det resterende Beløb udbetales Svenden. 4) Arbejdsgrænsen, uden Tillæg til den ovennævnte Timeløn, er en halv Mil fra Byens Midtpunkt. Udover den Grænse betales efter den hidtidige Priskurant, som bortfalder, naar Arbejdet varer udover fjorten Dage. 5) Opsigelse af Arbejdet er for Mestre og Svende 3 Dage forud. 6) Ligesom Svendene ikke maa optage nogen i deres Forening, som ikke kan forevise Bevis fra sin Læremester for, at han har udstaaet sin Lære eller kan forevise, at han har udført Svendeprøve; ligeledes maa Mestrene heller ikke antage slige Personer som Svende, men kan kun betragtes og behandles som Forbundtere. Denne Legitimation skal en Svend altid være i Besiddelse af, naar samme forlanges forevist. 7) Naar en Svend staar i Arbejde hos en Mester, maa han ikke paatage sig noget Arbejde paa egen Haand, uden Mesterens Tilladelse.

Saamange er Ordene. Det vil let indses at Afdelingen ikke indlader sig paa at godkende dette Regulativ, og der hersker da ogsaa absolut Enighed om at staa fast paa følgende, til hvis Gennemførelse Malerforbundet i Danmark tilsiger sin størst mulige Støtte:

1) For den sædvanlige 10 Timers Arbejdsdag betales 35 Øre Timen. 2) For Arbejde udover de 10 Timer paa Hverdage samt for Søndagsarbejde betales 45 Øre. 3) Mindst 18 Kr. ugentlig Udbetaling for 6 fulde Arbejdsdage eller 3 Kr. pr. Dag samt maanedlig Opgørelse og Opgørelse ved Arbejdets Ophør. 4) Landpenge maa betales efter hidtil gældende Bestemmelse (16 pCt.s Tillæg); for Arbejde i andre Købstæder paa Fyn kan, naar Arbejdet varer udover 14 Dage, Landpengene bortfalde.

Andre Punkter i Priskuranten, som ikke berøres af ovenstaaende, forbliver som hidtil.

Saaledes staar Sagerne i Øjeblikket og vil formodentlig vedblive at staa, indtil Arbejdet i Odense, forhaabentlig i en nær Fremtid, vil begynde, hvor det da maa haabes, at d'Hrr. Mestre ville anerkende det nu fra Svendenes Side fremsatte, som den beskedne Reform det er.

For alle Eventualiteters Skyld maa vi tilraade Malerforbundets Medlemmer, ikke at søge Arbejde i Odense før Forholdene ere ordnede, og under alle Omstændigheder gøre sig bekendt med disse, ved Henvendelse til Afdelingens Formand, C W Jørgensen, Brogade 1, eller Anvisningskontoret Kongensgade 51, forinden Arbejde tages.

Nakskov. Straks ved denne Afdelings Oprettelse fremkom Ønsket om en Forbedring af Lønforholdene, som i denne By var yderst slette. Efter at have tilsendt Mestrene en Skrivelse i denne Retning, indvarslede disse til et Fællesmøde, som afholdtes den 2. Marts og hvor begge Parter havde givet fuldtalligt Møde. Resultatet af Mødet blev, at der ved gensidig Imødekommenhed opnaaedes et Tillæg af 49 Øre daglig eller 30 Øre Timen, samt et Tillæg af 60 pCt. for Overarbejde eller 40 Øre Timen. En Bestemmelse om at Svendene ikke maatte „fuske" blev foreslaaet af Mestrene, men atter taget tilbage, medens man var enige om at burde undgaa Søndagsarbejde.

Efter den alvorlige Del af Mødet, drak man i Fællesskab et lille Glas paa den ny Overenskomst.

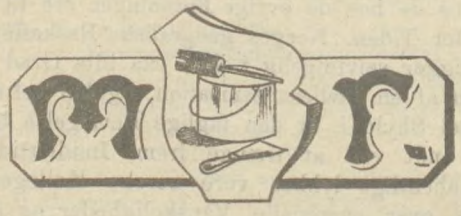
Nykøbing p. F. Afdelingen har tilstillet Mestrene et Regulativ, ifølge hvilket Arbejdsdagen fastsættes til 10 Timer med en Løn af 33 Øre, samt 40 Øre for Søndags- og Overarbejde, dog skal dette søges saa vidt muligt undgaaet. Regulativet skal træde i Kraft 1. April og vil forhaabentligt blive godkendt af d'Hrr Mestre, af hvilke de fleste rent foreløbig ikke har haft synderligt at indvende mod samme.

Ny Afdeling.

I Fredericia har vore Kolleger oprettet en Fagforening og straks indmeldt denne under Forbundet. Til Formand er valgt Johannes Olsen.

Med Ønsket om et heldbringende Samarbejde, byder vi vor ny Tilvækst et hjerteligt Velkommen!

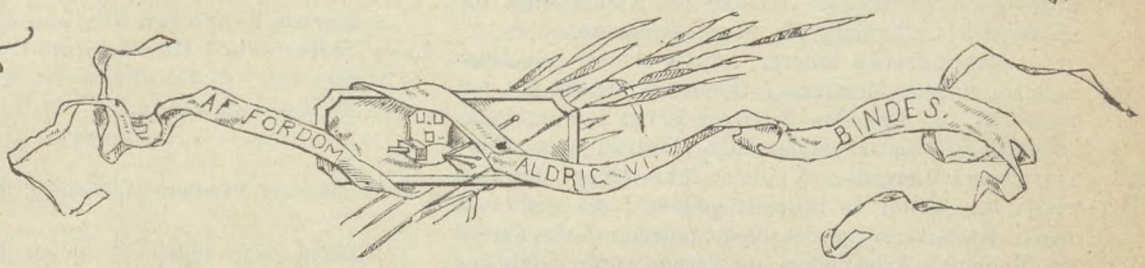
BEKENDTGØRELSER.

København. Malernes Fagforening afholder Medlemsmøde hver Onsdag Aften Kl. 8 i Rømersgade 22, 1. Sal. Foreningens Kontor, som er samme Steds i Stuen, er aabent hver Lørdag Aften fra Kl. 8 10. Indmeldelser og Kontingent modtages begge Steder.

Redigeret af Rudolf Poulsen.
Trykt hos J. Henriksen, Rømersgade 22, København.

FAGTIDENDE FOR MALERE.

April. | Udgivet af Malerforbundet i Danmark. | 1895.

Organisation er Magt.

Hvilken Sandhed kan vel i højere Grad bekræfte sig for hver Dag der gaar end netop denne, at Organisation er Magt. De nuværende privatkapitalistiske Samfundsformer lader det ikke alene blive den enkeltes egen Sag, om han kan finde Eksistensbetingelser eller ikke, men berøver endog hensynsløst flere og flere af os Muligheden herfor.

Hvad Under da at vi, som af Naturen er udrustet med Selvopholdelsesdrift, under disse Forhold se os om efter et Nødværge i Kampen for Tilværelsen. Hvem af os har ikke maattet erkende, at den enkeltes Krav ingensinde vil blive hørt, de være saa beskedne, de være vil, medens en nogenlunde ordentlig Organisation derimod i utallige Tilfælde med forholdsvis Lethed har været i Stand til at gennemføre ikke uvæsentlige Forbedringer for os. Derfor anerkendes da ogsaa Organisationen som Arbejdernes værdifuldeste Eje af enhver maalbevidst Klassefælle, og derfor øges vore Rækker Dag for Dag, saa det Tidspunkt snart lader sig overse, hvor ingen ærekær Arbejder, ved at staa uden for, vil modarbejde egne og Standsfællers Interesser.

I „Dansk Malertidende," Organ for Fællesforeningen af Danmarks Malermestre, findes i Januar-Numret d. A. nogle Betragtninger under Overskrift: „Arbejdspriser — Arbejdsløn i Odense," hvorunder det fremhæves, at Arbejdspriserne for Mestrenes Vedkommende siden 1880 er dalet med ca. 50 pCt paa de væsentligste Poster, medens det endvidere hedder: „Derimod gik Arbejdslønnen i 1889 op fra 25 Øre til 30 Øre Timen, i 1891 til 33 Øre i Timen, og fra 1. Marts 1895 sandsynligvis til 35 Øre i Timen, altsaa en Stigning i de sidste 6 Aar af 40 pCt., et talende Bevis for hvilken dominerende Magt en veldisciplineret Organisation er. At det er muligt, at Forholdene for Mestre og Svende har kunnet udvikle sig saa forskelligt, da det dog ligger nærmest at tro, at Arbejdpriser og Arbejdsløn maatte gaa nogenlunde Haand i Haand til den ene eller den anden Side, ligger formentlig i den umaadelige Konkurrence, Malerne her er undergivne. Ganske vist er Byens Størrelse, i alt Fald hvad Indbyggerantallet angaar, i de samme 14 Aar fordoblet, men Antallet af Malermestre i Odense er nu 3 Gange saa stort, som det var i 1880. — — — En meget væsentlig Grund til de ligefrem miserable Forhold, man lever under, er den store Mangel paa Sammenhold blandt Byens Malere, og hvad er Grunden hertil? Mon det skulde være Frygt for, at man under en Organisation skulde blive hæmmet i den ligefrem tøjlesløse Vildskab, der undertiden finder Sted, naar et Stykke Arbejde udbydes; thi den ofte brugte Bemærkning, at Foreningerne intet faar udrettet og altsaa er unyttige, er noget Vaas. Man er jo alle lige forpligtet til at tage fat, saa de, der gør disse Bemærkninger, bør jo netop træde til og vise, at de bedre forstaar at faa noget udrettet."

Vi har ikke kunnet nægte os Fornøjelsen at citere „Dansk Malertidende", som i ovenstaaende Betragtninger saa fuldt ud viser, hvilken Betydning det har haft for Malersvendene i Odense at de har organiseret sig. Et Tillæg paa Arbejdslønnen af ca. 40 pCt. er ikke noget daarligt Resultat for en Organisation at opvise i Løbet af 6 Aar, og bliver det ikke mindre naar man erfarer, at Mestrenes Arbejdspriser er dalet med indtil 50 pCt.

Forøvrigt ligger heri den største Opfordring til Svendene om at slutte sig sammen for at værne det Fag, der ved adskillige Mestres „tøjlesløse Vildskab" (som Malertidenden udtrykker sig), naar et Stykke Arbejde udbydes, mere og mere maatte gaa sin Undergang i Møde. En Nedgang i Mestrenes Arbejdspriser af indtil 50 pCt. i 14 Aar, medens Svendene ved deres Organisation paa 6 Aar opnaar en Forhøjelse af ca. 40 pCt. Man tænke sig et Øjeblik at Svendene ingen Organisation havde haft. Hvorledes mon da Stillingen havde været? For Svendenes Vedkommende sandsynligvis endnu mindre end 25 Øre pr. Time, som jo var den Løn, der betaltes den Gang Mestrene fik d e r e s Arbejde be-

talt med det dobbelte af den nuværende Pris. For Mestrenes Vedkommende temmelig sikkert den, at Nedgangen i deres Priser havde været maaske 75 pCt., da man dog vel tør forudsætte, at Svendenes Løn ikke kan være betydningsløs ved Fastsættelsen af Mestrenes Priser, men derimod maa lægge en vistnok haardt nødvendig Dæmper paa den hensynsløse og planløse Konkurrence, hvis Resultat kun kan blive forøget Velstand for Kapitalismen og økonomisk Undergang for Fagets Udøvere.

Malertidenden anfører, at det skorter paa Sammenhold blandt Mestrene i Odense og anser det for tænkeligt, at Grunden hertil er Frygt for at skulle indordne sig under planmæssige Forhold paa Konkurrencens Omraade. Vi deler ikke denne Betragtning; thi saavidt os bekendt gælder i saa godt som ingen Mesterforening den Bestemmelse at respektere en Minimums-Arbejdspris, og herpaa burde selvfølgelig Mestrenes Organisation bygges, saavist som Svendenes altid har været det. Kun herigennem vænnes en Organisations Medlemmer til at forstaa deres fælles Interesser. Nu er Forholdet jo absolut dette, at den ene Mester billedligt talt klæder den anden af i vild Konkurrence, hvad enten de tilhører Organisationen eller ej, og det bliver da let forstaaeligt, at der ikke kan tilvejebringes den fornødne Tro paa dennes Gavn. Det maa jo dog ved lidt Eftertanke kunne indsés, at en Mesterorganisation, paa Basis af at værne Faget ved ikke at give vild Konkurrence frit Løb, maa være betydelig mere værd end den, der bygges paa at modsætte sig ethvert Forsøg fra Svendenes Side paa at forbedre deres Levevilkaar, og saa forøvrigt lader det blive en privat Sag om man holder sig indenfor Anstændighedens Grænser ved sine Tilbud paa Arbejdsmarkedet.

Her ligger den væsentligste Forskel paa Svendenes og Mestrenes Organisationer, og heraf kommer det at vi ved vore Organisationer repræsenterer en Magt, om ikke „dominerende“ saa dog god nok til af hæve Arbejdslønnen selv i de Tilfælde, hvor Mestrene, ved at misforstaa Situationen, lader deres Arbejdspriser dale. Vi har lært at forstaa, at vi har fælles Interesser, som kun kan varetages i Fællesskab, medens kun altfor mange Mestre endnu søge at dupere sig selv med den falske Overbevisning, at de har Interesser fælles med Kapitalisten, selv om et nok saa flygtigt Blik paa deres Position maatte kunne belære dem om, at intet kan ligge dem fjærnere.

Priser for Skibsarbejde.

Som anført i forrige Nummer, havde Malernes Fagforening, efter forgæves at have søgt Malerlaugets Medvirkning, henvendt sig til d'Hrr. Malermestre, som for Tiden ere interesserede i Skibsarbejdet i København, med Forespørgsel om man turde gøre Regning paa d'Hrr.s Medvirkning til Udarbejdelsen af en ensartet Betalingsmaade for Skibsarbejdet, der hidtil er blevet betalt højst forskelligt. Som Svar herpaa modtoges følgende:

Som Svar paa Deres ærede Skrivelse af 5te Marts d. A. erklære vi Undertegnede os villige til at forhandle om en Ordning af en ensartet Betalingsmaade for Skibsarbejde med et Udvalg af Svende, valgte paa de Værksteder, vi repræsenterer, saaledes at der bliver et lige Antal Svende og Mestre.

Da vi har valgt Hr. Vilh. Hansen til Leder af vore Forhandlinger, bedes Fagforeningens eventuelle Svarskrivelse adresseret til dennes Kontor, Amaliegade 3.

København, den 11te Marts 1895.

Bernh. Schrøder, Nielsen & Hansen.
Lauritz Hansen. J. Chr. Adrian. Chr. Jensen & Co.
F. V. Brandt. C. Jacobsen. C. Møllmann & Co.
P. Marcussen & Søn. Peter Sørensen.
Vilh. Hansen.

Til
Formanden for Malernes Fagforening, Hr. Rudolf Poulsen,
her.

Dette Svar indeholdt jo en Tilkendegiven af, at ogsaa Mestrene maatte anse en Ordning paa det paagældende Omraade for ønskeligt og man kunde da kun beklage, at den evindelige Søgen at undgaa Fagforeningen, havde gjort sig gældende i den Maade, hvorpaa d'Hrr. Mestre ønskede Svendene valgte. I den Anledning tilskrev der Mestrene følgende Skrivelse:

København, 17. Marts 95.

Hr. Malermester Vilh. Hansen!

Af Deres ærede Skrivelse af 11te ds. ser vi med Tilfredshed at d'Hrr. Mestre fuldt ud har delt vore Betragtninger over det uheldige ved den nuværende uensartede Betalingsmaade af Skibsarbejdet, og skulle vi ikke undlade at udtale vor Anerkendelse af den Beredvillighed, hvormed d'Hrr. agter at søge en Ændring heraf hidført gennem Nedsættelse af et Udvalg af Mestre og Svende.

Det har just været vor Tanke med Henvendelsen til d'Hrr., at søge den lempeligste Løsning af det foreliggende Spørgsmaal opnaaet ved et Fællesarbejde, og saa stærkt føler vi os interesserede heri, at det maaske maa være os tilladt i al Beskedenhed at henstille et Par Bemærkninger til d'Hrr.s velvillige Overvejelse i Anledning af den af Dem antydede Maade, paa hvilken Valget af Svendene skulde foregaa.

Vi anser det saaledes for en Hovedbetingelse ved det eventuelle Fællesudvalg, at begge Faktorer er udrustede med fuldgyldigt Mandat, som Repræsentanter for de respektive Interesser og er det vor Overbevisning, at medens dette i Henhold til det foreliggende, maa siges fuldtud at blive Tilfældet for Mestrenes Vedkommende, bliver Forholdet et ganske andet for Svendene, naar disses Repræsentanter skal vælges værkstedsvis. Det vil forhaabentlig let ses, at disse ikke ad denne Vej kunne erhverve noget Mandat, gældende for Malersvendene i Almindelighed, og det tør dog vel forudsættes, at d'Hrr. Mestre — ligesom vi — ville tilsigte opnaaet en Ordning, som kunde omfatte disse. Uden at være ubeskeden maa Malernes Fagforening anse sig for Svendenes Repræsentant i al Almindelighed og vilde det efter vor Formening være heldigt, om d'Hrr. maatte kunne dele vor Opfattelse i denne Retning og søge den forønskede Ordning opnaaet ved Samarbejde med Fagforeningen for Svendenes Vedkommende. Forventende Deres ærede Svar tegner

Med særdeles Agtelse
P. B. V.
Rudolf Poulsen.

Under en Samtale med Malermester Vilh. Hansen, motiverede Formanden yderligere sin Skrivelse, og modtog Løfte om, at den ene Mester, der ikke fandtes blandt Underskriverne, vilde komme med, saaledes, at dette Værksted kunde blive repræsenteret. Efter at have forelagt denne Skrivelse for Mestrene tilstilledes der Fagforeningen følgende ret karakteristiske Svar:

København, d. 22. Marts 1895.

Hr. Rudolf Poulsen,

Formand for Malernes Fagforening!

Som Svar paa Deres ærede Skrivelse af 17de Marts tillader vi os at bemærke, at vi fastholder vor, i Skrivelse af 11. ds. udtalte Mening om Ordningen af det Udvalg, der, i Følge Ønske fra Deres Side skulde nedsættes for at forhandle om en ensartet Betalingsmaade for Skibsarbejde. Vi kunne nemlig, trods vor bedste Vilje til en velvillig og hensynsfuld Forstaaelse af Deres ærede Skrivelse ikke faa Øje paa nogen for Fagforeningen uheldig Virkning af Svenderepræsentanternes Valg værkstedsvis; vi ville kun derved sikre os Repræsentanter fra Svendene, der er os jævnbyrdige i Forstaaelsen af det Arbejde, hvorom der skal forhandles, hvilket Ønske vi mener absolut maa deles fra Deres Side. Vi tillader os samtidig at bemærke, at vi, naar det sammensatte Udvalg har endt sine Arbejder, vil søge disse sanktionerede af Malerlaugets Generalforsamling paa samme Maade, som den reviderede Prisliste af 1887. Vi haaber dermed at godtgøre, at vi fra vor Side tilsigter at give dette Udvalgs Arbejde en Karakter, der har Betydning ikke alene for Øjeblikket, men netop ud i Fremtiden.

Imødeseende Deres ærede Svar tegner vi

Med særdeles Agtelse

Paa Underskrivernes Vegne
Vilh. Hansen.

Ikke sandt, et ret ejendommeligt Svar. Mestrene gør gældende, at de vil sikre sig Repræsentanter for Svendene, som maatte kunne være Mestrene jævnbyrdige i Forstaaelse af den foreliggende Sags Forhandling. — Der er noget i høj Grad ridderligt i den Tanke, der her har gjort sig gældende, og noget beundringsværdigt i den Omhyggelighed hvormed man ønsker Tanken virkeliggjort, uden smaaligt Hensyn til, at Fagforeningen eventuelt kunde føle sig krænket ved, at den, til Trods for at have rejst Spørgsmaalet om en Reform i Lønvilkaarene for Skibsarbejde, hvis Betimelighed godkendes af Mestrene, ikke destomindre af disse findes mindre kompetent til at udpege Svenderepræsentanter, som kunde blive Mestrene jævnbyrdige i et Fællesudvalg, der skulde udarbejde Priser for Skibsarbejde, end de Svende som tilfældigvis i et givet Øjeblik maatte arbejde for d'Hrr., og som paa rene Undtagelser nær, ere Medlemmer af Fagforeningen I disse Bestræbelser for at sikre sig de mest kompetente Svende til Fællesudvalget kunde man vel have ventet, at d'Hrr., belært af tidligere Erfaringer, trøstigt kunde have overladt denne Side af Sagen til Fagforeningen. Vi skal saaledes blot minde om, at da Prislisten i 1887 blev revideret ved et Fællesudvalg af Mestre og Svende, blev der stillet den Betingelse, at Svendenes Repræsentanter skulde vælges paa et almindeligt Møde af Svende og derimod ikke af Fagforeningen. Dette blev selvfølgelig ikke gjort for at tilsidesætte eller ignorere Fagforeningen, men udelukkende af Hensyn til de eventuelle Dygtigheder blandt de Svende, som af en eller anden Grund fandt det forsvarligt at staa udenfor Fagforeningen. Ligeledes ved Etableringen af Voldgiftsretten. Ogsaa denne skylder Fagforeningens Initiativ sin Tilbliven, idet denne ikke veg tilbage for idelige Forsøg paa at opnaa Malerlaugets Medvirkning. Som ved Prislistens Revision, saaledes ogsaa her mente Mestrene det uforsvarligt, at lade Svendenes Delegerede vælge af Fagforeningen, af Hensyn til de Svende, som eventuelt ikke tilhørte denne. Men hvad blev Resultatet i begge Tilfælde? I det første dette, at udelukkende de af Fagforeningen udpegede Mænd bleve valgte og med overvældende Majoritet, medens det i det andet, hvor Valget blev foretaget værkstedsvis, om muligt endnu tydeligere godtgjordes, at kun Fagforeningsmedlemmer knnde blive valgt, idet de udenforstaaende fremviste en rent ud latterlig Minoritet, en Minoritet som ikke har fjærneste Krav paa Opmærksomhed, hvor der tales om Malersvendene i Almindelighed og hvor dis es Interesser skulde varetages.

Imidlertid, Fagforeningen er jo nu saa god en Organisation, at den med Bestemthed kan sige sig selv, at det intet Øjeblik falder d'Hrr. Mestre ind at ville ignorere den, og naar det derfor i dette Tilfælde fastholdes af Mestrene, at Svendene skulle vælges værkstedsvis, saa gør man det vistnok med den sikre Forudsætning, at Fagforenigen i og for sig intet beskæres da det jo bliver den, som til syvende og sidst vil afgøre, om det eventuelle Fællesudvalgs Arbejde skal faa Betydning som gældende Prisliste eller ej.

Ud fra denne Betragtning vil man derfor afvente og se hvad der vil blive præsteret og nedenstaaende Svar er tilstillet Mestrene:

København, 1. April 95.

Hr. Malermester Vilh. Hansen!

Skønt det er os ufatteligt, hvorledes d'Hrr. tænker sig at opnaa bedre Kvalifikationer hos Svendenes Repræsentanter til det eventuelle Udvalg, naar Valget foregaar værkstedsvis end i Fagf., kan vi dog ikke undlade at udtale vor Anerkendelse af d'Hrr.s Bestræbelser for at sikre sig Svende, som ikke maatte blive Dem for underlegne i Forstaaelsen af det Arbejde, hvorom der skulle forhandles.

Vi har i og for sig intet Øjeblik tænkt os nogen særlig uheldig Virkning for Fagforeningen, fordi Valget foregaar værkstedsvis; vi mente blot, at da Spørgsmaalet om ensartet Betaling for Skibsarbejde skyldes Fagfs Initiativ, vilde det være ret naturligt, om denne valgte Svendenes Repræsentanter, saa meget mere, som det i sidste Instans har afgørende Betydning for det eventuelle Udvalgs Arbejde, om det sanktioneres af Fagf. eller ikke. — I denne Betragtning føler vi os i Overensstemmelse med d'Hrr., naar De i æret Skrivelse af 22de f M. anfører, at ville søge Udvalgets Arbejde sanktioneret af Malerlaugets Generalforsamling, og ville vi derfor afvente det nærmere, idet vi tillader os at gøre opmærksom paa, at samtidig med Ønsket om den ensartede Pris for Skibsarbejde, nærer vi Ønsket om at denne maatte tilvejebringes saa snart som muligt.

Med særdeles Agtelse

P. B. V.
Rudolf Poulsen.
Formand.

Notitser fra Afdelingerne.

Odense. Siden vi i forrige Nr. omtalte Konflikten her, har den fundet sin Afslutning, idet der, paa Forslag fra Mestrene, er plejet fornyede Underhandlinger mellem de respektive tidligere nedsatte Udvalg, under hvilke man er enedes om Vedtagelsen af efterstaaende Regulativ, der skal være gældende fra 1ste April indtil videre, dog mindst 1 Aar.

1. For den sædvanlige Arbejdstid betales 34 Øre pr. Time.

2. For Arbejde udover de 10 Timer paa Hverdage samt for Søn- og Helligdage betales 45 Øre pr. Time. Hvis der arbejdes paa Akkord betales et Tillæg af 33 pCt.
3. Der udbetales mindst 17 Kr. om Ugen eller i Forhold dertil for mindre end 6 fulde Dage. Den sidste Fredag i hver Maaned opgøres Regnskabet og Overskudet udbetales, selv om der ikke har været arbejdet hele Maaneden. Ved Arbejdets Ophør udbetales fuldt ud.
4. Landpenge maa betales efter de hidtil gældende Bestemmelser (et Tillæg af 16 pCt.). For Arbejde i andre Købstæder paa Fyn kan, naar Arbejdet varer udover 14 Dage, Landpengene bortfalde. Landgrænsen flyttes indtil 1/2 Mil til alle Sider fra Byens Midtpunkt. Naar Vejen tilbagelægges i Arbejdstiden bortfalder Landpengene ogsaa.
5. Alle andre Punkter i Priskuranten, som ikke berøres af ovenstaaende, forbliver i Kraft som hidtil.

Vi skal i næste Nummer knytte et Par Bemærkninger til ovenstaaende Afslutning paa Konflikten i Odense.

Nykøbing. Ved Underhandlinger med Mestrene har Afdelingen truffet den Overenskomst at Timelønnens Forhøjelse til 33 Øre først skal træde i Kraft fra 1ste April 1896, medens man indtil denne Tid nøjes med en Forhøjelse til 30 Øre pr. Time. Arbejdsdagen forkortes derimod straks til 10 Timer.

København. Afdelingen afholder sin ordinære halvaarlige Generalforsamling, Onsdag den 17 April med følgende Dagsorden:

1. Anmodning om Optagelse.
2. Forhandlingsprotokollens Oplæsning.
3. Beretning om Virksomheden.
4. Regnskabet (Budget).
5. Valg af Formand, 4 Repræsentanter og 1 Revisor.
6. De ny vedtagne Love forelægges til Godkendelse.
7. Eventuelt.

Af Hensyn til den for Foreningens fremtidige Virksomhed, saa betydningsfulde Dagsorden, forventes størst mulig Tilsutning til Generalforsamlingen.

Ny Afdeling.

I Varde er oprettet en Fagforening som straks har indmeldt sig under Malerforbundet. Til Formand er valgt C. Nielsen, Søndergade. Vi har jo tidligere haft en Afdeling i Varde, som imidlertid døde hen, og er det vort Haab, at naar der nu igen er taget fat, det da maa vise sig at den fornødne Livskraft maa være tilstede til Held for et fremtidigt Samarbejde.

Beretning om Voldgiftsrettens Virksomhed i Aaret 1894.

(Sluttet)

Angaaende Spørgsmaalet om Kældervinduer finder Voldgiftsretten Prisen sat saa lavt, at den maa antage det har været Prislisteudvalgets Mening at betragte dem som enkelte Fag, naar de maaler over 2 □ Alen.

Ved Lyskasserister kan der lige saa lidt tages Hensyn til om disse er ny eller gamle, som der kan angives i Tidsbestemmelser for, hvorlænge de skal have ligget inden de skal renses. Det maa bero paa et forud taget Skøn, om Rensningen kan komme ind under det i Prislisten omtalte. (Ved det Tilfælde, hvorpaa man har henpeget, synes det, efter de fremkomne Oplysninger, at Svenden er berettiget til at faa Betaling for Rensningen.)

Paa de to af Hr. Malermester Joh. N. Schrøder stillede Spørgsmaal om Kehlstød paa gammelt Arbejde og om Lister paa Vægge og Lofter som imitteret Panel, finder Voldgiftsretten ingen Anledning til her at give Svar, da de ikke samtidig er stillet af Svendene, og derfor maa behandles som en Sag for sig."

Tredie Sag, Malersvend C. M. Loldrup kontra Malermester A. T. V. Bennicke, drejede sig om et Plankeværk, hvis Brædder havde Not som svensk Panel paa den ene Side, medens paa den anden Side Bræddernes Kanter kun vare svagt affacede. Svenden betragtede Plankeværket som „mønstret", medens Mesteren kun vilde betale det som glat.

Følgende Kendelse afgaves:

„Voldgiftsretten betragter den Side af Plankeværket, hvor der findes kehlet Staf i Kanten af Brædtet (Rustik- eller svensk Panel), som mønstret Plankeværk og den anden Side som glat Plankeværk. Hver Side bør altsaa maales for sig og betales henholdsvis med 5 Øre og 3 1/2 Øre for 2 Gange Strygning pr. □ Alen."

Den fjerde Sag drejede sig om Opsigelse i Henhold til Prislis ens almindelige Bestemmelser, Punkt 8, idet Malermester Vald. Schmidt havde afskediget Malersvend A. F. Jønsson, uden en saadan Opsigelse med 1 Dags Varsel. Parterne indgik Forlig uden Retsbehandling, saaledes at Schmidt betalte Jønsson en Dagløn af 3 Kr.

Endvidere er der den 10de December anmeldt endnu en Sag, der bliver den 7de af Voldgiftsretten foretagne. Denne er endnu ikke naaet til Behandling, da Mesteren har nægtet at gaa til Voldgiftsretten og denne ønskede Malerlaugets Medvirkning for at bestemme sin Optræden i lignende eventuelt forekommende fremtidige Tilfælde. Sagen vil derfor blive overført til 1895.

Den 11. Oktober afholdtes Møde af de 24 Delegerede, for i Henhold til Voldgiftsreglernes § 2 Stykke 7 at foretage Lodtrækning blandt Retsmedlemmer og Supleanter samt foretage Nyvalg. Efter den stedfundne Lodtrækning skulde af Retsmedlemmer Malermester J. C. Adrian og Malersvend L. Gunner udtræde, og af Supleanter Malermester A. A. C. Kühl eg Malersvend David Jensen. De genvalgtes alle til samme Hverv som hidtil.

Voldgiftsretten, der fra 1893, begrundet paa sine Etableringsomkostninger, havde en Gæld paa 37 Kr. 13 Øre, har i 1894 haft en Indtægt af 50 Kroner. Efter at Gælden er betalt og de forefaldne Udgifter afholdte, overgaar Retten til 1895 med en Kassebeholdning af 7 Kr. 87 Øre.

Vilh. Hansen,
Formand for Voldgiftsretten.

Redigeret af Rudolf Poulsen.
Trykt hos J. Henriksen, Rømersgade 22, København.

FAGTIDENDE FOR MALERE.

AF FORDOM ALDRIG VI BINDES.

Maj. | Udgivet af Malerforbundet i Danmark. | 1895.

8 + 8 + 8.

Otte Timers Arbejde, otte Timers Frihed og otte Timers Søvn! Over hele den saakaldte civiliserede Verden, fra hver en Plet hvor der findes tænkende Arbejdere, fremsættes med stedse stigende Styrke Kravet om en forkortet Arbejdstid, Kravet om en planmæssig Inddeling af Døgnet, hvor der kan blive Tid til andet og mere end netop Arbejde og Søvn og Søvn og Arbejde, Tid til Udvikling af de aandelige Evner, som det nuværende System kun altfor ofte enten sløver eller tilintetgør, Tid for Arbejderne, i Lighed med andre Mennesker, til at pleje Familielivet og beskæftige sig med sine Børns Opdragelse i saa stor Udstrækning, som det nu ikke er forundt — kort sagt, Betingelser for at kunne gøre den af Naturen, ved Menneskets Fødsel, givne Ret til Livet gældende, at kunne leve Livet som et Menneske.

Aldrig har vel et mere berettiget Krav været fremsat, end netop dette om en planmæssig Ordning af Arbejdstiden, saaledes, at der, i Modsætning til nu, tages Hensyn til at Arbejdskraft og Arbejdsmængde stilles i Forhold til hinanden, og intet humanttænkende Menneske, hvad enten han tilhører den ene eller anden Stand, kan være Modstander heraf.

Ikke en af det privatkapitalistiske Samfundssystems mange Skavanker er mere modbydelig end netop denne, at der afskæres Arbejderen Muligheden for at finde Beskæftigelse, medens der paa den anden Side kræves en uforholdsmæssig lang Arbejdstid af de „heldige" der overhovedet finder Arbejde. Alene denne ene Skavank maa være nok til at fordre Systemet ændret. Noget mere oprørende og nedværdigende for Menneskeheden end „Arbejdsløshed", som Følge af et tillavet System, kan vanskeligt tænkes. Oprørende i den Grad, at man maa forundre sig over, at dette System ikke for længe siden er slaaet ned, som man slaar en gal Hund ned.

Hvor er den Arbejder som ikke direkte eller indirekte maa lide under Arbejdsløsheden og dens Følger? Er der nogen, da er de hurtigt talt, saavist som den, der ikke vil kunne naas af Arbejdsløsheden, endnu ikke er født. Arbejdsløsheden er permanent, det vil sige, den er altid tilstede, kun i lidt større eller mindre Udstrækning, men absolut jævnt tiltagende i al Almindelighed. Maskinerne, de tekniske Hjælpemidler, overflødiggør mere og mere den menneskelige Arbejdskraft i en Mængde Fag, og medfører en Tilstrømning af denne til de Fag, hvor Maskinen endnu ikke har fundet Anvendelse, og Arbejdsløsheden breder sig. —

Men hvorfor gøres der da ikke Front mod Arbejdsløsheden, som mod en anden Sot? Simpelthen fordi Arbejdsløsheden kun kan ramme Arbejderen og tilintetgøre hans Hjem, medens f. Eks. Pest og Kolera undertiden finder paa, ogsaa at kigge ind til de andre Samfundsklasser. Derfor raabes Vagten i Gevær, naar Epidemier af disse Arter er i Anmarsch, medens Modtagelsen af Arbejdsløsheden og dens Følger, koldblodigt overlades til Arbejderne, og dette til Trods for, at det statistisk er bevist, at Arbejdsløsheden med sin Følgesvend Nøden, og den uforholdsmæssige lange Arbejdstid i samme Fodspor, i ganske anderledes Grad og Antal lægger os og vore Standsfæller i en tidlig Grav, end nogen anden Farsot eller Krig har gjort.

Det er nu 6 Aar siden at Kravet om en 8-Timers Maksimalarbejdsdag blev fremsat paa Verdenskongressen i Paris, og hvert Aars 1ste Maj gentages Kravet med fornyet Styrke hele Verden over, og for hver Gang viser den tilbagelagte Tid, at vi rykker Spørgsmaalets Løsning nærmere. Maatte vi da ret forstaa, at det er gennem vor Organisation, og kun gennem den, at vi avancerer frem mod denne Reforms Realisation, saavel som mod enhver Forbedring af vore Levevilkaar, og maatte hver af os da lægge al sin Evne og Energi ind i Agitationen, for at gøre denne saa fuldkommen som det paa nogen Maade er muligt, saa har vi i Virkeligheden gjort vort til at fremskynde det Tidspunkt, hvor Arbejds-

tiden vil komme til at staa i et bedre Forhold til Arbejdsmængden og Menneskets Arbejdsevne.

Voldgiftsretten anerkendt.

Vi meddelte i dette Blads Martsnummer at Malermester Bjørn havde erklæret sig uvillig til at betale som hidtil for „imitteret Panel" og endvidere undslaaet sig for at lade den herved opstaaede Tvist afgøre ved Voldgiftsretten. Bjørn er Medlem af Malerlauget i København, og da det viste sig, at der herigennem intet k u n d e eller ihvert Fald blev gjort, for at formaa Bjørn til at underkaste sig den Dom, som Voldgiftsretten havde udtalt om det paagældende Arbejde, ansaa Malernes Fagforening det for en Nødvendighed, paa eftertrykkelig Maade at forestille Bjørn det heldige i, at saavel Mestre som Svende loyalt bøjede sig for de Afgørelser, der bleve trufne indenfor den af Malerlauget og Malernes Fagforening godkendte Voldgiftsdomstol, der er etableret netop med det Formaal for Øje, at bilægge, paa lempeligste Maade, de eventuelle Tvistspørgsmaal, der maatte opstaa i faglig Retning.

I Henhold hertil betydedes det Hr. Bjørn, at han for Eftertiden ikke maatte gøre Regning paa Arbejdskraft fra Malernes Fagforening, før han underkastede sig Voldgiftsrettens Afgørelse, medens de hos ham arbejdende Svende straks opsagde deres Arbejde.

I den Anledning henvendte Bjørn sig til Fagforeningens Formand og erklærede, at det ingenlunde var hans Agt at forsøge sig med Shruebrækkere i sin Forretning, og at hans hidtidige Uvillie til at bøje sig for Voldgiftsretten, for en Del var begrundet i, at han muligvis havde misforstaaet en tidligere Voldgiftskendelse, der havde været refereret i Malerlaugets Aarsberetning, i Forbindelse med, at han af en mere bekendt Mester indenfor Lauget havde modtaget det Raad, i n t e t s o m h e l s t at foretage paa Grundlag af Fagforeningens Forespørgsel til ham af 5te Marts, men roligt afvente en Meddelelse, enten fra Voldgiftsretten eller Malerlauget. Han havde imidlertid ingen Meddelelse faaet fra disse Steder, og ansaa Situationen for at være af den Beskaffenhed, at der burde renonceres herpaa, saavelsom paa at rette sig efter det givne Raad, og underskrev Hr. Bjørn derfor, paa Formandens Anmodning, nedenstaaende Erklæring.

> At jeg, undertegnede, herved erklærer mig villig til at underkaste mig den af Voldgiftsretten trufne Bestemmelse med Hensyn til imiteret Væggepanel.
> Den 22de Marts 1895.
>
> S. P. Bjørn

Hermed er denne Sag ude af Verden. Hr. Bjørn har opfyldt sine Forpligtelser i Henhold til ovenstaaende Erklæring, og en større Konflikt blev heldigt undgaaet, hvad ikke skal regnes Hr. Bjørns Raadgiver tilgode, men udelukkende skyldes den Beredvillighed hvormed Hr. Bjørn erklærede sig villig til, som hidtil, at betale hvad der med Ret og Billighed blev forlangt, og efter at Sagens Detailler vare ham forelagte paa en tilfredsstillende og forstaaelig Maade af Fagforeningens Formand.

Konflikten i Odense.

Som meddelt i forr. Nr. fandt den truende Konflikt i Odense sin Afslutning derved, at man paa Foranledning fra Mestrenes Side i et Fællesudvalg paany optog Forhandlingerne og enedes om et Regulativ, der skal være gældende mindst et Aar.

Om denne Afslutning hedder det i „Dansk Malertidende":

> „Dette Regulativ kan ikke kaldes Sejr for nogen af Parterne, men det kan betegnes som en unødvendig stor Imødekommenhed fra Mestrenes Side for at undgaa Konflikten. . . . . Hvad har nu Fagforeningen vundet ved disse halvtredje Maaneds Snakken frem o: tilbage. Den har formentlig vundet et Løntillæg af 10 Øre pr. Dag; dernæst at de Svende som efter en lang, ledig Vinter mangen en Foraarsdag gærne vilde arbejde lidt længere end sædvanlig, naar Lejlighed gaves, for at gøre Daglønnen lidt større og derved oprette lidt af Vinterens Tab, for Fremtiden er afskaaret derfra: endvidere for en Dels Vedkommende at have forkludret det gode Forhold mellem Mestre og Svende."

Vi er ikke ganske enige med den ærede Malertidendes Betragtninger over Konfliktens Afslutning og dens formentlige Resultat for Svendenes Vedkommende.

For det første har vi noget svært ved at opdage den „store Imødekommenhed", der skal være vist, og kan som Følge deraf ikke paaskønne den, selv om den har været nok saa „unødvendig" fra Mestrenes Side. Vi er ikke vante til nogen større Imødekommenhed i al Almindelighed og bygger derfor heller aldrig paa den, og det turde derfor være tvivlsomt, om Mestrene i Virkeligheden har foretaget noget specielt unødvendigt ved at gaa med til en Afslutning paa de foreliggende Betingelser. — „Halvtredje Maaneds Snakken frem og tilbage" med et Udbytte af 10 Øre Tillæg pr. Dag, forekommer os ikke at være noget Bevis paa særlig Imødekommenhed, men vi betragter ganske vist disse 10 Øre som en Gevinst for os, selv om vi villigt skal indrømme, at den ikke er stor.

At den normerede Arbejdsdag skal slutte Kl. 6 ansér vi ogsaa for en Gevinst, saavist som Erfaringen tilfulde har godtgjort, at det ikke er den lange Arbejdsdag, der er Arbejdernes Fordel, selv om der endnu findes en og anden, som ikke har faaet Øjnene op herfor. Skulde der være lidt et Tab ved „at have forkludret det gode Forhold mellem Mester og Svend", som Malertidenden vil have observeret, ja — saa er det jo slemt nok, men saa forstaar vi endnu mindre hvori den store Imødekommenhed bestaar, som Malertidenden formener at Mesteren har vist ved den hele Affære. Er der imidlertid virkelig kommet et Brud paa „det gode Forhold", saa er vi da heldigvis saa fremskredne, at vi fuldt ud er paa det rene med, at det gode Forhold er en Artikel, der ikke kan have større Betydning for os end for Mestrene, og som begge Parter derfor i lige Grad bør vaage over, men som vi paa den anden Side ikke vil begræde Tabet af,

naar det har kunnet lade sig forstyrre af en saa lille Fordel som den, Svendene i dette Tilfælde har opnaaet.

Alt i alt finder vi at det kan siges at være ret fornuftigt, naar Mestre og Svende som her har truffet en Overenskomst uden foregaaende Strejke, selv om det virkelig sker med Forvisning om, at man har udvist „unødvendig stor Imødekommenhed". Sagen er jo den, at der findes sagtens Tilfælde, hvor denne ikke bliver paaskønnet, men hvor der bliver Lejlighed til at løbe Linen ud.

Stiftelsesfest.

Afdelingen i Esbjerg afholdt Søndag den 7. April en særdeles vellykket Fest i Anledning af 1-Aarsdagen for Foreningens Stiftelse. Festen indledes med, at Foreningen om Morgenen marscherede gennem Gaderne med Fane og Musik. Om Aftenen samledes man paa Hotel „Spangsberg", hvor, foruden alle Foreningens Medlemmer, en Del af de øvrige Fagforeningers Medlemmer var tilstede.

Efter at Afdelingens tidligere Formand J. Jensen havde budt Forsamlingen Velkommen og en Sang var afsungen, fik Afdelingens nuværende Formand B. Hauptmann Ordet. I et længere og udførligt Foredrag paaviste Taleren hvad Organisationen er værd for Arbejderne og drog Paralleller mellem Forholdene i Byer med og uden faglig Organisation, hvorved det maatte staa klart for enhver, at kun gennem Organisation formaar Arbejderne at øve Indflydelse paa de Forhold, hvorunder de skal arbejde og leve. Endvidere henledte Taleren Opmærksomheden paa de forestaaende Folketingsvalg, hvor det ogsaa gælder for Arbejderne at finde det rette Standpunkt, at skælne mellem det Valgflæsk, der i saa rigelig Mængde udbydes, og de Løfter, der fremkommer fra Mænd, hvis hele Virken borger for, at de paa Tinge vil blive Talsmænd for de Reformkrav, der er oppe blandt Arbejderne. Taleren sluttede sit med udelt Opmærksomhed hørte Foredrag med et af kraftige Hurra besvaret Leve for Arbejdernes Organisationer.

Forhv. Gaardejer Søren Andersen talte, ledsaget af Bifald, for Malernes Fagforening, for hvilken han udbragte et Leve (Hurra).

Jensen takkede Andersen for hans Udtalelser og udbragte et Leve for ham (Hurra).

Efter at nedenstaaende af B. H. forfattede Sang var afsunget, sluttede den alvorlige Del af Festen, og Dansen tog sin Begyndelse og gik med Liv og Lyst til henad Morgenstunden.

Mel.: Vi Haandværkssvende.

:,: Vi Malersvende, vi Malersvende
give Møde i straalende Solskins Humør. :,:
I Dag paa „Spangsberg" vi os lejre,
for vor Fagforenings Fødselsdag at fejre.
Vi den alle højt vil hædre; thi mod Kapitalens Vold,
vi ved vor Fagforening er et sikkert Skjold.

:,: Vor Fagforening, vor Fagforening,
den tæller i Dag kun et Aar paa sin Bag. :,:
Men det Aar, den alt har virket,
har den snigende af Krogvej ej sig lirket.
Nej, med aabent Visir den saa frejdigt gik frem,
til Kamp for os Svende, for vor Viv og Hjem.

:,: Den etaars Pode, den etaars Pode,
den alt har bevist, den har Styrke og Mod. :,:
Vi i Dag den glad vil hylde;
thi kun den vi bedre Vilkaar skylde.
Som en Stjærne skal den lyse i Kamp for vor Sag,
og samle Malersvendene i trofast Lag.

:,: Vi Malersvende, vi er ej Trælle,
der viljeløst bære det knugende Aag, :,:
vi os lade ej beskæmme,
vi vor Løn vil selv bestemme.
Nu op, Kammerater, stem i et Hurra
for bedre Løn og 8 Timers Arbejdsdag.

Generalforsamling.

Afdelingen i København afholdt den 17. April sin halvaarlige Generalforsamling med følgende Dagsorden: 1. Anmodning om Optagelse. 2. Forhandlingsbogens Oplæsning. 3. Beretning om Virksomheden. 4. Regnskabet (Budget). 5. Valg af Formand, 4 Repræsentanter og 1 Revisor. 6. De nye Love (2. Behandling). 7. Anmodning fra Vesterbros Forsamlingsbygning.

Til Dirigent valgtes Emil Claussen. Ad 1. Emil Bahnsen, som i sin Tid havde arbejdet for Enghoff anmodede Foreningen om Optagelse, hvilket efter nogen Diskussion tilstodes ham. Ad 2. Forhandlingsbogen oplæstes og godkendtes. Ad. 3. Formanden aflagde en udførlig Beretning om Foreningens Virksomhed, der godkendtes. Ad 4. Formanden oplæste Halv- og Helaars Regnskaberne, der udviste jævn Fremgang og godkendtes. Ad. 5. Til Formand genvalgtes enstemmigt Rudolf Poulsen. Til Repræsentanter genvalgtes E. Carlsen, A. Hardt og H. Holm og valgtes Jens Hansen. Til Revisor valgtes André Johnsen og til Supleanter henholdsvis Aage Hansen, W. Rasmussen og E. Meyer. Ad 6. De paa Generalforsamlingen den 13. Marts vedtagne nye Love godkendtes. Ad 7. En Anmodning om at støtte Forsamlingsbygningen paa Vesterbro vedtoges det at efterkomme ved Køb af for 100 Kr. Aktier i samme. Bestyrelsen har senere konstitueret sig med E. Carlsen som Næstformand og H. Holm som Sekretær.

Udslettet.

Vi henleder den københavnske Afdelings Medlemmers Opmærksomhed paa Foreningens nys vedtagne Love og da specielt § 6 der lyder:

„Intet Medlem kan staa til Restance længere end 13 Uger; betales der ikke før denne Frist udløber, udslettes vedkommende og optages ikke

førend Restancen for disse 13 Uger fuldt ud er betalt, og da kun som nyt Medlem."

Herefter vil Udslettelse medføre absolut Tab af Medlemsrettighed, som da kun kan erhverves igen ved at begynde forfra i Modsætning til tidligere, hvor Koutume har været den, at fuld Betaling af Restance lod fortsætte i gamle Medlemsrettigheder. Dette faar sin store Betydning naar det erindres, at for Eks. Ret til Rejseunderstøttelse først indtræder efter at have været Medlem de sidste 12 Maaneder, at Udbetaling af det indbetalte Kontingent (Halvparten) ved Medlemmers Dødsfald finder Sted, efter at have været Medlem de sidste 5 Aar, og at Fritagelse for Kontingent ligeledes finder Sted, efter at have været Medlem en bestemt Tid. I alle disse Tilfælde vil det at være udslettet og atter indmeldt, nu efter de ny Love, betyde en Forskærtsning af Fordele, som man engang har været paa Vej til at sikre sig. Alene af disse Grunde er det selvfølgelig rigtigt at undgaa Udslettelse, ikke at tale om det uheldigt betegnende for et Medlems Forstaaelse af Organisationens Værd og Betydning, naar den trykte Medlemsfortegnelse, der udkommer i April og Oktober, skal indeholde Vedtegningen „Udslettet" ved ret mange forhenværende Medlemmers Navne.

For at ungaa de kedelige Udslettelser bør det være ethvert Medlems Æressag, i rette Tid at overholde de Forpligtelser, som vi ved vor Indmeldelse er gaaet ind paa, ligesom Medlemsfortegnelsen hver Gang bør være Genstand for det mest indgaaende Studium, saaledes, at vi altid kan være à jour med hvem der er med og hvem ikke.

Ny Afdelinger.

I Nyborg og Kolding har vore Kolleger oprettet Fagforeninger og indmeldt disse under Malerforbundet. Med et hjærteligt Velkommen hilser vi disse nye Skud paa vor Organisations Træ, idet vi udtaler Ønsket om Held for vort fremtidige Samarbejde.

Medlemslisten.

Paa den trykte Fortegnelse over den københavnske Afdelings Medlemmer er indløbet et Par Fejl, som vi hermed skulle berigtige. Saaledes er fejlagtig udeladt Nr. 447 Vilh. Andersen og 446 C. J. Jensen, begge indmeldt i Marts 1895. Endvidere er fejlagtig anført Udmeldelse for Nr. 63 P. Ottosen, skal være for Nr. 732 P. Ousager, hvis Navn findes lige nedenfor.

Fra Afdelingerne.

Vejle. I Henhold til en Overenskomst der er truffet mellem vor Afdeling og Mesterforeningen, er dennes Medlemmer forpligtet til, kun at beskæftige Fagforenings Medlemmer, medens disse kun søger Arbejde hos de Mestre, der tilhører Mesterforeningen. Ved en Mesters Udelukkelse af Mestrenes Forening, som for Tiden er Tilfældet, har dette vakt nogen Forstyrrelse i de normale Forhold, og maa vi derfor anmode vore Kolleger, som eventuelt søge Arbejde i Vejle, om at henvende sig til Formanden, M. P. Holm, Fjællegade 91, for at blive gjort bekendt med Stillingen.

Kolding. Paa Grund af Underhandlinger med Mestrene om en Regulering og Forbedring af Arbejds- og Lønforholdene, anmodes arbejdssøgende Kolleger om, inden Arbejde modtages, at henvende sig til Formanden, Chr. Hansen, Blæsebjerggade 29.

Varde. Ogsaa her søges forhandlet med Mestrene om en planmæssig Ordning af Arbejds- og Lønforhold, af hvilken Grund ingen Kollega bør modtage Arbejde uden først at have henvendt sig til Afdelingens Formand, C. Nielsen, Søndergade.

BEKENDTGØRELSER.

„Malerforbundet i Danmark".

Alle Sager Forbundet og Fagtidende vedrørende bedes adresserede til Sekretæren, **Rudolf Poulsen, Ryesgade 37, 2. Sal.** København Ø.

Hovedbestyrelsen afholder ordinært Møde den sidste Mandag i hver Maaned.

Fortegnelse over Formændene i Forbundets forskellige Afdelinger:

København.	Rudolf Poulsen, Ryesgade 37, 2. S.
Hillerød.	V. Olsen, Jærnbanevej 111 A.
Helsingør.	A. V. Nielsen, Sudergade 9.
Roskilde.	L. P. Gottschalk, Blaagaardsstræde.
Holbæk.	A. Klein, Brolæggerstræde 7
Slagelse.	H. P. Jensen, Løvegade 305.
Køge.	H. C. Hove, Rosenlund.
Nykøbing F.	A. H. Petersen, Jappesgade 51.
Nakskov.	C. J. Andresen, Nikolajgade 208.
Odense.	C. W. Jørgensen, Brogade 1.
Nyborg.	C. Petersen, Nørregade 20.
Aalborg.	T. C. Sørensen, Niels Ebbesensgade 31.
Randers.	G. Schmidt, Trangstræde 12.
Aarhus.	P. Petersen, Skovvejen 12
Vejle.	M. P. Holm, Fjællegade 91.
Fredericia.	Johannes Olsen, Kongensstræde 35.
Kolding.	Chr Hansen, Blæsebjerggade 29.
Esbjærg.	B Hauptmann, Kongensgade 70.
Varde.	C. Nielsen, Søndergade.

Redigeret af Rudolf Poulsen.
Trykt hos J. Henriksen, Rømersgade 22, København.

FAGTIDENDE FOR MALERE.

AF FORDOM ALDRIG VI BINDES.

Juni. | Udgivet af Malerforbundet i Danmark. | 1895.

Selvstændighedsfølelse.

Drager man Paraleller mellem Fortidens Trælle og Nutidens saakaldte „frie" Arbejdere — og mere end et Forhold kan berettige hertil —, saa undgaar man ikke at faa Øje paa ialfald én væsentlig Forskel i de sidstes Favør. Thi medens Trællen i de færreste Tilfælde var i Besiddelse af tilstrækkelig Selvstændighedsfølelse til fuldt ud at fatte den Uretfærdighed han som Menneske var Genstand for fra sine Bødlers Side, og som Følge heraf ofte behandledes som et Dyr, saa ser Nutidens Arbejdere med andre Øjne paa de Forhold, som det nuværende Samfunds Magthavere har tilovers for dem.

Kampen for Tilværelsen er i vore Dage, for Arbejderne i sin store Almindelighed, saa haard, at det kunde synes som om Maksimum af Hensynsløshed var naaet med de Levevilkaar der bydes; men Erfaringen har tilfulde godtgjort, at dette saa langt fra vil være Tilfældet. Snart her og snart der ser man Forsøg blive gjort i Retning af at beskære den Ret til Livet, som Naturen uomtvisteligt har givet Mennesket ved Fødselen. Magthaverne og deres Haandlangere nægte sig i denne Retning intet. Det er dem ikke nok at have indrettet Samfundet med alle Fordele og Behageligheder for dem selv. De indser at Arbejdernes Selvstændighedsfølelse er en Hindring for at faa disse satte paa Trællens Plads Det ærgrer dem, at de ikke formaar fuldt ud at faa Haand og Halsret over Arbejderen, at de ikke i Kraft af Pengesækken kan behandle Arbejderen som et Stykke Værktøj, som et Umælende, hvis Tilværelse skyldes deres Naade og Barmhjærtighed

Den tænkende og selvbevidste Arbejder er dem en Torn i Øjet, og lidt mere eller mindre dumt, frækt eller brutalt, søges der ved Lejlighed gjort Indhug paa ham, stadigt i det sølle Haab, at Forholdene skulde tvinge ham til at sælge sin Selvstændighedsfølelse for et Stykke Smørrebrød. Gang efter Gang bliver disse Angreb slaaet tilbage af de organiserede Arbejdere, for hvem det maa staa klart, at med Selvstændighedsfølelsen staar og falder Begrebet „frie Arbejdere". Og det er da ogsaa sikkert nok, at kastes først Selvstændighedsfølelsen overbord, saa er dermed Skibbrudet fuldstændigt, saa er Arbejderen et Vrag, der villieløst vil være prisgiven Storm og Strøm, med andre Ord: saa har Privatkapitalismen naaet sit Ideal, at herske over Arbejderen som over Trælle.

Hvem har ikke i det daglige Liv haft Lejlighed til at bemærke Arbejdskøbernes Tendens i saa Henseende. Utallige er jo de Tilfælde, hvor Lysten til at spille „Herre" kommer frem, og gives der vel heldigvis hæderlige Undtagelser, saa er det absolut givet, at Arbejdskøberne som Helhed føler sig hævet over Arbejderne, stadigt i den Illusion, at disses Tilværelse er betinget af hines Forgodtbefindende, at Arbejderen er dem Tak skyldig, fordi der „gives" ham Arbeide.

Maa man harmes over denne Tankegang hos Folk, hvem Forholdene har muliggjort at berige sig ved andres Arbejde, i den Grad, at de kunne optræde som Matador, saa maa man det ikke mindre naar det gælder den fattige Arbejdskøber. Og det er jo et Faktum der ikke lader sig bestride, at selv den fattigste Stymper af en Arbejdskøber, i Forholdet til Arbejderen, kan føle sig som den store Mand, af hvem ens hele Vel og Ve er afhængig, selv om Virkeligheden er den, at hans egne Eksistensbetingelser i den væsentligste Grad er bygget paa, at udnytte andres Arbejdskraft.

Arbejderen maa sælge sin Arbejdskraft for at kunne leve, og hertil er ikke noget at sige. Naturen og Livet kræver Arbejde. Men Arbejderen er et Menneske, med Ret til Livet og med fuld Bevidsthed om denne Rets Værd, og derfor er hans Selvstændighedsfølelse ikke tilfals, hverken for Storkapitalisten eller dennes mere eller mindre vellykkede Karikaturer. Trællenaturen lader sig ikke mere indpode i Arbejderne, og man maa forundre sig over, at der i vore oplyste Tider kan findes Folk med saa svage Begreber om Arbejdernes Selvbevidsthed, at

de gider gøre disse dumme Forsøg paa at slavebinde den frie Arbejder.

Ikke destomindre gøres Forsøgene endnu, og den seneste Tid kan da opvise, som det af flere Artikler i Arbejderbladene vil være bekendt, et særligt veludviklet Eksemplar i saa Henseende. Vi sigter hermed til Lock-out'en i Smedefaget i Aarhus.

De nærmere Enkeltheder ved denne Konflikt er i Korthed dette, at d'Hrr. Fabrikanter aldeles umotiveret har kastet deres Arbejdere paa Gaden, i et Antal af ca. 300, og stillet som Betingelse for Genantagelse, at Arbejderne underskrive en Kontrakt, hvorved de ikke alene fraskrive sig den Ret, som Grundloven ellers hjemler Borgerne, til at samles i Foreninger, men endog forpligte sig til, at undlade at støtte Socialdemokratiet, foruden at Kontrakten indeholder flere andre ydmygende Bestemmelser, som hver for sig maatte være tilstrækkelige til, at ingen Arbejder, i Besiddelse af blot det svageste Gran af Fornuft og Æresfølelse, vilde kunne underkaste sig samme.

Det Forsøg Fabrikanterne i Aarhus i dette Tilfælde gør paa at omdanne Arbejderen til Træl, er jo et Sidestykke til de Forsøg i samme Retning, som københavnske Arbejdskøbere eksperimenterede med i Firserne, og med et Udfald, der skulde synes lidet opmuntrende for d'Hrr. i Aarhus til en Gentagelse. Thi mere dumme kan dog d'Hrr. Arbejdskøbere vel ikke være, end de maa kunne begribe, at Arbejderen i vore Dage fuldt ud forstaar sit Menneskeværd, og vil sætte alt ind paa at højne dette. Som Følge heraf vil den Arbejder eller det Fags Arbejdere, som angribes i denne Retning, kunne gøre sikker Regning paa Støtte fra hver eneste ærekær Arbejder i hele Landet, og udenfor dette ogsaa om det gøres fornødent. Lad saa d'Hrr. Arbejdskøbere prøve paa at realisere den Tanke, der tidligere har været oppe, og som gik ud paa intet mindre end at udelukke alle Arbejdere i alle Fag, og lad dem prøve om Arbejderens Selvstændighedsfølelse skulde kunde knuses hermed.

Men lad os, der sætter en Stolthed i de faa Rettigheder som Loven hjemler os, og som vil sætte alt ind paa at forsvare disse mod Angreb — lad os sætte en Ære i, hver eneste Mand, at have gjort vort til, ved at række de udelukkede Smede i Aarhus en hjælpende Haand, at Fabrikanterne kan faa Lov at bide deres Slavekontrakt i dem selv, saa at Arbejderne igen som frie Mænd kan fortsætte deres lidet misundelsesværdige Gerning, uden samtidig at skulle degraderes til et Standpunkt lig Lastdyrets.

I ovenomtalte Konflikt er nu faldet Voldgiftskendelse, der i det væsentligste er i Arbejdernes Favør, idet Slavekontrakten fuldstændig stryges, medens der tilstaas en noget bedre Løn end hidtil. Nu er Spørgsmaalet blot om Fabrikanterne vil bøje sig herfor. Det er jo ikke altid at Arbejdskøberne vise sig. som særlige Yndere af Voldgiftsretskendelser, og den Mulighed er derfor til Dato ikke udelukket, at Kampen kan blive haard og langvarig, og vi gør derfor ret overalt, ved at være parat med vort Bidrag, der enten kan sendes direkte eller indleveres ved de lokale Indsamlinger, som hver By forhaabentlig vil starte.

Dom og Afvisning.

Tre Voldgiftssagers Afslutning.

Efterstaaende Referat af tre for den københavnske Voldgiftsret i Malerfaget i dette Foraar verserende Sager er i flere Henseender god at faa Forstand af. Dels viser det, at en Sag ogsaa for Voldgiftsretten kan trække i Langdrag, idet den ene har været under Behandling i fem Maaneder, inden der faldt Kendelse i samme. Endvidere bekræfter det den Anskuelse, som for Resten mange inden for Fagforeningen i lang Tid har næret, at Mestrene i Almindelighed er bange for at gaa til Voldgiftsretten, og da, forunderligt nok, særlig naar det er Fagforeningens Medlemmer, som vil have en Sag indanket.

Man skulde dog synes, at en faglig Domstol, hvor det er virkelige Fagmænd, der skal bedømme et Stykke Arbejde, med dette kunde beæres med en ganske anden Tillid end en juridisk, hvor det mere kommer an paa at hænge sig i Bogstaverne og visse Formaliteter, end paa at bedømme de reelle tilstedeværende Forhold, idet disse Forhold maa se ud som en Slibesten for mange at de Folk, der ved den juridiske Domstol skal behandle og bedømme dem. Man skulde synes, at Mestrene kunde være særlig trygge naar det er Fagforeningsmedlemmer, der indanker en Sag, thi da Fagforeningen betaler for sine Medlemmer, kunde den Tanke jo ligge nær, at Medlemmerne lidt skødesløst og ubetænksomt forlangte uberettigede Fordringer prøvede ved Voldgiftsretten. Og ganske i Særdeleshed skulde man synes, at Malermestrene trygt kunde indanke de med deres Svende forekommende Tvistigheder for den københavnske Voldgiftsret, idet Mestrene jo altid har Overvægt i denne derved, at Opmanden er en Malermester.

Naar det imidlertid synes, som om d'Hrr. nærer en vis Frygt for Voldgiftsretten, maa dette vel have en Grund. Gaar de maaske ud fra den fornuftige Antagelse, at Fagforeningens Bestyrelse nøje undersøger Sagen, forinden den anbefaler Svenden at lade den indanke? Eller skulde Hunden maaske ligge begravet et helt andet Sted? Vi véd jo, at en stor Del af vort Bourgeoisi betragter Staten som Natvægter for deres specielle Interesser, og Domstolene som Statens lydige Tjenerinder; og da det nu er bevisligt, at den kapitalistiske Stat ikke ser med venlige Øjne paa Arbejdernes Bestræbelser for ved Hjælp af den faglige Sammenslutning at naa frem til bedre Kaar, kunde det saa ikke tænkes, at de Malermestre, der helst vil forbigaa Voldgiftsretten, føler sig mere trygge ved at overgive deres Sag i en Statstjeners Hænder?

Det kan i hvert Fald se saaledes ud.

De to af ovenomtalte Sager var i deres Indgang saa temmelig ens, men fik en meget forskellig Afslutning For begges Vedkommende var der af de respektive Svende indleveret Regninger til deres Mestre over udført Malerarbejde, og da disse ikke bleve betalte omskreves Regningerne saaledes, at de i begge Tilfælde bleve højere end første Gang. Efter Sagernes Indankelse for Voldgiftsretten blev der fra denne tilskrevet Mestrene om deres Stilling til Indankelsen, og begge svarede med lange Skrivelser,

men gik behændigt uden om det Spørgsmaal, om de vilde underkaste sig Voldgiftsrettens Kendelse eller ej. Ved fornyede Henvendelser udtalte de sig sluttelig for at lade Sagerne afgøre ved Voldgiftsretten, men ved det indledende Møde, paa hvilket den i Voldgiftsreglerne omtalte Erklæring skulde underskrives og det befalede Depositum erlægges, var den ene Mester, P. Petersen, Ole Suhrsgade 11, 2. Sal, ikke til at opdage, og han lod trods sin skriftlige Udtalelse: „jeg skal nok møde", heller ikke senere høre fra sig. Han turde formodentlig ikke lade Sagen bedømme af Fagfolk, og han naaede da ogsaa sin Hensigt, idet Sagen af den Grund maatte afvises. Den anden beslægtede Sag gik derimod sin regelmæssige, men ved de mange Henvendelser langtrukne Gang, og naaede til Afslutning ved en Kendelse, der tilpligtede Mesteren at betale omtrent det Beløb, som den første Regning lød paa. Det gik her, som i mange andre Forhold: et magert Forlig er bedre end en fed Proces, thi da ingen af Parterne fik fuldt ud Ret maatte begge lade deres Depositum i Stikken, hvorved Mesteren kom til at betale mere end han oprindelig havde været nødt til, og Svenden fik en Del mindre end han havde ventet.

Den tredje Sag var i alt væsentligt en Modsætning til de to foregaaende. Her var saaledes ogsaa skrevet to Regninger, men den sidste lavere end den første, hvad der jo ikke tyder paa, at Svendene selv mente at have haft ren Halm i Støvlerne. Det er dog særlig den Omstændighed, at det var Mesteren, som anmeldte Sagen, der karakteriserer denne. Den paagældende Mester, Jakob Enghoff, Gothersgade 153, har jo tidligere haft en Del udestaaende med sine Folk, og nægtede i sin Tid, som bekendt at lade Sagen afgøre paa en for alle Parter tilfredsstillende Maade ved Fagforeningens Medvirkning. Vi skal i denne Sammenhæng erindre om, at han i Stedet for at ordne Sagen ved Forhandling, foranledigede en langvarig Proces, under hvilken han foruden Paastand om Bøde for Fagforeningens Formand forlangte af Fagforeningen en Erstatning paa 2000 Kr., hvilken dog ved Dommen blev reduceret til 100 Kr., trods det at Sagen blev ført af en Mand om hvem ingen vil sige, at han nærer sympathetiske Følelser overfor Fagforeningerne, nemlig Kammeradvokat Hindenburg. Blev end denne Proces ikke fed for nogen af Parterne, saa blev den utvivlsomt en hel Del mere bekostelig for alle de paagældende end selv det allermagreste Forlig vilde blevet, og medførte, at der paa en Generalforsamling i Fagforeningen blev vedtaget, at enhver af dennes Medlemmer som tog Arbejde hos Enghoff vilde blive ekskluderet.

Naar Enghoff nu i en ny Sag ønskede Voldgiftskendelse, saa kan dette jo være begrundet i erfaringsmæssig Erkendelse om, at Voldgiftsretten dog er billigere end den juridiske Ret; det kan ogsaa hænde, det er under Indtrykket af, at de Folk han havde faaet skrabet sammen, manglede det Korrektiv til Bedømmelse af en Sag, som Fagforeningens Bestyrelse maa være, og derfor snarere overfor et fagligt Skøn vilde faa Uret, end hvis det havde været Fagforeningsmedlemmer; eller skulde han være skarpsindig nok til at tænke, at Priskuranten i egentlig Forstand kun kan gælde som Kontrakt mellem Fagforeningens og Malerlaugets Medlemmer, og derfor slet ikke vedkom hans nuværende Svende. Hvis dette sidste er Tilfælde, saa maa man lade ham at hans Standpunkt moralsk set ikke er saa helt ueffent, men et Spørgsmaal bliver det jo om Voldgiftsretten vilde finde en saadan Opfattelse hensigtsmæssig.

Hvorom alting er, Enghoff ønskede Voldgiftsrettens Prøvelse af en Regning over Arbejde, udført paa Klampenborg Jernbanestation ved Gyldenløvesgade. Paa Foranledning af Voldgiftsretten mødte den ene af Svendene M. A. Svenson, Ryesgade 41 C, 2. Sal, nu med Fuldmagt til Forhandling paa følgende Svendes Vegne: N. W. Jakobsen, Thorsgade 52, Stuen, Th. Gath, Aagade 34 B, 5te Sal, S. V. Larsen, Bartholinsgade 5, 4de Sal, og H. Jakobsen, Frederikssund, hvorimod en sjette i Arbejdet interesseret Svend, Svensson, ikke havde underskrevet Fuldmagten.

Da der var en meget stor Difference mellem Svendenes og Mesterens Vurdering af Arbejdet, idet Enghoff havde fradraget ca. en Tredjedel af Regningen, og der var forskellig Opfattelse ikke alene af Betalingsmaade, men ogsaa af Arbejdets Størrelse, saa mente Rettens Formand, at burde bestemme et Depositum af 20 Kr. for hver af Parterne for eventuelt at kunne lade Arbejdet opmaale. Nu indtraf det forunderlige, man kunde fristes til at sige komiske Tilfælde, at Svenson erklærede, at han ikke blot ikke kunde betale de 20 Kroner, men ikke engang det fastsatte Minimum af 10 Kroner, thi, som han udtrykte sig: „der er Ingen af os, der har nogen Penge, jeg vilde ikke være i Stand til at opdrive en Krone hos mine Kammerater, og selv om jeg kunde lægge ud, vilde jeg ikke. Jeg kunde jo risikere at tabe Sagen, og mistede da mine Penge!" — Men nu kommer dog det artigste. Han opfordrede Enghoff til at lægge Pengene ud for sig, noget denne dog ikke vilde indlade sig paa. Naa, Ideen er forresten slet ikke saa gal, lade sin Mester lægge ud for at kunne føre Proces imod ham; der maa kunne gøres noget i den Retning for at fremme Samarbejdet mellem Mester og Svend; denne Gang mislykkedes det ganske vist, men skulde det være en anden Gang — Forsøget kan jo gøres om.

Da der saaledes ikke kunde stilles noget Depositum fra Svendene, blev Sagen ikke behandlet. Voldgiftsrettens Formand irettesatte Svenson skarpt, fordi han paa den Maade gjorde Nar ad Retten ved at lade dens Medlemmer møde til ingen Nytte, til Trods for, at han kendte Forretningsgangen fra en tidligere Voldgiftssag, han havde haft med en anden Mester. Medens Svenson forlod Lokalet uden at mæle et Ord, gjorde Enghoff sine dybeste Undskyldninger, tilsyneladende ganske fornøjet over Udsigten til at slippe fri for at betale Regningens Restbeløb.

En Slutningsbemærkning kan vi ikke tilbageholde: Det synes at være en sløj Forretning at optræde som — ja, hvad skal man kalde det — som Skumrer og Stryger etc. hos den Mand, Fagforeningens Medlemmer ikke vil arbejde hos, eftersom der

ikke kan blive „en Krone“ til overs at ofre for at faa sit formentlige Tilgodehavende.

G— Vendelbo.

Ny Afdeling.

Vore Kolleger i Skive har stiftet en Fagforening og straks indmeldt sig under Forbundet. Til Formand er valgt J. P. Nicolajsen.

Med Ønsket om et heldbringende Samarbejde, byder vi denne, vor tyvende Afdeling, et hjærteligt Velkommen.

Fra Afdelingerne.

Vejle. Ved den nys afholdte Generalforsamling valgtes til Formand V. Jensen. Kolleger, som søge Arbejde i Vejle, bedes henvende sig til ovennævnte Formand, forinden Arbejde modtages.

Fredericia. Straks efter Afdelingens Oprettelse vedtoges det at søge gennemført en Regulering og Forbedring af Løn- og Arbejdsforholdene. Ved mindelig Overenskomst opnaaedes det at faa Arbejdsdagen forkortet med ½ Time til 10 Timer, og Timelønnen fastsat til 32 Øre, imod tidligere en Ugeløn varierende fra 15—18 Kr. Kun om Jernbanens Arbejde har Underhandlingerne trukket noget længere ud, men ere nu afsluttede med et for Svendene antageligt Resultat. En enkelt Mester forsøger imidlertid at knibe fra de trufne Bestemmelser, ved at „fæste for aarlig Løn“, og maa vi derfor anmode arbejdssøgende Kolleger om at henvende sig til Formanden Johannes Olsen, forinden Arbejde modtages i Fredericia.

Kolding. Den nylig oprettede Afdeling her, har ved Underhandling opnaaet en ugenlig Lønforbedring af 1 Kr. 56 Øre, idet Timelønnen er fastsat til 31 Øre. Oprindelig gik Fordringen ud paa en Forkortelse af Arbejdsdagen med ½ Time til 10 Timer à 33 Øre og for Overarbejde 40 Øre. I Betragtning af at Afdelingen var saa ung og for at undgaa Konflikt, modtoges ovennævnte Lønforhøjelse samt 40 Øre for Overarbejde, medens man lod det bero med Arbejdstiden som hidtil 10½ Time.

Varde. Ogsaa her er en Lønforbedring gennemført, idet Timelønnen er fastsat til 30 Øre, medens Arbejdsdagen er forkortet med en Time til 10 Timer, saaledes, at der med en Times mindre Arbejde pr. Dag, nu er opnaaet en ugentlig Merfortjeneste af ca. 1 Kr. 50 Øre mod tidligere. Naar Hensyn tages til, at Afdelingen her, ligesom i Kolding, er af ganske ny Dato, maa Resultatet betragtes som ret tilfredsstillende, saa meget mere, som det tilfulde godtgør hvad Betydning det har at være organiserede.

Helsingør. Afdelingen har faaet fornyet sit Lønregulativ, med Bestemmelsen om 35 Øre som mindste Timeløn, samt 50 Øre for Søndags- og Overarbejde. Samtidig har Mestrene forpligtet sig til, udelukkende at beskæftige Svende som bevisligt ere Medlemmer af Fagforeningen. Nærværende Bestemmelser kan kun opsiges med 3 Maaneders Varsel til hvert Aars 1ste April.

I Holbæk og Nakskov bedes Kolleger som søge Arbejde at gøre sig underrettede om Forholdene ved Henvendelse til de respektive Formænd.

Roskilde. Her mangler endnu et Par Mestres Underskrift paa Lønregulativet, hvorom nærmere Underretning erholdes hos Formanden.

BEKENDTGØRELSER.

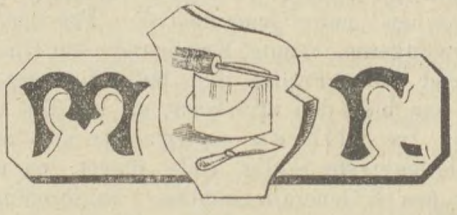
„Malerforbundet i Danmark“.

Alle Sager Forbundet og Fagtidende vedrørende bedes adresserede til Sekretæren, **Rudolf Poulsen, Ryesgade 37, 2. Sal.** København Ø.

Hovedbestyrelsen afholder ordinært Møde den sidste Mandag i hver Maaned.

Fortegnelse over Formændene i Forbundets forskellige Afdelinger:

København.	Rudolf Poulsen, Ryesgade 37, 2. S.
Hillerød.	V. Olsen, Jærnbanevej 111 A.
Helsingør.	A. V. Nielsen, Sudergade 9.
Roskilde.	L. P. Gottschalk, Blaagaardsstræde.
Holbæk.	A. Klein, Brolæggerstræde 7
Slagelse.	H. P. Jensen, Løvegade 305.
Køge.	H. C. Hove, Rosenlund.
Nykøbing F.	A. H. Petersen, Jappesgade 51.
Nakskov.	C. J. Andresen, Nikolajgade 208.
Odense.	C. W. Jørgensen, Brogade 1.
Nyborg.	C. Hansen, Nørregade 20.
Aalborg.	T. C. Sørensen, Niels Ebbesensgade 31.
Randers.	G. Schmidt, Trangstræde 12.
Aarhus.	P. Petersen, Skovvejen 12
Vejle.	V. Jensen, Foldegade.
Fredericia.	Johannes Olsen, Kongensstræde 35.
Kolding.	Chr Hansen, Bæsebjerggade 29.
Esbjærg.	B Hauptmann, Kongensgade 70.
Varde.	C. Nielsen, Søndergade.
Skive.	J. P. Nicolaisen

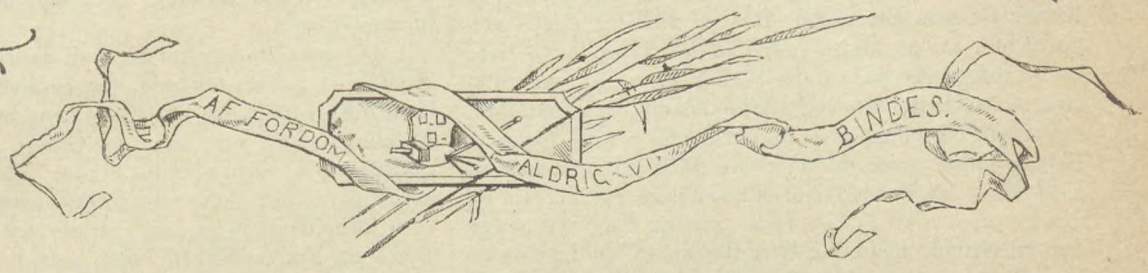

København. Malernes Fagforening afholder Medlemsmøde hver Onsdag Aften Kl. 8 i Rømersgade 22, 1. Sal. Foreningens Kontor, som er samme Steds i Stuen, er aabent hver Lørdag Aften fra Kl. 8—10. Indmeldelser og Kontingent modtages begge Steder.

Redigeret af Rudolf Poulsen

Trykt hos J. Henriksen, Rømersgade 22, København.

FAGTIDENDE FOR MALERE.

Juli. | Udgivet af Malerforbundet i Danmark. | 1895.

Hvad bliver der gjort?

Det erkendes i Almindelighed af alle, at Arbejdernes Organisationer gennemgaaende er betydeligt bedre end Arbejdskøbernes. Taler man med en Arbejdskøber om dette Spørgsmaal bliver det som Regel gjort gældende af denne, at Arbejderne har betydeligt lettere ved at skabe en stærk Organisation i faglig Retning, end hine. Der anføres gærne, at Arbejderne ikke ere hinandens Konkurrenter og at dette er den væsentligste Grund til deres bedre Sammenhold, medens Arbejdskøberne i højeste Grad maa konkurrere med hinanden for at kunne eksistere, hvad der imidlertid absolut maa svække Solidaritetsfølelsen, denne en Organisations første og vigtigste Forudsætning.

Saaledes er den almindelige Opfattelse —, men den er dog næppe fuldt ud korrekt. Vel er det rigtigt nok, at Arbejdernes Organisationer gennemgaaende er de bedste, men det maa ogsaa erindres, at dette ikke er en Følge af, at der indenfor Arbejdernes Rækker ikke skulde findes lige saa fremtrædende Basis for Konkurrence som hos Arbejdskøberne. Det vil vel i saa Henseende være tilstrækkeligt at minde om den kolossale Arbejdsløshed, der kaster Tusinder af Arbejdere ud i Nød og Elendighed og det vil staa klart for Enhver, at Betingelserne for Konkurrence er tilstede i en sørgelig høj Grad, som vist næppe vilde give Arbejdskøbernes noget efter, hvis det ikke var gaaet op for os, at vi stod overfor et Samfundsonde. Et Onde, der har sin Rod i Samfundsforholdene og som bør mødes med al den Modstand som vor Energi og Solidaritetsfølelse er istand til at skabe. Vi har lært at indse, at det for os ikke gælder om, at Per i et givet Øjeblik kan fortrænge Poul, ved at underbyde ham, men at det gælder om at skaffe Plads for os Alle. Paa denne Basis bygger vi vor Organisation og derfor kan vi ikke, Arbejdsløshed og Nød til Trods, noget Øjeblik finde paa at æde hinanden — saaledes som det billedligt talt kan siges om Arbejdskøberne, — og derfor er det sandt, at vor Organisation er den bedste.

Arbejdskøberne kan i dette Tilfælde lære meget hos os og før dette sker vil deres Organisationer vedblive at forfejle det Maal, der tiltrænges, nemlig taaleligere Levevilkaar, end de nugældende. For det er dog vel for Opnaaelsen heraf, at Arbejdskøberne ligesom vi starter deres Organisationer og arbejder for deres Udvidelse til at omfatte alle.

Det kan ikke nytte at lægge Skjul paa, at Arbejderne med Forundring ser paa en Arbejdskøberorganisation, hvis Formaal angives at være „Varetagelsen af fælles Interesser", men hvis Medlemmer i det daglige Liv praktiserer dette paa den Maade, at man skulde tro Formaalet var det stik modsatte. Et Blik paa „Tilbudene" ved Udbydelsen af et eller andet Stykke Arbejde viser tydeligt nok, at Organisationen har fat paa den forkerte Ende. Vi har liggende for os en Snes Tilbud paa et større Stykke Arbejde, delt i flere Afdelinger, og vi finder disse varierende fra 450 —940 Kr., 1700 - 3000 Kr. og saa fremdeles, medens vi har haft Lejlighed til at beregne, hvad saavel Materiale som Arbejdsløn efter fængse Priser vil andrage. Skulde dette Forhold overføres paa os, saaledes at den ene af os forlangte 2 Kr., hvor den anden tilbød sig for 1 Kr., saa vare vore fælles Interesser bedst tjent med at vi lukkede vore Fagforeninger.

Vi har ofte grundet paa hvorfor Arbejdskøberne ikke ved deres Organisationer søgte at lægge en Dæmper paa den vanvittige Konkurrence, som synes at tage til med foruroligende Hast indenfor deres Rækker. Vilde det ikke være heldigt at have sin Opmærksomhed noget mere henvendt herpaa, selv om det skulde medføre nogen Forsømmelse i de ellers saa yndede Retninger, hvor det gælder at udarbejde „Regler" for hvad man vil tillade Arbejderne, som f. Eks. det berygtede Slavereglement fra Fabrikanterne i Jernindustrien i Aarhus, eller „Arbejdssedlerne" i Murer- og Tømrerfaget o. s. v. Vi tror det, og det har glædet os at se, at „Dansk Maler-

tidende" i sit April Nr. tager Ordet for Nødvendigheden af at have en Rettesnor ved Fastsættelsen af Arbejdspriserne, saaledes at disse ikke bygges paa den rene Umulighed.

Malertidende fremsætter en Normalprisliste, udarbejdet som Gennemsnitspris paa Grundlag af Oplysninger indhentede fra forskellige Egne af Landet, og mener herved at afhjælpe et Savn. Bladet er klar over, at der bør gøres noget og at dette noget netop bør gaa i Retning af at holde lidt igen paa Konkurrencens Stormløb. Der er virkelig noget velgørende i at se dette just paa et Tidspunkt, hvor brutal Idiotisme paa andre Steder synes at være det mest fremtrædende ved Arbejdskøberorganisationer, og vi vil blot ønske, at Malertidende i sine fortsatte Betragtninger over de trykkede Forhold maa naa til Erkendelse af, at en Normalpris ikke rækker til og mindst naar det er en rent frivillig Sag at lægge den til Grund, men at Fastsættelsen af en laveste Pris, afpasset efter de lokale Forhold og med Forpligtelse for Foreningens Medlemmer til at respektere samme, maa blive en bydende Nødvendighed, naar man for Alvor vil dæmme op for de planløse Forhold som hidtil har groet frodig til Trods for Organisationen, eller vel snarere fordi denne har manglet Greb paa at finde de rette Midler herimod

Malertidende siger, at Opfordringen om at indmelde sig i Foreningen, ofte bliver mødt med den Forespørgsel: „Hvad bliver der gjort for at forbedre de, som Følge af den stadig tiltagende Konkurrence, mere og mere trykkede Priser paa Malerarbejde?" Bladet siger at der kan svares hertil, at den Paagældende bør melde sig ind og saa sige hvad han formener at der kan gøres.

Det er rigtigt nok at give dette Svar saa vist som det bør være enhvers Pligt at tilhøre Organisationen, men vi undrer os ikke over at Forespørgslen fremkommer, thi hvor er det Menneske, der har været saa heldig at opdage hvad der bliver gjort i den anførte Retning. Bladet finder sig da heller ikke foranlediget til at meddele noget om hvad der hidtil er gjort i saa Henseende og „Normalprislisten" turde være det første virkelige Forsøg paa at udrette noget i faglig Henseende. Ialfald kan det se saaledes ud for Udenforstaaende, og deraf kommer selvfølgelig den „almindelige Forespørgsel" om „hvad der bliver gjort", en Forespørgsel, der sikkert vil gentage sig indtil Arbejdskøbernes Organisationer, i Lighed med Arbejdernes, af sine Medlemmer forlanger „en laveste Pris" respekteret. Først herved bliver det indlysende, ogsaa for Udenforstaaende, at der bliver gjort noget for Varetagelsen af Medlemmernes virkelige Interesser og først da vil man opnaa den Tilslutning, som hidtil har ladet vente paa sig, og Organisationerne vil komme paa Højde med Arbejdernes i reel Værdi, ikke for Medlemmerne alene, men ogsaa for Faget i sin Helhed.

Fagmøde i Fredericia.

Søndagen den 23. Juni afholdtes i Fredericia et stort Arbejdermøde i Forbindelse med hvilket der i de fleste Fag blev afholdt Fagmøder, saaledes i vort, hvortil Forbundets Sekretær efter modtaget Indbydelse var kommet til stede.

Afdelingens Formand Johannes Olsen bød Deltagerne Velkommen og udtalte Haabet om, at Mødets Resultat maatte blive en klar Forstaaelse af „hvorfor vi bør slutte os sammen", et Spørgsmaal som Sekretæren forventelig vilde besvare. Afdelingen, der ingen bestemt Dagsorden havde fastsat, vilde iøvrigt overlade til Forbundets Sekretær at lede Diskussionen i den Retning, som han maatte finde mest formaalstjenlig.

Ordet blev derefter givet til Sekretæren Rudolf Poulsen, der takkede for Indbydelsen og overbragte Forsamlingen en Hilsen fra den københavnske Afdeling. Det var ham en Glæde at kunde være tilstede ved nærværende Møde. Intet kunde være naturligere her, hvor de repræsenterede Afdelinger vare forholdsvis unge, end at tale om Organisationens Nytte og Nødvendighed; men selv i de ældste Afdelinger vil dette Spørgsmaal evigt og altid kunde tages op til Belysning, saa vist, som vi jo altid vil faa Medlemmer, for hvem Spørgsmaalets Besvarelse ikke altid staar lige klart, og det maa vi alle kunne være enige om, at ligesom det i et Hus gælder om at benytte gode Materialier, hvis det skal have nogen Værdi, saaledes gælder det ogsaa i en Organisation om at have Medlemmer, der intet Øjeblik er i Tvivl om, hvorfor det er deres Pligt at staa sammensluttede.

For den tænkende Arbejder vil det ingen Tvivl være underkastet, at Organisationen i vore Dage er en bydende Nødvendighed. Forskellen paa Forholdene, hvor der findes Organisation og hvor ikke, er af den Beskaffenhed, at det næppe undgaas at ses, naar man overhovedet vil se. Det er næppe for meget sagt, at den enkelte Arbejder nu i intet Tilfælde har Spor af Indflydelse eller Medbestemmelsesret over de Forhold, hvorunder han skal leve og arbejde, hvis ikke hans Organisation staar bag ved og giver hans Mening den fornødne Vægt. Vor nuværende privatkapitalistiske Samfundsform hviler paa det rent egoistiske Princip, hvor Hensynet til det almene Vel ikke kommer i Betragtning; men hvor det først og fremmest gælder at give Kapitalisten det mest mulige og Arbejderen det mindst mulige. Den fri Konkurrence kender i saa Henseende ingen Middelvej.

Vor Arbejdskraft er en Vare og den eneste vi har at sælge. Vor hele økonomiske Eksistens er betinget af at faa den solgt for en Pris, der kan yde os Livets Ophold som Mennesker. Paa dette Punkt kommer Vanskeligheder. Saa vidt er det jo nemlig indrettet, at Tilbudet af Arbejdskraft er langt større end Efterspørgslen, hvad der i al Almindelighed betyder at Varens Pris maa dale. Hvis det modsatte var Tilfældet lod det sig bedre gøre at staa uden Organisation, da den enkelte i saa Tilfælde nok kunde siges at have nogen Medbestemmelsesret ved Fastsættelsen af Arbejdsprisen.

Vi tilbyder altsaa vor Arbejdskraft og tillader os i al Beskedenhed at anføre den Pris som vi formener, at den mindst maa være værd — men vi staar uden Organisation —, og Svaret fra Arbejdskøberen er, man kan sige uden Undtagelse, dette,

„at saa meget kan der ikke gives", kan man ikke udføre det billigere saa er der ikke Brug for En eller „saa kan man gaa". der er Folk nok. Man forsøger sig hos den næste og saa fremdeles, Svaret er overalt det samme, og Følgen heraf bliver, at man finder sig nødsaget til at modtage den Pris der bydes, for dog at faa noget Dette er Skraaplanen; thi næste Gang bydes der endnu mindre — og ret naturligt.

Vore Arbejdskøbere har kun Brug for vor Arbejdskraft som Mellemhandlere. De er indbyrdes Konkurrenter i dette Ords strængeste Betydning. Ogsaa for dem kan Forretningen til Tider være sløj og de ser da ingen anden Udvej end at underbyde hinanden, og paa Arbejdernes Bekostning. Deres eget Salær skal jo ikke gærne beskæres; i Materialierne kan ikke spekuleres stort, og tilbage er da kun Arbejdslønnen. Og det skal indrømmes, at i denne Retning er der præsteret store Ting baade her og der, til stor Skade for begge Parter Eksempelvis kan fremdrages Forholdene fra København sidst i Halvfjerdserne og midt ind i Firserne. Her var oprettet en Fagforening af Malere, som ved Samarbejde med Lauget havde faaet udarbejdet en Prisliste i 1873. Denne betragtedes som Norm for Arbejdslønnen og blev ogsaa en kort Tid betalt af det overvejende Flertal, medens Fagt i sin Kortsynethed lagde sig til at dø. Aldrig saa snart var dette imidlertid sket før saa en, saa flere og tilsidst de fleste Arbejdskøbere brugte Prislisten som Rettesnor ved Beregning over hvor mange Procent under samme de vilde betale Arbejderne, som nu, uden Organisation, maatte tage hvad der blev budt, medens Konkurrencen mellem Arbejdskøberne blev mere vild og planløs. Talte man i den Tid med en human Arbejdskøber, beklagede denne Forholdet, som tvang ham til at følge Trop, hvis han overhovedet vilde have Arbejde. Den mest hensynsløse havde de bedste Chancer for at faa Arbejde; thi naar 10 à 15 pCt under Prislisten ikke længere duede som Grundlag for hans Overslag, saa kunde han jo blot beregne 20 à 30 pCt. Arbejderne skulde finde sig i alt, de stod jo uden Organisation, bange for hinanden. Saa langt var man nede, da det endelig gik op for Malerne, at her var det Organisation der manglede. Den nuværende Fagforening dannedes og i forholdsvis kort Tid lykkedes det denne i 1884 at faa den Prisliste respekteret, som nu i en halv Snes Aar havde været saa godt som betydningsløs. Hvad der for Arbejderne herved var vundet er kun et simpelt Regnestykke. Det var ikke alene saa og saa mange pCt., men det var fuld Forstaaelse af hvad Organisationen er værd, fuld Forstaaelse af, at vi uden denne paatager os en stor Del Skyld for den altfor hensynsløse Behandling, der i saa Fald let vil blive os til Del. Se derfor har den nuværende Fagforening Livskraft, den ved, at den maa være paa sin Post, at dens Levedygtighed er paa det nøjeste forbunden med de, ved den, engang opnaaede Fordele.

De tilstedeværende Kolleger tilhører alle Afdelinger, som trods deres Ungdom dog har set praktiske Beviser paa Organisationens Nytte. Det er lykkedes straks, ved mindelig Overenskomst, at opnaa Forbedringer i Arbejds- og Lønforhold. Maatte vi da altid drage Lære af de Erfaringer vi har andet Steds fra, saa at vi ikke slipper vor Organisation naar den har bragt os en Fordel, men tværtimod saa meget mere holder den fast, sætter vor Ære og Stolthed i at tilhøre den. Vi gavner da ikke blot os selv, men Fagets Udøvere i al Almindelighed, saa vist som det kun ligger i vore Organisationers Magt at skabe en Vold mod den vanvittige og planløse Konkurrence, som i modsat Fald vil gøre Tilstandene endnu mere, elendige end de alt er i Forvejen. Kun gennem vor Organisation kan vi forlange og opnaa en Forbedring; thi kun gennem den kan vi yde Arbejdskøberne den for dem absolut nødvendige Garanti for ensartede Betingelser at arbejde paa, hvad vi enkeltvis eller uden Organisation aldrig vil være istand til.

Efter endnu engang at have lagt Forsamlingen paa Sinde, aldrig at svigte Organisationen, men hver især lægge al sin Evne og Energi ind i Arbejdet for samme, sluttede Taleren sit Foredrag med Ønsket om fortsat Fremgang for vort Organisationsarbejde.

H. Arentzen, Fredericia, talte derefter i Tilslutning til Sekretæren. Forholdene i vort Fag er af den Beskaffenhed, at de maner til Alvor. Enhver bør føle sig som Agitator. Der er endnu et stort Arbejde inden vi har alle Malere indenfor Malerforbundets Ramme. Vi bør ikke hvile før dette er naaet. Taleren kunde ønske at høre Sekretærens Mening om en Understøttelseskasses Tilbliven for Arbejdsløshedstilfælde. Forholdet er jo det, at Arbejdsløsheden griber mere og mere om sig og snart rent umuliggør det for mange at føre en nogenlunde menneskeværdig Tilværelse.

B. Hauptmann, Esbjærg, udtalte sig ligeledes i Overensstemmelse med de foregaaende Talere. Organisationen bør være vor Livssag, uden den er vi intet, med den kan vi dog af og til tale et Ord med i Laget. I Esbjærg sætter vi ikke alene en Ære i at tilhøre Fagforeningen, men vi betragter det som vor første Pligt. Vi er da heller ikke blevet skuffede med Hensyn til vor Organisations Værd. Med Hensyn til vor Rejsekasse vilde Taleren bede Sekretæren give Oplysning om Forstaaelsen af Retten til Rejseunderstøttelse naar et Medlem kom tilrejsende og straks fik Arbejde. Taleren var af den Formening, at der i saadant Tilfælde ikke burde udbetales Understøttelse.

Chr. Hansen, Kolding, besvarede en Forespørgsel vedrørende en Rejsebogs Paategning fra Kolding til Esbjerg, hvorefter

Rudolf Poulsen, med Hensyn til Tanken om en Understøttelseskasse for Arbejdsløse, gjorde opmærksom paa, at denne flere Gange var kommen frem i København, men at man lige saa regelmæssig var kommet til den Erkendelse, at denne Opgave laa over vore Kræfter. I vort Fag, hvor Arbejdsløsheden maaske er størst af alle Fag, er det en ren Umulighed at skaffe til Veje blot den ubetydeligste Understøttelse udover hvad vi f. Eks. kan yde de rejsende Medlemmer. Kun Fag med ringe Arbejdsløshed kan udrette noget i Retning af Understøttelse. Vor Opmærksomhed maa derfor være henvendt paa en forkortet Arbejdsdag. Vi har en Ret til at kunne leve

af vort Arbejde og vi bør kræve Samfundsforhold, der respekterer denne Ret. Ved en forkortet Arbejdsdag vil der blive bedre Plads for os, medens Arbejdslønnen samtidig vil stige.

Taleren var ikke i Tvivl om, at et rejsende Medlem havde Ret til Understøttelse i det af Hauptmann anførte Tilfælde. Rejsebogens Paategning siger jo tydeligt nok, at den Paagældende er „berettiget". En anden Sag er det, at intet Medlem burde tage Understøttelse, hvor den ikke tiltrængtes, men med de gældende Regler kan man ikke ramme det paagældende Tilfælde. Det er overhovedet vanskeligt at fastsætte Regler, som ikke i en eller anden Retning kunde tænkes bedre, i alt Fald meget vanskeligt saa længe de ikke er prøvede i Praksis. Taleren turde sige, at Rejsekassen havde været en god Støtte for de Kolleger, som havde været henviste til at vandre fra By til By for at søge Arbejde. Ved vort forest. Delegeretmøde i København i Novbr. d. A. vil dens Virksomhed blive behandlet og vi vil da der faa Lejlighed til at efterse dens heldige og maaske mindre heldige Sider.

Efter at Johs. Olsen, Arentzen og Hauptmann endnu havde haft Ordet takkede Førstnævnte saavel Sekretæren som de øvrige Tilstedeværende for deres Nærværelse og Bidrag til Mødets Interesse, som derefter afsluttedes med Leveraab for Malerforbundet og dets Sekretær.

Efter Fagmødets Slutning og under Esbjerg-Afdelingens Fane deltoges i Arbejdermødets Procession fra Torvet til Festpladsen udenfor Byen, der ligesom vor her i København bestod af en nøgen Mark, hvor der imidlertid, ligesom altid ved Arbejdernes Fester, herskede den bedste Stemning, hvad der dog er det vigtigste ved en Festplads.

Fra Afdelingerne.

Esbjærg. Med Begyndelsen af 1896 tænkes gennemført et nyt Regulativ, specielt med Lønforholdene for Øje. Man mener, og sikkert med Rette, at den nuværende Løn ikke holder Skridt med Levevilkaarene, der stadig, som for alle Byer, der er i Opkomst, mere og mere nærmer sig Storstadens. For imidlertid at give Mestrene den fornødne Tid til at regne med den paatænkte Forhøjelse, vil Underhandlingerne allerede nu blive indledet, og er det at haabe, at disse vil føre til en fredelig Løsning.

De vigtigste Punkter i Regulativet er Forhøjelse af Timelønnen til 40 Øre med et Tillæg af 25 og 50 Procent for henholdsvis Søndags- og Overarbejde samt Natarbejde, der regnes fra Kl. 8 Aften. Endvidere et Tillæg af 100 pCt. for 1ste Paaske- og Pintsedag. Regulativet tænkes vedtaget for et Tidsrum af 3 Aar, hvorefter det kun kan opsiges af en af Parterne med 3 Maaneders Varsel til 1. April.

Kolding. Chr. Hansen er ved Bortrejse fratraadt Stillingen som Formand og samme overtaget af Kassereren Hejn, Allégade 15.

Aarhus. Lørdag den 22de Juni afholdt Afdelingen en særdeles vellykket Fest i Anledning af Forenin gens 5 Aars Stiftelsesdag. Festen, der afholdtes paa Frederikshøj ved Marselisborg Skov, tog sin Begyndelse Kl. 6 med Festmaaltid, hvorunder der afholdtes Taler for Foreningen og udbragtes „Leve" for dens fortsatte Fremgang. Derefter arrangeredes Kl. 9 et Bal, der gik med Liv og Lyst til Morgenstunden, og Hjemturen fandt Sted under Bevidstheden om en vellykket Afholdelse af Fødselsdagen.

København. Paa en ekstra Generalforsamling den 12. Juni vedtoges det enstemmigt at støtte de udelukkede Arbejdere i Jernindustrien i Aarhus, i hvilken Anledning der fastsattes et ugentligt Ekstra-Kontingent af 10 Øre saalænge indtil Lock-out'en finder sin Afslutning.

BEKENDTGØRELSER.

„Malerforbundet i Danmark".

Alle Sager Forbundet og Fagtidende vedrørende bedes adresserede til Sekretæren, **Rudolf Poulsen, Ryesgade 37, 2. Sal.** København Ø.

Hovedbestyrelsen afholder ordinært Møde den sidste Mandag i hver Maaned.

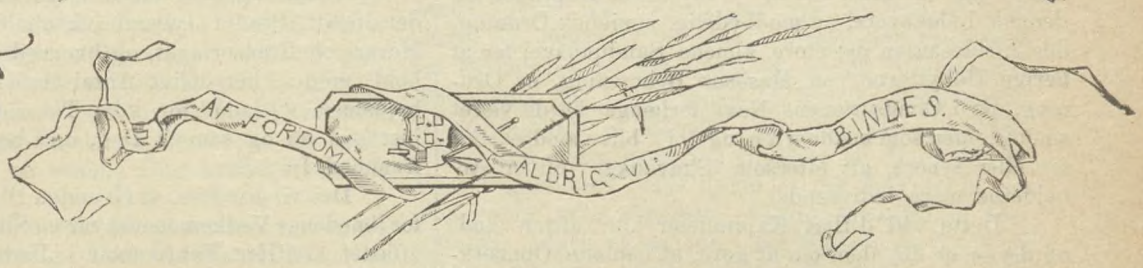
Fortegnelse over Formændene i Forbundets forskellige Afdelinger:

København.	Rudolf Poulsen, Ryesgade 37, 2. S.
Hillerød.	V. Olsen, Jærnbanevej 111 A.
Helsingør.	A. V. Nielsen, Sudergade 9.
Roskilde.	L. G. Gottschalk, Blaagaardsstræde.
Holbæk.	A. Klein, Brolæggerstræde 7
Slagelse.	H. P. Jensen, Løvegade 305.
Køge.	H. C. Hove, Rosenlund.
Nykøbing F.	A. H. Petersen, Jappesgade 51.
Nakskov.	C. J. Andresen, Nikolajgade 208.
Odense.	C. W. Jørgensen, Brogade 1.
Nyborg.	C. Hansen, Nørregade 20.
Aalborg.	T. C. Sørensen, Niels Ebbesensgade 31.
Randers.	G. Schmidt, Trangstræde 12.
Aarhus.	P. Petersen, Skovvejen 12.
Vejle.	V. Jensen, Foldegade.
Fredericia.	Johannes Olsen, Kongensstræde 35.
Kolding.	Hejn, Allégade 15.
Esbjærg.	B Hauptmann, Skolegade.
Varde.	C. Nielsen, Søndergade.
Skive.	J. P. Nicolaisen

København. Malernes Fagforening afholder Medlemsmøde hver Onsdag Aften Kl. 8 i **Rømersgade 22, 1. Sal.** Foreningens Kontor, som er samme Steds i Stuen, er aabent hver Lørdag Aften fra Kl. 8 – 10. Indmeldelser og Kontingent modtages begge Steder.

Redigeret af Rudolf Poulsen.
Trykt hos J. Henriksen, Rømersgade 22, København.

FAGTIDENDE FOR MALERE.

August. | Udgivet af Malerforbundet i Danmark. | 1895.

Plads for Alle.

Der findes et Steds et gammelt Ordsprog som siger, at „Gud giver hver Fugl sin Føde, han kaster den blot ikke i Reden til den". Det skal med andre Ord sige, at Betingelserne for at faa Føden er lagt tilrette i Naturens Skød, dog saaledes, at selv Fuglen skal gøre sig den Ulejlighed at søge den, medens Mennesket, som Naturen har givet saa meget forud for Dyret, skal erhverve sig den ved sit Arbejde. — I Reden skal den ikke kastes.

Der er noget overordentligt smukt og retfærdigt i det lille Ordsprog, hvorefter der kræves, at selv den ubetydeligste Skabning skal foretage sig noget for sit Livs Ophold, og medens ingen skal sove sig Føden til, skal den blive ethvert Menneske til Del, som lægger sine af Naturen givne Evner i et samfundsnyttigt Arbejde.

Nu gaar det jo imidlertid ikke altid til som Præsten prædiker, og vi ser da ogsaa, at en overordentlig stor Del Mennesker, trods det strængeste Arbejde, knapt nok er istand til at skaffe sig de tarveligste Betingelser for Livets Ophold, medens en anden stor Del rent afskæres fra at erholde Arbejde, og derved i højeste Grad nægtes det allernødvendigste for at friste en blot kummerlig Tilværelse, alt imens en mindre Part bogstaveligt talt faar Føden kastet i Reden, uden mange Gange at gøre sig i den allersvageste Grad fortjent til en saadan Særstilling.

Dette Forhold staar i skarp Modstrid med de smukke Ord, om Føden til hver Fugl, og de Godtfolk ved Fadet, de der ligesom faar Føden kastet ind i Reden — de har da ogsaa glemt dette Ordsprog for længe siden, og hører man endelig noget fra dem vedrørende Samfundsforholdene, da er det som Regel kun, at her findes for mange Mennesker og at dette er Grunden til at Føden ikke alene ikke kan kastes i Reden til alle, men at det ligefrem er en Umulighed at skaffe den, for det store Flertal, nødvendige Betingelse for Føden, nemlig Arbejde. Altsaa, det er Naturens vise Indretning, at ovenstaaende Ordsprog ikke kan omsættes til at gælde Mennesket ogsaa, det skulde vi dog kunne se, eftersom mange Mennesker ikke engang kan opnaa at faa Arbejde og derigennem Føden, medens denne kastes andre i Reden. Ja, blind maatte man være om man ikke kunde se, at Forholdet under den nuværende Samfundsordning er saaledes, men dum maatte man være om man noget Øjeblik kunde tro, at dette Misforhold skyldes Naturens Love. Nej, disse er helt igennem saa fornuftigt affattede, at saadanne Forhold maa staa for Menneskets egen Regning. Man behøver da heller intet Øjeblik at antage, at en Paastand som den, at Verden er overbefolket, blot et Øjeblik bliver troet af de Godtfolk, som gør sig saa megen Umage for at bibringe os Arbejdere denne Opfattelse.

Sagen er simpelthen den, at for vedblivende at kunne opretholde den nuværende Samfundsordning, der viser sig mere og mere uholdbar, finder de Folk der i Kraft af denne sidder ved Fadet, at det gælder om at bilde saa mange som muligt ind at Fadet er deres og at der ikke er Plads for alle, thi som man maa kunne se, „der er for mange Mennesker."

En Smule Eftertanke og vi maa kunne forstaa hvorfor det er saa meget om at gøre, at netop Arbejderne skulde tro paa Rigtigheden af dette Ræsonnement om de „for mange Mennesker." Det er jo saaledes, at de færreste Mennesker spekulerer paa at foretage Ændringer ved det der ikke kan forandres; ihvert Fald tager man altid med større Resignation mod det Onde, der er en Følge af den ubønhørlige Skæbne, end man t. Eks. finder sig i de Onder, som kunde afværges ved at gøre Modstand mod dem. Var det derfor Naturens Orden, at en menneskeværdig Tilværelse skulde formenes ikke en, men Tusinder og atter Tusinder af Arbejdere ved Umuligheden af at finde Beskæftigelse, ja, da er der en ikke ringe Sandsynlighed for, at disse vilde finde sig heri uden at kny, selv om der øjnedes et Misforhold saa graverende. at der i Henhold til samme Orden var beredt et Eldorado for andre, uden

at disse maaske foretog sig det mindste for Samfundets Vel.

Derimod er der absolut ingen Rimelighed for, at blot en eneste af de, der lider under de nuværende Forhold, vilde finde sig heri uden Modstand naar det stod ham klart, at Aarsagen hertil var, ikke Naturens Værk og uforanderlig, men simpelthen en kunstig Indretning, foretaget af Mennesker, for derigennem at tilrive sig det mest mulige Udbytte for Kapitalen og dennes Indehavere, en modbydelig, egoistisk Ordning, der tilsidesætter det store, almene Samfundsvel for at berige Udbytterne paa Massens Bekostning, en Ordning, der i Civilisationens Navn forlængst burde været ændret, men som baade k a n og v i l blive ændret, lidt før eller senere, alt eftersom Skavanken bliver Arbejderne mere indlysende.

Dette véd d'Hrr. Kapitalister kun altfor godt og derfor er det dem om at gøre, at henlede Opmærksomheden fra den virkelige Aarsag og overføre den paa Paastanden om, at der er for mange Mennesker. I den Grad har man hørt dette Standpunkt forfægtet, at Vedkommende end ikke gøs tilbage for Ønsket om Pest eller Krig for paa en skikkelig Maade at faa det store Menneskeantal reduceret, hvorefter der altsaa skulde blive godt at være for de Efterlevende.

Kan man altsaa forstaa, hvorfor denne Paastand fremsættes ligeoverfor Arbejderne, saa har man ulige vanskeligere ved at begribe, at den undertiden kan fremkomme, og da vistnok i god Tro fra en og anden af disse. Her kan jo ikke tænkes nogen Bagtanke med Fremsættelsen, og den Paagældende har da næppe nøjere overtænkt samme. Det skulde da ellers let vise sig, at Paastanden er uholdbar. Man har jo saaledes ingensinde set Folk dø af Sult fordi der ikke fandtes Brød hos Bageren, eller ligge paa Gaden fordi der ingen Lejlighed stod ledig, gaa barfodet eller uden Frakke fordi henholdsvis Skomager- og Skræderbutiker var renonce paa disse Varer, kort sagt, man har ingensinde kunnet føre Nød og Elendighed over paa Kontoen „for mange Mennesker", medens det derimod er den letteste Sag af Verden, at paavise, hvorledes Betingelserne for et jævnt Velvære vilde være tilstede for alle, naar Samfundsordningen blev foretaget med dette for Øje.

Lad os huske paa dette, naar vi hører Paastanden om, at der ikke kan være Plads for os alle, hvad enten den fremkommer fra den ene eller den anden Kant, eller den søger at paatvinge sig os, naar vi gaar arbejdsløse, medens Kolleger er i Arbejde, eller bliver arbejdsløse, medens flere og flere Lærlinge antages. Lad os ikke glemme, at hvad der skal hjælpe os er ikke at kunne faa det Arbejde, som en af vore Kolleger har, ejheller det, der udføres af en Lærling, thi begge disse har utvivlsomt samme Ret til Livet, som enhver anden, og skulde Paastanden om, at nogen er til overs, holde Stik, ja, hvem siger da, at det ikke netop var den af os, som i Øjeblikket hældede til den Antagelse, at der var for mange Mennesker.

Nej, vort Krav bør først og fremmest være: „P l a d s f o r A l l e", først og fremmest for den, der er villig til at arbejde for at fortjene sit Livs Ophold — saafremt han er arbejdsfør — og det skal vise sig, at der ikke er for mange Mennesker, men at selv de, der nu faar Føden kastet i Reden og aldrig har foretaget sig samfundsnyttigt Arbejde, meget godt kan faa Brug for den Arbejdsevne, de eventuelt er i Besiddelse af.

En Lærestreg.

Afslutningen af de to betydelige Udsmidninger, der fandt Sted i Jylland i henholdsvis Smede- og Murer- og Tømrerfaget, og hvorved et efter vore Forhold meget betydeligt Antal Arbejdere gjordes arbejdsløse — fandt for kort Tid siden sin Afgørelse just paa en og samme Dag, og i begge Tilfælde ved fremmed Initiativ.

Det vil erindres, at Grunden til disse Lock-out'er for Smedenes Vedkommende var en Slags Slavekontrakt, affattet af d'Hrr. Fabrikanter i Jærnindustrien i Aarhus, og gaaende ud paa intet mindre end bl. a., at Arbejderne ved sammes Underskift skulde fraskrive sig Ret til at være Medlemmer af Fagforeningen, undlade at støtte Valg af Arbejderpartiets Kandidater o. s. v. For Murere og Tømreres Vedkommende forlangtes, at disse skulde være forsynet med „Arbejdsseddel" for at kunne faa Arbejde, det vil sige, møde med Attest fra den Mester, hvor der sidst var arbejdet. Sund Fornuft gør det indlysende, at Arbejderne i intet af de foreliggende Tilfælde vilde underkaste sig de paagældende Bestemmelser, og d'Hrr. Arbejdskøbere fandt formodentlig heraf en kærkommen Anledning til at gøre et Indhug en gros paa de organiserede Arbejdere. Det træffer sig jo saa mærkeligt, at naar Arbejderne nys har vundet en Sejr i Kraft af den Valgret, der hjemles Landets Borgere, saa kommer gærne Straffen herfor ved et Indhug og Forsøg paa at ødelægge deres faglige Organisationer. I hvert Fald var det jo ikke længe efter Valgsejren i 1884, at den store Smede-Lock-out i København blev etableret og nu, efter den glimrende Sejr for Arbejderpartiet den 9 April 1895, kommer Smede-Lock-out'en i Aarhus og Murer- og Tømrer-Lock-out'en, omfattende en halv Snes jyske Byer.

Hvem husker ikke da i Firserne den store, stolte Ide fremsattes, om at udelukke a l l e Arbejdere, forsaavidt de nærede socialistiske Anskuelser. Vel var den af den Beskaffenhed, at jævn, sund Menneskeforstand maatte erklære den for umulig at realisere; men ikke desto mindre gjordes dog et Tilløb hertil i 1885 da Smedene kastedes paa Gaden her i København, medens man søgte at formaa Arbejdskøberne i andre Fag til at følge Eksemplet. Vi husker at dette mislykkedes, og at Lock-out'en ikke formaaede at gøre den tilsigtede Virkning, men tværtimod tilføjede Fabrikanterne store Tab.

For københavnske Arbejdskøbere var Resultatet sikkert nok en god Lærestreg til ikke i Hast at eksperimentere med den Slags Forsøg paa at knuse Arbejdernes Organisationer, og man kunde vel have ventet, at d'Hrr. Provinsianere ogsaa maatte kunne have faaet Færten heraf. Dette har altsaa ikke været Tilfældet, eller ogsaa har de mellemliggende halve Snes Aar svækket Hukommelsen og udslettet Indtrykket af, hvad den Gang passerede.

Imidlertid, Forsøget er gjort og Resultatet fore-

ligger. Lock-out'erne er sluttede med afgjort Sejr for Arbejderne. Slavekontrakten, som var tiltænkt Smedene, er ude af Verden og Arbejdssedlerne til Murere og Tømrere kastet i Papirkurven og vil blive erstattet af de respektive Foreningers Medlemskort, der vil godtgøre, at den paagældende Arbejder fuldt ud og i enhver Retning er, hvad han bør være.

Maatte da denne Afgørelse være i Stand til paa eftertrykkelig Maade at have belært d'Hrr. Arbejdskøbere om det sindsforvirrede i Tanken om at knuse Arbejdernes Organisationer, saa turde man maaske vente, at dette kunde udstrækkes til at omfatte ogsaa Arbejdskøbere i andre Fag, hvoraf sikkert flere har næret det lønlige Haab, at Sagen lod sig realisere, saaledes at de en skønne Dag kunde fortsætte, hvor de Andre slap.

Og for Arbejderne vil det passerede vel ogsaa have sin store Betydning. Ikke saa faa af disse, som til daglig Brug tror at tjene egne Interesser bedst ved at holde sig fjærnt fra deres organiserede Kolleger, har jo under Udsmidningen ogsaa maattet gaa arbejdsløse, og derved faaet Øjet op for det uholdbare i deres hidtidige Standpunkt. Og selv i de Fag, som ikke direkte vare berørte af Lockouterne, og hvor der jo nu og da findes Arbejdere som hidtil ved ligegyldigt at staa udenfor har svækket Organisationens Betydning, selv her vil det ikke kunde gaa ubemærket hen, men aabne mangt et Øje, som hidtil har stirret sløvt og uforstaaende — for de Forhold, som dagligt gør det mere og mere vanskeligt at eksistere.

Fagmøde i Randers.

Søndagen den 28de Juli afholdtes i Randers det 11te almindelige jydske Arbejdermøde. Den stedlige Afdeling af Malerforbundet havde i Dagens Anledning indbudt til et Fagmøde, hvortil Kolleger fra Aalborg, Aarhus, Kolding, Esbjerg og Hobro vare komne tilstede.

Formanden for Randers-Afdelingen, G. Schmidt, aabnede Mødet med at byde de tilstedeværende Velkommen. Det store Arbejderstævne i Dag gør Dagen til en Højtidsdag, som ikke glemmes med dens Afslutning i Aften, men om hvilken hver især vil kunne bringe Minder med tilbage til sin daglige Virken. Lad os da bidrage vort til at give disse Minder den størst mulige Værdi, gennem vor Diskussion paa dette Fagmøde, hvormed vi agter at begynde vor Arbejderfest i Dag.

Formanden valgtes derefter til Dirigent og gav Ordet til

N. Nielsen, Randers. Ogsaa jeg vil kalde Dagen for en Højtidsdag, til hvis Festligholdelse det er en Glæde at have været med, saa meget mere som vore Møder, saavel Fagmøder som de store almindelige Arbejdermøder, Gang efter Gang viser at have saaet en Sæd, hvis kraftige Rødder alt nu borge for, at Frugten ikke vil mislykkes, naar kun vi selv vil forstaa at pleje og hæge om den. Jeg mener hermed vor Organisation. Der er et Ordsprog som siger: „Enighed gør stærk". Vil vi, at der skal tages Hensyn til os, da maa vi være stærke ved enig Sammenslutning og fælles Optræden, imodsat Fald forbereder vi vor egen Ruin. Taleren opfordrede sluttelig til at møde fuldtalligt ved det store Møde i Dag, hvor det gælder at vise Modstanderne at vi er vaagne, beredte til Modstand mod det System der vil nægte os Ret til en menneskeværdig Tilværelse.

Hans Jørgensen, Aalborg. Organisation er Dagens brændende Spørgsmaal i allervideste Forstand. Vort Fag ødelægges ved et Utal af Lærlinge og Fuskere, hvorfor vi vanskeligt kan opnaa en Forbedring af vore Forhold, ialfald ikke af større Betydning, før det er gaaet op for alle Malersvende, at deres Plads er indenfor Organisationens Rækker. Først naar dette sker har vi skabt en Magt der vil blive regnet med, naar Talen er om de Forhold der maa være vore vigtigste, nemlig Arbejds- og Lønforhold. Ingen af os bør i saa Henseende holde sig tilbage for at agitere for vore Foreninger. Agitationen, Mand og Mand imellem, havde den allerstørste Betydning, og her kunde enhver af os udrette noget. Taleren var af den Anskuelse, at man vilde støtte Organisationen ved at udstede Medlems- og Rejsebog gratis. Ved Delegeretmødet burde dette overvejes.

Hansen, Randers, var af den Formening, at vi kunde gavne vor Organisation ved Indførelsen af et Fagmærke, som kun var at faa gennem Fagforeningerne.

B. Hauptmann, Formand for Afdelingen i Esbjærg, havde ingen Tro til, at det kunde faa nogen reel Betydning at udstede Medlems- og Rejsebøgerne gratis. For den Kollega, som overhovedet vil tilhøre Organisationen, vil et Vederlag for disse Bøger blive betragtet som den naturligste Sag af Verden, og altsaa ikke kunde holde nogen borte, medens det dog i pekuniær Henseende kan have nogen Betydning for Forbundet at have denne Indtægt. Taleren ansaa ikke et Fagmærke for at have nogen Værdi for os. Det var jo dog umuligt ved dette at skabe Garanti for, at den der bar Fagmærket ogsaa var Medlem. Ved Udslettelser lod det sig ikke gøre at faa Mærket tilbageleveret i alle Tilfælde, og man vilde derfor kun opnaa, at en og anden uberettiget pyntede sig med Mærket

Taleren mindede om den for Arbejderne heldige Afslutning af de store Lock-out'er, som nys havde fundet Sted. Naar disse ikke var blevet som Mestrene havde glædet sig til og beregnet, nemlig fuldstændig Underkastelse for Arbejderne, hvor Haanden der slog skulde kysses, da laa dette jo simpelthen i det gode Sammenhold blandt Arbejderne, og det var da at haabe, at dette Resultat i stor Udstrækning maatte have vist hvad Organisationen er værd, og hvad der vilde vente os om vi lod denne i Stikken. Taleren fremdrog Eksempler paa hvad Mestre mente at kunne byde os naar vi stod uden Organisation. Man havde saaledes set, at der for en lang Arbejdsdag var budt Malersvende 2 Kr. om Ugen foruden Kost og Logi, medens der til Gengæld stilledes Fordring om, at disse skulde rense gamle Mursten, naar dette forlangtes. Mod dette, saavel som et hvert andet Misforhold, kan vi kun optræde med Styrke gennem vor Organisation. En forkortet

Arbejdsdag med en Minimaltimeløn bør vi i første Linie stræbe efter at opnaa.

Jørgensen og Hauptmann udbragte henholdsvis „Leve“ for Malerforbundet og dettes Sekretær, Rudolf Poulsen, hvorefter der endnu førtes nogen Diskussion om Betimeligheden af en Sygekasse, en Tanke der fremsattes af Hauptmann.

N. Nielsen, Randers, var meget stemt for en Sygekasse, som, naar den blev bygget paa et fornuftigt Grundlag, vilde kunne gøre overordentlig meget Gavn. Ikke mindst for Malerne var en Sygekasse af særlig Betydning. Det var jo ingenlunde nogen Sjældenhed, at vort Arbejde var forbunden med Fare, hvor det kunde gaa ud over baade Liv og Lemmer. Ikke altid blev der leveret os 1ste Klasses Stillads at arbejde paa, men ofte mere eller mindre indvalide Stiger, hvor man let løb den Risiko at komme til Skade. Taleren vilde bede om at dette Spørgsmaal maatte blive taget under nærmere Overvejelse, saaledes, at Resultatet eventuelt kunde blive en Fælles-Sygekasse for de jydske Afdelinger af Malerforbundet.

Dirigenten afsluttede herefter Fagmødet med en Tak, saavel til Talerne som til Tilhørerne, idet han bad de udenbys Kolleger om at tage en Hilsen med hjem fra Randers. Et Leve for det 11te jydske Arbejdermøde (Hurra!).

Ny Afdeling.

Ved et Møde der afholdtes af vore Kolleger i Horsens den 29de Juli, vedtoges det at danne en Fagforening. Foreningen, der straks fik en Tilslutning af mere end Halvparten af samtlige Svende i Byen, forventer at de øvrige ville slutte sig til ved det førstkommende Møde. Til Formand valgtes P. Warnich.

Foreningen har anmeldt sin Tilslutning til Malerforbundet, hvis 21de Afdeling det altsaa bliver.

Med Ønsket om et fremtidigt heldbringende Samarbejde for vore fælles Interesser, hilses dette sidste Led i vort Forbund et hjærteligt Velkommen!

Til Afdelingerne.

D'Hrr. Afdelingsformænd bedes paase, at alt Regnskabet vedrørende bliver berigtiget, som i Lovene fastsat, den 1ste i hver Maaned. Ligeledes bør Maanedsberetningerne indsendes samtidigt, for at det nødvendige Materiale til Udarbejdelsen af Kvartalsberetningerne kan være til Stede til enhver Tid.

Eventuelle Restancer for Kontingent, Bøger eller Mærker bedes snarest opgjort.

Fra Afdelingerne.

Varde. I Stedet for C. Nielsen er H. Andersen, Spigerborggade 222 blevet valgt til Afdelingens Formand.

Esbjærg. Malersvend Seitzberg fra Frederikberg, som i sin Tid behøvede temmelig eftertrykkelig Paavirkning for at bekvemme sig til Indmeldelse i Foreningen, har nu opnaaet at blive ekskluderet paa Grund af sin uheldige Opfattelse af et Medlems Pligter, med Hensyn til, hvad der her bliver forhandlet.

Delegeretmøde.

Malerforbundet i Danmark afholder sit 4de Delegeretmøde i Novbr. d. A. her i København. Naar vi allerede nu erindrer om dette, er det for at minde om, at der her lægges Planen for Forbundets Virksomhed, foretages Valg af Hovedbestyrelse m. m., og at hver eneste Afdeling hertil bør sende sin Repræsentant for direkte at kunne øve Indflydelse paa, hvad der bliver at behandle.

Ligeledes erindrer vi om, at Forbundskassen afholder de Delegeredes Rejseudgift, medens disses Diæter maa afholdes af de respektive Afdelinger.

BEKENDTGØRELSER.

„Malerforbundet i Danmark“.

Alle Sager Forbundet og Fagtidende vedrørende bedes adresserede til Sekretæren, **Rudolf Poulsen, Ryesgade 37, 2. Sal.** København Ø.

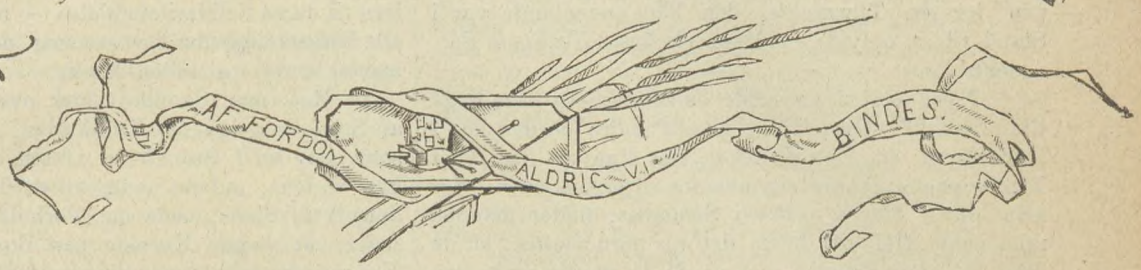
Hovedbestyrelsen afholder ordinært Møde den sidste Mandag i hver Maaned.

Fortegnelse over Formændene i Forbundets forskellige Afdelinger:

København.	Rudolf Poulsen, Ryesgade 37, 2. S.
Hillerød.	V. Olsen, Jærnbanevej 111 A.
Helsingør.	A. V. Nielsen, Sudergade 9.
Roskilde.	L. G. Gottschalk, Blaagaardsstræde.
Holbæk.	A. Klein, Brolæggerstræde 7
Slagelse.	H. P. Jensen, Løvegade 305.
Køge.	H. C. Hove, Rosenlund.
Nykøbing F.	A. H. Petersen, Jappesgade 51.
Nakskov.	C. J. Andresen, Nikolajgade 208.
Odense.	C. W. Jørgensen, Brogade 1.
Nyborg.	C. Hansen, Nørregade 20.
Aalborg.	T. C. Sørensen, Niels Ebbesensgade 31.
Horsens.	P. Warnich, Nørregade 45.
Randers.	G. Schmidt, Trangstræde 12.
Aarhus.	P. Petersen, Skovvejen 12.
Vejle.	V. Jensen, Foldegade.
Fredericia.	Johannes Olsen, Kongensstræde 35.
Kolding.	Hejn, Allégade 15.
Esbjærg.	B Hauptmann, Skolegade.
Varde.	H. Andersen, Spigerborggade 222
Skive.	J. P. Nicolaisen

Redigeret af Rudolf Poulsen.
Trykt hos J. Henriksen, Rømersgade 22, København.

FAGTIDENDE FOR MALERE.

September. | **Udgivet af Malerforbundet i Danmark.** | **1895.**

Alle Mand med!

En Afdeling i hver By og hver Afdeling omfattende alle stedlige Kollieger — kort sagt: „Alle Mand med", maa jo være vort Ideal, maa være det Maal til hvis Opnaaelse det bør være den enkeltes Pligt af yderste Evne at bidrage sit.

De senere Aar har i betydelig Grad bragt vore Afdelinger frem, saavel i Antal som Styrke, et Faktum for hvilket en ihærdig Agitation i første Linie bærer Prisen. Det er jo saaledes, at stadig flere og flere føler det som en Pligt at agitere for Organisationen, medens Forstaaelsen af dennes Betydning, gennem selve Tidens Udvikling, bliver mere og mere indlysende, og ved forskellige Lejligheder paa en temmelig eftertrykkelig Maade indprentes, selv de, der hidtil har staaet sløve og uforstaaende overfor de Bestræbelser, som fra deres mere klartseende Kolleger gaar i Retning af at forbedre det økonomiske Velvære.

Til Trods herfor findes dog altfor mange Kolleger endnu „udenfor". Medens Forholdet i enkelte Byer er saaledes, at ikke en eneste Kollega staar udenfor Organisationen, er der andre, hvor et større eller mindre Antal indifferente Kolleger stadig har haft Tilhold, og undertiden sat en Ære i deres Standpunkt, at lade os andre arbejde for Reformers Gennemførelse, for, saa snart den mindste Forbedring var opnaaet, at tage deres Part af Udbyttet.

Dette bør ikke være saaledes. Ikke alene maa det kunde forlanges, at alle deltager i Arbeidet for vor Sag, saavist som denne i højeste Grad befordrer alles Interesser, men det bør atter og atter holdes op for os selv, at den Kollega, der ikke er m e d, absolut er imod os. Det er noget for almindeligt endnu, at vi ser altfor overfladisk herpaa, endskøndt den mindste Smule Eftertanke let nok vil vise, at her har vi i Virkeligheden vore værste — vore unaturlige Modstandere. Intet normalt udviklet Menneske kan være uvidende om, at det under de nuværende Samfundsforhold er en absolut Nødvendighed for Arbejderne, at fremsætte Krav om lempeligere Levevilkaar, saalidt som nogen kan sværve i den Vildfarelse, at disse vil blive hørt og efterkommet, fremsatte af den enkelte Arbejder, uden Organisation.

Tværtimod, det maa i vore Dage være Børnelærdom og kunne forstaas selv af et Barn, at uden Organisation og uden en s t æ r k Organisation, vil Arbejderne intet opnaa under den privatkapitalistiske Samfundsform. Man har da ogsaa de Fag, hvor det hører til Sjældenhederne at finde en Mand udenfor Organisationen; og hvorfor? Mon fordi disse Fags Arbejdere skulde være i Besiddelse af mere Forstand og Intelligents end os? Vistnok næppe. Kun i én Retning maa det indrømmes at de er forud for os, og det er i deres Optræden og Behandling af de Kolleger, der ynder at luske sig fra den moralske Pligt, der byder dem Plads i Organisationens Rækker. Her er deres Fremgangsmaade ubestrideligt langt mere korrekt og resolut end hos os gennemgaaende. Thi medens vi med Engle-Taalmodighed kan bekvemme os til, Gang efter Gang, i al Venskabelighed, at forestille udenforstaaende Kolleger, hvor heldigt det vilde være om vi „Alle vare med" og finde os i at dette bliver indrømmet med Løfte om, at den paagældende hurtigst muligt skal indhente det forsømte — hvad kun i det sjældneste Tilfælde sker —, og medens vi desuagtet mange Gange fortsætter vort Kammeratskab med Vedkommende, ja, til Tider endog finder ham at være en god Kammerat —, saa ræsonnerer hine, i Spørgsmaalet om Stillingen til „udenforstaaende" Kolleger, omtrent saaledes: „En Kollega som i vore oplyste Tider staar udenfor den faglige Organisation, maa være i Besiddelse af en utilladelig Dumhed, eventuelt i Forbindelse med endnu mere modbydelige og graverende Egenskaber. Selvopholdelsesdriften byder os at belære ham om, hvilken Skade han ved sit Standpunkt foraarsager sig selv og os, og forsaavidt han maatte vise sig uimodtagelig for sund Fornuft, da at betragte og værdsætte ham derefter, ved ikke at taale ham paa Arbejdsplads sammen med os."

Saadan omtrent er der blevet sagt og handlet, og Resultatet har været, at saa godt som alle tilhører Organisationen, medens dennes Medlemmer har forskaanet sig selv for, daglig at skulle færdes mellem Kolleger, som mod bedre Viden ved deres Særstilling ikke undser sig for, undertiden direkte, og under alle Omstændigheder indirekte, at svække Betydningen af det Vaaben, som Arbejderne gennem deres Organisation har saa haardt Brug for i Kampen for en Tilværelse, der blot nogenlunde var i Stand til at opfylde et Menneskelivs tarveligste Fornødenheder.

Hvad om vi nærmede os noget mere disse Fags Standpunkt? Der findes blandt andre Steder, her i København en Del Kolleger, der ligesom har taget Patent paa at holde sig udenfor Organisationen. Ser man disse Herrer efter i Sømmene, finder man en ikke ringe Del, om hvem det tør forudsættes, at de ikke er mere dumme end at de jo meget godt kan begribe, at Arbejderne bør slutte sig sammen, og at det er her igennem man skaber en Stopper for altfor planløse og elendige Forhold, og man maa derfor være berettiget til at tro om dem, at deres Særstilling er dikteret af en ganske vist temmelig ugrundet Frygt for at støde „Mesteren" for Hovedet. Mesteren er jo i den Slags Folks Øjne en Person, højt hævet over Arbejderne, i hvis Haand disses hele Ve og Vel er lagt, og hvem det saa temmelig sikkert vil være behageligt, at man holder sig passiv i alle mulige Retninger.

At de i denne deres Opfattelse tager grundigt fejl er indlysende. For det første er Mesterens Plads ingenlunde paa Piedestalen, naar Arbejdernes er paa Jorden. At se ham dér, er et rent og skært Fata morgana; i Virkeligheden er han jo, eller kunde da, om vi selv vilde, være nok saa afhængig af os som vi af ham, og da det selvfølgelig af ham vilde blive betragtet som Topmaal af Ufoskammethed, om vi udenfor det rene Arbejdsforhold vilde tillade os at foreskrive eller blot betyde ham noget, for Ex. at man ønskede hans Passivitet naar hans Kolleger viste ham hans Plads blandt dem —, saa bliver det jo lige saa selvfølgelig, at vi bør ikke tage noget Hensyn til hans Ønsker i vore private Forhold, og da allermindst naar disse skulde gaa i Retning af at modarbejde vore Kolleger og derigennem os selv. Ligesaa grundfalsk er det jo at tro, at vort Velfærd er lagt i hans Haand eller ialtfald kan ligge der, om vi da ikke i grænseløs Dumhed selv lægger det der. Vort Velfærd vil, under det privatkapitalistiske Samfund, naturligvis være lagt i vor egen Haand og bliver det da et utilgiveligt Misgreb at flytte det derfra over paa Mesterens Hænder, hvad ganske vist vil blive Tilfælde om vi i altfor høj Grad negligere vor Organisation, saaledes som disse Kolleger ikke undser sig ved.

Karakteristisk for Selvstændighedsfølelsen hos den Sort Kolleger, der til daglig Brug tager Afstand fra Organisationen, er det at forsaavidt Mesteren i et Øjebliks rigtig Erkendelse af Situationen ikke vil beskæftige andre end dem, der bevise at være Medlemmer af Svendenes Organisation, saa hastes der med Tungen ud af Halsen, hen til denne, for at faa sine Papirer i Orden, som Bevis paa, at man har vendt „Madam Svendsen" og er som hidtil ærbødigste Tjener."

Vi har jo saaledes et Par Steder den Overenskomst med de paagældende Mesterforeninger, at disses Medlemmer har forpligtet sig til kun at beskæftige Fagforenings Medlemmer. Ved disses Ikrafttræden viste det sig jo at Kolleger, som hidtil havde haft en Grund paa hver Finger til at staa udenfor, naar vi paa Agitationens Vej kom til dem for at appellere til deres Solidaritetsfølelse — med Lethed kastede alle Betænkeligheder bort saa snart de mente Madspørgsmaalet truet fra anden Kant.

Maa man da ikke blues over et saadent Maal af Stymperagtighed i Karakteren, og hvilken Mester, som selv er i Besiddelse af almindelig Æresfølelse, kan undgaa, inderst inde, at vurdere den Slags efter den rette Skala, selv om Forholdene ikke altid tillader, at lægge Kortene paa Bordet. Men vi da? Vi, som bevisligt maa lide under at tælle i saa høj Grad indifferente Kollegaer i vort Fag. Skal vi da strø Sand paa og lukke Øjnene til for i hvor høj Grad vor Organisation svækkes ved dette Forholds Vedbliven? — Svaret bør være Nej! og atter Nej! Lad os i det mindste se klart paa Sagen og forstaa: At er vor Løn for lille kunde den have været højere, om „Alle var med", er Arbejdsdagen meningsløs lang i Forhold til Arbejdsmængde og den tilstedeværende Arbejdskraft, saa kunde dette Forhold være bedret hvis „Alle var med"; kan Mestrene modsætte sig vore Krav med den Motivering, at vi kan gaa „thi der er Folk nok" saa lod dette sig ikke sige hvis „Alle var med"; thi det er jo netop det betegnende for Mestrenes Vurdering af de Folk der staar udenfor, at saalænge der er nok af dem, saa behøver man ikke at imødekomme de Krav, der fremsættes af Organisationen. Her er ingen Forveksling mulig. Kravet fremsat af de organiserede Arbejdere, modsætter Mestrene sig i Tillid til Støtte fra de uorganiserede. — Og desværre, Tilliden bygges vist som oftest paa Erfaringer. —

Skal vi da være enige om ogsaa i fuldeste Maal at udnytte vor Erfaring paa dette Omraade, saa lader vi os ikke vildlede og stole paa godt Kammeratskab af dem, der allerhøjst vil være enige med os, naar der skal høstes, men holder sig passive ved det Arbejde, der har betinget samme Saa tager vi under Parolen „Alle Mand med" et lille rask, men alvorligt Tag i Agitationen, og naar dette er udført og hver af os fortrøstningsfuldt tør sige, at have taget sin Part, saa staar vi sikkert paa det Stade, hvor vi ligesom andre Fag kan sige: „Nu skal alle Mand med". —

Stiftelsesfest i Malmø.

Lørdagen d. 31. August afholdt „Sv. Måleriarbetareförbundets" Afdeling i Malmø under stærk Tilslutning, en særdeles vellykket Fest i Anledning af 10-Aars-Dagen for Foreningens Stiftelse. I Festen deltog efter Indbydelse Redaktøren af „Arbetet" i Malmø, Hr. Axel Danielson og Sekretæren for „Malerforbundet i Danmark" Rudolf Poulsen.

Festen afholdtes i den store Festsal i Arbej-

dernes Forsamlingsbygning „Folkets hus", og aabnedes af Foreningens Ordfører Joh. Ekberg, der bød Velkommen, og mindede om den Betydning, Organisationen i det forløbne Tidsrum havde haft for Malerne i Malmø, idet det var lykkedes ved Hjælp af denne, at hidføre, i 3 Gange, en Forhøjelse af Timelønnen med ialt 40 pCt, eller fra 25 til 35 Øre, og kunde der da ogsaa konstateres en jævn Fremgang i Medlemsantallet, som Taleren haabede maatte vedblive i Fremtiden. —

Et Par Sange passende til Lejligheden blev afsunget dels af en Sekstet og dels Solo, medens iøvrigt forskellige Sangnumre, hvoraf flere humoristiske dygtigt foredragne, udfyldte Pavserne under Ballet, afvekslende med en Seksa, og diverse Glas paa Foreningens fortsatte Fremgang.

Først hen ad Morgenstunden sluttede Festen med en Tale af Hr. Danielson, der mindede om, at netop Malernes Fagf. havde været den første faglige Forening, hvor han ved sin Ankomst til Malmø havde været til Stede, som i Aften til Fest, og hvorledes den Arbejderbevægelse, som han den Gang fandt i sin allerførste Vorden, i de forløbne Aar havde vist, at der blandt Sydsverrigs Arbejdere ikke herskede Tvivl om, hvor deres Plads var, saaledes, at de for Tiden stod som værdigt Led i den Bevægelse, der Verden over én Gang skal blive stærk nok til at bygge det ny Samfund paa Hensynet til det almenes Vel. Et Leve for den internationale Arbejderbevægelse.

Rudolf Poulsen takkede paa Malerforbundets Vegne for den Ære, der var vist ved Indbydelsen til Festen, til hvilken han bragte en hjærtelig Hilsen og Lykønskning. Det havde været ham personlig særdeles kært, at have været til Stede ved denne Fest, og var det som han i Tankerne saa den Dag, hvor vi, hvad enten vi tilhørte det ene eller det andet af de skandinaviske Lande, stod samlede i en stor fælles Organisation, i et skandinavisk Malerforbund. Netop deri fandtes vor Styrke, at vi rakte hinanden Haanden ind over Landenes kunstige Grænser, saavist som vore Vilkaar, under de nuværende Samfundsforhold, vare lige fortvivlede, hvad enten man kaldte Stedet, hvor vi befandt os, med det ene eller andet Navn. Med Ønsket om, at vi altid maa huske paa, i hvor høj Grad det ligger til os selv, at skabe bedre og lysere Forhold omkring os, udbragte Taleren et Leve for et fortsat ihærdigt Agitationsarbejde, hver især inden for sin Kreds, som det bedste Befordringsmiddel af den store Tankes Realisation: Et skandinavisk Malerforbund.

Joh. Ekberg takkede Talerne og sluttede Festen, fra hvilken sikkert alle gik hjem med Bevidstheden om en særdeles vel tilbragt Aften.

En Voldgiftskendelse.

For Voldgiftsretten her i København har for nylig verseret en Sag, i hvilken de nærmere Omstændigheder og den afsagte Kendelse ser saaledes ud:

Af Malersvend C. V. Christensen, Dronningensgade 2, 2den Sal, Kristianshavn, indankedes paa egne og Malersvend T. Sørensens Vegne for Voldgiftsretten en Sag mod Firmaet Bernh. Schrøder, Nielsen & Hansen, repræsenteret ved Hofdekorationsmaler H. Chr. Nielsen, Amaliegade 3. Tvisten drejede sig om Prisen for Strygning paa ru Bræddelofter, Bjælker og Stolper 1 Gang med Asbestosvæske og 2 Gange med Asbestosfarve. Af Mesteren var der oprindelig tilbudt 4 Øre pr. Kv.-Alen, idet han havde sammenlignet Arbejdet med 3 Gange Strygning med Kalkfarve; senere havde han tilbudt 4½ Øre pr. Kv.-Alen = Sæbning, Grunding og Strygning med Limfarve paa Lofter. Svendene sammenlignede Farven med Kompositionsfarve og forlangte for hver Gang Behandling 2 Øre pr. Kv.-Alen. Parterne oplyste om de stedlige Forhold o: om Farvens Natur, og af tilkaldte Vidners Udsagn fremgik det, at Svendene under Arbejdet havde anset 5 Øre som passende, ligesom det fremhævedes, at saafremt der oprindelig var bleven tilbudt 4½ Øre, vilde der næppe være opstaaet Konflikt. Det betonedes særligt, at første Gang Strygning var den vanskeligste og sidste Gang den letteste.

Efter at Spørgsmaalet i Voldgiftsretten var underkastet en indgaaende Drøftelse uden Resultat, tilkaldtes Suppleanter og Sagen drøftedes paany Ved den paafølgende Afstemning blev der Flertal for en Pris af 4½ Øre.

Kendelsen i Sagen, der behandledes som Nr. 13, 1895, affattedes saaledes:

> „Efter de foreliggende Oplysninger bestemmer Voldgiftsretten, at Prisen for 3 Gange Strygning med Asbestosfarve paa ru Brædder, skal være 4½ Øre pr. Kv.-Alen, og den mener at kunne anbefale, at 1ste Gangs Strygning ansættes til 2 Øre, 2den Gang til 1½ Øre og 3dje Gang til 1 Øre pr. Kv.-Alen."

Det af H Chr. Nielsen stillede Depositum bliver at tilbagebetale.

Som man ser, er Kendelsen gaaet Svendene imod, hvad der i og for sig ikke er noget mærkeligt ved naar man gaar ud fra den Betragtning, at Mestrene vel ogsaa en Gang imellem maa have Ret i deres Opfattelse af de Spørgsmaal, der giver Anledning til Søgsmaal, og det, saavidt vi erindrer, er første Gang, at noget saadant fuldt ud er overgaaet en Mester i den Tid, Voldgiftsretten har bestaaet.

Det mærkelige ved Sagen, om man saa vil, er derimod, at dennes Afgørelse har krævet Indkaldelse af Suppleanter og Formandens (p. t. J. Chr. Adrian) Lod i Vægtskaalen. Det har jo nemlig hidtil været saa, at Stemmerne ingensinde har staaet lige over for hinanden, og det kan jo ikke nægtes, at dette er den mest tiltalende Form for en Voldgiftsrets Kendelser Naar Afgørelsen finder Sted som i denne Sag ved Formandens Stemme, og det maaske saa oven i Købet træffer sig saaledes, at den falder just der, hvor i Forvejen de øvrige Mestermedlemmer har deres, netop kontra Svendemedlemmernes — ja, saa staar Kendelsen ganske vist lige saa fuldt ved Magt, som om den havde haft alle Stemmer for sig. Men ligegodt — man finder det dog saa mærkeligt, at Stemmerne rent tilfældig kan udvise saa megen Symmetri i Placeringen, særlig naar dette første Gang er Tilfældet.

Malerforbundets 4. Delegeretmøde

Malerforbundet afholder sit 4. Delegeretmøde i Dagene den 18de, 19de og 20de November d. A. Mødet, der afholdes i København, aabnes Mandagen den. 18. Novbr. Kl. 11 Formiddag i Rømersgade 22, og er Dagsordenen ansat saaledes:

Punkt 1. Delegeretmødets Konstituering.
- 2. Forhandlingsbogens Oplæsning.

Punkt 3. Beretning om Virksomheden.
- 4. Regskaberne.
- 5. Organisation, Agitation og Arbejdsforhold.
- 6. Voldgiftsretter.
- 7. Planmæssig Strejkeunderstøttelse.
- 8. Valg af Hovedbestyrelse.
- 9. Arbejderkongressen i Stockholm.
- 10. Eventuelt.
- 11. Næste Delegeretmødes Afholdelse.

Delegeretmødet er den højeste Myndighed i alle Forbundets Anliggender, og skulle Forslag, som indeholder Ændringer til Forbundets Love, være indsendte til Hovedbestyrelsen senest en Maaned før Delegeretmødets Afholdelse. — Det behøves vel næppe at erindre om hvor nødvendigt det vil være, at hver eneste Afdeling lader sig repræsentere paa Delegeretmødet, for at blive medbestemmende over den Plan, der vil blive lagt med Hensyn til Forbundets fremtidige Virksomhed. Den Afdeling der udebliver, afskærer sig Ret til at give sit Bidrag til den mest formaalstjenlige Ordning, ligesom det jo ogsaa har sin store Betydning at kunne øve Kritik paa den tilbagelagte Virksomhed og deltage i Valget af Hovedbestyrelsen o. s. v.

Der forventes derfor talrigt Møde og at Spørgsmaalet i Tide vil blive behandlet i de forskellige Afdelinger, for at der kan blive givet Medlemmerne Lejlighed til at drøfte Stillingen til Dagsordenens forskellige Punkter. Rejsen for den Delegerede godtgøres ved Ankomsten til Mødet af Forbundets Kasse, hvorimod de respektive Afdelinger selv maa afholde Diæterne.

Ny Afdeling.

Ved en af Sekretæren foretagen 14 Dages Rundrejse, under hvilken gæstedes Afdelingerne i Kolding, Esbjærg, Varde, Skive, Aalborg, Randers, Aarhus, Horsens, Vejle, Nykøbing p. F. og Nakskov, afholdtes Fredagen den 16de August et Møde med Kollegerne i Viborg. Efter at Sekretæren havde paavist Nødvendigheden af at være organiseret og flere Talere havde udtalt sig i Tilslutning hertil, vedtoges enstemmigt Oprettelsen af en Fagforening for Malere i Viborg, som Afdeling af Malerforbundet i Danmark. Til Formand valgtes C. Sørensen, Mogensgade 14.

Med et hjærteligt Velkommen hilser vi hermed den ny Afdeling, der altsaa i Øjeblikket udgør vor To og Tyvende.

Til Afdelingerne.

Ved Udstedelsen af Rejsebøger bedes der nøje paaset, at ingen Bog paategnes til Understøttelse, uden at Lovene fuldt ud sker Fyldest. Det samme gælder selvfølgelig ved selve Udbetalingen af Understøttelse, hvor det er Formandens Pligt at sammentælle den samlede udbetalte Understøttelse, som jo ikke maa overstige 20 Kr. indenfor det samme Aar. Til Efterretning ved Ansættelsen af Understøttelsen for den enkelte Rejse anføres nedenfor de forskellige Afstande mellem Afdelingerne:

Fredericia 3 Mil — Kolding 9 M. — Esbjærg 2 M. — Varde 20 M. — Skive 4 M. — Viborg 6 M. — Randers. Aalborg 10¼ M. — Randers 5¼ M. — Aarhus 6 M. — Horsens 4 M. — Vejle 4 M. — Fredericia 6 M. — Odense 4 M. — Nyborg 6 M. — Slagelse 8 Mil — Roskilde 4 M. — København 8 M. — Holbæk. Helsingør 3 M. — Hillerød 4½ M. — København 5 M. — Køge 13 M. — Nykøbing p. F. 6¾ M. — Nakskov 7½ M. — Svendborg 6 M. — Odense.

Ovenstaaende Tabel forstaas saaledes, at Tallet viser Afstanden mellem de to Byer, hvorimellem det er anført.

D'Hrr. Afdelingsformænd bedes af Hensyn til Regnskabernes Trykning og Omsendelse til Afdelingerne den 1ste November sørge for, at eventuelle Restancer forinden er berigtigede, ligesom Betaling for modtagne Medlems- og Rejsebøger samt Mærker samtidig maa være indsendt.

Ligeledes gøres opmærksom paa, at det er af største Vigtighed, at Maanedsberetning bliver prompte indsendt hver Maaned, for at kunne lægges til Grund ved Udarbejdelsen af Kvartalsberetningerne.

Medlemslisten.

Medlemmerne af Malernes Fagforening i København erindres om, at vi nærmer os Tiden hvor den halvaarlige trykte Medlemsliste skal udkomme, nemlig 1ste Oktober. Paa denne vil enhver, der har udover 13 Ugers Restance blive udslettet, og bedes det særlig erindret, at i Henhold til de nye Love kan ingen, som har været slettet paa Medlemslisten, atter blive Medlem uden ved ny Indmeldelse, og imod da at erlægge, foruden Indskud, Betaling for 13 Ugers Restance. Det er at haabe, at ethvert Medlem vil føle det som Pligt at gøre sit til, at Medlemslisten kan blive fri for saa mange „Slettede", som det paa nogen Maade er muligt.

BEKENDTGØRELSER.

Rettelse til Formandslisten.

Viborg. C. Sørensen, Mogensgade 14.
Varde. H. Andersen, Torvet.

København. Malernes Fagforening afholder Medlemsmøde hver Onsdag Aften Kl. 8 i Rømersgade 22, 1. Sal. Foreningens Kontor, som er samme Steds i Stuen, er aabent hver Lørdag Aften fra Kl. 8—10. Indmeldelser og Kontingent modtages begge Steder.

Redigeret af Rudolf Poulsen.
Trykt hos J. Henriksen, Rømersgade 22, København.

FAGTIDENDE FOR MALERE.

AF FORDOM ALDRIG VI BINDES.

Oktober. | Udgivet af Malerforbundet i Danmark. | 1895.

Til vore uorganiserede Kolleger!

Kolleger! I Haab om at Eders tilvante Ligegyldighed — for Organisationens Bestræbelser, ved Sammenslutning og fælles Optræden, at hidføre taaleligere Levevilkaar for os Alle — maa kunne lægges til Side og give Plads for et Øjebliks Eftertanke, overlades disse Linier til Eders Betragtninger:

Kender I noget Tilfælde hvor Arbejderne har opnaaet en Forbedring af Løn- og Arbejdsforhold paa vore Arbejdskøberes Initiativ, eller kender I maaske et saadant, hvor dette har fundet Sted, som Følge af uorganiserede Arbejderes Indflydelse? — I vil indrømme, at noget saadant i k k e har fundet Sted.

Nærer I det Haab, at vore Arbejdskøbere en skønne Dag vil finde vor Løn for ringe og tilbyde os en bedre, eller tænker I jer selv i Besiddelse af den fornødne Indflydelse og Autoritet til at hidføre eventuelle Forbedringer paa dette Omraade, om saadant maatte forekomme Eder betimeligt? — I vil svare Nej! I anser det for lige saa u m u l i g t at noget saadant vil kunne tænkes, som det er s i k k e r t, at det hidtil aldrig har fundet Sted.

I mindes derimod godt, eller har hørt, at vor Løn har været ringere og vor Arbejdsdag længere, og I vil ikke kunde have glemt eller tvivle om, at den lille Forbedring paa disse Omraader skylder Organisationen Tak for sin Tilbliven. I er enige med jer selv om, at ligesom I den Dag i Dag profiterer af hvad Organisationen til Dato har udrettet, ligesaa vist vil I være med de første til at udnytte de Fordele, som denne i Fremtiden eventuelt maatte tilvejebringe, men — I vil ikke være med at rage Kastanierne ud af Ilden, I hylder Egoismens Standpunkt.

Kolleger! Blot i Besiddelse af et Gran af Solidaritetsfølelse, og I vilde finde Eders Standpunkt lidet værdigt og i Strid med sund Fornuft. Blot et Gran af Æresfølelse og I vil ikke kunde staa som ligegyldige Tilskuere for hvad der passerer trindt om, og hvorunder det gaar som en rød Traad, at give Arbejderen det mindst mulige og Kapitalen det mest mulige, ved alle mulige Midler at knuse de Organisationer der vover at kæmpe for menneskeværdige Vilkaar. Vi siger I vilde ikke kunde staa „udenfor" om I tilfulde forstod at vurdere dette Standpunkt.

Hvormed forsvarer I Eders Stilling? Vi kan besvare Spørgsmaalet og skal vise hvad det er værd. I staar udenfor og mener derved at opnaa: For det Første, de samme Fordele som Organisationens Medlemmer, for det Andet, at faa dette Resultat til billigste Notering, ved i Modsætning til disse at spare Kontingent og Arbejde i Organisationens Tjeneste, for det Tredie, fordi I mener derved at være „Mesteren" mest behagelig, og for det Fjerde, fordi I hidtil ikke har følt nogen Ulempe af den Grund fra Kollegers Side. — Ikke sandt, det er saa nogenlunde truffet paa en Prik?

Skal vi da se lidt nærmere paa disse Grunde: Altsaa, I har kunnet høste uden at saa. Dette faar vi indrømme jer, men kan I da ikke se, at Høsten vilde være blevet bedre om vi Alle havde deltaget i

det Arbejde der ligger denne forud? Er det da virkelig saa vanskeligt at regne ud, at vor Arbejdsløn i saa Fald let kunde have været nogle pCt. højere, saaledes, at vi efter at have betalt vort ringe Kontingent til Organisationen, endda vilde kunde stikke en Merfortjeneste i Lommen, som vi nu maa renoncere paa? Men man var i saa Fald ikke den pæne Svend i „Mesterens" Øjne, som man nu kan smigre sig med, idet man blæser Solidaritetsfølelsen et Stykke. Nej, ganske vist. Vi kender godt Tiltælde, hvor det unægtelig ser ud som en Anbefaling, at modarbejde sine Kolleger, medens Døren lukkes i for den, der taler sine Kollegers Sag, men — oprigtig talt, er det ikke en Anbefaling, som en ærekær Mand maa undse sig for at være belemret med, saavist som den absolut gør et dybt Skaar i den Agtelse, som han i modsat Fald kan beholde ubeskaaren, saavel fra Arbejdskøberens som Arbejderens Side. Og endelig Kollegialiteten. Ja, det er maaske nok et Faktum, at den Kollega der staar udenfor Organisationen i vort Fag, hidindtil har kunnet glæde sig ved vidtrækkende Tolerance fra de organiserede Kollegers Side, men der er dog aldeles ingen Garanti for at dette kan vedblive. Ser vi til andre Fag, saa ser vi jo at man dér anlægger en ganske anden Maalestok til Grund for at betragte hinanden som gode Kammerater, og med Rette. Thi derved har man opnaaet at tilvejebringe Mønsterorganisationer, som i Virkeligheden har kunnet skabe ganske andre Lønforhold, t. Eks. end vi har formaaet. Den Tanke er da heller ikke fjærn, at vi vil kunne komme til at benytte dem som Forbilleder. — Alt i Alt tør vi paastaa, at de ovenanførte Grunde, som jo er de rent almindelige til at staa udenfor Organisationen, i Virkeligheden har saa lidt paa sig, at d'Hrr. Kolleger, der hidtil har støttet sig til dem, upaatvivlelig vil finde dem for svage til at motivere deres Særstilling, om de blot med fornøden Eftertanke vil lade dem passere Revue.

Kolleger! Se paa de nuværende Forhold. Arbejdsløsheden breder sig Aar for Aar, selv Sommerdage har vi Arbejdsløse, flere og flere. Ingen Forbedring er tænkelig — det tør I ikke benægte — om ikke den netop skal komme gennem Organisationen. Hvem kan derfor forsvare at staa udenfor og derved bevirke, ikke alene ingen Forbedring, men en absolut Forværring? Vi haaber — Ingen.

Kolleger! Vor Organisation bør være en Mønsterorganisation, som enhver Kollega sætter en Ære i at tilhøre, og som det bør være en Skam at staa udenfor. Det skal være os en Livssag at bringe den dertil. Just nu staar den saa godt som ingensinde, og hvad den mangler vil den ved alle lovlige Midler i Agitationeas Tjeneste søge at oprette. Maatte da denne vor Henvendelse til Eder ikke være omsonst, men blive Genstand for alvorlig Overvejelse, da føler vi os forvissede om, i en meget nær Fremtid at naa vort Ideal: „Ingen udenfor".

Bestyrelsen
for Malernes Fagforening i København.

Tidens Løsen.

Organisation og Sammenslutning er Tidens Løsen. At Erkendelsen heraf, som Følge af den planløse fri Konkurrences ulykkebringende Indgriben i Menneskenes Eksistensliv stadig trænger dybere og dybere ind i alle Samfundslag, som den eneste Mulighed for vedblivende at kunne eksistere, som den eneste Redning fra fuldstændig Tilintetgjørelse, har vi daglig Beviser for i de stadig nye Organisationsdannelser, der finder Sted i Samfundslag, som for indtil ganske kort Tid siden var aldeles uberørte af Coalitionstanken.

Arbejdernes Organisation er forlængst en fastslaaet Kendsgærning. Som den Befolkningsklasse, der er forlehnet med den ringeste økonomiske Modstandskraft, og derfor blev den egentlige Afleder for Overklassens Tendens til at lade det økonomiske Tryk virke nedefter, maatte Sammenslutningens Betydning hurtigst gaa op for Arbejderne. Enhver Arbejder, der vilde ofre sin økonomiske og deraf afhængige sociale Stilling en Smule alvorlig Eftertanke, saa snart, at han alene kun var Brik paa den fri Konkurrences store Skakbrædt, hvor der flyttes og handles med Menneskeliv og Menneskeskæbner med samme Foragt og Ligegyldighed, som udvises overfor enhver Vare, hvoraf der haves til Overflod, og som derfor paa raffineret Børsmanér udbydes paa Verdensmarkedet til laveste Dagsnotering; men at han, sammensluttet med sine Standsfæller, pludselig avancerede fra at være en flyttelig Brik til at blive Medspiller, til at blive en Magt, hvis Veto Overklasserne maa tage tilbørlig Hensyn til.

Men det varede ikke længe, inden Overklasserne, tvungne af den samme jærnhaarde Lov, maatte følge Arbejdernes Eksempel. Vi har set Haandværkerne organisere sig i moderne Fagorganisationer, vi har set de Handlende følge efter, vi har paa det merkantile Forretningslivs Omraade set Coalitionstanken give sig Udslag i Dannelsen af store Kapitalistringe, omfattende en hel Forretningsbranche, og vi har sluttelig set Bønderne, i Forbindelse med dem, som man skulde synes maatte trænge mindst, nemlig de store Landejendomsbesiddere: Godsejere, Grever og Baroner, ty ind under Organisationens beskyttende Vinger for at værne deres økonomiske Interesser. Vi har igen set disse Organisationer centralisere sig og ved et Utal af Kongresser og der vedtagne Beslutninger og Resolutioner med Iver og Lyst at virke for det samme store Formaal: ved forenede

Kræfter, at gøre det lettere for den enkelte at holde sig oppe i Erhværvslivets vilde Malstrøm. Hele denne storslaaede Organisationsbevægelse har vi daglig for Øje, den paatrænger sig os Dag for Dag med Kendsgærningernes knusende Logik, og dog findes der indenfor vort Fag Kolleger, som staar lige uforstaaende over for det, der for alle tænkende Mennesker er bleven en urokkelig Kendsgærning: Organisationens Nødvendighed, Kolleger, som mener at have Raad til det, der for Landets rigeste Godsejere, for dets største Fabrikanter staar som en altfor kostbar Luksus, nemlig at staa udenfor sin Organisation.

Arbejdernes Organisation er en fastslaaet Kendsgærning; men Organisationens Fuldkommenhed er først naaet, naar vi alle erkende det som en Pligt mod os selv, mod vor Familie og vore Fagfæller at tage vor Del af Byrden og ikke som Snyltedyr nyde af de Frugter, som andres Udholdenhed og Arbejde har skabt. Vort Fag danner ingen Undtagelse fra den almindelige økonomiske Misére; vi ere i nok saa høj Grad som noget andet Fag underkastede den fri Konkurences Tilfældigheder med dens Arbejdsløshed, lave Arbejdsløn, lange Arbejdstid og den Underkuelsestendens, der gør sig gældende hos en stor Del af Arkejdskøberne i vort Fag som i alle andre, og som vi, i den nu forløbne Sommer, har haft en saa udmærket Lejlighed til at iagttage i hele dens utilslørede Nøgenhed ved Lock-outerne i Jylland henholdsvis i Smede-, Murer- og Tømrerfaget. Behøves der skarpere Midler end disse to Lock-outer for at gøre enhver Arbejder det begribeligt, hvor hans Plads er, man skulde sandelig forsværge det, og dog, vi har atter og atter kaldt paa dem, der staar udenfor; de har stadig vendt det døve Øre til og sløve, ligegyldige og uimodtagelige for, hvad der tjener til deres eget Vel vandret videre i den daglige Trædemølle. Dersom vi andre, vi, der har holdt Organisationens Fane højt, havde fulgt deres Eksempel, hvor langt havde vi da nu været nede paa Lønnen og vor Arbejdsfriheds Omraade? Vore „udenforstaaende" Kolleger vilde studse, dersom de kunde give Svaret herpaa. Naar det hidtil er lykkedes at holde Lønnen og de øvrige Arbejdsvilkaar i vort Fag oppe paa den Højde, hvor de er nu, saa tilskriver vi de organiserede Malere, vi, der sætter en Stolthed i vor Organisation, vi, der vilde føle vor Selvstændighedsfølelse og Værdighed krænket ved at staa udenfor Rækkerne, hvor der kæmpes, vi tilskriver os hele Æren deraf! De, der staar udenfor, vil aldrig kunne bidrage det allerfjærneste til at befæste det Grundlag for Arbejdsforholdene i vort Fag, som vi igennem vor Organisation har skabt.

Vor Agitation har dog ikke været forgæves; vi er naaet til at „Malernes Fagf. i København" tæller det største Medlemsantal, den nogensinde har haft, idet det vel nok kan siges, at omtrent de tre Fjerdedele af samtlige Malersvende i Købh. staar som Medlemmer af den. Naar en Del af Arbejdskøberne i vort Fag desuagtet endnu tror at kunne diktere os Arbejdsvilkaarene, saa er det den sidste Fjerdedel. den, der staar udenfor, som de regne med; det er den, de betragter som deres Reserve, brugelig til at falde os i Ryggen i vor Kamp for menneskeværdige Levevilkaar. Skulde man ikke tro, at disse „udenforstaaende" Kollegers Æresfølelse maatte oprøres over at vide, at Arbejdskøberne have et saadant Syn paa dem, og at de af disse, med Ret eller Uret blive betragtede som Aspiranter til at blive Forræddere imod deres egen Sag. Enhver tænkende, intelligent og ærekær Arbejder vil sikkert betakke sig for en slig Opmærksomhed fra sin Mesters Side, tilmed da den som oftest følges af den Foragt, som denne, selv om han i Øjeblikket kan bruge Vedkommende, altid maa nære overfor den Mand, som af Feighed eller personlig Vindings Skyld, lader sine Kammerater i Stikken.

Naar der i nærværende Nummer af Fagtidende findes et Opraab til vore uorganiserede Kolleger, saa er det for at give dem endnu en Lejlighed til at indhente det forsømte, for at borttage ethvert Paaskud fra dem om at de ikke i tilstrækkelig Grad ere blevne belærte om Organisationens Nødvendighed og endelig fordi det er vor sikre Forvisning, at denne Særstilling udenfor Organisationen for de flestes Vedkommende, mere har sin Grund i Ligegyldighed og Mangel paa alvorlig Eftertanke, end i egentlig Uvillie imod Organisationen. Dersom Sandheden af det i dette Opraab fremførte i tilstrækkelig Grad vil gaa op for vore uorganiserede Kolleger, vil de ikke længere kunne forsvare over for sig selv og andre, at staa udenfor vor Organisation.

Maatte denne sidste Henvendelse derfor ikke være forgæves!

E. Carlsen.

Generalforsamling.

Torsdag d. 10. Oktober Kl. 8, (ikke som tidligere meddelt Onsdag d. 9.), atholder Malernes Fagforening i København sin ordinære, halvaarlige Generalforsamling i Rømersgade 22, St. o. G., (den lille Sal) med følgende Dagsorden:

1. Forhandlingsbogens Oplæsning.
2. Beretning om Virksomheden.
3. Regnskabet.
4. Valg af 4 Bestyrelsesmedlemmer, 1 Revisor til Foreningen, 1 Revisor til Forbundet, 2 Kontrahenter, samt Repræsentanter til Arbejdernes Forsamlingsbygninger og Fællesbageriet.
5. Delegeretmødet i Malerforbundet i Novbr. d. A.
6. Foreningens Bidrag til Strejken i Støberierne.
7. Forslag. a. Vedrørende en forkortet Arbejdsdag.
   b. Vedr. statistisk Oversigt over Antallet af Malersvende i Københavns.
   c. Ændring til Lovens § 9.

Som det vil ses, er Dagsordenen denne Gang i allerhøjeste Grad indholdsrig, og frembyder Punkter af saa afgørende Betydning for Foreningen, at det maa haabes, at ethvert Medlem vil betragte det som sin Pligt at komme til Stede, for at de Beslutninger der her vil blive tagne kan blive et saa fyldigt Udtryk, for hvad der tjener til Foreningens Tarv, som det paa nogen Maade er muligt at tilvejebringe.

Generalforsamlingen vil, uanset de Mødtes Antal, blive aabnet præcis Kl. 8.

Ved Beretningen om Foreningens Virksomhed vil ikke alene den forløbne, men ogsaa fremtidige blive Genstand for Drøftelse, og af hvor stor og vidtrækkende Betydning den skal blive, vil selvfølgelig afhænge af de Beslutninger, som Medlemmerne maatte vedtage.

Malerforbundets 4de Delegeretmøde vil i Aar blive afholdt her i København i Dagene d. 18, 19. og 20. Novbr. Paa dette Møde, som har den højeste Myndighed i alle Forbundets Anliggender, bør alle Afdelinger være repræsenterede i den Udstrækning, som Lovene hjemler. Generalforsamlingen vil have at vælge de Mænd, der skulle repræsentere den københavnske Afdeling, samt tage Bestemmelse om hvad der iøvrigt kan vedrøre Foreningens Stilling til Delegeretmødet.

I Henhold til den planmæssige Strejkeunderstøttelse, indenfor de samvirkende Fagforeninger, betaler Foreningen for Tiden et ugentlig Bidrag af 25 Øre pr. Medlem til Strejken blandt Støberiarbejdsmændene. Generalforsamlingen vil træffe Bestemmelse om Stillingen til denne Udbetaling.

Fra to af Foreningens Medlemmer er indkommet de under Punkt 7 anførte Forslag, henholdsvis a og b c. Til det første stilles en Resolution saalydende:

„Generalforsamlingen vedtager at søge en forkortet Arbejdstid indført saa hurtigt som muligt, dels for at skaffe Arbejde til Arbejdsløse i Faget, dels for at give Arbejderne Tid og Adgang til at uddanne sig paa en for dem selv og Samfundet tjenlig Maade, og at kunne nyde Familielivet i større Udstrækning end hidtil.

Generalforsamlingen anser en Arbejdsdag paa 8 Timer for tilstrækkelig, og finder Tiden fra Kl. 8 12 og fra 1—5 mest passende.

Bestyrelsen opfordres til at frembringe og arbejde for Sagen i de samvirkende Fagforeninger, og virke for at vække Interesse for denne for alle Arbejdere saa vigtige Sag, saavel hos Offentligheden som hos Arbejderne selv."

Det under b anførte Forslag tilsigter Udarbejdelsen af statistiske Oplysninger om Antallet af Malersvende her i København, specificeret saaledes, at der gives en Oversigt over hvormange og hvilke Kolleger der til enhver Tid staar udenfor Foreningen. Forslaget c vil, at der til Behandling ved Generalforsamlinger kan indgives Forslag, og til Fagtidende indleveres Artikler som blot er forsynede med Indsenderens Medlemsnumer, i Modsætning til nu, hvor Navn og Adresse ogsaa udkræves.

Ved i Korthed her at have berørt enkelte af Dagsordenens Punkter, erindres der gentagende om Vigtigheden af et talrigt Møde ved Generalforsamlingen, som paa Grund af Lokaleforhold (istedetfor Onsdag) vil blive afholdt Torsdag den 10de Oktober i Rømersgade 22, St. o. G. (den lille Sal).

Held i Uheld.

Som tidligere meddelt, er der mellem vor Afdeling i Vejle og den stedlige Mesterorganisation truffet det Gensidighedsforhold, kun at arbejde for og med Medlemmer af de respektive Organisationer. En af de Mestre, som i sin Tid var med at træffe denne Ordning, har senere haft det Uheld, at komme til at staa udenfor sin tidligere Organisation, men samtidig, da han altsaa ikke kunde faa Fagforeningsmedlemmer i sit Arbejde, været saa heldig, at have faaet samlet sig tre Svende, som har ment det formaalstjenligt, at blæse Organisationernes Overenskomst et Stykke. Disse meget selvstændige Kolleger er: Marius Andersen, Horsens, Carl Møller, Svendborg, og Hans P. Hansen, Kolding.

Ny Afdeling.

Malernes Fagforening i Svendborg har indmeldt sig under Forbundet fra 1ste Oktober at regne.

Med Ønsket om et heldbringende Samarbejde, føjer vi dette Led til vor fælles Organisation.

Til Afdelingerne.

Valget af Delegerede bedes foretaget i Løbet af denne Maaned, saaledes at Meddelelse om de Valgtes Navne kan være Sekretæren ihænde til 1ste Novbr., hvorefter Mandat vil blive de Paagældende tilstillet.

Ligeledes bedes alt Regnskabet vedrørende afviklet 1ste Novbr., paa hvilken Dag dette vil blive afsluttet, for derefter i trykte Eksemplarer at blive Afdelingerne tilstillet.

D'Hrr. Afdelingsformænd bedes derfor paase at ingen Afdeling til den Tid staar med Restance, saavel hvad Kontingent som Betaling for Bøger eller Mærker angaar.

De Afdelinger, der ere i Besiddelse af Faner, bedes medbringe disse til Delegeretmødet.

BEKENDTGØRELSER.

„Malerforbundet i Danmark".

Alle Sager Forbundet og Fagtidende vedrørende bedes adresserede til Sekretæren, **Rudolf Poulsen, Ryesgade 37, 2. Sal.** København Ø.

Hovedbestyrelsen afholder ordinært Møde den sidste Mandag i hver Maaned.

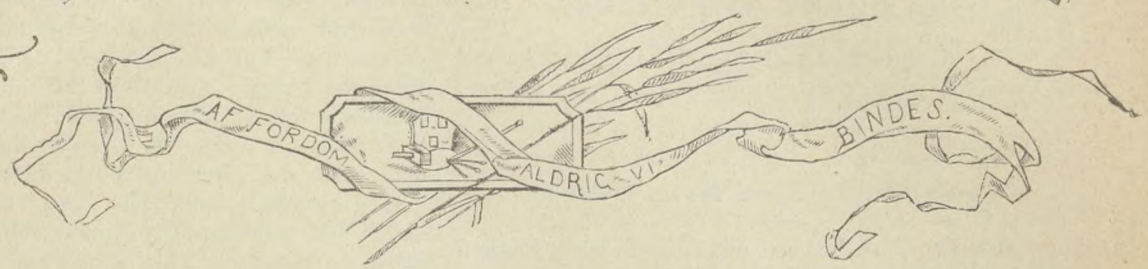
Fortegnelse over Formændene i Forbundets forskellige Afdelinger:

København.	Rudolf Poulsen, Ryesgade 37, 2. S.
Hillerød.	V. Olsen, Jærnbanevej 111 A.
Helsingør.	A. V. Nielsen, Sudergade 9.
Roskilde.	L. G. Gottschalk, Blaagaardsstræde.
Holbæk.	A. Klein, Brolæggerstræde 7
Slagelse.	H. P. Jensen, Løvegade 305.
Køge.	H. C. Hove, Rosenlund.
Nykøbing F.	A. H. Petersen, Jappesgade 51.
Nakskov.	C. J. Andresen, Nikolajgade 208.
Odense.	C. W. Jørgensen, Brogade 1.
Nyborg.	C. Hansen, Nørregade 20.
Aalborg.	T. C. Sørensen, Niels Ebbesensgade 31.
Horsens.	P. Warnich, Nørregade 45.
Randers.	G. Schmidt, Trangstræde 12.
Aarhus.	P. Petersen, Skovvejen 12.
Vejle.	V. Jensen, Foldegade.
Fredericia.	Johannes Olsen, Kongensstræde 85.
Kolding.	Hejn, Allégade 15.
Esbjærg.	B Hauptmann, Skolegade.
Varde.	V. Olsen, Nicolajkirkegade.
Skive.	J. P. Nicolaisen
Viborg.	C. Sørensen, Mogensgade 14.

Redigeret af Rudolf Poulsen.

Trykt hos J. Henriksen, Rømersgade 22, København.

FAGTIDENDE FOR MALERE.

November. | Udgivet af Malerforbundet i Danmark. | 1895.

Hellere i Dag end i Morgen.

I forrige Nr. af dette Blad, rettedes der af Bestyrelsen for Afdelingen i København en Opfordring til „vore uorganiserede Kolleger" om at tage Skeen i en anden Haand, aabne Øjnene og se, hvad man indenfor Organisationen forlængst har indset, nemlig den bydende Nødvendighed, der ligger i at slutte sig sammen, for saa vidt vi skal gøre os Haab om, at naa frem til bedre Levevilkaar.

Vi vilde i Dag gærne sige et Par Ord til vore egne Medlemmer om Agitationen. For den Arbejder, som har faaet Øjet op for Organisationens Nødvendighed, maa det jo være en saare let Sag at meddele sin Opfattelse heraf til Kolleger, som paa dette Omraade ikke er saa fremskredne, og som derfor holder sig borte fra Organisationen. Ikke desto mindre befinder mangt et Fagforeningsmedlem sig i den Vildfarelse, at han mangler Evne til at udrette noget i saa Henseende. Hvor ofte er det ikke udtalt af en og anden. I det ene Tilfælde for gammel, i det andet for ung, i det tredje uden Talegaver osv., og den paagældende har undladt at foretage sig noget somhelst, og maaske mangen Gang ladet en fortrinlig Lejlighed gaa ubenyttet hen, hvor et Par Ord talte af Overbevisningens Varme vilde have kunnet gavne Organisationen i høj Grad. Eller et Forsøg er gjort, uden at føre til det ønskede Resultat lige med det samme, og straks har Vedkommende troet at være paa det rene med sin Inkompetence som Agitator og aldrig senere vovet Forsøget.

Nok herom; det er en afgjort Sag, at der paa Agitationens Omraade kunde udrettes uendelig meget mere af os selv. Dette fremgaar tydeligt nok af det store Arbejde, der i saa Henseende jævnlig udføres af et Mindretal, uden at der er nogen speciel Grund til i Almindelighed at tiltro dem bedre Betingelser herfor end saa mange andre, der kun lidet eller slet intet udretter i denne Retning. Kun et har de forud, og det er en ærlig Vilje til at opfylde deres Pligt og en aldrig svigtende Energi og Udholdenhed naar det gælder denne. Men saa har de jo ganske vist ogsaa hermed om ikke den eneste, saa dog den absolut vigtigste Betingelse for at være Agitator. Med ærlig Vilje til at udrette noget for en ærlig Sag og med saa megen Tro paa denne, at ikke den allerførste Skuffelse kan svække Tilliden til en anden Gang at opnaa, hvad der ikke lykkedes ved det første Forsøg —, ja saa er man i Virkeligheden tilstrækkeligt udrustet til at kunne lægge et Lod i Vægtskaalen, naar Talen er om at agitere blandt sine Kolleger, for Fremme af fælles Interesser

Men hvem af os mangler da Tro paa, at det vil lykkes at vinde enhver af de Kolleger, som ikke netop staar „udenfor" af den Grund, at vi ikke vil have dem indenfor? Vistnok Ingen. Og hvem af os vil indrømme at være blottet for ærlig Vilje til efter Evne at bidrage til dette Tidspunkts snarlige Komme? Vistnok heller Ingen.

Det tør derfor ikke forsvares, at blot en eneste af os, der tilhører Organisationen, undlader at tage aktiv Del i Agitationsarbejdet. Der er ingen af os for stor eller for lille, for gammel eller for ung til ikke at kunne udrette noget i saa Henseende. Og et bør dog erindres og det er, at det for Tiden er betydeligt lettere at opnaa et heldigt Resultat af Agitationen end det tidligere har været. I den Retning har vi jo den bedste Bundsforvandte netop i Tiden, som den fører Udviklingen med sig. For hvert Aar der gaar, bliver det om muligt end mere forstaaeligt, at Arbejderne udelukkende har deres Organisationer at takke for, at de Vilkaar, Kapitalmagten har tilovers for dem, ikke er endnu mere haarde end Tilfældet er. Ingen kan tvivle om, at selv om Tilstandene maa betegnes som skandaløse, hvad man kan være berettiget til alene af den Grund, at Retten til Arbejde ikke anerkendes af det privatkapitalistiske Samfund — saa vilde det se endnu sørgeligere ud, om vi stod uden Organisation. Og Beviserne herfor vil foreligge i stedse større Antal efterhaanden som Tiden skrider frem.

Derfor kan Agitationsarbejdet i vore Dage ikke være uoverkommeligt for nogen af os. Lægger vi os det paa Sinde og handler derefter, saa vil — naar den Dag kommer, at hver eneste af os tør sige selv, at have taget sin Part heraf —, ja saa vil det blive vanskeligt at finde andre Kolleger udenfor vore Organisationer, end netop de Individer, som ved ukollegial Optræden i den Grad har gjort sig fortjent til vor Foragt, at vi maa nægte dem Plads i vore Rækker.

Vi vil kunne fremskynde dette Tidspunkt ved alle som en at tage fat, hellere i Dag end i Morgen.

Jakob Enghoff og hans Svende.

Der kan være dem som mener, at hverken Enghoff eller de Hædersmænd, som han til Tider har formaaet at skrabe sammen for at udføre det Arbejde for sig, som intet Fagforeningsmedlem finder det stemmende med sin Værdighed at udføre —, at hverken Enghoff eller hans Hjælpere fortjener den Opmærksomhed, at blive omtalt i Fagtidenden. Enghoff, paa Grund af den Bevaagenhed han i sin Tid viste Fagforeningen, ved at ville lænse dens Kasse for en Erstatningssum paa 2000 Kroner, fordi en af hans Folk i en otte Dages Tid fandt paa at strejke hver anden Dag, og en anden helt holdt op -, en Omstændighed, der efter Enghoffs og formodentlig ogsaa efter hans juridiske Konsulent, Kammeradvokat Hindenburgs Beregning, gjorde et Skaar paa 2000 Kr. i hans 2000 Kr s aarlige Indtægt, med andre Ord ødelagde hele hans Aarsindtægt!! — Og hans Svende paa Grund af det Sværsyn de har lagt for Dagen ved deres Optræden, idet de ikke har villet eller ikke har kundet forstaa de simpleste Grundsætninger for Arbejdernes Solidaritet.

Der kan som sagt være dem der mener, at man skulde tænke paa det gamle Ordsprog: „jo mere man rører osv.“, og derfor ikke rode op i den Slags Historier. Men der kan paa den anden Side ogsaa gøres den Betragtning gældende, at ligesom Jorden bliver frugtbar ved rigelig Tilførsel af det mindre vellugtende Gødning, saaledes kan Agitationen for Arbejdernes Velvære i Almindelighed, og for Fagforeningens Trivsel i Særdelesned, ogsaa fremmes ved at minde om de mindre smukke Angreb, der fra Tid til anden bliver ført mod de organiserede Arbejdere, hvad enten disse Angreb komme fra Arbejdskøbere eller fra ukollegiale Arbejdere.

Naar vi her ville beskæftige os med et Forhold mellem Enghoff og hans Svende, er det dog i Grunden helt uden Hensyn til førnævnte Betragtningsmaade, og kun begrundet i den Omstændighed, at der af en Strid mellem de to Faktorer er resulteret en Afgørelse, som eventuelt kan komme til at berøre andre.

Det vil erindres, at der i Fagtidende for Juni d. A. omtales, at M. A. Svenson, Ryesgade 41 C, 2. Sal, N. W. Jakobsen Thorsgade 52, Stuen, Th. Gath, Aagade 34 B, 5. Sal, S. V. Larsen, Bartholinsgade 5, 4. Sal, og H. Jakobsen, Frederikssund, ved Voldgiftsretten i Malerfaget havde anlagt en Sag mod Enghoff, hvilken Sag dog blev afvist, dels paa Grund af en mindre passende Optræden af Svendenes Repræsentant, Svenson, dels fordi han efter sit Sigende ikke kunne skaffe det forlangte Depositum, og Mesteren ikke paa hans Opfordring vilde lægge ud for ham.

Svenson slog sig imidlertid ikke til Ro med Sagens Afvisning, men henvendte sig til „Studentersamfundets Retshjælp for Ubemidlede“. Da man imidlertid her hørte, at det drejede sig om en Arbejdsstrid mellem Mestre og Svende i et Fag, hvori der bestaar Voldgiftsret, henviste man selvfølgeligt til denne i rigtig Erkendelse af, at Fagmænd bedre kan bedømme et Arbejdsforhold end en Assessor, han være nok saa dygtig og skarpsindig en Jurist. Svenson kom da atter til Voldgiftsretten og forlangte Sagen optaget paany, idet han nu mente at kunne skaffe det forlangte Depositum, men Voldgiftsrettens Formand betydede ham, at der nu ikke kunde være Tale om for hans Skyld at optage Sagen, efter at den én Gang var afvist, han havde jo tidligere ikke villet tage mod Tilbudet om at udsætte til næste Voldgiftsmøde med Indbetalingen af hans Depositum.

Svenson er sandsynligvis nu med et blødende Hjærte gaaet til Enghoff, der saa er bleven rørt, thi nogen Tid efter mødte Enghoff — hvad der tjener til hans Ros — og bad om Sagens Optagelse. Voldgiftsretten besluttede saa at optage den, saafremt Organisationerne eller dog i det mindste en af dem mente, at Sagen havde nogen principiel Betydning for Faget og vilde anbefale dens Optagelse. Da Enghoff senere fra Malerlauget fremskaffede en saadan Anbetaling blev Sagen behandlet, efter at Parterne havde erlagt 20 Kr. hver som Depositum.

Fra begge Parter fremlagdes væsentlig uoverensstemmende Regninger over Arbejdet, der var udført paa Københavns Klampenborgbanestation; Uoverensstemmelserne gjaldt saavel Maalene som Detailpriserne, og endelig, som det vigtigste Punkt, en forskellig Opfattelse af hvad der forstaas ved Tagfremspring, idet Enghoff, tværtimod Svendenes Opfattelse, ikke vilde erkende Perrontagene som saadan.

Efter en af Voldgiftsretten foretagen Opmaaling ved to udenforstaaende opmaalingskyndige Fagmænd, nemlig F. Strøm hos Laurits Hansen og P. K. Jensen hos C. Møllmann & Co., samt efter en af Parterne mundtlig afgiven nærmere Forklaring over Arbejdets Behandling, afsagdes Kendelse i Sagen, hvorefter den indankede Regning skulde betales med 498 Kr. 26 Øre, medens Svendene havde forlangt 593 Kr. 54 Øre og Enghoff havde tilbudt 445 Kr. 30 Øre. Der var altsaa ingen af Parterne som fik det erlagte Depositum tilbage.

Den Del af Kendelsen, som kan faa fremtidig Betydning for Faget, har følgende Ordlyd:

„Angaaende Spørgsmaalet „Tagværk“ finder Voldgiftsretten det uomtvisteligt, at Fremspringene paa Gavle og Sider oven over Perrontagene skal betragtes som saadant. Ligeledes vil Voldgiftsretten betragte som fremspringende Tagværk, den Del af Perrontagene som ligger udenfor de understøttende Stolper, da den befinder sig i over 6 Alens Højde; den indenfor Stolperne værende Del maa Voldgiftsretten derimod betragte som Loft, idet den altid vilde blive betragtet som saadan, saafremt Stolperne forbandtes med Mur, Glaspanel eller Lignende. Hvad angaar Frontspidsens indvendige Loft og Sider finder Vold-

giftsretten, at der herfor, paa Grund af den betydelige Højde, maa ydes et Tillæg, der i Betragtning af, at der allerede paa Regningen er Enighed om 4 Kr. for Stilladsbygning, menes at kunne ansættes som almindeligt Stilladstillæg, nemlig ½ Øre pr. □ Alen for hver Gang Strygning."

Forinden der fremsættes nogle Bemærkninger til denne Udtalelse af Voldgiftsretten skal anføres, at om der end i det foreliggende Tilfælde kunde være stærk Anledning for Rettens Svendemedlemmer til at falde i den Fristelse, at se partisk paa Sagen, saa har der endnu ikke foreligget nogen Sag, hvor Forholdene, som her, ligefrem har tvunget dem til at behandle og bedømme Stridsspørgsmaalene upartisk, og det af følgende Grunde: Efter den Stilling som Enghoff har indtaget overfor Fagforeningen, maatte Svendene af deres ganske Hjærte ønske, at han skulde tabe saa stort et Beløb som muligt og helst det hele. Men overfor hans Hjælpere har de ogsaa saa lidt Grund til at vise Sympati, at de tværtimod at ansé dem som Kolleger, maa betragte dem som det stik modsatte, og derfor ogsaa maatte ønske, at disse skulde tabe saa meget som muligt; ja, maaske der endda kunde være Anledning til at ønske, at disse hellere skulde tabe end Enghoff, men i saa Fald vilde der løbes den Risiko, at der skabtes et Præcedens, der fremtidig vilde kunne komme til at skade Fagforeningens Medlemmer selv. Forholdene har altsaa, som sagt, tvunget Rettens Svendemedlemmer til fuldstændig at se bort fra Personerne og behandle Sagen saa upartisk som mulig.

I den ovenanførte Retskendelse angaaende fremspringende Tagværker, da falder det straks i Øjnene, at Tagværk, for at blive betalt med den i Prislisten for dette angivne Pris, maa befinde sig i mindst 6 Alens Højde over Jorden, hvilket vist næppe heller nogen Sinde er bleven bestridt fra Svendenes Side. Ligeledes lægger man Mærke til, at Voldgiftsretten fremhæver det som uomtvisteligt, at alt Fremspring paa Gavle og Sider oven over Perrontagene skal betragtes som „fremspringende Tagværk". Det er for saa vidt et Gode, at denne Betragtning er slaaet fast, som der har været Tvivl oppe, om der kunde forlanges Tagværkspris, hvor der var Mulighed for at naa Arbejdet fra en underliggende Tagflade. I det foreliggende Tilfælde er Forholdene saaledes, at man fra en Del af Tagværket saa at sige kan sidde ned og male det, og naar det desuagtet er uomtvisteligt, at det skal betales som fremspringende Tagværk, er vel fremtidig enhver Tvivl udelukket.

Vi kommer nu til Perrontagene. Af disse skal den indenfor Stolperne værende Del betragtes som Loft, omendskønt den ligger højere end den Del der findes udenfor Stolperne. Dette kan se noget haltende ud, da den højst liggende Del dog maa være den vanskeligste at komme til; men Voldgiftsretten anfører som Motiv, at denne Del altid vilde blive betragtet som Loft, hvis der imellem Stolperne f. Eks. opsættes Glaspanel. Man har jo ganske rigtig adskillige Steder Verandabygninger og lignende, hvor Tagfremspringene er en direkte Fortsættelse af Lofterne, uden at nogen finder paa af den Grund at ville have Lofterne betalte efter Skalaen for Tagfremspring, og i det her foreliggende Tilfælde maa den indre Del af Perrontagene altsaa nærmest betragtes som Lofter i aabne Verandaer. Endelig kan der jo ogsaa siges, at saavel selve Ordlyden i Prislisten „fremspringende" Tagværk, som det gængse Udtryk „Tagudhæng", kun kan sigte til den Del af et Tag, som „springer frem for" eller „hænger ud over" det understøttende Murværk, Stolpeparti e. l.

Endelig er der det paa Midten af Bygningen værende Frontparti, som i Kendelsen ogsaa beregnes til almindeligt Loftarbejde for den Dels Vedkommende, der ligger indenfor Stolperne, eller som det hedder: „Frontspidsens indvendige Loft og Sider". Men her menes der at burde ydes et Tillæg „paa Grund af den betydelige Højde". I Konsekvens heraf synes det altsaa, at Svendene ogsaa i indvendige Rum med betydelig Højde er berettiget til at forlange et Tillæg ud over de almindelige Priser, men der er ganske vist intet fastslaaet, hverken med Hensyn til Grænsen, hvor den „betydelige Højde" begynder, eller til Tillægets Størrelse. De Perronlofter, for hvilke der ikke skal betales Tillæg, befinder sig i en Højde af ca. 7 Alen, en Højde, man jo ikke sjælden træffer i Værelser i store Lejligheder.

Til Frontspidsens indvendige Loft er der vel derimod ca. 12 Alen, men om Tillægget først kan fordres i denne eller i en ringere Højde, bestemmes der intet om. Tillægget er sat lig med almindelig Stilladstillæg, nemlig ½ Øre pr. □ Alen for hver Gang Strygning til Trods for, at der forud er beregnet Betaling for Stilladsbygning. Det synes dermed godtgjort, at det nævnte Tillæg er det laveste, der bør gives, selv hvor fornødent Stillads er tilstede, og det synes ikke udelukket, at der i visse Tilfælde nok kan gøres Fordring paa højere Tillæg.

Hvorom alting er, bør det dog tilraades, at benytte den almindelige Regel, at „hvor der intet bestemt foreligger, maa der træffes Aftale forud", og nærværende fremsættes kun for at antyde, hvad der kan udledes af den anførte Voldgiftskendelse.

Striden mellem Enghoff og hans Svende kan altsaa ikke siges at have været uden Betydning for Faget i sin Helhed, og har det end kunnet være krænkende for Voldgiftsrettens Svendemedlemmer at skulle beskæftige sig med en Sag for de ovennævnte Hædersmænds Skyld, maa det trøste dem, at Resultatet dog eventuelt kan komme Fagforeningsmedlemmer til Gode.

L. G—r.

Forslag til Delegeretmødet.

Til Behandling paa Delegeretmødet den 18., 19. og 20. Novbr. er indtil nu anmeldt følgende Forslag:

Fra Aalborg og Nørre-Sundby, Forslag om ikke at udbetale Rejseunderstøttelse i Maanederne Maj, Juni, Juli og August.

Fra Randers, Forslag om at indskrænke Rejseunderstøttelsen til Maanederne Novbr., Decbr., Januar, Februar og Marts, at nedsætte det nugældende Maksimumsbeløb for en enkelt Rejse fra 5

til 4 Kr., og om at forhøje Understøttelsens Maksimum indenfor et Aar, fra, som nu, 20 Kr. til 30 Kr.

Fra Esbjerg stilles Forslag om Oprettelsen af Arbejdsanvisningskontorer, og Forslag om Understøttelse til Medlemmer, som bevislig' blive boykottede af Mestrene paa Grund af deres Arbejde i Organisationens Tjeneste.

Stiftelsesfest.

Onsdagen den 20de Novbr. afholder Malernes Fagforening i København sin 14-aarige Stiftelsesfest. Festen, der afholdes i Rømersgades Festsal, vil blive arrangeret i Lighed med de foregaaende Aar, og bestaa i Festmaaltid med paafølgende Bal. Billetter a 2 Kr. pro Persona erholdes hos Formanden. For Medlemmer med Damer, der kun ønske at deltage i Ballet, er Billetprisen 50 Øre

Festen begynder Kl. 8. Ved Indgangen finder intet Billetsalg Sted. Det forventes at Medlemmerne vil agitere for den størst mulige Tilslutning til Festen.

Fra Afdelingerne.

København. Onsdag den 10 Oktober afholdt Afdelingen under stor Tilslutning sin ordinære halvaarlige Generalforsamling.

Efter Forhandlingsbogens Oplæsning aflagde Formanden Beretning om Virksomheden i det forløbne Halvaar samt Regnskab for samme. Saavel Beretningen som Regnskabet, der godtgjorde god Fremgang, godkendtes enstemmigt. Til Bestyrelse genvalgtes P. Slundt, Chr. Andersen C W Christensen og W Rasmussen. Supleanter bleve C Arnt og Wald. Krabbe. Til Revisorer valgtes I P. Jensen, Supleant Marius Olsen og til Revisor ved Forbundet Rasmus W Lund Det vedtoges at lade sig repræsentere paa Malerforbundets 4de Delegeretmøde i Dagene den 18, 19 og 20 Novbr. ved d'Hrr. P. Slundt, E Carlsen, I P. Jensen, Marius Olsen og Jens Hansen Til Bestyrelsens Disposition i Anledning af Delegeretmødet bevilgedes en Sum af 100 Kr, og i Diæter for de 5 Delegerede 90 Kr Til Dækning af det Beløb der er indbetalt til den planmm Strejkeunderstøttelse i Anledning af Konflikten paa Støberierne, vedtoges et ekstra Kontingent af 60 Øre pr. Medlem, at indbetale inden første April 1896. Forslag fra P. Thrane og Edemann vedrørende henholdsvis Spørgsmaalet om forkortet Arbejdstid og Udarbejdelsen af statistiske Oplysninger, henvistes, paa Grund af den fremrykkede Tid, til Behandling paa en ekstraordinær Generalforsamling inden Udløbet af indeværende Aar, hvorefter Dirigenten Emil Clausen sluttede Generalforsamlingen med Ønsket om fortsat Fremgang for Foreningen

Svendborg. Ved Afdelingens ordinære halvaarlige Generalforsamling den 1ste Oktober valgtes til Formand H. Rasmussen, til Kasserer O Ehlert og til Sekretær M. P. Sørensen.

Nakskov. Ved den sidst afholdte Generalforsamling genvalgtes enstemmigt C J Andresen til Formand.

Vejle. Ved Afdelingens halvaarlige Generalforsamling valgtes til Formand V. Larsen, til Næstformand Hvidtfeidt, til Kasserer A Birnbaum og til Sekretær Nielsen. Samtidig vedtoges det at søge hidført en Regulering af Arbejds- og Lønforholdene fra 1. April at regne

Esbjerg. Den 9. Oktober afholdtes den halvaarlige Generalforsamling, hvor B. Hauptmann genvalgtes til Formand

Randers. Afdelingen afholdt den 5. Oktober sin halvaarlige Generalforsamling, hvor Carl S. Hansen valgtes til Formand, N. Nielsen og P. Andersen til Repræsentanter og N Borgen og R. Petersen til Revisorer.

Horsens. I Stedet for P. Warnich er Johan Kirkegaard valgt til Afdelingens Formand.

BEKENDTGØRELSER.

„Malerforbundet i Danmark".

Alle Sager Forbundet og Fagtidende vedrørende bedes adresserede til Sekretæren, **Rudolf Poulsen, Ryesgade 37, 2. Sal.** København K.

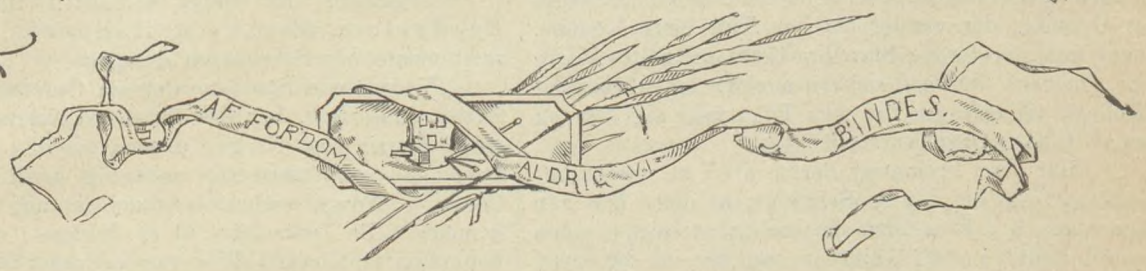
Hovedbestyrelsen afholder ordinært Møde den sidste Mandag i hver Maaned.

Fortegnelse over Formændene i Forbundets forskellige Afdelinger:

København.	Rudolf Poulsen, Ryesgade 37, 2. S.
Hillerød.	V. Olsen, Jærnbanevej 111 A.
Helsingør.	A. V. Nielsen, Sudergade 9.
Roskilde.	V. Larsen, Skomagergade 14.
Holbæk.	A. Klein, Brolæggerstræde 7
Slagelse.	H. P. Jensen, Løvegade 305.
Køge.	H. C. Hove, Rosenlund.
Nykøbing F.	A. H. Petersen, Jappesgade 14.
Nakskov.	C. J. Andresen, Nikolajgade 208.
Odense.	C. W. Jørgensen, Brogade 1.
Nyborg.	C. Hansen, Nørregade 20.
Aalborg.	T. C. Sørensen, Niels Ebbesensgade 31.
Horsens.	Joh. Kierkegaard, Allégade 2.
Randers.	Carl S. Hansen, Provstegade 9.
Aarhus.	P. Petersen, Skovvejen 12
Vejle.	V. Larsen, Koldingvejen 13.
Fredericia.	Johannes Olsen, Kongensstræde 35.
Kolding.	Hejn, Allégade 15.
Esbjærg.	B Hauptmann, Skolegade.
Varde.	V. Olsen, Nicolajkirkegade.
Skive.	J. P. Nicolaisen Nørregade.
Viborg.	C. Sørensen, Mogensgade 14.
Svendborg.	H. Rasmussen, Græsholmene.

Redigeret af Rudolf Poulsen.
Trykt hos J. Henriksen, Rømersgade 22, København.

Fagtidende for Malere.

December. | Udgivet af Malerforbundet i Danmark. | 1895.

Malerforbundets 4de Delegeretmøde.

I Dagene den 18., 19. og 20. Novbr. afholdt Malerforbundet sit fjerde Delegeretmøde i den københavnske Afdelings Lokaler i Rømersgade 22.

Mødet aabnedes Kl. 11 Form. af Forbundets Sekretær, Rudolf Poulsen, som bød Velkommen, og udtalte Haabet om, at de kommende Forhandlinger vilde blive frugtbringende for vor fremtidige Virksomhed og bidrage til at udvide og styrke vor Organisation. Taleren oplæste derpaa Dagsordenen, der bestod af følgende Punkter:

I. Delegeretmødets Konstituering.
   a) Mandaternes Prøvelse.
   b) Valg af Ordstyrere og Sekretærer.
   c) Mødets Forretningsorden.
II. Forhandlingsbogens Oplæsning.
III. Beretning om Virksomheden.
IV. Regnskaberne.
V. Organisation, Agitation og Arbejdsforhold.
VI. Voldgiftsretter.
VII. Planmæssig Strejkeunderstøttelse.
VIII. Fastsættelse af Sekretærens Løn og Valg af Hovedbestyrelse.
IX. Arbejderkongressen i Stockholm.
X. Forskellige Forslag:
   a) Vedr. Rejsekassen (fra Aalborg Afdl.).
   b) Vedr. do. (fra Randers Afdl.).
   c) Vedr. Oprettelse af Arbejdsanvisningskontor (fra Esbjerg Afdl.)
   d) Vedr. Understøttelse mod Boykotting (fra Esbjerg Afdl.)
   e) Eventuelt.
XI. Næste Delegeretmøde.

Ad I a. Et Udvalg nedsattes til at prøve Mandaterne, der godkendtes efter Udvalgets Indstilling og udviste, at Delegeretmødets Deltagere, foruden Hovedbestyrelsens Medl., Rudolf Poulsen, Emil Claussen, Carl Olsen, Jens Hansen og C. Loldrup, vare følgende Delegerede: E. Carlsen, C. W. Christensen, Jens Hansen, Marius Olsen og P. Slundt, København. Ernst Hansen, Hillerød, E. Petersen, Helsingør, Vilh. Larsen, Roskilde, A. Klein, Holbæk, H. P. Jensen, Slagelse, Vilh. Hansen, Nykøbing F., Joh. Struve, Nakskov, Carl Hansen, Nyborg, C. W. Jørgensen, Odense, Hans Jørgensen, Aalborg, Carl S. Hansen, Randers, P. Petersen, Aarhus, Vald. Rasmussen, Horsens, Carl Nielsen, Vejle, Joh.s Olsen, Fredericia, M. N. Hein, Kolding, B. Hauptmann, Esbjærg, Vald. Olsen, Varde og C. Sørensen, Viborg; endvidere var, efter Indbydelse, Malernes Fagf. i Malmø repræsenteret ved sin Formand, J. Roslund. Afdelingerne i Svendborg og Skive havde ikke set sig istand til denne Gang at blive repræsenteret, medens Afdelingen i Køge havde anmeldt sin Deltagelse, men paa Grund af indtrufne Omstændigheder ikke efterkommet denne.

Ad I b. Til Ordstyrere valgtes Carl Olsen, Kbhvn., og H. P. Jensen, Slagelse, og til Sekretær C. Loldrup, Kbhvn. og B. Hauptmann, Esbjærg.

Ad I c. Mødets Forretningsorden vedtoges, hvorefter Rudolf Poulsen paa den københavnske Afdelings Vegne indbød de Delegerede til en Frokost. Næste Møde ansattes til Kl. 2.

2det Møde, Kl. 2. Ordstyrer Carl Olsen. Ad II. Vicesekretæren, Emil Clausen, oplæste Referaterne fra Hovedbestyrelsens Møder i det forløbne Tidsrum siden sidste Delegeretmøde.

Ad III. Sekretæren, Rudolf Poulsen, aflagde derefter Beretning om Forbundets Virksomhed i de forløbne to Aar: Da vi for to Aar siden afholdt vort Delegeretmøde i Odense, talte vort Forbund 12 Afdelinger, hvoraf de 8 vare repræsenteret ved 11 Delegerede. Siden da er oprettet 13 Afdelinger, nemlig: Esbjærg, Korsør, Køge, Vejle, Nakskov, Fredericia, Varde, Nyborg, Kolding, Horsens, Skive, Viborg og Svendborg, af disse opløstes saagodtsom straks Afdelingen i Korsør, medens vor Afdeling i Næstved allerede ved forrige Delegeretmøde var i Færd med at sygne hen og kort efter ophørte at bestaa. Forbundets reelle Tilvækst er altsaa 11 Afdelinger, saa-

ledes, at Malerforbundet i Øjeblikket tæller 23 Afdelinger, af hvilke vi har den Glæde at se de 20 repræsenteret ved 24 Delegerede ved vort Møde her. Foruden denne Tilvækst i Afdelingernes Antal, der i og for sig maa betegnes som et betydeligt Fremskridt, er det en Glæde at kunne notere en jævn Fremgang indenfor de enkelte Afdelingers Rækker, hvad i særlig Grad gælder København, hvor Tilslutningen til Afdelingen, specielt i det sidste Aar, har taget et Opsving, der varsler om den Tids nære Komme, hvor kun deciderede Skruebrækkere vil findes udenfor, medens derimod enhver ærekær og selvbevidst Kollega vil betragte det som Pligt mod sig selv og os at tilhøre Organisationen

Har vor Fremgang derfor alt i alt været betydelig, saa er det en Selvfølge, at dette kun kan spore os til i Fremtiden om muligt at lægge endnu mere Kraft i vor Agitation, og der vil da ogsaa endnu være en Del Byer hvor vi kan oprette Afdelinger, selv om Mester og Lærlingeantallet vel paa mange Steder umuliggør dette, idet Svende saagodtsom ikke findes.

Uden Sværdslag var det lykkedes at opnaa en Regulering og Forbedring af Arbejds- og Lønforhold i følgende Afdelinger: Aalborg, Fredericia, Kolding, Varde, Odense, Holbæk, Helsingør, Nykøbing, Nakskov og med en Dags Strejke paa et enkelt Værksted i Esbjærg. Derimod havde man maattet gribe til Strejke i Roskilde og Slagelse, for at gennemføre en Timeløn af 35 Øre. Disse to Strejker, som selvfølgelig blev vundet, havde sikkert havt en gavnlig Indflydelse paa Forhandlingerne andet Steds, og vistnok bidraget sit til, at disse vare afsluttede ved mindelig Overenskomst. Saavel i Roskilde som Slagelse havde Mesterorganisationerne anvendt en Taktik, der efter vore Begreber om Organisationens Værd, saa ret ejendommelig ud. Medens Mesterforeningen i Roskilde saaledes paa det bestemteste vægrede sig ved at underskrive vort Regulativ, tillod den sine Medlemmer enkeltvis at gøre dette, formodenlig for dog at kunne slaa fast, at Foreningen ikke bøjede sig for vore Fordringer, og medens Mesterforeningen i Slagelse afviste al Forhandling med vor Afdeling om et Regulativ med 33 Øre pr. Time, under Henvisning til, at dette maatte være et privat Mellemværende mellem den enkelte Mester og Svend, og ikke, til Trods for en 3-Maaneders Strejke, lod sig rokke fra denne Anskuelse, formaaede en Maaneds yderligere Strejke og et i Mellemtiden forandret Regulativ, med Fordring om 35 istedetfor 33 Øre, at forskaffe os Mesterforeningens Underskrift paa dette.

At disse to Strejker er blevet fulgt med Opmærksomhed af Mesterforeningerne i andre Byer er et Faktum, ligesom de blev gjort til Genstand for Omtale paa Delegeretmødet for „Fællesforeningen af Danmarks Malermestre", hvor den københavnske Oldermand udtalte som sin Mening, at man ikke burde have forhandlet med Malerforbundet, medens en anden Delegeret mente, at Gangen i disse Konflikter gav en god Lære for kommende Tiders Konflikter.

Den fredelige Forhandling, der siden disse to Konflikter har været ført mellem vore Afdelinger og de paagældende Mesterforeninger i andre Byer, tyder paa, at disse har taget sig den „gode Lære" ad notam, og ladet Oldermanden beholde sin Mening ubeskaaret.

Sekretæren har foretaget en Rundrejse til Afdelingerne i Jylland, og paa denne faaet oprettet Afdelingen i Viborg, ligesom Afdelingerne i Nykøbing og Nakskov har været besøgt.

Fagmøder har været afholdt i Hillerød, Fredericia, Aarhus og Randers. I de tre førstnævnte har Sekretæren deltaget

Vedrørende Spørgsmaalet om Oprettelsen af et Skand. Malerforb. har der været ført Korrespondance med Sverrig og Norge, uden at vi dog er rykket Løsningen stort nærmere, væsentlig fordi Organisationen i Norge endnu er temmelig ung og ufuldkommen. En Indbydelse til at deltage i en Malerkongres i Gøteborg i Fjor var modtaget fra Sverrig, og var det besluttet at lade sig repræsentere ved Sekretæren, hvad dog blev opgivet, idet Norge ikke paa det Tidspunkt saa' sig i Stand til at lade sig repræsentere, og det derfor formentes, at Udbyttet vilde blive for ringe. Efter Indbydelse havde Sekretæren deltaget i den sidst afholdte Stiftelsesfest i Malernes Fagforening i Malmø.

Taleren sluttede sin Beretning med Opfordring til at fremkomme med Forespørgsler, hvor eventuelle Oplysninger ønskedes.

Olsen, Fredericia, meddelte, at man havde det bedste Haab om Oprettelsen af en Afdeling i Middelfart.

Hansen, Randers, beklagede, at Sekretæren ikke meget oftere havde fundet Lejlighed til at aflægge Afdelingerne et Besøg.

Jørgensen, Aalborg, omtalte nærmere en kortvarig Strejke dersteds.

Slundt, Kbhvn., rettede en Tak til Provindserne for deres Arbejde, og saa' en stor Betydning i Fagmøderne, til hvilke han vilde bede Hovedbestyrelsen tage alle Hensyn.

Petersen, Helsingør, kunde nok ønske, at Sekretæren ret hyppig gæstede Afdelingerne; selv i Vinterhalvaaret vilde saadanne Besøg have stor Betydning.

Ordstyreren viste ved en Række Tal Fremgangen for Forbundet og

Marius Olsen, Kbhvn., erindrede om, hvor vanskeligt det var at efterkomme Ønsket om Besøg i Afdelingerne, saalænge vi ikke har Ret til fuldtud at disponere over vor Sekretær.

Beretningen om Forbundets Virksomhed godkendtes derefter enstemmigt.

Ad IV. Sekretæren oplæste Forbundets og Rejsekassens Regnskaber, som begge enstemmigt godkendtes.

Ad V. Vicesekretæren indledede. Under dette Punkt kan siges meget, da de tre Hovedpunkter, Arbejdsforhold, Organisation og Agitation jo ikke let lader sig adskille, saavist som vore Arbejdsforhold er afhængige af den Styrke, vor Organisation besidder, og denne igen betinget af den Agitation, vi til enhver Tid formaar at udfolde. Vort Sammenhold er og bør altid være vor Livssag. Uden Sammenhold, og vi vil fuldstændigt være prisgivne Ka-

pitalmagten og ude af Stand til at udrette det fjærneste.

Hansen, Randers, formente dog, at der kunde udrettes noget, selv før Organisationen havde naaet sin Fuldkommenhed. I hvert Fald vil udenforstaaende Kolleger i mange Tilfælde bestemme sig for at slutte sig til os, naar de se, at vi vil og kan noget. I Randers havde man Malerne paa en stor Fabrik „udenfor", skøndt disse arbejdede for lavere Løn.

Loldrup, Kbhvn., troede Hansen havde misforstaaet Vicesekretæren, hvis Mening det ikke kan have været, at man intet kan udrette før Alle er med. Vor Fagforenings Historie viser jo godt, at man kan udrette noget, selv før man er naaet saa vidt. Derimod er det ganske sikkert, at for større Reformers Gennemførelse maa vi alle staa sammensluttede.

Carlsen, Kbhvn., vilds sige til Hansen, at udenforstaaende Kolleger jo ikke havde den svageste Ret til at kritisere Organisationen. Først ved at slutte sig til os opnaaede de Ret til at være medbestemmende overfor vor Virksomhed. Vi bør sætte alt ind paa, at faa Alle med. Lad os tro paa os selv og vor egen Kraft, og det skal vise sig, at vi er, og vil blive endnu stærkere. Taleren stillede følgende Resolution:

„I Erkendelse af, at Organisationens Betydning, som regulerende Faktor for Arbejdsforholdene i Faget, retter sig efter den Tilslutning, den er Genstand for fra Arbejdernes Side, vedtager Delegeretmødet, at paalægge Afdelingernes Medlemmer, som en med deres Medlemsstilling forbunden Pligt, ved alle lovlige Midler at virke for, at de lokale Afdelinger kommer til at omfatte alle indenfor deres Virksomheds Omraade beskæftigede Arbejdere."

Olsen, Fredericia, ansaa det for betydeligt lettere at samle alle Kolleger i en Provinsby, hvor man snart kender hinanden, end i København. I Fredericia er alle med. Det falder os aldrig ind at støtte den Kollega, som staar udenfor Malerforb.

Jens Hansen. (Medl. af Hovedb.) Naar udenforstaaende Kolleger spørger os om, hvad vi udretter, da kan vi jo vende Spørgsmaalet mod dem selv og besvare det for dem; thi de river ned, hvor vi bygger op.

Hauptmann, Esbjærg, mente, det var lige saa besværligt at samle Malerne i Provinserne, som det maaske havde været i København, omend Aarsagerne hertil kunde være andre. Imidlertid fandtes ingen Kollega udenfor i Esbjærg, men dette Resultat havde jo ogsaa udfordret stærk og vedvarende Agitation.

Olsen, Varde, kunde ønske en skrappere Kontrol ved Af- og Tilgang, da det vel nu kan hænde, at Medlemmer ved Bortrejse unddrage sig Betaling af eventuelle Restancer, og bortset herfra optages andet Steds. Taleren ansaa det ogsaa for heldigt, om der blev gennemført en ensartet Regnskabsførelse i alle Afdelinger.

Hansen, Randers, vilde tillægge det stor Betydning, om vore Rejsebøger blev avtoriserede af Øvrigheden.

Hansen, Hillerød, ansaa det for givet, at Rejsekassen havde gjort vor Organisation stor Nytte og vilde ønske, at vi kunde udstrække vor Virksomhed til at omfatte Understøttelse af Arbejdsløse, saaledes som hos Typograferne.

Loldrup maatte hævde, at vi stod afmægtige overfor Spørgsmaalet om Understøttelse af Arbejdsløse. Vort Fag kan ikke sammenlignes med Typograferne i Forholdet til Arbejdsløse. I hvert Fald kan intet udrettes, om ikke Staten yder Støtte hertil.

Her afbrød Ordstyreren Forhandlingerne og ansatte næste Møde til Tirsdag Form. Kl. 9. Aftenen benyttedes derefter til et samlet Besøg i Arb. Forsamlingsbygning paa Enghavevej, hvilket storslaaede Foretagende med stor Interesse blev beset og vakte almindelig Anerkendelse.

3dje Møde Kl. 9. Ordstyrer H. P. Jensen, Slagelse Fortsættelse af Diskussionen under Punkt V.

Rasmussen, Horsens tillagde det den allerstørste Betydning, at Afdelingerne ofte kunde blive gæstede af Sekretæren, og vilde ikke vige tilbage for en Kontingentforhøjelse, for at kunne afholde de hermed forbundne Udgifter.

Olsen, Fredericia og Hansen, Randers, var begge af samme Anskuelse som Rasmussen med Hensyn til det ønskelige i, at kunde disponere noget mere over Sekretæren som helst burde lønnes saaledes at han udelukkende kunde beskæftige sig med Organisationens Tjeneste, dog maatte Hansen fraraade Kontingentforhøjelse.

Hauptmann, Esbjerg, ansaa det for vanskeligt nok at gennemføre Kontingentforhøjelse, men vilde dog hævde, at vi maaske i en nær Fremtid vil blive nødt til at antage en lønnet Forretningsfører.

Vicesekretæren og Carlsen, Kbhvn., var enige med de foregaaende Talere i Betragtninger over det absolut heldige i at have en Mand, der til enhver Tid kunde være til Disposition. Carlsen vilde derfor anbefale Afdelingerne at tage Kontingentspørgsmaalet under Drøftelse, da en Forhøjelse af Kontingentet vilde være første Betingelse for at kunne gennemføre Tanken.

Slundt, Kbhvn., sluttede sig til de foregaaende Talere i Ønsket om Besøg i Afdelingerne fra Hovedbestyrelsen og stillede følgende Resolution:

„For at styrke Organisationen og for at søge nye Afdelinger oprettet vedtager Delegeretmødet, at et af Hovedbestyrelsens Medlemmer én Gang aarlig foretager Rejse til Afdelingerne og samtidig søger at oprette Afdelinger i de Byer, hvor saadan Organisation ikke findes. Tidspunktet bestemmes af Hovedbestyrelsen."

Carl Olsen, Kbhvn, paaviste ved at henvise til Regnskabst, at vi for Tiden er ude af Stand til, uden Forhøjelse af Kontingentet, at lønne en Mand saaledes, at denne vil kunne stille sig fuldt ud til vor Disposition. Muligen lod det sig realisere om Afdelingen i Kbhvn. antog en lønnet Formand, som samtidig kunde lede Forbundet. Der er udtalt anerkendende Ord om Hovedbestyrelsen og særlig Forbundets Sekretær for Resoluthed og expedit Handlemaade, og Taleren vilde indtrængende opfordre Afdelingerne til at vise Gengæld i Forholdet til denne.

Sekretæren sluttede sig til Carl Olsen. Vi kan ikke uden Kontingentforhøjelse foretage nogen større Forandring. Om end det maa erkendes, at de nuværende Forhold lider af Mangler, saa vil vi vel kunne hjælpe os et Stykke Tid endnu. Skøndt

vort Kontingent ganske vist er lavt, hvad villigt erkendes her, saa har dog Erfaringen lært, at det er forbundet med store Vanskeligheder at opnaa Forhøjelse, ihvorvel Tidens Udvikling ogsaa paa dette Punkt har medført større Forstaaelse af, at Betingelsen for at nyde i første Linje er den at ville yde. At være økonomisk afhængig af sit Arbejde, og samtidig virke i Organisationens Tjeneste, er ikke nogen Behagelighed, men derimod ofte en Umulighed. Taleren anførte derefter, hvorledes og med hvilke Midler man i den københavnske Afdeling havde naaet, ganske vist gennem flere Aars Arbejde, at samle det sore Flertal indenfor Foreningen. Som et virksomt Middel havde den trykte Medlemsfortegnelse vist sig, og Taleren vilde ikke betænke sig paa, at foreslaa Udgivelsen af en saadan for Forbundets Vedkommende, og vilde derfor stille og anbefale følgende Resolution:

„I Erkendelse af den store Betydning, det vil have for Organisationens Fremgang, at ethvert Medlem bliver sat i Stand til at kontrollere, hvilke Kollegaer der tilhører Forbundet, og hvilke ikke, vedtager Delegeretmødet at lade udkomme en trykt Fortegnelse over samtlige Forbundets Medlemmer i de forskellige Afdelinger.

Fortegnelsen, der skal udgaa hver 1 April og 1. Oktober, skal indeholde Vedtegning om, naar det paagældende Medlem er indmeldt samt Anmærkning for de, der eventuelt er udslettede i det forløbne Halvaar. For Provinsafdelingernes Vedkommende anføres tillige Fortegnelse over de Kolleger, der staar udenfor Organisationen."

Petersen, Helsingør, Hauptmann, Esbjerg, Carl Olsen, Kbhvn. og Vicesekretæren anbefalede Sekretærens Forslag.

Jørgensen, Aalborg, vilde haabe, at vi i det mindste ved næste Delegeretmøde maatte opnaa at faa en fastlønnet Forretningsfører. Nu vilde han bøje sig for Hovedbestyrelsens Mening. Taleren anbefalede sluttelig Slundts Resolution.

Ordstyreren oplæste og motiverede følgende Forslag fra Slagelse, som Taleren fandt at være i begge Parters Interesse:

1. „At Mestrene ikke antager Svende i Arbejde, som staa udenfor Fagforeningen, mod at dennes Medlemmer ikke arbejde for Mestre, der staa udenfor Mestrenes Organisation."
2. At Svende ikke tage Arbejde i „Fusk" paa noget Omraade. Overholdes dette ikke, bliver Vedkommende udslettet af Foreningen og vil da kun blive optaget som nyt Medlem efter 1/2 Aars Forløb regnet fra Udslettelsesdagen."

Jens Hansen (Medl. af Hovedb.), talte imod Forslaget fra Slagelse. specielt sidste Passus; derimod var Taleren stemt for Medlemsfortegnelse og stillede følgende Tillæg til Sekretærens Forslag:

„Endvidere vedtager Delegeretmødet, at Afdelingerne med hver Maanedsberetning lader medfølge en Liste over Medlemmer og Ikke-Medlemmer, med Opgivelse af hvilke Medlemmer, der er bortrejste og hvorhen."

Hauptmann, Esbjerg og Olsen, Fredericia, talte imod Forslaget fra Slagelse, Det hænder jo, at Mestre boykotte en og anden Svend for hans Virksomhed i Organisationens Tjeneste, og i saadanne Tilfælde var det dog at støtte Mestrene lidt lovlig meget, om man afskar sin Kollega fra at skaffe sig Erhverv.

Loldrup betragtede det kun som et fromt Ønske at opnaa Samarbejde mellem Svende, og Mesterorganisationerne; i hvert Fald vilde det for Tiden være umuligt her i København, hvor Mestrenes Organisation ikke har holdt Trit med Udviklingen, og derfor ikke set hvad Tiden kræver i Retning af Sammenslutning. Med Hensyn til Spørgsmaalet „Fusk", da maa man først være klar over hvilket Arbejde, der rettelig bør betegnes som Fusk. Det er jo fuldstændig lovlig at arbejde med egne Hænder. Taleren betragtede Arbejde udenfor den normale Arbejdstid og for Private som Fusk, og dette maatte man modarbejde, hvorfor følgende Resolution stilledes:

„Delegeretmødet udtaler, at den ved Betegnelsen „Fusk" mener det Arbejde, der for Private udføres af Fagets Arbejdere udenfor den normale Arbejdstid, og anser det for Organisationens Pligt at søge Udførelsen af dette forhindret,"

Slundt kunde ikke bifalde Forslaget fra Slagelse. Det vilde jo være at overgive en Mand til Fattigvæsnet, naar Mestrene afskedigede og boykottede ham for Virksomhed i Organisationens Tjeneste.

Ordstyreren anførte, at saavel Mestre som Svende i Slagelse var organiserede, og at Samarbejde til begge Parters Tilfredshed fandt Sted.

Jørgensen, Odense, var glad for det gode Forhold i Slagelse. I Odense havde man ogsaa sluttet en Alliance, der dog hurtigt gik i Stykker, medens vi havde faaet det Indtryk, at Mestrene kun vilde bruge os til at drive deres Kolleger ind i Mesterforeningen, hvorimod det var dem mindre om at gøre at Svendene stode i Fagf.

Petersen, Helsingør, ansaa dog et Samarbejde med Mestrene for opnaaeligt og til Held for begge Parter, hvorfor Sagen burde overvejes.

Ordstyreren afbrød her Forhandlingerne og næste Møde ansattes til Kl. 2 Eftm.

4de Møde, Kl. 2. Ordst. Carl Olsen. Fortsættelse af Diskustionen om Punkt V.

Vicesekretæren sluttede sig til Loldrup. Fusk er ødelæggende for Faget og Taleren stillede følgende Resolution:

„Delegeretmødet udtaler sin Misbilligelse af det Fuskeri der nærmest henhører under Begrebet „Smudskonkurrence", og vedtager at bekæmpe det med alle lovlige Midler."

Efter Bemærkninger af Carlsen, Clausen og H. Jørgensen, Aalborg, oplæste Ordstyreren de indkomne Resolutioner.

Sekretæren knyttede nogle Bemærkninger til sit Forslag om Medlemslisten og foreslog at Udgiften ved samme afholdes af Forbundet.

Resolutionen sattes derefter under Afstemning og vedtoges enstemmigt, medens Jens Hansens Supplement hertil, efter Udtalelser af Sekretæren, Hauptmann og Struve, vedtoges med 17 mod 4 St.

Carlsens Resolution, vedrørende personlig Agitation, blev, efter yderligere Udtalelser af Forslagsstilleren, enstemmig vedtaget.

Slundt's Forslag om Rejser til Afdelingerne vedtoges ligeledes en temmigt.

Til Forslaget fra Slagelse stilledes, foruden Loldrups og Claussens ovenfor anførte Resolutioner, forskellige Resolutioner af Carl Olsen og Jens Hansen; endvidere Ændringer af Marius Olsen og C. W. Christensen, hvilke dog toges

tilbage, da de i det væsentligste faldt sammen med Loldrup og Clausens.

Ved Afstemningen forkastedes Loldrups Resolution; ligeledes Carl Olsens, der havde følgende Ordlyd:

„Delegeretmødet slutter sig til Tanken om gensidig Støtte, med Hensyn til henholdsvis Mester og Svendeorganisationer. Dog erkender Mødet, at Betingelserne ikke ere lige for begge Parter, og at det for Svendeorganisationerne vil være nødvendigt at tage visse Forbehold forinden Enighed om Spørgsmaalets Realisation kan opnaas."

Clausens Resolution vedtoges.

Følgende af Jens Hansen stillede Resolution vedtoges:

„Det overlades de enkelte Afdelinger, i Forbindelse med Hovedbestyrelsen, at træffe Overenskomst med Mesterforeningerne om Gensidighedsforhold, hvor særlige Forhold taler derfor, og man indser, at det ligger i Afdelingens Interesse."

Hermed bortfaldt Hovedforslaget.

Ad 6. Sekretæren gav nogle Oplysninger om Voldgiftsrettens Virksomhed i København, der maatte siges at have været tilfredsstillende, og her blev betragtet som et Gode, man gærne vilde have overført i andre Afdelinger. Taleren oplæste „Regler for Voldgiftsretter", der var udarbejdet af Centralforen. af Malermestre i Østifterne, paa Basis af de her i Byen gældende, og kun mod de Forandringer man havde ment nødvendige for at benytte dem i Provinsbyerne. Hovedbestyrelsen havde drøftet disse, og selv om et og andet kunde ønskes anderledes, havde vi dog ment at burde anbefale dem i deres nuværende Skikkelse, i Erkendelse af det vanskelige ved at gøre Alle tilpas.

Vicesekretæren sluttede sig hertil.

Petersen, Helsingør, havde ikke noget mod Voldgiftsretter, men tillagde dem dog ikke overvættes Betydning saalænge de ikke autoriseredes ved Lov.

Jørgensen, Odense, kritiserede udførligt de fremlagte Regler, som han ikke kunde slutte sig til, medens han derimod godt kunde anbefale Oprettelsen af Voldgiftsretter. Taleren maatte dog hævde, at Trangen til Voldgiftsretter ikke var nær saa stor i Provinserne, hvor Timelønnen var gældende, som i København under Akkordsystemet.

Hauptmann, Esbjærg, delte Jørgensens Betragtninger.

Olsen, Fredericia, gjorde nogle Bemærkninger om blandede Voldgiftsretter og pointerede, at en saadan i Aarhus havde vist sig forfejlet, medens

Petersen, Aarhus, tildels vilde give Olsen Ret, uden dog derfor at benægte, at selv disse kan gøre Nytte. Forøvrigt var den paagældende Voldgiftsret nu hensovet.

Vicesekretæren stillede følgende Resolution, som enstemmig vedtoges:

„Delegeretmødet vedtager sin Tilslutning til Oprettelsen af Voldgiftsretter, men overlader dog de forskellige Afdelinger i Forening med Hovedbestyrelsen nærmere at fastsætte Regler for saadanne Domstole."

Ad 7. Sekretæren oplæste Reglerne for den planmæssige Strejkeunderstøttelse indenfor de samv. Fagf. i København, der tillader Forbundene her i Landet at slutte sig til samme. Afdelingen i København havde selvfølgelig sluttet sig til denne Institution, der sikkrer sine Interessenter en gensidig bestemt Støtte under Strejker, hvad der i flere Tilfælde byder store Fordele, som den hidtidige frivillige Understøttelse aldrig har kunnet yde. Vore Afdelingers Størrelse i Provinserne i Forholdet til den københavnske medfører imidlertid at disse ikke vil kunne erholde nogen Understøttelse, med mindre flere paa en Gang blive engagerede i Strejke, og vort mest reelle Udbytte vil derfor som Regel blive Bevidstheden om at have ydet andre Arbejdere en Hjælp, hvad naturligvis heller ikke maa undervurderes.

Carlsen og Carl Olsen sluttede sig til Sekretæren. Spørgsmaalet fortjener Overvejelse.

Jørgensen, Odense og Jørgensen, Aalborg vilde ikke anbefale at slutte sig til det forelagte Forslag, da det sikkert var heldigere at slutte sig til de samv. Foreningers Strejkeunderstøttelse indenfor hver enkelt By.

Olsen, Fredericia, Hauptmann, Esbjærg og Olsen, Varde, vare af den Anskuelse, at man af ren Solidaritetsfølelse med sine Standsfæller burde slutte sig til Forslaget.

Jørgensen, Odense, stillede følgende Resolution:

„Hovedbestyrelsen sender Forslag om den planmæssig Strejkeunderstøttelse til de forskællige Afdelinger. som saa senest i Løbet af 4 Uger indsender Resultatet om Afstemningen."

Efter at en Række Talere havde haft Ordet og udførligt drøftet Spørgsmaalet, vedtoges Jørgensens Resolution enstemmig, med den Tillægsbestemmelse af Olsen, Fredericia, at Vedtagelsen af Forslaget om at slutte sig til den planmæssige Strejkeunderstøttelse skal være betinget af, at der opnaas $^3/_4$ af de afgivne Stemmer for samme.

Ad 8. Olsen, Fredericia, fandt Sekretærens Løn alt for ringe i Forhold til det Arbejde der kræves af ham, et Arbejde der stiger betydeligt Aar for Aar. Taleren ønskede derfor Lønnen forhøjet.

Efter Udtalelser i samme Retning af Christensen, Kbhvn., Hauptmann, Marius Olsen, Carlsen, Petersen, Helsingør, Jørgensen, Odense, Olsen, Varde, foreslog Hansen, Randers og Struve, Lønnen fastsat til henholdsvis 600 og 800 Kr. aarlig. Hansens Forslag vedtoges enstemmigt.

Til Sekretær genvalgtes med Akklamation, efter Forslag af Hauptmann, Rudolf Pousen, der takkede for den Tillid som atter i Dag var vist ham og som han skulde gøre sig Umage for i Fremtiden at vise sig værdig til.

Til Medlemmer af Hovedbestyrelsen valgtes Carl Olsen, Emil Clausen, Carlsen og Loldrup. Suppleanter bleve Jens Hansen og Marius Olsen.

Ad 9. Det vedtoges enstemmigt at Forbundet lader sig repræsentere paa Arbejderkongressen i Stockholm, ved Sekretær Rudolf Poulsen.

5te Møde, Onsdag Form. Kl. 9. Ordst. H. P. Jensen. Ad 10. Forslag fra Aalborg og Randers, vedrørende Ændringer af Rejsekassens Love, behandledes.

Jørgensen, Aalborg, motiverede sin Afdelings Forslag, der gik ud paa, at indskrænke Rejseunderstøttelsen til kun at omfatte de 8 Maaneder,

Septbr.—April, idet man var gaaet ud fra, at Trangen til Understøttelse ikke kunne være særlig stor i Maanederne Maj, Juni, Juli og August, medens det derimod kunde tænkes, at Rejsekassen kunne misbruges.

Hansen, Randers, motiverede ligeledes sin Afdelings Forslag, som foruden at ville indskrænke Understøttelsen til kun at gælde de 5 Vintermaaneder Novbr. – Marts, tillige nedsatte Understøttelsens Maksimum pr. enkelt Rejse til 4 Kr, og forhøjede den samlede Understøttelse indenfor et Aar til 30 Kr., mod de nugældende henholdsvis 5 og 20 Kr. Taleren var af samme Anskuelse som Jørgensen med Hensyn til Indskrænkning af Tiden for Understøttelsens Udbetaling, med Undtagelse at han kunne gaa videre i denne Retning. Forslaget om en anden Fordeling af Understøttelsen, saavel pr. enkelt Rejse som for hele Aaret, ansaa Taleren for heldigere end det nugældende.

Olsen, Fredericia, Klein, Holbæk, Hauptmann, Esbjerg og Jørgensen, Odense, talte imod begge Forslag. Trangen til Understøttelse kan for Arbejdsløse være ligesaa stor om Sommeren som om Vinteren. At Kassen skulde blive Genstand for Misbrug er vel ikke udelukket, men hvad kan ikke dette siges om. Ihvert Fald forelaa der dog vist kun svage Antydninger af at saadant er sket. Skarp Kontrol maa selvfølgelig være tilstede fra de paagældende Formænd som paategner Rejsebøger eller udbetaler Understøttelser.

Endnu havde en Række Talere Ordet, alle imod at man for nærværende Tid forandrede ved Rejsekassens Love.

Jørgensen, Odense, vilde anse det for heldigt, om vi søgte Gensidighedsforhold med Tyskland. I vore Rejsebøger burde findes Rubrik for Anmærkninger. Taleren stillede følgende Resolutioner, af hvilke de to første vedtoges, medens den sidste forkastedes.

„Det fastslaas, at et Medlem kun kan hæve 20 Kr. i Løbet af et Aar, selv om Vedk. i Mellemtiden har været med at stifte ny Afdelinger."

„Det paalægges Afdelingerne, at sende Fortegnelse til Hovedbestyrelsen over de Medlemmer, som har hævet Maksimum."

„Forsaavidt Hovedbestyrelsen finder Rejsekassens Status passende stor, inden 1. Novbr. 1896, bemyndiges den til paa dette Tidspunkt at forhøje Maksimum til 25 Kr."

Carl Olsen vilde love Jørgensen, at der skulde blive taget Hensyn til hans Anbringende, vedr. Indretningen af Rejsebøgerne. Gensidighedsforhold til Tyskland kunde Taleren ikke anbefale paa Rejsekassens Omraade.

Sekretæren antog ikke at Tyskland overbovedet vilde gaa med til et Gensidighedsforhold, da Tyskerne rejste saa sjældent i Danmark, medens vi jo har Rejsende i Tyskland i stort Antal.

Hejn, Kolding: Forbindelse med Tyskland vil medføre stor Indvandring i sydjyske Byer, hvad ikke kan gavne os.

Hauptmann stillede følgende Resolution, der enstemmig vedtoges og Hovedforslagene bortfaldt hermed.

„Delegeretmødet formener, at Rejsekassen kun har bestaaet saa kort Tid, at man savner Erfaring, som kan berettige til Forandring i Love eller Understøttelse, og formener det heldigst at arbejde videre paa det bestaaende Grundlag til næste Delegeretmøde og i den Tid samle Materiale til mulige Forbedringer, ligesom Mødet henstiller til Afdelingerne at føre en nøjagtig Kontrol overfor de Rejsende."

6te Møde, Eftm. Kl. 1. Ordstyrer Carl Olsen.

Hauptmann motiverede et Forslag fra Esbjerg om Arbejdsanvisningskontor. Taleren var ikke blind for de Vanskeligheder der stillede sig i Vejen for dette Forslags Realisation, men maatte anse Sagen af stor Betydning og anbefalede samme til Mødets velvillige Overvejelse.

Sekretæren gjorde opmærksom paa de Vanskeligheder et saadant Kontor har at kæmpe med. Er det paa et Tidspunkt hvor der er nogenlunde Travlhed i Faget, saa vil man faa Mestrenes Besøg, men ellers ikke og akkurat i omvendt Forhold vil det stille sig for Svendene, indtil vi naar saa vidt, at Mestrene kan indse det heldige og betryggende i, at søge deres Arbejdskraft indenfor Fagf, og Svendene det krænkende i at skulle løbe fra Dør til Dør for at søge Arbejde. For Københavns Vedkommende har Forsøget været gjort og indbragt netop denne Erfaring.

Carlsen sluttede sig til Sekretæren.

Jørgensen, Odense: Kontoret vilde medføre Udgifter, hvoraf dog en Del sikkert vilde blive sparet paa Rejsekassens Konto. Uden Tilslutning fra Mestrene lader Tanken sig ikke realisere.

Efter Udtalelser af Slundt, Carl Olsen og M. Olsen, der alle erkendte Betydningen af Anvisningskontorer, men tillige saa de praktiske Vanskeligheder ved Realisationen, stillede Hansen, Randers følgende Resolution. der enstemmigt vedtoges:

„Delegeretmødet godkender Tanken om Oprettelse af Arbejdsanvisningskontorer, idet det samtidig erkender de store Vanskeligheder, der er forbunden med denne Plans Realisation, og vedtager at oprette saadanne Kontorer, hvor det kan lade sig gøre."

Hauptmann motiverede udførligt et Forslag fra Esbjerg om Understøttelse til Medlemmer, som boykottes af Mestrene for deres Virksomhed i Organisationens Tjeneste. Det var let paaviseligt, at vi udsatte os for i mange Tilfælde at miste særlig virksomme Kræfter, om vi ikke i Tide tænkte paa Forsvar overfor den Slags Angreb, som nu og da rettes mod os.

Olsen, Fredericia, vilde støtte Forslaget, saa meget mere, som han af personlig Erfaring kendte den Slags Angreb.

Jørgensen, Odense, var bange for Misbrug, hvis man saadan i al Almindelighed fastsatte Understøttelse mod Boykotting, saavist som det i mange Tilfælde vilde blive yderst vanskeligt at bevise denne.

Carlsen stillede følgende Resolution:

„Det overlades til Hovedbestyrelsen at skønne over, hvorvidt et Medlem af Malerforbundet, som af Mestrene i en By, hvor der findes en Afdeling af Forbundet, paa Grund af ot Arbejde i dettes Tjeneste er bleven afskediget og boykottet, skal have Understøttelse af Forbundet. Understøttelsens Størrelse bestemmes af Hovedbestyrelsen, og Understøttelsen kan ikke udstrækkes over 4 Uger."

Olsen, Fredericia, og Hauptmann ansaa

det ikke for vanskeligt i en Provinsby at konstatere, om der forelaa Boykotting eller ej. Hauptmann kunde anbefale Carlsens Resolution som faldende sammen med Forslaget fra Esbjerg.

Efter at endnu flere Talere havde haft Ordet, vedtoges Carlsens Resolution.

Herefter førtes en Diskussion om, hvad der under Strejker, Lock-out eller lignende maatte anses for en passende Understøttelse, til hvilket følgende Resolution enstemmigt vedtoges:

„I Tilfælde af Strejke eller Lock-out formener Delegeretmødet, at der bør udbetales en ugentlig Understøttelse af henholdsvis 8 Kr. til Ugifte, 12 Kr. til Gifte og 15 Kr. til gifte Medlemmer med mere end 2 Børn, — dog at Hovedbestyrelsen under særlige Forhold, t. Eks. ved en større Strejke, Lock-out eller lignende, kan dispensere herfra. Jfr. § 10 i Forbundets Love."

Jørgensen, Aalborg, kunde ønske en Udtalelse af Delegeretmødet i Anledning af det Faktum, at Lærlinge antoges efter stadig større Maalestok for at kunne afgive „billig Arbejdskraft", hvorved Arbejdsløsheden blandt Svendene end yderligere forøgedes. Skulde en Henvendelse til Mestrene i denne Anledning intet kunne nytte.

Hoffmann ansaa en saadan Henvendelse for frugtesløs.

Sekretæren vilde gentage, hvad han, saa ofte Lejlighed gaves, havde udtalt, at vi, som kæmper for at faa Retten til Livet gennem Arbejde anerkendt, ikke vil kunne hævde dette Standpunkt om vi vil nægte vore Medmennesker, Lærlingene, den samme Ret. Lukker vi for Lærlingene saa lukker vi for os selv. Vort Krav maa være „Plads for Alle", Ret til det Liv, vi ikke selv, men Naturen har skænket os Samfundets Pligt maa det være at akaffe alle sine Medlemmer denne Ret respekteret, gennem en planmæssig Ordning, der tilintetgør al privatkapitalistisk Udbytning.

Jørgensen, Odense, stillede følgende Resolution, som vedtoges:

„Delegeretmødet indser, at Lærlingelovene bør overholdes strængt og henstiller til Afdelingerne at paase at dette sker."

Marius Olsen anbefalede at give P. Slotts Resolution fra forrige Delegeretmøde, hvor dette Spørgsmaal ogsaa blev drøftet, en fornyet Tilslutning, hvilket enstemmig vedtoges.

Vicesekretæren anbefalede følgende Resolution, som enstemmigt vedtoges:

„Delegeretmødet opfordrer samtlige Delegerede til ved enhver Lejlighed at opfordre de stedlige Rigsdagsmænd til at arbejde for en forkortet Arbejdsdag, i Betragtning af den stedse mere om sig gribende Arbejdsløshed."

Ad 11. Det vedtoges at afholde næste Delegeretmøde i Fredericia i Novbr. 1897.

Loldrup oplæste Forhandlingsbogen, som enstemmigt godkendtes.

Slundt foreslog, at der ydedes en Gratiale for det omfattende Arbejde, som var udført af Loldrup.

Struve sluttede sig hertil og foreslog 10 Kr., hvilket vedtoges enstemmigt.

Som Formand for Afdelingen i København og paa dennes Vegne indbød Rudolf Poulsen de Delegerede til at deltage i dennes 14-aarige Stiftelsesfest samme Aften.

J. Roslund, Malmø, takkede for den Ære, der var vist Foreningen i Malmø ved Indbydelse til dette Delegeretmøde, der for ham havde været særdeles lærerigt, og hvor han havde mødt saa megen sand Kollegialitet. Taleren udbragte et af kraftige Hurra besvaret Leve for et skandinavisk Malerforbund.

Ordstyreren, Carl Olsen, takkede de Delegerede for den Alvor og Arbejdsiver, som havde præget disse Dages Forhandlinger og udtalt det Haab, at vort Arbejde vil bære Frugter trindt om i Landet. Med Leveraab for Malerforbundet og dets Bestyrelse, samt den internationale Arbejderbevægelse, hævedes Malerforbundets 4de Delegeretmøde.

Stiftelsesfest.

Onsdag den 20. November afholdt Afdelingen i København sin 14-aarige Stiftelsesfest, med en smuk og vellykket Fest i Forsamlingsbygningens Lokaler. Kl. 8½ samledes Deltagerne til et Festmaaltid i den store Sal og Tilslutningen var saa stærk, at hver eneste Plads var optaget. Som Æresgæster var indbudte de Delegerede fra Provinsafdelingerne, som havde deltaget i det samme Dag sluttede Delegeretmøde i Malerforbundet. Endvidere var Repræsentanten for Malernes Fagforening i Malmø Hr. J. Roslund til Stede.

Foreningens Formand, Rudolf Poulsen, bød velkommen, hvorefter Folketingsmand J. Jensen holdt Talen for Foreningen

Han mindede om det nu afsluttede Delegeretmøde, som havde vist, at Malerforbundet nu har 22 Afdelinger udenfor København. Antallet af Afdelinger er fordoblet i de sidste 2 Aar og Medlemsantallet er forøget med ca. 25 pCt. Det store Flertal af Malere staar nu indenfor Organisationens Ramme og Takken herfor skyldes Malernes Fagforening. Denne Forening, som nu har 14 Aar paa Bagen, har i den forløbne Tid vist at skaffe Fagets Arbejdere baade Fordele og Respekt, uden at vi har kendt til store Konflikter. Vi har i hele denne Tid ikke en eneste Gang behøvet at bede vore Standsfæller i andre Fag om Hjælp, men desuagtet har det været os en Glæde og Stolthed altid at have været mellem de første til at støtte andre Fag i Kamp, vel vidende, at den Dag mulig kunde komme, da vi selv kunde trænge til Hjælp Efter at have bragt en Tak til Provinsforeningerne for deres Virksomhed og erindret om, at vor Organisation staar som et Led af den store Arbejderhær, sluttede Taleren med et af begejstrede Hurraraab besvaret Leve for Malernes Fagforening.

B. Hauptmann, Esbjærg, takkede paa de Provinsdelegeredes Vegne for det Arbejde, der alt var udført.

H. Holm talte for Malersvendesangforeningen af 1878, som ved stærke sympatetiske Baand var knyttet til Fagforeningen. P. Slundt talte for J. Jensen som Fagforeningernes Repræ-

sentant i den kommunale og lovgivende Forsamling. Loldrup og Karlsen talte henholdsvis for Provinsforeningerne og for et fordrageligt og kordialt Samarbejde, saaledes som dette havde givet sig til Kende ved Delegeretmødet. P. Thrane erindrede om vort store Krav, Normalarbejdsdagen, og C W Christensen bragte i varme Ord Foreningens Formand en Tak for hans mangeaarige Virksomhed

J. Roslund bragte en Hilsen fra Malmø og udtalte Ønsket om i en nær Fremtid at faa realiseret Tanken om Oprettelsen af et skandinavisk Malerforbund

Ved Bordet blev følgende af to Medlemmer forfattede Sange afsungne:

Mel.: At Slyngler hæves til Ærens Top.

Beskyttelse, lyder det lille Ord,
som svirrer i Luften for alle Vinde.
Beskyttelse for de Agrarers Jord,
og for Fabrikanter, s m Traad mon spinde,
for Haandværk og Handel,
for Næring og Vandel,
for — dog kun for alle, som ejer Andel
i Gods og Mønt.

Endskøndt de Besiddende hver en Tid
blev skyttet ved Love og Retfærds Værger,
dem sker dog ej Fyldest for deres „Slid“;
se, derfor de højlydt ved „Staten“ sværger.
Men Arbejderstanden,
den giver de Fanden.
Hvad om vi forlangte paa Arbejdsmanden
Indførselstold?

I Nutidens Samfund ved rige Høst
maa Landmanden sulte og gaa fra Gaarde.
Er Lagrene fulde i Vest og Øst,
bli'r Arbejdets Vilkaar end mere haarde.
Ved Rigdom paa Klæder
gaar nøgen hver Skræder.
Og saa skal vi vise sligt Samfund Hæder!
Det Vanvid er!

For Arbejderstaten vi virke bør:
men, Venner, den ikke ved Lavsbaand fremmes.
Løft dristigt kun Hjørnet af Fremtids Slør,
af Arbejdsløsheden den ikke skæmmes.
Men alle Mand yder,
hvad Samfundet byder,
og Goderne alle i Fællig nyder
til fuldt Behov.

Vel Malerne ogsaa som Ideal
har sat sig at arbejde frem mod Lykke.
Og om vor Forening det siges skal,
den vundet er fremad et lidet Stykke.
I fjorten Aars Alder
end frem vi den kalder
Den leve, vi raabe saa højt det gjalder:
Hurra! Hurra!

Eozelos.

Mel: Ja, vi elsker dette Landet.

Fagforening, dig til Ære
synger vi i Kor.
Snart du staar som du bør være:
stolt og kæk og stor.
Hvad du mangler vil du vinde,
kender vi dig ret.
„Udenfor“ skal Tallet svinde,
ej du bliver træt.
„Udenfor“ skal Tallet svinde,
thi du bliver aldrig træt.

Fjorten Aar, ej fjorten Dage,
er tilbagelagt,
siden du paa Fødder svage
stilled' dig paa Vagt.
for at skærme Malersvende,
bedre deres Kaar,
lære dem til Gavns at kende,
hvad der foregaar.
Lære dem den Magt at kende,
Som ved Sammenhold man faar.

Du har kendt til Tider tunge,
hvor man dig forlod —
dog dit Mod, det friske unge,
ej sig bryde lod,
ej du tabte Tro paa Sagen,
aldrig Haabet svandt.
Og nu straaler klar som Dagen
Sejren, som du vandt.
Ja, den straaler ren som Dagen,
medens Sløvhed Graven fandt.

Derfor Tak vi dig vil bringe
paa din Fødselsdag.
Højt mod Sky du Fanen svinge
for vor gode Sag.
Trofast holdt du ud i Striden,
ej det glemmes skal,
staa da fast og udnyt Tiden,
øg dit Medlemstal.
Ja, staa fast og vis at Tiden
kun dig Fremgang bringe skal.

Fagforening, dig vi love,
give Haandslag paa,
at blandt dem, der endnu sove,
skal et Slag vi slaa,
Ruske dem til Liv af Døsen,
være skal vor Agt,
til de lærer Tidens Løsen:
„Sammenhold er Magt“.
Til de fatter Tidens Løsen:
„kun i Sammenhold er Magt“.

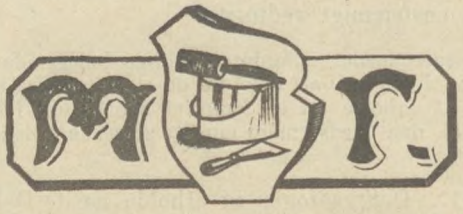
Nr. 66.

Festen sluttede med et muntert Bal, der ud paa Natten afbrødes af et lille Punschesold, hvor der herskede en animeret Stemning og udbragtes en Række mere personlige Skaaler.

BEKENDTGØRELSER.

Rettelse
til Formandsfortegnelsen.

Nyborg: C. Hansen, Hyrdehuset.
Nakskov: A. Carlsen, Nørrevoldgade.

København. Malernes Fagforening afholder Medlemsmøde hver Onsdag Aften Kl. 8 i Rømersgade 22, 1. Sal. Foreningens Kontor, som er samme Steds i Stuen, er aabent hver Lørdag Aften fra Kl. 8—10. Indmeldelser og Kontingent modtages begge Steder.

Redigeret af Rudolf Poulsen.
Trykt hos. J Henriksen, Rømersgade 22, København.